TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ
CU UN MOTIV
REGATUL
ARIPILOR
ȘI AL PIEIRII
SERIA
REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR
volumul 3
SARAH J. MAAS
AUTOAREA SERIEI
TRONUL DE CLEȘTAR

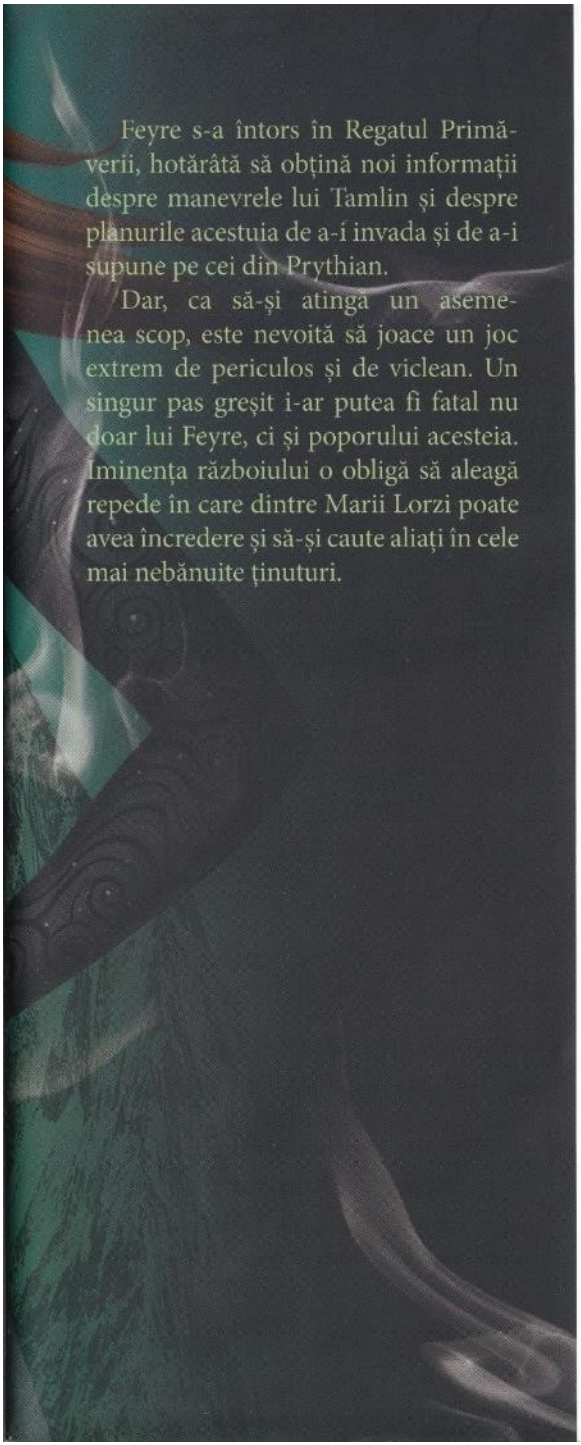

Feyre s-a întors în Regatul Primăverii, hotărâtă să obțină noi informații despre manevrele lui Tamlin și despre planurile acestuia de a-i invada și de a-i supune pe cei din Prythian.

Dar, ca să-și atingă un asemenea scop, este nevoită să joace un joc extrem de periculos și de viclean. Un singur pas greșit i-ar putea fi fatal nu doar lui Feyre, ci și poporului acesteia. Iminența războiului o obligă să aleagă repede în care dintre Marii Lorzi poate avea încredere și să-și caute aliați în cele mai nebănuite ținuturi.

DE ACEEAŞI AUTOARE:

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*
Regatul spinilor şi al trandafirilor
Regatul ceţii şi al furiei

Seria *Tronul de cleştar*
Tronul de cleştar
Diamantul de la miezul nopţii
Moştenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor

Sarah J. Maas

Regatul aripilor şi al pieirii

volumul *3* din SERIA

Regatul spinilor şi al trandafirilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAAS, SARAH J.
Regatul aripilor şi al pieirii / Sarah J. Maas; trad. de Andra-Elena Agafiţei prin Lingua Tradom. —

Bucureşti:
RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978 – 606 – 006 – 162 – 5

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9 – 11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
A *Court of Wings and Ruin*
Copyright © 2015 by Sarah J. Maas
Publicat prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei
prin Lingua Tradom

© Editura RA0,2015
pentru versiunea în limba română
2019

ISBN 978 – 606 – 006 – 162 – 5

Cuprins

Rhysand.....14

Partea întâi.....18

Capitolul 1.....18

Capitolul 2.....31

Capitolul 3.....44

Capitolul 4.....59

Capitolul 5.....70

Capitolul 6.....75

Capitolul 7.....86

Capitolul 8.....96

Capitolul 9.....108

Capitolul 10.....124

Partea a doua.....134

Capitolul 11.....134

Capitolul 12.....147

Capitolul 13.....159

Capitolul 14.....169

Capitolul 15.....191

Capitolul 16.....209
Capitolul 17.....230
Capitolul 18.....246
Capitolul 19.....265
Capitolul 20.....278
Capitolul 21.....298
Capitolul 22.....305
Capitolul 23.....315
Capitolul 24.....321
Capitolul 25.....345
Capitolul 26.....353
Capitolul 27.....363
Capitolul 28.....382
Capitolul 29.....391
Capitolul 30.....410
Capitolul 31.....418
Capitolul 32.....427
Capitolul 33.....436
Capitolul 34.....446
Capitolul 35.....451
Capitolul 36.....459
Capitolul 37.....466

Capitolul 38.....472
Capitolul 39.....482
Capitolul 40.....495
Capitolul 41.....501
Capitolul 42.....510
Capitolul 43.....518
Capitolul 44.....533
Capitolul 45.....548
Capitolul 46.....567
Capitolul 47.....574
Capitolul 48.....597
Capitolul 49.....603
Capitolul 50.....614
Partea a treia.....619
Capitolul 51.....620
Capitolul 52.....627
Capitolul 53.....633
Capitolul 54.....637
Capitolul 55.....643
Capitolul 56.....647
Capitolul 57.....669
Capitolul 58.....674

Capitolul 59.....678
Capitolul 60.....682
Capitolul 61.....687
Capitolul 62.....697
Capitolul 63.....706
Capitolul 64.....712
Capitolul 65.....717
Capitolul 66.....738
Capitolul 67.....758
Capitolul 68.....762
Capitolul 69.....767
Capitolul 70.....782
Capitolul 71.....791
Capitolul 72.....799
Capitolul 73.....805
Capitolul 74.....810
Capitolul 75.....821
Capitolul 76.....829
Capitolul 77.....835
Capitolul 78.....842
Capitolul 79.....848
Capitolul 80.....861

Capitolul 81.....868

Capitolul 82.....870

Mulţumiri.....875

Pentru Josh şi Annie...
Un dar. Totul.

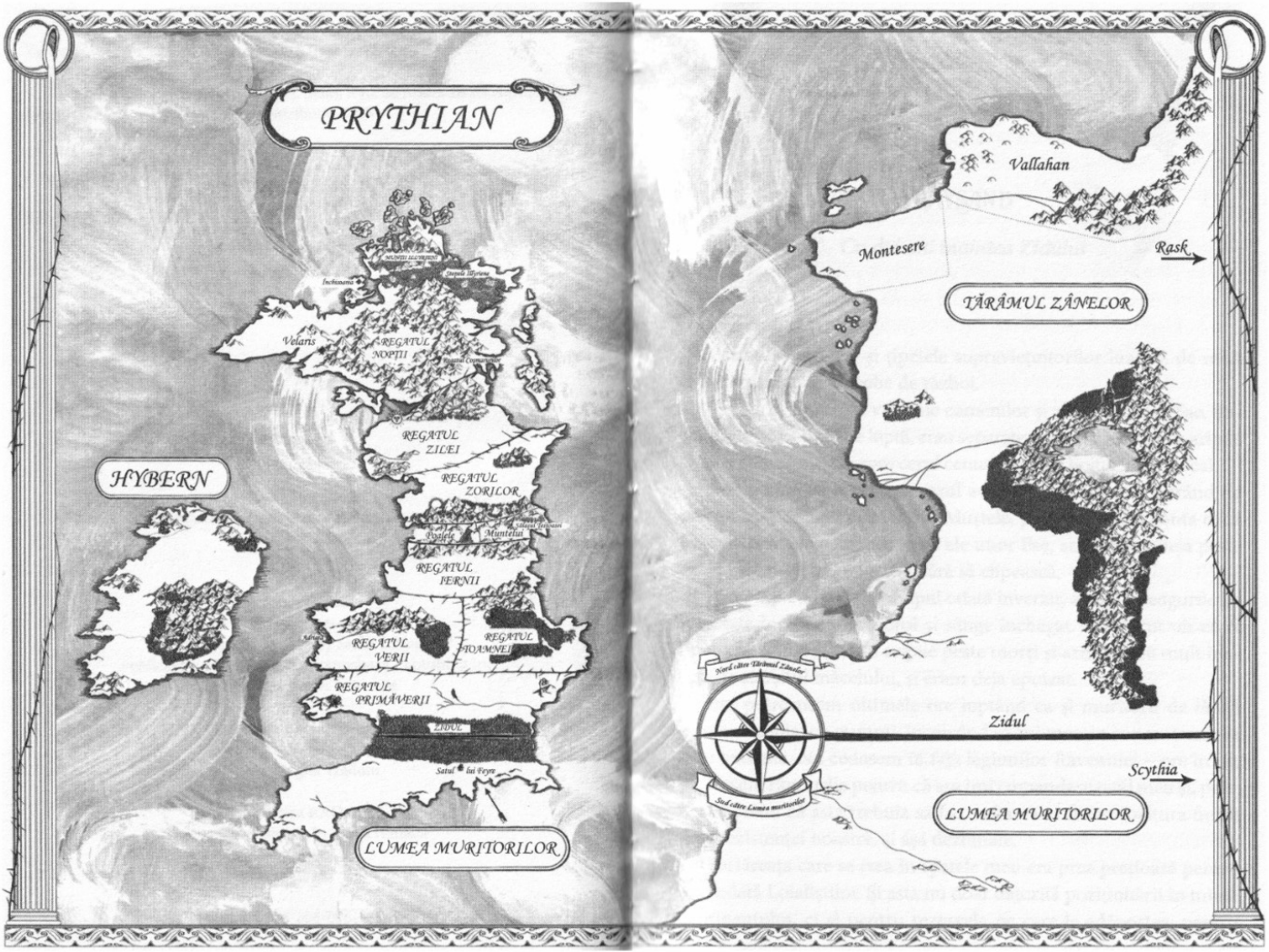
PRYTHIAN
Velaris
REGATUL NOPȚII
REGATUL ZILEI
REGATUL ZORILOR
Poalele
Muntelui
REGATUL FERNII
REGATUL VERII
REGATUL TOAMNEI
REGATUL PRIMĂVERII
ZIDUL
Satul lui Feyra
HYBERN
LUMEA MURITORILOR
Vallahan
Montesere
Rask
TĂRÂMUL ZÂNELOR
Nord către Tărâmul Zânelor
Zidul
Scythia
Sud către Lumea muritorilor
LUMEA MURITORILOR

Rhysand

Cu doi ani înaintea Zidului

Bâzâitul muştelor şi ţipetele supravieţuitorilor luaseră de mult locul răsunătoarelor tobe de război.

Trupurile lipsite de viaţă ale oamenilor şi ale creaturilor Fae, împrăştiate pe câmpul de luptă, erau separate, pe alocuri, doar de aripile frânte, care se înălţau spre cerul cenuşiu sau de hoitul vreunui cal.

În ciuda norilor grei, mirosul avea să devină foarte curând de nesuportat, din cauza căldurii. Muştele, pentru care nu conta dacă leşurile erau ale oamenilor sau ale unor Fae, se plimbau deja peste ochii care priveau către zări, fără să clipească.

Am păşit cu grijă pe câmpul odată înverzit, atent la steagurile pe jumătate îngropate în noroi şi sânge închegat. Am făcut un efort imens ca să nu-mi târâi aripile peste morţi şi armuri. Cu mult înainte de sfârşitul măcelului, şi eram deja epuizat.

Îmi petrecusem ultimele ore luptând ca şi muritorii de lângă mine: cu sabia, cu pumnii, încercând să-mi menţin concentrarea la cote maxime. Nu cedasem în faţa legiunilor Ravenniei – ore în şir, păstrasem rândurile pentru că aşa îmi comandase tatăl meu şi, pentru că ştiam că asta trebuia să fac, ezitarea ar fi fost lovitura finală dată rezistenţei noastre, şi aşa dezbinate.

Fortăreaţa care se ivea în spatele meu era prea preţioasă pentru a fi cedată Loialiştilor. Şi asta nu doar datorită poziţionării în inima continentului, ci şi pentru rezervele pe care le adăpostea, pentru forjele care fumegau zi şi noapte în partea vestică, în care se trudea pentru aprovizionarea forţelor noastre.

Fumul forjelor se amesteca acum cu cel al rugurilor deja aprinse în spatele meu în timp ce continuam să merg, studiind chipurile morţilor. M-am gândit să trimit soldaţii care puteau să facă faţă situaţiei şi să revendice armele celeilalte armate. Aveam o prea disperată nevoie de ele ca să ne pese de onoare. Cu atât mai mult cu cât cealaltă tabără nu se deranja cu aşa ceva.

Încremenit… câmpul de luptă părea încremenit în comparaţie cu măcelul şi haosul care încetaseră în cele din urmă acum câteva ore. Soldaţii Loialişti se retrăseseră în loc să se predea, lăsându-şi morţii pradă ciorilor.

Am ocolit un cal căzut, în ai cărui ochi frumoşi, larg deschişi, se putea citi groaza şi ale cărui coaste însângerate erau pline de muşte. Călăreţul răsucit sub el era aproape decapitat. Nu din cauza vreunei lovituri de sabie. Nu, rănile adânci erau lăsate de nişte gheare.

Ei nu aveau să cedeze cu uşurinţă. Regatele şi teritoriile care îşi doreau sclavii lor umani nu ar fi pierdut războiul acesta decât dacă nu ar fi avut de ales. Şi chiar şi atunci… Aflaserăm pe pielea noastră, foarte devreme, că nu respectau regulile vechi şi ritualurile de luptă. Cât despre teritoriile fae care luptau alături de războinicii muritori…

Trebuia să fim striviţi ca nişte viermi.

Cu mâna acoperită de sângele meu şi al altora, am alungat o muscă ce îmi bâzâia la ureche.

Crezusem dintotdeauna că moartea avea să fie un fel de întoarcere paşnică acasă – un cântec de leagăn dulce şi trist, care să mă conducă spre orice m-ar fi aşteptat după aceea.

M-am ghemuit cu un bocanc pe catargul unui stegar loialist, murdărind cu noroiul înroşit porcul mistreţ brodat pe steagul de culoarea smaraldului.

Mă întrebam acum dacă nu cumva acel cântec de leagăn al morţii nu era decât bâzâitul muştelor, şi nu unul minunat. Dacă muştele şi viermii erau doar servitorii morţii.

Câmpul de luptă se întindea spre orizont în toate direcţiile, mai puţin spre fortăreaţa din spatele meu.

Trei zile îi respinseserăm; trei zile luptaserăm şi muriserăm aici.

Dar rămăsesem pe poziţii. Adunasem oameni şi creaturi Fae de nenumărate ori, refuzasem să las loialiştii să pătrundă, chiar şi atunci când ne loviseră a doua zi flancul drept, încă fragil, dar cu trupe noi.

Îmi folosisem puterea până ce am simţit că nu-mi mai rămăsese decât fum în vene, iar apoi apelasem la pregătirea mea illyriană până când nu mai ştiusem decât să-mi rotesc scutul şi să lovesc cu sabia, până când nu mai ştiusem ce să fac împotriva hoardelor.

O aripă illyriană, pe jumătate sfârtecată, ieşea dintr-o grămadă de stârvuri de Mari Fae, ca şi când fusese nevoie de toţi şase ca să-l doboare pe

războinic. Ca şi când i-ar fi luat pe toţi cu el.

Inima îmi bătea cu putere în trupul lovit în timp ce dădeam la o parte grămada de cadavre.

Întăririle sosiseră la răsăritul celei de-a treia şi ultime zile, trimise de tatăl meu după ce îi cerusem ajutorul. Mă pierdusem prea mult în iureşul luptei ca să observ câţi alţii nu făceau parte din unitatea illyriană, mai ales când atât de mulţi folosiseră pietre Siphon.

Dar în orele scurse după ce ne salvaseră pielea şi schimbaseră soarta luptei, nu-mi zărisem niciunul dintre fraţi printre cei vii. Nici măcar nu ştiam dacă Azriel sau Cassian luptaseră pe câmp.

Era puţin probabil ca primul să o fi făcut, de vreme ce tatăl meu îl ţinea aproape pentru spionaj, dar Cassian… Cassian ar fi putut să reintre în luptă. L-aş fi crezut în stare pe tata să-l transfere pe Cassian într-o unitate cu foarte mari şanse să fie măcelărită. Aşa cum o păţise şi acesta, care abia plecase şchiopătând mai devreme de pe câmpul de luptă.

Degetele însângerate şi dureroase mi-au intrat în armura îndoită şi în carnea rigidă când de pe soldatul illyrian căzut am dat la o parte ultimul cadavru de Mari Fae.

Părul negru, pielea măslinie… Ca ale lui Cassian.

Însă nu al lui Cassian era chipul gri ca moartea, holbându-se la cer.

Respiram greoi, plămânii încă mă dureau din cauza urletelor şi buzele îmi erau uscate şi crăpate.

Aveam nevoie disperată de apă, dar în apropiere, alte două aripi illyriene ieşeau din

grămada de morţi spre care m-am dus împleticindu-mă, lăsându-mi mintea să hoinărească într-un loc întunecat şi liniştit când mi-am îndreptat gâtul răsucit ca să mă uit la chipul de sub casca simplă.

Nu era al lui.

Mi-am făcut loc printre cadavre spre un alt illyrian.

Apoi, spre altul. Şi spre altul.

Pe unii îi cunoşteam. Pe alţii, nu. Câmpul de luptă se întindea mult sub cer.

Kilometru după kilometru. Un regat al morţilor în putrefacţie.

Şi-am tot căutat.

Partea întâi

Prințesa din Carrion

Capitolul 1

Feyre

Tabloul era o iluzie.

O iluzie veselă şi drăguţă, plină de boboci de un roz palid şi raze de soare imense.

Studiul leneş al grădinii de trandafiri care se ivea dincolo de ferestrele deschise ale atelierului meu îl începusem cu o zi în urmă. Printre mărăcini şi frunze lucioase, verdele mai intens al dealurilor se rostogolea în depărtare, la orizont.

Era o primăvară nesfârşită, neobosită.

Dacă aş fi pictat un tablou cu priveliştea spre

curte, aşa cum simţisem, aş fi făcut-o cu spini sfâşietori, cu flori care sufocau lumina soarelui pentru plantele mai mici decât ele şi dealuri nesfârşite mânjite de sânge.

Însă fiecare mişcare a pensulei pe pânza lată era calculată; toate petele şi spiralele de culori amestecate erau menite să redea nu doar primăvara idilică, ci şi o bună dispoziţie. Nu eram prea bucuroasă, dar, din fericire, mă vindecam, în sfârşit, de ororile pe care le dezvăluiam cu grijă.

Credeam că, în ultimele săptămâni, îmi cizelasem conduita pe cât de complicat pictam tablourile. Credeam că, dacă aş fi ales să mă înfăţişez cum îmi doream cu adevărat, aş fi fost împodobită cu gheare sfâşietoare şi mâini care i-ar fi sugrumat pe cei care se aflau acum în compania mea. Aş fi lăsat holurile aurite pătate de roşu.

Dar încă nu.

Încă nu, îmi spuneam cu fiecare mişcare a pensulei, cu fiecare mişcare făcută în ultimele săptămâni. Răzbunarea imediată nu ar fi folosit nimănui şi la nimic, poate cel mult furiei mele clocotitoare.

Chiar dacă, de fiecare dată când le vorbeam, o auzeam pe Elain suspinând în timp ce era băgată cu forţa în Cazan. Chiar dacă, de fiecare dată când îi priveam, o vedeam pe Nesta îndreptându-şi degetul ca o promisiune a morţii spre Regele Hybernului. Chiar dacă, de fiecare dată când îi miroseam, nările mi se umpleau din nou de izul sângelui lui Cassian vărsat pe pietrele negre ale castelului din oase. Pensula mi se rupsese între degete.

O rupsesem în două, mânerul gălbui fiind distrus iremediabil.

Înjurând în şoaptă, m-am uitat spre uşi şi ferestre. Locul acesta era prea plin de priviri indiscrete ca să risc să o arunc în coşul de gunoi.

Am privit, cu atenţie, peste tot în jurul meu, ca să văd cine era suficient de aproape să mă vadă, să mă spioneze. N-am găsit pe nimeni.

Mi-am întins braţele în faţă, cu o jumătate de pensulă în fiecare mână.

Pentru o clipă, mi-am permis să văd dincolo de strălucirea care-mi ascundea tatuajul de pe mâna şi antebraţul drept. Însemnele inimii mele adevărate. Adevăratul meu titlu.

Marea Doamnă a Regatului Nopţii.

Gândul fugar făcu pensula ruptă să izbucnească în flăcări.

Focul nu mă arse, chiar dacă devoră lemnul, pensula şi vopseaua.

După ce nu mai rămase decât fum şi cenuşă, am chemat un vânt care mi le-a măturat de pe palme şi le-a scos pe ferestrele deschise.

Ca măsură de precauţie, am invocat o briză din grădină ca să şerpuiască prin cameră şi să spulbere fuioarele de fum rămase şi să o umple cu mirosul prăfuit şi sufocant al trandafirilor.

Poate după îndeplinirea sarcinii mele aici, aveam să ard din temelii şi conacul acesta, începând cu trandafirii.

Cele două siluete care se apropiau îmi captară atenţia, iar eu am înşfăcat o altă pensulă şi am înmuiat-o în cea mai apropiată pată de vopsea, coborând capcanele întunecate pe care le

ridicasem în jurul camerei ca să mă avertizeze de prezenţa vizitatorilor.

Lucram la felul în care lumina soarelui cădea pe nervurile unei petale de trandafir, încercând să nu mă gândesc la cum o văzusem odată pe aripile illyriene, când uşile se deschiseră.

Am pretins că sunt absorbită de munca mea aducându-mi un pic umerii în faţă şi înclinându-mi capul. Şi m-am prefăcut şi mai mult când m-am uitat încet peste umăr, de parcă efortul de a mă desprinde de tablou era adevărat.

Însă lupta am dat-o cu zâmbetul pe care m-am forţat să-l afişez pe chip şi în privire – ochii fiind singurii care indicau un zâmbet sincer. Exersasem în oglindă. De nenumărate ori.

Aşadar, pielea din jurul ochilor mi se încreţi cu uşurinţă când i-am zâmbit discret şi totuşi fericit lui Tamlin.

Lui Lucien.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Tamlin, studiindu-mi chipul în căutarea umbrelor cărora le cedam din când în când, a celor pe care le foloseam ca să-l ţin la distanţă când soarele apunea dincolo de dealuri. Dar credeam că poate vrei să te pregăteşti pentru întâlnire.

M-am forţat să înghit şi să cobor pensula, neliniştită şi nesigură aşa cum fusesem în urmă cu mult timp.

— Este… ai vorbit cu Ianthe? Chiar vine?

Încă nu o văzusem pe Marea Preoteasă care îmi trădase surorile Hybernului, care *ne* trădase Hybernului.

Şi chiar dacă rapoartele rapide şi neclare pe

care Rhysand mi le trimisese prin legătura de împerechere mă mai liniştiseră… Ea era responsabilă pentru ce se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni.

Lucien fu cel care răspunse, uitându-se cu atenţie la tabloul meu, ca şi când acesta ar fi avut dovada pe care ştiam că o căuta.

— Da. Ea… a avut motivele ei şi este dispusă să ţi le explice.

Poate şi motivele pentru care punea mâna pe orice mascul îi plăcea, fie că ei voiau sau nu şi de ce procedase aşa cu Rhys şi cu Lucien.

M-am întrebat ce părere avea cu adevărat Lucien despre asta şi despre faptul că victima prieteniei ei cu Hybernul ajunsese să fie partenera *lui.* Elain.

Nu vorbisem despre Elain decât o singură dată, după ziua întoarcerii mele.

„În ciuda a ceea ce a insinuat Jurian despre modul în care Rhysand o să le trateze pe surorile mele, îi spusesem eu, în ciuda naturii Regatului Nopţii, ei nu au să le rănească aşa pe Elain sau pe Nesta – nu încă. Rhysand are la dispoziţie moduri mai creative prin care să le facă rău”.

Lucien încă părea să se îndoiască de asta.

Dar, pe de altă parte, şi eu insinuasem prin propriile-mi „pierderi” de memorie că poate nu avusesem parte de aceeaşi creativitate sau amabilitate.

Uşurinţa cu care crezuseră că Rhysand ar fi forţat vreodată pe cineva… Am adăugat insulta pe extrem de lunga listă cu lucruri pentru care trebuia să-mi iau revanşa.

Am lăsat jos pensula şi mi-am scos şorţul stropit de vopsea, punându-l cu grijă pe scaunul pe care stătusem deja cocoţată de două ore.

— Mă duc să mă schimb, am şoptit şi mi-am aruncat peste umăr coada despletită.

Tamlin dădu aprobator din cap, urmărindu-mi fiecare mişcare în timp ce m-am apropiat de ei.

— Este frumos tabloul.

— Nu este nici pe departe terminat, am spus eu, aducând-o la suprafaţă pe fata care se ferea de laude şi de complimente, care îşi dorea să treacă neobservată. Încă-i vraişte.

La drept vorbind, era una dintre cele mai bune lucrări ale mele, chiar dacă numai eu îi observam lipsa de spirit.

— Cred că toţi suntem, spuse Tamlin schiţând un zâmbet.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi da ochii peste cap şi i-am zâmbit, atingându-l uşor cu mâna pe umăr când am trecut pe lângă el.

Când am ieşit după zece minute, Lucien aştepta în faţa noului meu dormitor.

Îmi luase două zile ca să nu mă mai îndrept spre cel vechi – să fac în dreapta în capul scărilor, şi nu la stânga. Dar nu era nimic în fostul dormitor.

Mă uitasem o dată înăuntru, a doua zi după întoarcerea mea.

Mobila era distrusă, cearşafurile erau sfâşiate, iar hainele erau aruncate la întâmplare în dulap. Părea că nimănui nu i se permisese să intre ca să facă curăţenie.

În schimb, plantele agăţătoare – spinii – îl făcuseră de nelocuit. Fostul meu dormitor fusese

năpădit de vrejurile care se unduiseră şi şerpuiseră pe pereţi, împletindu-se printre resturi ca şi când s-ar fi târât de pe spalierele de sub ferestre, ca şi când ar fi trecut o sută de ani şi nu câteva luni.

Dormitorul acela era acum aidoma unui mormânt.

Am luat juponul de culoare roz deschis al rochiei transparente într-o mână şi am închis uşa dormitorului în urma mea. În tot acest timp, Lucien aştepta rezemat de uşa din faţa mea.

De uşa camerei lui.

Nu mă îndoiam că se asigurase că aveam să stau acum în camera de vizavi. Nu mă îndoiam că îşi întorcea mereu ochiul de metal spre camera mea, chiar şi când dormea.

— Sunt surprins că eşti atât de calmă, având în vedere promisiunile pe care le-ai făcut în Hybern, spuse Lucien în loc de salut.

Promisiunea de a le ucide pe reginele umane, pe Regele Hybernului, pe Jurian şi pe Ianthe, pentru ceea ce le făcuseră surorilor mele şi prietenilor mei.

— Tu singur ai spus că Ianthe a avut motivele ei. Oricât de furioasă aş fi, pot să o ascult.

Nu îi spusesem lui Lucien ce ştiam de adevărata ei natură pentru că asta ar fi însemnat să îi explic faptul că Rhys o alungase din casa lui ca să se apere pe sine şi pe membrii regatului său şi deoarece ar fi stârnit prea multe întrebări, ar fi subminat prea multe minciuni atent născocite, care îi ţinuseră pe el şi regatul lui – regatul *meu* – în siguranţă.

Deşi mă întrebam dacă, după ce se întâmplase

în Velaris, mai era necesar. Inamicii noştri cunoşteau oraşul, ştiau că era un loc al binelui şi al păcii. Şi încercaseră să-l distrugă cu prima ocazie.

Vina pentru atacul asupra Velarisului, după ce Rhys li-l dezvăluise reginelor umane, avea să-l bântuie pe partenerul meu tot restul vieţilor noastre nemuritoare.

— O să-ţi spună o poveste pe care ai să vrei să o auzi, mă avertiză Lucien.

Eu am ridicat din umeri şi am mers pe holul pustiu, acoperit de covoare.

— Pot să decid şi singură în numele meu. Se pare că tu ai hotărât deja să nu o crezi.

El mă ajunse din urmă.

— A implicat două femei nevinovate în treaba asta.

— Lucra ca să se asigure că alianţa cu Hybernul este puternică.

Lucien mă prinse de cot şi mă opri.

I-am permis să o facă pentru că, dacă *nu* aş fi făcut-o şi m-aş fi teleportat ca în pădure cu multe luni în urmă sau dacă aş fi folosit vreo manevră de apărare illyriană ca să-l dobor, mi-aş fi distrus şiretlicul.

— Eşti mai inteligentă de atât.

M-am uitat atent la mâna lată şi bronzată care îmi ţinea cotul. Apoi am întâlnit un ochi roşu şi unul auriu, care se învârtea.

— Unde o ţine? şopti Lucien.

Ştiam la cine se referea.

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu. Rhysand deţine o sută de locuri în care ar putea să fie, dar mă îndoiesc de faptul că

ar folosi vreunul dintre ele ca să o ascundă pe Elain, ştiind că le cunosc.

— Spune-mi oricum. Enumeră-mi-le pe toate.

— Ai să mori în clipa în care ai să intri pe teritoriul lui.

— Am supravieţuit destul de onorabil când te-am găsit.

— Nu ţi-ai dat seama că pusese stăpânire pe mine. L-ai lăsat să mă ia. Minciună, minciună, minciună.

Însă Lucien nu afişă durerea şi vina la care mă aşteptam şi îmi dădu încet drumul.

— Trebuie să o găsesc.

— Nici măcar nu o cunoşti pe Elain. Legătura de împerechere este doar o reacţie fizică – îţi întunecă raţiunea.

— Asta v-a făcut ţie şi lui Rhys?

Întrebarea şoptită era periculoasă. Dar mi-am impus să-mi afişez teama în privire, mi-am amintit de Ţesătoare, de Cioplitor şi de Middengard Wyrm, astfel încât vechea groază să-mi acopere parfumul.

— Nu vreau să discut despre asta, am spus cu o voce răguşită şi inegală.

Ticăitul unui ceas se auzi la parter. În sinea mea, i-am adresat, atunci, Mamei, o rugăciune de mulţumire şi am grăbit pasul.

— O să întârziem.

Lucien nu făcu decât să dea aprobator din cap, dar i-am simţit privirea în spate, aţintită chiar asupra şirei spinării când am coborât scările ca să o văd pe Ianthe.

Şi să decid, în sfârşit, cum urma să o sfâşii în bucăţi.

*

Marea Preoteasă arăta exact aşa cum îmi aminteam, şi în amintirile pe care mi le arătase Rhysand, şi în reveriile în care-mi înfigeam ghearele ascunse sub unghii ca să îi scot ochii şi limba şi apoi să îi sfâşii gâtul.

În piept, furia mi se transformase într-o creatură vie, într-un ecou al bătăilor inimii care mă adormeau şi mă trezeau. Mi-am domolit-o doar când am fixat-o cu privirea pe Ianthe din partea cealaltă a mesei, aflată între Tamlin şi Lucien.

Aceasta încă mai purta gluga galbenă şi diadema argintie cu piatra de un albastru transparent, care semăna cu una Siphon. Bijuteria din mijloc îmi amintea de cele ale lui Azriel şi ale lui Cassian. Şi m-am întrebat dacă, la fel ca şi cele ale războinicilor illyrieni, bijuteria ajuta cumva vreo magie stângace să se transforme în ceva mai rafinat, mai mortal. Nu şi-o scosese niciodată, dar nici nu o văzusem pe Ianthe invocând o putere mai mare decât cea necesară aprinderii unei sfere de lumină fae într-o cameră.

Marea Preoteasă îşi îndreptă privirea turcoaz spre masa din lemn negru, gluga aruncându-i umbre pe chipul perfect.

— Vreau să încep prin a spune cât de rău îmi pare. Am acţionat din dorinţa de a-ţi… oferi lucrul pe care credeam că probabil ţi-l doreşti, dar nu îndrăzneşti să-l ceri cu voce tare şi, în acelaşi timp, de a continua să-i mulţumesc pe aliaţii noştri din Hybern cu loialitatea noastră.

Minciuni drăguţe şi otrăvite. Dar, ca să îi aflu adevăratele motive… Aşteptam întâlnirea aceasta de câteva săptămâni. Îmi petrecusem ultimele săptămâni pretinzând că sunt în convalescenţă, că mă *vindec* de ororile cauzate de Rhysand, cărora le supravieţuisem.

— De ce mi-aş fi dorit ca surorile mele să suporte aşa ceva?

Vocea mi se auzi tremurată, rece.

Ianthe îşi ridică fruntea, studiindu-mi chipul nesigur, dacă nu puţin distant.

— Ca să poţi fi împreună cu ele pentru totdeauna. Şi dacă Lucien ar fi descoperit dinainte că Elain este partenera lui, ar fi fost… devastator să-şi dea seama că ar avea la dispoziţie doar câteva zeci de ani.

Faptul că i-a rostit numele surorii mele mă făcu să vreau să mârâi, dar m-am înfrânat şi-am afişat un calm aparent, cea mai nouă mască din arsenalul meu.

— Dacă vrei să-ţi fim recunoscători, mai ai de aşteptat o vreme, Ianthe, răspunse Lucien.

Tonul şi vorbele lui îi atraseră o privire de atenţionare din partea lui Tamlin. Poate că Lucien ar fi ucis-o pe Ianthe înaintea mea, doar pentru groaza la care o supusese pe partenera lui în ziua aceea.

— Nu, şopti Ianthe cu ochi mari, imaginea perfectă a remuşcării şi a vinovăţiei. Nu, nu mă aştept deloc să-mi fiţi recunoscători sau să mă iertaţi, ci să mă înţelegeţi… Asta e şi casa mea.

Ea ridică o mână subţire, împodobită cu inele de argint şi brăţări ca să arate camera, conacul.

— Toţi am fost nevoiţi să facem alianţe pe care nu le-am fi crezut vreodată posibile – unele poate neplăcute, da, dar… forţa Hybernului este prea mare ca să fie oprită. Acum poate fi înfruntată ca orice altă furtună.

Ea îi aruncă lui Tamlin o privire.

— În toate lunile astea, am lucrat din greu ca să ne pregătim pentru sosirea inevitabilă a Hybernului. Am comis o greşeală gravă şi am să regret mereu durerile pe care le-am cauzat, dar haideţi să continuăm această lucrare bună împreună. Să găsim o cale prin care să asigurăm supravieţuirea teritoriilor şi a poporului nostru.

— Cu preţul câtor altora? întrebă Lucien.

Tamlin îi aruncă din nou acea privire de atenţionare, dar Lucien îl ignoră.

— Ce am văzut în Hybern, spuse Lucien apucând cotierele scaunului său destul de puternic încât lemnul sculptat scârţâi. Toate promisiunile de pace şi imunitate pe care le-a făcut…

El se opri de parcă şi-ar fi amintit că Ianthe ar fi putut foarte bine să-l informeze pe rege. Slăbi strânsoarea de pe scaun şi îşi îndoi degetele lungi înainte de a apuca iar cotierele.

— Trebuie să fim precauţi.

— Vom fi, promise Tamlin. Dar deja am fost de acord cu anumite condiţii. Sacrificii, chiar. Dacă ne despărţim acum… chiar dacă Hybernul ne este aliat, trebuie să facem un front puternic. Împreună.

El încă avea încredere în ea. Încă mai credea că Ianthe luase, pur şi simplu, o decizie proastă. Nu ştia ce pândea sub frumuseţea, hainele şi cuvintele pioase.

Dar, pe de altă parte, aceeaşi orbire îl împiedicase să-şi dea seama şi ce se ascundea sub pielea mea. Ianthe îşi coborî din nou privirea.

— Mă voi strădui să fiu vrednică de prietenii mei.

Lucien părea să facă un efort enorm ca să nu-şi dea ochii peste cap, dar Tamlin spuse:

— Cu toţii vom încerca.

Acesta era noul lui cuvânt preferat: „a încerca”.

Eu am înghiţit, asigurându-mă că el mă observă, şi am dat încet din cap, fixând-o pe Ianthe cu privirea.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Un ordin prostesc – unul la care se aşteptase, după iuţeala cu care dădu aprobator din cap. Lucien se rezemă de spătar, refuzând să mai spună ceva.

— Totuşi Lucien are dreptate, am spus fără să gândesc, afişând o expresie îngrijorată. Cum rămâne cu oamenii din regat în timpul conflictului? M-am încruntat la Tamlin. Amarantha i-a brutalizat – nu ştiu cât de bine vor suporta să trăiască lângă Hybern. Au suferit destul.

Tamlin îşi încordă maxilarul.

— Hybernul a promis că nu se va atinge de oamenii noştri.

Oamenii *noştri.* Aproape m-am încruntat – chiar dacă am dat din nou din cap că am înţeles.

— A fost o parte din… învoiala noastră.

Când vânduse tot Prythianul, vânduse tot ce era bun şi corect în el ca să mă *recupereze.*

— Oamenii noştri vor fi în siguranţă la sosirea

Hybernului. Chiar dacă am sfătuit familiile să se mute în partea estică a teritoriului. Cel puţin pentru moment.

Bun. Măcar se gândise la posibilele victime – măcar îi păsa de poporul lui, înţelegea ce fel de jocuri bolnave îi plăcea Hybernului să joace şi că el putea să jure ceva, referindu-se la altceva. Dacă deja îi muta pe cei mai expuşi la risc în timpul conflictului… Asta îmi uşura munca. Şi în est – o informaţie măruntă pe care am ascuns-o. Dacă estul era sigur, atunci vestul… Hybernul urma, într-adevăr, să se oprească aici, venind din acea direcţie.

Tamlin expiră.

— Asta mă aduce la celălalt motiv pentru care ne-am întrunit.

M-am pregătit şi mi-am impus să par curioasă când el declară:

— Prima delegaţie din Hybern soseşte mâine.

Pielea bronzată a lui Lucien se albi.

— Jurian va ajunge înainte de amiază, adăugă Tamlin.

Capitolul 2

Nu prea auzisem nimic despre Jurian în ultimele săptămâni – nu îl văzusem pe comandantul uman înviat, din noaptea aceea, în Hybern.

Jurian fusese renăscut cu ajutorul Cazanului şi al propriilor rămăşiţe oribile pe care Amarantha le adunase ca trofee timp de cinci sute de ani, sufletul lui fiind captiv şi conştient în ochiul păstrat

prin magie. El era nebun – înnebunise cu mult înainte ca Regele Hybernului să-l fi înviat ca să conducă reginele umane pe calea supunerii inconştiente.

Tamlin şi Lucien ştiau. În mod sigur văzuseră licărul acela în ochii lui Jurian.

Dar... nici nu păreau cu totul deranjaţi de faptul că Regele Hybernului avea Cazanul, care putea să spintece lumea asta, începând cu zidul – singurul lucru dintre adunare, armatele mortale Fae şi tărâmurile oamenilor vulnerabili de dedesubt.

Nu, acea ameninţare cu siguranţă nu părea să-i ţină treji noaptea pe Lucien sau pe Tamlin sau să îi împiedice să îi invite pe monştrii aceştia în casa lor.

La întoarcerea mea, Tamlin promisese să mă includă în planuri şi să mă invite la fiecare întâlnire şi se ţinuse de cuvânt atunci când explicase că Jurian trebuia să sosească împreună cu alţi doi comandanţi din Hybern, iar eu aveam să fiu prezentă. Ei chiar îşi doreau să examineze zidul, să caute locul perfect pentru a-l putea crăpa imediat ce Cazanul şi-ar fi recăpătat puterea.

Aparent, faptul că le transformase pe surorile mele în fiinţe Fae îl epuizase.

Îngâmfarea mea vizavi de lucrul acesta nu dură mult.

Prima mea sarcină era să aflu unde plănuiau să atace şi de cât timp avea nevoie Cazanul ca să-şi recapete forţele. Apoi trebuia să transmit pe ascuns informaţiile lui Rhysand şi celorlalţi.

A doua zi am fost şi mai precaută, după un

somn agitat din cauza cinei cu Ianthe cea roasă de vină, care ajunsese să râdă excesiv ca să ne linguşească pe mine şi pe Lucien. Părea că, înainte de a-şi face apariţia, preoteasa voia să aştepte până când comandanţii din Hybern se instalau. Spusese că îşi dorea să se asigure că ei aveau şansa să ne cunoască înainte de a interveni, dar schimbul de priviri dintre mine şi Lucien îmi dăduse de înţeles că, pentru prima dată, eram de acord: era foarte probabil să-şi fi plănuit o intrare grandioasă.

Asta nu conta deloc pentru mine – pentru planurile mele, pe care le-am trimis prin legătura de împerechere în dimineaţa următoare, cuvintele şi imaginile rostogolindu-se de-a lungul unui coridor întunecat.

Nu îndrăzneam să folosesc prea des legătura. De la sosirea mea, comunicasem cu Rhysand doar o dată. O singură dată, în orele de după ce intrasem în fostul meu dormitor şi văzusem mărăcinii care îl invadaseră.

Parcă strigasem de la o distanţă mare, parcă vorbisem pe sub apă. „Sunt bine şi în siguranţă, îi transmisesem prin legătură. Am să îţi spun curând ce ştiu”. Aşteptasem, lăsând cuvintele să călătorească în întuneric, şi apoi întrebasem: „Sunt în viaţă? Sunt răniţi?”

Nu îmi aminteam ca legătura dintre noi să fi fost atât de greu de auzit, nici măcar când locuisem în casa asta, iar el o folosise ca să vadă dacă mai trăiam, ca să se asigure că disperarea nu mă copleşise.

Dar Rhysand îmi răspunsese după un minut:

„Te iubesc. Sunt în viaţă. Se vindecă”.

Asta fusese tot, ca şi când doar atât reuşise să-mi spună.

Mă întorsesem în noua mea cameră, încuiasem uşa şi înconjurasem tot locul cu un zid de aer dur pentru ca mirosul lacrimilor mele tăcute să nu fie detectat când mă ghemuisem într-un colţ al băii.

Cândva, mă mai ghemuisem aşa, privind stelele în orele lungi şi triste ale nopţii. Acum studiam cerul senin şi albastru de dincolo de fereastra deschisă, ascultam păsările cântându-şi una celeilalte şi voiam să strig.

Nu îndrăznisem să cer mai multe detalii despre Cassian şi Azriel sau despre surorile mele. Mă îngrozea că ştiam cât de rău fusese, cum aş fi procedat dacă nu ar fi reuşit să se vindece şi ce le-aş fi făcut acelor oameni.

Se vindecau. Erau în viaţă şi se vindecau. Îmi spuneam asta în fiecare zi.

Chiar dacă le mai auzeam strigătele şi le simţeam mirosul sângelui, însă nu cerusem mai mult, nu riscasem să ating legătura în afară de acea primă dată.

Nu ştiam dacă asemenea lucruri – mesajele tăcute dintre parteneri – puteau fi monitorizate, nu când legătura de împerechere putea fi mirosită, iar eu mă jucam atât de periculos cu ea.

Toată lumea credea că fusese tăiată, că parfumul lui Rhys mai putea fi simţit din cauză că mă forţase, că sădise mirosul în mine.

Ei credeau că, odată cu timpul şi distanţa, mirosul lui avea să dispară, cel mai probabil, în câteva săptămâni sau luni.

Şi când ar fi persistat... Atunci trebuia să atac, cu sau fără informaţiile de care aveam nevoie.

Dar din cauză că posibilitatea de a comunica prin legătură menţinea mirosul puternic... trebuia să o folosesc mai rar, chiar dacă nu vorbeam cu Rhys şi nu-i simţeam amuzamentul şi viclenia... Aveam să le aud din nou şi să-i văd zâmbetul schimonosit, îmi promiteam în repetate rânduri.

Şi mă gândeam din nou la cât de îndurerat îi fusese chipul ultima dată când îl văzusem; la Rhys, plin de sângele lui Azriel şi al lui Cassian, când, în ziua următoare, Jurian şi cei doi comandanţi din Hybern se teleportară în faţă, pe aleea cu pietriş.

Jurian purta aceeaşi armură uşoară din piele, părul castaniu biciuindu-i faţa în briza de primăvară. El ne văzu stând pe treptele albe din marmură din faţa casei, iar gura i se strâmbă în zâmbetul îngâmfat.

Mi-am făcut venele să îngheţe, cu răceala unui regat în care nu fusesem niciodată. Însă m-am folosit de darul stăpânului său, transformând furia arzătoare într-un calm de gheaţă în clipa în care Jurian se apropie ţanţoş de noi, cu o mână pe mânerul sabiei.

În schimb, cei doi comandanţi – un bărbat şi o femeie – fură cei din cauza cărora m-am temut un pic.

Cu pielea de aceeaşi nuanţă roşiatică şi cu părul la fel de negru ca al regelui lor, păreau Mari Spiriduşi, dar privirea lor împietrită în răutate îmi atrase atenţia – absenţa oricărei urme de compasiune din cauza mileniilor de cruzime.

Tamlin şi Lucien înţepeniseră înainte ca Jurian

să se oprească înaintea scărilor de la intrare. Comandantul armatei pământene râânji.

— Arăţi mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

M-am uitat în ochii lui şi nu am spus nimic.

Jurian pufni şi le făcu semn celor doi comandanţi să înainteze.

— Daţi-mi voie să vi le prezint pe Alteţele regale, prinţul Dagdan şi prinţesa Brannagh, nepotul şi nepoata Regelui Hybernului.

Erau gemeni – de aceea, poate şi între minţile şi puterile lor era o legătură.

Tamlin păru să-şi amintească de faptul că aceştia îi erau acum aliaţi şi coborî scările. Lucien îl urmă.

El ne vânduse. Vânduse Prythianul – pentru mine. Ca să mă răscumpere.

Fumul mi se răsuci în gură şi i-am impus gheţii să mi-o umple din nou.

Tamlin îşi înclină capul spre prinţ şi prinţesă.

— Bine aţi venit în casa mea! Am pregătit camere pentru toţi.

— Fratele meu şi cu mine vom sta împreună într-o cameră, spuse prinţesa.

Vocea ei era înşelător de subţire – aproape feciorelnică, dar lipsită de orice urmă de emoţie şi impunătoare.

Practic, am simţit remarca meschină clocotind în Lucien, dar am coborât scările şi am spus, ca stăpână a casei pe care aceşti oameni şi Tamlin se aşteptaseră cândva să o accept cu braţele deschise:

— Nu este greu să facem schimbări.

Ochiul metalic al lui Lucien se roti şi se concentră asupra mea, dar eu m-am arătat indiferentă în momentul în care am făcut o plecăciune înaintea inamicilor mei. Care dintre prietenii mei avea să îi înfrunte pe câmpul de luptă?

Oare Cassian şi Azriel erau suficient de întremaţi ca să lupte, sau măcar să ridice o sabie? Nu mi-am permis să mă gândesc la asta – la cum ţipase Cassian când aripile îi fuseseră sfâşiate.

Prinţesa Brannagh se uită cu atenţie la mine, la rochia roz, la părul pe care Alis mi-l ondulase şi mi-l împletise într-o coroniţă în vârful capului şi la cerceii cu perle de un roz pal.

Eram o fiinţă drăguţă şi inofensivă, perfectă pentru ca un Mare Lord să o călărească oricând dorea.

Brannagh strâmbă din buze când îi aruncă o privire fratelui ei. Judecând după rânjetul arogant cu care îi răspunse, Prinţul gândea la fel.

Tamlin mârâi încet în semn de avertisment.

— Dacă v-aţi săturat să vă holbaţi la ea, poate reuşim să trecem la ale noastre.

Jurian chicoti încet şi urcă scările fără să i se spună să o facă.

— Sunt curioşi. Neruşinarea gestului şi cuvintele îl făcură pe Lucien să înţepenească. Nu în fiecare secol dreptul de proprietate asupra unei femei duce la declanşarea unui război. Mai ales asupra uneia cu astfel de… talente.

Eu m-am întors şi am urcat treptele după el.

— Poate că, dacă te-ai fi deranjat să mergi la război pentru Miryam, nu te-ar fi părăsit pentru

prinţul Drakon.

O undă păru să îl străbată pe Jurian. Tamlin şi Lucien se încordară în spatele meu, neştiind dacă să ne supravegheze dialogul sau să-i însoţească pe cei doi nobili din Hybern în casă. Cu explicaţia mea că Azriel şi reţeaua lui de spioni erau bine instruiţi, scăpaserăm de toţi servitorii inutili, atenţi la ochii şi urechile curioase, rămânând doar cei mai de încredere dintre ei.

Bineînţeles, uitasem să menţionez că ştiam deja că Azriel îşi retrăsese spionii de câteva săptămâni, informaţia nemeritând preţul vieţilor lor, sau că era în interesul *meu* să fiu supravegheată de mai puţini oameni.

Jurian se opri în capul scărilor, chipul fiindu-i o mască neîndurătoare a morţii atunci când am urcat ultimele trepte spre el.

— Ai grijă ce spui, fato!

Eu i-am zâmbit şi am trecut mai departe.

— Sau ce? Ai să mă arunci în Cazan?

Am intrat pe uşile principale, ocolind masa din mijlocul holului, unde se afla o vază cu flori care se înălţau către candelabrul de cristal.

Chiar acolo – la doar câţiva metri distanţă, mă ghemuisem de groază şi disperare în urmă cu câteva luni. Chiar acolo, în mijlocul foaierului, Mor mă ridicase şi mă scosese din casă şi mă eliberase.

— Iată prima regulă a acestei vizite, i-am spus lui Jurian peste umăr, în timp ce mă îndreptam spre sufragerie, unde ne aştepta prânzul. Nu mă ameninţa în casa mea!

După o clipă, mi-am dat seama că atitudinea mea funcţionase.

Nu cu Jurian, care se încruntă când îşi ocupă locul la masă, ci cu Tamlin, care îmi atinse uşor obrazul cu un mont când trecu pe lângă mine, fără să ştie cât de atent îmi alesesem cuvintele, cum îl momisem pe Jurian ca să-mi servească oportunitatea pe tavă.

Acela fu primul meu pas: să-l fac pe Tamlin să creadă, să creadă cu adevărat că îl iubeam pe el şi locul acesta şi pe toată lumea de aici, astfel încât să nu devină suspicios când aveam să-i aţâţ unul împotriva celuilalt.

*

Prinţul Dagdan se supunea tuturor dorinţele şi ordinelor surorii sale gemene, ca şi când ar fi fost sabia pe care ea o mânuia ca să spintece lumea.

Îi turna băuturile, adulmecându-le mai întâi. Îi alegea cele mai bune felii de carne de pe platouri şi i le aranja frumos pe farfurie. O lăsa mereu să răspundă şi niciodată nu o privea cu îndoială.

Ei doi erau un suflet în două trupuri. Şi felul în care se uitau în tăcere unul la celălalt mă făcea să mă întreb dacă poate erau… ca mine. *Daemati.*

De la sosire, scuturile mele mentale formaseră un zid de diamante negre. Dar, în timpul mesei, când momentele de linişte durau mai mult decât conversaţia, m-am trezit verificându-le de nenumărate ori.

— Mâine vom pleca spre zid, îi spuse Brannagh lui Tamlin. Era mai mult un ordin decât o cerinţă. Jurian ne va însoţi. Avem nevoie de santinele care ştiu unde sunt golurile.

Gândul că ei erau atât de aproape de pământurile oamenilor... Măcar surorile mele nu erau acolo. Nu, surorile mele erau undeva în vastul teritoriu al regatului meu, protejate de prietenii mei, chiar dacă tata urma să se întoarcă acasă din călătoriile lui de afaceri de pe continent într-o lună sau două. Încă nu mă gândisem cum aveam să îi spun.

— Lucien şi cu mine putem să vă însoţim, am propus eu.

Tamlin îşi întoarse capul în direcţia mea. I-am aşteptat refuzul, excluderea.

Dar părea că Marele Lord chiar îşi învăţase lecţia, că era într-adevăr dispus să încerce, când gesticulă pur şi simplu spre Lucien.

— Emisarul meu cunoaşte zidul la fel de bine ca orice santinelă.

„Îi laşi să facă asta; le permiţi cu bună ştiinţă să dărâme zidul şi să îi vâneze pe oamenii din partea cealaltă”. Cuvintele mi se încâlciră şi îmi şuierară în gură.

Dar m-am forţat să dau încet şi uşor dezaprobator din cap spre Tamlin. Ştia că nu aş fi niciodată mulţumită de asta – fata despre care el credea că se întorsese avea să încerce mereu să-şi protejeze patria. Totuşi credea că aş fi suportat pentru el, pentru noi. Că Hybernul nu s-ar fi înfruptat din oameni odată cu prăbuşirea zidului. Că nu am fi făcut decât să-i atragem pe teritoriul nostru.

— Vom pleca după micul dejun, i-am spus prinţesei. Şi cu câteva santinele, am adăugat adresându-mă lui Tamlin.

Umerii i se relaxară la vorbele mele. Mă întrebam dacă auzise cum apărasem Velarisul, cum protejasem Curcubeul împotriva unei legiuni de bestii ca Attorul şi cum îl măcelărisem pe Attor cu brutalitate şi cruzime pentru ce îmi făcuse mie şi alor mei.

Jurian îl studie pe Lucien cu sinceritatea unui războinic.

— Mereu m-am întrebat cine ţi-a făcut ochiul după ce ţi l-a scos ea.

Acolo, noi nu vorbeam despre Amarantha. Nu îi permisesem niciodată să fie prezentă în casa aceea. Şi chinul de a-mi alunga zilnic fricile şi durerea profundă mă înăbuşise în lunile trăite acolo după cele întâmplate la Poalele Muntelui.

Pentru o clipă, am comparat persoana care fusesem cu cea care trebuia să fiu acum. Mă vindecam încet – redeveneam fata pe care Tamlin o hrănise, o adăpostise şi o iubise înainte ca Amarantha să-mi rupă gâtul după trei luni de tortură.

Aşadar, m-am mişcat pe scaun şi m-am uitat atent la cei de la masă.

Lucien îl fixă cu privirea pe Jurian cât cei doi nobili din Hybern urmăriră totul cu indiferenţă.

— Am o veche prietenă în Regatul Dimineţii. Se pricepe la meşterit – amestecă magia şi maşinăriile. Tamlin a rugat-o să îl fabrice pentru mine cu mari riscuri.

Jurian zâmbi cu ură.

— Micuţa ta parteneră are o rivală?

— Partenera mea nu te priveşte.

Jurian ridică din umeri.

— Nu ar trebui să te privească nici pe tine având în vedere că, probabil, până acum, i-a tras-o jumătate din armata illyriană.

Eram destul de sigură că doar secolele de antrenament îl împiedicară pe Lucien să sară peste masă şi să-i rupă gâtul lui Jurian.

Dar mârâitul lui Tamlin făcu paharele să zornăie.

— Jurian, ai să te porţi ca un musafir cuviincios sau ai să dormi în grajd cu celelalte animale.

Jurian luă o înghiţitură de vin.

— De ce ar trebui să fiu pedepsit pentru că spun adevărul? Niciunul dintre voi nu a fost în Război, când forţele mele s-au aliat cu brutele illyriene.

El se uită pieziş la cei doi nobili din Hybern.

— Cred că voi doi aţi avut plăcerea de-a lupta împotriva lor.

— Am păstrat aripile generalilor şi ale lorzilor lor ca trofee, spuse Dagdan schiţând un zâmbet.

A trebuit să mă concentrez din toate puterile ca să nu arunc o privire spre Tamlin, ca să nu cer să mi se spună unde erau cele două perechi de aripi pe care tatăl său le păstrase ca trofee după ce le măcelărise pe mama şi pe sora lui Rhysand.

Rhys spusese că erau ţintuite în birou, dar nu reperasem nicio urmă când începusem să le caut după întoarcerea acolo, prefăcându-mă că explorez locul de plictiseală într-o zi ploioasă. Nici în pivniţe nu găsisem nimic, nici cufere sau lăzi sau camere încuiate în care să se afle aripile.

Cele două bucăţi de carne prăjită de miel pe care le înghiţisem forţat mi se răzvrăteau acum în

stomac, dar orice urmă de dezgust trecea drept o reacţie potrivită faţă de cele declarate de prinţul Hybernului.

Jurian îmi zâmbi în timp ce îşi tăia porţia de miel în bucăţi mici.

— Ştii că am luptat împreună, nu-i aşa? Eu şi Marele tău Lord. Am rezistat împotriva Loialiştilor, am luptat cot la cot până când ghearele noastre erau pline de sânge.

— Nu el este Marele ei Lord, spuse Tamlin cu o blândeţe descurajantă.

— Trebuie să-ţi fi spus unde i-a ascuns pe Miryam şi pe Drakon, îmi zise Lucien mieros.

— Sunt morţi, am rostit eu categoric.

— Cazanul spune altceva.

O frică rece îmi cuprinse stomacul. Deja încercase să o învie pe Miryam pentru el şi aflase că nu se număra printre cei morţi.

— Mi s-a spus că au murit, am repetat încercând să par plictisită, nerăbdătoare. Am luat o gură din carnea de miel, atât de fadă în comparaţie cu bogăţia de mirodenii din Velaris. Jurian, credeam că ai lucruri mai bune de făcut decât să rămâi obsedat de faptul că iubita te-a părăsit.

Când împunse cu furculiţa o bucată de carne, în ochi îi străluci intens o nebunie veche de cinci secole.

— Se spune că te culcai cu Rhysand chiar şi înainte să-ţi părăseşti iubitul.

— *Destul!* mârâi Tamlin.

Dar atunci am simţit atingerea din mintea mea. Le-am înţeles planul, clar şi simplu: să ne

enerveze, să ne distragă, cât cei doi nobili se strecurau tăcuţi în minţile noastre.

A mea era protejată. Dar a lui Lucien... a lui Tamlin...

Mi-am întins puterea mea de noapte, aruncând-o ca pe o plasă, şi am găsit două fuioare uleioase îndreptându-se spre mintea lui Lucien şi a lui Tamlin, ca şi când ar fi fost într-adevăr nişte suliţe aruncate peste masă.

Am lovit. Dagdan şi Brannagh tresăriră în scaunele lor ca şi când i-aş fi lovit fizic, în timp ce puterile li se loviră de bariera de diamant negru din jurul minţii lui Lucien şi a lui Tamlin.

Ei îşi îndreptară ochii negri spre mine şi eu i-am fixat pe amândoi cu privirea.

— Ce este în neregulă? întrebă Tamlin, iar eu abia atunci mi-am dat seama cât de linişte se făcuse.

Mi-am încruntat fruntea, confuză, într-un gest teatral.

— Nimic. Le-am zâmbit frumos celor doi nobili. Cred că înălţimile lor sunt obosite după o călătorie atât de lungă.

Şi, ca să mă asigur, când m-am întins spre minţile lor, am dat de un zid de oase albe.

Ei tresăriră când mi-am înfipt ghearele negre în scuturile lor mentale şi le-am scobit adânc.

Lovitura de avertisment mă costă, o durere slabă zvâcnindu-mi pe lângă tâmple, dar eu m-am întors la mâncarea mea, ignorând semnul făcut cu ochiul de Jurian.

Nimeni nu mai vorbi până la sfârşitul mesei.

Capitolul 3

Pădurea tânără se linişti când am trecut printre copacii înmuguriţi, păsările şi micile animale cu blană fugind să se ascundă cu mult înainte de a ajunge pe acolo.

Nu din cauza mea, a lui Lucien sau a celor trei santinele care ne urmau la o oarecare distanţă, ci a lui Jurian şi a celor doi comandanţi din Hybern din mijlocul grupului nostru, de parcă ar fi fost la fel de îngrozitori ca Bogge, ca naga.

Am ajuns la zid fără incidente şi fără ca Jurian să încerce să ne distragă. Nu dormisem o bună parte din noapte, deoarece am umblat cu atenţie prin conac în căutarea vreunui indiciu care să-mi spună dacă Dagdan şi Brannagh îşi foloseau influenţa daemati şi asupra altcuiva. Din fericire, abilitatea de a distruge blestemele pe care o moştenisem de la Helion, Distrugătorul de Vrăji, Marele Lord al Regatului Zilei, nu detectase nicio încurcătură şi nicio vrajă în afară de protecţiile din jurul casei, care împiedicau pe oricine să se teleporteze înăuntru sau afară.

Tamlin fusese încordat la micul dejun, dar nu îmi ceruse să rămân acasă. Ca să îl pun la încercare, îndrăznisem să-l întreb ce nu era în regulă şi îmi răspunsese că îl durea capul. Lucien îl bătuse uşor pe umăr şi îi promisese să aibă grijă de mine. Vorbele lui aproape mă făcuseră să râd.

Însă nu-mi venea deloc să râd acum, când zidul pulsa şi zvâcnea, ca o prezenţă grea şi hidoasă, care se vedea de la o distanţă de un kilometru. De aproape, totuşi... Până şi caii noştri erau speriaţi,

dând din capete şi lovind cu copitele pământul acoperit de muşchi atunci când i-am legat de crengile joase şi înmugurite ale sângerilor[1].

— Gaura din zid este chiar aici, spunea Lucien, părând cam la fel de încântat ca mine să se afle într-o asemenea companie.

Călcând pe florile roz căzute, Dagdan şi Brannagh se strecurară lângă el, iar Jurian se îndepărtă ca să examineze terenul, santinelele rămânând cu caii noştri.

I-am urmat pe Lucien şi pe nobili, rămânând în urmă, la o distanţă obişnuită. Ştiam că hainele mele elegante nu îi păcăleau pe prinţ şi pe prinţesă, făcându-i să uite că un alt daemati mergea acum în spatele lor, dar tot alesesem cu grijă jacheta cu broderii de culoarea safirului şi pantalonii maro, singurele accesorii fiind cuţitul încrustat cu bijuterii şi centura pe care mi-o dăruise Lucien cândva, în urmă cu foarte mult timp.

— Cine a spart zidul aici? întrebă Brannagh, uitându-se cu atenţie la gaura pe care nu o vedeam – nu, zidul în sine era complet invizibil –, dar pe care mai degrabă o simţeam de parcă aerul ar fi fost absorbit dintr-un singur loc.

— Nu ştim, răspunse Lucien, lumina împestriţată a soarelui licărind de-a lungul firului de aur care îi împodobea jacheta cafenie când îşi încrucişă braţele. Unele găuri au apărut pur şi simplu de-a lungul secolelor. Asta abia dacă este

1 Arbust cu ramuri drepte, roșii toamna și iarna, cu frunzele de obicei ovale, vara verzi și toamna roșii, cu flori albe și fructe drupe negre (n.tr.)

suficient de lată ca să treacă o singură persoană.

Gemenii se priviră reciproc. Eu am venit în spatele lor şi m-am uitat cu atenţie la gol, la zidul din jurul lui, care mă făcea să mă retrag... în faţa *ciudăţeniei* lui.

— Pe aici am intrat primă dată.

Lucien dădu aprobator din cap, iar ceilalţi doi ridicară din sprâncene, însă eu am venit mai aproape de el şi mai că i-am atins uşor braţul, lăsându-l să fie o barieră între noi. În dimineaţa asta, la micul dejun, ei avuseseră mai multă grijă să nu se împingă de scuturile mele mentale. Totuşi, acum, faptul că-i lăsam să creadă că mă intimidau din punct de vedere fizic... Brannagh se uită cu atenţie la cât de aproape eram acum de Lucien; la cum se răsuci el ca să mă poată proteja.

Un zâmbet rece îi apăru pe buze.

— Câte găuri sunt în zid?

— Am numărat trei de-a lungul graniţei noastre, spuse ferm Lucien. Şi încă una pe coastă – cam la doi kilometri distanţă.

Nu mi-am permis să-mi pierd calmul când el le oferi informaţiile. Brannagh scutură din cap, părul negru devorând lumina soarelui.

— Intrările din mare nu sunt de niciun folos. Trebuie să intrăm pe uscat.

— Sigur sunt locuri şi pe continent.

— Reginele îşi controlează şi mai puţin oamenii decât voi, spuse Dagdan.

Am extras informaţia preţioasă şi m-am gândit bine la ea.

— Atunci, vă lăsăm s-o exploraţi, am spus eu fluturând mâna spre gaură. După ce terminaţi,

mergem la următoarea.

— Este la două zile de aici, replică Lucien.

— Atunci, o să plănuim o călătorie pentru asta, am spus eu simplu. Înainte ca Lucien să poată obiecta, am întrebat: Şi a treia gaură?

Lucien lovi cu piciorul pământul cu muşchi, dar spuse:

— La două zile după cea de-a doua.

M-am întors spre nobili, ridicând o sprânceană.

— Puteţi să vă teleportaţi?

Brannagh roşi, îndreptându-şi spatele, dar Dagdan fu cel care recunoscu:

— Eu pot.

Probabil că el îi purtase pe Brannagh şi pe Jurian când sosiseră.

— Doar câţiva kilometri îi pot purta pe alţii, adăugă imediat.

Eu am dat aproape imperceptibil din cap şi m-am îndreptat spre încrengătura de sângeri aplecaţi, Lucien urmându-mă îndeaproape. Cum nu am zărit nimic altceva decât bobocii roz care se unduiau şi razele de soare care se strecurau printre crengile copacilor, şi cum regii care se ocupau de zid se aflau destul de departe încât să nu mă vadă şi să nu mă audă, m-am cocoţat pe o bucată de stâncă netedă şi goală.

Lucien se rezemă de un copac din apropiere, încrucişându-şi gleznele.

— Orice ai pune la cale, ai să ne bagi în rahat până la genunchi.

— Nu plănuiesc nimic.

Am ridicat o floare roz căzută şi am rotit-o între degetul mare şi cel arătător.

Ochiul auriu miji, ţăcănind uşor.

— Ce vezi cu chestia aia?

El nu răspunse.

Am aruncat floarea pe muşchiul moale dintre noi.

— Nu ai încredere în mine? După toate lucrurile prin care am trecut?

El se încruntă privind la floarea aruncată, dar tot nu spuse nimic.

Eu mi-am făcut de lucru căutând prin sac până când am găsit plosca plină cu apă.

— Dacă Războiul te-ar fi prins în viaţă, l-am întrebat eu, bând o gură, ai fi luptat de partea lor sau pentru oameni?

— Aş fi făcut parte din alianţa dintre oameni şi Fae.

— Chiar dacă tatăl tău nu a făcut parte din ea?

— Cu atât mai mult.

Dar Beron făcuse parte din alianţă, dacă îmi aminteam corect lecţiile cu Rhys, din urmă cu atât de multe luni.

— Şi totuşi, iată-te, gata să mărşăluieşti cu Hybernul!

— Am făcut-o şi pentru tine, ştii?

Cuvintele erau reci şi dure.

— L-am însoţit ca să te recuperăm.

— Nu mi-am dat seama cât de mult poate să te motiveze vina.

— În ziua în care… ai dispărut, spuse el, ridicând din umeri ca să evite celălalt cuvânt – *plecat.* Am ajuns la conac înaintea lui Tamlin – am primit mesajul când eram la graniţă şi am alergat până aici, dar singura urmă pe care ai lăsat-o era

inelul, topit printre pietrele din salon. Am scăpat de el cu o clipă înainte ca Tam să sosească acasă şi să-l vadă.

Vorbele lui erau o declaraţie scrutătoare şi atentă a faptelor care nu indicau răpirea.

— Mi l-au topit de pe deget, am minţit eu.

El înghiţi în sec şi apoi scutură din cap, lumina soarelui care pătrundea prin coroana pădurii făcându-i părul castaniu-roşcat să lucească.

Am stat în linişte preţ de câteva minute. Judecând după foşnete şi şoapte, nobilii terminau, iar eu m-am pregătit, cântărind cuvintele pe care trebuia să le folosesc fără să dau de bănuit.

— Mulţumesc, am spus eu încet, pentru că ai venit în Hybern ca să mă iei.

El smulse de alături bucata de pământ conferită de muşchi, încordându-şi maxilarul.

— A fost o capcană. Ce-am crezut că trebuie să facem acolo… M-am înşelat.

Am făcut un efort să nu zâmbesc, dar m-am îndreptat către el şi m-am rezemat şi eu de trunchiul masiv al copacului.

— Situaţia asta este groaznică, am spus – şi era adevărat.

El pufni încet.

Mi-am lovit genunchiul de al lui.

— Nu-l lăsa pe Jurian să te momească. O face doar ca să simtă tensiunile dintre noi.

— Ştiu.

M-am întors cu faţa spre el, sprijinindu-mi genunchiul de al lui într-o cerere tăcută.

— De ce? l-am întrebat eu. *De ce* vrea Hybernul să facă asta, în afară de dorinţa

îngrozitoare de a cuceri? Ce îl motivează pe el – ce-i motivează pe oamenii lui? Ura? Aroganţa?

Lucien se uită în cele din urmă la mine, însemnele complexe şi gravurile de pe ochiul metalic fiind mai orbitoare de aproape.

— Tu…

Brannagh şi Dagdan intrară prin tufe, încruntându-se când ne găsiră stând acolo.

Dar Jurian – care era chiar în urma lor, ca şi când le-ar fi divulgat detaliile studiului – fu cel care zâmbi atunci când ne văzu cu genunchii lipiţi şi aproape nas în nas.

— Ai grijă, Lucien, îl şicană războinicul. Vezi ce se întâmplă cu masculii care ating bunurile Marelui Lord!

Lucien mârâi, dar eu l-am avertizat dintr-o privire.

„Asta e dovada”, am spus eu încet.

Şi, în ciuda lui Jurian, în ciuda nobililor care rânjeau cu aroganţă, Lucien zâmbi discret.

*

Ianthe aştepta la grajduri când ne-am întors.

Îşi făcuse intrarea triumfală la sfârşitul micului dejun, cu câteva ore în urmă, păşind în sala de mese când razele de aur pur ale soarelui pătrundeau prin ferestre.

Nu mă îndoiam că îşi plănuise momentul, tot aşa cum îşi plănuise oprirea în mijlocul uneia dintre raze, înclinându-se astfel încât părul să îi strălucească, iar bijuteria de pe cap să îi scânteieze albastru. „Pietatea întruchipată” era

titlul pe care l-aş fi dat tabloului.

După ce Tamlin o prezentase, în mare parte îi gângurise lui Jurian, care doar se încruntase la ea ca la o insectă care îi bâzâia în ureche.

Dagdan şi Brannagh îi ascultaseră linguşelile destul de plictisiţi şi mă întrebam dacă nu cumva nu preferau compania nimănui altcuiva, indiferent de ipostaza păcătoasă. Nu se arătaseră deloc interesaţi de frumuseţea care deseori îi făcea pe masculi şi pe femele să se oprească şi să se holbeze. Poate că posibila pasiune fizică dispăruse demult, împreună cu sufletele lor.

Aşadar, nobilii din Hybern şi Jurian o toleraseră pe Ianthe cam un minut înainte să se arate mai interesaţi de mâncare – o neglijenţă care explica, fără îndoială, de ce hotărâse ea să ne întâlnească aici, aşteptându-ne să ne întoarcem călare.

Era pentru prima dată când călăream în ultimele luni şi eram atât de rigidă, încât cu greu am reuşit să mă mişc atunci când ceilalţi din grup descălecară. I-am aruncat subtil lui Lucien o privire rugătoare, iar el abia îşi ascunse rânjetul infatuat când veni ţanţoş spre mine.

Ceilalţi călăreţi urmăriră cum Lucien îmi cuprinse talia cu mâinile lui late şi mă coborî repede de pe cal, mai aproape de Ianthe.

Eu l-am bătut uşor pe umăr în semn de mulţumire. Asemenea unui curtean, el făcu o plecăciune.

Uneori îmi era greu să-mi amintesc de ce îl uram, să-mi aduc aminte jocul pe care deja îl jucam.

— Sper că a fost o călătorie de succes, zise cu

o voce tremurândă Ianthe.

Eu am făcut semn din bărbie spre nobili.

— Par mulţumiţi.

Într-adevăr, orice ar fi căutat le păruse acceptabil. Nu îndrăznisem să-mi arăt curiozitatea punând prea multe întrebări. Nu încă.

Ianthe îşi plecă fruntea.

— Mulţumesc Cazanului pentru asta.

— Ce vrei? întrebă Lucien un pic cam prea categoric.

Ea se încruntă, dar îşi ridică bărbia, împreunându-şi mâinile în faţă când spuse:

— Vom da o petrecere în onoarea invitaţilor noştri – peste câteva zile, ca să coincidă cu Solstiţiul de Vară. Vreau să discut cu Feyre despre asta. Ianthe zâmbi prefăcut. Dacă nu cumva ai ceva de obiectat.

— Nu are, am răspuns, înainte ca Lucien să poată spune ceva ce ar fi regretat. Lasă-mă o oră să mănânc şi să mă schimb şi apoi ne putem întâlni în birou.

Fusesem, probabil, un pic mai încrezută decât altă dată, dar ea dădu oricum din cap. L-am luat de braţ pe Lucien şi am plecat.

— Ne vedem curând, i-am spus şi am simţit cum ne urmărea când am ieşit din grajdurile slab luminate ca să ne pierdem în lumina strălucitoare a miezului zilei.

El era încordat şi aproape tremura.

— Ce s-a întâmplat între voi? am spus printre dinţi când am pornit printre gardurile vii şi pe aleile cu pietriş din grădină.

— Nu merită să repet.

— Când… am fost luată, am îndrăznit eu aproape bâlbâindu-mă, aproape spunând „am plecat”. Ea şi Tamlin…

— Nu, spuse el răguşit. Nu. În ziua de Calanmai, Tamlin a refuzat. A refuzat categoric să participe. L-am înlocuit în Ritual, dar…

Uitasem. Uitasem de Calanmai şi Ritual. În minte, am calculat zilele.

Nu era de mirare că uitasem. Fusesem în cabana din munţi. Făcusem dragoste cu Rhysand. Poate că în noaptea aceea ne creasem propria magie.

Dar Lucien…

— Ai dus-o pe Ianthe în peşteră de Calanmai?

El nu îmi întâlni privirea.

— Ea a insistat. Tamlin era… Situaţia era gravă, Feyre. Am fost în locul lui şi mi-am îndeplinit datoria faţă de regat. M-am dus de bunăvoie şi am sfârşit Ritualul.

Nu era de mirare că ea se dăduse din calea lui. Căpătase ce voia.

— Te rog să nu-i spui lui Elain, zise el. Când noi… când o vom regăsi, completă el.

Poate că săvârşise Marele Ritual cu Ianthe de bunăvoie, dar, cu siguranţă, nu îi făcuse plăcere. Unele limite fuseseră depăşite – cu mult.

Şi inima mi se mişcă un pic în piept când i-am spus fără nicio viclenie:

— Nu spun nimănui dacă nu îmi spui să o fac. Simţeam şi mai mult greutatea cuţitului încrustat cu pietre şi a centurii. Îmi doresc să fi fost acolo ca să opresc Ritualul. Ar fi trebuit să fiu acolo ca să-l opresc. Vorbeam serios.

Lucien mă strânse uşor de braţ când am ocolit un gard viu, casa înălţându-se în faţa noastră.

— Feyre, îmi eşti o prietenă mai bună decât ţi-am fost eu vreodată, spuse el încet.

*

Alis se încruntă la cele două rochii care atârnau de uşa dulapului, netezind cu degetele-i lungi şi maronii şifonul şi mătasea.

— Nu ştiu dacă pot să renunţ la talie, spuse ea fără să se uite în spate, spre locul în care stăteam pe marginea patului. Am luat atât de mult din ea încât nu mi-a mai rămas cine ştie ce material cu care să lucrez... Ai putea la fel de bine să-ţi comanzi unele noi.

Ea se întoarse atunci spre mine, măsurându-mi din priviri corpul îmbrăcat cu un halat.

Ştiam ce vedea – ceea ce minciunile şi zâmbetele otrăvite nu puteau ascunde: slăbisem groaznic de mult de când venisem să locuiesc aici, după Amarantha. Totuşi, în ciuda tuturor relelor pe care mi le făcuse Rhys, îmi recâştigasem greutatea pierdută, îmi dezvoltasem muşchii şi scăpasem de paloarea bolnăvicioasă în favoarea unui ten bronzat.

Pentru o femeie care fusese torturată şi chinuită luni întregi, arătam remarcabil de bine.

Privirile ni se întâlniră în cealaltă parte a camerei, liniştea fiind întreruptă doar de murmurul celor câţiva servitori rămaşi pe hol, ocupaţi cu pregătirile pentru Solstiţiul de a doua zi.

Îmi petrecusem ultimele două zile prefăcându-

mă a fi animalul drăguţ de companie, căruia i se permitea să vină la întâlnirile cu nobilii din Hybern pentru că tăcea în cea mai mare parte a timpului. Ei erau la fel de precauţi ca şi noi, eschivându-se în faţa întrebărilor lui Tamlin şi Lucien în legătură cu mişcările armatelor lor, cu aliaţii străini şi alţi aliaţi din Prythian. Întâlnirile nu rezolvau nimic, deoarece nu voiau decât să afle informaţii despre armatele noastre.

Şi despre Regatul Nopţii.

Le-am oferit lui Dagdan şi lui Brannagh detalii adevărate şi false, amestecându-le perfect. Le-am descris baza illyriană dintre munţi şi stepe, dar am ales cel mai puternic dintre clanuri ca fiind cel mai slab; am menţionat eficienţa pietrelor albastre din Hybern împotriva puterii lui Cassian şi a lui Azriel, dar am omis să spun cât de uşor le evitaseră. Când mi se adresau întrebări pe care nu puteam să le evit, pretindeam că-mi pierdusem memoria sau că suferisem o traumă prea mare ca să suport amintirile.

Dar, în ciuda minciunilor şi a manevrelor mele, nobilii erau prea atenţi ca să dezvăluie multe informaţii. Şi în ciuda expresiilor mele atente, Alis părea să fie singura care observa micile lucruri care mă dădeau de gol şi pe care nici măcar eu nu le puteam controla.

— Crezi că am vreo rochie potrivită pentru Solstiţiu? am întrebat eu nonşalant pentru că ea nu zise nimic. Cea roz şi cea verde sunt bune, dar le-am purtat deja de trei ori.

— Nu ţi-a păsat niciodată de astfel de lucruri, spuse Alis, ţâţâind.

— Şi nu am voie să mă răzgândesc?

Alis se uită un pic mijit la mine, dar deschise uşile dulapului, rochiile legănându-se odată cu ele, şi scotoci prin interiorul întunecat.

— Ai putea să le porţi pe astea, spuse şi ridică un rând de haine.

Ţinuta din Regatul Nopţii, croită într-un stil atât de asemănător cu cel preferat de Amren, atârna de degetele ei subţiri. Inima mi se clătină.

— Aceea… de ce… Am rostit cuvintele greoi şi mi-am impus să tac. Mi-am îndreptat spatele. Nu te ştiam crudă, Alis!

Ea pufni şi aruncă hainele înapoi în dulap.

— Tamlin a sfâşiat celelalte două rânduri de haine – pe acesta l-a ratat pentru că era în alt sertar.

Pe hol, am ţesut un fir mental ca să mă asigur că nu ne asculta nimeni.

— Era supărat. Îmi doresc să îl fi distrus şi pe acesta.

— Eram aici în ziua aceea, ştii, spuse Alis, încrucişându-şi braţele subţiri. Am văzut cum a sosit Morrigan. Am văzut cum s-a întins în coconul de putere şi te-a luat ca pe un copil. Am implorat-o să te scoată.

Nu m-am prefăcut deloc când am înghiţit în sec.

— Nu i-am spus asta niciodată. Nu am spus nimănui. I-am lăsat să creadă că ai fost răpită. Dar te-ai agăţat de ea, iar Morrigan era în stare să ne ucidă pe toţi din cauza celor întâmplate.

— Nu ştiu de ce ai presupus aşa ceva, am spus şi mi-am strâns mai bine halatul de mătase.

— Servitorii vorbesc. Iar la Poalele Muntelui, nu am auzit şi nu l-am văzut niciodată pe Rhysand să lovească vreun servitor. Pe paznici, pe acoliţii Amaranthei, pe oamenii pe care avea ordin să-i ucidă, da. Dar niciodată pe cei umili. Niciodată pe cei incapabili să se apere.

— El este un monstru.

— Se spune că te-ai întors schimbată, falsă. Râse ca o cioară. Nu m-am deranjat niciodată să le spun că eu cred că, în sfârşit, te-ai întors cum trebuie.

O prăpastie se deschise în faţa mea. Limite – aici erau nişte limite şi supravieţuirea mea şi a Prythianului depindea de cum le respectam. M-am ridicat de pe pat, mâinile tremurându-mi uşor.

Dar, apoi, Alis spuse:

— Vară-mea lucrează în palatul din Adriata.

Regatul Verii. La început, Alis fusese din Regatul Verii şi fugise aici cu cei doi nepoţi, după ce sora îi fusese ucisă cu brutalitate în timpul domniei Amaranthei.

— Servitorii din palat nu trebuie să fie văzuţi sau auziţi, dar ei văd şi aud destule când nimeni nu crede că sunt prezenţi.

Era prietena mea. Mă ajutase cu mari riscuri la Poalele Muntelui. Rămăsese lângă mine în lunile ce urmaseră. Dar dacă punea totul în pericol…

— Ea a spus că ai fost în vizită. Şi că erai sănătoasă, râdeai şi erai fericită.

— A fost o minciună. El m-a obligat să mă port aşa.

Nu am depus cine ştie ce efort ca vocea să-mi tremure.

Ea zâmbi strâmb, cu subînţeles.

— Dacă spui tu.

— Aşa este.

Alis scoase o rochie de un alb cremos.

— Nu ai apucat să o porţi pe asta. Am comandat-o pentru a doua zi de după nuntă.

Nu prea părea de mireasă, ci mai degrabă sugera puritatea. Genul de rochie pe care o detestasem când mă întorsesem de la Poalele Muntelui, disperată să evit orice comparaţie cu sufletul meu distrus. Dar acum... M-am uitat în ochii lui Alis şi m-am întrebat ce plan îmi descifrase.

— Nu-ţi spun decât o dată, şopti Alis. Orice ai plănui să faci, te implor să nu îi implici pe băieţii mei. Răzbună-te cum vrei, dar te rog să-i cruţi!

„Niciodată nu aş...” era cât pe ce să spun, însă doar am scuturat din cap şi m-am încruntat, profund confuză şi mâhnită.

— Nu vreau decât să mă obişnuiesc din nou cu viaţa de aici. Să mă vindec.

Să vindec tărâmul de depravarea şi întunericul care îl învăluiau.

Şi Alis părea să înţeleagă asta. Ea agăţă rochia de uşa dulapului, aerisind fustele largi şi strălucitoare.

— Să o porţi la Solstiţiu, spuse ea încet.

Şi am purtat-o.

Capitolul 4

Solstiţiul de vară era exact aşa cum mi-l amintisem: flamuri, panglici şi ghirlande de flori

peste tot, butoaie cu bere şi vin transportate spre poalele dealurilor care înconjurau proprietatea, Mari Spiriduşi şi spiriduşi de rang inferior care se îngrămădeau spre sărbătoare.

Doar Ianthe nu fusese aici cu un an în urmă.

Ea spunea că sărbătoarea ar fi fost un sacrilegiu, dacă nu ne-am fi exprimat mai întâi recunoştinţa.

Aşadar, ne-am trezit toţi cu două ore înainte de răsărit, cu ochii înceţoşaţi şi deloc dornici să-i suportăm ceremonia când soarele se ridică la orizont în cea mai lungă zi din an. M-am întrebat dacă Tarquin fusese nevoit să îndure un ritual atât de plictisitor în palatul lui strălucitor de lângă mare. M-am întrebat ce fel de sărbătoare ar fi avut loc astăzi în Adriata, cu Marele Lord al Verii, care aproape îmi devenise prieten.

Din câte ştiam, în ciuda bârfelor dintre servitori, Tarquin încă nu îi spusese lui Tamlin despre vizita pe care i-o făcuserăm eu, Rhys şi Amren. Ce credea acum lordul Verii despre noua mea situaţie? Nu mă îndoiam că Tarquin aflase şi mă rugam să nu se implice înainte să-mi termin treaba aici.

Alis îmi găsise o mantie luxoasă albă din catifea pentru drumul în ritm alert spre dealuri, iar Tamlin mă ridicase pe o iapă albă cu flori sălbatice împletite în coama argintie. Dacă aş fi vrut să pictez un tablou al purităţii senine, m-aş fi redat în acea dimineaţă, cu părul împletit în vârful capului şi cu o coroniţă de flori albe de păducel. Îmi vopsisem cu roşu obrajii şi buzele – o culoare discretă, ca primul semn al primăverii într-un

peisaj de iarnă.

Când alaiul nostru sosi la poalele dealului în al cărui vârf se adunaseră deja câteva sute de suflete, toţi ochii se întoarseră spre mine, dar eu am continuat să privesc înainte, spre locul în care Ianthe stătea în faţa altarului rudimentar de piatră, împodobit cu flori şi primele fructe şi cereale ale verii. Pentru prima dată, îşi dăduse jos gluga mantiei de un albastru-deschis, diadema de argint odihnindu-i-se acum pe părul auriu.

I-am zâmbit, iapa mea oprindu-se ascultătoare în dreptul arcului nordic al semicercului pe care mulţimea îl formase în jurul dealului şi al altarului lui Ianthe, şi m-am întrebat dacă Ianthe vedea lupul care rânjea.

Tamlin mă ajută să descalec, lumina gri de dinaintea răsăritului licărind de-a lungul firelor aurii de pe jacheta lui verde. M-am forţat să îl privesc în ochi când mă lăsă pe iarba moale, conştientă de toate celelalte priviri îndreptate spre noi.

Amintirea îi licări în ochi – în felul în care se uită la gura mea.

În urmă cu un an, mă sărutase în această zi. În urmă cu un an, dansasem printre aceşti oameni, lipsită de griji şi bucuroasă pentru prima dată în viaţa mea şi crezusem că eram mai fericită decât aveam să fiu vreodată.

Am schiţat un zâmbet timid şi m-am agăţat de braţul pe care mi-l întinse. Împreună, am traversat iarba spre altarul din piatră al lui Ianthe, nobilii din Hybern, Jurian şi Lucien venind din urmă.

M-am întrebat dacă Tamlin îşi amintea şi de o altă zi din urmă cu câteva luni, când purtasem altă

rochie albă şi peste tot fuseseră împrăştiate flori.

Când partenerul meu mă salvase după ce hotărâsem să nu particip la nuntă, o parte esenţială din mine ştiind că nu era corect. Crezusem că nu meritam asta, nu îmi dorisem să-l împovărez pe Tamlin pentru totdeauna cu cineva atât de distrus cum fusesem eu atunci. Iar Rhys... Rhys m-ar fi lăsat să mă căsătoresc cu el, crezându-mă fericită, dorindu-şi ca eu să fiu fericită chiar dacă asta l-ar fi ucis. Dar în clipa în care refuzasem... Mă salvase. Mă ajutase să mă salvez.

M-am uitat pieziş la Tamlin, dar el îmi studia mâna aflată pe braţul lui, degetul gol pe care purtasem cândva inelul.

Ce înţelegea din asta – unde credea că dispăruse inelul, dacă Lucien ascunsese dovada? Pentru o clipă, l-am compătimit. L-am compătimit că nu doar Lucien îl minţise, ci şi Alis. Câţi alţii văzuseră că sufeream cu adevărat şi încercaseră să *îl* cruţe? Câţi fuseseră martorii suferinţei mele şi nu făcuseră nimic să *mă* ajute?

Tamlin şi cu mine ne-am oprit în faţa altarului, Ianthe înclinându-şi calm şi regal capul.

Nobilii din Hybern se mişcară pe loc, fără să se deranjeze să îşi mascheze nerăbdarea. Brannagh abia îşi ascunsese nemulţumirile în legătură cu Solstiţiul la cina din seara precedentă, declarând că în Hybern nu se deranjau cu astfel de lucruri odioase şi că treceau direct la orgii. Şi insinuând în felul ei că, în curând, nici noi nu aveam s-o mai facem.

I-am ignorat pe nobili când Ianthe îşi ridică mâinile şi strigă o urare mulţimii din spatele

nostru: „Un Solstiţiu binecuvântat tuturor!”

Apoi începu şirul nesfârşit de rugăciuni şi ritualuri, cele mai drăguţe şi tinere slujitoare ale ei ajutând-o să toarne vinul sacru, să binecuvânteze recolta de pe altar şi să implore soarele să răsară.

Un mic număr frumos şi repetat. Lucien era pe jumătate adormit în spatele meu.

Însă eu recapitulasem ceremonia cu Ianthe şi ştiam ce urma când ea ridică vinul sacru şi spuse: „Aşa cum lumina este mai puternică astăzi, tot aşa să alunge întunericul nedorit. Să spele pata neagră a răului”.

Era un şir de lovituri la adresa partenerului meu, a casei mele, dar am dat aprobator din cap odată cu ea.

— Doresc ca prinţesa Brannagh şi prinţul Dagdan să ne facă onoarea de a sorbi vinul binecuvântat?

Mulţimea se agită. Nobilii din Hybern clipiră, încruntându-se unul la celălalt, dar eu m-am dat la o parte, zâmbindu-le frumos şi arătându-le altarul.

Ei deschiseră gura, fără îndoială ca să refuze, dar Ianthe nu avea să fie refuzată.

— Beţi şi fie ca noii noştri aliaţi să ne devină noi prieteni! declară ea. Beţi şi alungaţi noaptea nesfârşită a anului!

Cu magia şi pregătirea lor, cei doi daemati probabil testau dacă acea cupă era otrăvită, dar eu am continuat să zâmbesc amabil când în cele din urmă se apropiară de altar, iar Brannagh acceptă cupa argintie întinsă.

Amândoi abia dacă sorbiră o gură de vin înainte de a se retrage, dar Ianthe le şopti,

insistând să vină în spatele altarului ca să asiste la ceremonie alături de ea.

Eu mă asigurasem că ea ştia exact cât de mult o dezgustau ritualurile ei, cum aveau să-şi dea silinţa să îi calce în picioare poziţia de lider de îndată ce oamenii săi ar fi sosit. Acum, părea înclinată să-i convertească.

Urmară alte rugăciuni şi ritualuri, până când Tamlin fu chemat de cealaltă parte a altarului ca să aprindă lumânările pentru sufletele stinse anul trecut – să îi aducă acum înapoi în lumina soarelui, la răsărit.

Rozul începu să păteze norii din spatele lor.

Jurian fu şi el chemat ca să recite o ultimă rugăciune pe care o rugasem pe Ianthe să o adauge, în onoarea războinicilor care luptau pentru siguranţa noastră în fiecare zi.

Apoi Lucien şi cu mine am rămas singuri în cercul de iarbă, cu altarul şi orizontul în faţa noastră şi mulţimea în spate şi pe lângă noi.

După rigiditatea posturii sale şi după felul în care se uita peste tot, ştiam că se tot gândea la rugăciuni şi la cum lucrasem cu Ianthe pentru ceremonie, la cum el şi cu mine rămâneam de partea aceasta a liniei tocmai când soarele urma să răsară peste lume, ceilalţi fiind îndepărtaţi.

Ianthe păşi spre creasta dealului, părul auriu căzându-i liber pe spate când îşi ridică braţele spre cer. Locul era ales intenţionat, ca şi poziţia braţelor ei.

Făcuse acelaşi gest la Solstiţiul de iarnă, stând exact în acelaşi loc în care soarele avea să răsară printre braţele-i ridicate, luminându-i. Servitoarele

ei însemnaseră discret poziţia în iarbă cu o piatră cioplită.

Încet, discul auriu al soarelui se ivi deasupra ierbii înceţoşate şi a albastrului orizontului.

Lumina scăldă lumea, limpede şi puternică, îndreptându-se direct spre noi.

Ianthe îşi arcui spatele, corpul ei fiind doar un vas pentru lumina Solstiţiului, şi partea feţei pe care i-o vedeam era deja conturată de un extaz pios.

Soarele răsări, o notă reţinută şi aurită răsunând prin ţinut.

Mulţimea începu să şoptească şi apoi să strige.

Nu la Ianthe, ci la mine.

La mine, splendidă şi pură, în alb, începând să strălucesc la lumina zilei când, în schimb, razele soarelui mă atinseră pe mine.

Nimeni nu se deranjase să confirme sau măcar să observe că piatra de marcaj fusese mutată cu doi metri spre dreapta, toţi fiind prea ocupaţi cu parada sosirii mele, ca să vadă un vânt-fantomă mişcând-o prin iarba.

Lui Ianthe îi luă mai mult timp decât celorlalţi ca să se uite, să se întoarcă şi să vadă că puterea soarelui nu o învăluia, binecuvântând-o.

Am eliberat puterea pe care o dezlănţuisem în Hybern, corpul meu devenind incandescent când lumina străluci prin el. Eram pură ca ziua, ca lumina stelelor.

— Distrugătoarea Blestemului, şoptiră unii. Binecuvântata, şoptiră alţii.

M-am prefăcut a fi surprinsă – surprinsă şi totuşi acceptând alegerea Cazanului. Din cauza

şocului, chipul lui Tamlin era încordat, iar nobilii din Hybern erau uimiţi.

M-am întors spre Lucien, lumina mea radiind atât de strălucitor, încât ricoşă din ochiul lui metalic. Un prieten cerea ajutorul altuia. I-am întins o mână.

Dincolo de noi, simţeam că Ianthe se agita ca să fie din nou în control, ca să găsească un mod de a întoarce situaţia în favoarea ei.

Poate că şi Lucien putea face asta deoarece mă luă de mână, iar apoi se lăsă într-un genunchi pe iarbă, lipindu-mi degetele de fruntea lui.

Ceilalţi căzură şi ei în genunchi, ca spicele de grâu în vânt.

Cu toate ceremoniile şi ritualurile ei pompoase, Ianthe nu se arătase niciodată puternică sau binecuvântată. Dar Feyre, Distrugătoarea Blestemului, care scosese Prythianul din tiranie şi întuneric…

Era binecuvântată. Sfântă. Strălucitoare în faţa răului.

Mi-am lăsat strălucirea să se răspândească, până ce şi aceasta se undui din silueta aplecată a lui Lucien, un cavaler în faţa reginei lui.

Când m-am uitat la Ianthe, am zâmbit din nou, apoi am afişat un mic rânjet.

*

Măcar festivităţile se desfăşurară la fel.

Imediat ce vuietele şi uimirea se potoliră, de îndată ce propria-mi strălucire dispăru când soarele se înălţă peste capul meu, ne-am făcut loc

spre dealurile şi câmpiile din apropiere, unde cei care nu participaseră la ceremonie auziseră deja de micul meu miracol.

Eu am rămas aproape de Lucien, care era înclinat să-mi facă pe plac, de vreme ce toată lumea părea să oscileze între bucurie şi uimire, întrebări şi îngrijorare.

Ianthe îşi petrecu următoarele şase ore încercând să ofere o explicaţie pentru ce se întâmplase. Cazanul o binecuvântase pe prietena ei aleasă, spunea ea oricui o asculta. Soarele îşi schimbase traiectoria ca să ne arate cât de mult se bucura de întoarcerea mea.

Numai slujitoarele ei erau cu adevărat atente şi doar jumătate păreau un pic interesate.

Totuşi Tamlin părea cel mai circumspect – ca şi când binecuvântarea m-ar fi supărat cumva, ca şi când şi-ar fi amintit de aceeaşi lumină din Hybern şi nu îşi dădea seama de ce îl tulbura atât de mult.

Dar datoria îl făcuse să se descurce cu mulţumirile şi urările de bine din partea supuşilor, războinicilor şi lorzilor de rang inferior, lăsându-mă să hoinăresc în voie. Am fost oprită din când în când de spiriduşi înflăcăraţi, care mă venerau şi care îşi doreau să îmi atingă mâna, să plângă un pic pe umărul meu.

Cândva, m-aş fi crispat şi aş fi tresărit. Acum, le primeam fericită mulţumirile şi rugăciunile, mulţumindu-le şi zâmbind şi eu, la rândul meu.

O parte din ele erau adevărate. Nu aveam nicio problemă cu oamenii din aceste ţinuturi, care suferiseră împreună cu restul. Niciuna, dar curtenii şi santinelele care mă căutau… Pentru ei m-am dat

şi mai bine în spectacol. Îmi spuneau că eram binecuvântată de Cazan, iar eu le răspundeam simplu că era *o onoare.*

În timpul micului dejun şi la prânz, am repetat în continuu acele cuvinte, până când m-am întors acasă ca să îmi schimb hainele şi să fiu un pic singură.

În intimitatea camerei mele, am lăsat coroana de flori pe măsuţa de toaletă şi i-am zâmbit uşor ochiului tatuat în palma mea dreaptă.

„Cea mai lungă zi din an, am spus în legătură, trimiţând frânturi din toate evenimentele petrecute pe deal. Mi-aş fi dorit s-o fi trăit alături de tine”.

I-ar fi plăcut teatrul meu – ar fi râs după aceea de expresia de pe chipul lui Ianthe.

După ce m-am spălat şi am vrut să mă îndrept din nou spre dealuri, vocea lui Rhysand îmi umplu mintea.

„Ar fi o onoare să petrec măcar un moment în compania lui Feyre cea binecuvântată de Cazan”, spuse el, râzând la fiecare cuvânt.

Am chicotit. Cuvintele erau distante şi chinuite. Nu trebuia să pierd prea mult timp cu asta; altfel, riscam să mă expun. Şi mai trebuia să-l întreb ceva, să aflu…

„Sunt toţi în regulă?”

Am aşteptat, numărând minutele.

„Da. Cât se poate de bine. Când te întorci la mine?”

Fiecare cuvânt se auzea mai încet decât precedentul.

„Curând, i-am promis eu. Hybernul este aici. Termin curând”.

El nu răspunse, iar eu am aşteptat alte câteva minute înainte de a-mi pune din nou coroana de flori şi de a coborî scările.

Totuşi, când am ieşit în grădina împodobită, vocea slabă a lui Rhysand îmi umplu din nou mintea. „Şi eu mi-aş dori să-mi pot petrece ziua de azi cu tine”.

Cuvintele îmi cuprinseră inima într-un pumn, dar mi le-am alungat din minte când m-am întors la petrecerea de pe dealuri, păşind mai greoi decât atunci când intrasem în casă.

Dar prânzul se terminase şi începuse dansul.

L-am văzut aşteptându-mă la marginea unuia dintre cercuri, observându-mi fiecare mişcare.

M-am uitat la iarbă, la mulţime şi la grupul de muzicanţi care interpretau o melodie extrem de vioaie din tobe, viole şi fluiere în timp ce mă apropiam ca o căprioară timidă şi nehotărâtă.

Cândva, aceleaşi sunete mă treziseră, mă făcuseră să dansez în continuu. Am presupus că acum erau doar nişte arme din arsenalul meu când m-am oprit în faţa lui Tamlin, mi-am coborât privirea şi l-am întrebat încet:

— Vrei să dansezi cu mine?

— Da, şopti el uşurat, fericit şi un pic îngrijorat. Da, bineînţeles.

Aşadar, l-am lăsat să mă conducă în dansul rapid, învârtindu-mă şi înclinându-mă, oamenii adunându-se ca să ne ovaţioneze şi să aplaude. Am dansat şi-am tot dansat, până când transpiraţia a început să îmi curgă pe spate în încercarea mea de a ţine ritmul, de a zâmbi şi de a-mi aduce aminte să râd când mâinile îmi erau atât de

aproape de gâtul lui.

În cele din urmă, muzica se mai domoli, iar Tamlin încetini şi el, în ritmul ei. Când ceilalţi se arătară mai interesaţi de propriii parteneri, îmi şopti:

— În dimineaţa asta… Eşti bine?

Mi-am ridicat repede capul.

— Da. Eu… nu ştiu ce a fost aia, dar, da. Ianthe… s-a supărat?

— Nu ştiu. Nu se aştepta la asta – nu cred că reuşeşte să facă faţă prea bine surprizelor.

— Ar trebui să îmi cer scuze.

Ochii îi licăriră.

— De ce? Poate că a fost o binecuvântare. Magia încă *mă* surprinde. Dacă este nervoasă, este problema ei.

Am luat un aer gânditor, apoi am încuviinţat din cap. M-am apropiat, urând toate locurile în care corpurile ni se atingeau. Nu ştiam cum suportase Rhys aşa ceva – cum o suportase pe Amarantha timp de cincizeci de ani.

— Eşti frumoasă azi, spuse Tamlin.

— Mulţumesc. M-am forţat să-l privesc. Lucien… Lucien mi-a spus că nu ai desăvârşit ritualul de Calanmai. Că ai refuzat.

„Şi că, în schimb, ai lăsat-o pe Ianthe să-l ia pe el în peştera aia”. El înghiţi în sec.

— Nu am putut să suport aşa ceva.

„Şi totuşi ai suportat să faci un târg cu Hybernul, ca şi când aş fi fost un obiect furat care trebuia returnat”.

— Poate că dimineaţa asta nu a fost doar o binecuvântare pentru mine, am spus eu.

Singurul lui răspuns fu atingerea de pe spatele meu.

Nu ne-am mai spus altceva următoarele trei dansuri, până ce foamea mă târî spre mesele unde acum ne aştepta cina. L-am lăsat să-mi umple o farfurie şi să mă servească atunci când am găsit un loc sub un stejar bătrân şi noduros şi i-am urmărit pe cei care dansau şi cântau.

L-aş fi întrebat dacă merita să renunţe la pacea asta ca să mă recupereze, ca mai apoi locuitorii Hybernului să vină aici şi să se folosească de pământurile acestea. Şi, odată cu sosirea lor, nimeni nu ar mai fi dansat şi cântat.

Dar am preferat să tac, contemplând apusul soarelui şi lăsarea nopţii.

Stelele se iviră licărind, slabe şi mici deasupra focurilor aprinse.

Le-am urmărit în orele lungi ale sărbătorii şi aş fi putut jura că prietenele mele tăcute şi neclintite îmi ţineau companie.

Capitolul 5

M-am târâit înapoi spre conac la două ore după miezul nopţii, prea extenuată ca să rezist până la răsărit.

Mai ales când am observat cum se uita Tamlin la mine, amintindu-şi de zorii de anul trecut, când mă luase şi mă sărutase la răsăritul soarelui.

L-am rugat pe Lucien să mă însoţească, iar el fusese mai mult decât bucuros să o facă, având în vedere că statutul său de mascul cu pereche îl făcea să nu-l mai intereseze compania femelelor în

ultima vreme şi că Ianthe încercase să-l încolţească toată ziua ca să-l întrebe ce se întâmplase la ceremonie.

M-am schimbat în cămaşa de noapte, o chestie mică şi dantelată pe care o purtasem cândva ca să-l distrez pe Tamlin, şi lipită acum de pielea transpirată, m-am băgat în pat.

Timp de aproape o jumătate de oră, am împins cearşafurile cu picioarele, agitându-mă, învârtindu-mă şi zbătându-mă.

Attorul. Ţesătoarea. Surorile mele aruncate în Cazan. Toate se împleteau şi se roteau în jurul meu. Le-am lăsat.

Ceilalţi încă sărbătoreau când ţipătul brusc şi ascuţit mă făcu să sar din pat.

Pulsul îmi zvâcni puternic de-a lungul venelor când am deschis uşa, transpirată şi palidă şi am ieşit pe hol.

Lucien răspunse la a doua bătaie în uşă.

— Te-am auzit… Ce s-a întâmplat?

El mă studie, ochiul roşiatic mărindu-i-se când îmi observă părul zburlit şi cămaşa de noapte transpirată.

Am înghiţit, cu o privire întrebătoare, iar el dădu din cap, retrăgându-se în camera lui ca să mă lase să intru. Cu bustul gol, reuşi să se îmbrace cu o pereche de pantaloni înainte de a deschide uşa şi îi încheie în grabă când am trecut pe lângă el.

Camera lui fusese împodobită în culorile Regatului Toamnei – singurul omagiu adus casei lui pe care l-ar fi expus vreodată – iar eu m-am uitat cu atenţie la spaţiul întunecat şi la cearşafurile şifonate. El se aşeză pe cotiera cilindrică a unui

scaun imens din faţa focului stins şi mă privi cum îmi frângeam mâinile în mijlocul covorului stacojiu.

— Am visat Poalele Muntelui, am spus eu răguşită. Şi când m-am trezit, nu mi-am amintit unde sunt. Mi-am ridicat în faţă braţul stâng, acum vindecat. Nu-mi aduc aminte în *ce perioadă* mă aflu.

Îi spusesem un adevăr şi, parţial, o minciună. Încă visam zilele acelea oribile, dar nu mă mai epuizau. Nu mai alergam în baie în mijlocul nopţii ca să vomit.

— Ce ai visat în seara asta? m-a întrebat el încet.

M-am uitat în ochii lui, bântuiţi şi trişti.

— Cum m-a ţintuit de zid. Ca pe Clare Beddor. Iar Attorul era…

M-am cutremurat, trecându-mi mâinile peste faţă.

Lucien se ridică şi veni încet spre mine. Valul de frică şi durere provocat de cuvintele mele îmi masca suficient mirosul, îmi masca propria putere când capcanele mele întunecate detectară o uşoară vibraţie în casă.

Lucien se opri la jumătate de pas de mine şi nici măcar nu obiectă când l-am cuprins de gât, îngropându-mi faţa în pieptul lui gol şi cald. Apa de mare din darul lui Tarquin îmi curse din ochi pe faţa şi pielea lui aurie.

Lucien oftă profund, îmi cuprinse talia cu un braţ şi cu celălalt părul, ca să-mi legene capul.

— Îmi pare rău! şopti el. Îmi pare rău!

Apoi el mă îmbrăţişă, mângâindu-mă pe spate cu mişcări liniştitoare, iar eu mi-am calmat plânsul,

lacrimile din apă de mare uscându-mi-se ca nisipul ud la soare.

În cele din urmă, mi-am sprijinit capul de pieptul lui sculptat, înfigându-mi degetele în muşchii tari ai umerilor săi şi m-am uitat la faţa sa îngrijorată. Am inspirat adânc, încruntându-mă şi deschizând gura când am...

— Ce se întâmplă?

Lucien întoarse capul spre uşă, unde îl văzu pe Tamlin, al cărui chip luase masca rece de calm. Vârfurile ghearelor îi licăriră din monturi.

Ne-am îndepărtat, prea repede ca să pară un gest nonşalant.

— Am avut un coşmar, i-am explicat netezindu-mi cămaşa de noapte. Eu... nu am vrut să trezesc toată casa.

Tamlin nu făcea decât să se holbeze la Lucien, a cărui gură se încordase într-o linie subţire când îi văzu ghearele ieşite pe jumătate.

— Am avut un coşmar, am repetat cam brusc, prinzându-l de braţ pe Tamlin pentru a-l conduce afară din cameră înainte ca Lucien să apuce măcar să deschidă gura.

Am închis uşa, dar încă simţeam că atenţia lui Tamlin era fixată asupra masculului din spatele ei. El nu îşi retrase ghearele şi nici nu le scoase mai mult.

Am făcut cei câţiva paşi spre camera mea, urmărindu-l pe Tamlin cum studia holul şi distanţa dintre uşa mea şi a lui Lucien.

— Noapte bună, i-am spus lui Tamlin şi i-am închis uşa în nas.

Am aşteptat cele cinci minute de care Tamlin a

avut nevoie ca să se hotărască să nu-l ucidă pe Lucien, iar apoi am zâmbit.

M-am întrebat dacă Lucien îşi dăduse seama că eu ştiusem faptul că Tamlin urma să vină în seara asta în camera mea, după ce îl atinsesem şi îl privisem de atâtea ori astăzi. Că mă schimbasem în cea mai indecentă cămaşă de noapte nu din cauza căldurii, ci ca să arăt corespunzător atunci când capcanele mele invizibile din casă mă informară că Tamlin îşi făcuse, în sfârşit, curaj să vină în dormitorul meu.

Am pretins că avusesem un coşmar, cearşafurile mele şifonate stând drept mărturie. Lăsasem deschisă uşa de la camera lui Lucien, el fiind prea distras şi nebănuind de ce venisem cu adevărat ca să mă deranjez să o închid, şi fără să observe scutul de aer dur pe care-l proiectasem în jurul încăperii, astfel încât să nu-l audă sau să-l miroasă pe Tamlin venind.

Când Tamlin ne surprinse în cameră îmbrăţişaţi, ne fixă cu privirea atât de intens, iar noi eram atât de *emoţionaţi,* că nici măcar nu i-am sesizat prezenţa. Scutul invizibil dispăruse înainte ca el să-l poată simţi.

Îi spusesem lui Tamlin că avusesem un coşmar.

Eu eram coşmarul, exploatându-i frica lui Tamlin încă din primele mele zile aici.

Nu uitasem cearta lui de demult cu Lucien şi nici faptul că-l avertizase să nu mai flirteze cu mine – să păstreze distanţa. Nu uitasem teama că îl preferasem pe lordul cu păr roşcat în locul lui şi că asta i-ar fi ameninţat toate planurile pe care le

avea. „Retrage-te!”, îi spusese el lui Lucien.

Nu mă îndoiam de faptul că acum Tamlin rememora toate privirile, conversaţiile de atunci şi dăţile în care Lucien intervenise pentru mine, atât la Poalele Muntelui, cât şi după aceea; cântărind în ce măsură noua legătură de împerechere cu Elain îi stăpânea prietenul ţinând cont că, în dimineaţa aceasta, Lucien îngenunchease în faţa mea, jurând loialitate unui nou zeu, ca şi când amândoi am fi fost binecuvântaţi de Cazan.

Mi-am permis să mai zâmbesc o clipă şi apoi m-am îmbrăcat. Mai aveam mult de lucru.

Capitolul 6

Un rând de chei de la porţile conacului dispăruse, dar, după incidentul de seara trecută, lui Tamlin nu părea să-i pese.

La micul dejun fu linişte, nobilii din Hybern fiind supăraţi pentru că fuseseră puşi să aştepte atât de mult ca să vadă cea de-a doua despicătură din zid. Jurian, pentru prima dată, părea prea obosit ca să facă altceva în afară de a-şi îndesa carne şi ouă în gura-i nesuferită.

Tamlin şi Lucien lăsau impresia că vorbiseră înainte de masă, iar cel din urmă o demonstră ţinându-se departe de mine, fără să mă privească şi să-mi vorbească, de parcă încă mai era nevoie să-l convingă pe Tamlin de inocenţa noastră.

M-am gândit dacă n-ar fi fost mai bine să-l întreb direct pe Jurian dacă furase cheile gărzii care erau pierdute, dar liniştea era o amânare bine-venită; asta până când intră Ianthe, care evită

să mă privească, de parcă aş fi fost soarele orbitor ce îi fusese furat.

— Îmi pare rău că te întrerup de la masă, dar trebuie să discutăm ceva, Mare Lord, spuse Ianthe, veşmintele galbene învolburându-i-se la picioare când se opri la jumătatea drumului spre masă.

Vorbele ei ne făcură pe toţi să ne ridicăm privirea.

Tamlin, gânditor şi cinic, întrebă:

— Ce este?

Ea se dădu în spectacol când conştientiză că nobilii din Hybern erau prezenţi şi ascultau. Am încercat să nu pufnesc la privirea atât de neliniştită pe care le-o aruncă lor şi apoi lui Tamlin. Următoarele cuvinte nu mă surprinseră deloc.

— Poate că ar trebui să aşteptăm până după masă când ai să fii singur.

Fără îndoială, era un joc de putere menit să le aducă aminte că, de fapt, avea putere aici – împreună cu Tamlin. Că nici Hybernul nu ar fi vrut să o supere, având în vedere *informaţiile* pe care le avea, dar eu am fost destul de crudă, încât să spun dulce:

— Dacă avem atâta încredere în aliaţii noştri din Hybern încât să mergem la război cu ei, atunci putem avea încredere şi că vor fi discreţi. Continuă, Ianthe!

Ea nici măcar nu se uită spre mine, dar acum, prinsă între o insultă directă şi politeţe… Tamlin cântări prezenţa musafirilor faţă de postura lui Ianthe şi spuse:

— Să auzim.

Gâtul ei alb tresăltă atunci când înghiţi.

— Este… Slujitoarele mele au descoperit că pământul din jurul templului meu… moare.

Jurian îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la şunca lui.

— Atunci, vorbeşte cu grădinarii, zise Brannagh, întorcându-se la mâncarea ei.

Dagdan chicoti în cana lui cu ceai.

— Nu are legătură cu grădinăritul, spuse Ianthe îndreptându-şi spatele. Pământul este atins de mană. Iarba, rădăcinile, mugurii – totul s-a uscat şi s-a îmbolnăvit. Duhneşte a naga.

Am făcut un efort să nu mă uit la Lucien – să văd dacă şi el observa licărul nerăbdător din privirea ei. Chiar şi Tamlin oftă, ca şi când ar fi văzut adevărul: o încercare de a recăpăta controlul, poate un plan de a otrăvi pământul pe care apoi să-l vindece miraculos.

— În pădure, mai sunt şi alte locuri unde plantele au murit, continuă Ianthe, atingându-şi pieptul cu o mână împodobită cu bijuterii de argint. Mă tem că este un avertisment că naga se adună şi plănuiesc să atace.

O, îi intrasem pe sub piele. Mă întrebasem ce avea să facă după Solstiţiul din ziua precedentă, după ce îi furasem momentul şi puterea. Dar asta… asta chiar era o mişcare inteligentă.

Mi-am ascuns rânjetul şi am spus cu blândeţe:

— Ianthe, poate că *este,* într-adevăr, problema grădinarilor.

Ea înţepeni şi, în cele din urmă, se întoarse către mine. „Crezi că joci periculos, am vrut să-i spun, dar nu ştii că toate hotărârile pe care le-ai luat aseară şi în dimineaţa asta au fost doar nişte

paşi în direcţia în care te-am îndreptat eu”.

Am făcut semn din bărbie spre nobili, apoi spre Lucien.

— După-amiază plecăm să studiem zidul, dar dacă problema nu se rezolvă în câteva zile, când ne întoarcem, am să te ajut să o analizezi.

Degetele cu inele de argint se strânseră uşor în pumni pe lângă corp, dar, ca o adevărată viperă ce era, Ianthe îl întrebă pe Tamlin:

— Ai să li te alături, Mare Lord?

Ea se uită la mine şi Lucien şi ne studie prea mult timp ca să fie un gest întâmplător.

Simţeam deja o uşoară durere de cap, care se agrava cu fiecare cuvânt rostit de ea. Mă culcasem târziu şi dormisem prea puţin – şi aveam nevoie de putere pentru zilele următoare.

— Nu, am spus eu, înainte ca Tamlin să-i poată răspunde.

El îşi lăsă tacâmurile pe masă.

— Cred că îi voi însoţi.

— Nu am nevoie de o escortă. Să descopere singur aluziile defensive din afirmaţia mea.

Jurian pufni.

— Începi să te îndoieşti de bunele noastre intenţii, Mare Lord?

Tamlin mârâi la el:

— Ai grijă!

Am pus o mână pe masă.

— Am să mă descurc împreună cu Lucien şi santinelele.

Lucien părea înclinat să se lase pe scaun şi să dispară pentru totdeauna.

I-am studiat pe Dagdan şi pe Brannagh şi am

schiţat un zâmbet.

— Pot să mă apăr singură dacă este nevoie, i-am spus lui Tamlin.

Cei doi daemati îmi zâmbiră. Nu-i mai simţisem atingându-mi barierele mentale sau pe cele la care lucram să le menţin în jurul celor mai mulţi oameni de aici. Folosirea constantă a puterilor mă epuiza totuşi. Să fiu departe de locul acesta timp de patru sau cinci zile ar fi fost o uşurare bine-venită.

Mai ales că Ianthe îi şopti lui Tamlin:

— Poate că *ar trebui* să mergi, prietene!

Am aşteptat – am aşteptat prostia care era pe cale să-i iasă din gura spurcată.

— Nu ştii când Regatul Nopţii va încerca să o răpească.

Am avut nevoie de o secundă să mă gândesc la cum să reacţionez. Să aleg să mă reazem de spătarul scaunului, cu umerii plecaţi, invocând imaginile cu Clare, Rhys şi săgeţile din frasin din aripile lui – să găsesc o variantă de a-mi presăra mirosul cu frică.

— Ai noutăţi? am şoptit eu.

Brannagh şi Dagdan păreau *foarte* interesaţi de subiect.

Preoteasa deschise gura, dar Jurian o întrerupse, spunând tărăgănat:

— Nu sunt noutăţi. Graniţele lor sunt asigurate. Rhysand ar fi un prost să-şi forţeze norocul venind aici.

M-am holbat la farfuria mea, afişând o expresie îngrozită.

— Un prost, da, dar unul care vrea să se răzbune, răspunse Ianthe. Ea se întoarse spre

Tamlin, soarele dimineţii licărind în piatra din vârful capului. Poate dacă i-ai da înapoi aripile familiei sale, ar putea… să se liniştească.

Pentru o clipă, liniştea mă străbătu, urmată de un val de strigăte care-mi acoperiră aproape toate gândurile şi instinctele de conservare. Abia reuşeam să aud peste strigătul din sângele meu, din oasele mele.

Dar cuvintele, oferta… Era o încercare ieftină de a mă momi. M-am prefăcut că nu aud, că nu-mi pasă, chiar dacă am tot aşteptat răspunsul lui Tamlin.

Când Tamlin răspunse într-un sfârşit, vocea îi era stinsă.

— Le-am ars acum multă vreme.

Aş fi putut jura că în cuvintele lui se simţea ceva asemănător regretului – regretului şi ruşinii.

Ianthe ţâţâi.

— Păcat! Ar fi plătit o sumă frumoasă pentru ele.

Membrele mă dureau din cauza efortului de a nu sări peste masă ca să o izbesc cu capul de podeaua din marmură, dar, cu calm şi blândeţe, i-am spus lui Tamlin:

— Am să mă descurc. I-am atins mâna, trecându-mi degetul mare peste dosul palmei lui şi l-am privit în ochi. Hai să nu ne certăm din nou.

Când m-am retras, Tamlin îl fixă pe Lucien cu privirea, orice urmă a vinovăţiei dispărând. Ghearele ieşite îi intrară în lemnul zgâriat al cotierei scaunului.

— Ai grijă!

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să pretindă că n-

ar fi fost o ameninţare.

*

Era o călătorie de două zile, dar nouă ne-a luat doar o zi ca să ajungem acolo tot teleportându-ne şi mergând pe jos. Reuşeam să ne deplasăm câţiva kilometri odată, dar Dagdan era mai încet decât anticipasem, având în vedere că trebuia să-i poarte pe sora lui şi pe Jurian.

Nu îl învinovăţeam din cauza asta. De vreme ce fiecare dintre noi purta pe altcineva, epuizarea era considerabilă. Lucien şi cu mine purtam câte o santinelă, fii ai lorzilor de rang inferior, care fuseseră instruiţi să fie politicoşi şi atenţi. Prin urmare, proviziile erau limitate, la fel şi corturile.

Când am ajuns la spărtura din zid, deja se înnoptase.

Cele câteva provizii luate ne îngreunaseră teleportarea prin lume, iar eu le-am lăsat pe santinele să ridice corturile pentru noi, ca o doamnă care-şi dorea să fie slujită. Fu aproape linişte la cina noastră în jurul micului foc, niciunul neîndrăznind să vorbească, în afară de Jurian, care le adresă santinelelor nenumărate întrebări despre pregătirea lor. Gemenii se retraseră în cortul lor după ce ciuguliseră sandvişurile cu carne pe care le împachetaserăm, încruntându-se la ele de parcă ar fi fost pline cu viermi, iar Jurian plecă în pădure imediat după aceea, pretinzând că voia să facă o plimbare înainte de culcare.

Am intrat în cortul de pânză când focul se stingea, spaţiul nefiind destul de încăpător pentru

ca eu şi Lucien să dormim măcar umăr la umăr.

Părul roşcat îi licări în lumina slabă a focului o clipă mai târziu, când intră prin clape şi înjură.

— Poate că ar trebui să dorm afară.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Te rog!

El aruncă o privire circumspectă şi gânditoare când îngenunche şi îşi scoase cizmele.

— Ştii că Tamlin poate fi… sensibil în privinţa unor lucruri.

— Poate fi şi o pacoste, am izbucnit eu şi m-am strecurat sub pături. Dacă cedezi în faţa paranoiei şi a teritorialismului său, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

Lucien îşi descheie jacheta, dar rămase în mare parte îmbrăcat când se întinse pe saltea.

— Cred că situaţia s-a înrăutăţit pentru că voi nu aţi… Adică nu aţi făcut-o, nu?

Am înţepenit, trăgându-mi pătura mai sus pe umeri.

— Nu. Nu-mi doresc să fiu atinsă aşa – nu pentru o vreme.

Tăcerea lui era apăsătoare – tristă. Uram minciuna, o uram pentru cât de murdară mă simţisem spunând-o.

— Îmi pare rău, zise Lucien, iar eu m-am întrebat pentru ce altceva se mai scuza când m-am întors cu faţa la el în întunericul din cort.

— Nu avem cum să renunţăm la târgul ăsta cu Hybernul? Cuvintele mele abia se auziră mai tare decât şoaptele tăciunilor de afară. M-am întors. Sunt în siguranţă. Am putea găsi o cale să-l evităm…

— Nu. Regele Hybernului a făcut o înţelegere prea inteligentă şi clară cu Tamlin. Sunt legaţi prin magie, iar aceasta îl va lovi dacă nu va permite Hybernului să intre pe tărâmurile acestea.

— În ce fel? L-ar ucide?

Oftatul lui Lucien îmi zburli părul.

— Îi va revendica puterile, poate l-ar ucide. Magia are legătură cu echilibrul. De aceea nu a intervenit în târgul tău cu Rhysand. Chiar şi persoana care încearcă să rupă o înţelegere suportă consecinţele. Dacă te-ar fi ţinut aici, magia care te-a legat de Rhys ar fi putut să-i ia viaţa ca plată pentru a ta. Sau viaţa oricărei alte persoane la care ţine. Este o magie veche – veche şi ciudată – un motiv să evităm înţelegerile, dacă nu sunt necesare: nici măcar înţelepţii din Regatul Zilei nu ştiu cum funcţionează. Crede-mă, am întrebat.

— Pentru mine… i-ai întrebat pentru mine?

— Da. Am fost iarna trecută ca să întreb cum s-ar putea rupe târgul tău cu Rhys.

— De ce nu mi-ai spus?

— Eu… Noi nu am vrut să-ţi faci speranţe deşarte. Şi nu am îndrăznit să-l lăsăm pe Rhysand să afle ce făceam, în caz că ar fi găsit o cale să intervină şi să ne oprească.

— Aşa că Ianthe l-a împins pe Tamlin spre Hybern.

— El era frenetic. Înţelepţii Regatului Zilei lucrau prea încet. I-am cerut mai mult timp, dar erai deja plecată de câteva luni. Voia să acţioneze, nu să aştepte – în ciuda scrisorii pe care i-ai trimis-o. *Din cauza* scrisorii pe care i-ai trimis-o. I-am spus în cele din urmă să continue, după ziua aceea

din pădure.

M-am întors pe spate, holbându-mă la tavanul înclinat al cortului.

— Cât de rău a fost? am întrebat încet.

— Ţi-ai văzut camera. A distrus atelierul şi dormitorul lui. Le-a ucis pe santinelele care au fost de gardă, după ce a obţinut toate informaţiile. Le-a executat în faţa tuturor celorlalţi din conac.

Sângele mi se răci.

— Nu l-ai putut opri.

— Am încercat. I-am implorat mila. Nu m-a ascultat. Nu *putea* să asculte.

— Nici santinelele nu au încercat să-l oprească?

— Nu au îndrăznit. Feyre, este un Mare Lord. Este *diferit.*

M-am întrebat dacă ar fi spus acelaşi lucru după ce ar fi aflat ce eram eu.

— Am fost încolţiţi fără nicio opţiune. Niciuna. Fie că mergeam la război cu Regatul Nopţii *şi* Hybernul, fie că ne aliam cu Hybernul, tot îl lăsam să încerce să stârnească probleme, iar apoi ne foloseam de acea alianţă în avantajul nostru, pe parcurs.

— Ce vrei să spui? am şoptit eu.

Dar Lucien îşi dădu seama ce spusese şi se eschivă:

— Avem inamici în toate regatele. Alianţa cu Hybernul îi va face să se gândească de două ori.

Ce mincinos! Era un mincinos instruit şi inteligent.

Am expirat somnoroasă.

— Chiar dacă acum e aliatul nostru, am

mormăit eu, tot îl urăsc.

El pufni.

— Şi eu.

*

— Trezeşte-te!

Lumina orbitoare a soarelui intră în cort, iar eu am şuierat. Ordinul fu acoperit de mârâitul lui Lucien când se ridică.

— *Afară!* îi ordonă el lui Jurian, care ne măsură o dată din priviri, mârâi şi plecă.

La un moment dat, mă rostogolisem pe salteaua lui Lucien, uneltirile trecând cu adevărat pe locul al doilea faţă de cea mai importantă nevoie a mea – căldura. Dar nu aveam nicio îndoială că Jurian avea să ţină secret informaţia ca să i-o arunce în faţă lui Tamlin când acesta avea să se întoarcă: împărţiserăm un cort şi ne treziserăm *foarte* comozi.

M-am spălat în râul din apropiere; trupul îmi era rigid şi mă durea după o noapte de dormit pe pământ, cu sau fără saltea.

Brannagh se îndrepta spre râu până când am terminat. Prinţesa îmi schiţă un zâmbet rece.

— Şi eu l-aş alege pe fiul lui Beron.

Încruntată, am fixat-o cu privirea pe prinţesă.

Ea ridică din umeri, zâmbind larg.

— Masculii din Regatul Toamnei au sânge fierbinte şi tot atât de fierbinte fac şi sex.

— Presupun că ştii din experienţă?

Ea chicoti.

— De ce crezi că m-am distrat atât de mult în

Război?

Nu m-am deranjat să-mi ascund dezgustul.

Lucien mă surprinse crispându-mă la el când mi-am amintit a zecea oară cuvintele ei după o oră, cât am parcurs kilometrul spre crăpătura din zid.

— Ce este? întrebă el.

Am scuturat din cap, încercând să nu mi-o imaginez pe Elain supusă acelui… foc.

— Nimic, am spus eu, tocmai când Jurian înjură.

Înjurătura lui ne făcu pe amândoi să ne mişcăm, iar pe urmă să alergăm la sunetul unei săbii scoase din teacă. Frunzele şi crengile mă biciuiră în drum spre zid, indicatorul invizibil şi oribil bâzâind şi zvâcnindu-mi în cap.

Acolo, holbându-se direct la noi prin gaură, am dat peste trei Copii ai celor Binecuvântaţi.

Capitolul 7

Brannagh şi Dagdan arătau de parcă şi-ar fi găsit un al doilea mic dejun aşteptându-i.

Jurian avea sabia scoasă, cele două tinere şi tânărul holbându-se cu gura căscată la el, la ceilalţi, iar apoi la noi, ochii mărindu-li-se mai mult când observară frumuseţea brută a lui Lucien.

Ei căzură în genunchi.

— Stăpâni şi Stăpâne, ne implorară aceştia, bijuteriile lor argintii licărind în razele soarelui care treceau prin frunze. Ne-aţi găsit în călătoria noastră.

Cei doi nobili zâmbiră atât de larg, încât li s-au

văzut toţi dinţii extrem de albi.

Jurian, pentru prima dată, păru nehotărât înainte de a izbucni:

— Ce căutaţi aici?

Fata brunetă din faţă era minunată, pielea ei aurie licărind când îşi ridică fruntea.

— Am venit să locuim pe tărâmurile nemuritorilor; am venit ca ofrandă.

Jurian îi aruncă o privire dură şi rece lui Lucien.

— Este adevărat?

Lucien îşi plecă privirea.

— Nu acceptăm ofrande de pe tărâmurile oamenilor. Cu atât mai puţin copii.

Nu conta că cei trei păreau doar cu câţiva ani mai tineri decât mine.

— De ce nu veniţi, spuse mieros Brannagh, să ne putem… desfăta.

Îl măsură apoi din priviri pe băiatul şaten şi pe cealaltă fată, cu păr castaniu-roşcat şi cu o faţă ascuţită, dar interesantă. După felul în care Dagdan se uita pofticios la fată, mi-am dat seama că deja o revendicase în tăcere.

M-am băgat înaintea lor şi le-am spus celor trei muritori:

— Plecaţi! Duceţi-vă înapoi în satele şi la familiile voastre! Dacă traversaţi zidul, veţi muri.

Ei se împotriviră, ridicându-se în picioare, cu feţele încordate de frică şi de evlavie.

— Am venit să trăim în pace.

— Aici nu este pace, doar moartea îi aşteaptă pe cei ca voi.

Cei trei muritori îşi îndreptară privirea spre nemuritorii din spatele meu. Fata brunetă roşi din

cauză că Dagdan se uita intens la ea, văzându-i doar frumuseţea de Mare Spiriduş şi nimic din firea de prădător.

Aşadar, am lovit.

Zidul era o menghină groaznică şi scârţâitoare care-mi strivea magia şi-mi frământa mintea.

Dar mi-am trimis puterea prin spaţiul acela şi m-am izbit de minţile lor.

Prea puternic. Tânărul tresări un pic.

Erau atât de moi şi de lipsiţi de apărare! Minţile le cedară ca untul topit pe limbă.

Am văzut frânturi din vieţile lor aidoma imaginilor din nişte cioburi de oglindă, licărind în toate direcţiile: bruneta era bogată, educată şi încăpăţânată – îşi dorise să scape de o căsătorie aranjată şi credea că Prythianul era o alegere mai bună. Fata cu părul roşcat nu cunoscuse decât sărăcia şi pumnii tatălui ei, care devenise mai violent după ce-i omorâse mama. Tânărul se vânduse pe străzile unui sat mare până într-o zi, când Copiii veniseră şi îi oferiseră ceva mai bun.

Am lucrat rapid şi curat.

Am terminat înainte să treacă trei secunde, înainte ca Brannagh să inspire şi să spună:

— Nu există moarte aici. Doar plăcere, dacă sunteţi doritori.

Chiar dacă nu-şi doreau, aş fi vrut să adaug eu.

Dar cei trei clipiră – împotrivindu-se, privindu-ne aşa cum eram – mortali, nemiloşi – şi văzând adevărul din spatele poveştilor inventate.

— Noi… poate că am făcut… o greşeală, spuse liderul lor, retrăgându-se un pas.

— Sau poate că a fost soarta, replică Brannagh

cu un zâmbet şiret.

Continuară să se retragă şi să vadă trecutul pe care li-l inoculasem în minte – că eram aici ca să îi rănim şi să îi ucidem, că făcusem asta cu toţi prietenii lor, că urma să-i folosim şi să scăpăm de ei. Le-am arătat creaturile naga, Bogge şi pe Middengard Wyrm; le-am arătat-o pe Clare şi pe regina cu păr auriu, ţintuită pe stâlpul de iluminat. Amintirile dăruite de mine se transformară în poveştile pe care le ignoraseră, dar pe care acum le înţelegeau în faţa noastră.

— Veniţi aici! ordonă Dagdan.

Cuvintele le stârniră frica. Toţi trei se întoarseră, veşmintele grele şi galbene răsucindu-se odată cu ei, şi fugiră spre copaci.

Brannagh se încordă, ca şi când ar fi vrut să treacă prin zid după ei, dar am prins-o de braţ şi i-am spus printre dinţi:

— Dacă îi urmăreşti, atunci noi două vom avea o problemă.

În plus, i-am râcâit scutul cu ghearele mele mentale.

Prinţesa mârâi la mine, dar oamenii deja plecaseră.

M-am rugat să se supună şi celuilalt ordin înrădăcinat în minţile lor: să urce într-o barcă, să ia cât de mulţi prieteni puteau şi să fugă spre continent. Să se întoarcă aici doar după terminarea războiului şi să-i îndemne pe cât mai mulţi oameni posibil să fugă înainte de a fi prea târziu.

Nobilii din Hybern mârâiră indignaţi, dar i-am ignorat. M-am sprijinit de un copac şi am aşteptat, neavând încredere că aveau să rămână de partea

aceasta a graniţei.

Nobilii îşi reluară munca, mergând de-a lungul zidului.

După o clipă, un mascul veni lângă mine.

Nu era Lucien, am realizat şocată, dar nici măcar nu am tresărit.

Jurian se uita la locul în care fuseseră oamenii.

— Mulţumesc, spuse el răguşit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am răspuns eu, conştientă că Lucien supraveghease atent scena din umbra unui stejar din apropiere.

Jurian rânji cu subînţeles şi se duse după Dagdan.

*

Ei fură ocupaţi toată ziua.

Nobilii nu ne spuseră ce inspectau, ce anume căutau.

Şi, după confruntarea de dimineaţă, ştiam că, dacă aş fi insistat să ne spună, nu i-aş fi convins s-o facă. Îmi consumasem porţia de răbdare pe ziua de azi.

Aşa că ne-am mai petrecut o noapte în pădure, motiv pentru care am ajuns să stau vizavi de Jurian în faţa focului după ce gemenii se retrăseseră în cortul lor, iar santinelele îşi ocupaseră poziţiile de veghe. Lucien se dusese la râu ca să mai aducă apă, iar eu am urmărit dansul flăcărilor dintre buşteni, simţindu-l cum răsună în mine.

Faptul că-mi proiectasem puterea prin zid mă făcuse să simt o puternică durere de cap toată ziua, fiind mai mult decât ameţită. Nu mă îndoiam

că aveam să adorm repede, dar focul era prea intens, iar noaptea de primăvară prea rece ca să străbat drumul lung şi întunecat dintre flăcări şi cortul meu.

— Ce li se întâmplă celor care reuşesc să treacă prin zid? întrebă Jurian, lăsa să i se poată citi pe chipul său dur uşurarea, în lumina pâlpâitoare a focului.

Mi-am înfipt tocul cizmei în iarbă.

— Nu ştiu. Nu s-au mai întors după ce au trecut dincolo. În timpul domniei Amaranthei, creaturile umblau după pradă prin pădurile astea, deci… îmi imaginez că oricum nu s-ar fi terminat bine. Nu am mai auzit să se afle în vreun regat.

— În urmă cu cinci sute de ani, ar fi fost biciuiţi pentru o asemenea prostie, spuse Jurian. Am fost sclavii, curvele şi muncitorii lor câteva milenii – bărbaţii şi femeile au luptat şi au murit ca noi să nu mai fim nevoiţi să-i servim vreodată. Totuşi, iată-i în costumele alea, inconştienţi de pericol, de trecut.

— Ai grijă sau ai putea să nu mai pari animalul credincios de companiei al Hybernului!

El râse încet şi nesuferit.

— Asta crezi că sunt, nu-i aşa? Câinele lui.

— Atunci, care este scopul final?

— Am de terminat nişte treburi.

— Miryam este moartă.

Nebunia dansă din nou, înlocuind luciditatea rară.

— Tot ce am făcut în timpul războiului a fost pentru mine şi pentru Miryam. Pentru ca oamenii noştri să supravieţuiască şi să fie cândva liberi, iar

Miryam m-a *părăsit* pentru prinţul chipeş în clipa în care mi-am pus poporul mai presus de ea.

— Am auzit că te-a părăsit deoarece te-ai concentrat atât de mult să storci informaţii de la Clythia, încât ai pierdut din vedere adevăratul conflict.

— Miryam mi-a spus să i-o trag pentru informaţii. Mi-a spus să o seduc pe Clythia până când va trăda tot Hybernul şi pe Loialişti. Nu avea nicio problemă cu asta. Niciuna.

— Deci faci toate astea doar ca să o recucereşti pe Miryam?

El îşi întinse picioarele lungi în faţă, încrucişându-le.

— Ca să o scot din cuibuşorul ei împreună cu ticălosul înaripat şi să o fac să regrete.

— Ai primit a doua şansă la viaţă şi asta vrei să faci? Să te răzbuni?

Jurian zâmbi încet.

— Nu asta faci şi tu?

Lunile în care lucrasem cu Rhys mă făcuseră să-mi amintesc să mă încrunt, confuză.

— Împotriva lui Rhys, mi-ar plăcea într-o zi.

— Asta vor să spună toţi, când insinuează că este un criminal sadic. Nu uita că îl cunoşteam încă din timpul Războiului şi că şi-a riscat legiunea ca să o salveze pe Myriam din fortul inamicului nostru. Aşa l-a prins Amarantha, îţi mai aminteşti? Rhys ştia că este o capcană pentru prinţul Drakon. Deci Rhys a încălcat ordinele şi a mărşăluit cu întreaga legiune ca să o scoată pe Myriam. Pentru prietenul lui, pentru iubita *mea* şi de dragul ticălosului de Drakon. Rhys şi-a sacrificat legiunea când a făcut

asta; din cauza lui, toţi au fost prinşi şi torturaţi după aceea. Deşi toată lumea insista că Rhysand este lipsit de suflet, viclean, masculul pe care îl ştiam eu era totuşi cel mai cumsecade dintre toţi. Mai bun decât prinţul ticălos. Indiferent de trecerea secolelor, nu-ţi pierzi calitatea asta, iar Rhys era prea inteligent ca să nu profite de propria-i defăimare, care era o mişcare calculată. Şi totuşi, iată-te – partenera lui. Cel mai puternic Mare Lord din lume şi-a pierdut partenera şi încă nu a venit să o revendice, chiar dacă ea este lipsită de apărare în pădure. Jurian chicoti. Probabil pentru că Rhysand nu te-a pierdut deloc, ci, mai degrabă, te-a făcut să te dezlănţui asupra noastră.

Nu mai auzisem povestea aceea, dar părea una atât de tipică pentru partenerul meu, încât mi-am dat seama că flăcările dintre noi mi se înăbuşiră acum în ochi când am spus:

— Îţi place să te auzi vorbind, nu-i aşa?

— Hybernul vă va ucide pe toţi! fu singurul răspuns al lui Jurian.

*

Jurian nu se înşela.

În dimineaţa următoare, Lucien mă trezi acoperindu-mi gura cu o mână, cu un avertisment ce licărea în ochiul său roşiatic. După o clipă, am simţit izul de cupru al sângelui.

Ne-am îmbrăcat şi ne-am încălţat, iar eu am inventariat rapid armele pe care le înghesuisem în cortul nostru. Aveam trei pumnale. Lucien avea două şi o sabie scurtă şi elegantă. Era mai bine

decât nimic, dar nu cine ştie ce.

Privirea pe care mi-o aruncă, îmi transmise destul de bine planul nostru: să ne purtăm normal până ce evaluăm situaţia.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că asta era poate prima dată când el şi cu mine lucraserăm în tandem. La vânătoare, nu ne uniserăm eforturile, iar la Poalele Muntelui, unul avusese grijă de celălalt – nu fusesem niciodată o echipă. O unitate.

Lucien ieşi din cort, cu membrele relaxate, şi gata să ocupe o poziţie defensivă. Cândva, îmi spusese că fusese instruit în Regatul Toamnei şi în acesta. Ca şi Rhys, alegea de obicei cuvintele ca să câştige bătăliile, dar îl văzusem pe el şi pe Tamlin în ringul de antrenament. Ştia cum să mânuiască o armă şi cum să ucidă, la nevoie.

Mi-am făcut loc pe lângă el, devorând detaliile împrejurimilor ca şi când aş fi fost un om flămând la un festin.

Pădurea era la fel. Jurian stătea ghemuit în faţa focului, aţâţând tăciunii, afişând o mască dură şi gânditoare, iar santinelele erau palide când Lucien se îndreptă spre ele. Le-am urmărit cum îşi îndreptau atenţia spre copacii din spatele lui Jurian.

Nici urmă de nobili.

Sângele…

Un iz de cupru, da, dar dantelat cu pământ şi măduvă şi putregai. Moarte.

M-am grăbit spre copaci şi tufele dense.

— Ai ajuns prea târziu, spuse Jurian când am trecut pe lângă el, continuând să împungă tăciunii. Au terminat acum două ore.

Lucien era în urma mea când am intrat în

mărăcini, spinii zgâriindu-mi mâinile.

Nobilii din Hybern nu se deranjaseră să-şi cureţe mizeria, adică ce mai rămăsese din cele trei cadavre, robele galbene sfâşiate fiind precum cenuşa care cădea într-un mic crâng. Dagdan şi Brannagh le înăbuşiseră, probabil, ţipetele cu un fel de scut.

Lucien înjură.

— Au trecut prin zid noaptea trecută. Ca să-i vâneze.

În ciuda puţinelor ore care-i separau, nobilii erau Fae – rapizi, nemuritori. Cei trei Copii ai celor Binecuvântaţi ar fi obosit după atâta alergat, ar fi campat pe undeva.

Sângele se usca deja pe iarbă şi pe trunchiurile copacilor din apropiere.

Tortura specifică Hybernului nu era foarte artistică: Clare, regina blondă şi aceştia trei… Mutilarea şi tortura erau asemănătoare.

Mi-am descheiat mantia şi am aşezat-o cu grijă peste cele mai mari rămăşiţe pe care le-am găsit: trunchiul tânărului, sfâşiat de gheare şi secat de sânge. Suferinţa încă i se citea pe chip.

Flăcările îmi încălzeau vârfurile degetelor, implorându-mă să-i ard, să le ofer măcar acest mod de înmormântare. Dar…

— Crezi că au făcut-o de plăcere sau ca să ne trimită un mesaj?

Lucien îşi întinse mantia peste rămăşiţele celor două femei. Era mai serios ca niciodată.

— Cred că nu sunt obişnuiţi să fie refuzaţi. Aş spune că a fost un acces de furie al nemuritorilor.

Am închis ochii, încercând să-mi calmez

stomacul agitat.

— Nu e vina ta, adăugă el. I-ar fi putut ucide pe tărâmurile muritorilor, dar i-au adus aici, ca să ne demonstreze cât sunt de puternici.

Avea dreptate. Copiii celor Binecuvântaţi ar fi murit şi dacă nu aş fi intervenit.

— Ei sunt ameninţaţi, am spus eu gânditoare. Şi prea mândri. Am atins cu vârful cizmei iarba udă de sânge. Îi îngropăm?

Lucien se gândi.

— Gestul trimite un mesaj – că suntem dispuşi să le curăţăm mizeria.

M-am uitat din nou cu atenţie la crâng şi m-am gândit la ce era în joc.

— Atunci, să le trimitem un altfel de mesaj.

Capitolul 8

Tamlin se plimba în faţa şemineului din biroul personal, fiecare întoarcere fiind la fel de iute ca o sabie.

— Ei sunt *aliaţii* noştri, mârâi el la mine şi la Lucien, care stăteam în fotoliile de lângă şemineu.

— Sunt nişte monştri, i-am răspuns replicat eu. Au ucis deja trei fiinţe nevinovate.

— Şi ar fi trebuit să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de asta. Tamlin respiră sacadat. Nu să vă *răzbunaţi* prosteşte. El îi aruncă o privire încruntată lui Lucien. Aveam aşteptări mai mari de la tine.

— Dar de la mine nu? am întrebat eu încet.

Ochii verzi ai lui Tamlin erau ca două bucăţi de jad îngheţat.

— Tu ai o legătură personală cu oamenii aceia.

El nu are.

— Ăsta e genul de gândire, am izbucnit eu apucând cotierele, care a permis unui *zid* să fie singura soluţie pentru popoarele noastre; pentru ca fiinţele Fae să se uite la genul ăsta de *crime* şi să nu le pese.

Ştiam că gărzile de afară ne auzeau. Ştiam că oricine trecea prin apropiere putea să audă.

— Pierderea *oricărei* vieţi din orice parte este *o legătură personală.* Sau doar vieţile Marilor Spiriduşi contează pentru tine?

Tamlin se opri brusc şi mârâi la Lucien:

— Ieşi afară! Mă voi ocupa de tine mai târziu.

— Nu-i vorbi aşa, am spus eu printre dinţi şi m-am ridicat în picioare.

— Aţi pus în pericol alianţa cu isprava pe care aţi făcut-o amândoi…

— Bun. Din partea mea, *să ardă* în iad! am strigat eu.

Lucien tresări.

— *Tu l-ai trimis pe Bogge după ei!* urlă Tamlin.

Nici măcar nu am clipit şi ştiam că santinelele chiar ne auziseră, după tusea uneia de afară – un sunet al şocului înăbuşit.

Şi m-am asigurat că santinelele m-au auzit când am spus:

— I-au terorizat pe acei oameni – i-au făcut să sufere. M-am gândit că Bogge este una dintre puţinele creaturi care ar fi putut să le întoarcă favoarea.

Lucien îi dăduse de urmă – şi, în decursul orelor, îl momisem cu atenţie înapoi spre tabără, chiar către locul unde Dagdan şi Brannagh se

lăudaseră cu crimele lor. Ei reuşiseră să fugă, dar doar după ce păruseră că se luptă şi ţipă un pic. Erau palizi la faţă chiar şi după câteva ore, iar ochii le erau încă plini de ură ori de câte ori catadicseau să se uite la noi.

Lucien îşi drese vocea şi se ridică.

— Tam, oamenii aceia erau nişte copilandri. Feyre le-a ordonat nobililor să se retragă. Ei i-au ignorat ordinul. Dacă lăsăm Hybernul să ne domine, nu vom pierde doar alianţa. Bogge le-a amintit că şi noi avem gheare.

Tamlin nu îşi luă privirea de la mine când îi spuse lui Lucien:

— Ieşi afară!

Cuvintele fură destul de violent rostite, astfel că nici Lucien şi nici eu nu am obiectat de data asta când ieşi din cameră şi închise uşile duble în urma lui. Mi-am întins puterea pe hol, simţindu-l cum stătea pe treapta de jos a scărilor şi asculta, la fel ca şi cele şase santinele de pe hol.

— Nu poţi să-mi vorbeşti în halul ăsta, i-am spus lui Tamlin, cu spatele drept ca bradul. *Ai promis* că nu te vei purta aşa.

— Habar nu ai ce riscăm…

— Nu-mi vorbi de sus. Nu după toate lucrurile prin care am trecut ca să mă întorc aici, la tine. La poporul *nostru.* Crezi că vreunul dintre noi este fericit să colaboreze cu Hybernul? Crezi că nu le citesc pe chip întrebarea dacă merit dezonoarea asta?

El respiră din nou sacadat. Bun, voiam să-l forţez. *Prea bine.*

— Ne-ai vândut ca să mă recuperezi, am spus

eu, încet şi rece. Ne-ai vândut Hybernului. Iartă-mă dacă *eu* încerc acum să recâştig o parte din ce am pierdut.

Îşi scoase ghearele şi un mârâit feroce răsună din el.

— I-au vânat şi ucis pe oamenii aceia de plăcere, am continuat. Poate că tu eşti dispus să îngenunchezi în faţa Hybernului, dar eu cu siguranţă nu sunt.

El explodă.

Mobila se făcu ţăndări şi zbură; ferestrele se crăpară şi se sparseră.

Şi, de data asta, nu m-am apărat.

Masa de lucru se izbi în mine, aruncându-mă în raftul de cărţi şi toate locurile în care carnea şi osul întâlniră lemnul scârţâiră şi mă dureră. Am căzut în genunchi pe covorul de pe podea, iar Tamlin veni imediat lângă mine, cu mâinile tremurânde…

Uşile se deschiseră.

— Ce ai făcut? şopti Lucien.

Lui Tamlin i se citi suferinţa pe chip atunci când Lucien îl împinse într-o parte. El îl *lăsă* pe Lucien să îl dea deoparte şi să mă ajute să mă ridic.

Ceva cald şi umed îmi alunecă pe obraz. Era sânge, după miros.

— Hai să te curăţăm, spuse Lucien, cuprinzându-mi umerii cu braţul, în timp ce mă conduse afară din cameră.

Abia l-am auzit peste ţiuitul din urechile mele, în învârtirea uşoară a lumii.

Santinelele – printre care Bron şi Hart, doi dintre lorzii războinici preferaţi ai lui Tamlin – se

uitau cu gurile căscate, împărţindu-şi atenţia între biroul distrus şi chipul meu.

Din motive întemeiate. Când Lucien mă conduse pe lângă oglinda aurită de pe hol, am văzut ce îi făcuse să se îngrozească. Ochii îmi erau sticloşi, iar faţa palidă – în afară de zgârietura de sub pomete, lungă de cinci centimetri, din care-mi curgea sânge.

Pe gât şi pe mâini eram plină de mici zgârieturi, dar i-am impus puterii de curăţare şi de vindecare – cea a Marelui Lord al Răsăritului – să nu le caute. Să nu le trateze.

— Feyre, şopti Tamlin din spatele nostru.

M-am oprit, conştientă de toţi ochii care ne priveau.

— Sunt bine, am şoptit eu. Îmi pare rău. Mi-am şters sângele care mi se prelingea pe obraz. Sunt bine, i-am spus din nou.

Nimeni, nici măcar Tamlin, nu părea convins.

Şi, dacă aş fi putut picta momentul, aş fi numit tabloul „Un portret al capcanelor şi al momelilor”.

*

Rhysand îmi dădu un semn prin legătură în timp ce făceam baie în cadă.

„Eşti rănită?”

Întrebarea abia se auzea, iar legătura era mai liniştită şi mai încordată decât fusese în urmă cu câteva zile.

„Mă doare, dar sunt bine. Nu e nimic grav”. Totuşi încă eram rănită şi nu dădeam deloc impresia că mă vindecam rapid. Poate fusesem

prea pricepută în a ţine la distanţă puterile vindecătoare.

Răspunsul întârzie, dar apoi ajunse deodată, ca şi când ar fi vrut să înghesuie toate cuvintele înainte ca neajunsul distanţei să ne reducă la tăcere.

„Ştiu că nu trebuie să-ţi spun să fii precaută sau să vii acasă. Dar te vreau acasă. Curând. Şi îl vreau mort pentru că te-a atins”.

În ciuda tărâmului imens dintre noi, furia lui se undui de-a lungul legăturii.

Eu i-am răspuns pe un ton liniştitor, sec. „Practic, magia m-a atins, nu mâinile lui”.

Apa din cadă se răci până când am primit răspunsul lui. „Mă bucur că te amuză situaţia. Eu cu siguranţă nu sunt amuzat”.

I-am trimis o imagine în care-i arătam limba.

Eram deja îmbrăcată când i-am primit răspunsul.

Ca şi al meu, era doar o imagine. Ca şi mine, Rhysand îmi arăta limba, dar făcând altceva.

*

A doua zi, am insistat să fac o plimbare. M-am asigurat că Bron şi Hart erau de gardă şi le-am cerut să mă însoţească.

Ei nu spuseră multe, dar, străbătând potecile vechi prin pădurea primăvăratică, le-am simţit privirile evaluatoare de fiecare dată când m-am crispat. I-am simţit studiindu-mi tăietura de pe faţă şi vânătăile de sub haine, care mă făceau să gem din când în când. Spre surprinderea mea, nu mă

vindecasem complet – deşi presupun că asta era în avantajul meu.

La cina din ziua precedentă, Tamlin mă implorase să îl iert. Eu îl iertasem, dar Lucien nu-i vorbise toată seara.

Întârzierea îi făcuse pe Jurian şi pe nobilii din Hybern să se supere, după ce recunoscusem că din cauza vânătăilor îmi era foarte greu să-i însoţesc spre zid. Tamlin nu avusese curajul să sugereze să plece fără mine, să mă lipsească de acea îndatorire. Mai ales când văzuse semnele roşiatice şi ştia că, dacă aş fi fost om, m-ar fi putut omorî.

Iar nobilii, după ce Lucien şi cu mine trimiseserăm răutatea invizibilă a lui Bogge după ei, se retrăseseră. Pentru moment. Mi-am menţinut scuturile ridicate – în jurul meu şi al celorlalţi, efortul fiind acum o durere constantă de cap, care mă făcea să simt slab şi firav orice strop de magie. Armistiţiul de la graniţă nu adusese multe beneficii, făcându-mă, în schimb, să depun un efort mai mare după ce îmi trimisesem puterea prin zid.

O invitasem pe Ianthe acasă, cerându-i subtil să-i simt prezenţa liniştitoare. Ea sosise fiind la curent cu tot ce se întâmplase în birou – omiţând în mod intenţionat că Tamlin i se confesase, cerându-şi iertare de la Mamă, de la Cazan şi de la alţii. În acea seară, i-am turuit despre iertare şi am pretins că îi ascultam sfaturile, spunându-le curtenilor şi celorlalţi de la masa noastră aglomerată cât de norocoşi eram că Tamlin şi Ianthe ne păzeau ţinuturile.

Sincer, nu ştiu cum de niciunul dintre ei nu făcuse legătura.

Cum nimeni nu-mi considerase cuvintele o coincidenţă ciudată, ci o provocare. O ameninţare.

Un mic şi ultim ghiont.

Mai ales când şapte naga pătrunseră pe terenul conacului chiar după miezul nopţii.

Creaturile fură executate înainte să ajungă la casă – un atac oprit de avertismentul vizual trimis de Cazan tocmai lui Ianthe.

Haosul şi strigătele treziră conacul. Eu am rămas în camera mea, cu gărzile sub ferestre şi în faţa uşii. Însuşi Tamlin, ud de sânge şi gâfâind, veni să mă informeze că proprietatea era din nou în siguranţă, că fiinţele naga fuseseră găsite cu cheile de la poartă şi că de santinela care le pierduse avea să se ocupe dimineaţă. Era o întâmplare ciudată, un ultim spectacol al puterii din partea unui trib care nu plecase cu blândeţe după domnia Amaranthei.

Ianthe ne salvase pe toţi de alte rele.

În dimineaţa următoare, ne-am adunat cu toţii în faţa barăcilor, Lucien fiind palid şi tras la faţă, cu pete violet sub ochii sticloşi. Nu se întorsese în camera lui seara trecută.

Lângă mine, nobilii din Hybern şi Jurian erau tăcuţi şi serioşi, în timp ce Tamlin se plimba în faţa santinelei atârnate între doi stâlpi.

— Ţi s-a încredinţat paza conacului şi a oamenilor lui, îi spuse Tamlin masculului care tremura, deja dezbrăcat până la pantaloni. Nu doar că aseară ai fost găsit dormind la poartă, dar ale tale erau cheile care au dispărut de la bun început. Tamlin mârâi încet. Negi?

— Eu… Eu nu adorm niciodată. Nu mi s-a mai

întâmplat până acum. Probabil că am aţipit un minut sau două, se bâlbâi santinela, funiile care legau bărbatul scârţâind când el se smuci.

— Ai pus în pericol vieţile tuturor celor din conac.

Şi un asemenea lucru nu putea trece nepedepsit. Nu cu nobilii din Hybern prezenţi aici, care căutau orice semn de slăbiciune.

Tamlin ridică o mână. Bron, cu chipul împietrit, se apropie să-i dea un bici.

Toate santinelele, cei mai de încredere războinici ai lui, se agitară, unii încruntându-se de-a dreptul la Tamlin, alţii încercând să nu se uite la ceea ce urma să se întâmple.

L-am apucat pe Lucien de mână. Nu totul era doar pentru spectacol.

Ianthe înainta, cu mâinile împreunate pe pântece.

— Douăzeci de lovituri. Şi una în plus pentru iertarea Cazanului.

Gărzile îşi întoarseră privirile încruntate spre ea.

Tamlin desfăşură biciul pe pământ.

Eu am acţionat. Mi-am strecurat puterea în mintea santinelei legate şi i-am eliberat amintirea pe care i-o strecurasem adânc în minte – i-am eliberat şi limba.

— Ea a fost, spuse el gâfâind şi făcând semn din bărbie spre Ianthe. *Ea* a luat cheile.

Tamlin clipi şi toată lumea din curte se uită direct la Ianthe.

Chipul nici măcar nu îi tresări când auzi acuzaţia – adevărul pe care i-l aruncase în faţă.

Aşteptasem să văd cum avea să răspundă puterii pe care mi-o arătasem la Solstiţiu, urmărindu-i mişcările pe parcursul acelei zile şi nopţi. La câteva clipe după plecarea mea de la petrecere, se dusese la barăci, folosind un licăr de putere ca să îl adoarmă şi să-i ia cheile. Apoi îşi plantase avertismentele privind atacurile iminente ale creaturilor naga... după ce le dăduse cheile de la poartă, ca să poată da alarma seara trecută. Pentru ca *ea* să ne poată salva, astfel, de o ameninţare reală.

Ar fi fost o idee inteligentă – dacă nu s-ar fi desfăşurat exact cum plănuisem.

Ianthe spuse calmă:

— De ce aş fi luat cheile? V-am avertizat în privinţa atacului.

— Ai fost la barăci – te-am văzut în seara aceea, insistă santinela şi apoi îşi întoarse privirea rugătoare spre Tamlin.

Nu frica de durere era cea care îl stimula, mi-am dat eu seama. Nu, ar fi meritat să fie biciuit şi şi-ar fi asumat faptele şi ar fi făcut bine faţă. Era frica onoarei pierdute.

— Tamlin, credeam că una dintre santinelele tale ar avea mai multă demnitate decât să împrăştie minciuni ca să se scape de o durere trecătoare. Chipul lui Ianthe era la fel de calm ca întotdeauna.

Tamlin, spre meritul lui, se uită atent şi îndelung la santinelă. Am înaintat.

— Eu am să-i ascult povestea.

Unele gărzi oftară, altele se uitară la mine cu milă şi afecţiune.

Ianthe îşi înălţă capul.

— Cu respectul cuvenit, milady, nu tu trebuie să iei decizia asta. Şi, iat-o – în încercarea ei de a mă submina.

Doar pentru că ar fi enervat-o, am ignorat-o şi i-am spus santinelei:

— Îţi voi asculta povestea.

M-am concentrat doar asupra lui, chiar dacă îmi număram respiraţiile şi mă rugam ca Ianthe să muşte momeala…

— Ai să crezi vorbele unei santinele şi nu pe cele ale unei Mari Preotese?

Dezgustul faţă de cuvintele rostite fără să se gândească nu era chiar simulat – deşi am depus un mic efort să-mi ascund zâmbetul vag. Insulta şi tonul le făcură pe gărzi să se mişte pe loc. Chiar dacă nu avuseseră încredere deplină în camaradul lor, îşi dădură seama că Ianthe era vinovată doar după cuvintele ei.

Atunci m-am uitat la Tamlin şi am văzut cum şi privirea lui deveni tăioasă când înţelese. Ianthe protesta prea mult.

O, era pe deplin conştient că, probabil, Ianthe plănuise ca naga să atace ca să-şi recâştige un dram de putere şi de influenţă – ca salvatoarea acestor oameni.

Tamlin strânse din buze în semn de dezaprobare.

Le-aş fi dat amândurora o bucată de sfoară. Am presupus că acum ar fi fost momentul să văd dacă s-ar fi spânzurat cu ea.

Am îndrăznit să mai fac un pas în faţă, ridicându-mi palmele spre Tamlin.

— Poate că a fost o greşeală. Nu îi lua pielea sau onoarea. Hai să-l ascultăm!

Privirea lui Tamlin se îmblânzi o clipă. El rămase tăcut, gândindu-se, dar, în spatele meu, Brannagh pufni.

— Patetic, şopti ea, deşi toată lumea o auzi.

Slabi. Vulnerabili. Gata de cucerit. Am văzut cuvintele lovindu-l pe Tamlin în faţă ca şi când ar fi fost nişte uşi care se închideau.

Nu exista nicio altă interpretare – nu pentru Tamlin.

Dar Ianthe mă evalua pe mine, stând în faţa mulţimii, şi influenţa pe care mă dovedisem atât de capabilă să i-o fur. Dacă şi-ar fi recunoscut vina… tot ce i-ar mai fi rămas s-ar fi ruinat.

Tamlin deschise gura, dar Ianthe îl întrerupse:

— Există legi care trebuie respectate, îmi spuse ea, destul de blând, încât am vrut s-o zgârii pe faţă. Tradiţii. El ne-a trădat încrederea, ne-a lăsat sângele să fie vărsat pentru neglijenţa *lui.* Acum încearcă să acuze o Mare Preoteasă pentru greşelile sale. Nu poate scăpa nepedepsit. Ea îi făcu semn din cap lui Tamlin. Douăzeci şi una de lovituri de bici, Mare Lord.

M-am uitat spre ei şi gura mi se uscă.

— Te rog, ascultă-l!

În privirea santinelei care atârna între stâlpi se citeau speranţa şi recunoştinţa.

Cu asta… răzbunarea mea se transformă în ceva soios, străin şi greţos. Durerea avea să-i treacă, dar lovitura dată onoarei lui… Mi-ar fi luat şi mie o parte din onoare.

Tamlin se uită fix la mine, apoi la Ianthe şi la

nobilii din Hybern care rânjeau – la Jurian, care îşi încrucişă braţele, cu o expresie de necitit.

Şi, aşa cum pariasem, nevoia lui Tamlin de a fi puternic şi de a controla câştigase.

Ianthe era un aliat prea important ca să rişte să o izoleze. Cuvântul unei santinele inferioare... nu, nu conta la fel de mult ca al ei.

Tamlin se întoarse spre santinela legată de stâlpi.

— Pune-i căluşul! îi ordonă el încet lui Bron.

Bron ezită o clipă – ca şi când şocul ordinului lui Tamlin l-ar fi străbătut, ca şi pe celelalte gărzi. Îi lua partea lui Ianthe – în defavoarea lor. A santinelelor lui, care trecuseră dincolo de zid, de nenumărate ori, ca să încerce să rupă blestemul pentru el. Care fuseseră dispuse să o facă, să moară, vânate ca acei lupi, pentru el. Iar lupul pe care îl doborâsem, Andras... şi el plecase de bunăvoie. Tamlin îi trimisese pe toţi şi nu toţi se mai şi întorseseră. Plecaseră de bunăvoie şi totuşi, asta... asta era mulţumirea lui. Recunoştinţa lui. Încrederea lui.

Însă Bron făcu aşa cum i se ordonă, băgând mica bucată de lemn în gura acum tremurândă a santinelei.

Judecând după dispreţul abia mascat de pe chipurile gardienilor, aceştia erau cel puţin conştienţi de ceea ce se întâmplase sau credeau că se întâmplase: Marea Preoteasă plănuise tot atacul ca să pretindă că era o salvatoare, cu preţul reputaţiei unuia dintre ei. Ei nu ştiau că eu o îndemnasem să o facă, să dezvăluie ce şarpe era şi cât de puţin însemna pentru ea cineva fără titlu.

Cum Tamlin o asculta orbeşte – prea mult.

Nu m-am prefăcut când mi-am dus mâna la gât, retrăgându-mă un pas, apoi încă unul, până când i-am simţit căldura lui Lucien şi m-am sprijinit de el.

Santinelele îi măsurau din priviri pe Ianthe şi pe nobili. Tamlin fusese mereu unul dintre ei – luptase pentru ei.

Până acum. Până la Hybern. Până să-i aducă pe monştrii străini înaintea lor.

Până să aducă o Mare Preoteasă intrigantă în faţa lor.

Când dădu biciul în spate, Tamlin se uită la noi, la mâna pe care Lucien şi-o pusese pe braţul meu ca să mă echilibreze.

Pocnetul puternic se auzi prin barăci, prin conac şi chiar prin fundaţia curţii atunci când spintecă aerul.

Capitolul 9

Ianthe nu terminase.

O ştiam şi m-am pregătit pentru asta. Ea nu fugi înapoi la templul ei, aflat la câţiva kilometri distanţă.

În schimb, rămase acasă, profitând de şansa de a se apropia de Tamlin. Ea credea că dobândise o poziţie solidă, că declaraţia ei de dreptate servită de capătul însângerat al biciului nu fusese decât o ultimă palmă peste faţa gărzilor care urmăreau.

Şi când bărbatul atârnase moale din legături, când ceilalţi veniseră să-l dezlege cu grijă, Ianthe nu făcuse decât să-i conducă pe cei din Hybern şi

pe Tamlin în conac, pentru masa de prânz. Dar eu rămăsesem la barăci, având grijă de santinela care gemea, ducând bolurile cu apă însângerată în timp ce vindecătoarea îl pansa în liniște.

După câteva ore, Bron și Hart mă escortară personal spre conac. Le-am mulțumit spunându-le pe nume și mi-am cerut scuze că nu reușisem să împiedic uneltirile lui Ianthe sau pedeapsa nedreaptă a prietenului lor. Le-am vorbit sincer, pocnetul biciului încă răsunându-mi în urechi.

Apoi ei rostiră cuvintele pe care le așteptam. Și lor le părea rău că nu făcuseră *nimic.*

Nu doar astăzi. Însă vânătăile dispăreau acum – în sfârșit. Se refereau la celelalte incidente.

Dacă i-aș fi rugat, mi-ar fi dat cuțitele lor ca să le tai gâturile.

În seara următoare, mă grăbeam spre camera mea ca să mă schimb pentru cină când Ianthe acționă din nou.

Trebuia să ne însoțească spre zid dimineață.

Ea și Tamlin.

Dacă noi toți trebuia să formăm un front comun, așa cum declarase la cină, atunci își dorea să vadă și ea zidul.

Nobililor din Hybern nu le păsa, dar Jurian îmi făcu un semn cu ochiul, ca și când și el ar fi văzut jocul în desfășurare.

Mi-am făcut bagajele în seara aceea.

Alis intră chiar înainte de culcare, ținând un al treilea pachet.

— De vreme ce este o călătorie mai lungă, ți-am adus provizii.

Chiar dacă Tamlin ni se alătura, erau prea

mulţi oameni ca să-i teleporteze direct.

Aşadar, aveam să călătorim aşa cum o mai făcusem, pe porţiuni – câţiva kilometri deodată.

Alis lăsă pachetul pe care îl pregătise lângă al meu, luă peria de pe măsuţa de toaletă şi îmi făcu semn să mă aşez pe băncuţa tapiţată din faţa ei.

M-am supus. Pentru câteva minute, îmi perie părul în linişte, după care spuse:

— Când ai să pleci mâine, am să plec şi eu.

Am privit-o în oglindă.

— Nepoţii mei şi-au făcut bagajele şi poneii sunt pregătiţi să ne ducă înapoi pe teritoriul Regatului Verii, în sfârşit. A trecut prea mult timp de când mi-am văzut casă, zise ea, deşi ochii îi străluceau.

— Cunosc sentimentul, fu tot ce i-am spus.

— Îţi doresc să-ţi fie bine, doamnă, spuse Alis lăsând peria şi începând să-mi împletească părul la spate. Pentru tot restul zilelor tale, indiferent de cât de lungi ar fi, îţi doresc numai bine.

Am lăsat-o să-mi termine de împletit cosiţa şi apoi m-am întors ca să îi prind degetele subţiri în ale mele.

— Să nu-i spui niciodată lui Tarquin cât de bine mă cunoşti.

Ea ridică din sprâncene.

— Există un rubin de sânge cu numele meu pe el, am lămurit-o eu.

Până şi pielea ei ca de coajă de copac păru să se albească. Pricepuse că eram inamica vânată a Regatului Verii. Numai moartea mea ar fi fost acceptată drept plată pentru crimele mele.

Alis îmi strânse mâna.

— Cu sau fără rubine de sânge, vei avea mereu o prietenă în Regatul Verii.

Am înghiţit în sec.

— Şi tu vei avea mereu una în regatul meu, i-am promis eu.

Ştia la care regat mă refeream şi nu părea speriată.

*

Santinelele nu se uitau la Tamlin şi nici măcar nu îi vorbeau, decât dacă era absolut necesar. Bron, Hart şi alţi trei urmau să ne însoţească. Ei mă zăriseră verificându-l pe prietenul lor înainte de răsărit – un gest de bunătate pe care ştiam că niciunul dintre ceilalţi nu îl făcuse.

Teleportarea semăna cu mersul prin noroi. De fapt, puterile mele deveniseră mai mult o povară decât un ajutor. Înainte de amiază, m-a cuprins o durere groaznică de cap şi mi-am petrecut ultima parte a călătoriei ameţită şi dezorientată, în timp ce ne-am teleportat de nenumărate ori.

Am ajuns şi am instalat tabăra într-o linişte aproape totală, încet şi ruşinată, am cerut să împart un cort cu Ianthe şi nu cu Tamlin, părând nerăbdătoare să dreg situaţia cauzată de biciuire, însă am făcut-o mai mult ca să-l cruţ pe Lucien de atenţia ei, decât ca să-l ţin la distanţă pe Tamlin. Cina era pregătită şi am mâncat, saltelele fură întinse, iar Tamlin le ordonă lui Bron şi lui Hart să stea primii de veghe.

Să stau întinsă lângă Ianthe fără să-i tai gâtul era un exerciţiu de răbdare şi autocontrol.

Dar, ori de câte ori cuţitul de sub perna mea păru să-i şoptească numele, îmi aminteam de prietenii mei – de familia mea, care era în viaţă şi se vindeca în Nord.

Le-am repetat de nenumărate ori numele în tăcere şi pe întuneric. Rhysand. Mor. Cassian. Amren. Azriel. Elain. Nesta.

M-am gândit cum îi văzusem ultima dată, atât de însângeraţi şi de răniţi. M-am gândit la strigătul lui Cassian când aripile îi fuseseră sfâşiate; la ameninţarea lui Azriel la adresa regelui în timp ce avansa spre Mor. La Nesta, care se împotrivise la fiecare pas în drum spre Cazan.

Ţelul meu era mai important decât răzbunarea şi răsplata personală.

Se crăpă de ziuă, iar eu tot m-am trezit strângând mânerul cuţitului şi l-am scos când m-am ridicat, privind-o de sus pe preoteasa adormită.

Gâtul ei catifelat părea să strălucească în soarele dimineţii care pătrundea prin clapele cortului.

Am cântărit cuţitul în mână.

Nu eram sigură că mă născusem cu puterea de a ierta terorile îndurate de cei pe care îi iubeam. De mine nu-mi păsa – nici pe departe la fel de mult, dar în adâncul meu era o voinţă fundamentală de oţel, care nu se putea îndoi sau ruina în situaţia asta. Nu suportam ideea de a-i lăsa pe oamenii aceia să scape după tot ce făcuseră.

Ianthe deschise ochii, turcoazul fiind la fel de limpede ca diadema ei aruncată, şi se uită direct la cuţitul din mâna mea şi apoi la chipul meu.

— Nu poţi să fii prea precaută când împarţi tabăra cu inamicii, am spus eu.

Aş fi putut jura că în privirea ei licări ceva asemănător fricii.

— Hybernul nu este inamicul nostru, spuse ea, respirând cam sacadat.

După paloarea ei, când am părăsit cortul, mi-am dat seama că răspunsul meu, zâmbetul, avusese efectul scontat.

*

Lucien şi Tamlin le arătară gemenilor unde era crăpătura din zid.

Şi, ca şi în cazul primelor două, îşi petrecură câteva ore studiind-o, continuând să fie atenţi la terenul înconjurător.

De data asta, am rămas aproape şi i-am urmărit, prezenţa mea fiind considerată oarecum neameninţătoare, dacă nu o pacoste. Ne jucaserăm micile jocuri de putere, stabiliserăm că aş fi putut să muşc dacă mi-aş fi dorit, dar că aveam să ne tolerăm unii pe ceilalţi.

— Aici, îi şopti Brannagh lui Dagdan şi-i arătă din bărbie deschizătura invizibilă.

Singurele semne erau copacii diferiţi: pe partea noastră, erau de un verde primăvăratic, proaspăt şi strălucitor. Pe partea cealaltă, erau întunecaţi, masivi şi se îndoiau uşor din cauza căldurii – în mijlocul verii.

— Prima era mai bună, zise Dagdan.

Eu m-am aşezat pe un mic bolovan, cojind un măr cu un cuţitaş.

— Şi mai aproape de coasta vestică, îi mai spuse surorii gemene.

— Asta e mai aproape de continent – de strâmtoare.

Am tăiat adânc mărul, scoţând o bucată de pulpă albă.

— Da, dar am avea mai mult acces la proviziile Marelui Lord.

Lordul era acum plecat cu Jurian, căutând o mâncare mai săţioasă decât sandvişurile pe care le împachetaserăm. Ianthe se dusese la un pârâu din apropiere ca să se roage, iar eu nu ştiam unde erau Lucien şi santinelele.

Îmi fu şi mie mai uşor când am băgat felia de măr în gură şi am zis:

— Eu spun să o alegeţi pe asta.

Ei se întoarseră spre mine, Brannagh rânjind, iar Dagdan ridicând din sprâncene.

— Ce ştii tu despre aşa ceva? întrebă Brannagh.

Am ridicat din umeri şi am tăiat o altă bucată de măr.

— Voi doi vorbiţi mai tare decât vă daţi seama.

Fraţii se încruntară unul la celălalt. Erau mândri, aroganţi şi cruzi. Îi studiasem în ultimele două săptămâni.

— Dacă nu vreţi să riscaţi ca toate celelalte regate să aibă timp să se adune şi să vă intercepteze înainte să puteţi traversa spre strâmtoare, aş alege-o pe asta.

Brannagh îşi dădu ochii peste cap.

Am continuat să turui, plictisită:

— Dar ce ştiu eu? Voi doi v-aţi ascuns o insuliţă

timp de cinci sute de ani. În mod clar ştiţi mai multe decât mine despre Prythian şi armatele în mişcare.

— Asta nu are legătură cu armatele, deci sper că ai să-ţi ţii gura până când o să avem nevoie de tine, spuse Brannagh printre dinţi.

Am pufnit.

— Vrei să spui că scopul prostiei ăsteia nu este să găsiţi un loc prin care să treceţi prin zid şi să folosiţi Cazanul ca să vă transportaţi şi armatele aici?

Ea râse, aruncându-şi pletele negre peste umăr.

— Rolul Cazanului nu este să transporte armatele de soldaţi, ci să refacă lumile, să distrugă zidul hidos şi să ne revendice natura.

Eu mi-am încrucişat picioarele.

— Cu o armată de zece mii, nu cred că aţi avea nevoie de niciun obiect magic care să vă facă treaba murdară.

— Armata noastră e de zece ori mai mare, fato! spuse dispreţuitor Brannagh. Şi de două ori mai numeroasă dacă îi punem la socoteală pe aliaţii noştri din Vallahan, Montesere şi Rask.

Două sute de mii. Mama să ne salveze!

— Cu siguranţă aţi fost ocupaţi în ultimii ani. I-am studiat, deloc intimidată. De ce nu aţi atacat când Amarantha avea insula?

— Pe atunci, regele nu găsise Cazanul, în ciuda anilor de căutări şi asta i-a servit scopurilor de a o lăsa să vadă cum i-am putea distruge pe oamenii ăştia. Şi i-a motivat pe aliaţii noştri de pe continent să ni se alăture, ştiind ce îi aşteaptă.

Am terminat mărul şi am aruncat cotorul în pădure. Ei îl priviră zburând ca doi câini de vânătoare care urmăreau un fazan.

— Aşadar, toţi vor veni aici? Trebuie să o fac pe gazda pentru atât de mulţi soldaţi?

— Armata noastră se va ocupa de Prythian înainte de a se uni cu celelalte. Comandanţii noştri se pregătesc pentru asta chiar acum.

— Probabil credeţi că e posibil să pierdeţi, dacă vă deranjaţi să folosiţi Cazanul ca să vă ajute să câştigaţi.

— Cazanul *este* şansa noastră. Va curăţa din nou lumea asta.

Am ridicat din sprâncene cu un cinism lipsit de respect.

— Şi aveţi nevoie exact de locul ăsta ca să îl dezlănţuiţi?

— Locul ăsta, spuse Dagdan cu o mână pe mânerul sabiei, există deoarece o persoană sau un obiect de mare putere a trecut prin el. Cazanul va analiza gaura deja făcută şi o va mări până când zidul se va prăbuşi de tot. Este un proces atent, complex şi pe care nu cred că mintea ta de muritoare poate să-l înţeleagă.

— Probabil. Deşi mintea asta de muritoare a reuşit să dezlege ghicitoarea Amaranthei şi să o distrugă.

Brannagh se întoarse din nou spre zid.

— De ce crezi că Hybernul a lăsat-o să trăiască atât de mult în ţinuturile acestea? Era mai bine să aibă pe altcineva care să-i facă treburile murdare.

*

Aveam ceea ce-mi trebuia.

Tamlin şi Jurian erau încă plecaţi la vânătoare, nobilii erau ocupaţi, iar eu trimisesem santinelele să-mi mai aducă apă, pretinzând că unele vânătăi mă mai dureau şi că voiam să fac o compresă pentru ele.

Ei păruseră foarte supăraţi. Nu pe mine, ci pe cel care îmi făcuse vânătăile, care o alesese pe Ianthe înaintea lor şi Hybernul înaintea onoarei şi a poporului.

Adusesem trei pachete, dar îmi trebuia doar unul, cel în care împachetasem la loc şi cu grijă noile provizii din partea lui Alis, acum ascuns lângă tot ce anticipasem că aveam nevoie ca să mă îndepărtez de ei şi să plec. Cel pe care îl luam preventiv cu mine în toate călătoriile spre zid. Iar acum…

Ştiam cifrele şi aveam un scop, o locaţie clară şi numele teritoriilor străine.

Dar, mai mult decât atât, aveam un popor care îşi pierduse credinţa în Marea Preoteasă. Aveam santinelele care începeau să se răzvrătească împotriva Marelui lor Lord. Şi, prin urmare, îi aveam pe nobilii din Hybern care se îndoiau de puterea aliaţilor lor aici. Pregătisem regatul acesta să cadă. Nu din cauza armatelor străine, ci a conflictelor interne.

Şi trebuia să fiu departe înainte să se întâmple. Înainte ca ultima parte a planului meu să aibă efect.

Grupul urma să se întoarcă fără mine şi, ca să menţină iluzia puterii, Tamlin şi Ianthe aveau să

mintă în privinţa destinaţiei mele.

Şi poate că, după o zi sau două, una dintre santinele avea să dezvăluie ştirea, o capcană întinsă cu grijă pe care i-o fixasem în minte ca pe una dintre cursele mele.

Fugisem ca să-mi salvez viaţa, după ce fusesem aproape ucisă de prinţul şi de prinţesa din Hybern. Îi sădisem în minte imaginile trupului meu brutalizat, semnele confirmând stilul pe care Dagdan şi Brannagh deja şi-l dezvăluiseră. Ar fi descris cu detalii cum mă ajutase să scap înainte de a fi fost prea târziu. Cum fugisem să-mi salvez viaţa când Tamlin şi Ianthe refuzaseră să intervină, să-şi rişte alianţa cu Hybernul.

Şi când santinela ar fi divulgat adevărul, incapabilă să mai tacă după ce văzuse cum soartea mea jalnică era ascunsă de Tamlin şi Ianthe, tot aşa cum Tamlin îi luase apărarea lui Ianthe în ziua în care fusese biciuit gardianul…

După ce ar fi descris ce îmi făcuse Hybernul mie, Distrugătoarea Blestemului, noua binecuvântată de Cazan, înainte să fug ca să mă salvez…

Nu avea să mai existe nicio alianţă pentru că nicio santinelă şi niciun cetăţean din regat nu ar mai fi rămas alături de Tamlin sau Ianthe după asta. După *ce păţisem eu.*

Am intrat în cort ca să-mi iau sacul, cu paşi uşori şi rapizi. Ascultând şi abia respirând, am scrutat tabăra şi pădurea.

După alte câteva secunde, am luat centura cu cuţitele lui Tamlin, de unde le lăsase în cortul lui. L-ar fi încurcat când ar fi folosit arcul şi săgeţile, îmi

explicase el dimineaţă.

Le-am simţit greutatea considerabilă când mi-am aşezat-o de-a curmezişul pieptului. Cuţite de luptă illyriene.

Acasă. Plecam *acasă.*

Nu m-am deranjat să privesc înapoi spre tabără când m-am furişat către pădurea din nord. Dacă m-aş fi teleportat fără să mă opresc între sărituri, aş fi ajuns la poalele dealului într-o oră şi aş fi dispărut printr-una dintre peşteri la scurt timp după aceea.

Am înaintat vreo sută de metri în pădure înainte să mă opresc.

L-am auzit prima dată pe Lucien.

— Retrage-te!

O femeie râse încet.

Sunetul mă făcu să înţepenesc şi să îngheţ. Îl mai auzisem – în amintirile lui Rhysand.

Trebuia să merg în continuare. Oricât de oribil ar fi fost, erau distraşi.

Să merg în continuare, să merg în continuare, să merg în continuare.

— Credeam că ai să mă cauţi după Ritual, spuse mieros Ianthe.

Nu aveau cum să fie la o distanţă mai mare de zece metri în pădure. Destul de departe, încât să nu-mi audă prezenţa, dacă aş fi fost destul de tăcută.

— Am fost obligat să împlinesc Ritualul, izbucni Lucien. Ce s-a întâmplat în seara aceea nu este ce mi-am dorit, crede-mă!

— Ne-am distrat, noi doi.

— Acum am o parteneră.

Fiecare secundă era bătaia clopotului morţii mele. Pregătisem totul să cadă; încetasem demult să mă simt vinovată sau să mă îndoiesc de planurile mele. Nu acum, când Alis era plecată, în siguranţă.

Şi totuşi… şi totuşi…

— Nu te porţi aşa cu Feyre.

O ameninţare subtilă.

— Te înşeli.

— Da? Crengile şi frunzele trosniră, ca şi când l-ar fi încercuit. Tu ai atins-o peste tot.

Îmi făcusem treaba prea bine, îi provocasem prea mult gelozia cu fiecare ocazie în care găsisem moduri prin care să îl fac pe Lucien să mă atingă în prezenţa ei şi a lui Tamlin.

— *Nu* mă atinge! mârâi el.

Şi apoi am plecat.

Mi-am mascat sunetele paşilor, tăcuţi ca ai unei pantere când m-am îndreptat spre poieniţa în care se aflau.

Unde Lucien stătea în picioare, cu spatele rezemat de un copac şi cu două cătuşe de piatră albastră în jurul încheieturilor mâinilor.

Le mai văzusem. La Rhys, ca să-i imobilizeze puterea. Erau din piatră cioplită din tărâmul putred al Hybernului, capabilă să anuleze magia. Şi, în cazul de faţă… să-l ţină pe Lucien de copac în timp ce Ianthe îl studia ca un şarpe aflat în faţa mâncării.

Ea îi atinse pieptul lat şi abdomenul, iar Lucien îşi îndreptă privirea spre mine când m-am oprit între copaci, frica şi umilinţa înroşindu-i pielea aurie.

— Ajunge! am spus eu.

Ianthe îşi întoarse capul spre mine. Zâmbetul îi era nevinovat, prostesc, dar am văzut cum se uită la desaga şi centura lui Tamlin, pe care le ignoră.

— Eram în mijlocul unui joc. Nu-i aşa, Lucien?

El nu răspunse.

Şi imaginea cătuşelor, oricum ar fi reuşit să-l prindă, a mâinii ei rămasă pe abdomenul lui…

— Vom reveni în tabără după ce terminăm, spuse ea, întorcându-se din nou spre el. Mâna îi alunecă mai jos, nu pentru plăcerea lui, ci pur şi simplu ca să-mi arunce în faţă faptul că *putea* să o facă…

Am lovit.

Nu cu magia sau cuţitele, ci cu mintea.

Am smuls scutul pe care mi-l păstram în jurul ei ca să evit controlul gemenilor şi m-am izbit în conştiinţa sa.

O mască peste un chip al decadenţei. Asta am simţit când i-am intrat în capul frumos şi am dat peste atâtea gânduri hidoase, peste un şir de masculi asupra cărora folosise puterea sau pe care îi forţase de-a dreptul să se culce cu ea, convinsă de faptul că era îndreptăţită să o facă. M-am retras din faţa acelor amintiri, stăpânindu-mă.

— Ia-ţi mâinile de pe el!

Ea mă ascultă.

— Descătuşează-l!

Lucien păli când Ianthe se supuse, cu un chip surprinzător de inexpresiv, ascultător. Cătuşele din piatră albastră căzură cu un zgomot surd pe pământul acoperit de muşchi.

Cămaşa lui Lucien era dată într-o parte,

nasturele de sus al pantalonilor fiind deja descheiat.

Vuietul care îmi umplu mintea fu atât de puternic, încât abia m-am auzit spunând:

— Ridică piatra aia!

Lucien rămase lipit de copac şi urmări în linişte cum Ianthe se aplecă să ia o piatră gri, cam de mărimea unui măr.

— Pune-ţi mâna dreaptă pe bolovanul ăla!

Ea se supuse, deşi simţi un fior pe şira spinării.

Mintea i se zbătu şi se luptă cu mine, ca un peşte prins în undiţă. Mi-am înfipt şi mai adânc ghearele mentale, iar vocea ei interioară începu să ţipe.

— Loveşte-ţi mâna cu piatra cât poţi de tare, până când am să-ţi spun să te opreşti.

Mâna cu care-l atinsese pe el şi pe mulţi alţii.

Ianthe ridică piatra. Primul impact fu un zgomot surd, înăbuşit şi umed.

Al doilea, un pocnet adevărat.

Al treilea făcu sângele să curgă.

Braţul îi urca şi cobora, corpul tremurându-i în agonie, iar eu i-am spus foarte clar:

— Nu ai să mai atingi niciodată o altă persoană împotriva voinţei ei. Nu ai să te mai convingi că îşi doreşte cu adevărat avansurile tale; că joacă nişte jocuri. Nu ai să mai simţi niciodată atingerea altcuiva, decât dacă nu eşti tu cea care o iniţiază, dacă nu este dorită de *ambele* părţi.

Trosc! Pleosc! Bum!

— Nu îţi vei aminti ce s-a întâmplat aici. Le vei spune celorlalţi că ai căzut.

Degetul inelar i se mişcase în direcţia greşită.

— Ai voie să te duci la o vindecătoare să-ţi repare oasele, dar nu să îţi şteargă cicatricele. Şi, ori de câte ori ai să-ţi priveşti mâna, ai să-ţi aduci aminte că faptul de a-i atinge pe oameni împotriva voinţei lor are consecinţe şi că, dacă o mai faci, tot ce te reprezintă o să dispară. Ai să trăieşti cu groaza asta în fiecare zi şi nu ai să afli niciodată de unde ţi se trage. Ai să te temi că eşti urmărită şi vânată şi că ceva aşteaptă să te prindă cu garda jos.

Lacrimi tăcute de durere îi curseră pe chip.

— Te poţi opri acum.

Piatra însângerată se rostogoli pe iarbă. Mâna îi era doar o adunătură de oase rupte, înfăşurate de piele sfâşiată.

— Îngenunchează aici până te găseşte careva!

Ianthe căzu în genunchi, din mâna distrusă curgându-i sânge pe veşmintele galbene.

— M-am gândit dacă să-ţi tai gâtul dimineaţă, i-am spus eu. M-am gândit toată seara cât timp ai dormit lângă mine. M-am gândit în fiecare zi, de când am aflat că le-ai vândut pe surorile mele Hybernului. Am schiţat un zâmbet. Dar cred că asta este o pedeapsă mai bună. Şi sper să trăieşti foarte mult, Ianthe, şi să nu cunoşti o clipă de linişte.

Am privit-o de sus încă o clipă, strângând tapiseria de cuvinte şi ordine pe care i le împletisem în minte şi m-am întors spre Lucien, care îşi aranjase pantalonii şi cămaşa.

Cu ochi mari, se uită la ea, la mine şi apoi la piatra însângerată.

— Cuvântul pe care îl cauţi, Lucien, şopti o

voce feminină înşelător de slabă, este *daemati.*

Ne-am întors spre Brannagh şi Dagdan când fraţii intrară în poiană, rânjind ca nişte lupi.

Capitolul 10

Brannagh îşi trecu degetele prin părul auriu al lui Ianthe, ţâţâind când văzu carnea însângerată ocrotită în poala ei.

— Pleci undeva, Feyre?

Mi-am lăsat masca să cadă.

— Trebuie să fiu undeva, le-am spus nobililor din Hybern, observând poziţiile de flancare pe care le ocupară prea nonşalant în jurul meu.

— Ce ar putea fi mai important decât să ne asişti? La urma urmei, eşti obligată să-l asişti pe regele nostru.

Trăgeau de timp – până când Tamlin avea să se întoarcă de la vânătoare împreună cu Jurian.

Lucien se îndepărtă de copac, dar nu veni lângă mine. Ceva asemănător agoniei îi traversă chipul când observă, în sfârşit, centura furată şi desaga de pe umerii mei.

— Nu am încheiat nicio alianţă cu voi, i-am spus lui Brannagh, când Dagdan tocmai ieşise din raza mea vizuală. Sunt o persoană liberă; pot să plec oriunde şi oricând îmi doresc.

— Da? spuse gânditoare Brannagh, strecurându-şi o mână spre sabia de la şold.

M-am întors uşor ca să nu îl pierd din vedere pe Dagdan.

— În ultimele săptămâni, ai pus la cale nişte planuri şi intrigi destul de pricepute. Nu părea să te

îngrijoreze faptul că poate şi noi am făcut acelaşi lucru.

Nu aveau de gând să-l lase pe Lucien să plece viu din poiana asta sau cel puţin nu întreg la minte.

El păru să-şi dea seama odată cu mine, înţelegând că era imposibil ca ei să dezvăluie aşa ceva fără să ştie că ar fi scăpat nepedepsiţi.

— Cuceriţi Regatul Verii, am spus eu şi am vorbit serios. Oricum o să cadă, într-un fel sau altul.

Lucien mârâi. L-am ignorat.

— O, asta intenţionăm să facem, spuse Brannagh, scoţând un pic sabia din teaca neagră. Dar, pe de altă parte, şi tu eşti o problemă.

Am scos două cuţite dintre cuţitele de luptă illyriene.

— Durerile de cap nu te-au făcut să-ţi pui întrebări? Nu ai observat cum lucrurile par un pic mai înăbuşite în anumite legături mentale?

În ultimele săptămâni, puterile mi se sleiseră atât de repede şi slăbiseră atât de mult…

Dagdan pufni şi, în sfârşit, i se adresă surorii lui:

— Cred că mai durează aproximativ zece minute până ca mărul să-şi facă efectul.

Brannagh chicoti, atingând cu vârful piciorului cătuşele din piatră albastră.

— La început, i-am dat preotesei pudra. E făcută din piatră fae pisată şi otrăvită, măcinată atât de fin, încât să nu o vezi şi să nu îi simţi mirosul sau gustul în mâncare. Ea a adăugat-o câte puţin, nimic suspect – nu prea mult, ca să nu îţi înăbuşe toate puterile deodată.

Stomacul începu să mi se strângă din cauza neliniştii.

— Suntem daemati de o mie de ani, fato, spuse cu dispreţ Dagdan. Dar nici măcar nu am fost nevoiţi să ne strecurăm în mintea ei ca să o obligăm să ne facă voia. Iar tu… ce efort curajos ai depus, în încercarea de a-i proteja pe toţi de noi!

Mintea lui Dagdan se îndreptă spre cea a lui Lucien, ca o săgeată neagră. Am aruncat un scut între ei. Capul şi până şi oasele *m-au durut…*

— Ce *măr?* am întrebat eu.

— Cel pe care l-am înfulecat acum o oră, spuse Brannagh. Crescut şi îngrijit în grădina personală a regelui, udat constant cu apă de piatră fae otrăvită. Suficient cât să îţi anuleze puterile câteva zile la rând, fără să fie nevoie de cătuşe. Şi, iată-te, crezând că nimeni nu a observat că plănuieşti să dispari azi. Ea ţâţâi din nou. Unchiul nostru ar fi fost foarte indignat dacă am fi permis să se întâmple aşa ceva.

Îmi expira timpul câştigat. Aş fi putut să mă teleportez, dar, pe de altă parte, l-aş fi lăsat pe Lucien în seama lor dacă nu ar fi reuşit cumva să o facă şi el, cu mâncarea otrăvită din tabără…

Să îl las. Ar fi trebuit şi *aş fi putut* să-l las.

Dar unei sorţi poate mai rele ca moartea…

Ochiul lui roşiatic licări.

— Pleacă!

Am ales.

Am explodat în noapte, fum şi umbră.

Şi nici măcar o mie de ani nu fură de ajuns pentru Dagdan să se pregătească aşa cum trebuia când m-am teleportat în faţa lui şi am lovit.

I-am tăiat partea din faţă a armurii din piele, nu suficient de adânc încât să-l ucid, iar când lama se prinse în plăcile ei, el se răsuci cu pricepere, forţându-mă ori să-mi expun partea dreaptă, ori să pierd cuţitul…

M-am teleportat din nou. De data asta, Dagdan veni cu mine.

Nu luptam cu acoliţii Hybernului, spălaţi pe creier, în pădure. Nu luptam cu Attorul şi neamul lui pe străzile din Velaris. Dagdan era prinţul Hybernului – un comandant.

Lupta ca unul.

Se tot teleporta şi tot lovea.

Eram un vârtej negru de oţel şi umbre prin poiană, iar lunile în care Cassian mă antrenase cu brutalitate îmi fură de folos ca să nu cad.

Mi s-a părut că Lucien se uita cu gura căscată şi că până şi Brannagh era surprinsă de cum luptam împotriva fratelui ei.

Însă loviturile lui Dagdan nu erau puternice – nu, erau precise şi rapide, dar el nu îşi dădea toată silinţa.

Trăgea de timp, încerca să mă obosească până ce mărul şi-ar fi făcut efectul, iar puterea lui m-ar fi transformat într-o fiinţă aproape muritoare.

Aşadar, l-am lovit în cel mai slab punct.

Brannagh ţipă în timp ce un val de flăcări se izbi în ea.

Dagdan îşi pierdu concentrarea pentru o clipă. Când i-am tăiat adânc abdomenul, strigătul său alungă păsările din copaci.

— Ticăloasă mică! spuse el, retrăgându-se din faţa următoarei mele lovituri când focul dispăru,

dezvăluind-o pe Brannagh în genunchi.

Îşi neglijase scutul fizic, aşteptându-se să îi atac mintea.

Acum tremura, gâfâind agonizant. Mirosul urât al pielii arse pluti spre noi, direct din braţul ei drept, coaste şi coapsă.

Dagdan se avântă din nou către mine, iar eu mi-am ridicat ambele cuţite ca să-i parez sabia.

El nu îşi retrase lovitura de data asta şi i-am simţit reverberaţia ei în tot corpul.

Am simţit şi liniştea sufocantă. O mai simţisem o dată – în ziua aceea din Hybern.

Brannagh sări în picioare cu un ţipăt ascuţit, dar Lucien era acolo.

Concentrată asupra mea, ca să-mi răpească frumuseţea pe care i-o arsesem, Brannagh nu îl văzuse teleportându-se decât atunci când fu prea târziu, iar sabia lui Lucien refractă lumina soarelui care pătrundea prin coroana copacilor, întâlnind apoi carnea şi osul.

Un tremur străbătu poiana ca şi când firul dintre gemeni s-ar fi rupt în clipa în care capul brunet al lui Brannagh căzu cu un zgomot surd pe iarbă.

Dagdan ţipă şi se aruncă spre Lucien, teleportându-se cei cinci metri dintre noi.

Lucien abia îşi scosese sabia din gâtul tăiat al lui Brannagh când Dagdan ajunse în faţa lui, cu sabia întinsă ca să-i străpungă gâtul.

Lucien avu timp suficient doar cât să se retragă clătinându-se din lovitura mortală a lui Dagdan.

Aveam destul timp ca să pun capăt luptei.

I-am parat sabia lui Dagdan cu un cuţit, masculul făcând ochii mari când m-am teleportat între ei şi i l-am înfipt pe celălalt în ochi. Chiar în ţeasta din spatele lui.

Osul, sângele şi ţesutul moale scârţâiră şi alunecară de-a lungul lamei, Dagdan căscând încă surprins gura când am smuls cuţitul.

L-am lăsat să cadă peste sora lui, zgomotul surd al cărnii peste carne fiind singurul sunet.

Cu puterile sleite şi cu o durere groaznică de stomac, m-am uitat la Ianthe şi i-am dat un ultim ordin, în completarea celor de mai devreme.

— Spune-le că i-am ucis. În legitimă apărare. După ce m-au rănit atât de grav, în timp ce tu şi Tamlin nu aţi făcut *nimic.* Chiar şi atunci când au să te tortureze ca să zici adevărul, ai să le spui că am fugit după ce i-am ucis – ca să salvez regatul acesta de ororile lor.

Privirea goală şi inexpresivă fu singurul răspuns primit.

— Feyre!

Lucien era răguşit.

Mi-am şters cele două cuţite de spatele lui Dagdan, înainte de a mă duce să-mi iau desaga căzută.

— Te întorci. În Regatul Nopţii.

Mi-am pus pe umăr desaga grea şi, în cele din urmă, m-am uitat la el.

— Da.

Chipul bronzat îi albise. Se uită cu atenţie la Ianthe şi la cei doi nobili morţi.

— Merg cu tine!

— Nu, fu tot ce am spus, îndreptându-mă spre

copaci.

Am simţit o crampă dureroasă în pântece. Trebuia să fug – trebuia să-mi folosesc ultimele puteri ca să mă teleportez spre dealuri.

— Nu ai să reuşeşti fără magie, mă avertiză el.

N-am făcut decât să scrâşnesc din dinţi din cauza durerii groaznice din abdomen când mi-am adunat puterea ca să mă teleportez spre dealurile îndepărtate, dar Lucien mă prinse de braţ şi mă opri.

— Vin cu tine, îmi spuse el din nou, cu faţa stropită de un sânge la fel de strălucitor ca părul lui. Vreau să-mi recuperez partenera.

Nu aveam timp pentru discuţia asta. Pentru adevărul, polemicile şi răspunsurile pe care vedeam că şi le dorea cu disperare.

Între timp, probabil că Tamlin şi ceilalţi auziseră strigătele.

— Nu mă face să regret, i-am spus eu.

*

După câteva ore, când am ajuns la poalele dealurilor, gura îmi era plină de sânge.

Gâfâiam, capul îmi zvâcnea, iar stomacul îmi era un nod de durere.

Lucien nu se simţea mai bine, teleportându-se la fel de slăbit ca mine înainte de a ne opri printre dealuri şi aplecându-se cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— S-a terminat magia mea, spuse el, gâfâind. Nu mai am niciun strop. Probabil că ne-au drogat pe toţi azi.

Şi îmi dăduseră un măr otrăvit doar ca să se asigure că mă potoleam.

Puterile mi se îndepărtară ca un val care părăsea malul, fără să se mai întoarcă, retrăgându-se tot mai mult într-o mare abisală.

M-am uitat la soare, acum la un lat de palmă deasupra orizontului, umbrele fiind deja dense între dealuri. M-am orientat, gândindu-mă la informaţiile pe care le adunasem în ultimele săptămâni.

Am păşit spre nord, legănându-mă. Lucien mă prinse de braţ.

— Foloseşti o uşă?

Mi-am îndreptat ochii dureroşi spre el.

— Da.

Peşterile – uşile, cum le spuneau ei – din caverne conduceau spre alte locuri din Prythian. Trecând printr-una, ajunsesem la Poalele Muntelui. Acum urma să apelez la alta care să mă ducă acasă. Sau cât mai aproape posibil. Nu exista nicio uşă spre Regatul Nopţii, aici sau oriunde altundeva.

Şi nu mi-aş fi pus prietenii în pericol aducându-i aici ca să mă recupereze. Indiferent de faptul că legătura dintre mine şi Rhys… Acum nici măcar nu o mai simţeam.

Mă cuprinsese o amorţeală. Trebuia să plec – acum.

— Poarta spre Regatul Toamnei este pe aici.

Era o avertizare şi un reproş.

— Nu pot să mă duc în Regatul Verii. Aş fi ucisă pe loc.

Se lăsă liniştea. El îmi eliberă braţul, iar eu am

înghiţit în sec, gâtul fiindu-mi atât de uscat, încât abia am reuşit să o fac.

— Cealaltă uşă de aici, singura, duce la Poalele Muntelui. Am sigilat toate celelalte intrări. Dacă am merge acolo, s-ar putea să fim prinşi sau să fim nevoiţi să ne întoarcem.

— Atunci, haideţi în Regatul Toamnei! Iar de acolo…

Am tăcut înainte de a termina. *Acasă.* Lucien înţelese oricum. Şi păru atunci să-şi dea seama că Regatul Nopţii era *acasă.*

Aproape am zărit cuvântul în ochiul lui roşiatic atunci când scutură din cap. *Mai târziu.*

I-am făcut în linişte semn din cap. Da – mai târziu aveam să lămurim totul.

— În Regatul Toamnei, situaţia va fi la fel de periculoasă ca în cel al Verii, mă avertiză el.

— Am nevoie doar de un loc în care să mă ascund – să mă feresc până ce… vom putea să ne teleportăm din nou.

Un bâzâit slab îmi umplu urechile şi mi-am simţit magia dispărând complet.

— Ştiu un loc, spuse Lucien, mergând către peştera care avea să ne conducă spre casa lui, spre tărâmul familiei care îl trădase la fel de mult cum şi acest regat mă trădase pe mine.

Ne-am grăbit pe dealuri, repede şi tăcuţi ca nişte umbre.

Peştera spre Regatul Toamnei fusese lăsată fără pază. Lucien se uită la mine peste umăr ca şi când m-ar fi întrebat dacă şi eu fusesem responsabilă pentru lipsa gărzilor care erau mereu postate aici.

Eu am dat din nou din cap. Mă strecurasem în minţile lor înainte de a pleca, asigurându-mă că uşa urma să fie lăsată deschisă. Cassian mă învăţase să am mereu o a doua cale de scăpare. Mereu.

Lucien se opri în faţa beznei învolburate din gura peşterii, întunericul fiind ca un wyrm pregătit să ne devoreze pe amândoi, ca pe un muşchi împănat.

— Rămâi, dacă vrei, am spus eu. Faptul este consumat.

Deoarece Hybernul venea – era deja aici. Mă gândisem câteva săptămâni dacă era mai bine să revendicăm Regatul Primăverii pentru noi sau să îl lăsăm să cadă pe mâna inamicilor noştri.

Însă nu putea rămâne imparţial – o barieră între armatele noastre din Nord şi oamenii din Sud. Ar fi fost uşor să îi chem pe Rhys şi pe Cassian, să îl rog pe cel din urmă să aducă o legiune de illyrieni ca să revendice teritoriul slăbit în urma intrigilor mele, în funcţie de cât de mobil era Cassian – dacă încă se vindeca.

Totuşi, atunci am fi controlat un teritoriu – cu alte cinci regate între noi. Regatul Primăverii ar fi putut atrage simpatia; alţii poate că s-ar fi alăturat Hybernului, având în vedere cucerirea – dovada vicleniei noastre. Dar dacă Hybernul ar fi pus mâna pe Regatul Primăverii… Am fi putut să ne regrupăm cu celelalte regate şi să atacăm la unison din Nord, atrăgând Hybernul.

— Aveai dreptate, declară în cele din urmă Lucien. Fata pe care o cunoşteam chiar a murit la Poalele Muntelui.

Nu ştiam dacă era o insultă, dar am încuviinţat oricum dând din cap.

— Măcar în privinţa asta suntem de acord.

Am păşit în întunericul rece care ne aştepta.

Lucien veni după mine când am trecut pe sub bolta cioplită din piatră brută, cu săbiile scoase în timp ce am lăsat în urmă căldura şi verdeaţa primăverii eterne.

Şi, în depărtare, atât de slab, încât m-am gândit dacă nu cumva îmi imaginasem doar, urletul unei bestii spintecă tărâmul.

Partea a doua

Distrugătoarea blestemului

Capitolul 11

Frigul mă lovi primul.

Un frig aspru, care purta un iz de humă şi rosturi în putrefacţie.

În amurg, lumea de dincolo de peştera îngustă era o ţesătură de roşu, auriu, maro şi verde, copaci groşi şi bătrâni, pământ acoperit cu muşchi şi împestriţat cu pietre şi bolovani care aruncau umbre lungi.

Am ieşit cu săbiile scoase, abia respirând, însă nicio santinelă din Regatul Toamnei nu păzea intrarea spre tărâmul lui Beron – niciuna pe care să o vedem sau să o mirosim.

Fără magie, eram din nou oarbă, incapabilă să arunc o plasă de veghe printre copacii vechi şi vibranţi ca să dau de urma minţilor creaturilor Fae

din apropiere.

Complet neajutorată. Mai fusesem aşa. Cum de supravieţuisem atât de mult fără magie... Nu voiam să mă gândesc la asta.

Ne-am furişat printre muşchi, pietre şi copaci, respiraţia transformându-se în aburi în faţa noastră.

Am continuat să mergem spre nord. Până acum, Rhys şi-ar fi dat seama că legătura noastră se întunecase şi, foarte probabil, încerca să afle dacă plănuisem asta. Dacă merita să rişte să ne dezvăluie planurile ca să mă găsească.

Dar până ar fi făcut-o… până m-ar fi putut auzi, găsi… Trebuia să merg în continuare.

Aşa că l-am lăsat pe Lucien să meargă în faţă, dorindu-mi să fi fost cel puţin capabilă să pot pătrunde cu privirea întunericul pădurii. Dar magia mea era încă îngheţată. O cârjă pe care ajunsesem să mă bazez prea mult.

Am mers prin pădure, frigul înteţindu-se cu fiecare rază de soare care dispărea.

Nu vorbisem de când intrasem în peştera dintre regate. După rigiditatea umerilor lui, a încordării maxilarului când se mişca tăcut şi calm, mi-am dat seama că doar nevoia de a rămâne ascunşi îl împiedica să-mi pună întrebările arzătoare.

Întunericul se lăsă complet şi luna încă nu răsărise atunci când ne conduse într-o altă peşteră.

Am ezitat la intrare.

— Nu duce nicăieri, spuse Lucien pe un ton egal şi rece ca aerul. Coteşte în spate – putem să ne ascundem aici.

Cu toate acestea, l-am lăsat să intre primul.

Am început să mă mişc lent şi dureros, dar l-am urmat în peşteră, după cotitura pe care mi-o arătase.

Cremenea scoase scântei şi m-am trezit uitându-mă la un fel de tabără improvizată.

Lumânarea pe care o aprinsese Lucien stătea pe o margine din piatră naturală, iar pe podeaua din apropiere erau trei saltele şi pături vechi, acoperite cu frunze şi pânze de păianjen. O mică groapă de foc se afla în centrul înclinat al spaţiului, tavanul de deasupra fiind înnegrit.

Nimeni nu mai fusese aici de câteva luni. Sau poate chiar de câţiva ani.

— Obişnuiam să stau aici când vânam. Înainte să plec, spuse el, studiind o carte prăfuită, legată în piele, lăsată pe marginea de piatră de lângă lumânare şi lăsând-o jos cu un zgomot surd. Rămânem doar în noaptea asta. Vom mai găsi ceva de mâncare mâine-dimineaţă.

Am ridicat salteaua cea mai apropiată de mine şi am scuturat-o de câteva ori, frunzele şi norii de praf înălţându-se în aer înainte de a o întinde pe pământ.

— Chiar ai plănuit totul, spuse el în cele din urmă.

M-am aşezat pe saltea şi am început să caut prin desagă, scoţând hainele mai călduroase, mâncarea şi proviziile pe care mi le împachetase chiar Alis.

— Da.

— Asta e tot ce ai de spus?

Am mirosit mâncarea, întrebându-mă dacă era

otrăvită. Era posibil ca toate alimentele să fie otrăvite.

— Este prea riscant să mâncăm, am recunoscut eu, evitându-i întrebarea.

Lucien insistă.

— Ştiam eu. Ştiam că minţi din clipa în care ai dezlănţuit lumina în Hybern. Prietena mea din Regatul Dimineţii are aceeaşi putere – lumina ei este identică. Şi nu face ce ai minţit tu că face.

Mi-am împins desaga de pe saltea.

— Atunci, de ce nu i-ai spus? Mereu i-ai fost credincios.

Privirea părea să-i clocotească de parcă faptul că era pe tărâmul lui făcea minereul topit din interior să iasă la suprafaţă, în ciuda puterilor slăbite.

— Cel puţin mă bucur că nu te mai prefaci.

Într-adevăr, l-am lăsat să vadă totul – pe chipul meu nu se citea decât răceala.

Lucien pufni.

— Nu i-am spus din două motive. În primul rând, mi s-a părut că lovesc un mascul deja căzut. Nu puteam să-i iau speranţa.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În al doilea rând, izbucni el, ştiam că, dacă aş fi avut dreptate şi aş fi apelat la tine, ai fi găsit o cale să te asiguri că n-am s-o mai văd niciodată.

Mi-am înfipt unghiile în palmă destul de puternic încât să mă doară, dar nu m-am ridicat de pe salteaua mea când mi-am dezgolit dinţii.

— Şi de aia eşti aici. Nu pentru că este corect şi el nu a avut niciodată dreptate, ci doar ca să obţii ceea ce crezi că *ţi* se datorează.

— Ea este *partenera* mea şi este în mâinile inamicului…

— Am spus de la bun început că Elain este în siguranţă şi îngrijită.

— Iar eu ar trebui să te cred.

— Da, am spus printre dinţi. Ar trebui. Pentru că, dacă aş fi crezut pentru o clipă că surorile mele sunt în pericol, niciun Mare Lord sau rege nu m-ar fi împiedicat să mă duc să le salvez.

El scutură din cap, lumina lumânării dansându-i pe plete.

— Ai îndrăzneala să-mi judeci priorităţile în privinţa lui Elain – totuşi, ce motiv ai avut *tu* în ceea ce mă priveşte? Ai plănuit să mă dai la o parte din calea dezastrelor tale datorită vreunei prietenii adevărate sau doar pentru că te-ai temut de ce ar fi putut să păţească?

Nu am răspuns.

— Ei bine? Ce plan măreţ *ai avut* pentru mine înainte să intervină Ianthe?

Am tras de un fir rebel din saltea.

— Te-ai fi descurcat, fu tot ce am spus.

— Şi cum rămâne cu Tamlin? Plănuiai să-l spinteci înainte să pleci şi pur şi simplu nu ai avut şansa?

Am smuls firul din saltea.

— M-am gândit la asta.

— Dar?

— Dar cred că este o pedeapsă mai bună să las regatul să se prăbuşească în jurul lui. Cu siguranţă, îl va face să sufere mai mult decât o moarte fulgerătoare.

Am aruncat centura cu cuţite a lui Tamlin,

producând un zgomot hârşâit pe podeaua aspră din piatră.

— Eşti emisarul lui – cu siguranţă îţi dai seama că, oricât de satisfăcător ar fi să-i tai gâtul, gestul nu ne-ar câştiga mulţi aliaţi în război.

Nu, i-ar fi oferit Hybernului prea multe ocazii ca să ne submineze.

El îşi încrucişă braţele, căutând să se certe mult şi bine. Înainte să o facă, am intervenit:

— Sunt obosită şi vocile noastre răsună. Hai să discutăm când nu o să existe şansa să fim prinşi şi ucişi.

Privirea îi era aprinsă, dar i-am ignorat-o când m-am culcuşit pe salteaua al cărei material mirosea urât a praf şi putregai. Mi-am tras mantia peste mine, dar nu am închis ochii.

Nu am îndrăznit să dorm – nu când ar fi putut foarte bine să se răzgândească. Totuşi simplul fapt de a sta întinsă, fără să mă mişc, fără să gândesc… Trupul încordat mi se mai relaxă un pic.

Lucien stinse lumânarea, iar eu am ascultat sunetele pe care le făcu atunci când se pregăti de culcare.

— Dacă află, tatăl meu te va vâna pentru că i-ai luat puterea, spuse el în întunericul rece. Şi te va ucide pentru că ai aflat cum să o foloseşti.

— Poate să stea la rând, fu tot ce i-am spus.

*

Extenuarea îmi acoperea simţurile ca o pătură când lumina gri pătă pereţii peşterii.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a nopţii

tremurând şi tresărind la fiecare pocnet şi sunet care se auzea din pădure, perfect conştientă de mişcările lui Lucien pe salteaua sa.

Când se ridică şi i-am văzut chipul obosit, mi-am dat seama că nici el nu dormise, probabil întrebându-se dacă aveam să-l abandonez sau dacă familia lui urma să ne găsească mai întâi. Sau a mea.

Ne-am măsurat din priviri.

— Ce facem acum? întrebă el răguşit, frecându-şi faţa cu o mână lată.

Rhys nu venise – nu-mi şoptise nimic prin legătură.

Am bâjbâit după magie, dar mă întâmpină numai cenuşa.

— Ne îndreptăm spre nord, am spus eu. Până când otrava o să ne iasă din corp şi o să ne putem teleporta.

Sau aş fi putut să-i contactez pe Rhys şi pe ceilalţi.

— Regatul tatălui meu este în nord. Va trebui să mergem spre est sau vest ca să-l evităm.

— Nu. Estul ne duce prea aproape de graniţa Regatului Verii. Şi nu am de gând să pierd timpul mergând prea departe spre vest. Mergem direct spre nord.

— Santinelele tatălui meu ne vor repera cu uşurinţă.

— Atunci, va trebui să rămânem nevăzuţi, am spus eu, ridicându-mă.

Am aruncat ce mai rămăsese din mâncarea contaminată din desagă. Să o mănânce animalele care se hrăneau cu hoituri.

*

Mersul prin pădurea Regatului Toamnei semăna cu o plimbare într-o cutie cu bijuterii.

Cu toate că acum probabil eram căutaţi... dar culorile erau atât de vii, încât trebuia să faci un efort să nu te uiţi cu gura căscată.

Până la jumătatea dimineţii, bruma se topise sub soarele untos, ca să dezvăluie ce era bun de mâncat. Stomacul îmi chiorăia la fiecare pas, iar părul roşcat al lui Lucien licări ca frunzele de deasupra noastră când scrută pădurea după orice ar fi putut să ne umple burţile.

Era pădurea lui, după descendenţă şi lege. Era un fiu al pădurii, iar aici... Părea născut din ea. Pentru ea. Până şi ochiul auriu.

Lucien se opri în cele din urmă în dreptul unui râu străveziu care curgea încet printr-o viroagă flancată de granit, un loc despre care spunea că, odată, fusese plin de păstrăvi.

Începusem să-mi construiesc o undiţă rudimentară când el intră în apă, desculţ şi cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, şi prinse unul cu mâinile goale. Îşi legase părul, câteva şuviţe căzându-i pe faţă când se aplecă din nou şi aruncă un al doilea păstrăv pe malul nisipos, unde mă aflam eu încercând să găsesc un înlocuitor pentru firul undiţei.

Am tăcut până când peştii încetară să se mai zbată, înotătoarele lor strălucind în toate culorile atât de vii de deasupra noastră.

Lucien îi apucă de cozi, ca şi când ar fi făcut

asta de o mie de ori. Probabil că o făcuse, chiar aici, în râul acesta.

— Am să-i curăţ cât aprinzi focul.

La lumina zilei, strălucirea flăcărilor nu ar fi fost observată. Deşi fumul… era un risc necesar.

Am gătit şi apoi am mâncat în linişte, pârâitul focului fiind singurul sunet ce se făcea auzit.

*

Am mers spre nord timp de cinci zile, abia schimbând un cuvânt.

Teritoriul lui Beron era atât de vast, încât ne luă trei zile să intrăm, să îl traversăm şi să ieşim. Lucien ne conduse spre margine, încordat la fiecare strigăt şi foşnet.

Casa Pădurii era un complex întins, mă informă Lucien în cele câteva minute în care am riscat sau ne-am deranjat să vorbim. Fusese construit în jurul copacilor şi al pietrelor şi doar etajele superioare erau vizibile deasupra pământului. Dedesubt, câteva etaje erau săpate în piatră, întinzându-se pe o suprafaţă considerabilă. Puteai să mergi dintr-un capăt al casei în celălalt şi ar fi durat o jumătate de dimineaţă. Era înconjurată de cercuri de santinele, poziţionate pe diverse niveluri: în copaci, pe pământ, pe ţiglele acoperite cu muşchi şi pe pietrele casei.

Niciun inamic nu se apropia de casa lui Beron fără ştirea lui. Niciunul nu pleca fără permisiunea lui.

Mi-am dat seama că trecusem dincolo de rutele de patrulare şi de posturile cunoscute de

Lucien când umerii i se lăsară.

Ai mei erau deja lăsaţi.

Nu prea dormisem, permiţându-mi să o fac doar când Lucien respira altfel, mai profund. Ştiam că nu puteam să rezist mult timp, dar fără abilitatea de a mă proteja, de a simţi pericolele…

M-am întrebat dacă Rhys mă căuta. Dacă simţise tăcerea.

Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj. Să-i fi spus că plecam şi cum să mă găsească.

Otrava – din cauza ei mi se păruse atât de înăbuşită legătura. Poate că ar fi trebuit să o ucid pe loc pe Ianthe.

Dar faptul era consumat.

Îmi frecam ochii dureroşi, odihnindu-mă o clipă sub noul nostru dar: un măr, plin cu fructe mari şi zemoase.

Îmi umplusem desaga. Două cotoare zăceau deja aruncate lângă mine, mirosul dulce al descompunerii fiind la fel de liniştitor ca bâzâitul albinelor care se înfruptau din merele căzute. Pe picioarele-mi întinse, un treilea măr era deja pregătit pentru a fi mâncat.

După ce făcuseră nobilii din Hybern, ar fi trebuit să renunţ la mere pentru totdeauna, dar foamea îmi întunecase mereu raţiunea.

Lucien, care stătea la câţiva paşi distanţă, îşi aruncă al patrulea măr în tufe când am muşcat din al meu.

— Fermele şi câmpurile sunt aproape, mă anunţă el. Va trebui să ne străduim să ne facem nevăzuţi. Tatăl meu nu plăteşte bine pentru recoltele lui, iar muncitorii câmpului vor stoarce

orice monedă în plus, dacă e posibil.

— Dezvăluind locaţia unuia dintre fiii Marelui Lord?

— *Mai ales* aşa.

— Nu te plăceau?

Maxilarul i se încordă.

— Ca fiul cel mai mic dintre cei şapte, nu eram necesar sau dorit în mod deosebit. Poate că a fost un lucru bun. Am reuşit să studiez mai mult timp decât le-a permis tata fraţilor mei înainte de a-i alunga să conducă vreun teritoriu de pe pământurile noastre şi am putut să mă antrenez cât de mult am vrut, de vreme ce nimeni nu credea că aş fi suficient de prost încât să îmi fac loc printre nenumăraţii moştenitori, ucigându-i. Şi când m-am plictisit de studiat şi de luptat... am învăţat ce am putut despre pământ de la oamenii lui. Şi despre oameni.

El se ridică în picioare gemând, părul liber sclipindu-i când soarele de la amiază îi făcu nuanţele de culoarea sângelui şi vinului să strălucească.

— Aş spune că seamănă mai mult cu viaţa unui Mare Lord, şi nu cu a unui fiu inutil şi nedorit.

El îmi aruncă o privire tăioasă.

— Credeai că numai ura i-a împins pe fraţii mei să-şi dea silinţa să mă distrugă şi să mă ucidă?

Fără să vreau, am simţit un fior pe şira spinării. Mi-am terminat mărul şi m-am ridicat în picioare, luând încă unul de pe o creangă joasă.

— Ai vrea coroana tatălui tău?

— Nimeni nu m-a întrebat asta niciodată, spuse gânditor Lucien când am plecat, ocolind

merele căzute şi în descompunere. Aerul era greţos de dulce. Nu ar merita să vărs sânge ca să câştig coroana. Nici regatul ăsta putrezit. Aş câştiga o coroană doar ca să conduc un popor viclean, cu două feţe.

— Lordul Vulpilor, am spus eu, pufnind când mi-am amintit de masca pe care o purtase odată. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare – nu mi-ai spus motivul pentru care te-ar trăda oamenii de aici.

Aerul din faţă se lumină, iar un câmp auriu de orz se legănă spre pădurea îndepărtată.

— După ce s-a întâmplat cu Jesminda, ar face-o.

Jesminda. Nu îi rostise niciodată numele.

Lucien se strecură printre spicele care se legănau.

— Ea era una dintre ei. Cuvintele abia se auzeau în foşnetul orzului. Şi pentru că nu am protejat-o… Le-am trădat şi lor încrederea. Când am fugit de fraţii mei, am alergat la unele dintre casele lor. M-au alungat pentru ce am permis să i se întâmple.

Valuri aurii şi ivorii se unduia în jurul nostru, sub cerul albastru şi senin.

— Nu pot să-i învinovăţesc, spuse el.

*

Am ieşit din valea fertilă la sfârşitul după-amiezii. Când Lucien îmi propuse să înnoptăm, am insistat să mergem în continuare – chiar spre poalele abrupte ale dealurilor care se continuau cu munţi gri înzăpeziţi şi marcau începutul domeniului

comun cu Regatul Iernii. Dacă am fi putut trece graniţa într-o zi sau două, probabil că puterile mi-ar fi revenit suficient încât să-l contactez pe Rhys sau să mă teleportez pentru restul drumului spre casă.

Călătoria nu fu una uşoară.

Panta era alcătuită din bolovani abrupţi şi imenşi, împestriţaţi cu muşchi şi ierburi lungi şi albe care şuierau ca viperele. Vântul ne sufla prin păr, temperatura scăzând cu cât urcam.

Probabil că în noaptea asta trebuia să riscăm să facem un foc. Doar ca să supravieţuim.

Lucien gâfâia când am urcat pe un bolovan imens, valea întinzându-se în depărtare dedesubt, iar pădurea fiind un râu încâlcit de culoare dincolo de ea. Undeva, trebuia să existe o trecătoare *în* munţi – nevăzută.

— Cum de nu eşti obosită? gâfâi el, urcând pe creştetul neted.

Mi-am dat pe spate părul care mi se despletise ca să-mi biciuiască faţa.

— M-am antrenat.

— Asta am înţeles şi eu după ce te-ai luptat cu Dagdan şi ai scăpat cu viaţă.

— Am avut avantajul elementului-surpriză.

— Nu, spuse încet Lucien când m-am întins să păşesc pe bolovanul alăturat. A fost doar meritul tău.

Unghiile m-au durut când m-am prins de stâncă şi m-am ridicat.

— M-ai apărat de ei, de Ianthe. Mulţumesc, adăugă Lucien.

Cuvintele mă loviră profund în stomac, iar eu

m-am bucurat că vântul continua să şuiere în jurul nostru, ascunzând faptul că mă usturau ochii.

*

Am dormit – în sfârşit.

Cu focul care pârâia în ultima peşteră pe care-o găsisem, căldura şi izolarea relativă fură suficiente încât să mă adoarmă în cele din urmă.

Şi, în visele mele, cred că am înotat prin mintea lui Lucien, ca şi când o fărâmă a puterii mele se întorcea în sfârşit.

Am visat focul nostru liniştit şi pereţii stâncoşi, spaţiul fiind abia suficient de mare ca să ne găzduiască pe noi şi focul. Am visat noaptea lugubră de dincolo, toate sunetele pe care Lucien le identifica atât de atent, cât stătea de pază.

La un moment dat, îşi îndreptă atenţia spre mine şi mă privi.

Niciodată nu ştiusem cât de tânără şi de umană păream când dormeam. Cosiţa îmi era o sfoară peste umăr, gura uşor întredeschisă şi, din cauza zilelor în care mă odihnisem şi mâncasem puţin, eram trasă la faţă.

Am visat că mi-a acoperit pătura cu mantia lui.

Apoi m-am retras, ieşind din mintea lui când visele mi se schimbară şi am plutit în altă parte. Am lăsat o mare de stele să mă adoarmă.

*

O mână mă apucă de faţă atât de tare, încât durerea din oase mă trezi.

— Uite pe cine am găsit! spuse rece şi tărăgănat un mascul.

Cunoşteam faţa aia – părul roşcat, pielea palidă, rânjetul superior. Cunoşteam feţele celorlalţi doi masculi din peşteră, ce-l ţintuiau sub ei pe Lucien care mârâia.

Erau fraţii lui.

Capitolul 12

— Tata este cam supărat că nu te-ai oprit să-l saluţi, îi spuse lui Lucien cel care îmi ţinea acum un cuţit la gât.

— Suntem într-o misiune şi nu putem să întârziem, răspunse calm Lucien, stăpânindu-se.

Cuţitul îmi apăsă un pic mai mult pielea când el râse fără să se amuze.

— Corect. Se zvoneşte că voi doi aţi fugit împreună, că i-aţi pus coarne lui Tamlin. Rânjetul i se lărgi. Nu te credeam în stare de asta, frăţioare!

— A fost în stare, pentru ea, chicoti un altul.

Mi-am îndreptat privirea spre masculul de deasupra mea.

— O să ne daţi drumul.

— Stimatul nostru tată vrea să te vadă, spuse el cu un zâmbet de şarpe. Cuţitul nu tremură. Deci ne vei însoţi acasă.

— Eris! îl avertiză Lucien.

Numele răsună prin mine. Deasupra mea, la doar câţiva centimetri distanţă… Era fostul logodnic al lui Mor. Masculul care o abandonase când îi găsise corpul torturat la graniţă. Moştenitorul Marelui Lord.

Aş fi putut jura că ghearele-fantomă îmi intrau în palme, încă o zi sau două şi probabil aş fi putut să-i tai gâtul.

Dar nu aveam atâta timp la dispoziţie, ci doar momentul prezent. Trebuia să profit.

— Ridică-te! îmi spuse Eris rece şi plictisit.

Atunci am simţit-o trezindu-se, ca şi când ar fi împuns-o un băţ, ca şi cum prezenţa mea pe teritoriul lui, printre rudele lui nobile, o trezise cumva la viaţă, fierbând peste acea otravă, transformând-o în aburi.

Cu cuţitul încă înclinat pe gâtul meu, l-am lăsat pe Eris să mă ridice, ceilalţi doi târându-l pe Lucien înainte să poată sta singur în picioare.

Trebuia să profit de timpul pe care-l aveam. Să mă folosesc de ce îmi ofereau împrejurimile.

I-am surprins privirea lui Lucien, iar el văzu transpiraţia care mi se aduna pe tâmplă şi pe buza superioară în timp ce sângele mi se încălzea.

O uşoară mişcare a bărbiei fu singurul semn că înţelegea.

Eris urma să ne ducă lui Beron, iar Marele Lord fie ne-ar fi ucis de plăcere şi ne-ar fi vândut celui care oferea mai mult, fie ne-ar fi reţinut pe termen nelimitat. Şi după ce îi făcuseră ei iubitei lui Lucien, după ce îi făcuseră lui Mor…

— După tine, spuse calm Eris, coborând în cele din urmă cuţitul şi împingându-mă un pas.

Aşteptasem. Echilibrul, mă învăţase Cassian, era decisiv în câştigarea unei lupte.

Şi când ghiontul lui Eris îl făcu să se dezechilibreze, mi-am întors piciorul spre el.

Răsucindu-mă atât de repede încât nu mă văzu

atacându-l, i-am băgat cotul în nas.

Eris se clătină înapoi.

Flăcările se izbiră în ceilalţi doi, iar Lucien se dădu la o parte când ei ţipară şi căzură mai adânc în peşteră.

Am dezlănţuit fiecare picătură de foc din mine, un zid de foc înălţându-se între noi şi ei, închizându-i pe fraţii lui în peşteră.

— *Fugi!* am spus gâfâind, dar Lucien era deja lângă mine, susţinându-mi braţul cu o mână când am făcut flacăra să ardă tot mai fierbinte. Nu avea să-i ţină închişi mult timp, iar eu chiar simţeam puterea cuiva ridicându-se ca să o provoace pe a mea.

Însă mai aveam o altă forţă pe care să o folosesc.

Lucien înţelese odată cu mine.

Transpiraţia clocoti pe fruntea lui Lucien când un puls de putere cu urme de foc se izbi chiar în pietrele de deasupra noastră. Praful şi resturile căzură.

Am aruncat orice strop de magie în următoarea lovitură a lui Lucien.

Şi în următoarea.

Când faţa palidă a lui Eris se zări din plasa mea de foc, strălucind ca un zeu al furiei nou creat, Lucien şi cu mine am distrus tavanul peşterii.

Focul ţâşni prin crăpăturile mici ca limbile a o mie de şerpi de foc, dar surparea nu produse nici măcar un tremur.

— Grăbeşte-te! gâfâi Lucien, iar eu nu m-am deranjat să-i confirm când am fugit clătinându-ne în noapte.

Sacii noştri, armele, mâncarea… toate erau în peşteră.

Aveam cu mine două pumnale, iar Lucien unul. Deşi îmi luasem cu mine mantia… el mi-o dăduse şi pe a lui. Lucien tremură în frig cât ne-am târât şi ne-am căţărat pe panta muntelui, fără să îndrăznim să ne oprim.

*

Dacă aş fi fost om, aş fi murit.

Frigul îţi intra în oase, iar vuietul vântului parcă ne biciuia cu foc. Dinţii îmi clănţăneau şi degetele îmi erau atât de rigide, încât abia dacă mă ţineam de granitul îngheţat cu fiecare kilometru pe care îl parcurgeam, clătinându-ne prin munţi. Poate că amândoi fuseserăm cruţaţi de o moarte îngheţată de sâmburele de foc ce abia ni se aprinsese în vene.

Nu ne-am oprit deloc, temându-ne să recunoaştem cu voce tare că, dacă am fi făcut-o, frigul ar fi anihilat orice urmă de căldură rămasă şi nu ne-am mai fi mişcat vreodată. Sau că fraţii lui Lucien ne-ar fi ajuns din urmă.

Am încercat de nenumărate ori să strig în legătura mea cu Rhys. Să mă teleportez. Să fac să-mi apară aripi şi să încerc să ne scot în zbor din trecătoarea muntelui prin care ne-am chinuit să trecem, zăpada ajungându-ne până la brâu şi fiind atât de îndesată pe alocuri, încât am fost nevoiţi să ne târâm peste ea, gheaţa zgâriindu-ne pielea.

Dar otrava înăbuşitoare încă-mi controla o mare parte din putere.

Trebuia să fim aproape de graniţa Regatului Iernii, mi-am spus când am mijit ochii în vântul îngheţat prin celălalt capăt al trecătorii montane înguste. Eram aproape şi, de îndată ce am fi traversat-o, Eris şi ceilalţi nu ar fi îndrăznit să intre pe teritoriul altui regat.

Muşchii mă dureau la fiecare pas, cizmele îmi erau ude de zăpadă, iar picioarele periculos de amorţite. Ca om, îmi petrecusem destule ierni în pădure ca să cunosc pericolele expunerii la frig – ameninţarea frigului şi a umezelii.

Lucien, la un pas în urma mea, gâfâi puternic în timp ce zidurile stâncoase şi zăpada se dădură la o parte ca să dezvăluie o noapte înstelată şi amară şi alţi munţi dincolo. Aproape am scâncit.

— Trebuie să mergem în continuare, spuse el, zăpada acoperindu-i şuviţele rebele, iar eu m-am întrebat dacă într-adevăr nu mai auzeam.

Gheaţa îmi gâdilă nările îngheţate.

— Nu putem rezista mult timp – trebuie să ne încălzim şi să ne odihnim.

— Fraţii mei…

— O să murim dacă mai mergem mult.

Sau, în cel mai bun caz, să ne pierdem degetele de la mâini şi de la picioare. I-am arătat panta muntelui din faţă, o prăpastie periculoasă.

— Nu putem să ne asumăm un astfel de risc noaptea. Trebuie să găsim o peşteră şi să încercăm să facem un foc.

— Cu ce? izbucni el. Vezi vreun lemn?

Eu am continuat să merg. Cearta era doar o risipă de energie şi de timp şi oricum nu aveam un răspuns.

M-am întrebat dacă aveam să rezistăm până dimineaţă.

*

Am găsit o peşteră adâncă, protejată de vânt şi ferită vederii. Lucien şi cu mine ne-am acoperit urmele cu grijă, asigurându-ne că vântul sufla în favoarea noastră, tăinuindu-ne mirosul.

Acolo ni se termină norocul. Nu am găsit niciun lemn şi niciunul din noi n-avea foc în vene.

Aşa că am recurs la singura variantă: căldura trupurilor. Înghesuiţi în cel mai îndepărtat loc al peşterii, ne-am lipit coapsele şi braţele pe sub mantia mea, tremurând de frig şi de umezeală.

Abia auzeam vuietul gol al vântului din cauză că ne clănţăneau dinţii.

„Găseşte-mă, găseşte-mă, găseşte-mă”, am încercat să strig prin legătură, dar vocea crispată a partenerului meu nu se auzi, ci doar golul zgomotos.

— Povesteşte-mi despre Elain, spuse încet Lucien de parcă moartea care stătea pe vine în întunericul de lângă noi îl făcuse şi pe el să se gândească la partenera lui.

M-am gândit dacă să-i spun ceva deoarece tremuram prea tare ca să pot vorbi, dar…

— Îşi iubeşte grădina. Mereu i-a plăcut să cultive plante. Chiar şi atunci când nu aveam bani, a reuşit să îngrijească o mică grădină în lunile mai călduroase. Şi când am devenit din nou bogate, a început să îngrijească şi să planteze cele mai frumoase grădini pe care le-ai văzut vreodată.

Chiar şi în Prythian. Îi înnebunea pe servitori, pentru că ei trebuiau să lucreze, iar doamnele doar să taie din loc în loc un trandafir, dar Elain îşi punea o pălărie şi mănuşi şi îngenunchea în praf, smulgând buruienile. Se purta ca o aristocrată în toate situaţiile, mai puţin în ceea ce privea grădinăritul.

Lucien tăcu un moment îndelungat.

— Se purta, şopti el. Vorbeşti despre ea ca şi când ar fi moartă.

— Nu ştiu cum a transformat-o Cazanul. Nu cred că este o opţiune să se ducă acasă, indiferent de cât de mult şi-ar dori să o facă.

— Cu siguranţă, Prythianul este o alternativă mai bună, cu sau fără război.

M-am pregătit înainte să-i spun:

— Este logodită, Lucien.

L-am simţit cum se încordează lângă mine.

— Cu cine?

Ameninţarea violenţei clocotea sub cuvintele monotone şi reci.

— Cu fiul unui lord uman. Lordul urăşte spiriduşii – şi-a dedicat viaţa şi bogăţia ca să-i vâneze pe ei. Pe noi. Mi s-a spus că, deşi se iubesc, tatăl logodnicului şi-a dorit să aibă acces la zestrea ei considerabilă ca să-şi continue cruciada împotriva spiriduşilor.

— Elain îl iubeşte pe fiul acestui lord.

Nu era chiar o întrebare.

— Ea spune că da. Nestei i s-a părut că obsesia tatălui să omoare spiriduşi este destul de gravă ca să ridice nişte semne de întrebare. Nu i-a spus niciodată asta lui Elain. Nici eu.

— Partenera mea este logodită cu un bărbat uman, spuse el mai mult ca pentru sine.

— Îmi pare rău dacă...

— Vreau să o văd. Doar o dată. Doar... ca să ştiu.

— Ce să ştii?

El ridică mai sus mantia-mi udă care ne acoperea.

— Dacă meritã să lupt pentru ea.

Nu am fost în stare să spun că merita, să-l fac să spere de vreme ce Elain ar fi putut la fel de bine să facă tot ce îi stătea în putere ca să îşi respecte logodna, chiar dacă era deja imposibilă din cauza nemuririi.

Lucien îşi rezemă din nou capul de zidul de piatră din spatele nostru.

— Şi apoi am să-l întreb pe partenerul tău cum a supravieţuit ştiind că erai logodită cu altcineva. Că împărţeai patul cu un alt mascul.

Mi-am ascuns mâinile îngheţate sub braţe, privind spre întunericul din faţă.

— Spune-mi când ţi-ai dat seama, îmi zise el şi îşi lipi genunchiul de al meu. Că Rhysand este partenerul tău. Spune-mi când ai încetat să-l iubeşti pe Tamlin şi ai început să-l iubeşti pe *el.*

Am ales să nu răspund.

— S-a întâmplat înainte să pleci?

Am întors capul spre el, chiar dacă abia îi zăream trăsăturile în întuneric.

— Nu l-am atins pe Rhysand aşa decât după câteva luni.

— V-aţi sărutat la Poalele Muntelui.

— Nu am avut de ales, ca şi atunci când am

dansat.

— Şi totuşi, el este masculul pe care îl iubeşti acum.

Nu ştia – habar nu avea de trecutul personal, de secretele care îmi deschiseseră inima spre Marele Lord al Regatului Nopţii. Nu erau poveştile mele ca să i le pot spune.

— Lucien, credeam că te-ai bucurat că m-am îndrăgostit de partenerul meu, având în vedere că eşti în aceeaşi situaţie în care s-a aflat şi Rhys în urmă cu şase luni.

— Ne-ai *părăsit.*

Pe noi. Nu pe Tamlin. Pe *noi.* Cuvintele răsunară în întuneric, spre vântul şuierător şi zăpada care biciuia dincolo de cotitură.

— Ţi-am povestit despre ziua din pădure: m-ai abandonat cu mult timp înainte să plec fizic. Am tremurat din nou, urând fiecare punct în care ne atingeam şi că aveam atât de disperată nevoie de căldura lui. Lucien, ca şi mine, nici tu nu îţi găseşti locul în Regatul Primăverii. Te-ai bucurat de plăcerile şi diversiunile de acolo. Dar nu pretinde că nu eşti făcut pentru *mai mult.*

Ochiul lui metalic se roti.

— Şi unde, mai exact, crezi că mi-aş găsi locul? În Regatul Nopţii?

Am tăcut. Sincer, nu aveam un răspuns. Ca Mare Lady, probabil aş fi putut să-i ofer o poziţie, dacă am fi supravieţuit destul de mult încât să ajungem acasă. Aş fi făcut-o mai mult ca să o împiedic pe Elain să se ducă vreodată în Regatul Primăverii, dar mă îndoiam că Lucien ar fi putut să se stăpânească împotriva prietenilor mei. Şi o

parte mică şi îngrozită din mine se bucură la gândul de a-i mai lua ceva lui Tamlin, ceva vital, esenţial.

— Ar trebui să plecăm la răsărit, fu singurul meu răspuns, într-un târziu.

*

Am supravieţuit nopţii.

Eram ţeapănă şi mă dureau toate când am început să coborâm atent panta muntelui. Fraţii lui Lucien nu se vedeau pe nicăieri. Nici alte fiinţe vii.

Nu-mi păsa; nu când traversasem în sfârşit graniţa spre tărâmurile din Regatul Iernii.

Dincolo de munte, un câmp mare şi îngheţat scânteia la distanţă. Ar fi durat câteva zile să-l traversăm, dar nu conta: mă trezisem cu destulă putere în vene încât să ne încălzim cu un mic foc. Încet – atât de încet dispăreau efectele otrăvii.

Eram dispusă să pariez că am fi ajuns la jumătatea gheţii înainte să ne putem teleporta de aici. Asta dacă am fi avut noroc şi nu ne-ar fi găsit nimeni.

M-am gândit la tot ce mă învăţase Rhys despre Regatul Iernii şi Marele lui Lord, Kallias.

Palatele erau înalte şi splendide, pline de şeminee aprinse şi împodobite cu plante mereu verzi. Săniile sculptate erau mijlocul preferat de transport din regat, trase de reni cu coarne catifelate şi ale căror copite despicate erau ideale pentru mersul pe gheaţă şi zăpadă. Armata era bine instruită, dar deseori se bazau pe urşi mari şi albi care să se plimbe prin ţinut în căutarea

vizitatorilor nedoriţi.

M-am rugat să nu ne aştepte niciunul pe gheaţă, perfect camuflat de blană.

Relaţia Regatului Nopţii cu cel al Iernii era destul de bună, dar încă fragilă, aşa cum erau toate legăturile noastre, după Amarantha, după ce-i măcelărise pe atât de mulţi dintre ei – inclusiv zeci de copii ai Regatului Iernii. Mi-am amintit toate astea cu greaţă.

Nu puteam să-mi imaginez pierderea, furia şi suferinţa. Nu avusesem niciodată curaj să-l întreb pe Rhys, în lunile de antrenament, ai cui fuseseră copiii. Care fuseseră consecinţele. Dacă era considerată cea mai gravă crimă a Amaranthei sau doar una dintre multe altele.

Dar, în ciuda tuturor încercărilor de a crea legături, Regatul Iernii era unul dintre Regatele Sezoniere. Ar fi putut să i se alăture lui Tamlin, lui Tarquin. Cei mai buni aliaţi ai noştri rămâneau Regatele Solare: al Dimineţii şi al Zilei, însă erau departe în nord – peste linia de demarcaţie dintre Regatele Solare şi cele Sezoniere. Bucata de pământ sacru, nerevendicat care se afla la Poalele Muntelui şi pe care era coliba Ţesătoarei.

Urma să plecăm înainte să fim nevoiţi să intrăm în străvechea pădure, unde ameninţarea morţii pândea la tot pasul.

Mai trecură o zi şi o noapte până am traversat munţii şi am păşit pe gheaţa groasă. Nu creştea nimic pe aici şi mi-am dat seama că eram pe teren solid doar după zăpada îndesată de dedesubt. Altminteri, în prea multe locuri, gheaţa era transparentă ca sticla – dezvăluind lacurile

întunecate şi adânci de dedesubt.

Cel puţin nu ne-am întâlnit cu niciun urs alb. Dar adevărata ameninţare, ne-am dat repede seama amândoi, era faptul că nu găseam adăpost: pe gheaţă, nu aveam unde să ne adăpostim de vânt şi de frig şi, dacă am fi aprins un foc cu magia noastră slabă, chiar dacă nu era practic să aprinzi unul pe un lac îngheţat, oricine din apropiere ne-ar fi reperat.

Soarele abia se strecura deasupra liniei orizontului, pătând câmpia cu auriu, umbrele fiind încă de un albastru-închis când Lucien spuse:

— În seara asta, vom topi nişte gheaţă suficient cât să o înmuiem şi să ne construim un adăpost.

M-am gândit la vorbele lui. Abia făcuserăm o sută de paşi pe ceea ce părea a fi un lac nesfârşit. Era imposibil să-ţi dai seama unde se termina.

— Crezi că vom rămâne atât de mult timp pe gheaţă?

Lucien se încruntă spre orizontul pătat de zori.

— Probabil, dar cine ştie cât e de întins lacul?

Într-adevăr, troienele ascundeau o mare parte din gheaţa de dedesubt.

— Poate că există o altă soluţie… am spus eu gânditoare, privind în urmă spre mica noastră tabără abandonată.

Ne-am uitat în acelaşi timp şi amândoi am văzut cele trei siluete care stăteau acum pe marginea lacului. Zâmbind.

Eris ridică o mână încununată de flăcări.

Flăcări – ca să topească gheaţa pe care stăteam.

Capitolul 13

— Fugi! şopti Lucien.

Nu am îndrăznit să îmi mut privirea de la fraţii lui. Nu când Eris îşi coborî acea mână spre marginea îngheţată a lacului.

— Unde, mai exact?

Mâna lui întâlni gheaţa, iar aburul se undui. Gheaţa deveni opacă, topindu-se într-o linie care se îndrepta spre noi…

Am alergat. Gheaţa alunecoasă îmi îngreuna mişcările, gleznele durându-mă din cauza efortului de a nu mă cocoşa.

În faţă, lacul se întindea la nesfârşit, iar cu soarele care abia răsărea, pericolele aveau să fie şi mai greu de reperat…

— Mai repede! îmi ordonă Lucien. Nu te uita! îmi strigă când am dat să îmi întorc privirea ca să văd dacă ne urmăriseră.

Îşi întinse o mână ca să mă prindă de cot, echilibrându-mă înainte să-mi dau măcar seama că mă împiedicasem.

„Unde să ne ducem, unde să ne ducem, unde să ne ducem”.

Apa plescăia sub cizmele noastre – era gheaţa topită. Eris fie îşi folosea toată puterea ca s-o trimită prin gheaţa milenară, fie o elibera lent, doar ca să ne tortureze…

— Schimbă direcţia! gâfâi Lucien. Trebuie să…

El mă împinse într-o parte, iar eu m-am clătinat, dând din braţe tocmai când o săgeată ricoşă din gheaţă în locul în care mă aflasem.

— *Mai repede!* izbucni Lucien, şi eu nu am ezitat.

Am început să alerg repede, Lucien şi cu mine deplasându-ne în zig-zag prin ploaia de săgeţi. Gheaţa se aşchia acolo unde aterizau şi, indiferent de cât de repede alergam, solul de sub noi se topea în continuare…

Gheaţă. Aveam gheaţa în vene şi, acum că eram dincolo de graniţa Regatului Iernii…

Nu-mi păsa dacă îmi vedeau puterea. Puterea lui Kallias. Nu când alternativele erau mult mai rele.

Am întins o mână în faţa noastră când o bucată topită începu să se îndepărteze, gheaţa scârţâind.

Un jet de gheaţă îmi ţâşni din palmă, îngheţând din nou lacul.

Alergând, cu fiecare mişcare a braţelor mele am aruncat gheaţa din palme, solidificând ceea ce Eris voia să topească înaintea noastră. Poate – poate am fi reuşit să ieşim de pe suprafaţa lacului, iar dacă ei erau destul de proşti să mai rămână în condiţiile date… Dacă puteam crea gheaţă, cu siguranţă aş fi putut să o şi topesc.

M-am întâlnit din nou cu Lucien şi, văzându-i ochii mari, am vrut să-i spun planul meu, când apăru Eris.

Nu în spate, ci în faţă.

Însă celălalt frate de lângă el, care ţinti săgeata şi o trase spre mine, mă făcu să strig.

Am fandat într-o parte, rostogolindu-mă.

Nu suficient de repede.

Săgeata îmi zgârie pavilionul urechii şi obrazul, lăsând o urmă usturătoare. Lucien strigă, dar o altă

săgeată îmi trecu de data asta prin antebraţul drept.

Gheaţa îmi zgârie faţa şi mâinile când am căzut – genunchii şi braţul scârţâindu-mi în agonie din cauza impactului…

În spate, paşii se auziră pe gheaţă când cel de-al treilea frate se apropie.

Mi-am muşcat buza atât de tare, încât îmi sângeră când am smuls o bucată de pânză din jachetă şi din cămaşă de pe antebraţ, am rupt săgeata în două şi am scos bucăţile din carne. Strigătul meu vui şi ricoşă pe gheaţă.

Când m-am ridicat din nou, cu ultimele două cuţite illyriene în mâini şi cu o durere atât de puternică în braţul drept, Eris făcuse un pas spre mine, zâmbind ca un lup…

În jurul meu, gheaţa începu să se topească.

— Ai putea să ajungi să te scufunzi şi să mă implori să te scot când gheaţa se va reface imediat, spuse tărăgănat Eris. În spatele lui, izolat de fraţii lui, Lucien îşi scosese cuţitul, iar acum îi măsura din priviri pe ceilalţi doi. Sau ai putea să accepţi să mă iei de mână. Dar, în orice caz, vei veni cu mine.

Deja, carnea braţului începuse să se prindă. Se vindeca datorită puterii Răsăritului care mi se trezea din nou în vene…

Şi, dacă funcţiona…

Nu i-am dat timp lui Eris să îmi anticipeze mişcarea.

Am inspirat brusc.

O lumină de un alb orbitor ţâşni din mine. Eris înjură, iar eu am fugit.

Nu spre el, nu când eram încă prea rănită ca să-mi folosesc cuţitele, ci departe, spre malul îndepărtat. Pe jumătate orbită, m-am împiedicat şi m-am clătinat până ce am trecut de suprafeţele care se topeau, apoi am fugit.

Am parcurs cei şase metri înainte ca Eris să se teleporteze în faţa mea şi să-mi dea peste faţă un dos de palmă atât de puternic, încât dinţii îmi ieşiră prin buză.

Înainte să cad, pumnul pe care mi-l dădu în stomac îmi scoase aerul din plămâni. Dincolo de mine, Lucien se dezlănţuise asupra celor doi fraţi ai lui. Metalul şi flăcările explodară şi se ciocniră, gheaţa pulverizându-se.

De îndată ce-am căzut pe gheaţă, Eris mă apucă de păr, atât de brutal, chiar de la rădăcină, că am lăcrimat şi mă târî înapoi spre acel mal, de partea cealaltă a gheţii…

Am rezistat loviturii din stomac şi m-am chinuit să inspir ceva aer. Cizmele zgâriară gheaţa când am dat fără putere din picioare şi totuşi, Eris mă ţinu ferm…

Apoi mi s-a părut că Lucien mi-a strigat numele.

Am deschis gura, dar un căluş de foc îşi făcu loc printre buzele mele. Nu ardea, dar era suficient de fierbinte cât să-mi spună că, dacă Eris ar fi vrut, ar fi făcut-o. Benzi identice de foc îmi cuprinseră încheieturile mâinilor, gleznele şi gâtul.

Nu ştiam ce să fac şi cum să mă mişc – cum să-l *opresc…*

Eram tot mai aproape de mal, de santinelele care se teleportaseră din neant şi aşteptau. „Nu,

nu, nu…”

O umbră se izbi de pământ în faţa noastră, crăpând gheaţa în toate direcţiile.

Nu era o umbră, ci un războinic illyrian.

Şapte pietre roşii Siphon scânteiară peste armura lui solzoasă şi neagră când Cassian îşi strânse aripile şi mârâi la Eris cu o furie de cinci secole.

Nu era mort. Nu era rănit. Era întreg.

Aripile i se vindecaseră şi erau puternice.

Am suspinat tremurând cu căluşul arzător în gură. Pietrele Siphon ale lui Cassian licăriră ca răspuns, de parcă faptul că mă vedea la mâna lui Eris…

Un alt impact lovi gheaţa din spatele nostru, urmat de nişte umbre.

Azriel.

Am început să plâng, lesa pe care mi-o pusesem rupându-se când prietenii mei aterizară şi când l-am văzut şi pe Azriel teafăr şi nevătămat. Cassian scoase cele două săbii illyriene familiare şi îi spuse lui Eris cu un calm mortal:

— Îţi sugerez să o eliberezi pe doamna mea.

Eris mă strânse şi mai puternic de păr, făcându-mă să scâncesc.

Furia care îi schimonosea chipul lui Cassian era apocaliptică, însă îşi îndreptă ochii căprui spre mine, într-un ordin tăcut.

Luni de zile mă antrenase – nu doar să atac, ci şi să mă apăr. Mă învăţase, de nenumărate ori, cum să mă eliberez din prinsoarea cuiva, cum să îmi controlez nu doar trupul, ci şi mintea, de parcă ar fi ştiut că era posibil ca lucrul acesta să se

întâmple într-o zi.

Eris mă legase de mâini şi de picioare. Cu toate astea, puteam încă să mă mişc, puteam să-mi folosesc parţial magia şi să-l dezechilibrez suficient de mult timp, încât să mă elibereze, să-l las pe Cassian să sară între noi şi să îl atace pe fiul Marelui Lord…

Înălţându-se deasupra mea, Eris nici măcar nu îşi coborî privirea când m-am răsucit, învârtindu-mă pe gheaţă, şi l-am lovit cu picioarele legate în vintre.

El se clătină, aplecându-se cu un mormăit chiar în mâinile mele legate, strânse în pumnii cu care l-am lovit în nas. Osul trosni, iar mâna lui îmi eliberă părul.

M-am rostogolit, îndepărtându-mă. Cassian era deja acolo.

Eris abia avu timp să îşi scoată sabia când Cassian şi-o coborî pe a lui spre el.

Sunetul oţelului pe oţel răsună pe gheaţă. Santinelele de pe mal dezlănţuiră săgeţi de lemn şi magie – doar ca să ricoşeze dintr-un scut albastru.

Azriel. De partea cealaltă a gheţii, el şi Lucien se luptau cu ceilalţi doi fraţi. Faptul că fraţii lui Lucien rezistau împotriva illyrienilor era o dovadă a instruirii lor, dar…

Mi-am concentrat gheaţa din vene asupra căluşului din gură, a legăturilor din jurul mâinilor şi al picioarelor. Gheaţă ca să înăbuşe focul, ca să îl stingă…

Cassian şi Eris se ciocniră, se retraseră şi se loviră din nou.

Funiile de foc se rupseră, dizolvându-se cu un

şuierat de aburi, şi m-am ridicat din nou în picioare, întinzându-mă după arma pe care nu o aveam. Pumnalele mi le pierdusem la zece metri distanţă.

Cassian trecu de garda lui Eris cu o eficienţă brutală, iar Eris ţipă când lama illyriană îi intră în stomac.

Sângele, roşu ca rubinele, păta gheaţa şi zăpada.

Pentru o clipă, am văzut cum avea să se termine, cu trei dintre fiii lui Beron ucişi de noi. O mulţumire temporară pentru mine, cinci secole de satisfacţie pentru Cassian, Azriel şi Mor, dar, dacă Beron încă se gândea pe cine să sprijine în acest război…

Aveam alte arme de folosit.

— Opriţi-vă! am spus eu.

Cuvântul fu un ordin încet şi rece, iar Azriel şi Cassian mă ascultară.

Ceilalţi doi fraţi ai lui Lucien erau spate în spate, însângeraţi şi cu gurile căscate. Şi Lucien gâfâia, cu sabia încă ridicată, când Azriel îşi scutură sabia de sânge şi veni spre mine.

Am întâlnit ochii căprui ai îmblânzitorului Umbrelor. Chipul rece care ascundea o durere imensă şi la fel de multă bunătate. El venise. Cassian venise.

Illyrienii veniră mai aproape de mine. Eris, cu o mână pe abdomen, respira umed, încruntându-se la noi, gânditor, privindu-ne pe toţi trei când i-am spus lui Eris, celor doi fraţi ai lui şi santinelelor de pe mal:

— Meritaţi cu toţii să muriţi pentru asta. Şi

pentru mult mai multe. Dar am să vă cruţ vieţile jalnice.

În ciuda rănii din abdomen, Eris zâmbi.

Cassian mârâi în semn de avertisment.

Eu am îndepărtat strălucirea în care mă învăluisem în ultimele săptămâni. Fără mâneca jachetei şi a cămăşii, doar pielea netedă se vedea în locul în care fusese rana. Pielea netedă care, acum, era împodobită cu spirale de cerneală – semnele noului meu titlu şi al legăturii mele de împerechere.

Lucien se albi la faţă când veni spre noi, oprindu-se la o distanţă sigură de Azriel.

— Sunt Marea Doamnă a Regatului Nopţii, le-am spus eu încet tuturor.

Până şi Eris încetă să rânjească. Ochii de culoarea chihlimbarului i se măriră, ceva asemănător fricii strecurându-se în ei.

— Nu există titlul de Mare Doamnă, spuse unul dintre fraţii lui Lucien.

Eu am schiţat un zâmbet.

— Există acum.

Şi era timpul ca lumea să ştie asta.

I-am surprins privirea lui Cassian, în care licăreau mândria şi uşurarea.

— Du-mă acasă! i-am ordonat, cu fruntea sus şi fermă. Du-ne pe amândoi acasă! i-am zis lui Azriel şi apoi m-am adresat urmaşilor Regatului Toamnei: Ne vedem pe câmpul de luptă.

Să decidă ei dacă era mai bine să lupte alături de noi sau împotriva noastră.

M-am întors spre Cassian, care îşi deschise braţele şi mă strânse înainte de a ne ridica spre cer

într-o explozie de aripi şi putere. Lângă noi, Azriel şi Lucien făcură la fel.

Când Eris şi ceilalţi nu rămaseră decât nişte puncte negre pe albul de dedesubt, când zburam repede la înălţime, Cassian observă:

— Nu ştiu cine pare mai jenat: Az sau Lucien Vanserra.

Am chicotit şi m-am uitat peste umăr la Îmblânzitorul Umbrelor care îl purta pe prietenul meu, ambii având grijă să nu se uite unul la celălalt sau să-şi vorbească.

— Vanserra?

— Nu îi ştiai numele de familie?

I-am întâlnit ochii căprui, amuzaţi şi feroce.

Cassian încetă să mai zâmbească.

— Bună, Feyre!

Gâtul mi se uscă până mă duru, iar eu i-am cuprins gâtul cu braţele, îmbrăţişându-l strâns.

— Şi tu mi-ai lipsit, şopti Cassian şi mă strânse puternic.

*

Am zburat până ce am ajuns la graniţa sacră a celui de-al optulea teritoriu şi când Cassian ne lăsă pe câmpul înzăpezit din faţa pădurii antice, am aruncat o privire spre femela blondă în haine de piele illyriene care se plimba printre copacii cioturoşi şi am început să alerg.

Mor şi cu mine ne-am îmbrăţişat strâns.

— Unde este? am întrebat eu, refuzând să slăbesc strânsoarea şi să-mi iau capul de pe umărul ei.

— Ei… este o poveste lungă. E departe, dar se grăbeşte acasă. Chiar acum.

Mor se retrase suficient cât să-mi studieze chipul. Gura i se încordă la rănile persistente şi-mi şterse cu blândeţe sângele uscat de pe ureche.

— El te-a detectat – a simţit legătura – în urmă cu câteva minute. Noi trei am fost cel mai aproape. L-am teleportat pe Cassian, dar cu Eris şi ceilalţi acolo… Vina îi întunecă privirea. Relaţiile cu Regatul Iernii sunt încordate – credeam că, dacă sunt acolo, la graniţă, asta i-ar fi împiedicat pe soldaţii lui Kallias să caute în sud. Cel puţin cât să te aducem.

Şi să evite o interacţiune cu Eris pentru care Mor poate nu era pregătită.

Am scuturat din cap la ruşinea care încă îi umbrea trăsăturile de obicei strălucitoare.

— Înţeleg. Am îmbrăţişat-o din nou. Înţeleg.

Răspunsul lui Mor fu o îmbrăţişare zdrobitoare.

Azriel şi Lucien aterizară, fuioare de zăpadă ţâşnind în spatele celui din urmă. Mor şi cu mine ne-am despărţit în sfârşit, chipul prietenei mele devenind serios când îl măsură din priviri pe Lucien. El era plin de zăpadă, sânge şi murdărie – amândoi eram.

— A luptat împotriva lui Eris şi a celorlalţi doi, o lămuri Cassian.

Mor înghiţi în sec, observând sângele care-i păta mâinile lui Cassian şi dându-şi seama că nu era al lui. Îl mirosise, fără îndoială, când spuse fără să gândească:

— Eris, l-ai…

— Trăieşte, îi răspunse Azriel, umbrele

învăluindu-i vârfurile cu gheare ale aripilor, atât de contrastante cu zăpada de sub cizmele noastre. Şi ceilalţi trăiesc.

Lucien se uita la toţi, circumspect şi tăcut. Nu îl întrebasem ce ştia despre trecutul lui Mor cu fratele lui mai mare... Nu îmi dorisem să o fac.

Mor îşi aruncă părul auriu peste umăr.

— Atunci, să mergem acasă.

— Unde? am întrebat eu precaută.

Mor îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Lucien, pe care aproape-l compătimeam din cauza greutăţii privirii ei, a judecăţii. A privirii lui Morrigan, al cărei dar era purul adevăr.

Orice ar fi văzut la Lucien fu suficient încât să spună:

— La casa din oraş. Cineva te aşteaptă acolo.

Capitolul 14

Nu îmi permisesem să îmi imaginez clipa în care aveam să mă aflu din nou în foaierul cu lambriuri de lemn al casei din oraş, să aud cântecul pescăruşilor care zburau deasupra Velarisului, să simt mirosul sărat al râului Sidra care şerpuia prin inima oraşului şi pe spate căldura soarelui care intra pe ferestre.

Mor ne teleportase pe toţi, iar acum stătea în spatele meu, gâfâind încet, când l-am urmărit pe Lucien studiind împrejurimile.

Ochiul metalic se roti, iar cu celălalt studie precaut încăperile care flancau holul: camera de zi şi salonul care dădeau spre stradă şi curtea mică din faţă, scările de la etajul doi şi holul de alături,

care conducea spre bucătărie şi grădină.

Apoi, în cele din urmă, uşa închisă de la intrare şi oraşul care aştepta dincolo de ea.

Cassian se aşează pe balustradă încrucişându-şi arogant braţele, gest de care ştiam că aducea probleme, iar Azriel rămase lângă mine, umbrele acoperindu-i monturile, de parcă luptele cu fiii Marelui Lord erau modul în care îşi petreceau de obicei timpul.

M-am întrebat dacă Lucien ştia că primele lui cuvinte de aici aveau să-l condamne sau să-l salveze şi ce rol aş fi jucat eu în asta.

Nu – era decizia mea.

Eram Marea Doamnă. Titlul meu era superior celor al prietenilor mei. Eu trebuia să decid dacă lui Lucien îi era permis să-şi păstreze libertatea.

Însă tăcerea lor vigilentă îmi spuse să-l las pe el să-şi hotărască soarta.

În cele din urmă, Lucien se uită la mine. La noi.

— Pe stradă sunt copii care râd, zise el.

Am clipit. Vorbise atât de… surprins. Ca şi când nu ar mai fi auzit sunetul acela de foarte mult timp.

Am vrut să-i răspund, dar altcineva vorbi în locul meu.

— Faptul că mai râd după atacul Hybernului este dovada efortului asiduu pe care oamenii din Velaris l-au depus ca să-l reconstruiască.

M-am întors şi am văzut-o pe Amren ieşind din cealaltă cameră, mobila somptuoasă ascunzându-i trupul firav.

Ea îşi făcu apariţia întocmai ca ultima dată când o văzusem: stând chiar în foaierul acesta, avertizându-ne să fim precauţi în Hybern. Părul

negru, până la bărbie, lucea în lumina soarelui, iar ochii argintii şi nepământeşti licăriră cu o strălucire neobişnuită când îi întâlniră pe ai mei.

Femela delicată îşi înclină capul. Era singurul gest de obedienţă pe care l-ar fi făcut o creatură de cincisprezece mii de ani în faţa unei Mari Doamne nou create. Şi a unei prietene.

— Văd că ai adus acasă un nou animal de companie, spuse ea, strâmbând din nas dezgustată.

Un soi de frică pătrunse în ochiul lui Lucien de parcă şi el ar fi zărit monstrul care pândea sub chipul frumos.

Într-adevăr, părea că auzise de ea. Înainte să i-l prezint, Lucien făcu o plecăciune adâncă. Cassian mormăi amuzat, iar eu l-am avertizat aruncându-i o privire încruntată.

Amren schiţă un zâmbet.

— Văd că e deja dresat.

Lucien se îndreptă lent, ca şi când s-ar fi aflat în faţa botului deschis al unei pantere imense pe care nu voia să o sperie cu mişcări bruşte.

— Amren, el este Lucien… Vanserra.

Lucien înţepeni.

— Nu-mi folosesc numele de familie. Lucien este suficient, o lămuri el pe Amren înclinându-şi încă o dată capul.

Am presupus că încetase să mai folosească numele din clipa în care inima iubitei lui încetase să mai bată.

Amren îi studia ochiul metalic.

— Inteligentă lucrare, spuse ea, şi apoi se uită cu atenţie la mine. Se pare că cineva te-a zgâriat,

fato!

Măcar rana de pe braţ se vindecase, chiar dacă îmi rămăsese un semn urât şi roşu. Am presupus că nici faţa nu-mi arăta mai bine. Înainte să îi pot răspunde, Lucien întrebă:

— Ce este locul ăsta?

Ne-am uitat cu toţii la el.

— Acasă, am spus eu. E… casa mea.

Am văzut cum începea să pună detaliile cap la cap. Lipsa întunericului. Lipsa ţipetelor. Mirosul mării şi al citricelor, nu al sângelui şi al descompunerii. Copiii care râdeau fără oprire.

Cel mai mare secret din istoria Prythianului.

— Acesta este Velaris, i-am explicat eu. Oraşul Luminii Stelelor.

El înghiţi.

— Iar tu eşti Marea Doamnă a Regatului Nopţii.

— Aşa este.

Vocea care se auzi tărăgănat în spatele meu îmi opri sângele în vene şi mirosul care mă lovi mă trezi. Prietenii mei începură să zâmbească.

M-am întors.

Rhysand se rezemă de bolta care dădea spre salon, cu braţele încrucişate şi aripi invizibile, îmbrăcat cu obişnuita-i jachetă şi pantaloni negri impecabili.

Şi când ochii violeţi îi întâlniră pe ai mei, când zâmbetul schiţat dispăru…

Faţa mi se încreţi şi un mic sunet mi se rostogoli de pe buze.

Rhys se mişcă imediat, dar picioarele deja îmi cedaseră. Covorul din foaier amortiză impactul când am căzut în genunchi.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile când mi-am amintit tot ce se întâmplase în ultima lună.

Rhys îngenunche în faţa mea, lipindu-şi genunchii de ai mei.

Uşor, îmi îndepărtă mâinile de pe faţă. Cu blândeţe, îmi cuprinse obrajii în mâini şi îmi şterse lacrimile.

Nu-mi păsa că eram priviţi când mi-am ridicat capul şi am văzut cum bucuria, grija şi dragostea străluciră în ochii remarcabili.

Nici lui Rhys nu-i păsa când îmi şopti „Dragostea mea” şi mă sărută.

De îndată ce mi-am strecurat degetele în părul lui, el mă luă în braţe şi se ridică dintr-o singură mişcare lină. Mi-am îndepărtat buzele de ale lui şi m-am uitat la Lucien, care era palid, dar Rhysand le spuse tovarăşilor noştri fără să se uite la ei:

— Găsiţi-vă un alt loc în care să staţi pentru o vreme!

El nu aşteptă să vadă dacă îl ascultară.

Rhys ne teleportă pe scări şi începu să meargă repede şi hotărât pe hol. M-am uitat în jos, către foaier, la timp ca să o văd pe Mor apucându-l de braţ pe Lucien şi dând din cap spre ceilalţi înainte de a dispărea cu toţii.

— Vrei să-ţi povestesc ce s-a întâmplat în Regatul Primăverii? am întrebat cu o voce răguşită, studiindu-i partenerului meu chipul.

Nu era deloc amuzat; nu-i vedeam decât hotărârea de prădător, concentrat asupra fiecărei respiraţii ale mele.

— Sunt alte lucruri pe care mi-aş dori să le fac mai întâi.

El mă duse în dormitorul nostru – cândva *al lui,* acum plin cu lucrurile noastre. Arăta la fel ca ultima dată: patul imens spre care se îndrepta acum, cele două dulapuri, biroul de lângă fereastra ce dădea către grădina care exploda de flori mov, roz şi albastre în mijlocul ierburilor luxuriante.

M-am pregătit să fiu întinsă pe pat, dar Rhys se opri la jumătatea camerei, un vânt atins de stele închizând uşa.

Încet, mă lăsă pe covorul somptuos, coborându-mă ostentativ pe corpul lui ca şi cum ar fi fost incapabil să reziste atingerii mele, ezitând tot la fel de mult ca mine să se îndepărteze.

Şi în toate locurile în care ni se atingeau corpurile el era atât de cald, de puternic şi de *real...* Bucurându-mă de moment, am simţit un nod în gât când i-am atins pieptul sculptat cu o mână, inima care-i bătea cu putere pe sub jacheta neagră răsunându-mi în palmă. Fu singurul semn al torentului care îl străbătea când îmi mângâie lent braţele şi mă apucă de umeri.

Cu degetele mari de la mână, îmi bătu uşor hainele murdare când îmi studie chipul.

Chipeş. Era chiar mai chipeş decât îmi amintisem sau îl visasem în ultimele săptămâni din Regatul Primăverii.

Pentru o clipă prelungă, am respirat doar aerul dintre noi. Pentru o clipă prelungă, nu am putut decât să-i inhalez profund mirosul, lăsându-l să se aşeze în mine. I-am strâns jacheta cu degetele.

Partener. Era partenerul meu.

Ca şi când ar fi auzit asta prin legătură, Rhys şopti în cele din urmă:

— Când legătura s-a întunecat, am crezut…

Teama – o teamă adevărată îi întunecă privirea, deşi continuă să îmi mângâie umerii cu degetele mari, blând şi constant.

— Erai dispărută când am ajuns în Regatul Primăverii. Tamlin umbla furios prin pădure, căutându-te, dar ţi-ai mascat mirosul şi nici măcar eu nu am putut să te găsesc…

Pauza dintre cuvintele lui am simţit-o ca pe un cuţit în stomac.

— Am intrat în Regatul Toamnei printr-una dintre uşi, am spus eu, punându-mi cealaltă mână pe braţul lui. Muşchii încordaţi de dedesubt zvâcniră la atingerea mea. Nu ai putut să mă găseşti deoarece doi comandanţi din Hybern mi-au pus otravă în mâncare şi băutura – destulă cât să-mi anuleze puterile. Eu… încă nu le pot folosi pe deplin.

Furia rece îi traversă chipul frumos când degetele i se opriră pe umerii mei.

— I-ai ucis.

Nu era chiar o întrebare, dar am dat aprobator din cap.

— Bun.

Am înghiţit în sec.

— Hybernul a prădat Regatul Primăverii?

— Încă nu. Orice ai făcut… a funcţionat. Santinelele lui Tamlin l-au abandonat. Mai bine de jumătate dintre oamenii lui au refuzat să apară la Tithe acum două zile. Unii pleacă spre alte regate. Alţii şuşotesc despre răscoală. Se pare că te-ai făcut plăcută. Sfântă chiar.

Amuzamentul îi îndulci în cele din urmă

trăsăturile.

— Mai degrabă s-au supărat când au crezut că el i-a permis Hybernului să te facă să fugi de frică.

Am conturat spirala uşor argintie a broderiei de pe reverele jachetei lui şi aş fi putut jura că atingerea îl făcu să tremure.

— Presupun că vor afla curând că sunt destul de bine îngrijită.

Rhys îmi strânse umerii în semn de încuviinţare, ca şi când ar fi urmat să-mi arate cât de bine eram îngrijită, dar mi-am înclinat capul.

— Cum a rămas cu Ianthe… şi cu Jurian?

Pieptul puternic al lui Rhysand se mişca sub mâinile mele când respira.

— Rapoartele sunt neclare în privinţa amândurora. Se pare că Jurian s-a întors la mâna care îl hrăneşte. Ianthe… Rhys ridică din sprâncene. Presupun că tu i-ai nenorocit mâna, nu comandanţii.

— A căzut, am spus eu dulce.

— Trebuie să fi fost o căzătură serioasă, spuse el gânditor, un zâmbet întunecat dansându-i pe buze când se apropie şi mai mult, căldura corpului său strecurându-se în mine când îşi retrase mâinile de pe umerii mei ca să mă mângâie încet pe spate.

Mi-am muşcat buza, concentrându-mă la cuvintele sale şi nu la dorinţa de a mă arcui spre atingerea lui, de a-mi cufunda faţa în pieptul lui şi să-l explorez şi eu.

— Se pare că se reface după chinurile prin care-a trecut. Nu vrea să iasă din templu.

Fu rândul meu să şoptesc „bun”. Poate că una dintre slujitoarele ei drăguţe avea să se sature de

porcăriile ei religioase şi să o sufoce pe Ianthe în somn.

Mi-am sprijinit mâinile pe şoldurile lui, pe deplin pregătită să mă strecor sub jacheta lui, *trebuind* să-i ating pielea goală, dar Rhys se îndreptă şi se retrase, însă nu suficient de mult deoarece o mână îi rămase pe talia mea, iar cealaltă…

El se întinse spre braţul meu, studiind cu blândeţe rana unde pielea fusese străpunsă de săgeată. Întunericul vui în colţul camerei.

— Cassian tocmai m-a lăsat în mintea lui ca să-mi arate ce s-a întâmplat pe gheaţă. El îşi trecu un deget peste rană, atingerea fiind uşoară ca o pană. Eris a fost dintotdeauna un mascul cu zilele numărate. Acum Lucien s-ar putea trezi mai aproape de moştenirea tronului tatălui său decât s-ar fi aşteptat vreodată.

Şira spinării îmi înţepeni.

— Eris este la fel de oribil cum mi l-ai înfăţişat.

Degetul lui Rhys îmi alunecă din nou peste antebraţ, lăsându-mi în urmă pielea ca de găină. O promisiune – nu a răzbunării la care se gândea, ci a lucrurilor care ne aşteptau în camera asta. Patul era la câţiva paşi distanţă. Până când şopti:

— Te-ai declarat Mare Doamnă.

— Nu trebuia să o fac?

El îmi eliberă braţul ca să-mi atingă uşor obrazul cu monturile.

— Am vrut să strig asta de pe acoperişurile din Velaris din clipa în care te-a uns preoteasa. E tipic pentru tine să-mi strici planurile mari.

Am schiţat un zâmbet.

— S-a întâmplat în urmă cu mai puţin de o oră. Sunt sigură că ai putea să te duci şi să strigi de pe horn chiar acum şi toţi ar crede că tu le-ai dat vestea.

El îşi trecu degetele prin părul meu, ridicându-mi chipul. Îmi zâmbi şi mai larg, vicleneşte, iar eu mi-am strâns degetele în cizme.

— Iat-o pe draga mea Feyre!

Îşi înclină capul cu privirea aţintită asupra gurii mele, lăcomia luminându-i ochii violeţi…

— Unde sunt surorile mele?

Gândul răsună prin mine, vibrând ca un clopot.

Rhys se opri şi-şi retrase mâna din părul meu, în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe chip.

— În Casa Vântului. El se îndreptă şi înghiţi în sec de parcă asta l-ar fi ajutat cumva să se controleze. Te pot… duce la ele. Fiecare cuvânt părea să fie un efort.

Dar ar fi făcut-o, mi-am dat eu seama. Şi-ar fi ignorat dorinţa de a mă avea şi m-ar fi dus la ele, dacă mi-aş fi dorit. Alegerea mea. Pentru el, mereu contase hotărârea mea.

Am scuturat din cap. Nu voiam să le văd – nu încă. Nu înainte să fiu suficient de sigură pe mine ca să le confrunt.

— Totuşi sunt bine?

Ezitarea lui îmi spuse destul.

— Sunt în siguranţă.

Nu era chiar un răspuns, dar nu aveam de gând să mă păcălesc singură crezând că surorilor mele le mergea foarte bine. Mi-am rezemat fruntea de pieptul lui.

— Cassian şi Azriel s-au vindecat, am şoptit în

jacheta lui, inhalându-i, de nenumărate ori, înfiorată, mirosul. Mi-ai spus-o şi totuşi... nu am conştientizat faptul. Până acum.

Rhys îşi trecu o mână pe spatele meu, cealaltă alunecându-i ca să mă apuce de şold.

— Azriel s-a vindecat în câteva zile. Cu aripile lui Cassian... a fost complicat. Acum se antrenează în fiecare zi ca să-şi recapete puterea. Vindecătoarea a trebuit să-i refacă o mare parte din aripi, dar va fi bine.

Am înghiţit nodul din gât şi i-am cuprins talia cu braţele, lipindu-mi faţa de pieptul lui. Drept răspuns, mă apucă mai strâns de şold şi, cu cealaltă mână la ceafa mea, mă îmbrăţişă în timp ce-i şopteam:

— Mor a spus că erai departe, că de aceea nu erai acolo.

— Îmi pare rău că nu am fost.

— Nu, am spus şi mi-am ridicat ochii ca să-i studiez privirea domolită de vină. Nu am vrut să sune aşa. Eu doar... Am savurat senzaţia atingerii lui sub palme. Unde ai fost?

Rhys încremeni şi m-am pregătit când îmi spuse nonşalant:

— Nu puteam să te las să faci *toată* treaba ca să ne subminezi inamicii, nu-i aşa?

Nu i-am zâmbit.

— Unde ai fost?

— De vreme ce Az abia şi-a revenit, i-am preluat o parte din îndatoriri.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Cum ar fi?

El se aplecă, atingându-mi gâtul cu nasul.

— Nu vrei să-ţi alini partenerul căruia i-ai lipsit groaznic în ultimele săptămâni?

I-am împins faţa cu mâna şi m-am încruntat.

— Vreau ca partenerul meu să-mi spună unde naiba a fost şi *apoi* am să-l *alin.*

Rhys se prefăcu a-mi muşca degetele, dinţii clănţănindu-i jucăuş.

— Femelă frumoasă şi crudă!

L-am privit pe sub sprâncenele încruntate.

Rhys îşi dădu ochii peste cap, oftând.

— Am fost pe continent. La palatul reginelor umane.

M-am înecat.

— *Unde* ai fost?

— Tehnic vorbind, am zburat deasupra lui, dar…

— Ai fost *singur?*

El se uită uimit la mine.

— În ciuda a ceea ce ar fi putut să sugereze greşelile noastre din Hybern, *sunt* capabil să…

— Te-ai dus *singur* pe tărâmul oamenilor, în tabăra inamicilor noştri?

— Prefer să mă duc eu, nu alţii.

Asta fusese problema lui de la început – se sacrifica mereu…

— De ce? am întrebat eu. De ce să rişti? S-a întâmplat ceva?

Rhys privi spre fereastră, ca şi când ar fi putut vedea tocmai până în tărâmul muritorilor. Gura i se încordă.

— Liniştea de cealaltă parte a mării mă nelinişteşte. Nu se ştie nimic despre armatele adunate, despre alţi aliaţi umani chemaţi. De când

cu Hybernul, nu am aflat nimic. Aşa că m-am gândit să văd personal ce se întâmplă.

El îmi atinse nasul, trăgându-mă din nou mai aproape.

— Abia m-am apropiat de marginea teritoriului lor când am simţit cum legătura se activează din nou. Ştiam că ceilalţi sunt aproape, deci i-am trimis.

— Nu trebuie să-mi explici.

Rhys îşi sprijini bărbia de creştetul capului meu.

— Voiam să fiu acolo – să te iau. Să te găsesc. Să te aduc acasă.

— Chiar îţi place să-ţi faci o intrare dramatică.

El chicoti, respiraţia lui încălzindu-mi părul când am ascultat sunetul care îi hurui prin trup.

Bineînţeles că lucrase împotriva Hybernului cât eram plecată. Mă aşteptasem oare ca toţi să stea degeaba mai mult de o lună? Iar Rhys făcea mereu planuri, fiind mereu cu un pas în faţă… Folosise timpul în avantajul lui. M-am gândit dacă să-i pun întrebări, dar acum, inspirându-i mirosul şi simţindu-i căldura… Puteam să mai aştept.

Rhys îmi sărută părul.

— Eşti acasă.

Eu am scos un sunet slab şi tremurat când am dat din cap, strângându-l mai puternic. Acasă. Familia noastră nu era doar în Velaris, ci oriunde s-ar fi aflat el.

Ghearele de abanos îmi mângâiară bariera din minte – în semn de dragoste şi ca o rugăminte.

Mi-am coborât scuturile pentru el chiar în clipa în care şi Rhys renunţă la ale lui. Mintea i se

înfăşură în jurul minţii mele, la fel de hotărât pe cât mă ţinea în braţe.

— Tot timpul mi-a fost dor de tine, spuse Rhys, aplecându-se ca să-mi sărute colţul gurii. De zâmbetul tău. Buzele lui îmi atinseră pavilionul urechii, iar eu mi-am arcuit uşor spatele. De râsul tău. El mă sărută pe gât, chiar sub ureche şi mi-am înclinat capul ca să-l las, alungându-mi impulsul de a-l implora să facă mai multe şi mai repede când îmi şopti: De mirosul tău.

Am închis ochii şi, cu mâinile, el îmi mângâie şoldurile ca să-mi cuprindă fundul, strângându-l când se aplecă să mă sărute pe gât.

— De sunetele pe care le scoţi când sunt în tine.

Îşi trecu limba peste locul pe care îl sărutase, iar unul dintre acele sunete chiar îmi scăpă de pe buze. Rhys mă sărută sub claviculă, iar inima mi se topi.

— Partenera mea curajoasă şi inteligentă.

El îşi înălţă capul şi eu am făcut un efort ca să deschid ochii, să îi întâlnesc privirea când mâinile îi rătăciră în linii lente pe spatele meu, pe fund, apoi din nou în sus.

— Te iubesc! spuse Rhys.

Şi, de parcă nu l-aş fi crezut deja, i-am simţit până în măduva oaselor lumina de pe chip când rosti cuvintele…

Ochii mă usturară din nou din cauza lacrimilor care-mi curseră înainte să mă pot controla.

Rhys se aplecă să le lingă. Una după alta, aşa cum făcuse cândva la Poalele Muntelui.

— Ai de ales, îmi şopti pe obraz. Ori te curăţ eu

cu limba… Mâna lui îmi atinse vârful sânului, încercuindu-l lent, ca şi când am fi avut zile în şir la dispoziţie să facem asta. Sau poţi să intri în cada care ar trebui să fie deja pregătită.

M-am retras, ridicând o sprânceană.

— Insinuezi că miros?

Rhys rânji, iar eu aş fi putut jura că inima mea îi răspunse bătând puternic.

— Niciodată, dar… Ochii i se întunecară, dorinţa şi amuzamentul dispărând când îmi studie hainele. Eşti murdară de sânge. De-al tău şi de-al altora. Credeam că aş fi un partener bun dacă ţi-aş oferi o baie înainte să te seduc.

Am râs şi i-am dat părul pe spate, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o dădea faptul că-i ţineam pletele negre şi mătăsoase între degete.

— Cât eşti de atent! Deşi nu pot să cred că i-ai alungat pe toţi ca să poţi să te culci cu mine.

— E unul dintre multele avantaje de a fi Mare Lord.

— Ce abuz îngrozitor de putere!

El schiţă un zâmbet.

— Ei bine?

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te văd cum încerci să lingi murdăria, transpiraţia şi sângele dintr-o săptămână… Provocarea îi făcu ochii să strălucească, iar eu am râs din nou. O baie obişnuită, te rog!

El avu neobrăzarea să pară un pic dezamăgit. L-am împuns în piept şi l-am dat la o parte, îndreptându-mă spre baia imensă, lipită de dormitor. Cada mare din porţelan era deja plină cu apă fierbinte şi…

— Bule?

— Ai vreo obiecţie morală împotriva lor?

Am zâmbit, descheindu-mi jacheta. Degetele îmi erau aproape negre de murdărie şi sânge uscat. M-am ruşinat.

— S-ar putea să fiu nevoită să fac baie de mai multe ori ca să mă curăţ.

El pocni din degete, iar eu m-am trezit din nou curată. Am clipit.

— Dacă poţi să faci asta, atunci ce rost are baia?

Mă mai curăţase prin magie de câteva ori la Poalele Muntelui. Dar nu-l întrebasem niciodată de ce.

El se rezemă de tocul uşii şi mă privi scoţându-mi jacheta uzată şi pătată, ca şi când ar fi fost cea mai importantă sarcină care i se dăduse vreodată.

— Esenţa murdăriei rămâne. Vocea i se înăspri când îmi urmări fiecare mişcare a degetelor în timp ce mi-am desfăcut şireturile de la cizme. Ca un strat de ulei.

Într-adevăr – chiar dacă pielea mea părea curată… mă simţeam nespălată. Mi-am scos cizmele, lăsându-le să cadă pe jacheta murdară.

— Deci scopul e mai mult unul estetic.

— Te lungeşti prea mult, spuse el făcând semn din bărbie spre baie.

Sânii mi se încordară la vorbele uşor mârâite. El văzu şi asta, iar eu am zâmbit în sinea mea, arcuindu-mi spatele un pic mai mult decât era necesar când mi-am scos cămaşa şi am aruncat-o pe podeaua de marmură. Lumina soarelui pătrundea prin aburul care se ridica din cadă,

colorând spaţiul dintre noi în alb şi auriu. Rhys scoase un sunet slab care semăna vag cu un scâncet când îmi studie trunchiul gol şi se uită la sânii mei, acum grei şi destul de dureroşi, încât a trebuit să-mi înghit rugămintea de a nu mai face baie.

Însă m-am prefăcut că nu observ când mi-am descheiat pantalonii şi i-am lăsat să cadă pe podea, odată cu lenjeria intimă.

Focul mocnea în privirea lui Rhys.

Am zâmbit, îndrăznind să mă uit la pantalonii lui, la dovada a ceea ce îi făcea asta mai exact, împingând materialul negru cu o nevoie urgentă.

— Păcat că nu este o cadă pentru doi! am spus eu simplu.

— A fost greşit concepută, dar am să mă ocup mâine de asta.

Vocea dură şi liniştită mă făcu să simt mâini invizibile pe sâni şi între picioare.

Mama să mă salveze! Cumva, am reuşit cumva să merg, să intru în cadă şi să-mi aduc aminte cum să mă spăl.

Rhys rămase rezemat de tocul uşii în tot acest timp şi mă urmări în linişte, extrem de concentrat.

Poate că am insistat cu spălatul în anumite zone şi poate m-am asigurat că mă vedea.

El apucă pragul destul de puternic încât lemnul scârţâi sub mâna lui.

Dar Rhys nu făcu nicio mişcare bruscă, nici măcar când mi-am uscat şi pieptănat părul încâlcit, ca şi când cumpătarea… ar fi avut un rol.

Mi-am strâns degetele de la picioarele goale pe podeaua de marmură când am lăsat peria pe masa

de toaletă a chiuvetei, fiind pe deplin conştientă de locul în care stătea în prag şi de cum îmi privea reflexia în oglindă.

— Sunt curată, am declarat cu o voce răguşită când i-am întâlnit privirea în oglindă. Aş fi putut jura că doar întunericul şi stelele se rotiră numai o clipă în spatele umerilor lui, dar apetitul de prădător pe care-l afişa…

M-am întors, degetele tremurându-mi uşor când m-am înfăşurat în prosop.

Rhys întinse o mână, degetele tremurându-i şi lui. Deşi eram înfăşurată într-un prosop prea aspru pentru pielea mea sensibilă, voiam ca el să mă zgârie peste tot.

Mă conduse însă în dormitor, pas cu pas, muşchii spatelui său lat mişcându-se pe sub jachetă. Iar mai jos, muşchii netezi şi puternici ai coapselor şi fundului…

Aveam de gând să-l devorez, din cap până în picioare. Intenţionam să-l *devorez…*

Dar Rhys se opri în faţa patului, îmi dădu drumul mâinii şi se întoarse către mine la un pas distanţă. Expresia de pe chipul lui când îmi contura locul încă sensibil de pe pomete fu cea care se împotrivi căldurii care ameninţa să-mi distrugă simţurile.

Am înghiţit, din părul meu curgând picături pe covor.

— Este o vânătaie urâtă?

— Aproape a dispărut.

Întunericul licări din nou în cameră.

I-am studiat chipul perfect, fiecare linie şi unghi. Apoi, frica, furia şi dragostea – şi

înţelepciunea, viclenia şi puterea.

Mi-am lăsat prosopul să cadă pe covor.

L-am lăsat să se uite atent la mine când i-am pus o mână pe piept, inima lui bătând cu putere sub palma mea.

— Sunt gata să fiu sedusă, am rostit cu mai puţină îndrăzneală decât intenţionasem.

Răspunsul lui Rhys, zâmbetul, fu întunecat şi crud.

— Nu prea ştiu cum să încep. Am atât de multe posibilităţi.

El ridică un deget, iar eu am început să respir mai greoi şi mai intens când îmi încercui unul din sâni, apoi pe celălalt. Cercurile erau din ce în ce mai mici.

— Aş putea începe de aici, murmură el.

Mi-am strâns coapsele. El observă mişcarea, zâmbind şi mai larg. Şi chiar înainte să-mi atingă sfârcul cu degetul, să-mi dea ce voiam să-i cer, degetul îi alunecă în sus – spre pieptul meu, spre gât şi bărbie. Spre gura mea.

Îmi contură forma buzelor, abia atingându-le.

— Sau aş putea începe de aici, şopti el, strecurându-şi vârful degetului în gura mea.

Nu m-am putut abţine să nu i-l cuprind cu buzele şi să îi ling buricul degetului.

Însă Rhys îşi retrase degetul cu un geamăt uşor, coborându-l pe gâtul meu, pe piept şi chiar peste un sfârc. Se opri acolo, atingându-l o dată, apoi îşi trecu degetul peste mica rană.

Acum tremuram, abia reuşind să rămân în picioare când continuă să-şi mişte degetul dincolo de sân.

Îmi desenă modele pe stomac, studiindu-mi chipul când spuse:

— Sau…

Nu mă puteam gândi decât la degetul acela, la punctul de contact când alunecă tot mai jos, spre locul în care mi-l doream.

— Sau? am reuşit să şoptesc.

El se aplecă, părul alunecându-i pe frunte când îşi urmări, odată cu mine, degetul aventurându-se în jos.

— Sau aş putea începe de aici, spuse gutural şi răguşit.

Nu mi-a păsat – nu când îşi coborî degetul spre mijlocul meu şi încercui acel loc, uşor şi chinuitor.

— De aici ar fi frumos, observă respirând sacadat. Sau poate chiar de aici, termină de zis şi îşi înfipse degetul în mine.

Am gemut şi l-am apucat de braţ, înfigându-mi unghiile în muşchii de dedesubt – în muşchii care se mişcară când mă împunse cu degetul de două ori, îl scoase şi spuse tărăgănat, ridicând din sprâncene.

— Ei bine? De unde să încep, dragă Feyre?

Abia puteam să vorbesc, să gândesc, dar mă săturasem de jocuri, aşa că i-am luat mâna blestemată, i-am condus-o spre inima mea şi i-am oprit-o peste o parte a sânului meu. I-am întâlnit privirea mijită când am rostit cuvintele care ştiam că aveau să-i strice micul joc, vorbele care se ridicau în mine cu fiecare respiraţie.

— Eşti al meu!

Autocontrolul pe care şi-l impusese se spulberă.

Hainele îi dispărură – toate – şi îşi apăsă buzele de ale mele.

Nu era un sărut blând, lent sau minuţios.

Era revendicator, sălbatic, nestăpânit – dezlănţuit cu totul. Iar gustul lui... căldura sa, mişcarea provocatoare a limbii lui pe a mea... Acasă. Eram *acasă.*

Mi-am băgat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape când i-am răspuns tuturor săruturilor fierbinţi, incapabilă să mă satur, incapabilă să-l ating şi să-l simt îndeajuns.

Dezbrăcaţi, Rhys mă înghionti spre pat, frământându-mi fundul cu mâinile când mi le-am trecut pe ale mele peste pielea sa catifelată, peste fiecare muşchi încordat. Aripile frumoase şi puternice îi ieşiră din spate, întinzându-se larg înainte de a se strânge.

Coapsele mi se atinseră de patul din spatele nostru, iar Rhys se opri, tremurând. Îmi dădea timp să mă răzgândesc, chiar şi acum. Inima mi se opinti, dar m-am retras din sărutare. L-am privit în ochi când m-am lăsat pe cearşafurile albe şi m-am îndepărtat un pic şi apoi din ce în ce mai mult, până ce mă văzu goală în faţa lui. Până ce i-am studiat organul mândru şi considerabil de mare, iar inima mi se încordă drept răspuns.

— Rhys, i-am şoptit numele ca pe o rugăminte.

Îşi întinse aripile şi pieptul i se înălţă când stelele îi scânteiară în ochi. Şi dorul din ei – dincolo de dorinţă, de nevoie – dorul din acei ochi frumoşi mă făcu să mă uit la munţii tatuaţi pe genunchii lui.

Blazonul acestui regat – al regatului nostru.

Promisiunea că nu avea să se supună decât regelui lui.

Şi mie.

Al meu – era *al meu.* Am trimis gândul prin legătură.

Fără joacă, fără întârziere – îl voiam pentru mine, în mine. *Aveam nevoie* să-l simt, să-l ţin, să respirăm acelaşi aer. El auzi limita disperării, o simţi prin legătura care ne unea.

Nu îşi luă privirea din ochii mei când trecu deasupra mea, cu mişcările graţioase ale unei pantere. Împletindu-ne degetele, cu respiraţia sacadată, Rhys se folosi de un genunchi ca să îmi desfacă picioarele şi să se aşeze între ele.

Cu grijă şi afecţiune, îşi ridică mâinile împreunate cu ale mele deasupra capului, găsindu-şi calea spre mine şi şoptindu-mi la ureche:

— Şi tu eşti a mea.

La prima împingere, m-am întins să-l sărut.

Mi-am trecut limba peste dinţii lui, înghiţindu-i geamătul de plăcere când îşi mişcă şoldurile cu blândeţe şi se împinse în mine.

Acasă. Aici era *acasă.*

Şi după ce Rhys mă pătrunse pe deplin, când se opri ca să mă acomodez cu el, mi s-a părut că aş fi putut să explodez în lumina lunii şi în flăcări, deşi aş fi putut să mor din cauza forţei brute care mă străbătea.

Respiram sacadat şi-am suspinat când mi-am înfipt degetele în spatele lui, iar Rhys se retrase uşor ca să-mi studieze chipul, să mi-l citească.

— Pentru totdeauna, îmi promise când ieşi, apoi mă pătrunse iar cu o lentoare chinuitoare. Îmi

sărută fruntea şi tâmpla. Draga mea Feyre!

Dincolo de cuvinte, mi-am mişcat şoldurile, îndemnându-l să mă pătrundă mai adânc, mai puternic. Rhys îmi făcu pe plac.

Cu fiecare mişcare, cu fiecare respiraţie, cu fiecare alint şi geamăt, legătura de împerechere pe care o ascunsesem atât de adânc în mine deveni mai strălucitoare. Mai clară.

Şi în clipa în care străluci din nou la fel de intens ca diamantele, orgasmul mă străbătu, făcându-mi pielea să strălucească precum o stea nou-născută în urma lui.

Când mi-a întâlnit privirea, tocmai în momentul în care i-am atins partea sensibilă din interiorul aripii cu degetele, Rhys îmi strigă numele şi avu orgasm.

L-am îmbrăţişat cu putere cât respiră sacadat şi până ce se opri în cele din urmă, zăbovind în mine, şi m-am bucurat să-i simt pielea pe a mea.

Am rămas împreunaţi minute în şir, ascultând cum ni se domolea respiraţia, sunetul fiind mai frumos decât orice melodie.

După un timp, Rhys îşi ridică pieptul suficient cât să-mi ia mâna dreaptă şi să se uite cu atenţie la tatuajele desenate acolo. Sărută una dintre spiralele de un albastru închis şi înghiţi în sec.

— Mi-a fost dor de tine. În fiecare secundă, cu fiecare respiraţie. Nu doar de asta, spuse el, mişcându-şi coapsele ca să mă facă să înţeleg şi să gem… Mi-a fost dor să stăm de vorbă şi să râdem împreună. Mi-a lipsit să te am în patul meu, dar prietenia ta mi-a lipsit şi mai mult.

Ochii mă usturau.

— Ştiu, am reuşit să spun, trecându-mi o mână peste aripile şi peste spatele lui. Ştiu.

I-am sărutat umărul gol, chiar peste o spirală din tatuajul lui illyrian. Pentru totdeauna – i-am promis şi eu şi i-am şoptit, repetând de nenumărate ori când lumina soarelui alunecă pe podea.

Capitolul 15

Surorile mele locuiau în Casa Vântului de când sosiseră în Velaris.

Ele nu părăseau locul construit în partea superioară a platoului unui munte de unde se vedea oraşul. Nu cereau nimic şi nu se interesau de nimeni.

Aşa că aveam să mă duc eu la ele.

Lucien aştepta în salon când Rhys şi cu mine am coborât în cele din urmă, partenerul meu ordonându-le în tăcere să se întoarcă.

Deloc surprinzător, Cassian şi Azriel stăteau *nonşalant* în camera de zi din partea opusă holului, luând prânzul şi supraveghind fiecare respiraţie a lui Lucien. Cassian râânji la mine, ridicând din sprâncene.

Privirea mea încruntată, de avertisment, îl provocă să comenteze. Azriel, din fericire, îl lovi pe Cassian cu piciorul pe sub masă.

Cassian se uită uimit la Azriel, ca şi când i-ar fi zis: „Nu voiam să spun nimic”, când m-am apropiat de bolta deschisă dinspre salon, iar Lucien se ridică în picioare.

Mi-am reprimat ruşinea când m-am oprit în

prag. Lucien era încă îmbrăcat cu hainele ponosite şi murdare din călătorie. Cel puţin, faţa şi mâinile îi erau curate, dar… Ar fi trebuit să-i fac rost de alte veşminte, ar fi trebuit să-mi aduc aminte să-i ofer…

Gândul se îndepărtă în neant când Rhys apăru lângă mine.

Lucien nu se deranjă să-şi ascundă micul zâmbet, ca şi când şi el ar fi văzut legătura de împerechere strălucind între mine şi Rhys.

Ochii lui – şi cel roşiatic şi cel auriu – îmi măsurară trupul şi mâinile, inelul pe care îl purtam acum pe deget, la steaua de safir precum cerul. Rhysand purta un inel simplu din argint pe acelaşi deget.

Ni le puseserăm unul celuilalt pe degete înainte de a coborî scările – un gest mai intim şi mai mistuitor decât orice jurământ făcut în public.

Înainte de asta, îi spusesem că mă gândeam să-i duc inelul Ţesătoarei, ca mai apoi să îl conving să îl recupereze.

El râsese şi-mi zisese că, dacă mi se părea cu adevărat necesar să ne reglăm conturile, poate aş fi reuşit să găsesc o altă creatură cu care să se lupte – una căreia să nu-i fi făcut plăcere să-l lipsească de partea trupului pe care o preferam. Eu îl sărutasem, şoptind despre cineva care avea o părere prea bună despre el, şi îi strecurasem pe deget inelul pe care şi-l cumpărase din Velaris cât fusesem plecată.

Toată bucuria, amuzamentul din acel moment şi jurămintele tăcute… fremătară ca frunzele în foc atunci când Lucien rânji la inelele noastre. La cât

de aproape stăteam.

Am înghiţit în sec. Şi Rhys observă asta. Era imposibil să nu vadă.

Partenerul meu se rezemă de bolta sculptată şi îi spuse tărăgănat lui Lucien:

— Presupun că Azriel sau Cassian ţi-au explicat că, dacă ameninţi pe cineva din casa asta şi din teritoriul acesta, îţi vom arăta că poţi să mori în moduri pe care nu ţi le-ai imaginat vreodată.

Într-adevăr, illyrienii rânjiră din locul în care zăboveau în pragul camerei de zi. Azriel era de departe cel mai ameninţător din cei doi.

Auzind ameninţarea, agresiunea fină, ceva mi se răsuci în stomac.

Lucien era – fusese – prietenul meu. Nu era inamicul meu, nu cu desăvârşire…

— Dar, continuă Rhys, băgându-şi mâinile în buzunare, înţeleg cât de dificil ţi-a fost în ultima lună. Ştiu că Feyre ţi-a explicat că nu suntem chiar aşa cum sugerează zvonurile…

Îl lăsasem în mintea mea înainte să coborâm – îi arătasem tot ce se întâmplase în Regatul Primăverii.

— Dar una e să auzi, şi alta să vezi. El ridică un umăr. Cineva a avut grijă de Elain. A fost alegerea ei să se implice în viaţa de aici. Doar noi şi câţiva servitori de încredere am intrat în Casa Vântului.

Lucien rămase tăcut.

— M-am îndrăgostit de Feyre cu mult înainte ca ea să simtă acelaşi lucru, spuse încet Rhys.

Lucien îşi încrucişă braţele.

— Ce noroc ai avut că, până la urmă, ai obţinut ce-ai vrut!

Am închis ochii pentru o clipă.

Cassian şi Azriel rămaseră nemişcaţi, aşteptând ordinul.

— N-am s-o spun decât o dată, îl avertiză Marele Lord al Regatului Nopţii. Până şi Lucien tresări. Am bănuit că Feyre este partenera mea înainte să ştiu măcar că are o relaţie cu Tamlin. Şi, când am aflat de ea… Dacă era fericită, eram dispus să mă retrag.

— Ai venit acasă la noi şi ai răpit-o în ziua nunţii.

— Aveam de gând să anulez nunta, am intervenit eu, făcând un pas spre Lucien. Ştiai asta.

Rhysand continuă înainte ca Lucien să răspundă:

— Eram dispus să îmi pierd partenera în faţa altui mascul. Eram dispus să îi las să se căsătorească, dacă asta o făcea fericită, dar nu să o las să sufere, să o las să devină o umbră. Şi în clipa în care nenorocitul i-a distrus atelierul, în clipa în care *a încuiat-o în casă…*

El îşi desfăcu aripile, iar Lucien tresări.

Rhys îşi dezgoli dinţii. Mi-am simţit membrele uşoare, tremurând din cauza puterii întunecate care se răsucea în colţurile camerei. Nu de frică – niciodată nu îmi fusese frică de el, ci de faptul că îşi pierdu controlul când mârâi la Lucien.

— Poate că, într-o zi, partenera mea va putea să vă ierte pe amândoi, dar eu nu voi uita cum a fost să îi simt *groaza* în clipele acelea.

Obrajii mi se încălziră, mai ales când Cassian şi Azriel se apropiară, un amestec de compasiune şi furie citindu-se acum în ochii căprui.

Nu vorbisem niciodată cu ei despre ce se întâmplase în ziua în care Tamlin îşi distrusese biroul sau în care mă închisese în conac. Nu îl întrebasem pe Rhys dacă îi informase. După mânia pe care o emana Cassian şi furia rece a lui Azriel… nu credeam că o făcuse.

Lucien, spre meritul lui, nu se retrase niciun pas din faţa lui Rhys, a mea sau a illyrienilor.

„Vulpea isteaţă se uită la Moartea Înaripată”. Tabloul îmi apăru în minte.

— Deci, repet, am să spun asta o singură dată, continuă Rhys, expresia lui îmblânzindu-se într-un calm ucigător, scoţându-mă din culorile, lumina şi umbrele care se adunau în mintea mea. Feyre nu l-a dezonorat sau trădat pe Tamlin. I-am dezvăluit legătura după câteva luni şi m-a chinuit pentru asta, nu-ţi face griji. Dar, acum că ţi-ai găsit partenera într-o situaţie asemănătoare, poate vei încerca să înţelegi cum m-am simţit. Şi, dacă nu te deranjează, atunci sper că eşti destul de înţelept cât să-ţi ţii gura, pentru că data viitoare, când ai să te mai uiţi la partenera mea cu dispreţ şi dezgust, n-am să mă sinchisesc să îţi mai explic o dată şi am să-ţi rup gâtul.

Rhys rosti atât de blând ameninţarea, încât dură o secundă să înţeleg, să-şi găsească locul în mine ca o piatră aruncată într-o baltă.

Lucien se mişcă pe loc. Prudent. Gândindu-se. Am numărat clipele, gândindu-mă cât aş fi intervenit dacă ar fi spus ceva cu adevărat stupid, când el şopti în cele din urmă:

— Se pare că povestea e mai lungă.

Inteligent răspuns. Furia de pe chipul lui Rhys

se domoli, iar umerii lui Cassian şi ai lui Azriel se relaxară un pic.

„Doar o dată”, îmi spusese Lucien în zilele în care eram pe fugă. Asta era tot ce-şi dorea – să o vadă pe Elain doar o dată.

Iar apoi… trebuia să-mi dau seama ce să fac cu el, dacă nu cumva partenerul meu avea vreun plan.

O privire către Rhys, care ridică din sprâncene ca şi când mi-ar fi spus: „Este numai al tău”, îmi dădu de înţeles că era decizia mea. Dar până atunci… mi-am dres vocea.

— Mă duc să-mi vizitez surorile în casa de la munte, i-am spus lui Lucien, a cărui privire se îndreptă spre mine, ochiul metalic mijind şi rotindu-se. M-am forţat să zâmbesc. Ai vrea să mă însoţeşti?

Lucien îmi cântări oferta – şi pe cei trei masculi care îi monitorizau fiecare respiraţie şi clipire.

El dădu aprobator din cap. Altă decizie înţeleaptă.

Am plecat în câteva minute, mersul rapid spre acoperişul casei din oraş servind drept tur al casei mele pentru Lucien. Nu m-am deranjat să îi arăt dormitoarele. Lucien, cu siguranţă, nu întrebă.

Azriel ne părăsi când ne-am înălţat spre cer, murmurând că avea nişte treburi importante de făcut. După privirea încruntată pe care Cassian i-o aruncă, m-am întrebat dacă Îmblânzitorul Umbrelor nu inventase o scuză ca să evite să-l poarte pe Lucien spre Casa Vântului, dar semnul subtil pe care Rhys îl făcu din cap spre Azriel îmi spuse destule.

Chiar aveau treburi de făcut şi planuri de pus în mişcare, ca de obicei. Şi după vizita făcută surorilor mele… urma să primesc răspunsuri.

Deci Cassian îl purtă spre cer pe Lucien, al cărui chip era împietrit, iar Rhys mă luă în braţe, ridicându-mă graţios în văzduhul senin şi albastru.

Cu fiecare bătaie de aripi, cu fiecare inhalare profundă a parfumului de citrice şi briză sărată… încordarea din trupul meu se mai domoli, chiar dacă fiecare bătaie a aripilor ne aducea mai aproape de Casa care se ivea deasupra Velarisului. La surorile mele.

*

Casa Vântului fusese cioplită în pietrele roşii încălzite de soare pe platoul munţilor ce se înălţau deasupra unei margini a oraşului, cu nenumărate balcoane şi terase care dădeau în prăpastia de sute de metri din vale. Străzile întortocheate ale Velarisului duceau chiar spre zidul abrupt al muntelui, iar Sidra şerpuia prin oraş ca o bandă strălucitoare în soarele amiezii.

Când am aterizat pe veranda care ne mărginea sufrageria obişnuită, Cassian şi Lucien coborând în spatele nostru, m-am uitat cu atenţie la oraş, la râu, la marea îndepărtată, la munţii abrupţi din cealaltă parte a Velarisului şi la cerul de un albastru-deschis. Şi la Casa Vântului, celălalt cămin al meu. Casa imensă şi de protocol, echivalenta celei din oraş – cea *publică,* am presupus. Unde ţineam întrunirile şi primeam invitaţii care nu făceau parte din familie.

O alternativă mult mai plăcută decât cealaltă reşedinţă – Regatul Coşmarurilor. Cel puţin aici puteam rămâne în palatul din piatra lunii din vârful muntelui sub care fusese construit Oraşul Cioplit. Deşi oamenii peste care aş fi domnit… I-am alungat din gândurile mele când mi-am aranjat coada împletită, ascunzându-mi şuviţele eliberate de vântul blând pe care Rhys îl lăsase să pătrundă prin scutul lui în timpul zborului.

Lucien merse către balustrada balconului şi privi în zare. Nu îl puteam condamna.

I-am privit peste umăr pe Rhys şi pe Cassian. Rhys ridică o sprânceană.

„Aşteaptă înăuntru!”

Rhys zâmbi brusc. „Ca să nu te vadă nimeni când îl împingi peste balustradă?”

I-am aruncat o privire neîncrezătoare şi m-am îndreptat spre Lucien, şoaptele lui Rhys care îi sugerară lui Cassian să bea ceva în sufragerie fiind singurul semn al plecării lor. Asta şi deschiderea şi închiderea aproape tăcută a uşilor din sticlă care conduceau în sufrageria de dincolo de ele. Aceeaşi cameră în care îi întâlnisem pe cei mai mulţi dintre ei – noua mea familie.

Am venit lângă Lucien, vântul fluturându-i şuviţe din părul roşcat pe care şi-l legase la spate.

— La asta nu mă aşteptam, spuse el, studiind întinderea Velarisului.

— Încă se lucrează la reconstrucţia oraşului după atacul Hybernului. Se uită în jos, la balustrada sculptată a balconului.

— Chiar dacă noi nu am avut niciun rol… îmi pare rău. Dar nu la asta mă referem.

Privi în spatele nostru, spre locul în care Rhys şi Cassian aşteptau în sufragerie, acum cu băuturi în mâini, rezemându-se prea dezinvolt de masa imensă din stejar din centrul încăperii şi interesaţi de o pată sau de un punct de pe suprafaţa dintre ei.

M-am încruntat la cei doi, înghiţind în sec. Şi, chiar dacă surorile mele aşteptau înăuntru, chiar dacă impulsul de a le vedea era atât de puternic, încât nu aş fi fost surprinsă să găsesc o funie care să mă tragă în casă, i-am spus lui Lucien:

— Rhys mi-a salvat viaţa de Calanmai.

Aşa că i-am zis toată povestea care, probabil, l-ar fi ajutat să înţeleagă şi să-şi dea seama cât de în siguranţă era Elain – şi *el,* acum. În cele din urmă, l-am chemat pe Rhys să-şi explice propriul trecut, iar el îi dădu lui Lucien puţine detalii, niciunul dintre amănuntele vulnerabile şi triste care mă făcuseră să plâng în cabana de la munte. Dar îi înfăţişă o imagine destul de clară.

Lucien nu spuse nimic în timp ce Rhys vorbi sau când eu am continuat cu povestea mea, Cassian intervenind deseori ca să-i spună cum fusese să locuiască cu doi oameni care erau şi nu erau parteneri, să pretindă că Rhys nu mă curta, să mă primească în cercul lor intim.

Nu ştiam câtă vreme trecuse când am terminat, deşi Rhys şi Cassian profitară de timpul acesta ca să-şi expună netulburaţi aripile la soare, pe balconul deschis. Ne-am încheiat povestea cu Hybernul, cu ziua în care revenisem în Regatul Primăverii.

Se lăsă tăcerea, iar Rhys şi Cassian plecară din

nou, înţelegând emoţia care îl cuprinse pe Lucien – însemnătatea oftatului prelung.

Când am rămas singuri, Lucien îşi frecă ochii.

— L-am văzut pe Rhysand făcând nişte lucruri atât de… oribile, l-am văzut jucând rolul prinţului întunecat de nenumărate ori. Şi totuşi, îmi spui că totul a fost o minciună. O mască. Doar ca să protejeze locul acesta şi pe oamenii de aici. Aş fi râs de tine pentru că l-ai crezut şi cu toate acestea… oraşul există. Neatins – cel puţin până de curând, presupun. Nici măcar oraşele din Regatul Dimineţii nu sunt la fel de minunate.

— Lucien…

— Iar tu îl iubeşti şi el te iubeşte cu adevărat. Lucien îşi trecu o mână prin părul roşcat. Şi toţi oamenii pe care i-am urât timp de secole şi de care chiar m-am temut… sunt familia ta.

— Cred că Amren ar nega faptul că simte ceva pentru noi…

— Amren este o poveste de noapte bună pe care ne-o spuneau când eram mici ca să ne facă să fim cuminţi. Amren era cea care îmi bea sângele şi mă ducea în iad dacă mă purtam urât. Şi totuşi, iat-o acum purtându-se mai mult ca o mătuşă bătrână şi ţâfnoasă.

— Aici… noi nu impunem protocolul şi rangul.

— Evident. Rhys locuieşte într-o *casă din oraş,* pentru numele Cazanului! El flutură un braţ ca să cuprindă oraşul.

Nu am ştiut ce să-i spun, aşa că am tăcut.

— Nu mi-am dat seama că sunt un personaj negativ în povestea ta, şopti Lucien.

— Nu eşti.

Nu pe deplin.

Soarele dansa pe marea îndepărtată, făcând orizontul să se transforme într-o imensitate strălucitoare.

— Ea nu ştie nimic despre tine. Doar lucrurile de bază pe care i le-a spus Rhys: că eşti fiul unui Mare Lord, supus Regatului Primăverii. Şi că m-ai ajutat la Poalele Muntelui. Nimic altceva.

Nu am adăugat că Rhys îmi spusese că sora mea nu întrebase nimic de el.

Mi-am îndreptat spatele.

— Mi-ar plăcea să le văd mai întâi. Ştiu că eşti nerăbdător…

— Fă-o, atunci! spuse Lucien, sprijinindu-şi antebraţele pe balustrada din piatră a verandei. Vino să mă iei când este pregătită!

L-am mângâiat uşor pe umăr şi am încercat să-i spun ceva liniştitor.

Dar nu mi-am găsit cuvintele când m-am îndreptat spre interiorul clarobscur al casei.

*

Rhys le dăduse Nestei şi lui Elain un apartament în care intrai dintr-o cameră în alta, toate cu privelişti asupra oraşului, a râului şi a munţilor din depărtare, de dincolo de ele.

Însă Rhys o găsi pe Nesta în biblioteca familiei.

Cassian era extrem de încordat când noi trei am coborât scările spre casă, holurile din piatră roşie fiind slab luminate şi răsunând de foşnetul aripilor lui Cassian şi şuieratul slab al vântului care bătea în toate ferestrele. Era o încordare tot mai

intensă, la fiecare pas spre uşile duble ale bibliotecii. Nu întrebasem dacă ei se văzuseră sau dacă vorbiseră din ziua aceea din Hybern.

Cassian nu dădu de bunăvoie nicio informaţie.

Şi poate că l-aş fi întrebat pe Rhys prin legătură, dacă nu ar fi deschis una dintre uşi.

Dacă nu aş fi văzut-o pe Nesta ghemuită într-un fotoliu şi cu o carte pe genunchi, părând – pentru prima dată – altfel decât era. Nepăsătoare. Sau poate doar relaxată.

Pe deplin mulţumită să fie singură.

În clipa în care pantofii îmi scârţâiră pe podeaua din piatră, ea se ridică în picioare, spatele înţepenindu-i, şi închise cartea cu un zgomot surd. Totuşi, ochii gri-albaştri nici măcar nu se măriră când mă privi în timp ce eu o măsurăm din cap până-n picioare.

Nesta fusese frumoasă ca femeie umană.

Ca Mare Spiriduş, era devastatoare.

După cât de neclintit stătea Cassian lângă mine, m-am întrebat dacă i se părea la fel.

Ea purta o rochie argintie, simplu croită, dar dintr-un material fin. Părul îi era împletit în creştetul capului, scoţându-i în evidenţă gâtul lung şi alb – un gât spre care Cassian se uită rapid când ea ne măsură din priviri şi îmi spuse:

— Te-ai întors.

Părul coafat astfel îi ascundea urechile ascuţite, dar nu şi graţia diafană când făcu un pas, concentrându-se din nou asupra lui Cassian şi adăugând:

— Ce vrei?

Am simţit lovitura ca pe un pumn în stomac.

— Cel puţin nemurirea nu te-a schimbat de tot.

Privirea Nestei era de gheaţă.

— Vizita asta are vreun scop sau pot să mă întorc la cartea mea?

Rhys îmi atinse uşor şi tăcut mâna în semn de consolare. Dar chipul lui era dur ca piatra. Şi chiar mai puţin amuzat.

Însă Cassian se îndreptă spre Nesta, schiţând un zâmbet. Ea rămase rigidă când el luă cartea, citi titlul şi chicoti.

— Nu aş fi crezut că citeşti romane de dragoste.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

Cassian dădu paginile şi îmi spuse tărăgănat:

— Nu ai pierdut prea multe cât ai fost plecată să ne distrugi inamicii, Feyre! În mare parte, asta a făcut.

Nesta se întoarse spre mine.

— Tu ai făcut-o?

Mi-am încordat maxilarul.

— Vom vedea cum se vor desfăşura lucrurile. M-am asigurat că Ianthe a suferit. Urma de furie şi de frică din ochii Nestei mă făcu să completez: Totuşi nu suficient.

M-am uitat la mâna ei – la cea cu care arătase spre Regele Hybernului. Rhys nu-mi spusese că surorile mele ar fi avut vreo putere deosebită. Totuşi, în ziua aceea din Hybern, când Nesta deschisese ochii… văzusem ceva măreţ şi îngrozitor în privirea ei.

— Şi, repet, ce cauţi aici?

Înşfacă volumul de la Cassian, care îi permise să facă asta, dar rămase lângă ea, urmărindu-i

fiecare respiraţie, fiecare clipit.

— Am vrut să te văd, am spus eu încet. Să văd ce mai faci.

— Să vezi dacă mi-am acceptat grupul şi dacă sunt recunoscătoare pentru că am devenit una dintre *ei?*

Mi-am încordat spatele.

— Eşti sora mea. I-am urmărit cum ţi-au făcut rău. Voiam să văd dacă eşti bine.

Ea râse încet şi amar, dar se întoarse spre Cassian şi îl măsură din priviri ca şi când ar fi fost o regină pe tron, iar apoi ni se adresă tuturor:

— Ce-mi pasă? Am să fiu tânără şi frumoasă pentru totdeauna şi nu am să mai fiu nevoită să mă întorc la proştii linguşitori de dincolo de zid. Pot să fac ce vreau, de vreme ce se pare că nimeni de aici nu ne respectă regulile, manierele sau tradiţiile. Poate că *ar trebui* să-ţi mulţumesc pentru că m-ai băgat în asta.

Rhys îmi atinse partea de jos a spatelui înainte ca vorbele să mă afecteze.

Nesta pufni.

— Dar nu pe mine ar trebui să mă verifici. Aveam la fel de puţine de pierdut dincolo de zid ca şi aici.

Ura îi traversă chipul – era atât de multă ură că mi s-a făcut rău. Nesta spuse printre dinţi.

— Nu vrea să iasă din camera ei. Plânge tot timpul. Nu mănâncă, nu bea şi nu doarme.

Rhys îşi încordă maxilarul.

— Te-am întrebat de nenumărate ori dacă ai nevoie…

— De ce i-aş permite vreunuia dintre *voi* –

ultimul cuvânt îi fu adresat lui Cassian cu veninul unei vipere – să se apropie de ea? Nu ne priveşte decât pe noi.

— Partenerul lui Elain este aici, am spus eu.

Şi am greşit spunând asta în faţa Nestei, care se albi de furie.

— Nu este partenerul ei, spuse ea, şi se apropie suficient de mine, încât Rhys strecură un scut între noi, ca şi când şi el ar fi văzut puterea din ochii ei, de atunci din Hybern, şi nu voia să afle cum s-ar fi manifestat.

— Dacă aduci *masculul* acela în apropierea ei, am…

— Ce-ai să faci? întrebă Cassian, urmărind-o relaxat când ea se opri cam la cinci paşi de mine şi ridică o sprânceană când Nesta se întoarse spre el. Nu vrei să te antrenezi cu mine, deci cu siguranţă nu ai să rezişti de una singură într-o luptă. Nu vrei să vorbeşti despre puterile tale, deci în mod sigur nu ai să poţi să le foloseşti. Iar tu…

— Taci! izbucni ea, cu o atitudine de împărătească cuceritoare. Ţi-am spus să stai naibii departe de mine, iar dacă tu…

— Dacă intervii între un mascul şi partenera lui, Nesta Archeron, vei afla consecinţele pe pielea ta.

Nesta inspiră adânc. Cassian rânji strâmb.

Am intervenit:

— Dacă Elain nu este pregătită pentru asta, atunci nu îl va vedea, am intervenit eu. Nu o voi forţa să facă asta. Dar el doreşte să o vadă, Nesta. O voi întreba eu în numele lui, iar decizia îi va aparţine.

— Masculul care ne-a vândut Hybernului.

— Este mult mai complicat decât atât.

— Ei bine, cu siguranţă va fi şi mai complicat când tata nu ne va găsi la întoarcere. Ce plănuieşti să-*i* spui despre toate astea?

— Având în vedere că au trecut câteva luni de când nu ne-a mai dat de veste de pe continent, am să-mi fac mai târziu griji în privinţa asta, am răspuns eu.

Şi i-am mulţumit Cazanului că era plecat să facă negoţ într-un teritoriu profitabil.

Nesta scutură din cap, întorcându-se spre scaun şi spre cartea ei.

— Nu-mi pasă! Fă ce vrei!

O respingere usturătoare sau, poate, o recunoaştere a faptului că mai avea suficientă încredere în mine, încât să se gândească mai întâi la nevoile lui Elain. În tăcere, Rhys îi ordonă cu un semn din bărbie lui Cassian să plece, iar când i-am urmat, am spus încet:

— Îmi pare rău, Nesta.

Ea nu răspunse când se aşeză rigidă pe scaun, îşi luă cartea şi ne ignoră respectuos. O lovitură în faţă ar fi fost de preferat.

Când m-am uitat înainte, l-am văzut şi pe Cassian fixând-o cu privirea pe Nesta.

M-am întrebat de ce nimeni nu spusese încă nimic despre ce strălucea acum în ochii lui Cassian când se uită la sora mea.

Tristeţea. Şi dorul.

*

Apartamentul era inundat de lumina soarelui.

Toate draperiile erau trase pentru ca soarele să intre cât mai mult posibil, ca şi când orice strop de întuneric ar fi fost respingător şi trebuia alungat.

Şi, aşezată pe scăunel în faţa celei mai însorite ferestre, cu spatele la noi, era Elain.

Dacă pe Nesta o găsisem într-o linişte mulţumitoare, liniştea lui Elain era… goală.

Pustie.

Părul îi era desfăcut – nici măcar împletit. Nu-mi aminteam ultima dată când îl văzusem desfăcut. Purta o rochie din mătase albă ca luna.

Ea nu se uită, nu vorbi şi nici măcar nu tresări când am intrat.

Îşi sprijinea braţele prea firave pe scaun. Încă purta inelul de logodnă din fier.

Pielea îi era atât de palidă încât semăna cu zăpada proaspătă în lumina puternică.

Atunci mi-am dat seama că albul era culoarea morţii, a tristeţii.

Lipsa culorii. A vibraţiei.

I-am lăsat pe Cassian şi pe Rhys lângă uşă.

Furia Nestei era mai bună decât această… carapace.

Decât vidul acesta.

Respiraţia mi se opri când i-am ocolit scaunul şi am văzut priveliştea oraşului la care se holba cu atâta indiferenţă.

Apoi i-am văzut obrajii supţi, buzele palide, ochii căprui care cândva fuseseră strălucitori şi blânzi, iar acum păreau lipsiţi de viaţă, ca pământul de pe mormânt.

Ea nici măcar nu se uită la mine când am spus încet:

— Elain?

Nu am îndrăznit să mă întind spre mâna ei.

Nu am îndrăznit să mă apropii.

Eu făcusem asta. Din cauza mea erau aşa…

— M-am întors, am adăugat cam fără vlagă şi inutil.

— Vreau să merg acasă, fu tot ce spuse ea.

Am închis ochii, iar pieptul mi se strânse insuportabil.

— Ştiu.

— Mă va căuta, şopti ea.

— Ştiu, am spus din nou.

Nu la Lucien se referea.

— Trebuia să ne căsătorim săptămâna viitoare.

Mi-am pus o mână pe piept, ca şi când gestul l-ar fi împiedicat să se mai crape.

— Îmi pare rău.

Nimic. Nici măcar un licăr de emoţie.

— Toată lumea repetă cuvintele astea. Ea îşi atinse inelul cu degetul mare. Dar asta nu rezolvă nimic, nu-i aşa?

Nu puteam să respir normal. Nu puteam – nu puteam să respir când mă uitam la creatura distrusă şi scobită în care se transformase sora mea, la ceea ce îi luasem…

Rhys îşi strecură un braţ în jurul taliei mele.

— Putem să-ţi aducem ceva, Elain? zise el cu o asemenea blândeţe, încât abia o suportam.

— Vreau să merg acasă, repetă ea.

Nu puteam să o întreb… dacă voia să-l vadă pe Lucien. Nu acum. Nu încă.

M-am întors, pregătită să fug şi să mă nărui în cealaltă cameră, în altă secţiune a Casei. Dar Lucien stătea în pragul uşii.

Şi, după devastarea de pe chipul său, mi-am dat seama că auzise fiecare cuvânt, că văzuse, auzise şi simţise goliciunea şi disperarea care emanau din ea.

Elain fusese mereu blândă şi drăguţă şi felul ei de a fi mi se păruse un alt soi de putere. Una mai bună. Să vezi duritatea lumii şi să alegi, de nenumărate ori, să iubeşti, să fii bună. Fusese mereu atât de plină de lumină.

Poate că de aceea toate draperiile erau trase – ca să umple golul care înlocuise lumina de odinioară.

Capitolul 16

Rhysand îl conduse pe Lucien în tăcere spre apartamentul pe care avea să-l ocupe în celălalt capăt al Casei Vântului. Cassian şi cu mine am venit din urmă, fără ca vreunul din noi să vorbească înainte ca partenerul meu să deschidă un rând de uşi negre ca să dezvăluie salonul însorit, sculptat în piatră roşie. Dincolo de zidul de ferestre, oraşul era mult dedesubt, priveliştea întinzându-se spre munţii abrupţi din depărtare şi marea strălucitoare.

Rhys se opri în mijlocul covorului albastru-închis, ţesut manual, şi gesticulă spre uşile închise din stânga lui.

— Dormitorul. El flutură lent o mână spre singura uşă din direcţia opusă. Baia.

Lucien studie totul cu o indiferenţă rece. Nu voiam să-l întreb ce simţea pentru Elain, ce plănuise să facă…

— Presupun că vei avea nevoie de haine, continuă Rhys, dând din cap spre jacheta şi pantalonii murdari ai lui Lucien, pe care îi purtase în ultima săptămână când călătorise prin teritorii. Într-adevăr, erau… pătate de sânge în unele locuri. Preferi vreo ţinută anume?

Asta îi atrase atenţia lui Lucien, masculul mişcându-se suficient, încât să îl studieze pe Rhys – să ne observe pe Cassian şi pe mine stând în pragul uşii.

— Mă costă ceva?

— Dacă încerci să spui că nu ai bani, nu-ţi face griji! Hainele sunt gratis. Rhys schiţă un zâmbet la el. Dacă încerci să întrebi dacă sunt vreun fel de mită… El ridică din umeri. Eşti fiul unui Mare Lord. Aş fi prost crescut să nu te adăpostesc sau să nu te îmbrac atunci când ai nevoie.

Lucien se enervă.

„Nu-l mai încolţi!” am spus eu prin legătură.

„Dar este atât de amuzant!”, veni răspunsul mieros.

Ceva îl enervase pe Rhys suficient de mult încât tachinarea lui Lucien era o metodă mai uşoară de a se calma. M-am apropiat, Cassian rămânând în spatele meu când i-am spus lui Lucien:

— Ne întoarcem pentru cină în câteva ore. Odihneşte-te o vreme! Fă o baie! Dacă ai nevoie de ceva, trage de funia de lângă uşă.

Lucien înţepeni – nu din cauza vorbelor mele,

mi-am dat eu seama, ci a tonului de gazdă. Dar el întrebă:

— Cum rămâne cu… Elain?

„Tu decizi”, îi spuse Rhys.

— Trebuie să mă gândesc la asta, am răspuns eu sincer. Până îmi dau seama ce să fac cu ea, cu Nesta, fereşte-te din calea lor. Am adăugat poate prea ferm: Casa este protejată împotriva teleportării, din ambele sensuri. Există o singură cale de ieşire – scările spre oraş. Şi ele sunt protejate şi păzite. Te rog, nu face nimic prostesc.

— Deci sunt prizonier?

Simţeam răspunsul clocotind în Rhys, dar am scuturat din cap.

— Nu. Dar înţelege că, deşi eşti partenerul ei, Elain este sora *mea.* Am să fac ce este necesar ca să o protejez de alte pericole.

— Nu i-aş face rău niciodată, spuse el cu o sinceritate tristă.

Am dat aprobator din cap şi am oftat, întâlnindu-i privirea lui Rhys, care mă îndemna în tăcere.

Partenerul meu nu-mi dezvălui rugămintea tăcută când spuse:

— Eşti liber să te plimbi pe unde vrei, chiar şi în oraş dacă ai chef să înfrunţi scările, dar cu două condiţii: să nu iei pe niciuna din surori şi să nu intri în apartamentul lor. Dacă ai nevoie de o carte din bibliotecă, ai să le-o ceri servitorilor. Dacă vrei să vorbeşti cu Elain sau Nesta, ai să le spui tot servitorilor, care au să ne întrebe pe noi. Dacă ignori regulile, am să te închid într-o cameră cu Amren.

Apoi Rhys se întoarse şi-şi băgă mâinile în buzunare când îmi oferi braţul pe care l-am luat şi i-am spus lui Lucien:

— Ne vedem peste câteva ore.

Eram aproape la uşă, iar Cassian era deja pe hol când Lucien îmi spuse:

— Mulţumesc.

Nu am îndrăznit să-l întreb pentru ce.

*

Am zburat direct către etajul superior unde stătea Amren, mai mulţi oameni făcându-ne cu mâna când am plutit deasupra acoperişurilor din Velaris. Nu m-am prefăcut când am zâmbit şi le-am făcut şi eu semn din mână oamenilor mei, în timp ce Rhys mă ţinea un pic mai strâns, zâmbetul fiindu-i la fel de strălucitor ca soarele pe Sidra.

Mor şi Azriel aşteptau deja în apartamentul lui Amren, stând ca nişte copii dojeniţi pe divanul jerpelit de lângă perete în vreme ce femeia brunetă răsfoia paginile unei cărţi de lângă ea, de pe podea.

Uşurată, Mor îmi aruncă o privire recunoscătoare când am intrat, iar Azriel nu afişă nicio emoţie când se ridică, păstrând faţă de ea o distanţă sigură şi mulţumitoare. Însă Amren fu cea care spuse de pe podea:

— Ar trebui să-i ucizi pe Beron şi pe fiii lui şi să-l institui pe cel chipeş ca Mare Lord al Toamnei, chiar dacă şi-a impus sau nu exilul. Viaţa ar fi mai uşoară.

— Mă voi gândi la asta, spuse Rhys şi merse

către ea în timp ce eu am rămas cu ceilalţi.

Dacă ei rămâneau în urmă… probabil că Amren avea toane.

Am oftat.

— Cine mai crede că este o idee rea să îi lăsăm pe cei trei în Casa Vântului?

Cassian ridică mâna când Rhys şi Mor chicotiră. Generalul Marelui Lord spuse:

— Îi dau o oră înainte să încerce să o vadă.

— Trei minute, replică Mor, aşezându-se din nou pe divan şi încrucişându-şi picioarele.

M-am crispat.

— Îţi garantez că Nesta o păzeşte pe Elain. Sincer, cred că ar putea să-l ucidă dacă ar încerca măcar să o atingă.

— Nu fără antrenament, mormăi Cassian, strângându-şi aripile când se aşează pe locul de lângă Mor, eliberat de Azriel. Îmblânzitorul Umbrelor nici măcar nu se uită. Nu, Azriel se îndreptă spre peretele de lângă Cassian şi se rezemă de lambriul de lemn.

Dar Rhys şi ceilalţi rămaseră destul de tăcuţi, aşa că mi-am dat seama că trebuia să fiu precaută când l-am întrebat pe Cassian:

— Nesta a vorbit ca şi când te-ai fi dus des pe acasă. Te-ai oferit să o antrenezi?

Cassian îşi miji ochii căprui când îşi încrucişă gleznele, întinzându-şi picioarele musculoase în faţă.

— Zbor într-acolo la fiecare două zile. Este un exerciţiu bun pentru aripile mele.

Îşi mişcă aripile fără nicio zgârietură.

— Şi?

— Şi dialogul din bibliotecă este o versiune mai plăcută a conversaţiei pe care o avem mereu.

Buzele lui Mor descriseră o linie subţire, ca şi când ar fi încercat din răsputeri să *nu* spună nimic. Azriel se străduia să o avertizeze pe Mor din priviri, ca să-i amintească să îşi ţină gura, de parcă ar fi discutat despre asta de multe ori.

— Nu o condamn, spuse Cassian, ridicând din umeri în ciuda cuvintelor lui. Ea a fost… violată. Corpul ei nu îi mai aparţine în totalitate.

Maxilarul i se încorda. Nici măcar Amren nu îndrăzni să spună nimic.

— Şi când am să-l văd data viitoare pe Regele Hybernului, am să-i jupoi pielea de pe oase.

Pietrele lui Siphon licăriră în semn de răspuns.

— Sunt sigur că regele se va bucura pe deplin de această experienţă, spuse Rhys calm.

Cassian se încruntă.

— Vorbesc serios.

— O, nici nu mă îndoiesc. Ochii violeţi ai lui Rhys erau orbitori în întunericul din apartament. Dar înainte să te pierzi în planuri de răzbunare, aminteşte-ţi că mai întâi avem de pus la cale un război.

— Ticălosule!

Partenerul meu rânji. Rhys îl întărâta, enervându-l pe Cassian, ca să nu se lase mistuit de uşoara urmă de vinovăţie. Ceilalţi îl lăsau să o facă pentru că, probabil, şi ei o făcuseră de câteva ori în ultimele săptămâni.

— Ai perfectă dreptate să-mi spui aşa, zise Rhys, dar tot câştigarea războiului este pe primul loc, nu răzbunarea.

Cassian deschise gura ca şi când ar fi vrut să-l contrazică, dar Rhys se uită la cărţile împrăştiate pe covorul luxos.

— Nimic? o întrebă el pe Amren.

— Nu înţeleg de ce i-ai trimis pe clovnii ăştia doi – se uită cu ochii mijiţi spre Mor şi Azriel – să mă supravegheze.

Deci aici venise Azriel – direct la apartament. Fără îndoială, ca să o cruţe pe Mor de a îndeplini singură sarcina aceasta. Dar tonul lui Amren… era ţâfnos, da, dar poate şi un pic prefăcut, ca să alunge strălucirea prea fragilă din ochii lui Cassian.

— Nu te supraveghem, spuse Mor, bătând cu piciorul pe covor. Supraveghem Cartea.

Şi, când spuse asta… Am simţit-o. Am auzit-o.

Amren lăsase Cartea Respiraţiilor pe noptiera ei, peste care pusese un pahar cu sânge vechi.

Nu ştiam dacă să râd sau să mă crispez. Cea din urmă senzaţie câştigă atunci când Cartea şopti: „Bună, mincinoasă cu chip drăguţ! Bună, prinţesă cu…”

— O, taci, îi spuse printre dinţi Amren Cărţii care… tăcu. Ce lucru odios! mormăi ea.

Rhys îmi zâmbi strâmb.

— De când am unit cele două jumătăţi ale Cărţii, am aflat… că mai vorbeşte din când în când.

— Ce spune?

— Prostii, rosti Amren cu năduf, încruntându-se la Carte. Îi place să se audă vorbind. Ca majoritatea oamenilor care îmi aglomerează apartamentul.

Cassian rânji.

— Iar a uitat cineva să-i dea lui Amren de

mâncare?

Ea îi arătă degetul în semn de avertisment, fără să-şi ridice privirea.

— Rhysand, ţi-ai adus cu vreun motiv haita vorbăreaţă în casa mea?

Casa ei nu era decât un pod imens, dar niciunul dintre noi nu îndrăzni să o contrazică în timp ce Mor, Cassian şi Azriel se apropiară în cele din urmă, formând un mic cerc în jurul lui Amren, care stătea tolănită în mijlocul camerei.

— Informaţiile pe care le-ai obţinut de la Dagdan şi Brannagh confirmară ce am aflat noi cât timp ai fost plecată, îmi spuse Rhys. Mai ales în ceea ce priveşte posibilii aliaţii ai Hybernului din alte teritorii – de pe continent.

— Nişte vulturi, mormăi Mor, iar Cassian păru înclinat să confirme.

Dar Rhys... Rhys chiar spionase cât Azriel fusese acolo.

Rhys pufni.

— *Pot* să rămân ascuns, draga mea parteneră.

M-am încruntat la el, dar Azriel interveni.

— Feyre, faptul că ne-ai confirmat mişcările Hybernului e tot ce aveam nevoie.

— De ce?

Cassian îşi încrucişa braţele.

— Şansele de a rezista singuri în faţa armatei Hybernului sunt slabe. Dacă armatele din Vallahan, Montesere şi Rask li se alătură...

Îşi trasă o linie pe gâtul bronzat.

Mor îi dădu un cot în coaste. Cassian o înghionti şi el în timp ce Azriel scutură din cap spre amândoi, umbrele răsucindu-se în jurul vârfurilor

aripilor lui.

— Cele trei teritorii sunt atât de… puternice? Poate că era o întrebare prostească, una care arăta cât de puţine lucruri ştiam despre teritoriile fae de pe continent…

— Da, spuse Azriel, fără urmă de judecată în ochii lui căprui. Vallahan are soldaţi, Montesere are bani, iar Rask… este destul de mare să aibă şi bani, şi soldaţi.

— Şi noi nu avem posibili aliaţi prin celelalte teritorii de peste mări?

Rhys trase un fir rebel de pe mâneca jachetei lui negre.

— Nu unii care să navigheze până aici ca să ne ajute.

Stomacul mi se întoarse.

— Dar Miryam şi Drakon? Cândva, refuzase să se gândească, dar… Ai luptat pentru Miryam şi Drakon în urmă cu câteva secole, i-am spus lui Rhys. El făcuse mai mult decât atât, dacă era să-i dai crezare lui Jurian. Poate că este timpul să le ceri un favor.

Dar Rhys scutură din cap.

— Am încercat. Azriel s-a dus în Cretea.

Era insula pe care Miryam, Drakon şi popoarele lor umane şi Fae unite trăiseră în secret în ultimele cinci secole.

— Era abandonată, spuse Azriel. Devastată. N-am găsit nimic care să mă facă să înţeleg ce s-a întâmplat sau unde au plecat.

— Crezi că Hybernul…

— Nici urmă de Hybern sau de violenţă, interveni Mor, cu faţa încordată.

Aceştia fuseseră şi prietenii ei – în timpul Războiului. Miryam, Drakon şi reginele umane care făcuseră ca Tratatul să fie semnat. În ochii ei căprui – şi ai tuturor – se citea o îngrijorare adevărată şi profundă.

— Atunci, crezi că au aflat despre Hybern şi au fugit? am întrebat eu.

Drakon avea o legiune înaripată, îmi spusese Rhys cândva. Dacă am fi avut vreo şansă să o găsim…

— Drakon şi Miryam pe care îi cunoşteam nu ar fi fugit – nu de asta, spuse Rhys.

Mor se aplecă înainte, părul auriu revărsându-i-se peste umeri.

— Dar acum, că Jurian e implicat în acest conflict… Miryam şi Drakon, fie că le place, fie că nu, au fost mereu legaţi de el. Nu îi condamn pentru că au fugit, dacă el chiar îi vânează.

Chipul lui Rhys se relaxă o clipă.

— Cu asta îl are la mână Regele Hybernului pe Jurian, şopti el. Acesta este motivul pentru care Jurian îl slujeşte.

M-am încruntat.

— Miryam a murit – cu o suliţă în piept în timpul ultimei bătălii pe mare, explică Rhys. A sângerat până să ajungă într-un loc sigur. Dar Drakon ştia o insulă sacră şi ascunsă, unde un obiect de o putere teribilă era ascuns. Un obiect creat chiar de Cazan, spune legenda. El a dus-o acolo, în Cretea – a folosit obiectul ca să o învie, ca să o facă nemuritoare. Aşa cum şi tu ai fost Creată, Feyre.

În urmă cu câteva luni, Amren spusese că

Miryam fusese *Creată* la fel ca mine.

Şi Amren păru să-şi aducă aminte când spuse:

— Cred că Regele Hybernului i-a promis lui Jurian că va folosi Cazanul ca să dea de urma obiectului, spre locul în care locuiesc acum Miryam şi Drakon. Poate că şi-au dat seama şi au plecat cât de repede au putut.

Ca să se răzbune, deoarece furia nebună care îl bântuia pe Jurian... ar fi făcut orice i-ar fi cerut Regele Hybernului, ca să o poată ucide chiar el pe Miryam.

— Dar unde au plecat? M-am uitat la Azriel, Îmblânzitorul Umbrelor care încă stătea rezemat de zid, nefiresc de nemişcat. Nu ai găsit nicio urmă care să-ţi spună unde ar fi putut să dispară?

— Niciuna, răspunse Rhys în locul lui. De atunci, tot trimitem mesagerii înapoi – inutil.

Mi-am frecat faţa, alungându-mi speranţa.

— Atunci, dacă ei nu sunt posibili aliaţi... Cum împiedicăm celelalte teritorii de pe continent să se alăture Hybernului – să îşi trimită armatele aici? Am tresărit. Ăsta e planul nostru, nu-i aşa?

Rhys zâmbi înfiorător.

— Da. Unul la care am lucrat cât timp ai fost plecată.

Am aşteptat, încercând să nu mă plimb când ochii argintii ai lui Amren părură să strălucească de amuzament.

— Mai întâi am cercetat Hybernul şi oamenii lui. Cât de bine posibil.

El *fusese* în Hybern...

Rhys zâmbi la îngrijorarea de pe chipul meu.

— Speram ca Hybernul să aibă vreun conflict

intern pe care să-l exploatez – să îl fac să se prăbuşească din interior. Ca populaţia să nu-şi dorească războiul, să-l considere costisitor, periculos şi inutil. Dar cinci sute de ani pe acea insulă, cu puţine şanse de comerţ şi posibilităţi… Oamenii din Hybern sunt dornici de schimbare. Sau mai degrabă… de o revenire la vremurile de demult, când aveau sclavi umani care să le facă munca, când nu erau bariere care să-i împiedice să aibă ce percep acum a fi dreptul lor.

Amren închise cartea pe care o studia.

— Sunt proşti.

Ea scutură din cap şi părul negru se legănă când îşi ridică privirea încruntată la mine.

— Bogăţia Hybernului se tot împuţinează de câteva secole încoace. Multe dintre rutele lor comerciale dinaintea războiului duceau spre sud – spre Tărâmul Întunecat. Dar de îndată ce s-au orientat către oameni… Nu ştim dacă Regele Hybernului a eşuat în mod voit să stabilească noi rute comerciale şi să creeze oportunităţi pentru poporul lui pentru ca, într-o zi, să încurajeze acest război sau dacă nu a fost prevăzător şi a lăsat totul să se distrugă. Dar, de câteva secole, oamenii din Hybern s-au înrăit. Hybernul *a permis* ca indignarea din cauza stagnării permanente şi a sărăciei să îi chinuiască.

— Sunt mulţi Mari Spiriduşi care, acum şi înainte de război, credeau că oamenii… sunt proprietatea lor, spuse Mor cu precauţie. Erau mulţi Mari Spiriduşi care aveau doar privilegii mulţumită acelor sclavi. Şi când privilegiile le-au fost luate, când au fost forţaţi să îşi părăsească

patria sau să le facă loc altor Mari Spiriduşi şi teritoriilor reformate – să creeze altele noi – deasupra zidului… Ei n-au uitat mânia aceea, nici măcar după câteva secole. Mai ales nu în locuri ca Hybernul unde, în mare parte, teritoriul şi oamenii nu au fost afectaţi de schimbare. Au fost unii dintre puţinii care n-au trebuit să cedeze niciun teritoriu dinspre zid şi nu au cedat niciun teren teritoriilor Fae, care-şi caută acum o nouă casă. Izolat, din ce în ce mai sărac şi fără sclavi care să muncească… Hybernul consideră de mult perioada de dinaintea războiului o epocă de aur. Şi secolele de după aceea ca pe un ev întunecat.

Mi-am frecat pieptul.

— Sunt nebuni să creadă asta.

Rhys dădu din cap.

— Da, cu siguranţă sunt. Dar nu uita că regele lor a încurajat viziunile acestea limitate asupra lumii. Nu şi-a extins rutele comerciale şi nu le-a permis altor teritorii să îi ia vreun teren şi să-şi impună cultura lor. S-a gândit unde le-a mers prost Loialiştilor în timpul războiului. Cum au cedat în cele din urmă, nu pentru că au fost copleşiţi, ci pentru că au început să se certe între ei. Hybernul a avut destulă vreme să se gândească la greşelile acelea şi la cum să le evite cu orice preţ. Deci el s-a asigurat că poporul său favorizează Războiul şi ideea de a distruge zidul pentru că ei cred că aşa vor reinstaura acest… trecut glorios. Oamenii Hybernului nu îşi văd regele şi armata ca pe nişte cuceritori, ci ca pe eliberatorii Marilor Spiriduşi şi ai celor care le sunt alături.

Greaţa îmi făcu stomacul să se agite.

— Cum poate *să creadă* cineva asta?

Azriel îşi trecu o mână acoperită de cicatrice prin păr.

— Asta am aflat. Ce am auzit în Hybern şi în teritorii ca Rask, Montesere şi Vallahan.

— Fato, noi vom fi daţi exemplu, explică Amren. Prythianul. Am fost printre cei mai înverşunaţi apărători şi negociatori ai Tratatului. Hybernul vrea să revendice Prythianul nu doar ca să croiască o cale spre continent, ci ca să arate ce o să se întâmple cu teritoriile Marilor Spiriduşi care apără Tratatul.

— Dar alte teritorii îl vor proteja cu siguranţă, am spus eu, studiindu-le chipurile.

— Nu atât de multe pe cât am sperat, recunoscu Rhys, crispându-se. Sunt mulţi – prea mulţi – cei care s-au simţit striviţi şi sufocaţi în ultimele secole. Vor să-şi recupereze vechile teritorii de la poalele zidului şi puterea şi prosperitatea odată cu ele. Cele cinci secole în care s-au luptat să se adapteze şi să prospere le-au înfrumuseţat viziunea despre trecut.

— Poate că le-am făcut un deserviciu când nu le-am dat suficient din bogăţia şi teritoriile noastre, spuse gânditoare Mor. Poate că este vina noastră că am permis ca situaţia să se înrăutăţească.

— Asta rămâne de discutat, spuse Amren, fluturând o mână delicată. Ideea este că nu înfruntăm o armată hotărâtă să distrugă. Ei sunt ferm convinşi că este *eliberarea.* Pentru Marii Spiriduşi sufocaţi de zid şi lucrurile despre care cred că încă le aparţin.

Am înghiţit în sec.

— Deci ce rol au celelalte teritorii – cele trei cu care Hybernul pretinde că se va alia? M-am uitat printre Rhys şi Azriel. Ai spus că… ai fost acolo?

Rhys ridică din umeri.

— Acolo, în Hybern, în celelalte teritorii… El îmi făcu semn cu ochiul. A trebuit să îmi găsesc o ocupaţie ca să nu îţi simt lipsa.

Mor îşi dădu ochii peste cap, dar Cassian fu cel care spuse:

— Nu putem să ne permitem să lăsăm cele trei teritorii să se alăture Hybernului. În cazul în care cei de acolo îşi trimit armatele în Prythian, suntem terminaţi.

— Deci ce facem?

Rhys se rezemă de stâlpul sculptat al patului lui Amren.

— Îi ţinem ocupaţi. El făcu semn din bărbie spre Azriel. Am „plantat” informaţii – adevăruri, minciuni şi semi-adevăruri – ca să le afle. Şi o parte le-am răspândit printre vechii noştri aliaţi, care acum ezită să ne sprijine.

Zâmbetul lui Azriel era un licăr alb. Minciuni şi adevăr – Îmblânzitorul Umbrelor şi spionii lui le împrăştiaseră în regatele străine.

M-am încruntat.

— Ai manipulat teritoriile de pe continent să se răzvrătească unele împotriva celorlalte?

— M-am asigurat că au o ocupaţie, spuse Cassian, o urmă de amuzament viclean licărind în ochii lui căprui. Că vechii inamici şi naţiunile rivale din Rask, Vallahan şi Montesere au primit brusc informaţii, care le-au făcut să se îngrijoreze că vor fi atacate şi să-şi întărească apărarea. Fapt care, la

rândul lui, a determinat ţinuturile Rask, Vallahan şi Montesere să înceapă să se uite la propriile graniţe, şi nu la ale noastre.

— Dacă aliaţii noştri din Război sunt prea ocupaţi să vină să lupte, atunci nu ne pasă cât îi ţin pe ceilalţi ocupaţi şi îi împiedică să navigheze până *aici…* spuse Mor, încrucişându-şi braţele la piept.

Am clipit uitându-mă la ei. La Rhys.

Genial. Era de-a dreptul genial să îi facă să se concentreze şi să se teamă de ceilalţi şi, astfel, să păstreze distanţa.

— Deci… ei nu vor veni?

— Putem doar să ne rugăm să nu o facă şi să ne ocupăm de asta destul de repede încât să nu-şi dea seama că i-am manipulat pe toţi, spuse Amren.

— Şi cum rămâne totuşi cu reginele umane? Mi-am muşcat buricul degetului mare. Cred că sunt conştiente că, până la urmă, niciun târg cu Hybernul nu le-ar avantaja.

Mor îşi sprijini antebraţele de coapse.

— Cine ştie ce le-a promis Hybernul şi ce minciuni le-a spus? El le-a oferit deja nemurirea cu ajutorul Cazanului în schimbul cooperării lor. Dacă au fost destul de proaste încât să accepte, atunci nu mă îndoiesc de faptul că i-au şi deschis larg uşile.

— Dar nu ştim cu siguranţă, replică Amren. Şi nimic din toate astea nu explică de ce sunt atât de tăcute şi de ce s-au închis în palat.

Rhys şi Azriel scuturară din cap, confirmând în tăcere.

M-am uitat cu atenţie la ei şi la amuzamentul

care începea să dispară.

— Te înnebuneşte că nimeni nu a reuşit să intre în palat, nu-i aşa?

Amândoi mârâiră încet înainte ca Azriel să mormăie:

— N-ai idee.

Amren ţâţâi, privirea ei ridicată oprindu-se asupra mea.

— Comandanţii din Hybern au fost proşti să-şi dezvăluie planurile în legătură cu distrugerea zidului. Sau poate că ştiau că informaţiile vor ajunge la noi, iar stăpânul lor vrea să fierbem.

Mi-am înclinat capul.

— Te referi la distrugerea zidului prin găurile deja existente?

Ea făcu semn din bărbia ascuţită când gesticulă spre cărţile din jurul ei.

— Este o vrajă complexă – o portiţă prin magia care susţine zidul.

— Şi asta presupune că ceva ar putea fi în neregulă cu Cazanul, spuse Mor încruntându-se.

Am ridicat din sprâncene, gândindu-mă.

— Deoarece Cazanul ar trebui să poată distruge zidul de unul singur, nu?

— Corect, spuse Rhysand, mergând spre Cartea de pe noptieră. Nu îndrăzni să o atingă. De ce s-ar deranja să caute găurile ca să ajute Cazanul, când el ar putea să-i dezlănţuie puterea şi să termine treaba?

— Poate că i-a folosit prea mult din putere ca să le transforme pe surorile mele şi pe regine.

— Este foarte probabil, spuse Rhys, întorcându-se lângă mine. Dar dacă are de gând să

exploateze găurile din zid, trebuie să găsim o cale să le *reparăm* înainte să poată acţiona.

— Există vrăji cu ajutorul cărora să-l peticim? am întrebat-o pe Amren.

— Caut, spuse ea printre dinţi. Mi-ar fi de mare ajutor dacă cineva şi-ar târî fundul la bibliotecă să facă mai multe cercetări.

— Suntem la dispoziţia ta, se oferi Cassian şi făcu o plecăciune în bătaie de joc.

— Nu ştiam că eşti în stare să citeşti, spuse dulce Amren.

— S-ar putea să fie în zadar, interveni Azriel înainte să poată Cassian rosti cu voce tare răspunsul care i se citea. Ca să ne momească să ne concentrăm asupra zidului – în timp ce el atacă din altă parte.

M-am strâmbat la Carte.

— De ce să nu încercăm să anulăm din nou puterile Cazanului?

— Pentru că era să mori ultima dată, rosti Rhys cu o voce calmă şi egală care îmi spuse suficient: era imposibil să mă lase să risc să fac asta din nou.

M-am îndreptat.

— Nu eram pregătită în Hybern. Niciunul dintre noi nu era. Dacă aş încerca din nou…

Mor interveni.

— Dacă ai încerca din nou, ar putea foarte bine să te ucidă. Ca să nu mai spun că noi *chiar* ar trebui să ajungem la Cazan, ceea ce nu este o opţiune.

— Regele nu ar scăpa Cazanul din vedere, mă lămuri Azriel văzându-mă încruntată. Şi îl păzeşte cu şi mai multe vrăji şi capcane decât ultima dată.

Am vrut să obiectez, dar Îmblânzitorul Umbrelor adăugă: Ne-am gândit la asta. Nu este o opţiune viabilă.

L-am crezut, iar sinceritatea desăvârşită din ochii căprui îmi confirmă faptul că se gândiseră în detaliu la asta.

— Ei bine, dacă este prea riscant să anulăm puterile Cazanului, am spus eu gânditoare, atunci oare pot să repar cumva zidul? Dacă zidul a fost înălţat de spiriduşi uniţi, iar magia mea este un amestec atât de complex de…

Amren se gândi în liniştea care se lăsă.

— Probabil. Relaţia ar fi fragilă, dar… da, poate că ai reuşi să-l repari, deşi surorile tale, create chiar de Cazan, ar putea avea un fel de magie pe care noi…

— Surorile mele nu au niciun amestec în asta.

Urmă încă un moment de linişte, întreruptă doar de foşnetul aripilor lui Azriel.

— Le-am cerut să ne ajute o dată şi uite ce s-a întâmplat. Nu am de gând să le supun riscului din nou.

Amren pufni.

— Parcă eşti Tamlin.

Am simţit cuvintele ca pe o lovitură.

Rhys îşi strecură o mână pe spatele meu, apărând atât de repede încât nu l-am văzut mişcându-se. Dar, înainte să răspundă, Mor spuse încet:

— Să nu mai spui niciodată asemenea prostii, Amren.

Pe chipul lui Mor nu se citeau decât un calm rece şi furie.

Nu o mai văzusem atât de… înfricoşătoare. Se înfuriase pe reginele muritoare, dar asta… Asta era faţa locţiitoarei Marelui Lord.

— Dacă eşti ţâfnoasă pentru că ţi-e foame, atunci spune-ne, continuă încet Mor cu răceală. Dar, dacă mai spui aşa ceva, am să te arunc în nenorocitul de Sidra.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Singurul răspuns al lui Mor fu un mic zâmbet.

Amren îşi îndreptă atenţia asupra mea.

— Avem nevoie de surorile tale – dacă nu pentru asta, atunci ca să îi convingem pe ceilalţi de riscuri şi să ni se alăture. De vreme ce oricărui posibil aliat i-ar putea fi… greu să ne creadă după atâţia ani de minciuni.

— Cere-ţi scuze! spuse Mor.

— Mor, am şoptit eu.

— *Cere-ţi scuze!* îi spuse ea printre dinţi lui Amren.

Amren nu spuse nimic.

Mor făcu un pas spre ea, iar eu am zis:

— Are dreptate.

Amândouă se uitară la mine cu sprâncenele ridicate.

Am înghiţit în sec şi am spus din nou:

— Amren are dreptate.

M-am îndepărtat de atingerea lui Rhys când am constatat că tăcuse ca să mă lase să-mi dau seama cum să mă ocup de amândouă, ca în familie, dar în mare parte ca Marea lor Doamnă.

Chipul lui Mor se încordă, dar am scuturat din cap.

— Pot… să le întreb pe surorile mele, să văd

dacă au vreun fel de putere, dacă ar fi dispuse să… discute cu ceilalţi despre suferinţa lor. Dar nu le voi forţa să ajute, dacă nu vor să participe. Alegerea va fi a lor.

M-am uitat la partenerul meu – la masculul care îmi oferise opţiunea nu ca pe un dar, ci ca pe un *drept.* Ochii violeţi ai lui Rhys licăriră în semn de înţelegere.

— Dar le voi transmite clar… că suntem disperaţi.

Amren pufni, ca o pasăre de pradă care îşi umflă penele.

— Compromis, Amren! zise mieros Rhys. Se cheamă „compromis”.

Ea îl ignoră.

— Dacă vrei să începi să-ţi convingi surorile, scoate-le din casă! A sta închis nu a ajutat pe nimeni niciodată.

— Nu sunt sigur că Velarisul este pregătit pentru Nesta Archeron, spuse Rhys lin.

— Sora mea nu este un animal feroce, am izbucnit eu.

Rhys se retrase uşor, ceilalţi trezindu-se brusc fascinaţi de covor, de divan şi de cărţi.

— Nu asta am vrut să spun.

Nu i-am răspuns.

Mor se încruntă dezaprobator la Rhys, pe care l-am simţit privindu-mă atent, dar care mă întrebă:

— Şi Elain?

M-am mişcat un pic, alungând cuvintele care încă pluteau între mine şi Rhys.

— Pot să o întreb, dar… s-ar putea să nu fie pregătită să se afle în preajma atâtor oameni.

Trebuia să se căsătorească săptămâna viitoare, i-am lămurit eu.

— Tot repetă asta, la infinit, mormăi Amren.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Ai grijă!

Amren clipi surprinsă la mine, dar am continuat:

— Deci trebuie să găsim o cale de a repara zidul înainte ca Hybernul să îl distrugă folosind Cazanul. Şi să purtăm acest război înainte ca oricare dintre celelalte teritorii să se alăture atacului Hybernului şi, în cele din urmă, să punem mâna pe Cazan. Altceva?

— Asta e tot, spuse Rhys cu grijă. De îndată ce putem aduna o armată, atacăm Hybernul.

— Legiunile illyriene sunt aproape gata, spuse Cassian.

— Nu, spuse Rhys. Mă refer la o armată mai mare, nu doar din Regatul Nopţii, ci din tot Prythianul. Singura noastră şansă potrivită să găsim aliaţi în acest război.

Niciunul dintre noi nu vorbi şi niciunul nu se mişcă.

— Mâine, spuse Rhys simplu, invitaţiile vor fi trimise fiecărui Mare Lord din Prythian, pentru a ne întâlni peste două săptămâni. Este timpul să vedem câţi ne sunt alături şi să ne asigurăm că înţeleg consecinţele refuzului.

Capitolul 17

L-am lăsat pe Cassian să mă ducă spre casă două ore mai târziu, doar pentru că recunoscuse

că încă se antrena să-şi întărească aripile şi trebuia să-şi forţeze limitele.

Căldura emana de pe acoperişurile cu ţiglă şi pietrele roşii când ne-am înălţat mult deasupra lor, briza rece a mării atingându-mi faţa.

Terminaserăm discuţia cu o jumătate de oră în urmă, oprindu-ne doar când chiorăitul stomacului lui Mor se auzise la fel de tare ca un tunet. Ne petrecuserăm timpul hotărând unde să ne întâlnim, pe cine să aducem la întâlnirea cu Marii Lorzi.

Invitaţiile urmau să fie trimise a doua zi, dar fără a specifica locul întâlnirii. Rhys spunea că era inutil să alegem unul, de vreme ce Marii Lorzi ne-ar fi respins fără îndoială alegerea iniţială şi ar fi propus ei o alta. Nu alesesem decât ziua şi ora – cele două săptămâni fiind perioada-tampon împotriva ciondănelilor care s-ar fi iscat cu siguranţă. Restul… Trebuie să ne pregătim pentru toate posibilităţile.

Ne-am întors repede la casa din oraş ca să ne schimbăm înainte de a ne îndrepta din nou spre Casă – iar eu le-am găsit pe Nuala şi pe Cerridwen aşteptând în camera mea, cu zâmbetul pe chipurile umbrite.

Le-am îmbrăţişat pe amândouă, chiar dacă salutul lui Rhys fusese mai puţin… entuziasmat. Nu pentru că le-ar fi displăcut pe fantome, ci… pentru că mă răstisem la el în apartamentul lui Amren. Nu păruse supărat şi totuşi… Îi simţisem privirea atentă în ultimele câteva ore şi fusese ciudat… să mă uit la el. Atât de ciudat, că foamea exagerată mă făcuse să-mi fie un pic greaţă. Îl mai

provocasem şi înainte, dar... nu ca Mare Doamnă. Nu pe... tonul acela.

Aşa că nu am apucat să-l întreb despre asta când Nuala şi Cerridwen m-au ajutat să mă îmbrac, iar el intră în baie ca să se spele.

Nu că aş fi avut cine ştie ce haine elegante la dispoziţie. Am ales pantalonii illyrieni din piele, o cămaşă albă şi largă şi o pereche de papuci brodaţi, care-l tot făcură pe Cassian să pufnească în timpul zborului.

Când o făcu pentru a treia oară în două minute, l-am ciupit de braţ şi i-am spus:

— Este cald. Cizmele alea sunt sufocante.

El ridică din sprâncene, cu un aer nevinovat.

— Nu am spus nimic.

— Ai mormăit. *Din nou.*

— Locuiesc cu Mor de cinci sute de ani. Am învăţat pe pielea mea să nu mă îndoiesc de gusturile ei în ceea ce priveşte încălţările. El rânji. Oricât de stupide ar fi.

— Este vremea cinei. Doar dacă nu plănuieşti să te lupţi după aceea.

— Surorile tale vor fi acolo. Aş spune că prezenţa lor e o luptă în sine.

I-am studiat nonşalant chipul, observând cât de mult se chinuia să nu afişeze nicio emoţie, să se uite oriunde altundeva, numai în ochii mei nu. Rhys zbura în apropiere, destul de departe ca să nu audă când l-am întrebat:

— Ai folosi-o ca să vezi dacă poate cumva să repare zidul?

Ochii căprui se îndreptară spre mine.

— Da. Nu doar de dragul nostru, dar... trebuie

să iasă din casă. Trebuie să…

Cassian bătea zgomotos din aripi, părţile noi fiind observabile doar după lipsa cicatricelor.

— Se distruge singură dacă stă închisă acolo.

Pieptul mi se strânse şi m-am gândit la cuvintele mele.

— În ziua în care s-a schimbat, ea… Am simţit că este altfel.

M-am luptat cu încordarea muşchilor când mi-am amintit momentele acelea. Ţipetele şi sângele şi greaţa când le-am văzut pe surorile mele luate împotriva voinţei lor în timp ce nu puteam face nimic, când noi…

Mi-am înghiţit frica, vinovăţia.

— De parcă… tot ce o alcătuia, oţelul şi focul… S-au amplificat. Cataclismic. Ca atunci când… te uiţi la o pisică şi, brusc, vezi o panteră. Am scuturat din cap, ca şi când gestul ar fi alungat amintirea prădătorului, furia care fierbea în ochii gri-albaştri.

— Nu am să uit niciodată momentele acelea, câtă vreme am să trăiesc, spuse încet Cassian, mirosind sau simţind că amintirile mă distrugeau.

— Ai mai văzut-o aşa de atunci?

— Nu.

Casa se ivea, luminile aurii de la zidurile ferestrelor şi ale pragurilor uşilor chemându-ne mai aproape.

— Dar uneori o simt. De obicei, când este supărată pe mine, adăugă el cam trist. Ceea ce se întâmplă… în cea mai mare parte a timpului.

— De ce?

Ei se certau mereu, dar asta… da, dinamica

dintre ei fusese altfel înainte. Mai intensă.

Cassian îşi dădu părul din ochi, care era un pic mai lung decât îl văzusem ultima dată.

— Nu cred că Nesta mă va ierta vreodată pentru ce s-a întâmplat în Hybern. Pentru ce i s-a întâmplat ei, dar mai ales lui Elain.

— Aveai aripile sfâşiate. Abia dacă mai trăiai.

Vinovăţia distrugătoare şi otrăvitoare, împotriva căreia luptaseră ceilalţi în mansardă, se simţea în toate vorbele lui Cassian.

— Nu erai în poziţia de a salva pe cineva.

— I-am făcut o promisiune. Vântul îi zburli părul lui Cassian când miji ochii spre cer. Iar când a contat, nu mi-am respectat-o.

Încă îl visam încercând să se târască spre ea, întinzându-se după ea chiar şi în starea de semiconştienţă în care îl aruncaseră durerea şi sângele pierdut. Aşa cum făcuse cândva Rhysand pentru mine în ultimele clipe cu Amarantha.

Probabil că doar câteva bătăi de aripi ne separau de locul de aterizare, dar l-am întrebat:

— De ce te deranjezi, Cassian?

Închise ochii căprui când am aterizat lin, iar eu am crezut că nu avea să-mi răspundă, mai ales când îi auzeam deja pe ceilalţi în salonul de dincolo de verandă; mai ales când Rhys ateriză graţios lângă noi şi merse înainte, făcându-mi semn cu ochiul.

Dar Cassian spuse încet când ne-am îndreptat spre salon:

— Pentru că nu pot să stau deoparte.

*

În mod nesurprinzător, Elain nu ieşi din cameră.

Nesta, în mod surprinzător, o făcu.

Nu era o cină oficială – deşi Lucien, care stătea în apropierea ferestrelor şi urmărea cum soarele apunea peste Velaris, purta o jachetă verde elegantă şi brodată cu aur, pantalonii lui crem etalându-i coapsele musculoase, iar cizmele înalte până la genunchi fiind destul de lustruite, încât lumina fae din candelabre să se reflecte în ele.

El afişase mereu o graţie dezinvoltă, dar aici, în seara asta, cu părul legat la spate şi jacheta încheiată până la gât, semăna într-adevăr cu fiul unui Mare Lord. Frumos, puternic, un pic prea degajat, dar politicos şi elegant.

M-am îndreptat spre el când ceilalţi se serviră cu vinul din carafele de pe masa veche din lemn, perfect conştientă că, în timp ce prietenii mei discutau, ne supravegheau. Lucien mă măsură din priviri cu *singurul* său ochi – se uită la veşmintele mele obişnuite, apoi la illyrienii în hainele lor din piele, la Amren îmbrăcată în gri, ca de obicei, şi la Mor în rochia lungă roşie şi spuse:

— *Cum* trebuie să mă îmbrac?

Am ridicat din umeri, dându-i un pahar cu vin.

— Cum… ai chef.

Acel ochi auriu ţăcăni şi miji, apoi se întoarse la oraşul din faţă.

— Ce ai făcut în după-amiaza asta?

— Am dormit, spuse el. M-am spălat, am stat degeaba.

— Ţi-aş putea arăta oraşul mâine-dimineaţă,

am spus eu. Dacă vrei.

Nu conta că aveam o întâlnire de programat. Un zid de reparat. Un război de purtat. Puteam amâna o jumătate de zi. Să-i arăt *de ce* locul acesta devenise casa mea, de ce mă îndrăgostisem de conducătorul lui.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Lucien spuse:

— Nu trebuie să-ţi pierzi timpul convingându-mă. Înţeleg. Înţeleg că… noi nu eram ceea ce voiai. Sau ce îţi trebuia. Cât de mică şi izolată trebuie să fi fost casa noastră pentru tine, odată ce ai văzut asta. El făcu semn din bărbie spre oraş, unde luminile scânteiau acum în amurgul târziu. Cine ar putea să facă o comparaţie?

Aproape i-am spus „Adică nu ai cu ce compara?” dar am tăcut.

Îşi aţinti privirea peste umărul meu înainte să răspundă – iar Lucien amuţi. Ochiul lui metalic se roti uşor.

I-am urmărit privirea şi am încercat să nu mă încordez când Nesta intră în cameră.

Da, *devastatoare* era un cuvânt potrivit pentru cât de minunată devenise ca Mare Spiriduş. Şi în rochia cu mâneci lungi de un albastru-închis, mulată pe corp înainte să se reverse graţios spre pământ…

Cassian arăta de parcă ar fi primit o lovitură în abdomen.

Dar Nesta mă fixă cu privirea, lumina fae strălucind de-a lungul pieptenilor argintii din părul aranjat în sus. Pe ceilalţi îi ignoră respectuos, înălţându-şi capul când se îndreptă spre noi. M-am rugat că Mor şi Amren, cu sprâncenele lor ridicate,

să nu spună nicio...

— *De unde* a apărut rochia aia? zise Mor, rochia roşie unduindu-se în urma ei când veni spre Nesta. Sora mea se opri brusc, încordându-şi umerii, pregătindu-se să...

Dar Mor era deja acolo, pipăind materialul greu şi albastru, studiind fiecare cusătură.

— Vreau şi eu una, spuse ea îmbufnată.

Fără îndoială, era încercarea ei de a mă invita la cumpărături ca să îşi mărească garderoba. Ca Mare Doamnă, aveam nevoie de haine – de unele mai elegante. Mai ales pentru întâlnirea asta. Şi surorile mele aveau nevoie.

Mor îşi îndreptă ochii căprui spre mine şi eu am fost nevoită să-mi reprim recunoştinţa sufocantă care ameninţa să mă facă să plâng când m-am apropiat de ele.

— Presupun că partenerul meu a scos-o de undeva, am spus eu, uitându-mă peste umăr la Rhys, care era cocoţat pe marginea mesei, flancat de Az şi Cassian, cei trei illyrieni prefăcându-se că nu ascultau fiecare cuvânt în timp ce îşi turnau vin unul celuilalt.

Băgăcioşi. Am trimis gândul prin legătură, iar râsul întunecat al lui Rhys răsună drept răspuns.

— El primeşte toate laudele pentru haine, spuse Mor, studiind materialul din care era făcută fusta Nestei în timp ce sora mea era atentă ca un uliu, şi niciodată nu îmi spune unde le găseşte. Tot nu vrea să-mi spună unde a găsit rochia lui Feyre pentru Căderea Stelelor. Ea aruncă o privire încruntată peste umăr. Ticălosul!

Rhys chicoti. Cu toate acestea, Cassian nu

zâmbi, părând extrem de concentrat asupra Nestei şi a lui Mor.

Asupra a ceea ce avea să facă sora mea.

Mor se uită cu atenţie la pieptenii argintii din părul Nestei.

— Este bine că nu purtăm aceeaşi mărime – altfel aş fi tentată să fur rochia asta.

— Cel mai probabil direct de pe ea, mormăi Cassian.

Rânjetul de răspuns al lui Mor nu era liniştitor.

Dar chipul Nestei rămase inexpresiv. Rece. Ea o măsură din priviri pe Mor – observând rochia care-i expunea mare parte din abdomen, spate şi piept, apoi fustele lungi cu pliuri care îi dezvăluiau picioarele. Era scandaloasă, după moda oamenilor.

— Din fericire pentru tine, spuse Nesta categoric, nu îţi împărtăşesc sentimentul.

Azriel tuşi în vinul lui, dar Nesta se îndreptă pur şi simplu spre masă şi se aşeză pe un scaun.

Mor clipi, dar mi se destăinui crispându-se:

— Cred că o să avem nevoie de mai mult vin.

Nesta înţepeni, dar nu spuse nimic.

— Voi căuta prin colecţie, se oferi Cassian şi dispăru pe uşile holului interior prea repede ca să nu pară preocupat cu adevărat.

Nesta se mai încordă un pic.

O tachinau pe sora mea şi făceau glume pe seama ei... Am ocupat un loc lângă Nesta şi i-am şoptit:

— Au intenţii bune.

Nesta îşi trecu un deget peste aranjamentul ivoriu şi negru, studiind argintăria cu nervuri de iasomie nocturnă gravate în jurul mânerelor.

— Nu-mi pasă!

Amren se aşeză pe scaunul din faţa mea tocmai când Cassian se întoarse cu o sticlă în fiecare mână şi se crispă. Amren îi spuse surorii mele:

— Eşti o figură.

Nesta îşi dădu ochii peste cap. Amren roti leneş un pahar cu sânge, urmărind-o ca o pisică ce avea o jucărie nouă şi interesantă.

— De ce îţi strălucesc ochii? fu tot ce spuse Nesta.

Era un pic curioasă şi avea sincer nevoie de o explicaţie. Şi nu îi era frică. Deloc.

Amren îşi înclină capul.

— Ştii, niciunul dintre băgăcioşii ăştia nu m-a întrebat niciodată asta.

Băgăcioşii încercau să nu pară prea îngrijoraţi, ca şi mine.

Nesta aşteptă.

Amren oftă, părul ei negru legănându-se.

— Strălucesc doar pentru că sunt singura parte din mine asupra căreia vraja de izolare nu a avut efectul dorit. Singurul licăr spre ceea ce pândeşte dedesubt.

— Şi ce se află dedesubt?

Niciunul dintre ceilalţi nu vorbi şi nu se mişcă. Lucien, tot lângă fereastră, se albise ca hârtia.

Amren îşi trecu un deget de-a lungul marginii paharului ei, unghiile vopsite cu roşu strălucind la fel de intens ca sângele dinăuntru.

— Nici asta nu au îndrăznit să mă întrebe.

— De ce?

— Deoarece nu este politicos să întrebi şi

pentru că se tem. Amren se uită în ochii Nestei, iar sora mea nu ezită. Nu tresări.

— Noi două suntem la fel, spuse Amren.

Nu eram sigură că respiram. Prin legătură, nu eram sigură nici de faptul că Rhys respira.

— Nu în ceea ce priveşte carnea, creatura care pândeşte sub pielea şi oasele noastre… Amren îşi miji ochii remarcabili. Ci… Văd esenţa, fato. Amren dădu din cap, mai mult în sinea ei. Nu te-ai potrivit tiparului în care te-au îndesat. Căii prin care te-ai născut şi pe care ai fost forţată să mergi. Ai încercat şi totuşi nu ai reuşit, nu ai *putut* să te integrezi. Iar apoi, calea s-a schimbat. Ea dădu uşor din cap. Ştiu cum este să fii aşa. Îmi amintesc asta, chiar dacă s-a întâmplat demult.

Nesta desprinsese cu calmul supranatural al creaturii Fae mult mai repede decât mine. Rămase acolo câteva clipe, fixând-o pur şi simplu cu privirea pe femela ciudată şi delicată din faţa ei, cântărind cuvintele, puterea care emana din Amren… Iar apoi Nesta spuse:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Buzele roşii ale lui Amren se despărţiră într-un zâmbet larg, diabolic.

— Fato, când ai să izbucneşti, să te asiguri că o să se simtă în toată lumea.

Un fior mi se strecură pe sub piele.

— Se pare că Amren a luat lecţii de actorie la teatrul de pe strada noastră, spuse Rhys tărăgănat.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Vorbesc serios, Rhysand…

— Sunt sigur de asta, spuse el, aşezându-se în

dreapta mea. Dar aş prefera să mănânc *ceva* înainte să ne faci să ne pierdem pofta.

Mâna lui latră îmi încălzi genunchiul când mi-l cuprinse pe sub masă, strângându-l liniştitor.

Cassian se aşeză în stânga lui Amren, Azriel lângă el, iar Mor în faţa lui, lăsându-l pe Lucien.

Lucien privi încruntat la locul rămas liber în capul mesei, apoi la locul gol din faţa Nestei.

— Eu… Nu ar trebui să stai tu în capul mesei?

Rhys ridică o sprânceană.

— Nu-mi pasă unde stau! Îmi pasă doar să mănânc ceva bun – şi pocni din degete – acum.

Bucătarii pe care i-am întâlnit pregătind mâncarea în subsolul Casei apărură în partea cealaltă a mesei cu platouri, tăvi şi boluri. Cărnuri prăjite, diverse sosuri, orez şi pâine, legume fierte în aburi, aduse de la fermele din apropiere… Aproape am oftat la mirosurile care se unduiau ademenitor în jurul meu.

Lucien se aşeză, arătând de parcă ar fi stat pe o pernă de ace.

M-am întins peste Nesta ca să-i explic lui Lucien:

— Te vei obişnui cu lipsa de etichetă.

— Dragă Feyre, o spui de parcă ar fi un lucru rău, zise Rhys servindu-se dintr-o farfurie cu somon prăjit înainte să mi-o dea mie.

Mi-am dat ochii peste cap, luând câteva bucăţi crocante pe farfuria mea.

— Ca să ştii, prima cină la care am fost toţi prezenţi m-a luat prin surprindere.

— O, ştiu, spuse Rhys zâmbind.

Cassian chicoti.

— Sincer, Azriel este singurul politicos, i-am spus lui Lucien, care îşi punea în tăcere o grămadă de fasole verde cu unt pe farfurie, dar de care nu se atinse, minunându-se poate de mâncarea simplă şi atât de diferită de meniurile dichisite din Regatul Primăverii.

Mor şi Cassian oftară indignaţi, dar Îmblânzitorul Umbrelor schiţă un zâmbet când îşi înclină capul şi trase către sine o tavă cu sfeclă prăjită, presărată cu brânză de capră.

— Nici măcar să nu pretinzi că nu e adevărat.

— Bineînţeles că este adevărat, spuse Mor, oftând zgomotos, dar nu trebuia să ne faci să părem *grobieni.*

— Mor, mă aşteptam s-o iei ca pe un compliment, spuse cu blândeţe Rhys.

Nesta urmărea schimbul de replici ca şi când s-ar fi aflat la un meci, atentă la noi. Ea nu se întinse spre nicio mâncare, aşa că mi-am permis să-i pun câteva linguri din diverse feluri de mâncare pe farfurie.

Ea urmări şi asta.

Şi când m-am oprit, continuând să-mi umplu farfuria, Nesta spuse:

— Înţeleg ce ai vrut să spui despre mâncare.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc conversaţia din casa tatălui nostru, când ne certaserăm din cauza diferenţelor dintre mâncarea oamenilor şi cea Fae. Felurile de mâncare erau aceleaşi, dar… aveau un *gust mai bun* de cealaltă parte a zidului.

— Este un compliment?

Nesta nu îmi zâmbi când desfăcu nişte sparanghel cu furculiţa şi începu să mănânce, iar

eu mi-am dat seama că era un moment potrivit să-l întreb pe Cassian:

— La ce oră ne întoarcem mâine în ringul de antrenament?

Spre meritul lui, Cassian nici măcar nu aruncă o privire la Nesta când răspunse, zâmbind leneş:

— Aş spune la răsărit, dar, de vreme ce sunt mai degrabă recunoscător că te-ai întors întreagă, te voi lăsa să dormi mai mult. Hai să ne întâlnim la şapte!

— N-aş spune că dorm mai mult, am spus eu.

— Pentru un illyrian, este o oră târzie, mormăi Mor.

Aripile lui Cassian foşniră.

— Lumina zilei este o resursă preţioasă.

— Trăim în *Regatul Nopţii,* replică Mor.

Cassian se strâmbă la Rhys şi la Azriel.

— Ţi-am spus că din clipa în care vom începe să lăsăm femelele să intre în grupul nostru, acestea ne vor crea numai probleme.

— Din câte îmi amintesc, Cassian, spuse sec Rhys, chiar tu ai spus că n-ai mai vrea să te uiţi la feţele noastre urâte şi că prezenţa unor *doamne* ţi-ar oferi frumuseţea atât de necesară la care să te uiţi toată ziua.

— Porcule! spuse Amren.

Cassian îi făcu un gest vulgar, la vederea căruia Lucien se înecă cu mâncarea.

— Eram un tânăr illyrian naiv, spuse el, apoi arătă cu furculiţa spre Azriel. Nu încerca să te ascunzi. Ai spus acelaşi lucru.

— Nu-i adevărat, zise Mor, iar umbrele în care Azriel chiar se învăluise subtil dispărură. Azriel nu a

spus niciodată ceva atât de îngrozitor. Doar tu, Cassian. Doar tu.

Generalul armatelor Marelui Lord scoase limba. Mor răspunse la fel.

Amren se încruntă la Rhys.

— Ar fi înţelept să îi laşi pe *amândoi* acasă la întâlnirea cu ceilalţi, Rhysand. Ne vor face numai probleme.

Am îndrăznit să arunc o privire spre Lucien – doar ca să-i văd reacţia.

Îşi controla chipul, dar o oarecare surprindere licărea acolo. Şi precauţie, dar, mai ales... surprindere. Am riscat să mă mai uit o dată la Nesta, însă ea îşi privea farfuria, ignorându-i respectuos pe ceilalţi.

— Rămâne de văzut dacă ni se vor alătura, spuse Rhys.

Lucien se uită atunci la el, curiozitatea din singurul ochi fiind inconfundabilă. Rhys observă asta şi ridică din umeri.

— Veţi afla destul de curând, presupun. Invitaţiile trimise mâine îi vor chema pe toţi Marii Lorzi să se adune ca să discutăm despre Război.

Lucien strânse tare furculiţa.

— Pe toţi?

Nu eram sigură dacă se referea la Tamlin sau la tatăl său, dar Rhys dădu oricum din cap.

Lucien se gândi.

— Pot să-ţi ofer un sfat nesolicitat?

Rhys rânji.

— Cred că este prima dată când cineva de la masa asta mă întreabă aşa ceva.

Mor şi Cassian scoaseră acum limba la el, dar

Rhys flutură leneş o mână spre Lucien.

— Te rog, sfătuieşte-mă!

Lucien se uită cu atenţie la partenerul meu, apoi la mine.

— Presupun că Feyre va participa la întâlnire.

— Da.

Amren sorbi din paharul ei cu sânge – singurul sunet din cameră când Lucien reflectă din nou.

— Ai de gând să-i ascunzi puterile?

Linişte.

Rhys spuse în cele din urmă:

— Asta plănuiam să discut cu partenera mea. Tu ce părere ai, Lucien?

Tonul său continua să fie tăios, chiar un pic răutăcios.

Lucien mă studie din nou, iar eu am făcut un efort să rămân nemişcată.

— Este foarte probabil ca tatăl meu să se alăture Hybernului dacă el crede că are o şansă să îşi recupereze puterea ucigându-te.

Rhys mârâi.

— Totuşi fraţii tăi m-au văzut, am spus eu, lăsând jos furculiţa. Poate că ar putea să creadă că flăcările erau ale tale, dar gheaţa…

Lucien făcu un semn din bărbie spre Lucien.

— Asta e informaţia pe care trebuie să o afli. Ce ştie tatăl meu – dacă fraţii mei şi-au dat seama ce făcea ea. Trebuie să începi de acolo şi să-ţi faci planul pentru întâlnire în funcţie de asta.

— Eris ar putea să nu dezvăluie informaţia şi să-i convingă pe ceilalţi să facă la fel, dacă el crede că asta l-ar ajuta mai mult, zise Mor.

M-am întrebat dacă Mor tot îl vedea pe Eris

când se uita la părul roşcat, la pielea arămie cu câteva nuanţe mai închisă decât a fraţilor lui.

Lucien spuse monoton:

— Poate. Dar trebuie să aflăm. Dacă Beron sau Eris deţin informaţia, o vor folosi în avantajul lor la întâlnire – ca să o controleze. Sau ca să te controleze pe tine. Sau ar putea să nu apară deloc şi, în schimb, să se ducă direct în Hybern.

Cassian înjură încet şi am fost înclinată să îi împărtăşesc sentimentul.

Rhys îşi roti o dată paharul cu vin, îl lăsă jos şi îi spuse lui Lucien:

— Tu şi Azriel ar trebui să vorbiţi. Mâine.

Lucien se uită spre Îmblânzitorul Umbrelor, care dădu din cap spre el.

— Sunt la dispoziţia ta.

Niciunul dintre noi nu era destul de prost să întrebe dacă ar fi fost dispus să dezvăluie detalii despre Regatul Primăverii. Dacă el credea că ar fi venit şi Tamlin. Că poate era mai bine să amâne conversaţia, să discutăm doar noi doi.

Rhys se rezemă de spătar şi se gândi la ceva. Maxilarul i se încordă, apoi expiră aproape silenţios. Se pregătea pentru orice era pe cale să dezvăluie, chiar şi pentru planurile pe care hotărâse să nu le dezvăluie până acum. Şi, deşi stomacul mi se strânsese, un fel de fior mă străbătu văzând acea minte isteaţă la lucru.

Până când Rhys spuse hotărât:

— Trebuie să organizăm o altă întâlnire… şi asta, cât mai curând.

Capitolul 18

— Te rog să nu spui că trebuie să mergem în Regatul Coşmarurilor, mormăi Cassian cu gura plină.

Rhys ridică o sprânceană.

— Nu ai chef să-i terorizezi pe prietenii noştri de acolo?

Chipul auriu al lui Mor se albi.

— Vrei să îi ceri tatălui meu să lupte în acest război? îl întrebă ea pe Rhys.

M-am abţinut să inspir brusc.

— Ce este Regatul Coşmarurilor? întrebă Nesta.

Lucien îi răspunse în locul nostru.

— Locul în care restul lumii crede că se află cea mai mare parte din Regatul Nopţii. El făcu semn din bărbie înspre Rhys. Tronul puterii lui. Sau unde era.

— O, încă este, spuse Rhys. Pentru toată lumea din afara Velarisului. El o fixă cu privirea pe Mor. Şi, da. Legiunea Aducătoare de întuneric a lui Keir este destul de mare, aşa încât o întâlnire este necesară.

La ultima întâlnire, Keir îşi fracturase braţul în atât de multe locuri, că i se înmuiase. Mă îndoiam că masculul ar fi fost dispus să ne ajute curând – poate că acesta era motivul pentru care Rhys îşi dorea întâlnirea.

Nesta se încruntă.

— De ce nu le ordoni? Nu sunt supuşii tăi?

Cassian lăsă furculiţa jos, uitând de mâncare.

— Din nefericire, în ceea ce priveşte genul

acesta de lucruri, există protocoale care trebuie urmate de cele două subregate. În mare parte, se conduc singure – administrate de tatăl lui Mor.

— Administratorul Oraşului Cioplit este îndreptăţit legal să refuze să-mi ajute armata, ne explică Rhys mie şi Nestei. A fost o parte din înţelegerea pe care înaintaşii mei au făcut-o cu Regatul Coşmarurilor cu mii de ani în urmă. Ei vor rămâne pe muntele acela, nu ne vor provoca sau tulbura dincolo de graniţele sale… şi îşi vor păstra dreptul de a decide să nu ne sprijine în război.

— Şi au… refuzat? am întrebat eu.

Mor dădu serios din cap.

— De două ori. Nu tatăl meu. Ea aproape se înecă rostind cuvântul. Dar… au avut loc două războaie. Au ales să nu lupte. Am câştigat, dar… la limită. Cu mari pierderi.

Şi cu Războiul care ne aştepta… aveam nevoie de orice aliat pe care îl puteam chema. De orice armată.

— Plecăm în două zile, spuse Rhys.

— Va refuza, replică Mor. Nu îţi pierde timpul.

— Atunci, va trebui să găsesc o cale să-l conving să se răzgândească.

Ochii lui Mor licăriră.

— Ce?

Azriel şi Cassian se mişcară pe scaune, iar Amren ţâţâi la Rhys, dezaprobator.

— El a luptat în Război, spuse calm Rhys. Poate că vom avea noroc şi de data asta.

— Îţi reamintesc faptul că Legiunea Aducătoare de întuneric era aproape la fel de rea ca inamicul când venea vorba de comportament, spuse Mor,

îndepărtând farfuria.

— Vor fi reguli noi.

— Tu nu o să faci niciodată regulile şi ştii asta, izbucni Mor.

Rhys îşi roti din nou paharul cu vin.

— Mai vedem.

M-am uitat la Cassian. Generalul scutură subtil din cap. *„Nu te băga. Deocamdată”.*

Am înghiţit, dând la fel de subtil din cap.

Mor se întoarse cu faţa la Azriel.

— *Tu* ce crezi?

Îmblânzitorul Umbrelor se uită în ochii ei, cu faţa inexpresivă. Gândindu-se dacă să o apere pe femela pe care o iubea sau să-i ţină partea Marelui său Lord… Am încercat să respir normal.

— Nu pot lua eu decizia asta.

— Ăsta e un răspuns de rahat, îl provocă Mor.

Aş fi putut jura că suferinţa licări în ochii lui Azriel, dar el nu a făcut decât să ridice din umeri, chipul lui purtând din nou o mască rece a indiferenţei. Mor îşi ţuguie buzele.

— Nu trebuie să vii, Mor, spuse Rhys cu acea voce calmă şi monotonă.

— Bineînţeles că vin. Va fi mai rău dacă nu voi fi acolo. Ea îşi bău vinul cu o înclinare rapidă a capului. Presupun că de data asta am două zile ca să găsesc o rochie potrivită ca să-mi îngrozesc tatăl.

Amren, cel puţin, chicoti când o auzi, Cassian râzând şi el.

Însă Rhys o privi pe Mor un minut lung, câteva stele din ochii lui stingându-se. M-am gândit să întreb dacă era vreo altă cale să evităm *grozăvia*

dintre noi, dar… Mai devreme, mă răstisem la el. Iar cu Lucien şi sora mea aici… Mi-am ţinut gura.

Ei bine, în ceea ce privea acea chestiune… În liniştea care se lăsă, am căutat orice urmă de normalitate şi, întorcându-mă din nou spre Cassian, am spus:

— Începem să ne antrenăm mâine la ora *opt.* Ne vedem în ring.

— Şapte şi jumătate, spuse el cu un zâmbet dezarmant – unul de care majoritatea inamicilor lui probabil că ar fi fugit.

Lucien se întoarse la mâncarea lui. Mor îşi umplu din nou paharul cu vin, iar Azriel îi urmări fiecare mişcare, strângând furculiţa în mâna lui acoperită de cicatrice.

— Opt, i-am spus cu expresie hotărâtă. M-am întors spre Nesta, tăcută şi atentă la tot. Vrei să vii?

— Nu.

Ritmul liniştii era prea clar ca să fie ignorat, dar am ridicat nonşalant din umeri spre sora mea, întinzându-mă spre carafa cu vin. Apoi am spus, mai mult pentru mine:

— Vreau să învăţ să zbor.

Mor îşi vărsă vinul pe masă, împroşcându-l direct pe Azriel pe piept şi gât. Îmblânzitorul Umbrelor era prea ocupat să se holbeze la mine ca să observe.

Cassian nu era sigur dacă să ţipe la Azriel sau să se holbeze.

Magia mea era încă prea slabă ca să îmi crească aripile illyriene, dar am gesticulat spre illyrieni şi am spus:

— Vreau să mă învăţaţi voi.

— Serios? spuse Mor fără să gândească, în timp ce Lucien – *Lucien* – spuse:

— Ei bine, asta explică aripile.

Nesta se aplecă în faţă ca să mă evalueze.

— Ce aripi?

— Pot să mă… transform, am recunoscut eu. Şi cu conflictul care ne aşteaptă, le-am declarat tuturor, ar putea fi util… să ştiu să zbor. Am făcut un semn din bărbie spre Cassian, care mă studia acum cu o intensitate descurajantă – măsurându-mă din priviri. Presupun că lupta împotriva Hybernului îi va include şi pe illyrieni. Generalul dădu uşor din cap. Atunci, plănuiesc să lupt împreună cu voi. Pe cer.

Am aşteptat obiecţiile lor şi ca Rhys să mă refuze, însă doar şuieratul vântului se auzi dincolo de ferestrele salonului.

Cassian expiră zgomotos.

— Nu ştiu nici măcar dacă este posibil – în scurt timp. Ar trebui să înveţi nu doar să zbori, ci şi cum să suporţi greutatea scutului şi a armelor tale şi cum să lucrezi într-o unitate illyriană. Nouă ne ia zeci de ani să stăpânim doar ultima parte. În cel mai bun caz, avem câteva luni la dispoziţie – în cel mai rău, câteva săptămâni.

Pieptul mi se relaxă un pic.

— Deci o vom învăţa ce ştim până atunci, spuse Rhys. Dar stelele din ochii lui se răciră când adăugă: Îi voi da orice şansă să fie în avantaj – să scape dacă lucrurile decurg prost. Chiar şi o zi de antrenament ar putea face diferenţa.

Azriel îşi strânse aripile, trăsăturile lui

frumoase fiind neobişnuit de blânde. Era gânditor.

— Te voi învăţa eu.

— Eşti… sigur? am întrebat eu.

Azriel afişă din nou masca inexpresivă.

— Rhys şi Cass au fost învăţaţi să zboare la o vârstă atât de fragedă, încât abia îşi mai aduc aminte de asta.

Dar Azriel, închis în temniţa odiosului său tată ca un criminal până la vârsta de unsprezece ani, şi căruia i se interzisese să zboare, să lupte, să facă orice îi strigau instinctele lui illyriene…

Întunericul vui prin legătură. Nu era supărat pe mine, dar… şi Rhys îşi amintea ce suferise prietenul său. El nu uitase. Niciunul dintre ei nu uitase asta. Am făcut un efort să nu ne uităm la cicatricele urâte care îi acopereau mâinile lui Azriel. M-am rugat ca Nesta să nu pună întrebări în privinţa asta.

— O mulţime de copii au învăţat de la noi lucrurile de bază, zise Cassian.

Azriel scutură din cap, umbrele înfășurându-se în jurul încheieturilor mâinilor lui.

— Nu este acelaşi lucru. Când eşti mai mare, fricile, blocajele mentale… sunt altceva.

Niciunul dintre ei, nici măcar Amren, nu spuse nimic.

— Te voi învăţa eu, îmi zise Azriel. Antrenează-te cu Cass câteva ore şi ne vom întâlni după ce termini. După prânz, ne întâlnim, i se adresă lui Lucien, care nu se feri de umbrele mişcătoare.

Am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc. Şi poate că bunătatea lui Azriel învinse o parte din mine, dar m-am întors spre

Nesta. Regele Hybernului încearcă să dărâme zidul cu ajutorul Cazanului ca să mărească găurile deja existente. Ochii ei gri-albaştri nu dezvăluiră nimic – doar o furie clocotitoare la auzul numelui regelui. Probabil că aş fi în stare să peticesc găurile, dar tu... creată chiar de Cazan... în cazul în care Cazanul poate lărgi găurile, poate că şi tu le poţi închide. Cu antrenament – în timpul pe care-l mai avem.

— Pot să-ţi arăt, o lămuri Amren pe sora mea. Sau cel puţin teoretic. Dacă începem curând – mâine-dimineaţă. Ea se gândi, apoi îi spuse lui Rhys: Când ai să te duci în Regatul Coşmarurilor, o să mergem cu tine.

Am întors capul spre Amren.

— Ce?

Gândul la Nesta în locul acela...

— Oraşul Cioplit este un cufăr cu obiecte puternice, explică Amren. Ar putea să ne ofere ocazii să ne antrenăm. Lasă fata să-şi dea seama cum ar fi zidul sau Cazanul. În secret, adăugă când Azriel păru înclinat să obiecteze.

Nesta nu spuse nimic.

I-am aşteptat refuzul categoric, anularea rece a oricărei speranţe.

Dar Nesta întrebă pur şi simplu:

— De ce nu îl ucideţi pe Regele Hybernului înainte să poată acţiona?

Linişte totală.

Amren spuse cam încet:

— Fato, dacă vrei să-i dai lovitura mortală, aşa să fie.

Nesta îşi îndreptă privirea spre uşile interioare

deschise ale salonului, ca şi când ar fi putut să o vadă direct pe Elain.

— Ce s-a întâmplat cu reginele umane?

Am clipit.

— La ce te referi?

— Au fost făcute nemuritoare?

Întrebarea i se adresa lui Azriel.

Pietrele Siphon ale lui Azriel se întunecară.

— Rapoartele sunt neclare şi neconsistente. Unii spun că da, alţii că nu.

Nesta îşi studie paharul cu vin.

Cassian îşi sprijini antebraţele de masă.

— De ce?

Nesta se uită la faţa lui şi ne vorbi încet tuturor, chiar dacă se uită în ochii lui Cassian ca şi când ar fi fost singuri în cameră.

— Până la sfârşitul războiului, îi vreau morţi. Pe rege, pe regine – pe toţi. Promiteţi-mi că-i veţi ucide pe toţi şi am să vă ajut să peticiţi zidul. Am să mă antrenez cu ea – făcu un semn din bărbie spre Amren – am să merg în Oraşul Cioplit sau orice ar fi el... Am s-o fac, dar doar dacă îmi promiteţi asta.

— S-a făcut! am spus eu. Şi s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău în timpul întâlnirii cu Marii Lorzi – ca să le mărturiseşti celorlalte regate şi aliaţilor de ce este capabil Hybernul. Ce ţi s-a întâmplat.

— Nu.

— Eşti dispus să repari zidul sau să mergi în Regatul Coşmarurilor, dar nu vrei să vorbeşti cu oamenii?

Nesta strânse din buze.

— Nu.

Mare Doamnă sau soră; soră sau Mare Doamnă…

— E posibil ca vieţile oamenilor şi succesul întâlnirii cu Marii Lorzi să depindă de relatarea asta.

Ea apucă strâns cotiera scaunului, ca şi când s-ar fi controlat.

— Nu-mi vorbi de sus. Răspunsul meu este nu.

Mi-am înclinat capul.

— Înţeleg că e oribil ce ţi s-a întâmplat…

— *Habar n-ai* ce a fost sau nu a fost. Nimic. Şi nu am de gând să mă umilesc precum unul dintre Copiii celor Binecuvântaţi şi să-i implor pe Marii Spiriduşi, care m-ar fi ucis cu bucurie când eram muritoare, să ne ajute. Nu le voi spune povestea *aceea* – povestea *mea.*

— Marii Lorzi s-ar putea să nu ne creadă, ceea ce te face să fii un martor important…

Nesta împinse scaunul înapoi, aruncând şerveţelul în farfurie, sosul udând pânza fină.

— Atunci, nu este problema mea dacă nu sunteţi demni de încredere. Am să vă ajut cu zidul, dar nu am să le spun tuturor povestea mea, de dragul tău.

Ea se ridică în picioare, culoarea aprinzându-i chipul de obicei palid şi spuse printre dinţi:

— Şi dacă ai să *îndrăzneşti* să îi sugerezi lui Elain să facă aşa ceva, am să-ţi rup *gâtul!*

Îşi ridică privirea de la mine ca să se uite la toţi ceilalţi – extinzând ameninţarea.

Niciunul dintre noi nu rosti vreun cuvânt când ea plecă din salon şi trânti uşa în urma ei.

M-am lăsat pe scaun, sprijinindu-mi capul de spătar.

Ceva se auzi în faţa mea. O sticlă de vin.

— Este în regulă dacă nu foloseşti paharul, fu tot ce spuse Mor.

*

— Aş spune că Nesta îi face concurenţă lui Amren în ceea ce priveşte setea de sânge, spuse gânditor Rhys câteva ore mai târziu când el şi cu mine ne-am plimbat singuri pe străzile Velarisului. Singura diferenţă este că Amren chiar îl bea.

Am pufnit, scuturând din cap când am cotit pe strada lată de lângă Sidra şi am rătăcit de-a lungul râului presărat cu stele.

Atât de multe urme încă stricau frumoasele clădiri ale Velarisului, străzile fiind găurite din cauza ghearelor şi a resturilor căzute. Mare parte din oraş fusese reparată, dar unele vitrine fuseseră acoperite cu scânduri, câteva case din lungul râului fiind doar nişte grămezi de moloz. Am zburat de acasă imediat ce am terminat cina – ei bine, vinul, presupun. Mor luase încă o sticlă cu ea când dispăruse în casă, Azriel încruntându-se în urma ei.

Rhys şi cu mine nu mai invitaserăm pe nimeni cu noi. El mă întrebase prin legătură: „Mergi cu mine?” Iar eu dădusem subtil din cap.

Şi iată-ne! Ne plimbam deja de peste o oră, în mare parte tăcuţi… gândindu-ne la cuvintele, informaţiile şi ameninţările împărtăşite azi. Niciunul din noi nu încetini pasul înainte să ajungem la micul restaurant unde cinaserăm cu

toţii sub stele, într-o seară.

Ceva încordat din pieptul meu se relaxă când am văzut clădirea neatinsă, plantele citrice din ghivece şuierând în briza râului. Şi în briza aceea… am simţit aroma mirodeniilor pătrunzătoare, al cărnii cu usturoi şi al roşiilor fierte… M-am rezemat de balustrada trotuarului din lungul râului, urmărind cum lucrătorii restaurantului serveau la mesele aglomerate.

— Cine ştie, am şoptit eu, răspunzându-i în cele din urmă. Poate că şi Nesta îşi va însuşi obiceiul de a bea sânge. Cred că ameninţarea de a-mi rupe gâtul e adevărată. Poate îi va da de gust.

Rhys chicoti, sunetul răsunându-mi în oase când se aşeză lângă mine, cu coatele sprijinite de balustradă şi aripile strânse. Am inspirat profund, inhalându-i parfumul de citrice şi mare în plămâni, ajungând în sânge. El îmi atinse gâtul cu gura.

— Ai să mă urăşti dacă-ţi spun că Nesta este… dificilă?

Am râs încet.

— Aş spune că situaţia a decurs destul de bine, luând totul în considerare. Măcar a fost de acord în privinţa unui lucru. Mi-am muşcat buza de jos. Nu ar fi trebuit să o descos în public. Am făcut o greşeală.

El rămase tăcut, ascultând.

— Cu ceilalţi, am întrebat eu, cum găseşti echilibrul – între Marele Lord şi familie?

Rhys se gândi.

— Nu este uşor. Am luat destule decizii greşite de-a lungul secolelor. Deci nu-mi place să-ţi spun că seara asta ar putea fi doar începutul.

Am oftat prelung.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la faptul că s-ar putea să nu se simtă confortabil povestindu-le unor străini ce i s-a întâmplat în Hybern. Sora mea a fost o persoană retrasă toată viaţa ei, chiar şi faţă de noi.

Rhys se aplecă să-mi sărute din nou gâtul.

— Mai devreme, azi – acasă, spuse el retrăgându-se ca să mă privească în ochi. Fără să tresară. Deschis. Nu am vrut să o insult.

— Îmi pare rău că am izbucnit la tine.

El ridică o sprânceană neagră.

— De ce naiba ţi-ar părea rău? Ţi-am insultat sora; tu i-ai luat apărarea. Aveai tot dreptul să mă baţi pentru asta.

— Nu am vrut să… te subminez.

Umbrele licăriră în ochii lui.

— A!

El se roti spre Sidra, iar eu l-am urmat. Apa şerpuia pe lângă noi, suprafaţa întunecată unduindu-se cu luminile aurii de la stâlpii de iluminat şi cu giuvaierele strălucitoare ale Curcubeului.

— De aceea… lucrurile au fost ciudate între noi în seara asta. El se crispă şi se întoarse către mine. Pe toţi zeii, Feyre!

Obrajii mi se încălziră, iar eu l-am întrerupt înainte să poată continua.

— Înţeleg totuşi de ce. Un front solid, unit este important. Am zgâriat lemnul neted al balustradei cu un deget. Mai ales pentru noi.

— Nu în familia noastră.

Căldura se răspândi prin mine când am auzit

cuvintele – familia *noastră.*

El mă luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Putem să facem ce reguli ne dorim. Ai tot dreptul să mă chestionezi, să-mi dai idei – şi în particular, şi în public. El pufni. Bineînţeles, dacă hotărăşti să mă iei cu adevărat la bătaie, aş putea să-ţi cer să o faci în spatele uşilor închise, ca să nu îndur secole de tachinări, dar…

— Nu te voi submina în public. Şi nici tu nu mă vei submina pe mine.

El rămase tăcut, lăsându-mă să gândesc, să vorbesc.

— Ne putem adresa întrebări unul celuilalt prin legătură, dacă ne aflăm în preajma unora care nu ne sunt prieteni, am spus eu. Dar, pentru moment, în primii ani, aş vrea să arăt lumii un front unificat… Asta dacă supravieţuim.

— Vom supravieţui. O hotărâre intransigentă se simţea în acele cuvinte şi i se citea pe chip. Dar vreau să te simţi în largul tău când mă încurajezi, când îmi spui unde greşesc…

— Când *nu* am făcut asta?

El zâmbi, dar eu am adăugat:

— Vreau să faci şi tu acelaşi lucru – pentru mine.

— S-a făcut! Dar în familia noastră… să-mi spui când greşesc, ori de câte ori vrei. De fapt, insist.

— De ce?

— Pentru că e amuzant.

L-am înghiontit cu cotul.

— Deoarece eşti egala mea, spuse el. Şi asta înseamnă să ne apărăm în public, dar şi să fim

sinceri unul cu celălalt, să ne spunem adevărul.

M-am uitat cu atenţie la oraşul aglomerat din jurul nostru.

— Atunci, pot să-ţi spun un mic adevăr?

El rămase nemişcat, dar spuse:

— Întotdeauna.

Am respirat adânc.

— Cred că ar trebui să ai grijă în colaborarea ta cu Keir. Nu din cauza josniciei lui, ci pentru că… eu cred că ai putea să o răneşti pe Mor cu adevărat dacă nu faci ce trebuie.

Rhys îşi trecu o mână prin păr.

— Ştiu, ştiu…

— Merită trupele pe care ni le poate oferi? Dacă asta înseamnă să o răneşti pe ea?

— Lucrăm cu Keir de câteva secole. Ea ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Şi, da – soldaţii lui merită asta. Aducătorii de întuneric sunt bine antrenaţi, puternici şi inactivi de prea mult timp.

M-am gândit.

— Ultima dată când ne-am dus în Regatul Coşmarurilor, am jucat rolul curvei tale.

Cuvântul îl făcu să tresară.

— Dar acum sunt Marea ta Doamnă, am continuat eu, trecându-mi un deget peste dosul mâinii lui. El îmi urmări mişcarea. Am vorbit mai încet. Ca să-l faci pe Keir să fie de acord să ne ajute… Ai putea să-mi spui ce mască ar trebui să port în Oraşul Cioplit?

— Tu decizi, spuse el, încă urmărind cum îi trasam lent cercuri pe piele cu degetul. Ai văzut cum sunt acolo – cum suntem. Tu decizi cum să îţi

joci rolul.

— Presupun că aş face bine să decid curând – nu doar pentru asta, ci şi pentru întâlnirea cu ceilalţi Mari Lorzi de peste două săptămâni.

Rhys îmi aruncă o privire piezişă.

— Toate regatele sunt invitate.

— Mă îndoiesc de faptul că va veni, având în vedere că este aliatul Hybernului, iar el ştie că l-am ucide.

Briza râului îi agită părul negru-albăstrui.

— La întâlnire se va face o vrajă de legare, care ne va forţa pe toţi să încetăm ostilităţile. Dacă cineva o va încălca în timpul întâlnirii, magia va cere un preţ mare. Probabil viaţa respectivului. Tamlin nu este destul de prost să atace – nici noi pe el.

— De ce l-ai invitat?

— Excluderea lui nu ar fi făcut decât să-l aţâţe mai mult împotriva noastră. Crede-mă, nu vreau să-l văd. Sau pe Beron, pe care acum îmi doresc probabil să-l ucid mai mult decât pe Tamlin.

— Tarquin va fi acolo. Iar *noi* suntem aproape de capul listei sale cu indivizi pe care vrea să-i omoare.

— Chiar şi cu rubinele de sânge, nu ar fi destul de prost să atace în timpul întâlnirii.

Rhys oftă pe nas.

— Pe câţi aliaţi putem conta? În afară de Keir şi de Oraşul Cioplit, vreau să spun.

M-am uitat de-a lungul trotuarului de lângă râu.

Mesenii şi petrecăreţii erau prea ocupaţi să se distreze ca să ne observe măcar prezenţa, în ciuda

aripilor uşor de recunoscut ale lui Rhys. Totuşi – poate că nu era cel mai bun loc pentru o conversaţie.

— Nu ştiu, recunoscu Rhys. Helion şi Regatul Zilei, probabil. Kallias… poate. Cu Regatul Iernii, situaţia e încordată de la evenimentele petrecute la Poalele Muntelui.

— Presupun că Azriel va afla mai multe.

— Deja a plecat să afle.

Am dat aprobator din cap.

— Amren a pretins că ea şi Nesta au nevoie de ajutor ca să cerceteze căile prin care să repare zidul. Am gesticulat înspre oraş, îndreaptă-mă spre cea mai bună bibliotecă de unde pot să aflu ceva în legătură cu asta.

Rhys ridică din sprâncene.

— Chiar acum? Etica muncii tale o face de ruşine pe a mea.

— *Mâine,* deşteptule! am şuierat eu.

El chicoti, aripile umflându-se şi strângându-se. Aripile… aripile pe care îi permisese lui Lucien să le vadă.

— Ai încredere în Lucien.

Întrebarea-nu-prea-întrebare îl făcu să-şi încline capul.

— Cred în faptul că acum ne aflăm în posesia singurului lucru pe care şi-l doreşte mai mult decât orice. Şi câtă vreme situaţia nu se schimbă, va încerca să ne facă pe plac. Dar, dacă se schimbă… Talentul i-a fost risipit în Regatul Primăverii. Ştii, avea un motiv pentru care purta masca de vulpe. Gura i se strâmbă într-o parte. Dacă ar lua-o pe Elain înapoi în Regatul Primăverii sau oriunde

altundeva... în sinea ta, nu crezi că ar vinde tot ce ştie? Ori pentru câştig, ori ca să îi garanteze ei siguranţa?

— Totuşi l-ai lăsat să audă totul în seara asta.

— Niciuna dintre informaţii nu i-ar permite Hybernului să ne distrugă. Este foarte probabil ca regele să ştie deja că vom căuta să ne aliem cu Keir – că vom încerca să găsim o cale de a-l opri să distrugă zidul. Nu a fost deloc subtil cu căutările lui Dagdan şi ale lui Brannagh. Şi se va aştepta ca noi să încercăm să-i adunăm pe Marii Lorzi. Tocmai de aceea locaţia întâlnirii nu se va decide decât mai târziu. Îi voi spune lui Lucien? Îl voi aduce şi pe el?

M-am gândit la întrebarea lui: Aveam *eu* încredere în Lucien?

— Nici eu nu ştiu, am recunoscut şi am oftat. Nu îmi place că Elain este un pion.

— Ştiu. Niciodată nu este uşor.

Se confruntase cu asemenea lucruri secole la rând.

— Vreau să aştept – să văd ce face Lucien în următoarele două săptămâni. Cum se poartă cu noi şi cu Elain. Ce crede Azriel despre el.

M-am încruntat.

— Nu este o persoană rea – nu este malefic.

— Cu siguranţă, nu este.

— Eu doar... I-am întâlnit privirea calmă şi fermă. Riscăm dacă avem încredere oarbă în el.

— A discutat ce sentimente are faţă de Tamlin?

— Nu. Nu am vrut să insist. Lui îi... părea rău pentru ce mi s-a întâmplat, ce s-a petrecut în Hybern şi ce a păţit Elain. S-ar fi simţit la fel dacă Elain nu ar fi fost implicată? Nu ştiu – poate. Nu

cred că ar fi plecat totuşi.

Rhys îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Totul face parte din joc, dragă Feyre. În cine să ai încredere, când să ai încredere – ce informaţii să schimbi.

— Îţi place?

— Uneori, da. Acum nu. Nu când riscurile sunt atât de mari. Degetele lui îmi atinseră fruntea. Când am atât de multe de pierdut.

Mi-am pus palma pe pieptul lui, chiar peste tatuajele illyriene de sub hainele lui, chiar peste inima lui şi i-am simţit bătăile puternice răsunându-mi în piele şi-n oase.

Am uitat de oraşul din jurul nostru când îmi întâlni privirea, cu buzele deasupra pielii mele şi-mi şopti:

— Vom continua să ne facem planuri de viitor, cu sau fără război. *Eu* voi continua să fac planuri pentru viitorul nostru.

Gâtul îmi ardea şi am dat din cap.

— Meritǎm să fim fericiţi, spuse el, ochii scânteindu-i suficient, încât să-mi spună că îşi amintea cuvintele pe care i le spusesem pe acoperişul casei din oraş, după atac. Şi voi lupta din răsputeri ca să ni-l asigur.

— *Noi* vom lupta, am spus eu răguşită. Nu doar tu.

Prea multe. Îmi dăruise deja prea multe şi tot nu i se părea că era suficient.

Dar Rhys se uită la restaurantul vesel din spatele nostru, peste umărul lui lat.

— În prima seară în care am venit cu toţii aici, spuse el, şi i-am urmărit privirea, uitându-mă la

lucrătorii care aranjau cu pricepere şi cu pasiune mesele. Când i-ai spus Sevendei că te-ai simţit trează după ce ai mâncat mâncarea pregătită de ea… El scutură din cap. A fost prima dată când ai părut… liniştită. De parcă erai într-adevăr trează, *vie* din nou. Am fost atât de uşurat, încât am crezut că am să vomit direct pe masă.

Mi-am amintit privirea lungă şi ciudată pe care mi-o aruncase când vorbisem în cele din urmă. Apoi, plimbarea lungă spre casă, când auzisem muzica pe care mi-o trimisese în celula mea de la Poalele Muntelui.

M-am îndepărtat de balustradă şi l-am tras spre podul care se întindea peste Sidra – podul care ne ducea acasă. Trebuia să lăsăm pe altă dată discuţia despre cine se implicase mai mult în război.

— Vino cu mine – prin Curcubeu, giuvaierul colorat şi scânteietor al oraşului, inima care găzduia cartierul artiştilor, vibrant şi zgomotos la ora aceea din noapte.

L-am luat de braţ înainte să spun:

— Tu şi oraşul m-aţi ajutat să mă trezesc, m-aţi ajutat să revin la viaţă. Ochii îi licăriră când i-am zâmbit. Şi eu voi lupta din răsputeri, Rhys.

El mă sărută pe creştet, trăgându-mă mai aproape când am traversat Sidra pe sub cerul înstelat.

Capitolul 19

Fu un lucru bun că insistasem să mă întâlnesc cu Cassian la ora opt deoarece, chiar dacă m-am

trezit la răsărit, când m-am uitat la chipul adormit al lui Rhysand, am hotărât să-mi petrec dimineaţa trezindu-l încet şi dulce.

Încă eram îmbujorată când Rhys mă lăsă la ringul de antrenament de pe acoperişul Casa Vântului, spaţiul liber fiind înconjurat de un zid de piatră roşie. Îmi promise că urma să ne întâlnim după prânz ca să-mi arate biblioteca pentru cercetările mele şi apoi îmi făcu poznaş semn cu ochiul şi mă sărută pe obraz înainte de a se înălţa din nou în aer, cu o bătaie puternică a aripilor.

Rezemându-se de zidul de lângă rastel, Cassian spuse doar atât:

— Sper că nu te-ai extenuat prea mult, pentru că asta *chiar* o să doară.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar şi când am încercat să-mi alung din minte imaginea lui Rhysand care mă întinsese pe burtă şi apoi mă sărutase pe spate. Mai jos. Am încercat să alung senzaţia mâinilor lui puternice care mă apucaseră de şolduri şi mă ridicaseră tot mai sus, până ce ajunsese sub ele şi se înfruptase din mine, până ce îl implorasem tăcută, iar el se ridicase în spatele meu, iar eu fusesem nevoită să muşc din pernă ca să nu trezesc toată casa cu gemetele mele.

Dimineaţa, Rhysand era… Nu aveam cuvinte să descriu cum era când nu se grăbea şi era leneş şi păcătos, cu părul încă zburlit de somn, iar în ochi avea acea strălucire pur masculină. Licărul leneş şi satisfăcut din urmă cu o clipă încă se zărea, iar sărutul aşa-zis nevinovat pe obraz mă făcuse să roşesc.

Mai târziu. Urma să-l torturez mai târziu.

Pentru moment... m-am îndreptat spre locul în care stătea Cassian, rotindu-mi umerii.

— Doi masculi illyrieni mă fac să transpir într-o singură dimineaţă. Ce să facă o femelă?

Cassian râse.

— Cel puţin ai venit bine dispusă.

Am rânjit, punându-mi mâinile în şolduri când am studiat rastelul cu arme.

— Pe care s-o aleg?

— Pe niciuna. El făcu semn din bărbie spre ringul din cretă albă din spatele nostru. A trecut ceva timp de la ultimul antrenament. Astăzi vom recapitula lucrurile de bază.

— Nu a trecut chiar atât de mult, am rostit eu cu o oarecare încordare.

— A trecut o lună şi jumătate.

M-am uitat la el, la aripile strânse, la părul negru până la umeri.

— Ce nu este în regulă?

— Nimic.

El trecu pe lângă mine spre ring.

— Nesta?

— Nu toate lucrurile din viaţa mea au legătură cu sora ta, ştii asta.

Vorbele lui mă făcură să tac.

— E vizita de mâine din Regatul Coşmarurilor?

Cassian îşi scoase cămaşa, dezvăluindu-şi muşchii acoperiţi cu tatuaje complicate şi frumoase. Simboluri illyriene pentru noroc şi glorie.

— Nu este nimic. Ocupă-ţi poziţia!

M-am supus, chiar dacă l-am privit atentă.

— Eşti... nervos.

El refuză să vorbească înainte să-mi încep

exerciţiile de încălzire: diverse fandări, lovituri cu piciorul şi întinderi gândite să-mi relaxeze muşchii. Şi abia când am început să ne luptăm, când îmi pară loviturile de pumn, îmi spuse:

— Tu şi Rhys ne-aţi ascuns adevărul. Şi ne-am dus în Hybern fără să ştim asta.

— Ce anume?

— Că eşti Mare Doamnă.

M-am împins spre mâinile lui ridicate într-o combinaţie de două lovituri, respirând sacadat.

— Ce diferenţă ar fi fost?

— Ar fi schimbat *totul.* Nimic nu s-ar fi desfăşurat aşa.

— Poate de aceea a hotărât Rhys să păstreze secretul.

— Hybernul a fost un *dezastru.*

Am încetat să mai lovesc.

— Ştiai că sunt partenera lui când am plecat. Nu văd cum ar schimba ceva faptul că sunt Mare Doamnă.

— Totul se schimbă.

Mi-am pus mâinile în şolduri, ignorându-i semnul de a continua.

— Cum aşa?

Cassian îşi trecu o mână prin păr.

— Deoarece, ca parteneră a lui, încă erai sub protecţia sa. O, nu te uita aşa! Şi tu trebuie să-l protejezi pe el. Mi-aş fi dat viaţa pentru tine, ca parteneră a lui – şi ca prieten al tău. Dar tu tot erai… a lui.

— Şi ca Mare Doamnă?

Cassian expiră zgomotos.

— Ca Mare Doamnă, eşti a mea. Şi a lui Azriel,

şi a lui Mor, şi a lui Amren. Ne aparţii tuturor, iar noi îţi aparţinem. Nu te-am fi pus… într-un pericol atât de mare.

— Poate că de aceea a vrut Rhys să păstreze secretul. V-ar fi făcut să vă concentraţi la altceva.

— Asta are legătură cu noi doi. Şi, crede-mă, Rhys şi cu mine am… *discutat* despre asta.

Am ridicat o sprânceană.

— Eşti supărat pe mine?

Închizând ochii, el scutură din cap.

— Cassian!

El îşi ridică mâinile într-un ordin tăcut de a continua.

Am oftat şi am început din nou. Abia după cincisprezece repetări şi când gâfâiam greoi Cassian îmi spuse:

— Nu credeai că eşti esenţială. Ne-ai salvat pielea, da, dar… nu credeai că eşti esenţială aici.

Unu-doi, unu-doi, unu-doi.

— Nu sunt. El deschise gura, dar eu am înaintat, vorbind gâfâind. Cu toţii aveţi o… datorie – voi toţi sunteţi vitali. Da, am abilităţi, dar… tu şi Azriel eraţi răniţi, surorile mele erau… ştii ce li s-a întâmplat. Am făcut ce am putut ca să ieşim de acolo. Aş fi preferat să fi fost eu decât oricare dintre voi. Nu aş fi suportat alternativa.

Îşi ţinu ferm mâinile ridicate când i le-am lovit.

— Ar fi putut să ţi se întâmple orice în Regatul Primăverii.

M-am oprit din nou.

— Dacă Rhys nu mă stresează cu prostiile exagerat de protectoare, atunci nu înţeleg de ce tu…

— Să nu crezi nicio clipă că Rhys nu a fost foarte îngrijorat. O, pare că se controlează bine, Feyre, dar eu îl cunosc. Şi a fost *panicat* tot timpul cât ai lipsit. Da, el ştia – noi ştiam – că te puteai descurca singură. Dar asta nu ne face să fim mai puţin îngrijoraţi.

Mi-am scuturat mâinile umflate, apoi mi-am frecat braţele care mă dureau deja.

— Erai supărat şi pe el.

— Dacă nu m-aş fi vindecat, l-aş fi luat la şuturi dintr-un capăt al Velarisului până în celălalt.

Eu nu am răspuns.

— Am fost cu toţii îngrijoraţi pentru tine.

— M-am descurcat foarte bine.

— Bineînţeles. Ştiam că o vei face. Dar… Cassian îşi încrucişă braţele. Rhys a procedat la fel în urmă cu cincizeci de ani. Atunci când s-a dus la blestemata de petrecere organizată de Amarantha.

O! „Ooo!”

— Nu voi uita, ştii, spuse el expirând. Când ne-a vorbit tuturor, telepatic. Când mi-am dat seama de ceea ce se întâmpla şi că… ne-a salvat. Ne-a închis aici şi ne-a legat mâinile, dar… Îşi scărpină tâmpla. În capul meu s-a făcut linişte, ca niciodată. Ca atunci când… Cassian se uită cu ochii mijiţi la cerul senin. În ciuda iadului dezlănţuit aici, pe teritoriul nostru, eu am… tăcut. El îşi atinse uşor tâmpla cu un deget şi se încruntă. După cele întâmplate în Hybern, vindecătoarea m-a ţinut adormit cât mi-a îngrijit aripile. Abia când m-am trezit după două săptămâni… am aflat. Iar când Mor mi-a spus ce ţi s-a întâmplat… Am tăcut din nou.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— M-ai găsit când aveam cea mai mare nevoie de tine, Cassian.

— Mă bucur că te-am ajutat. El îmi zâmbi autoritar. Te poţi baza pe noi, ştii. Pe amândoi. El este înclinat să facă personal totul – *să dea* totul din el. Nu suportă să lase pe oricine altcineva să ofere ceva. Acel zâmbet dispăru. Nici tu nu poţi.

— Dar tu poţi?

— Nu îmi este uşor, dar, da. Sunt generalul armatei lui şi, parţial, asta include să ştiu cum să deleg. Sunt cu Rhys de peste cinci sute de ani, iar el tot încearcă să facă totul singur şi continuă să creadă că nu este suficient.

Ştiam asta – prea bine. Iar gândul că în războiul acesta Rhys încerca să se ocupe de tot ce ne aştepta… Greaţa îmi dădu stomacul peste cap.

— El dă ordine tot timpul.

— Da. Şi ştie la ce excelăm. Dar, când trebuie să acţionăm… Cassian îşi aranjă bandajele de pe mâini. Dacă Marii Lorzi şi Keir nu intervin, el tot va înfrunta Hybernul şi va face ce e mai greu, ca să ne scutească pe noi.

Un fel de încordare greţoasă şi inconfundabilă mă cuprinse. Rhys avea să supravieţuiască – nu ar fi îndrăznit să sacrifice totul ca să se asigure că noi…

Rhys ar fi făcut-o. O făcuse cu Amarantha şi ar fi repetat gestul fără ezitare.

Am alungat senzaţia. Am reprimat-o. M-am concentrat la respiraţie.

Ceva îi atrase atenţia lui Cassian în spatele meu şi, chiar dacă trupul îi rămase calm, o

strălucire de prădător licări în ochii lui.

Nu trebuia să mă întorc pentru a şti cine stătea acolo.

— Vrei să ni te alături? spuse mieros Cassian.

— Mi se pare că nu faceţi decât să pălăvrăgiţi, zise Nesta.

M-am uitat peste umăr. Sora mea purta o rochie de un albastru-deschis care îi făcea pielea aurie, părul îi era prins sus, iar spatele rigid. M-am chinuit să spun ceva, să îmi cer scuze, dar… nu în faţa lui. Ea nu şi-ar fi dorit să poarte conversaţia asta în faţa lui Cassian.

Cassian îi întinse o mână bandajată şi-i făcu semn să se apropie îndoindu-şi degetele.

— Eşti speriată?

Am tăcut cu înţelepciune când Nesta păşi din pragul deschis al uşii, în lumina orbitoare a curţii.

— De ce m-ar speria un liliac imens, căruia îi place să facă crize de nervi?

M-am înecat, iar Cassian mă avertiză cu o privire încruntată, provocându-mă să râd, însă mi-am căutat legătura în minte, coborându-mi scuturile suficient, încât să-i spun lui Rhysand, oriunde ar fi fost în oraş: „Te rog, vino să mă cruţi de cearta dintre Cassian şi Nesta!”

O clipă mai târziu, Rhys îmi răspunse: „Regreţi că ai devenit Mare Doamnă?”

I-am savurat vocea şi umorul, dar am alungat panica atunci când i-am dat replica: „Asta face parte din îndatoririle mele?”

El râse senzual şi malefic. „De ce crezi că eram atât de disperat să am o parteneră? De aproape cinci sute de ani mă ocup de asta de unul singur.

Acum e corect să înduri şi tu”.

— Mi se pare că eşti cam încordată, Nesta, îi spuse Cassian. Şi aseară ai plecat atât de brusc… Pot să te ajut cumva să scapi de încordare?

„Te rog”, l-am implorat pe Rhys.

„Ce îmi vei da?”

Nu eram sigură dacă puteam să *şuier* prin legătură, dar după chicotul care îmi răsună în minte o clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă simţise. „Sunt la o întâlnire cu guvernatorii Palatelor. S-ar putea să se supere dacă dispar”. Am încercat să nu oftez.

Nesta îşi curăţă unghiile.

— Amren vine să mă instruiască în câteva…

Umbra se undui prin curte, întrerupând-o. Şi nu Rhysand fu cel care ateriză între noi, ci…

„Ţi-am trimis un alt chip frumos pe care să-l admiri, spuse Rhys. Nu la fel de frumos ca al meu, bineînţeles, dar pe aproape”.

Când umbrele care îl înconjurau se împrăştiară, Azriel îi măsură din priviri pe Nesta şi pe Cassian, apoi îmi aruncă o privire vag compătimitoare.

— Trebuie să începem lecţia mai devreme.

— Corect. Nicio problemă, am zis eu, minţind cu dezinvoltură.

Cassian se încruntă la mine, apoi la Azriel. Amândoi l-am ignorat când ne-am îndreptat spre Îmblânzitorul Umbrelor, scoţându-mi bandajele de pe mâini între timp.

„Mulţumesc”, am spus eu prin legătură.

„Poţi să te revanşezi în seara asta”.

Am încercat să nu roşesc la imaginea pe care Rhys mi-o trimise în minte, detaliindu-mi exact

cum să-l răsplătesc, şi mi-am coborât scuturile mentale. De cealaltă parte a lor, aş fi putut jura că degetele cu gheare coborâseră pe diamantul negru într-o promisiune tăcută şi senzuală. Am înghiţit cu greu.

Azriel îşi întinse aripile, roşul închis şi auriul lucind în soarele strălucitor, şi îşi deschise braţele spre mine.

— Pădurea de pini e în regulă – cea de lângă lac.

— De ce?

— Deoarece este mai bine să cazi în apă decât pe piatră dură, răspunse Cassian, încrucişându-şi braţele.

Stomacul mi se strânse, dar l-am lăsat pe Azriel să mă ridice, mirosul lui de ceaţă rece nocturnă şi cedru învăluindu-mă când bătu din aripi o dată, agitând praful din curte.

I-am surprins privirea mijită a lui Cassian şi am zâmbit larg.

— Noroc! am spus eu, iar Azriel, Cazanul să-l binecuvânteze, ţâşni pe cerul senin.

Niciunul din noi nu ratã înjurătura obscenă strigată de Cassian, deşi nu am catadicsit să comentăm.

Cassian era general – *generalul* Regatului Nopţii.

Cu siguranţă putea să-i facă faţă Nestei.

*

— Am lăsat-o pe Amren acasă când am venit, îmi spuse Azriel în timp ce aterizam pe malul unui

lac turcoaz de munte, flancat de pini şi granit. I-am spus să se ducă imediat la antrenament. El schiţă un zâmbet. Adică după câteva minute.

Am pufnit şi mi-am întins braţele.

— Bietul Cassian!

Azriel pufni amuzat.

— Într-adevăr.

M-am mişcat pe loc, micile roci gri de-a lungul malului alunecând sub cizmele mele.

— Deci…

Părul negru al lui Azriel părea să absoarbă lumina orbitoare a soarelui.

— Ca să zbori, spuse el sec, ai nevoie de aripi.

Corect.

Faţa mi se încălzi. Mi-am rotit şi pocnit încheieturile mâinilor.

— A trecut ceva vreme de când nu le-am mai invocat.

El nu-şi mută privirea pătrunzătoare de la chipul şi postura mea. La fel de neclintită şi stabilă ca granitul cioplit în care se formase acest lac. Prin comparaţie, aş fi putut fi un fluture în zbor.

— Vrei să mă întorc? îşi accentuă el cuvintele, ridicând o sprânceană neagră.

M-am crispat.

— Nu. Dar… s-ar putea să am nevoie de câteva încercări.

— Ne-am început lecţia mai devreme – avem destul timp.

— Apreciez că faci efortul să pretinzi că nu din cauza disperării mele de a evita ciondăneala de dimineaţă dintre Cassian şi Nesta.

— Nu aş lăsa-o niciodată pe Marea mea

Doamnă să suporte asta, zise el cu chipul împietrit.

Am chicotit, frecând locul dureros de pe umăr.

— Eşti… gata să te întâlneşti cu Lucien în după-amiaza asta?

Azriel îşi înclină capul.

— *Ar trebui* să mă pregătesc?

— Nu. Eu doar… Am ridicat din umeri. Când pleci să aduni informaţii despre Marii Lorzi?

— După ce discut cu el. Ochii îi străluceau – luminaţi de amuzament. Ca şi când ar fi ştiut că trăgeam de timp.

Am expirat.

— Corect. Începem.

Atingându-mi acea parte din mine, partea pe care mi-o dăduse Tamlin… Ceva vital din inima mea se retrase, în ciuda faptului că ceva ascuţit şi agresiv din instinctele mele se mândrea cu tot ce luasem.

Mi-am alungat gândurile, concentrându-mă la aripile illyriene. Le invocasem în ziua aceea din Stepe din memorie şi teamă. Ca să le creez acum… mi-am lăsat mintea să alunece în amintirile mele despre aripile lui Rhys – cum se simţeau, cum se mişcau şi cât cântăreau…

— Scheletul trebuie să fie un pic mai gros, se oferi Azriel să mă ajute. Greutatea începu să-mi apese spatele. Întăreşte muşchii dinspre ele.

M-am supus, magia mea ascultând la rândul ei. El îmi mai dădu şi alte informaţii: unde să adaug şi unde să reduc, unde să netezesc şi unde să întăresc.

Gâfâiam, transpiraţia alunecându-mi pe spate când îmi spuse:

— Bun. Îşi drese vocea. Ştiu că nu eşti illyriană, dar… printre ei, se consideră… că e nepotrivit să atingi aripile cuiva fără permisiune. Mai ales pe ale femelelor.

Printre ai *lor.* Nu ai lui.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce îmi cerea.

— O… ooo. Continuă.

— Trebuie să mă conving că *par* în regulă.

— Corect.

M-am întors cu spatele la el, iar muşchii m-au durut când m-am încordat ca să întind aripile. Totul – de la gât până la umeri, spre coaste, spate şi fund – părea acum să le controleze şi protesta dureros din cauza greutăţii şi a mişcării.

Le avusesem doar câteva secunde cu Lucien în Stepe – nu îmi dădusem seama cât de grele erau, cât de complecşi erau muşchii.

În ciuda cicatricelor, i-am simţit mâinile lui Azriel uşoare ca pe nişte pene când apucă şi atinse unele zone, iar pe altele le lovi uşor. Am scrâşnit din dinţi, de parcă… m-ar fi gâdilat şi m-ar fi împuns în talpa piciorului. Dar el lucră rapid, iar eu mi-am rotit din nou umerii când mă înconjură şi şopti:

— Este… uimitor. Sunt la fel ca ale mele.

— Cred că, în mare, e meritul magiei.

El scutură din cap.

— Eşti o artistă – a fost atenţia ta la detalii.

Complimentul mă făcu să roşesc uşor şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Ei bine? Ne ridicăm spre cer?

— Prima lecţie: nu le lăsa să se târască pe pământ.

Am clipit. Aripile mi se sprijineau într-adevăr pe roci.

— De ce?

— Illyrienii cred că este un semn de lene şi de slăbiciune. Şi din punct de vedere practic, pământul este plin de lucruri care ţi-ar putea răni aripile. Aşchii, cioburi de piatră... care nu doar că pot să le pătrundă şi să cauzeze o infecţie, ci şi să afecteze felul în care aripa prinde vântul. Deci să le ţii în aer.

O durere ascuţită îmi străbătu spatele când am încercat să le ridic. Am reuşit să o îndrept pe cea stângă. Cea dreaptă tocmai căzu ca o pânză dezlegată.

— Trebuie să-ţi întăreşti muşchii spatelui şi ai coapselor. Şi ai braţelor. Şi ai mijlocului.

— Aşadar, pe toţi.

El zâmbi din nou sec.

— De ce crezi că illyrienii sunt atât de în formă?

— De ce nu m-a avertizat nimeni că eşti cam încrezut?

Azriel zâmbi.

— Ridică ambele aripi!

O cerere calmă, dar fermă.

Am tresărit, contorsionându-mi corpul în toate direcţiile când m-am luptat să o ridic pe cea dreaptă. Fără succes.

— Încearcă să le întinzi şi apoi să le strângi, dacă nu o poţi ridica aşa.

M-am supus şi am şuierat când am simţit durerea ascuţită în toţi muşchii spatelui în clipa în care mi-am întins aripile. Chiar şi cea mai mică

briză de pe lac mă gâdila şi mă smucea, iar eu mi-am îndepărtat picioarele pe malul stâncos, căutând un fel de echilibru…

— Acum, strânge-le!

Le-am strâns atât de rapid, încât m-am aplecat în faţă.

Azriel mă prinse înainte să dau cu nasul în pietre, apucându-mă strâns de sub umeri şi ridicându-mă.

— Dezvoltarea muşchilor mijlocului te va ajuta şi cu echilibrul.

— Aşadar, mă întorc la Cassian.

El dădu din cap.

— Mâine. Azi concentrează-te ca să nu le laşi să se târâie, să le strângi, să le întinzi şi să le ridici în aer.

Aripile lui Azriel străluciră roşu şi auriu când lumina soarelui le polei.

— Aşa.

El îmi demonstră, întinzându-şi larg aripile, strângându-le, întinzându-le, înclinându-le şi strângându-le de nenumărate ori.

Oftând, i-am urmărit mişcările, cu spatele zvâcnindu-mi de durere. Poate că lecţiile de zbor erau o pierdere de timp.

Capitolul 20

— Nu am mai fost niciodată într-o bibliotecă, i-am recunoscut lui Rhys după prânz, când am coborât nivel după nivel sub Casa Vântului, cuvintele mele răsunând între pereţii din piatră roşie sculptată.

M-am crispat la fiecare pas, frecându-mi spatele.

Azriel îmi dăduse un tonic pentru ameliorarea durerii, dar ştiam că, până la înserat, aveam să scâncesc, dacă nu chiar încă de la orele de căutare a metodei prin care să acoperim găurile din zid nu m-ar fi făcut primele să tresar.

— Adică fără să socotesc bibliotecile particulare de aici şi din Regatul Primăverii; şi familia mea avea una, dar nu… nu una adevărată, l-am lămurit eu.

Rhys se uită pieziş la mine.

— Am auzit că oamenii au biblioteci gratuite pe continent – deschise tuturor.

Nu eram sigură dacă era sau nu o întrebare, dar am dat aprobator din cap.

— Într-unul dintre teritorii, li se permite tuturor să intre, indiferent de poziţia lor sau de descendenţă.

M-am gândit la cuvintele lui.

— Erau… biblioteci înainte de război?

Bineînţeles că fuseseră, dar voiam să spun…

— Da. Biblioteci mari, pline de învăţaţi ţâfnoşi care îţi puteau găsi volume din urmă cu o mie de ani. Dar oamenilor nu li se permitea să intre – decât dacă erau sclavii cuiva, trimişi cu o treabă, şi chiar şi atunci erau atent supravegheaţi.

— De ce?

— Deoarece cărţile erau pline de magie şi lucruri pe care nu voiau ca oamenii să le cunoască.

Rhys îşi băgă mâinile în buzunare, conducându-mă pe coridorul aprins doar de holurile cu lumină fae ridicate în mâinile

frumoaselor statui feminine, cu siluete de Mari Spiriduşi şi zâne.

— Învăţaţii şi bibliotecarii refuzau să aibă sclavi – unii din motive personale, dar în principal din cauză că nu voiau ca ei să aibă acces la cărţi şi arhive.

Rhys gesticulă spre altă scară curbată. Probabil eram mult în adâncul muntelui, pentru că aerul era rece, uscat şi greu, ca şi când ar fi fost închis de secole.

— Ce s-a întâmplat cu bibliotecile după construirea zidului?

Rhys îşi strânse aripile când scările deveniră mai înguste, iar tavanul coborî.

— Majoritatea învăţaţilor au avut timp să le evacueze şi au reuşit să teleporteze cărţile. Cei care nu au avut timp sau au fost lipsiţi de puterile elementare… Un muşchi îi zvâcni pe maxilar. Au ars bibliotecile, ca să nu-i lase pe oameni să le acceseze informaţiile preţioase.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Au preferat să piardă pentru totdeauna informaţiile?

El dădu din cap, lumina slabă poleindu-i părul negru-albăstrui.

— Lăsând deoparte prejudecăţile, se temeau că oamenii ar găsi vrăji periculoase şi le-ar folosi împotriva noastră.

— Dar noi… adică *ei* nu au magie. Oamenii nu au puteri magice.

— Unii au. De obicei, cei care pot pretinde că se trag dintr-un vechi neam Fae, dar pentru o parte din acele vrăji nu e necesar ca persoana care le

foloseşte să aibă puteri magice – doar să spună cuvintele potrivite, folosind anumite ingrediente.

Cuvintele lui mă făcură să-mi aduc aminte de ceva.

— Puteau… adică în mod evident puteau, dar… oamenii şi Fae s-au încrucişat cândva. Ce s-a întâmplat cu urmaşii? Dacă erai pe jumătate Fae şi pe jumătate om, unde te duceai după înălţarea zidului?

Rhys păşi pe holul de la picioarele scărilor care dezvăluiau un culoar lat, din piatră roşie sculptată şi un rând de uşi negre încuiate, cu nervuri argintii pe ele. Frumoase – înfricoşătoare. Ca şi când o bestie imensă ar fi fost ţinută în spatele lor.

— Nu a fost bine pentru hibrizi, spuse el după o clipă. Mulţi erau urmaşii unei uniuni nedorite. Cei mai mulţi alegeau, de obicei, să rămână cu mamele lor umane – cu familiile lor umane. Dar, imediat după ridicarea zidului, printre oameni, ei erau o… amintire a celor făcute, a inamicilor care pândeau dincolo de zid. În cel mai bun caz, erau proscrişi şi paria, şi copiii lor – dacă le moşteneau trăsăturile fizice. În cel mai rău caz… Oamenii şi cei din generaţia următoare au fost supăraţi în primii ani. Voiau ca să plătească cineva pentru robia şi crimele împotriva lor. Chiar dacă hibrizii nu au făcut nimic rău… Nu s-a terminat bine.

El se apropie de uşile care fură deschise de un vânt-fantomă, ca şi când însuşi muntele ar fi trăit ca să-l servească.

— Şi cei de dincolo de zid?

— Erau consideraţi chiar mai prejos decât spiriduşii de rang inferior. Ori erau nedoriţi pe

oriunde mergeau, ori… mulţi îşi găseau de lucru pe străzi. Se vindeau.

— Aici în Velaris? Cuvintele mele erau o şoaptă.

— Tatăl meu încă era Mare Lord atunci, spuse Rhys, cu spatele înţepenit. De secole, nu am mai permis niciunui om, sclav sau liber, să intre pe teritoriul nostru. El nu le-a permis să intre, să se vândă sau să găsească adăpost.

— Şi după ce ai devenit Mare Lord?

Rhys se opri în faţa obscurităţii care se întindea înaintea noastră.

— Atunci a fost prea târziu pentru majoritatea. Este greu să oferi refugiu cuiva, fără să îi poţi explica *unde* îi oferi un loc sigur. Să vesteşti asta în timp ce menţii iluzia cruzimii nemiloase. Lumina stelelor îi brăzda ochii. De-a lungul anilor, am întâlnit câţiva. Unii erau capabili să se descurce aici. Alţii… nu puteau fi ajutaţi.

Ceva se mişcă în întunericul de după uşi, dar m-am concentrat în continuare la chipul lui, la umerii săi încordaţi.

— Dacă zidul va fi distrus, vei…?

Nu am putut termina propoziţia.

Rhys îşi împleti degetele cu ale mele.

— Da. Dacă sunt oameni sau spiriduşi care au nevoie de un loc sigur… oraşul va fi deschis pentru ei. Velarisul este închis de atât de mult timp – poate de prea mult timp. Nu văd cum ar putea fi asta un lucru rău… prezenţa unor oameni noi, din locuri şi cu trecuturi şi culturi diferite. Tranziţia ar putea fi mai complexă decât anticipăm, dar… da. Porţile spre oraşul acesta vor fi deschise celor care

au nevoie de protecţia lui. Oricui poate ajunge aici.

I-am strâns mâna, admirându-i bătăturile câştigate din greu. Nu, nu aveam să-l las să îndure povara şi preţul războiului de unul singur.

Rhys se uită la uşile deschise – spre silueta cu mantie şi glugă care aştepta răbdătoare în umbra de dincolo de ele. Toţi muşchii care mă dureau şi oasele îmi înţepeniră când i-am văzut veşmintele galbene, gluga încoronată cu o piatră transparentă albastră, care putea fi coborâtă peste ochi…

Era o preoteasă.

— Ea este Clotho, spuse calm Rhys, eliberându-mi mâna ca să mă conducă spre femela care aştepta.

Greutatea mâinii lui pe spatele meu îmi dădu de înţeles că ştia cât de mult mă şocase să o văd.

— Ea este una dintre zecile de preotese care lucrează aici.

Clotho îşi plecă privirea, dar nu spuse nimic.

— Eu… eu nu ştiam că preotesele îşi părăsesc templele.

— O bibliotecă este un fel de templu, spuse Rhys cu un zâmbet strâmb. Dar preoteasa de aici… Când am intrat în bibliotecă, luminile aurii se aprinseră, ca şi când Clotho ar fi stat în întuneric până când am intrat. Ele sunt speciale. Unice.

Ea înclină capul de parcă ar fi fost amuzată. Chipul îi rămase în umbră, corpul zvelt fiind ascuns în veşmintele grele şi galbene. Era linişte şi totuşi viaţa dansa în jurul ei.

Rhys îi zâmbi cald preotesei.

— Ai găsit testele?

Şi doar când îşi înclină capul într-un fel de

mişcare care spunea „aşa şi aşa” mi-am dat seama că ori nu putea, ori nu voia să vorbească. Clotho gesticulă spre stânga ei – către biblioteca propriu-zisă.

Iar eu mi-am mutat privirea de la preoteasa mută destul de mult timp, încât să pot să studiez biblioteca.

Nu era o cameră cavernoasă dintr-un conac. Nici pe departe. Asta era…

Era ca şi când baza muntelui ar fi fost săpată de vreo bestie masivă, care lăsase un puţ ce cobora în inima întunecată a lumii. În jurul găurii care se căsca, săpate chiar în munte, se spiralau nenumărate etaje cu rafturi şi cărţi şi zone de citit, care conduceau în beznă. Din ce am observat la diferite niveluri când m-am îndreptat spre balustrada sculptată în piatră în faţa prăpastiei, rândurile se continuau departe în munte, ca spiţele unei roţi gigantice.

Şi, prin toate, foşnetul hârtiilor şi al pergamentelor se auzea precum foşnetul aripilor unor molii.

Tăcute şi totuşi active. Treze, bâzâind şi agitându-se, atât de multe bestii cu braţe munceau constant. M-am uitat în sus şi am văzut mai multe niveluri ridicându-se spre casa de deasupra. Şi ascuns departe, în jos… Era întunericul.

— Ce este pe fundul puţului? am întrebat când Rhys veni lângă mine, umărul său atingându-l pe al meu.

— Cândva, l-am provocat pe Cassian să coboare în zbor şi să vadă. Rhys îşi sprijini mâinile de balustradă, uitându-se în întuneric.

— Şi?

— Şi s-a întors mai repede decât l-am văzut zburând vreodată, alb ca moartea. Nu mi-a spus niciodată ce a văzut. În primele câteva săptămâni, am crezut că este o glumă – doar ca să-mi stârnească curiozitatea. Dar când am decis, în sfârşit, să văd cu ochii mei după o lună, m-a ameninţat că o să mă lege de un scaun. A spus că unele lucruri trebuie să rămână nevăzute şi nederanjate. Au trecut două sute de ani şi tot nu vrea să-mi spună ce a văzut. Dacă îi spui ceva despre asta, se albeşte, tremură şi nu vorbeşte câteva ore.

Sângele mi se răci.

— Este… vreun monstru?

— Nu ştiu. Rhys făcu semn din bărbie spre Clotho, preoteasa aşteptând răbdătoare la câţiva paşi în spatele nostru, cu chipul încă în umbră. Ele nu vorbesc şi nici nu scriu despre asta, deci dacă ştiu… Cu siguranţă, nu îmi vor spune. Aşadar, dacă nu ne deranjează, atunci nici eu nu o voi face. Asta în cazul în care chiar există *aşa ceva.* Cassian nu mi-a spus niciodată dacă a văzut vreo vietate acolo jos. Poate că este cu totul altceva.

Având în vedere lucrurile la care fusesem martoră… Nu voiam să mă gândesc la ce zăcea la nivelul cel mai de jos al bibliotecii sau la ce ar fi putut să-l îngrozească atât de mult pe Cassian, care văzuse părţi din lume mai îngrozitoare şi mai mortale decât mi-aş fi putut imagina.

Cu veşmintele foşnind, Clotho se îndreptă spre aleea înclinată din bibliotecă, iar noi am urmat-o. Podeaua era din piatră roşie, ca şi restul locului,

dar netedă şi lustruită. M-am întrebat dacă vreo preoteasă coborâse vreodată pe poteca spiralată.

„Din câte ştiu eu, nu, îmi spuse Rhys telepatic. Dar Mor şi cu mine am încercat odată, când eram copii. Ne-a prins mama la al treilea nivel de jos şi am fost trimişi la culcare, fără să mai fi luat cină”.

Mi-am reprimat un zâmbet. „Chiar a fost atât de grav?”

„Când am uns podeaua cu ulei, iar cărturarii au căzut pe burtă, da”. Am tuşit ca să-mi acopăr râsul, plecându-mi capul, deşi Clotho era la câţiva paşi în faţă.

Am trecut pe lângă teancuri de cărţi şi pergamente, rafturile fiind construite în piatră sau făcute din lemn solid de culoare neagră. Pereţii holurilor plini cu ambele tipuri de rafturi dispăreau în munte şi, la fiecare câteva minute, apărea o mică zonă de lectură, plină de mese ordonate, lămpi din sticlă cu lumină slabă, scaune tapiţate şi canapele. Covoarele antice ţesute împodobeau podelele de sub ele, de obicei în faţa şemineelor cioplite în piatră şi departe de orice raft, grătarele având o plasă destul de fină, încât să reţină orice tăciune rătăcit.

Era un loc confortabil, în ciuda mărimii spaţiului, a căldurii şi a groazei neştiute care pândea dedesubt.

„Dacă ceilalţi mă supără prea mult, mi-ar plăcea să cobor aici ca să mă liniştesc”.

I-am schiţat un zâmbet lui Rhys, care continua să privească înainte, când i-am vorbit telepatic.

„N-au aflat până acum că te pot găsi aici?”

„Bineînţeles. Dar nu merg niciodată în acelaşi

loc de două ori la rând; aşadar, de obicei le ia atât de mult timp să mă găsească, încât nu se deranjează. În plus, ei ştiu că, dacă sunt aici, este din cauză că vreau să fiu singur”.

„Bietul Mare Lord! mi-am spus eu. Să fie nevoit să fugă, ca să găsească singurătatea perfectă în care să plănuiască”.

Rhys mă ciupi de fund, iar eu mi-am muşcat buza ca să nu ţip.

Aş fi putut jura că lui Clotho îi tremurară umerii de râs.

Dar înainte să îl acuz pe Rhys pentru durerea care mi se undui prin muşchii spatelui în urma mişcării bruşte, Clotho ne conduse într-o zonă de citit la trei niveluri mai jos, masiva masă de lucru fiind plină cu cărţi groase şi vechi, legate în diverse piei negre.

Un teanc ordonat de hârtii era într-o parte, împreună cu o mulţime de creioane, iar lămpile de citit străluceau la maximum, vesele şi scânteind în obscuritate. Un serviciu de ceai din argint licărea pe masa joasă dintre cele două canapele din piele, din faţa şemineului sfârâitor, aburul unduindu-se din ciocul arcuit al ceainicului. Biscuiţi şi mici sandvişuri umpleau tava alături de o grămadă de şerveţele, care ne indicau subtil să le folosim înainte să atingem cărţile.

— Mulţumesc, îi spuse Rhys preotesei, care scoase din teancul pe care, fără îndoială, îl adunase, o carte şi o deschise la o pagină însemnată. Panglica veche din catifea era de culoarea sângelui uscat – dar mâna ei mă uimi când întâlni lumina aurie a lămpilor.

Degetele îi erau încovoiate, strâmbe şi răsucite în nişte unghiuri, încât aş fi crezut că se născuse aşa, dacă nu aş fi văzut cicatricele.

Pentru o clipă, m-am aflat într-o pădure primăvăratică. Pentru o clipă, am auzit pocnetul pietrei pe piele şi os când am obligat altă preoteasă să-şi lovească mâna, de nenumărate ori.

Rhys îmi puse o mână pe spate. Ce efort trebuie să fi făcut Clothe ca să pună totul la loc cu mâinile noduroase!

Dar Clotho se uită după altă carte – sau, cel puţin, întoarse capul în acea direcţie – iar aceasta alunecă spre ea.

Magie. Corect.

Ea gesticulă vehement, cu un deget îndoit spre pagina pe care o selectase, apoi spre altă carte.

— Mă voi uita, spuse Rhys, apoi îşi înclină capul. Te chemăm dacă avem nevoie de ceva.

Clothe făcu din nou o plecăciune şi începu să se îndepărteze cu grijă şi în linişte.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

Preoteasa se opri, se uită în urmă şi făcu o plecăciune, gluga legănându-i-se.

În câteva secunde, dispăru.

M-am uitat după ea, chiar dacă Rhys se aşeză pe unul din cele două scaune din faţa grămezii de cărţi.

— În urmă cu mult timp, Clotho a fost rănită foarte grav de un grup de masculi, spuse încet Rhys.

Nu am avut nevoie de detalii ca să ştiu ce se întâmplase. Tonul din vocea lui Rhys îmi sugera destule.

— I-au tăiat limba ca să nu poată spune nimănui cine a rănit-o. Şi i-au zdrobit mâinile ca să nu poată scrie. Fiecare cuvânt fu mai scurt decât ultimul, iar întunericul se undui în spaţiul mic.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— De ce nu au ucis-o?

— Pentru că aşa era mai amuzat pentru ei. Adică, până ce a găsit-o Mor şi a adus-o la mine.

Când, fără îndoială, se uitase în mintea ei şi le văzuse chipurile.

— Am lăsat-o pe Mor să-i vâneze. El îşi strânse aripile. Şi după ce a terminat, a rămas aici timp de o lună. A ajutat-o pe Clotho să se vindece cât de bine se putea, dar i-a şters şi amintirile…

Mor suferise o altă traumă, dar… am înţeles de ce o făcuse, de ce voia să fie aici. M-am întrebat dacă aşa se împăcase cu sine.

— Cassian şi Azriel au fost vindecaţi pe deplin după cele întâmplate în Hybern. Nu s-a putut face nimic pentru Clotho?

— Masculii o… vindecau în timp ce o răneau, făcând rănile permanente. Când a găsit-o Mor, răul era deja făcut. Încă nu terminaseră cu mâinile ei, deci am reuşit să i le salvăm, ca să le poată folosi parţial, dar… Ca să o vindecăm, a trebuit să-i deschidem din nou rănile. M-am oferit să-i iau durerea între timp, dar… Nu a putut suporta amintirile pe care i le-ar fi declanşat, ce ar fi simţit. De atunci locuieşte aici – cu altele ca ea. Magia ei o ajută să se mişte.

Ştiam că trebuia să începem munca, dar am întrebat:

— Toate… preotesele din biblioteca asta sunt

aşa?

— Da.

Răspunsul îngloba secole de furie şi durere.

— Am transformat biblioteca asta într-un refugiu pentru ele. Unele vin ca să se vindece, să lucreze ca slujitoare, iar apoi pleacă; altele depun jurăminte în faţa Cazanului şi a Mamei ca să devină preotese şi rămân aici pentru totdeauna. Decizia este a lor, fie că rămân o săptămână, fie o viaţă. Străinilor li se permite să folosească biblioteca pentru cercetare, dar numai dacă preotesele sunt de acord şi dacă aceştia jură să nu facă niciun rău în timpul vizitei. Această bibliotecă le aparţine.

— Cine a fost aici înaintea lor?

— Câţiva învăţaţi bătrâni şi ţâfnoşi, care m-au înjurat zdravăn când i-am mutat în celelalte biblioteci din oraş. Încă au acces, dar locul şi timpul sunt mereu aprobate de preotese.

Era o alegere. El mereu îmi dăduse de ales. Şi altora. Cu mult înainte să fi aflat pe pielea lui ce însemna asta. Întrebarea trebuie să mi se fi citit în privire, deoarece Rhys adăugă:

— Am venit des aici, în săptămânile de după Poalele Muntelui. Gâtul mi se încordă când m-am aplecat să îl sărut pe obraz.

— Mulţumesc pentru că împarţi locul ăsta cu mine.

— Acum îţi aparţine şi ţie. Iar eu ştiam că nu o spunea doar pentru că eram parteneri, ci… pentru că le aparţinea şi celorlalte femele de aici, care suferiseră şi supravieţuiseră.

Am schiţat un zâmbet.

— Presupun că este un miracol că pot măcar

suporta să mă aflu în subsol.

Însă trăsăturile îi rămaseră serioase, gânditoare.

— Este. Sunt foarte mândru de tine, adăugă el încet.

Ochii mă usturară, iar eu am clipit când m-am întors spre cărţi.

— Şi presupun, am spus eu făcând un efort să mă adaptez la lumină, că este un miracol că pot *citi* lucrurile asta.

Zâmbetul cu care îmi răspunse Rhys fu încântător şi un pic şiret.

— Cred că micile mele lecţii te-au ajutat.

— Da. „Rhys este cel mai grozav amant la care poate spera o femelă” sunt cu siguranţă cuvintele care m-au învăţat să citesc.

— Încercam doar să-ţi spun ce ştii acum.

Sângele mi se încălzi uşor.

— Hmm! fu tot ce am spus, trăgând o carte spre mine.

— Am să-ţi consider răspunsul o provocare.

Îşi coborî mâna pe coapsa mea, apoi îmi cuprinse genunchiul, atingându-l într-o parte cu degetul mare. Chiar şi prin hainele de piele, căldura lui mi se strecură în oase.

— Poate am să te trag între teancuri şi-am să văd cât de tăcută poţi fi.

— Hmm! Am răsfoit paginile, fără să văd textele.

Cu mâna, a început să-mi exploreze coapsa provocându-mi dureri insuportabile atunci când îmi atingeam cu degetele partea sensibilă dinăuntru. Tot mai sus. Se înclină ca să tragă o carte spre el,

dar îmi şopti la ureche:

— Sau poate că am să te întind pe birou şi-am să te ling până ai să ţipi destul de tare, încât să trezeşti orice ar zăcea la subsolul bibliotecii.

Am întors capul spre el. Ochii îi erau lucioşi – aproape somnoroşi.

— Eram pe deplin dedicată planului, am spus eu tocmai când mâna lui se opri *foarte* aproape de partea de sus a coapselor mele, până ai pomenit de *creatura* de dedesubt.

El zâmbi ca o felină şi se uită în ochii mei când îmi atinse buza de jos cu limba.

Sânii mi se întăriră pe sub cămaşă, iar el se uită în jos – urmărindu-i.

— Credeam că partida de dimineaţă ţi-a fost de ajuns, spuse el gânditor.

Îşi strecură mâna între picioarele mele, cuprinzându-mă obraznic, apăsându-mi un loc sensibil cu degetul lui mare. Mie îmi scăpă un mic geamăt, iar apoi obrajii mi se încălziră.

— Se pare că nu m-am priceput să te satisfac, dacă pot să te stârnesc atât de uşor după câteva ore.

— Ticălosule! am şoptit eu, dar cuvântul se auzi răguşit.

Mă apăsă mai tare cu degetul, încercuind zona cu duritate.

Rhys se aplecă din nou, sărutându-mă pe gât – chiar în locul de sub ureche – şi-mi spuse pe piele:

— Să te văd cum ai să-mi spui când am să fiu cu capul între picioarele tale, dragă Feyre!

Iar apoi, dispăru.

Se teleportase, luând cu el jumătate din cărţi.

Am tresărit, simţindu-mi corpul străin şi rece, ameţit şi dezorientat.

„Unde naiba eşti?” M-am uitat în jurul meu şi nu am văzut decât umbrele, flăcările vesele şi cărţile.

„La două niveluri mai jos”.

„Şi de ce eşti la două niveluri mai jos?” M-am ridicat de pe scaun, spatele durându-mă când m-am repezit spre aleea şi balustrada de dincolo şi m-am uitat în întuneric.

Destul de sigur, în zona de citit de la două niveluri mai jos, i-am zărit părul negru şi aripile – l-am văzut rezemându-se de spătarul scaunului din faţa unui birou identic, cu o gleznă peste genunchi. Rânjind la mine. „Pentru că nu pot să lucrez când tu mă distragi”.

M-am încruntat la el. „Te distrag?”

„Dacă stai lângă mine, ultimul lucru la care mă gândesc este să citesc nişte cărţi vechi şi prăfuite. Mai ales când eşti îmbrăcată cu hainele alea de piele, mulate”.

„Porcule!”

Chicotul lui răsună prin bibliotecă, printre hârtiile foşnitoare şi creioanele scârţâind ale preoteselor care lucrau.

„Cum te poţi teleporta în Casă? Credeam că există protecţii”.

„Se pare că biblioteca îşi face propriile reguli”.

Am pufnit.

„Două ore de lucru”, îmi promise el, întorcându-se din nou spre masă şi întinzându-şi aripile – un adevărat ecran ca să nu-l văd şi să nu mă vadă. „Apoi ne putem juca”.

I-am făcut un gest vulgar.

„Te-am văzut”.

Am făcut-o din nou, iar râsetul lui pluti spre mine când m-am întors spre cărţile adunate în faţa mea şi am început să citesc.

*

Am găsit o mulţime de informaţii despre zid şi formarea lui. Când ne-am comparat notiţele două ore mai târziu, multe dintre texte erau contradictorii, toate pretinzând că deţineau toate informaţiile despre subiect. Dar erau puţine detalii similare, pe care Rhys nu le ştiuse.

El se vindecase la cabana din munţi când ei ridicaseră zidul, când semnaseră Tratatul. Detaliile care reieşeau fuseseră în cel mai bun caz neclare, dar diversele texte pe care le găsise Clotho despre formarea zidului şi regulile confirmau un lucru: nu fusese menit să dureze.

Nu, iniţial, zidul fusese o soluţie temporară ca să separe oamenii şi spiriduşii, până ce pacea ar fi durat suficient de mult timp ca ei să se întâlnească mai târziu şi să decidă cum să trăiască împreună – ca un singur popor.

Dar zidul rămăsese. Oamenii îmbătrâniseră şi muriseră, iar copiii lor uitaseră promisiunile părinţilor, ale bunicilor şi ale înaintaşilor. Iar Marii Spiriduşi care supravieţuiseră… Era o nouă lume, fără sclavi. Spiriduşii de rang inferior interveniseră ca să înlocuiască lipsa mâinii de lucru gratuite; graniţele teritoriului fuseseră refăcute ca să-i găzduiască pe cei strămutaţi. Era o schimbare atât

de mare în lume, în secolele de început; atât de mulţi se străduiau să treacă peste război şi să se vindece, încât zidul… zidul devenise permanent şi se transformase în legendă.

— Chiar dacă toate cele şapte regate se aliază, am spus eu când am luat strugurii din bolul argintiu dintr-un salon liniştit din Casa Vântului, părăsind biblioteca slab luminată pentru soarele atât de necesar, chiar dacă ni se alătură şi Keir, şi Regatul Coşmarurilor… Vom avea, oare, vreo şansă în acest război?

Rhys se rezemă de scaunul acoperit de broderii din faţa ferestrei din tavan şi până-n podea. Velarisul era o întindere scânteietoare dedesubt şi dincolo de ea – calm şi minunat, în ciuda urmelor războiului care-l presărau acum.

— Cu o armată împotriva alteia, probabilitatea de a câştiga este mică.

Rostise nişte cuvinte deschise şi sincere.

M-am mişcat pe scaunul meu identic din partea cealaltă a mesei joase dintre noi.

— Ai putea… Dacă tu şi Regele Hybernului v-aţi înfrunta…

— Dacă aş câştiga? Rhys ridică o sprânceană şi studie oraşul. Nu ştiu. Este destul de deştept să îşi ascundă puterea. Dar a fost nevoit să recurgă la trucuri şi ameninţări ca să ne învingă în Hybern. Are mii de ani de studiu şi de antrenament. Dacă ne-am lupta… Mă îndoiesc de faptul că va permite să se ajungă la asta. Are o şansă mai bună la o victorie sigură dacă ne copleşeşte numeric, dacă ne decimează. Dacă am lupta noi doi, dacă ar accepta o provocare deschisă din partea mea…

pagubele ar fi catastrofice. Şi asta fără ca el să se folosească de Cazan.

Inima mi se poticni. Rhys continuă:

— Sunt dispus să suport eu ce-i mai rău, dacă asta înseamnă că ceilalţi măcar au să ne *sprijine* împotriva lui.

Am apucat cotierele cu ciucuri ale scaunului.

— Nu ar trebui să o faci.

— S-ar putea să fie singura opţiune.

— Nu accept varianta asta.

El clipi la mine.

— Prythianul ar putea avea nevoie să mă aleagă pe mine. Deoarece, cu puterea lui… L-ar fi atacat pe rege şi pe toată armata lui. S-ar fi epuizat până ce ar fi fost…

— *Eu* am nevoie de tine. Să te aleg. În viitorul *meu.*

Linişte. Şi, în ciuda soarelui care îmi încălzea picioarele, un frig groaznic mă străbătu.

Gâtul i se înălţă.

— Dacă asta înseamnă să-ţi ofer un viitor, atunci sunt dispus să o fac…

— Nu vei face *aşa ceva.* Am gâfâit dezgolindu-mi dinţii, aplecându-mă înainte pe scaun.

Rhys mă privi, cu ochii mijiţi.

— Cum poţi să-mi ceri să nu ofer tot ce am ca să mă asigur că tu, familia şi poporul meu veţi supravieţui?

— Ai oferit *destul.*

— Nu destul. Nu încă.

Îmi fu greu să respir, să văd dincolo de usturimea din ochi.

— De ce? De unde vine *asta,* Rhys?

Pentru prima dată, el nu răspunse.

Şi ceva destul de fragil din expresia lui, o rană nevindecată, care licărea acolo, mă făcu să oftez, să-mi frec faţa şi să-i spun:

— Doar… lucrează cu mine. Cu toţi. *Împreună.* Asta nu este doar povara ta.

El luă altă boabă de strugure de pe ciorchine şi-o mestecă. Buzele i se mişcară, schiţând un zâmbet.

— Aşadar, ce propui?

Încă vedeam vulnerabilitatea din ochii lui, încă o simţeam în legătura dintre noi, dar mi-am înclinat capul. M-am gândit la tot ce ştiam, la tot ce se întâmplase. M-am gândit la cărţile pe care le citisem în biblioteca din subsol. O bibliotecă ce găzduia…

— Amren ne-a avertizat să nu unim cele două jumătăţi ale Cărţii, am spus gânditoare. Dar noi am făcut-o – *eu* am făcut-o. Ea a spus că ar putea trezi nişte creaturi mai bătrâne, care să vină în căutarea ei.

Rhys îşi coborî piciorul mai jos, peste genunchi.

— Poate că Hybernul are mai mulţi soldaţi, am spus eu, dar dacă noi am avea monştri? Ai spus că Hybernul va prevedea o alianţă cu toate regatele participante, dar poate că nu una cu creaturi care nu au nicio legătură cu asta. M-am aplecat în faţă. Şi nu mă refer la monştrii care hoinăresc prin lume, ci la unul anume, care nu are nimic de pierdut, ci doar de câştigat.

Unul pe care aş fi făcut tot ce-mi stătea în putere ca să-l folosesc, decât să îl las pe Rhys să suporte singur asta.

El ridică din sprâncene.

— O?

— Cioplitorul de Oase, l-am lămurit eu. El şi Amren au căutat o cale de întoarcere în lumile lor.

Cioplitorul fusese insistent şi neînduplecat, când în acea zi din închisoare mă întrebasem unde fusesem când murisem. Aş fi putut jura că pielea bronzată a lui Rhys se albi, dar am adăugat:

— Nu ştiu dacă este timpul să-l întreb ce ar da ca să se întoarcă acasă.

Capitolul 21

Muşchii dureroşi ai spatelui, mijlocului şi ai coapselor se revoltaseră complet înainte ca eu şi Rhys să ne despărţim, partenerul meu plecând ca să-i dea de urmă lui Cassian – care avea să mă însoţească a doua zi dimineaţă la închisoare. Dacă am fi plecat amândoi, ar fi părut un gest poate prea… disperat, prea vital. Dar dacă Marea Doamnă şi generalul ei i-ar fi făcut o vizită Cioplitorului ca să-i adreseze nişte întrebări ipotetice…

Tot ne-ar fi dat de gol, dar poate că nu chiar pe cât de mult aveam nevoie de un sprijin în plus. Iar Cassian, în mod deloc surprinzător, ştia mai multe despre Cioplitor decât oricine altcineva, mulţumită unei fascinaţii morbide pentru toţi deţinuţii închisorii. Mai ales de vreme ce el era responsabil cu întemniţarea unora dintre ei.

Dar, cât Rhys îl căuta pe Cassian, aveam şi eu o sarcină.

Mă crispam şi şuieram mergând pe holurile

întunecate şi roşii ale Casei ca să le găsesc pe sora mea şi pe Amren şi să văd care din ele mai rezista după prima lecţie. Printre altele.

Le-am găsit într-o cameră de lucru uitată şi liniştită, privindu-se cu răceală una pe cealaltă.

Cărţile erau împrăştiate pe masa dintre ele. Singurul sunet care se auzea era ticăitul unui ceas de lângă dulapurile prăfuite.

— Îmi pare rău că vă întrerup concursul de holbat, am spus eu, zăbovind în pragul uşii, şi mi-am frecat un loc din zona lombară. Voiam să văd cum a decurs prima lecţie.

— Bine. Amren nu îşi lua privirea de la sora mea, un mic zâmbet născându-se pe buzele-i roşii.

Am studiat-o pe Nesta, care se uita la Amren cu un chip împietrit.

— Ce faceţi?

— Aşteptăm, spuse Amren.

— Ce?

— Ca băgăcioşii să ne lase în pace.

M-am îndreptat de spate, dregându-mi vocea.

— Face parte din antrenamentul ei?

Amren întoarse capul spre mine cu o lentoare exagerată, părul drept şi scurt până la bărbie mişcându-se.

— Rhys are metodele lui de a te antrena. Eu le am pe ale mele. Dinţii albi îi licăriră cu fiecare cuvânt. Mâine-seară vizităm Regatul Coşmarurilor – ea are nevoie de un antrenament de bază înainte să o facem.

— Cum ar fi?

Amren oftă spre tavan.

— Trebuie să înveţe cum să se protejeze de

minţile şi de puterile curioase.

Am clipit. Ar fi trebuit să mă gândesc că, dacă Nesta ni se alătura în Oraşul Cioplit… trebuia să cunoască nişte metode de apărare, altele decât cele pe care aş fi putut să o învăţ personal.

— Eşti bine? am întrebat-o eu.

Amren ţâţâi.

— Este bine. Încăpăţânată ca un măgar, dar, de vreme ce sunteţi rude, nu sunt surprinsă.

M-am încruntat.

— De unde să am habar care sunt metodele tale? Din câte ştiu, ai învăţat o tehnică îngrozitoare în închisoare.

Atentă. Era atât de atentă.

Amren spuse printre dinţi:

— Am învăţat destule acolo, dar cu siguranţă nu asta.

Mi-am înclinat capul, părând curioasă.

— Ai interacţionat vreodată cu ceilalţi?

Cu cât mai puţini ştiau despre călătoria mea de a doua zi ca să îl vizitez pe Cioplitor, cu atât era mai sigur şi cu atât mai mică şansa ca Hybernul să afle de asta. Nu de frica trădării, dar… riscuri existau mereu.

Lui Azriel, acum plecat să culeagă informaţii despre Regatul Toamnei, avea să i se spună când urma să se întoarcă în seara asta. Lui Mor… i-aş fi spus în cele din urmă. Dar în ceea ce-o privea pe Amren… Rhys şi cu mine hotărâserăm să aşteptăm ca să-i spunem lui Amren. Ultima dată când fuseserăm la închisoare, ea fusese… iritată. Trebuia să-i spunem că intenţionam să-i asmuţim unul dintre tovarăşii de închisoare? Poate că nu era

cel mai bun lucru pe care să-l menţionăm cel puţin cât aşteptam să găsească un mod de a repara zidul şi să o antreneze pe sora mea.

Nerăbdarea se undui pe chipul lui Amren, ochii argintii aprinzându-i-se.

— N-am vorbit cu ei decât în şoaptă şi prin ecourile din piatră, fato. Şi m-am bucurat.

— Ce este închisoarea? întrebă în cele din urmă Nesta.

— Un iad îngropat în piatră, spuse Amren. Plin de creaturi pentru care ar trebui să-i mulţumeşti Mamei că nu mai umblă libere pe pământ.

Nesta se încruntă, dar tăcu.

— Cum ar fi? am întrebat eu. Orice informaţie suplimentară pe care ar fi putut s-o deţină…

Amren îşi dezgoli dinţii.

— Predau o lecţie despre magie, nu una de istorie. Ea flutură o mână. Dacă vrei să bârfeşti cu cineva, du-te şi caută unul dintre câini. Sunt sigură că la etaj Cassian încă mai adulmecă.

Nestei buzele îi zvâcniră în sus.

Amren arătă spre ea cu un deget subţire, desăvârşit cu o unghie ascuţită şi îngrijită.

— *Concentrează-te!* Organele vitale *trebuie* protejate tot timpul.

Am bătut uşor cu mâna pragul uşii deschise.

— Am să caut mai multe informaţii pentru tine la bibliotecă, Amren! i-am spus, fără ca ea să-mi răspundă, în schimb. Noroc! am adăugat eu.

— Nu are nevoie de noroc, spuse Amren.

Nesta pufni în râs.

M-am gândit că era singurul rămas-bun pe care l-aş fi primit. Poate că era… o alegere greşită să le

las pe Amren şi pe Nesta să se antreneze împreună. Chiar dacă perspectiva de a le dezlănţui asupra Regatului Coşmarurilor… Gândul mă făcu să zâmbesc un pic.

Înainte ca Mor, Rhys, Cassian şi cu mine să ne adunăm pentru cină la casa din oraş – Azriel fiind încă plecat să spioneze – muşchii mă dureau atât de mult, că abia am reuşit să urc scările de la intrare. Destul de mult, încât am renunţat la planul de a-l mai vizita pe Lucien acasă, după masă. Mor fu ţâfnoasă şi tăcută cât am mâncat, anticipând vizita de a doua zi.

De-a lungul secolelor, fusese nevoită să lucreze destul cu Keir şi totuşi, ziua de mâine… În timpul mesei îl avertizase doar o dată pe Rhys că trebuia să se gândească bine la oferta pe care ar fi putut Keir să i-o facă în schimbul armatei lui. Rhys ridicase din umeri, spunând că avea să se gândească la asta la momentul potrivit. Nu era un răspuns, iar asta o făcuse pe Mor să scrâşnească din dinţi.

Nu o condamnam. Cu mult înainte de Război, familia ei o chinuise în moduri la care nici nu am îndrăznit să mă gândesc, nu cu mai puţin de o zi înainte de a-i întâlni din nou ca să le cerem *ajutorul.* Să lucrăm cu ei.

Rhys, Mama să-l binecuvânteze, avea o baie care mă aştepta după masă.

Aveam nevoie de toată puterea a doua zi, pentru monştrii pe care trebuia să-i înfrunt în străfundurile a doi munţi foarte diferiţi.

*

Nu mai fusesem aici de câteva luni, dar zidurile din piatră sculptată erau la fel cum le văzusem ultima dată, torţele fixate cu scoabe încă mai luminând din loc în loc.

Nu în închisoare, ci la Poalele Muntelui.

Dar în locul trupului mutilat al lui Clare, ţintuit pe zidul de deasupra mea…

Ochii ei albaştri erau încă mari de groază. Răceala arogantă dispăruse şi nu-şi mai ţinea bărbia sus, ca o regină.

Pe Nesta o răniseră la fel ca pe Clare.

Iar în spatele meu, ţipând şi implorând…

M-am întors şi am văzut-o pe Elain, goală şi suspinând, legată de stâlpul imens, aşa cum fusesem cândva ameninţată că aveam să sufăr şi eu. Spiriduşi cu mâini noduroase şi măşti roteau mânerele de fier, întorcând-o…

Am încercat să mă mişc şi să înaintez rapid.

Dar eram înţepenită, legată de podea, cu lanţuri invizibile.

Râsete feminine pluteau din celălalt capăt al sălii tronului, de pe podiumul acum gol.

Gol, pentru că Amarantha era cea care înainta în întuneric, pe vreun hol care nu existase înainte, dar care acum se întindea în neant.

Rhysand o urma, plecând împreună cu ea spre dormitor.

El se uită doar o dată la mine, peste umăr.

Peste aripile lui întinse, pe care Amarantha avea să le vadă şi să le distrugă chiar după ce ea…

Ţipam după el să se oprească, zbătându-mă în legături. Rugăminţile lui Elain se auzeau tot mai

stridente. Rhys continua să meargă cu Amarantha, permiţându-i să îl ia de mână şi să-l tragă după ea.

Nu puteam să mă mişc şi nici să opresc nimic din toate astea…

*

Am ieşit din vis ca un peşte care se zbătea într-o plasă aruncată în adâncul mării.

Şi, când am ajuns la suprafaţă… am rămas pe jumătate acolo. Eram pe jumătate în corpul meu, la Poalele Muntelui, urmărind cum…

— Respiră!

Cuvântul fu un ordin, rostit cu acea autoritate primară la care, rareori, apela.

Însă privirea mi se limpezi, iar pieptul mi se umflă. Am alunecat un pic mai mult înapoi în corpul meu.

— Din nou.

Aşa am făcut. Chipul lui îmi apăru în faţa ochilor, luminile fae aprinzându-se în lămpile şi holurile din dormitorul nostru. Aripile îi erau strânse, încadrându-i părul zburlit, şi era tras la faţă.

Rhys.

— Din nou, spuse el. M-am supus.

Oasele îmi deveniseră fragile, iar stomacul mi se agita. Am închis ochii, luptându-mă cu greaţa. Groaza unduitoare îşi ţinea ghearele înfipte adânc. Încă vedeam cum ea îl condusese pe acel hol. Spre…

M-am ridicat şi m-am rostogolit spre marginea saltelei, strângând-o cu putere câtă vreme am

încercat să vomit pe covor. El îmi atinse imediat spatele, masându-mă în cercuri liniştitoare, dar eu m-am concentrat asupra respiraţiei, încercând totodată să alung amintirile din nou zugrăvite, rând pe rând.

Pe jumătate întinsă peste margine, am zăcut câteva minute lungi, timp în care el tot îmi masă spatele.

Când în cele din urmă am reuşit să mă mişc, după ce greaţa dispăruse… m-am întors din nou şi, când i-am văzut chipul… l-am cuprins talia cu braţele şi l-am ţinut strâns când mă sărută tăcut pe păr, amintindu-mi de nenumărate ori că ieşisem, că supravieţuisem. Niciodată şi nimănui nu aveam să mai permit să-l rănească aşa. Să le mai rănească aşa pe surorile mele.

Niciodată.

Capitolul 22

În dimineaţa următoare, am simţit că Rhys era atent la mine câtă vreme ne-am îmbrăcat şi în timpul micului dejun consistent. Totuşi el nu insistă; nu-mi ceru să îi spun ce mă târâse în iadul ţipetelor.

Trecuse mult timp de când coşmarurile ne treziseră din somn, creând confuzie.

Abia când ne-am aflat pe hol, aşteptându-l pe Cassian înainte să ne teleportăm la închisoare, Rhys, stând rezemat de balustrada scărilor, mă întrebă:

— Simţi nevoia să vorbeşti despre asta?

Hainele mele illyriene din piele scârţâiră când

m-am întors spre el.

— Cu mine... sau cu oricine altcineva, mă lămuri Rhys.

I-am răspuns sincer, trăgând de capătul cosiţei împletite.

— Cu toate lucrurile care ne aşteptă, cu ce este în joc... Mi-am lăsat cosiţa să cadă. Nu ştiu. Cred că a sfâşiat o... parte din mine care, mulţumită amândurora, se refăcea încet.

El dădu din cap, fără teamă sau reproş în privire.

Aşadar, i-am povestit tot, poticnindu-mă la părţile care încă mă îmbolnăveau. El nu făcu decât să mă asculte.

Tot tremuram când am terminat, dar... când mi-am exprimat teama cu voce tare, prinsoarea feroce a terorilor se domoli, evaporându-se ca roua la soare. Am expirat prelung, ca şi când aş fi suflat fricile din mine, lăsându-mi corpul să se relaxeze.

Rhys se îndepărtă tăcut de balustradă şi mă sărută de două ori.

După o clipă, Cassian intră pe uşa din faţă şi mormăi că era prea devreme ca să suporte să ne vadă sărutându-ne. Partenerul meu mârâi la el înainte să ne ia pe amândoi de mână şi să ne teleporteze la închisoare.

Rhys îmi strânse degetele mai mult decât de obicei, când vântul suflă în jurul nostru, Cassian alegând cu înţelepciune să tacă. Când am ieşit din vântul întunecat şi rotitor, Rhys se aplecă să mă sărute pentru a treia oară, dulce şi uşor, înainte ca lumina gri şi şuieratul vântului să ne întâmpine.

Aparent, închisoarea era rece şi ceţoasă,

indiferent de anotimp.

Stând la baza muntelui stâncos şi acoperit de muşchi sub care era construită închisoarea, Cassian şi cu mine ne-am uitat încruntaţi spre pantă.

În ciuda hainelor din piele illyriene, frigul îmi intra în oase. Mi-am frecat braţele şi am ridicat din sprâncene spre Rhys, care nu se schimbase de hainele obişnuite, atât de nepotrivite în insuliţa verde – unde era umed şi bătea vântul – din mijlocul unei mări cenuşii.

Vântul îi zburli părul negru în timp ce ne studie, Cassian măsurând deja din priviri muntele ca pe un oponent. Două săbii illyriene erau încrucişate pe spatele musculos al generalului.

— Când vei fi înăuntru, nu vei putea să mă contactezi, spuse Rhys, cuvintele abia auzindu-i-se în vânt şi fuioarele argintii care coborau de pe versant.

— De ce?

Mi-am frecat mâinile deja îngheţate, înainte de a-mi încălzi din nou palmele cu o răsuflare caldă.

— Din cauza protecţiilor şi a vrăjilor mult mai vechi decât Prythianul, fu tot ce spuse Rhys şi făcu semn din bărbie spre Cassian. Să nu vă pierdeţi din ochi unul pe celălalt.

Seriozitatea cu care vorbi Rhys mă făcu să nu îi răspund.

Într-adevăr, privirea partenerului meu era dură, fermă. Cât noi eram aici, el şi Azriel aveau să discute despre ce aflase cel din urmă despre poziţia Regatului Toamnei în ceea ce privea războiul, iar apoi să-şi modifice strategia pentru

întâlnirea cu Marii Lorzi, dar eu simţeam impulsul de a-i cere să ni se alăture. Să ne protejeze.

— Să-mi strigi prin legătură când ieşi din nou, spuse Rhys cu o blândeţe care nu i se citi şi în privire.

Cassian se uită peste umăr.

— Întoarce-te în Velaris, cloşcă! Ne vom descurca.

Rhys îl fixă din nou cu o privire serioasă, care nu îl caracteriza deloc.

— Aminteşte-ţi pe cine ai închis aici, Cassian.

Cassian îşi strânse aripile, ca şi când toţi muşchii s-ar fi încordat pentru luptă, arătându-se stabil şi solid ca muntele pe care urma să-l escaladăm.

Făcându-mi semn din ochi, Rhys dispăru.

Cassian îşi controlă cataramele săbiilor şi îmi făcu semn să încep lunga drumeţie spre vârf. Stomacul mi se încordă când m-am uitat la panta din faţă, la goliciunea şuierătoare a locului.

— Pe cine ai închis aici?

Pământul acoperit de muşchi îmi amortiza paşii.

Cassian îşi duse un deget cu cicatrice la buze.

— Mai bine îţi povestesc altă dată.

Corect. L-am urmat, coapsele arzându-mi la fiecare pas pe panta abruptă. Ceaţa îmi răci faţa. Cassian îşi conserva puterea, nu-şi risipea nicio picătură de energie ca să ne protejeze de elementele naturii.

— Chiar crezi că eliberarea Cioplitorului ne va ajuta împotriva Hybernului?

— Tu eşti generalul, am spus eu gâfâind, tu să-

mi spui.

El se gândi, vântul răvăşindu-i părul negru peste faţa bronzată.

— Chiar dacă promiţi că ai să găseşti o cale de a-l trimite înapoi în lumea lui cu Cartea sau să-i dai ce lucru păcătos îşi doreşte, spuse gânditor Cassian, cred că ar fi mai bine să găseşti o cale de a-l controla în lumea *asta,* altfel, vom lupta cu inamici pe toate fronturile. Şi ştiu cine ne va distruge.

— Cioplitorul este atât de rău?

— Mă întrebi chiar înainte să ne întâlnim cu el?

— Presupun că Rhys ar fi refuzat dacă ar fi fost chiar *atât* de riscant, am spus printre dinţi.

— Se ştie că Rhys urzeşte planuri care îmi fac inima să-mi stea în loc, mormăi Cassian. Deci nu aş conta pe raţiunea lui.

M-am încruntat la Cassian, iar el îmi rânji ca un lup şi scrută cerul înnorat, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă eram spionaţi, apoi muşchii, iarba şi pietrele de sub cizmele noastre, în căutarea urechilor care ascultau de dedesubt.

— Înainte ca Marii Lorzi să pună mâna pe Prythian, era viaţă aici, spuse el, răspunzându-mi în sfârşit la întrebare. Vechii zei, cum le spunem noi. Ei dominau pădurile, râurile şi munţii – unii *erau* creaturile alea. Apoi magia s-a orientat spre Marii Spiriduşi, care i-au adus cu ei pe Cazan şi pe Mamă şi, chiar dacă vechii zei mai sunt veneraţi de câţiva, cei mai mulţi i-au uitat.

M-am ţinut de o piatră mare şi gri când m-am căţărat pe ea.

— Cioplitorul de Oase era un zeu vechi?

El îşi trecu o mână prin păr, pietrele Siphon strălucind în lumina apoasă.

— Asta spune legenda şi se zvonea că era în stare să ucidă sute de soldaţi dintr-o singură suflare.

Un fior care nu avea nicio legătură cu vântul rece îmi coborî pe şira spinării.

— Este util pe câmpul de luptă.

Pielea bronzată a lui Cassian se albi când se gândi la asta.

— Nu fără măsurile de precauţie corespunzătoare. Nu fără ca el să fie obligat să ne asculte cu preţul vieţii lui.

Am presupus că trebuia să mă gândesc şi la chestiunea aceasta.

— Cum a ajuns aici, la închisoare?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie.

Cassian mă ajută să urc peste un bolovan, apucându-mă strâns de mâini.

— Dar *cum* plănuieşti să-l eliberezi din închisoare?

Am tresărit.

— Presupun că prietena noastră ştie, de vreme ce a ieşit.

Atenţi – trebuia să fim atenţi când îi menţionam numele lui Amren aici.

Solemnitatea se citi pe chipul lui Cassian.

— Ea nu vorbeşte despre cum a reuşit, Feyre. În locul tău, aş avea grijă cu ea.

De vreme ce încă nu-i spusesem lui Amren unde eram azi şi ce făceam, m-am gândit dacă să spun mai multe, dar în faţă, sus pe pantă, porţile masive din os se deschiseră.

*

Uitasem greutatea aerului din închisoare; era de parcă înaintam cu greu prin aerul stătut al unui mormânt, ca şi când am fi inspirat suflarea din gura deschisă a unui craniu.

Amândoi ţineam o sabie illyriană într-o mână, lumina fae înălţându-se înainte ca să ne arate calea, dansând pe alocuri şi alunecând de-a lungul metalului strălucitor. Celelalte mâini ale noastre… Cassian mă apucă de mână la fel de strâns cum l-am apucat şi eu când am coborât în bezna eternă a închisorii, paşii noştri scârţâind pe pământul uscat. Nu erau uşi – niciuna pe care să o vedem.

Dar, în spatele rocii negre şi solide, încă îi simţeam. Aş fi putut jura că un scârţâit slab umplu coridorul, din partea cealaltă, ca şi când cineva ar fi zgâriat-o cu unghiile. Ceva imens, vechi şi liniştit ca vântul într-un câmp de grâu.

Cassian tăcu, urmărind ceva – numărând ceva.

— S-ar putea să fie… o idee foarte proastă, am recunoscut eu şi l-am strâns mai puternic de mână.

— O, cu siguranţă este, spuse Cassian schiţând un zâmbet când am continuat să coborâm în bezna şi liniştea asurzitoare. Dar ăsta e războiul. Nu ne permitem luxul unor idei bune – le alegem doar pe cele mai puţin rele.

*

Uşa spre celula Cioplitorului de Oase se deschise în clipa în care am atins-o cu palma.

— Merită suferinţa de a fi partenera lui Rhys, zise Cassian când uşa din os alb se deschise în întuneric.

Înăuntru se auzi un chicot slab.

Amuzamentul nu se mai citi pe chipul lui Cassian când îl auzi şi am intrat în celulă, ţinându-ne încă de mână.

Sfera de lumină fae se înălţă în faţă, luminând celula cioplită în piatră.

Cassian mârâi la ce şi pe cine îi dezvălui aceasta.

Total diferit, fără îndoială, de acelaşi băiat care îmi zâmbea acum.

Cu părul negru şi ochi albaştri.

Am tresărit la chipul copilului, la ce nu observasem prima dată. La ce nu înţelesesem.

Era chipul lui Rhysand. Culoarea, ochii... era chipul partenerului meu.

Dar buzele pline şi mari ale Cioplitorului se strâmbară în zâmbetul acea hidos... Era gura mea. Gura tatălui meu.

Părul de pe braţe mi se ridică. Cioplitorul îşi înclină capul în semn de salut – salut şi confirmare, ca şi când ar fi ştiut exact de ce anume îmi dădusem seama. Pe cine văzusem şi încă vedeam.

Pe fiul Marelui Lord. Pe fiul meu. Fiul *nostru.* Dacă supravieţuiam suficient de mult încât să-l port în pântece.

Dacă nu eşuam în sarcina mea de a-l recruta pe Cioplitor. Dacă nu eşuam în unirea Marilor Lorzi şi a Regatului Coşmarurilor şi a păstrării zidului intact.

Am făcut eforturi să nu îmi tremure genunchii.

Chipul lui Cassian era destul de palid încât să-mi dau seama că orice vedea el... nu era un băiat frumos.

— Mă întrebam când te vei întoarce, spuse Cioplitorul, vocea băiatului fiind dulce şi totuşi îngrozitoare din cauza creaturii antice ce pândea din sinea lui. Mare Doamnă, adăugă el, te rog să-mi accepţi felicitările pentru unirea voastră! El aruncă o privire spre Cassian. Simt mirosul vântului asupra ta. Mai schiţă un zâmbet. Mi-ai adus un dar?

Am băgat mâna în buzunarul jachetei şi am aruncat la picioarele Cioplitorului o mică bucată de os, nu mai mare decât mâna mea.

— Asta e tot ce a mai rămas din Attor după ce l-am spulberat pe străzile Velarisului.

Ochii albaştri se măriră cu o încântare păcătoasă. Nici măcar nu ştiusem unde păstrasem bucata asta. Fusese păstrată până acum – tocmai pentru aşa ceva.

— Ce setoasă de sânge este noua mea Mare Doamnă! spuse mieros Cioplitorul, ridicând osul crăpat şi întorcându-l în mâinile mici şi delicate. Simt mirosul surorii mele pe pielea ta, Distrugătoarea Blestemului, adăugă Cioplitorul.

Gura mi se uscă. Sora lui...

— Ai furat de la ea? A ţesut un fir din viaţa ta în războiul ei de ţesut?

Ţesătoarea din Pădure. Inima îmi bătu cu putere. Nici măcar respirând adânc nu am reuşit să o domolesc. Cassian mă strânse de mână.

— Dacă îţi spun un secret, inimă de războinic, ce îmi vei da? îi zise Cioplitorul, mieros, lui Cassian.

Niciunul din noi nu vorbi. Cu atenţie... trebuia să ne alegem cuvintele şi să acţionăm cu foarte mare atenţie.

Cioplitorul mângâie bucata de os din palmă, cu atenţia fixată asupra chipului împietrit al lui Cassian.

— Dacă ţi-aş spune ce mi-au şoptit întunericul şi marea de dincolo, Lord al Măcelului? Cum s-au cutremurat de frică pe insula de peste mare. Cum au tremurat când a ieşit *ea.* Ea a luat ceva – ceva preţios. A smuls-o cu dinţii.

Chipul bronzat al lui Cassian se albise, iar el îşi strânsese aripile.

— Ce ai trezit în ziua aceea în Hybern, Prinţ al Bastarzilor?

Sângele mi se răci.

— Ce a ieşit nu era ce a intrat. Cioplitorul râse răguşit când lăsă bucata de os pe pământul de lângă el. Cât de minunată este – tânără ca un pui de cerb şi totuşi veche ca marea. Cum te cheamă la ea. O regină, aşa cum a fost cândva sora mea. Îngrozitoare şi mândră; frumoasă ca un răsărit de soare iernatic.

Rhys mă avertizase de capacitatea prizonierilor de a minţi, de a vinde orice, ca să scape.

— Nesta, şopti Cioplitorul de Oase. *Nes-ta!*

L-am strâns pe Cassian de mână. Destul. Destul cu tachinarea şi chinul. Dar el nu se uită la mine.

— Cum îi strigă vântul numele. Îl auzi şi tu? Nesta. *Nesta. Nesta.*

Oare Cassian mai respira?

— Ce a făcut când s-a înecat în bezna eternă?

Ce a *luat?*

Tonul pe care fu rostit ultimul cuvânt mă făcu să nu mă mai abţin.

— Dacă vrei să afli, poate că ar trebui să-ţi ţii gura suficient cât să-ţi explicăm.

Vocea mea păru să îl scoată pe Cassian din transă. Respiră sacadat şi repede şi îmi studie chipul – cu regret în privire.

Cioplitorul chicoti.

— Se întâmplă atât de rar să am companie. Iartă-mi vorbăria! zise el în timp ce îşi sprijinea un picior peste celălalt. Şi de ce mi-ai căutat serviciile?

— Am obţinut Cartea Respiraţiilor, am spus eu nonşalant. Conţine nişte… vrăji interesante. Totul este codat. Cineva cunoscut le-a decodat pe cele mai multe. Încă le studiază pe celelalte. Sunt vrăji care ar putea… trimite pe cineva ca ea acasă. Şi pe alţii ca ea.

Ochii violeţi ai Cioplitorului se aprinseră ca o flacără.

— Ascult.

Capitolul 23

— Războiul se apropie, i-am spus Cioplitorului. Se zvoneşte că ai… daruri care ar putea fi de folos pe câmpul de luptă.

El îi zâmbi lui Cassian, ca şi când ar fi înţeles de ce mă însoţise.

— Totul are un preţ, spuse gânditor Cioplitorul.

— În limite rezonabile, îi răspunse Cassian.

Cioplitorul îşi studie celula.

— Şi crezi că vreau să mă… întorc?

— Nu vrei?

Cioplitorul îşi îndoi picioarele sub corpul fragil.

— Locul din care am venit… Cred că acum este doar pulberea care pluteşte pe câmp. Nu mai am o casă la care să mă întorc. Nu una pe care mi-o doresc.

Pentru că, dacă fusese aici înainte ca Amren să fi sosit… De zeci de mii de ani – poate mai mult. Nu m-am gândit la senzaţia de gol din stomacul meu.

— Atunci, poate îmbunătăţirea… condiţiilor de trai te-ar putea atrage, dacă în lumea asta îţi doreşti să fii.

— Celula asta, Distrugătoare a Blestemului, este locul în care vreau să fiu. Cioplitorul atinse murdăria de lângă el. Crezi că i-am lăsat să mă prindă fără să am un motiv bun?

Cassian păru să se mişte – păru să devină conştient şi concentrat. Gata să ne scoată de aici.

Cioplitorul trasă trei cercuri suprapuse şi întretăiate în praf.

— Ai cunoscut-o pe sora mea – pe geamăna mea. Pe Ţesătoarea, cum îi spuneţi voi acum. O chemă Stryga. Ea şi fratele nostru mai mare, Koschei, cum s-au mai bucurat de lumea asta când am intrat în ea! Ce s-au mai temut de ei Spiriduşii antici şi cum i-au venerat! Dacă aş fi fost mai curajos, poate că nu m-aş fi grăbit – poate aş fi aşteptat ca puterea lor să scadă, ca războinica Fae de demult să o păcălească pe Stryga să îşi limiteze puterile şi să rămână închisă la Mijloc; şi Koschei – limitat şi legat de micul lui lac de pe continent. Totul s-a întâmplat înainte de Prythian, înainte ca

pământul să fie săpat şi vreun Mare Lord încoronat.

Cassian şi cu mine am aşteptat, neîndrăznind să-l întrerupem.

— Războinica Fae a fost isteaţă. Urmaşii ei au dispărut demult – deşi câţiva se mai trag din familia ei. El zâmbi, poate un pic cam trist. Nimeni în afară de mine nu îşi aminteşte numele ei. Ar fi fost salvarea mea, dacă nu aş fi ales cu mult înainte ca ea să umble pe pământ.

Am aşteptat şi am tot aşteptat, analizând frânturile din povestea lui.

— La sfârşit, nu a putut să îi ucidă – erau prea puternici. Puteau fi doar ţinuţi sub control. Cioplitorul îşi trecu mâna peste cercurile pe care le desenase, ştergându-le complet. Ştiam asta cu mult înainte ca ea să îi prindă – mi-am asumat sarcina de a-mi găsi calea spre aici.

— Ca să cruţi lumea de tine? întrebă Cassian, încruntându-se.

Ochii Cioplitorului scânteiau precum cea mai puternică flacără.

— Ca să mă *ascund* de fraţii mei.

Am clipit.

— De ce?

— Ei sunt zei ai morţii, fato, spuse printre dinţi Cioplitorul. Tu eşti nemuritoare – sau ai trăit destul cât să pari astfel. Dar fraţii mei şi cu mine… Suntem diferiţi. Iar ei doi… Sunt mai puternici. Cu mult mai puternici decât am fost eu vreodată. Sora mea… ea a găsit o cale să *mănânce* însăşi viaţa. Ca să rămână tânără şi frumoasă pentru totdeauna, mulţumită vieţilor pe care le curmă.

Ţesutul – firele din casă, acoperişul făcut din păr… Mi-am notat să-l arunc pe Rhys în Sidra pentru că mă trimisese în coliba aia.

Dar Cioplitorul…

— Dacă ei sunt zeii morţii, atunci tu ce eşti? am întrebat eu.

Moarte. El mă întrebase de nenumărate ori despre moarte. Despre ce aştepta dincolo de ea, despre cum era. Unde fusesem. Aş fi spus că era doar curios, dar…

Chipul băiatului se încreţi amuzat – chipul fiului meu, viziunea viitorului pe care o avusesem o dată, în urmă cu multe luni, ca un fel de chin sau întrupare a ceea ce nu îndrăznisem încă să recunosc în sinea mea. Lucrul de care eram sigură. Iar acum… băiatul acela… Era un altfel de chin, pentru viitorul pe care eram pe cale să-l pierd.

— Sunt uitat, asta sunt. Şi aşa prefer să fiu. Cioplitorul îşi rezemă capul de zidul de piatră din spatele lui. Deci află că nu vreau să plec de aici. Că nu vreau să le amintesc surorii şi fratelui meu că sunt viu şi în această lume. Aşa limitaţi şi cu puterile slăbite, influenţa lor rămâne… considerabilă.

— Dacă Hybernul câştigă războiul, spuse răguşit Cassian, s-ar putea să găseşti porţile locului acesta larg deschise, iar pe sora şi pe fratele tău dezlănţuiţi din teritoriile lor… şi interesaţi să-ţi facă o vizită.

— Nici măcar Hybernul nu este atât de nesăbuit. El pufni satisfăcut. Sunt sigur că sunt alţi deţinuţi cărora oferta ta li se va părea… tentantă.

Sângele îmi vui în trup.

— Nici măcar nu te gândeşti să ne ajuţi! Am fluturat o mână în celula lui. Asta preferi – pentru eternitate?

— Dacă i-ai cunoaşte pe fratele şi pe sora mea, Distrugătoarea Blestemului, ţi s-ar părea o alternativă mai înţeleaptă şi mult mai comodă.

Am deschis gura, dar Cassian îmi strânse mâna în semn de avertisment. Destul. Spusesem destule, dezvăluisem destule. Nu ne-ar fi fost de niciun folos să ne arătăm atât de disperaţi…

— Ar trebui să plecăm, îmi spuse Cassian, afişând un calm netulburat. Ne aşteaptă bucuriile Oraşului Cioplit.

Chiar am fi întârziat, dacă nu plecam acum. I-am aruncat o privire încruntată Cioplitorului în loc de rămas-bun, lăsându-l pe Cassian să mă conducă spre uşa deschisă a celulei.

— Vă duceţi în Oraşul Cioplit, spuse Cioplitorul. Nu era tocmai o întrebare.

— Nu văd de ce te priveşte asta, i-am spus peste umăr.

Ritmul tăcut al Cioplitorului răsună în jurul nostru şi ne făcu să ne oprim în prag.

— Presupun că e ultima încercare, spuse gânditor Cioplitorul, măsurându-ne din priviri, de a aduna tot Regatul Nopţii.

— Repet, nu te priveşte, am spus eu calmă.

Cioplitorul zâmbi.

— Te vei târgui cu el, zise şi aruncă o privire la tatuajul de pe mâna mea dreaptă. Mă întreb care va fi preţul cerut de Keir. Râse încet. Interesant!

Cassian oftă prelung.

— Spune-o!

Cioplitorul de Oase tăcu din nou, jucându-se cu bucata din osul Attorului în praful de lângă el.

— Spiralele Cazanului se rotesc în moduri ciudate, şopti mai mult pentru el.

— Plecăm, am spus şi am vrut să mă întorc din nou, trăgându-l pe Cassian după mine.

— Sora mea are o colecţie de oglinzi în castelul ei negru, spuse Cioplitorul.

Ne-am oprit din nou.

— Ea se admira zi şi noapte în oglinzile alea, bucurându-se de tinereţea şi de frumuseţea ei. Era o singură oglindă – îi spunea Ouroboros. Era veche, chiar şi când eram noi tineri. O fereastră spre lume. Totul putea fi văzut şi spus prin suprafaţa ei întunecată. E în posesia lui Keir – o moştenire de familie a casei lui. Adu-mi-o! Ăsta e preţul meu. Ouroboros, şi sunt al tău! Dacă găseşti o cale să mă eliberezi. El zâmbi urât.

Cassian şi cu mine ne-am privit reciproc şi amândoi am ridicat din umeri la Cioplitor.

— Vom vedea, fu tot ce am spus înainte să ieşim.

*

Ne-am aşezat pe un bolovan de unde se vedea un râu argintiu, inhalând răceala ceţii. Închisoarea se ivea în spatele nostru, o greutate îngrozitoare care ne bloca orizontul.

— Ai spus că ştiai că Cioplitorul este un vechi zeu, am spus eu gânditoare. Ştiai că e un zeu al morţii?

Chipul lui Cassian era încordat.

— Am presupus.

Când am ridicat o sprânceană, el mă lămuri:

— El ciopleşte moartea în oase. Le vede. Se bucură de ele. N-a fost greu să-mi dau seama.

M-am gândit.

— A fost sugestia ta sau a lui Rhys să mă însoţeşti aici?

— Am vrut să vin. Dar Rhys... şi el a presupus asta.

Din cauza a ceea ce văzusem în privirea Nestei în acea zi...

— Cine se aseamănă se adună, am şoptit eu.

Cassian dădu scurt din cap.

— Cred că nici măcar Cioplitorul nu ştie ce este Nesta. Dar voiam să văd – preventiv.

— De ce?

— Vreau să ajut.

Răspunsul fu suficient.

Am rămas tăcuţi, râul susurând în timp ce curgea repede pe lângă noi.

— Te-ai teme de ea, dacă Nesta *ar fi...* Moartea? Sau dacă ar fi sursa puterii ei?

Cassian tăcu un moment lung.

— Sunt un războinic, spuse în cele din urmă. Am mers pe lângă Moarte toată viaţa. M-aş teme mai mult *pentru* ea, dacă ar avea acea putere. Dar nu *de* ea.

El se gândi şi adăugă după o clipă:

— Nesta nu ar putea să mă sperie cu nimic.

Am înghiţit şi i-am strâns mâna.

— Mulţumesc.

Nu eram sigură de ce spusesem asta, dar el dădu oricum din cap.

L-am simţit înainte să apară, o scânteie de bucurie atinsă de stele aprinzându-se în dreapta mea când Rhys se ivi din aer.

— Ei bine?

Cassian sări de pe bolovan, întinzându-mi o mână ca să mă ajute să cobor.

— Nu îţi va plăcea preţul pe care l-a cerut.

Rhys ne apucă pe amândoi de mâini ca să ne teleporteze înapoi în Velaris.

— Dacă vrea farfuriile elegante de cină, poate să le aibă.

Nici Cassian şi nici eu nu am putut să râdem când amândoi ne-am întins spre mâinile lui Rhys.

— Ai face bine să apelezi la talentele de negociator în seara asta, fu tot ce îi mormăi Cassian partenerului meu, înainte să dispărem în umbră.

Capitolul 24

Când ne-am întors în casa din oraş în toiul canicului după-amiezii de vară, Cassian şi Azriel traseră la sorţi ca să vadă cine avea să rămână în Velaris, în acea seară.

Amândoi voiau să ni se alăture în Oraşul Cioplit, dar cineva trebuia să păzească oraşul – era o parte din vechiul lor protocol. Şi cineva trebuia să o păzească pe Elain, deşi cu siguranţă nu aveam de gând să-i spun asta lui Lucien. Cassian, înjurând şi ţâfnos, alese băţul mai scurt, iar Azriel îl bătu uşor pe umăr înainte să se îndrepte spre Casă pentru a se pregăti.

L-am urmat după câteva minute, lăsându-l pe

Cassian să-i spună lui Rhys restul poveştii Cioplitorului şi ce anume îşi dorea.

Acasă, erau două persoane pe care voiam să le văd înainte de a pleca. Ar fi trebuit să o verific mai devreme pe Elain, să-mi fi amintit că aşa-zisa ei nuntă trebuia să aibă loc peste câteva zile, dar... m-am înjurat singur pentru că uitasem. Iar în ceea îl privea pe Lucien... nu ar fi stricat, mi-am spus eu, să ştiu unde era. Cum decursese conversaţia cu Azriel din ziua precedentă. Să mă asigur că îşi amintea regulile stabilite.

Dar, după cincisprezece minute, încercam să nu mă crispez mergând pe holurile Casei Vântului, recunoscătoare că Azriel mi-o luase înainte. Mă teleportasem pe cer, deasupra celui mai înalt balcon – şi, de vreme ce mă gândeam că acum era un moment potrivit să practic zborul, îmi invocasem aripile.

Şi căzusem de la şase metri pe piatră dură.

Un vânt puternic mă împiedică să-mi rup vreun os, dar şi genunchii şi mândria îmi erau destul de rănite după tumba lipsită de graţie prin aer.

Măcar nu mă văzuse nimeni.

Paşii mei rigizi şi şchiopătatul, cel puţin, se relaxaseră într-un mers mai lin înainte să o găsesc pe Elain în biblioteca familiei. Aceasta continua să se holbeze către fereastră, chiar şi după ce ieşise din cameră.

Nesta citea pe scaunul ei obişnuit, cu un ochi atentă la Elain şi cu celălalt la cartea deschisă din poală. Doar Nesta se uită spre mine când m-am strecurat prin uşile sculptate din lemn.

— Bună! am şoptit eu şi am închis uşile în

urma mea.

Elain nu se întoarse. Era încă îmbrăcată cu rochia de un roz pal, care nu prea îi avantaja pielea pământie, părul şaten-auriu atârnându-i în bucle grele pe spatele-i firav.

— Este o zi frumoasă, le-am spus eu.

Nesta ridică o sprânceană.

— Unde ţi-e menajeria de prieteni?

I-am aruncat o privire rece.

— Acei prieteni ţi-au oferit adăpost şi alinare. Şi antrenament – sau orice făcea Amren. Eşti pregătită pentru seara asta?

— Da. Nesta se întoarse pur şi simplu la cartea ei, ignorându-mă.

Am pufnit încet pentru că ştiam că aveam să o enervez şi m-am îndreptat spre Elain. Nesta îmi supraveghe fiecare pas, ca o panteră care se pregătea să atace la cel mai mic semn de pericol.

— La ce te uiţi? am întrebat-o pe Elain cu o voce blândă, familiară.

Faţa îi era palidă şi abia îşi mişcă buzele vineţii când spuse:

— Acum pot să văd atât de departe, până la mare!

Într-adevăr, marea de dincolo de Sidra era o scânteie îndepărtată.

— Durează o vreme până te obişnuieşti cu asta.

— Îţi aud bătăile inimii – dacă ascult cu atenţie. Aud şi bătăile inimii ei.

— Poţi să înveţi să ignori sunetele care te deranjează.

Eu învăţasem de una singură. Mă întrebam

dacă şi Nesta o făcuse sau dacă amândouă sufereau, auzindu-şi reciproc bătăile inimii, zi şi noapte. Nu m-am uitat la cealaltă soră a mea ca să îmi confirme.

În cele din urmă, Elain se uită în ochii mei pentru prima dată.

Chiar şi distrusă de suferinţă şi disperare, frumuseţea lui Elain continua să fie remarcabilă. Chipul ei ar fi putut îngenunchea regi. Şi totuşi, nu afişa nicio bucurie, nicio lumină. Era lipsit de viaţă.

— Aud marea, spuse ea. Chiar şi noaptea. Chiar şi în visele mele. Marea agitată şi ţipetele unei păsări de foc.

Am făcut un efort să nu mă uit la Nesta. Până şi casa din oraş era prea departe de cea mai apropiată coastă ca să auzi ceva, cât despre pasărea de foc…

— La cealaltă casă a mea am o grădină, am spus eu. Mi-ar plăcea să vii să o îngrijeşti, dacă vrei.

Elain se întoarse din nou spre ferestrele însorite, lumina dansând în părul ei.

— Am să aud cum se mişcă viermii prin pământ? Sau cum cresc rădăcinile? O să mă privească pasărea din copaci?

Nu eram sigură dacă trebuia să-i răspund. M-am străduit să nu tremur.

Însă i-am surprins privirea Nestei, observând licărul de durere care-i traversă chipul surorii mele mai mari înainte să se ascundă sub acea mască rece.

— Trebuie să mă ajuţi să găsesc o carte, Nesta, am spus eu, aruncând o privire tăioasă spre

teancul din stânga mea.

Destul de departe ca să avem intimitate, dar suficient de aproape ca să rămână în apropierea lui Elain în caz că ar fi avut nevoie de ceva. Să facă ceva.

Ceva mi se rupse în piept când şi Nesta îşi îndreptă privirea spre ferestrele din faţa lui Elain ca să verifice, aşa cum o făcusem şi eu, dacă puteau fi deschise cu uşurinţă.

Din fericire, erau permanent închise, probabil ca să împiedice vreun prost neglijent să uite să le închidă şi să strice cărţile. Cel mai probabil pe Cassian.

Nesta lăsă cartea jos fără să spună nimic şi mă urmă în micul labirint de teancuri, amândouă fiind atente la zona principală de şedere.

Când ne-am îndepărtat destul de mult, am ridicat un scut de vânt dur în jurul nostru, ca să nu fim auzite.

— Cum ai convins-o să iasă din cameră?

— Nu am făcut-o, spuse Nesta, rezemându-se de raft şi încrucişându-şi braţele. Am găsit-o aici. Nu era în pat când m-am trezit.

Probabil că Nesta intrase în panică atunci când găsise camera goală…

— A mâncat ceva?

— Nu. Am reuşit să o fac să mănânce nişte supă aseară. A refuzat orice altceva. Vorbeşte în dodii toată ziua.

Mi-am trecut o mână prin păr, eliberându-mi şuviţele din cosiţă.

— S-a întâmplat ceva care să declanşeze…

— Nu ştiu. O tot verific la câteva ore. Nesta îşi

încordă maxilarul. Totuşi ieri am fost plecată mai mult timp.

De fapt, fusese plecată ca să se antreneze cu Amren. Rhys mă informase că, până la sfârşitul antrenamentului, scuturile rudimentare ale Nestei erau destul de solide ca Amren să o considere pe sora mea pregătită pentru seara asta.

Dar acolo, dincolo de comportamentul rece, se ascundea vinovăţia. Panica.

— Mă îndoiesc de faptul că s-a întâmplat ceva, am spus eu repede. Poate e doar... o etapă din procesul de refacere – poate se obişnuieşte să fie Fae.

Nesta nu părea convinsă.

— Are puteri? Ca ale mele?

„Şi care sunt mai exact puterile acelea, Nesta?”

— Eu nu ştiu. Nu cred. Doar dacă nu cumva e primul semn că se manifestă ceva.

Am făcut un efort să nu adaug: „Dacă ai vorbi despre ce s-a întâmplat în Cazan, poate că am înţelege mai bine”.

— Hai să îi acordăm o zi sau două – să vedem ce se întâmplă. Dacă se simte mai bine.

— De ce să nu vedem acum?

— Pentru că plecăm în Oraşul Cioplit peste câteva ore, iar tu nu pari dispusă să ne laşi să ne băgăm în treburile tale, i-am spus eu cât de monoton am putut. Am îndoielile mele că Elain ne-ar lăsa să o facem.

Nesta mă fixă cu privirea, fără să afişeze vreo emoţie, şi dădu politicos din cap.

— Ei bine, măcar a ieşit din cameră.

— Şi s-a ridicat de pe scaun.

Calm, ne-am privit reciproc.

— De ce nu vrei să te antrenezi cu Cassian? am întrebat-o eu apoi.

Nesta înţepeni de spate.

— De ce trebuie să mă antrenez doar cu Cassian? De ce nu o pot face cu celălalt?

— Cu Azriel?

— Da, cu el, sau cu blonda care nu tace.

— Dacă te referi la Mor…

— Şi de ce este nevoie să mă antrenez? Nu sunt o războinică şi nici nu vreau să fiu.

— Dar ai putea să devii mai puternică…

— Sunt şi alte puteri, nu doar abilitatea de a folosi o sabie şi de a curma vieţi. Amren mi-a spus asta ieri.

— Ziceai că-i vrei morţi pe inamicii noştri. De ce nu-i ucizi chiar tu?

Ea îşi studie unghiile.

— De ce să mă deranjez, când altcineva poate să o facă în locul meu?

Am evitat impulsul de a-mi masa tâmplele.

— Suntem…

Dar uşile bibliotecii se deschiseră, iar eu am spulberat bariera de aer dur la zgomotul surd al paşilor, apoi la oprirea lor bruscă.

Am apucat-o pe Nesta de braţ ca să o ţin nemişcată când Lucien spuse deodată:

— Ai… ai ieşit din camera ta.

Nesta se enervă, dezgolindu-şi dinţii. Am apucat-o mai strâns, şi am ridicat un alt zid de aer în jurul nostru, ţinând-o acolo.

Săptămânile de izolare nu o ajutaseră pe Elain

să se simtă mai bine. Poate că jumătăţile de ghicitori erau dovada acestui fapt. Şi, chiar dacă Lucien încălca acum regulile pe care le stabiliserăm…

Alţi paşi se auziră, fără îndoială mai aproape de locul în care stătea Elain la fereastră.

— Pot… să îţi aduc ceva?

Nu-l mai auzisem niciodată pe prietenul meu atât de blând, atât de nesigur şi de îngrijorat.

Poate că asta mă făcu să fiu cea mai josnică ticăloasă, dar mi-am trimis mintea spre ei, spre el.

Apoi m-am trezit în trupul şi în mintea lui.

Este prea slabă.

Probabil că nu mănâncă deloc.

Cum poate să stea în picioare?

Gândurile îi pluteau prin minte unul după altul. Inima îi bătea cu putere, iar el nu îndrăznea să se mişte din poziţia lui, de la doar cinci paşi distanţă. Ea încă nu se întorsese spre el, dar efectele postului erau destul de evidente.

Atinge-o, miroase-o, gust-o…

Instinctele erau ca un râu. El îşi strânse pumnii pe lângă corp.

Nu se aşteptase ca ea să fie aici. Cealaltă soră – vipera – era o posibilitate, dar una pentru care era dispus să rişte. În afară de faptul că în ziua precedentă vorbise cu Îmblânzitorul Umbrelor – fapt care-l descurajase pe atât de mult pe cât se aştepta, deşi Azriel părea un mascul destul de cumsecade – rămăsese închis în casa bătută de vânt timp de două zile. Gândul la încă una fusese suficient să îl facă să rişte să-l mânie Rhysand.

Voia doar să se plimbe şi să ia câteva cărţi.

Trecuse un veac de când avusese timp liber să citească, şi cu atât mai puţin să citească de plăcere.

Dar iat-o pe ea.

Partenera lui.

Nu semăna deloc cu Jesminda.

Jesminda fusese toată un zâmbet şi neastâmpărată, prea sălbatică şi liberă ca să fie mulţumită de viaţa de la ţară, unde se născuse. Îl tachinase, îl chinuise – îl sedusese atât de profund, încât nu şi-o mai dorise decât pe ea, care nu îl văzuse ca pe cel de-al şaptelea fiu al Marelui Lord, ci ca pe un mascul. Îl iubise fără îndoială, fără ezitări. Ea îl alesese.

Elain fusese... aruncată spre el.

El se uită spre serviciul de ceai de pe masa joasă din apropiere.

— Presupun că una dintre ceştile astea este a surorii tale.

Într-adevăr, pe scaunul pe care stătea vipera de obicei se afla o carte. Cazanul să-l ajute pe masculul care ar fi ajuns să fie legat de ea.

— Te superi dacă mă servesc din cealaltă?

El încerca să pară nonşalant – liniştit, chiar dacă pulsul îi creştea atât de repede încât credea că ar fi putut să vomite pe covorul foarte vechi şi foarte scump. Din Sangravah, dacă tiparele şi culorile bogate erau vreun indiciu.

Rhysand era în multe feluri, dar cu siguranţă avea gusturi bune.

Tot locul fusese decorat cu atenţie şi eleganţă, cu o înclinaţie pentru confort, în defavoarea aglomerării.

El nu voia să recunoască faptul că îi plăcea, că oraşul i se părea frumos.

Că cercul de persoane care pretindeau acum a fi noua familie a lui Feyre... era ceea ce, cu mult timp în urmă, crezuse că ar fi fost viaţa la curtea lui Tamlin.

O durere ca o lovitură spre piept îl străbătu, dar el traversă covorul. Îşi forţă mâinile să nu îi tremure când îşi turnă o ceaşcă de ceai şi se aşeză pe scaunul din faţa celui gol al Nestei.

— Sunt biscuiţi pe farfurie. Vrei unul?

El nu se aşteptă ca ea să răspundă şi îşi acordă doar un minut înainte să se ridice de pe scaun şi să plece, sperând să evite întoarcerea Nestei.

Dar lumina soarelui pe auriu îi captă atenţia, iar Elain se întoarse încet de la ce urmărea pe fereastră.

Din ziua aceea din Hybern, nu îi văzuse chipul.

Apoi fusese tras şi îngrozit, complet pustiu şi amorţit, cu părul lipit de cap şi buzele albastre de frig şi şoc.

Uitându-se acum la ea...

Da, era palidă. Vidul încă îi învăluia trăsăturile.

Dar lui i se tăie respiraţia când ea se întoarse cu totul spre el.

Era cea mai frumoasă femelă pe care o văzuse vreodată.

Trădarea, greţoasă şi uleioasă, îi alunecă prin vene. Cândva, el spusese acelaşi lucru despre Jesminda.

Dar chiar dacă ruşinea îl copleşi, cuvintele şi simţurile îi cântară: „A mea. Eşti a mea, iar eu sunt al tău. Partenerul tău”.

Ochii ei erau cafenii ca blana unui pui de cerb, iar el ar fi putut jura că în ei scânteie ceva când îi întâlni privirea.

— Cine eşti?

Îşi dădu seama fără să mai ceară lămuriri că era conştientă de ce *era el pentru ea.*

— Sunt Lucien. Cel de-al şaptelea fiu al Marelui Lord al Regatului Toamnei.

Şi multe alte lucruri de nimic, îi spusese Îmblânzitorului Umbrelor tot ce ştia – despre fraţii lui care supravieţuiseră, despre tatăl său. În ceea ce-o privea pe mama lui... păstrase unele detalii, irelevante şi personale, pentru el. În rest, îl informase despre cei mai apropiaţi aliaţi ai tatălui său şi cei mai vicleni curteni şi lorzi. Evident, tot ce ştia era din urmă cu câteva secole, dar când fusese emisar, din informaţiile pe care le adunase, nu se schimbaseră multe. Oricum, ei toţi se purtaseră la fel la Poalele Muntelui. Şi, după ce se întâmplase cu fraţii lui în urmă cu câteva zile... Nu se arătase deloc vinovat când îi spusese lui Azriel ce ştia. Nu afişase nimic din ce simţea când se uitase spre sud – spre ambele regate cărora le spunea acasă.

Timp de o clipă ce părea că nu se mai termină, chipul lui Elain nu se schimbă, dar se concentră, în mod vizibil, un pic mai mult.

— Lucien, spuse ea în sfârşit.

Iar el îşi luă ceaşca de ceai, ca să nu tremure la auzul numelui său pe buzele ei. Din poveştile surorilor mele. Prietenul ei.

— Da.

Dar Elain clipi încet.

— Tu ai fost în Hybern.

— Da, fu tot ce putu spune el.

— Ne-ai trădat.

El îşi dori ca ea să-l fi aruncat pe fereastra din spatele ei.

— A fost... o greşeală.

În ochii ei se citiră sinceritatea şi răceala.

— Trebuia să mă căsătoresc peste câteva zile.

El se luptă cu furia, cu impulsul iraţional de a-l găsi pe bărbatul care o revendicase şi de a-l sfâşia. În schimb, rosti răguşit:

— Ştiu. Îmi pare rău.

Ea nu îl iubea, nu îl dorea şi nu avea nevoie de el. Era mireasa altui mascul.

Soţia unui om muritor. Sau ar fi fost.

Ea se uită în altă parte – spre fereastră.

— Îţi aud inima, spuse Elain încet.

El nu ştia cum să-i răspundă, aşa că nu spuse nimic şi îşi bău ceaiul, chiar dacă îi arse gura.

— Când dorm, îţi aud inima prin piatră, şopti ea şi îşi înclină capul, ca şi când priveliştea oraşului ar fi avut vreun răspuns. Tu o auzi pe a mea?

El nu era sigur dacă ea chiar voia să i se adreseze, dar spuse:

— Nu, lady, nu pot.

Ea păru să-şi adune umerii prea fragili.

— Nimeni nu poate. Nimeni nu a încercat vreodată – nu cu adevărat. Cuvinte spuse fără rost.

— El a făcut-o, se chinui ea să şoptească. M-a văzut. Acum nu o să mai vadă.

Cu degetul mare, îşi atinse inelul de fier.

Inelul altui bărbat, încă un semn că era promisă altcuiva...

Era suficient. Auzisem şi aflasem destule. M-

am retras din mintea lui Lucien.

Nesta se holba la mine, chiar dacă se albise la faţă auzind cuvintele rostite între ei.

— Ai intrat vreodată în…

— Nu, am spus eu răguşită.

Nu am vrut să o întreb cum de ştiuse ce făcusem. Nici când am coborât scutul din jurul nostru şi ne-am îndreptat spre zona de şedere.

Lucien, auzindu-ne, fără îndoială, paşii, roşise când se uită la mine şi la Nesta. Nu bănuia că intrasem în mintea lui şi că scotocisem pe acolo ca un bandit noaptea. Mi-am reprimat greaţa uşoară.

— Ieşi afară! îi zise simplu sora mea mai mare.

M-am uitat urât la Nesta, dar Lucien se ridică.

— Am venit după o carte.

— Ei bine, găseşte una şi pleacă.

Elain se holba pe fereastră, neatentă – sau nepăsătoare.

Lucien nu se îndreptă spre teancuri, ci spre uşile deschise. Se opri chiar între ele şi ne spuse mie şi Nestei:

— Are nevoie de aer proaspăt.

— Ştim noi de ce are nevoie.

Aş fi putut jura că părul lui roşcat străluci ca metalul topit când se enervă. Dar el se domoli, fixându-şi ochiul roşiatic asupra mea.

— Du-o la mare! Du-o într-o grădină! Scoate-o cumva din casa asta pentru o oră sau două.

Apoi plecă.

M-am uitat la cele două surori ale mele închise aici sus, deasupra lumii.

— Vă mutaţi în casa de la oraş chiar acum, i-am spus eu lui Lucien, care se oprise în holul

obscur de afară.

Nesta, spre uimirea mea, nu obiectă.

*

Nici Rhys, când mi-am trimis ordinul prin legătură, cerându-i să mă ajute să le mutăm, împreună cu Cassian şi Azriel. Nu, partenerul meu îmi promise pur şi simplu că avea să le ofere două dormitoare surorilor mele pe acelaşi hol, în cealaltă parte a scărilor. Şi un al treilea pentru Lucien – pe partea noastră de hol. Departe de cel al lui Elain.

După treizeci de minute, Azriel o aduse în braţe pe Elain, tăcută şi apatică.

Nesta păruse gata să se arunce de la balcon decât să-l lase pe Cassian – deja îmbrăcat şi înarmat ca să păzească în seara asta casa din oraş – să o ţină, aşa că am înghiontit-o spre Rhys, l-am împins pe Lucien spre Cassian şi m-am întors în zbor.

Sau am încercat – din nou. Am plutit cam o jumătate de minut, savurând şuierul revigorant al vântului înainte ca aripile să mi se clatine, să îmi forţez spatele şi căderea să devină cumplit de dureroasă. M-am teleportat restul drumului spre casa din oraş şi am aranjat vazele şi bibelourile din salon cât i-am aşteptat.

Azriel sosi primul, cu sora mea palidă în braţe, fără să fie însoţit de umbre. Şi el purta armura illyriană, părul blond-şaten al lui Elain agăţându-se în câţiva solzi negri de pe pieptul şi umerii lui.

El o lăsă cu blândeţe pe covorul din hol după ce o purtase în braţe pe uşa de la intrare.

Elain se uită la chipul lui răbdător şi serios.

Azriel schiţă un zâmbet.

— Vrei să-ţi arăt grădina?

Ea părea atât de mică în faţa lui, atât de fragilă în comparaţie cu solzii hainelor de luptă din piele, cu lăţimea umerilor şi a aripilor care se vedeau deasupra lor.

Însă Elain nu se feri de el şi nu se ascunse când acesta dădu din cap – doar o dată.

Azriel, politicos ca orice curtean, îi oferi un braţ. Nu mi-am dat seama dacă ea se uita la piatra lui Siphon de culoare albastră sau la pielea cu cicatrice de dedesubt când şopti:

— Frumos.

Obrajii bronzaţi ai lui Azriel prinseră culoare, iar el îşi înclină capul în semn de mulţumire şi o conduse pe sora mea spre uşile din spate care dădeau spre grădină, lumina soarelui învăluindu-i.

O clipă mai târziu, Nesta intra pe uşa din faţă, cam verde la chip.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

I-am întâlnit privirea lui Rhys care mergea în spatele ei, cu mâinile în buzunare.

„Ce ai făcut?”

El ridică din sprâncene, dar i-am indicat Nestei în linişte toaleta de sub scări, care dispăru trântind uşa în urma ei.

„Eu?” Rhys se rezemă de stâlpul de jos al balustradei. „S-a plâns că zbor încet intenţionat. Aşa că am mărit viteza”.

Cassian şi Lucien apărură, fără să se privească reciproc, dar Lucien îşi îndreptă atenţia chiar spre holul care conducea în spate, nările umflându-i-se

când mirosi unde şi cu cine plecase Elain.

El mârâi încet…

— Relaxează-te! îi spuse Rhys. Azriel nu este genul fermecător.

Lucien îi aruncă o privire încruntată.

Din fericire sau poate nu, râgâitul Nestei umplu liniştea. Cassian se uită uimit la Rhys.

— Ce ai *făcut?*

— L-am întrebat acelaşi lucru, am spus eu, încrucişându-mi braţele. A spus că a zburat *cu viteză.*

Nesta vomită din nou şi apoi se lăsă liniştea.

Cassian oftă spre tavan.

— Ea nu o să mai zboare niciodată.

Mânerul uşii se roti, iar noi am încercat – sau, cel puţin, Cassian şi cu mine – să nu pară că o ascultam. Nesta încă era verzuie la faţă, dar… Ochii îi ardeau.

Nu puteam să îi descriu expresia şi poate că nici să o pictez nu aş fi reuşit.

Ochii îi erau la fel de albaştri-gri că ai mei. Şi totuşi… Nu mă puteam gândi decât la minereul topit. La mercurul aprins.

Ea făcu un pas spre noi, atentă la Rhys.

Cassian păşi calm în faţa ei, cu aripile strânse. Cu picioarele depărtate pe covor. Era o poziţie de luptă – obişnuită, dar… pietrele Siphon îi licăreau.

— Ştii, îi spuse tărăgănat Cassian, că ultima dată când m-am implicat într-o luptă în casa asta am fost alungat pentru o lună?

Nesta îşi îndreptă privirea spre el, încă indignată, dar uşor neîncrezătoare.

— A fost vina lui Amren, bineînţeles, dar

nimeni nu m-a crezut, a continuat el. Şi nimeni nu a îndrăznit să o alunge pe *ea.*

Ea clipi încet, dar privirea arzătoare deveni mortală. Sau pe cât de mortală putea fi pentru unul din noi.

— Ce *eşti* tu? şopti Lucien.

Cassian nu-şi putea lua privirea de la Nesta, dar sora mea îşi întoarse uşor privirea către Lucien.

— Am obligat Cazanul să-mi dea ceva înapoi, spuse ea incredibil de încet.

Părul de pe braţe mi se ridică. Nesta se uită la covor, apoi într-un loc de pe perete.

— Vreau să mă duc în camera mea.

Îmi luă o clipă să-mi dau seama că vorbise cu mine. Mi-am dres vocea.

— Pe scări, în dreapta. A doua uşă. Sau a treia, oricare îţi convine. Cealaltă este pentru Elain. Trebuie să plecăm peste… Am mijit ochii la ceasul din salon. Două ore.

O mişcare uşoară a capului fu singurul ei semn de mulţumire şi confirmare.

Am urmărit-o când urcă scările ţinându-se cu o mână subţire de balustradă, rochia ei de culoarea lavandei plutind în urma sa.

— Îmi pare rău, îi strigă Rhys.

Ea apucă strâns balustrada, monturile albe ieşindu-i prin pielea palidă, dar nu spuse nimic în timp ce continuă să urce.

— Este posibil aşa ceva? şopti Cassian când uşa camerei ei se închise. Să *ia* cineva din esenţa Cazanului?

— Aşa s-ar părea, spuse gânditor Rhys, apoi i se adresă lui Lucien: să înţeleg că focul din ochii ei

nu ţi se pare obişnuit.

Lucien scutură din cap.

— Nu. Nu seamănă cu nimic din arsenalul meu.

Asta era… O gheaţă atât de rece, încât ardea. Era gheaţă şi totuşi… fluidă ca o flacără. Sau ca o flacără îngheţată.

— Cred că este moartea, am spus eu încet.

M-am uitat în ochii lui Rhys, ca şi când ar fi fost din nou firul care mă ţinuse în lumea asta.

— Cred că puterea ei este moartea – moartea încarnată. Sau ce putere are Cazanul asupra unor astfel de lucruri. De asta a auzit-o Cioplitorul.

— Pe toţi zeii! spuse Lucien, trecându-şi o mână prin păr.

Cassian dădu solemn din cap, dar Rhys îşi frecă maxilarul, cântărind, gândindu-se. Apoi spuse categoric:

— Doar că Nesta nu ar fi cucerit Moartea, ci ar fi prădat-o.

Nu era de mirare că ea nu voia să vorbească cu nimeni despre asta şi ca noi să fim martori. Nouă ni se păruse că se scufundase doar câteva secunde.

Nu le-am întrebat niciodată pe surorile mele cât timp fuseseră în Cazan.

*

— Azriel ştie că te uiţi, spuse tărăgănat Rhys din locul în care stătea în faţa oglinzii din dormitor, aranjându-şi reverele jachetei negre.

Deoarece ne pregăteam să plecăm, în casa din oraş toţi ne agitam în linişte. Mor şi Amren sosiseră

în urmă cu o jumătate de oră, prima îndreptându-se spre salon, cea din urmă ducând o rochie pentru sora mea. Nu am îndrăznit să îi cer lui Amren să văd ce alesese pentru Nesta.

„Ceva pentru antrenament”, spusese Amren în urmă cu câteva zile. În Regatul Coşmarurilor existau obiecte magice pe care sora mea le putea studia în seara asta, cât noi eram ocupaţi cu Keir. M-am întrebat dacă Ouroboros era una dintre ele şi mi-am notat să o întreb pe Amren ce ştia despre oglinda pe care Cioplitorul şi-o dorea atât de mult. De care trebuia cumva să-l conving pe Keir să se despartă în seara asta.

Lucien se oferise să se facă util cât eram plecaţi, citind o parte din textele adunate acum pe mesele din salon. Amren nu făcuse decât să mormăie când auzise de ofertă, iar eu îi spusesem lui Lucien că însemna că era de acord.

Cassian era deja pe acoperiş, ascuţindu-şi relaxat săbiile. Îl întrebasem dacă cele *nouă* săbii chiar erau necesare, iar el îmi spusese doar că nu strica să fie pregătit şi că, dacă aveam timp să-l chestionez, atunci ar fi trebuit să am destul timp pentru un alt antrenament. Plecasem repede, arătându-i un gest obscen.

Cu părul încă ud de la baia pe care o făcusem, mi-am pus cerceii grei şi m-am uitat pe fereastra dormitorului, supraveghind grădina de dedesubt.

Elain stătea la una dintre mesele din fier forjat, cu o ceaşcă de ceai în faţă. Azriel era întins pe şezlongul din partea cealaltă a pietrelor gri, expunându-şi aripile la soare şi citind ceea ce părea a fi un teanc de rapoarte – probabil

informaţii despre Regatul Toamnei, pe care plănuia să i le prezinte lui Rhys de îndată ce le-ar fi ordonat pe toate. Era deja îmbrăcat pentru Oraşul Cioplit – armura excepţională şi frumoasă nu se potrivea câtuşi de puţin cu grădina minunată şi cu sora mea.

— De ce nu i-a făcut pe *ei* parteneri? am spus eu gânditoare. De ce Lucien?

— Nu m-aş întreba asta faţă de Lucien.

— Vorbesc serios. M-am întors spre el şi mi-am încrucişat braţele. Ce decide asta? *Cine* decide?

Rhys îşi îndreptă reverele înainte de a lua o scamă invizibilă de pe ele.

— Soarta, Mama, fuioarele Cazanului…

— *Rhys.*

El mă urmări în reflexia oglinzii când m-am îndreptat spre dulap, deschizând uşile ca să-mi scot rochia pe care o alesesem. Era făcută din fâşii de un negru strălucitor – o versiune un pic mai modestă a celei pe care o purtasem în Regatul Coşmarurilor, în urmă cu câteva luni.

— Ai spus că părinţii tăi nu se potriveau; *Tamlin* a spus că părinţii lui nu se potriveau. Mi-am scos halatul. Deci nu e vorba despre un sistem perfect de împerechere. Dar dacă – am făcut semn din bărbie spre fereastră, spre sora mea şi Îmblânzitorul Umbrelor din grădină – *de asta* are ea nevoie? Liberul arbitru nu există? Dacă Lucien îşi doreşte unirea, dar ea nu?

— O legătură de împerechere poate fi respinsă, spuse cu blândeţe Rhys, ochii licărindu-i în oglindă când se delectă cu trupul meu gol. Se poate alege. Şi, uneori, da – legătura alege prost. Câteodată,

legătura nu este decât o… presupunere prestabilită privindu-i pe cei care ar putea oferi cel mai puternic urmaş. La nivelul cel mai de bază, probabil că este doar atât. Vreo funcţie naturală, nu ceva care să indice adevăratele suflete pereche.

El îmi zâmbi, probabil datorită situaţiei noastre rare.

— Chiar şi aşa, continuă Rhys, întotdeauna va fi o… atracţie. De obicei, femelelor le este mai uşor să o ignore, dar pe masculi… îi poate înnebuni. Este povara cu care trebuie să se lupte ei, însă unii cred că femela li se cuvine. Chiar şi după ce legătura este respinsă, consideră că le aparţine. Uneori, revin pentru a-l provoca pe masculul pe care ea şi-l alege singură. Câteodată, se termină mortal. Este ceva sălbatic şi urât şi, din fericire, nu se întâmplă des, dar… Multe perechi vor încerca să facă relaţia să funcţioneze, crezând că i-a ales Cazanul dintr-un motiv. Abia după câţiva ani îşi vor da seama că, poate, sufletele lor nu au fost bine alese.

Am luat cureaua neagră cu nestemate din sertarul dulapului şi mi-am aranjat-o pe coapse.

— Deci spui că ar putea refuza, iar Lucien ar putea să-l ucidă pe masculul ales de ea.

Rhys se întoarse în cele din urmă de la oglindă, hainele lui negre fiind impecabile – croite perfect pentru corpul său. În seara asta nu-şi arăta aripile.

— Nu pe tărâmurile mele. Pe teritoriul nostru este de mult timp ilegal ca masculii să facă aşa ceva. Chiar şi înainte să mă nasc. În alte regate, nu. Pe continent, sunt teritorii care consideră că

femelele le *aparţin* într-adevăr partenerilor. Dar nu aici. Elain va beneficia de toată protecţia noastră dacă respinge legătura. Dar tot va rămâne o legătură, oricât de slăbită, care o va urmări tot restul vieţii sale.

— Crezi că ea şi Lucien se potrivesc?

Am scos o pereche de sandale ale căror şnururi îmi ajungeau până la coapsele goale şi le-am încălţat înainte să încep să le leg.

— Îi cunoşti mai bine decât mine, dar Lucien este de o loialitate înverşunată.

— La fel şi Azriel.

— Azriel este interesat de aceeaşi femelă de cinci sute de ani, zise Rhys.

— Legătura de împerechere nu s-ar fi stabilit, dacă exista?

Rhys închise ochii.

— Cred că asta se întreabă Azriel în fiecare zi de când a cunoscut-o pe Mor.

El oftă când am terminat cu şnururile unei sandale şi am început să mă ocup de cealaltă.

— Îmi permiţi să-ţi cer să *nu* o faci pe peţitoarea? Lasă-i să se descurce singuri.

M-am ridicat şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Nu m-aş amesteca niciodată în treburile altora!

El ridică o sprânceană, provocându-mă în tăcere, iar eu mi-am dat seama la ce se referea.

Stomacul mi se strânse când m-am aşezat la masa de toaletă şi am început să-mi împletesc părul într-o cunună în vârful capului. Poate că eram o laşă pentru că nu am putut să întreb cu voce tare, dar am spus prin legătură:

„Oare i-am violat intimitatea lui Lucien când i-am intrat în minte?”

„Nu pot să răspund în locul tău”. Rhys se apropie şi îmi dădu o agrafă, pe care mi-am strecurat-o într-o parte a cosiţei.

„Trebuia să mă asigur că nu avea de gând să o răpească, să ne trădeze”.

El îmi dădu încă una. „Şi ai aflat?”

Rhys mă ajută să-mi fixez coafura. „Cred că da. Nu am făcut-o doar din cauza gândurilor lui, ci din cauza… sentimentelor sale. Nu am simţit nicio rea voinţă, niciun gând viclean. Doar îngrijorare pentru ea. Şi… tristeţe. Năzuinţă. Am scuturat din cap. Să-i spun? Ce am făcut?”

Rhys îmi fixă coafura într-o parte în care-mi era greu să ajung. „Trebuie să vezi dacă merită să te simţi vinovată”.

Costul fiind încercarea lui Lucien de a avea încredere în mine, aici. „Am depăşit o limită”.

„Dar ai făcut-o pentru siguranţa oamenilor pe care îi iubeşti”.

„Nu mi-am dat seama…” M-am oprit, scuturând din nou din cap. El mă strânse de umăr. „De ce anume nu ţi-ai dat seama?”

Am ridicat din umeri, încovoindu-mă pe taburetul tapiţat. „Că ar fi atât de complicat. Faţa mi se încălzi. Ştiu că par cam prea naivă…”

„Mereu este complicat şi niciodată nu devine uşor, indiferent de câte secole o fac”.

Am împins agrafele în plus pe masa de toaletă. „Este a doua oară când am intrat în mintea lui”.

„Atunci spune că este ultima dată şi termină cu asta”.

Am clipit, ridicând capul. Mi-am dat pe buze cu o nuanţă de roşu atât de închis, încât era aproape negru şi apoi le-am strâns.

„Faptul e consumat, mă lămuri el. Nu schimbi nimic dacă te torturezi. Ţi-ai dat seama că este o limită pe care nu-ţi place să o depăşeşti şi că nu ai să mai repeţi greşeala”.

M-am ridicat de pe scaun. „Tu ai fi făcut-o?”

Rhys se gândi. „Da. Şi m-aş fi simţit la fel de vinovat după aceea”. Auzind asta, m-am mai liniştit şi am dat din cap de două ori.

„Dacă vrei să te simţi un pic mai bine, adăugă el, Lucien a încălcat regulile pe care le-am stabilit. Deci eşti îndreptăţită să-i pătrunzi în minte, chiar dacă doar să te asiguri de siguranţa surorii tale. El a întrecut primul limita”.

M-am mai relaxat un pic în sinea mea. „Ai dreptate”.

Şi nu am mai vorbit despre asta.

L-am privit pe Rhys în oglindă când o coroană neagră îi apăru în mâini. Cea din pene de corb pe care îl văzusem purtând-o – sau cea identică, feminină. O diademă pe care mi-o fixă cu blândeţe în faţa cosiţei din vârful capului. Coroana originală… îi apăru lui Rhys pe cap după o clipă.

Împreună, ne-am uitat la reflexia noastră. Lordul şi Doamna Nopţii.

— Eşti gata să fii rea? îmi spuse mieros la ureche.

Mângâierea din vocea lui mă făcu să-mi strâng degetele de la picioare – când mi-am amintit ultima dată când plecasem în Regatul Coşmarurilor. Cum stătusem în poala lui şi unde îi

alunecaseră degetele.

M-am ridicat de pe bancă, întorcându-mă spre el. Rhys îmi atinse pielea goală din zona coastelor, spaţiul dintre sâni şi exteriorul coapselor. O, şi el îşi amintea.

— De data asta, am şoptit şi i-am sărutat fuiorul tatuat care se ivea chiar deasupra gulerului jachetei negre, eu am să-l fac pe Keir să implore.

Capitolul 25

Amren nu o îmbrăcase pe Nesta în pânze de păianjen şi praf de stele, aşa cum eram îmbrăcate Mor şi cu mine. Şi nu o îmbrăcase pe Nesta în stilul ei propriu, cu pantaloni largi şi o bluză decoltată.

Apelase la un stil simplu şi feroce totodată.

O rochie de un negru de nepătruns, cu un corsaj şi mâneci mulate, flutura spre podeaua din marmură neagră a sălii tronului din Oraşul Cioplit, decolteul atingându-i baza gâtului ei palid. Părul Nestei fusese pieptănat simplu ca să-i dezvăluie chipul, claritatea sălbatică a ochilor când studie mulţimea adunată, stâlpii înalţi sculptaţi şi bestiile solzoase încolăcite în jurul lor, podiumul mare şi tronul… şi nu ezită.

Într-adevăr, Nesta îşi ridică bărbia doar când urcă spre podium.

Era un singur tron, din ce mi-am dat eu seama – tronul impresionant al bestiilor solzoase.

Şi Rhys îşi dădu seama. Plănuise asta.

Sora mea şi ceilalţi se îndepărtară la baza podiumului, flancându-l, fără să afişeze frică, bucurie sau încântare. Lângă Mor, Azriel păru

ucigător de calm când îi studie pe cei adunaţi şi îl văzu pe Keir, care aştepta lângă femeia cu părul auriu care trebuia să fie mama lui Mor, rânjindu-ne dispreţuitor. „Să nu le promiţi nimic”, mă avertizase Mor.

Rhys îmi întinse o mână ca să urc treptele podiumului. Mi-am ţinut fruntea sus şi spatele drept când l-am apucat de mână şi am urcat cele câteva trepte spre singurul tron.

Rhys doar îmi făcu semn cu ochiul când mă escortă graţios direct către tron, cu o mişcare la fel de lină şi uşoară ca un dans.

Mulţimea şopti când m-am aşezat şi am simţit piatra neagră muşcător de rece pe coapsele mele goale.

Ei suspinară făţiş când Rhys se cocoţă pur şi simplu pe cotiera tronului, îmi rânji şi se adresă celor din Regatul Coşmarurilor:

— Închinaţi-vă!

Asta pentru că nu o făcuseră încă. Şi, cu mine aşezată pe tron…

Pe feţele lor se mai putea citi un amestec de şoc şi dispreţ când căzură în genunchi.

Am evitat să mă uit la Nesta, de vreme ce nu avea de ales decât să le urmeze exemplul.

Dar m-am uitat la Keir, la femela de lângă el, la oricine îndrăznea să îmi întâlnească privirea. M-am forţat să-mi amintesc ce îi făcuseră lui Mor, care acum se ploconea rânjind, când era doar un copil. O parte din curteni îşi feriră privirea.

— Voi considera că motivul pentru care cel de-al doilea tron lipseşte este vizita pe care v-o facem înainte de vreme, spuse Rhys cu un calm mortal. Şi

darul *meu* de împerechere pentru *voi* este că veţi scăpa toţi fără să fiţi biciuiţi până la os. Supuşii noştri loiali, adăugă el, schiţând un zâmbet.

Mi-am trecut un deget peste spirala uneia dintre bestiile care formau cotiera tronului. Era curtea noastră. O parte din ea.

Iar noi aveam nevoie ca ei să ni se alăture în luptă. Să îi facem să fie de acord în seara asta.

Pe buzele pe care mi le vopsisem cu roşu-închis apăru un zâmbet indolent. Fuioare de putere şerpuiră spre podium, dar nu îndrăzniră să se aventureze dincolo de prima treaptă. Încercau să vadă ce putere aş fi avut, dar fără să se apropie suficient cât să-l ofenseze pe Rhysand.

Le-am lăsat să se strecoare mai aproape şi să adulmece, iar eu m-am adresat lui Rhys şi celor din sala tronului:

— Iubitule, cred că acum şi-ar dori să se ridice în picioare.

Rhys zâmbi la mine, apoi la mulţime.

— Ridicaţi-vă!

Curtenii se supuseră şi câteva fuioare de putere îndrăzniră să urce prima treaptă.

Am atacat.

Trei suspine se auziră gâtuit printre cei care şopteau în sală când am lovit cu magia ascuţită ca o gheară puterile prea curioase. Am lovit adânc şi puternic. Eram ca o pisică având o pasăre sub labă. Cu câteva.

— O vrei înapoi? am întrebat încet mai mult pentru mine.

Lângă baza podiumului, Keir se încrunta peste umăr, coroana argintie licărindu-i pe părul auriu.

Cineva scânci în spatele sălii.

— Nu ştiţi, spuse mieros Rhys mulţimii, că nu este politicos să atingeţi o doamnă fără permisiunea ei?

Drept răspuns, mi-am înfipt mai adânc ghearele negre, magia oricui îndrăznise să mă încerce zbătându-se şi agitându-se.

— Fiţi cuminţi! le-am spus curtenilor.

Şi mi le-am retras.

Mişcările a trei dintre ei îmi atraseră atenţia. Cineva se teleportase de-a dreptul, fugind. Altcineva leşinase, iar o a treia persoană se agăţa de cea de alături, tremurând. Le-am reţinut chipurile.

Amren şi Nesta se apropiară de baza podiumului. Sora mea se holba ca şi când nu m-ar fi văzut niciodată. Nu am îndrăznit să îmi stric masca de amuzament calm. Nu am îndrăznit să întreb dacă scuturile Nestei rezistau – dacă cineva tocmai încercase să o testeze şi pe ea. Chipul poruncitor al Nestei nu exprima nimic.

Amren făcu o plecăciune spre Rhys şi apoi spre mine.

— Cu voia ta, Mare Lord!

Rhys flutură leneş o mână.

— Mergeţi! Bucuraţi-vă! El făcu semn din bărbie spre mulţimea care privea. Mâncare şi muzică. Acum!

Toţi îl ascultară.

Sora mea şi Amren dispărură înainte ca mulţimea să înceapă să se agite, îndreptându-se direct spre uşile înalte, în întuneric, ca să se joace cu una dintre comorile magice păstrate acolo – ca

Nesta să exerseze pentru momentul în care Amren ar fi înţeles cum să repare zidul.

Câţiva se întoarseră spre ele, apoi îşi mutară privirea când Amren îi observă şi le permise să vadă o parte din monstrul care era.

Încă nu îi spusesem despre Cioplitorul de Oase – despre vizita la închisoare. Ceva asemănător vinovăţiei mi se răsuci în stomac, deşi am presupus că trebuia să mă obişnuiesc cu asta când Rhys îndoi un deget spre Keir şi spuse:

— Sala de consiliu. Zece minute.

Keir miji ochii când auzi ordinul, femeia de lângă el ţinându-şi capul plecat şi fiind întruchiparea slugărniciei, cum trebuia să fi fost Mor.

Prietena mea îşi urmărea părinţii, cu o indiferenţă rece. Azriel rămase la o distanţă de un pas, monitorizând totul.

Nu mi-am permis să par prea interesată şi nici prea îngrijorată când Rhys îmi oferi o mână. Ne-am ridicat de pe tron şi am plecat să discutăm despre război.

*

Sala de consiliu a Oraşului Cioplit era aproape la fel de mare ca sala tronului. Era cioplită din aceeaşi rocă neagră, stâlpii fiind ridicaţi după modelul bestiilor încolăcite.

Mult sub tavanul înalt şi boltit, o masă imensă din sticlă neagră împărţea camera în două ca un fulger, colţurile lungi şi zimţate fiind ascuţite ca o lamă.

Rhys se aşează pe un scaun din capul mesei, iar eu pe unul din capătul opus. Azriel şi Mor îşi găsiră locuri pe o parte a mesei, iar Keir se aşează pe scaunul din partea cealaltă.

Un scaun de lângă el era gol.

Rhys se rezemă pe scaunul negru, rotind paharul cu vin care fusese turnat cu o clipă mai devreme, de un servitor cu chipul împietrit. Am făcut un efort să nu-i mulţumesc masculului care îmi umpluse cupa.

Pentru că aici nu mulţumeam nimănui.

Aici, luam ce îmi aparţinea, nu mă scuzam şi nici nu mă arătam recunoscătoare pentru asta.

— Ştiu de ce ai venit, spuse Keir fără niciun fel de introducere.

— O?

Sprâncenele lui Rhys se arcuiră frumos.

Keir ne studie, dezgustul zăbovind pe chipul său frumos.

— Hybernul roieşte. Legiunile tale… rânji zeflemitor la Azriel, la illyrienii pe care îi reprezenta – se adună. Keir îşi împleti degetele lungi pe sticla neagră. Vrei să-mi ceri ca Aducătorii de întuneric să se alăture armatei tale.

Rhys sorbi din vin.

— Ei bine, cel puţin m-ai scutit de efortul de a ocoli subiectul.

Keir se uită în ochii lui fără să clipească.

— Recunosc faptul că… înţeleg cauza Hybernului.

Mor se mişcă uşor pe scaun. Azriel îl ţintui pe Keir cu privire atotvăzătoare şi rece.

— Nu ai fi singurul, îi răspunse Rhys calm.

Keir îşi ridică privirea încruntată spre candelabrul negru, conceput ca o cunună de flori nocturne, în mijlocul fiecăreia dintre ele strălucind o lumină fae argintie.

— Sunt multe asemănări între oamenii Hybernului şi ai mei. Amândouă popoarele au fost captive – au stagnat.

— Din câte ştiu, interveni Mor, sunteţi liberi să faceţi ce vreţi de câteva secole. Chiar mai mult.

Keir nici măcar nu se uită la ea, ignorarea făcându-l pe Azriel să se înfurie un pic.

— Ah, dar *suntem* noi liberi? Nici măcar muntele nu ne aparţine – nu cu palatul tău deasupra lui.

— Îţi amintesc că *tot* ce e aici îmi aparţine mie, spuse crispat Rhys.

— Mentalitatea asta îmi permite să cred că poporul sufocat din Hybern ne este… apropiat.

— Keir, dacă vrei palatul de deasupra, atunci este al tău. Rhys îşi încrucişă picioarele. Nu ştiam că tânjeşti după el de atât de mult timp.

Keir îi răspunse cu un zâmbet perfid.

— Mi se pare că ai disperată nevoie de armata mea, Rhysand, spuse el, şi îi aruncă din nou o privire urâcioasă lui Azriel. Liliecii tăi imenşi nu mai sunt în stare să ucidă?

— Vino să te antrenezi cu ei şi vei afla singur! spuse încet Azriel. În secolele lui de existenţă jalnică, Keir ajunsese cu siguranţă să stăpânească arta dispreţului.

Iar felul în care rânji dispreţuitor la Azriel… Dinţii lui Mor licăriră în lumina slabă. Am făcut un efort să nu-i urmez exemplul.

— Sunt sigur că deja ai hotărât ce vrei în schimb, rosti Rhys, cu o expresie plictisită.

Peste masă, Keir se uită la mine. Se uită prelung cât l-am privit în ochi.

— Aşa este.

Cuvintele şi privirea lui îmi făcură stomacul să mi se întoarcă pe dos.

Puterea întunecată vui prin sală, făcând candelabrele negre să zornăie.

— Ai grijă, Keir!

Keir nu făcu decât să ne zâmbească mie şi lui Rhys. Mor înţepenise de-a binelea.

— Ce mi-ai da ca să ai o şansă în Război, Rhysand? Te-ai prostituat pentru Amarantha – dar ce zici de partenera ta?

El nu uitase cum îl tratasem, cum îl umilisem în urmă cu câteva luni.

Iar Rhys… Numai moartea eternă şi neiertătoare i se citea pe chip, în întunericul care se aduna în spatele scaunului său.

— Keir, înţelegerea pe care au făcut-o înaintaşii noştri îţi dă dreptul să alegi cum şi când armata ta o va sprijini pe a mea, dar nu şi pe cel de a rămâne în viaţă, când mă satur de existenţa ta.

Ca şi când ar fi răspuns, ghearele invizibile lăsară semne adânci în masă, sticla scârţâind. Am tresărit. Keir se albi când liniile erau acum la câţiva centimetri de el.

— Mă gândeam totuşi că poate vei… ezita să mă ajuţi, continuă Rhys.

Nu îl mai văzusem niciodată atât de calm. Nu calm, ci plin de o furie de gheaţă, ca aceea pe care

o zăream uneori în ochii lui Azriel.

Rhys pocni din degete şi spuse fără să se adreseze cuiva în mod special:

— Să fie adus înăuntru!

Un vânt fantomă deschise uşile.

Nu am ştiut la cine să mă uit când un servitor conduse înăuntru un mascul înalt: la Mor, al cărei chip se albise de groază; la Azriel, care îşi căuta pumnalul – Povestitorul-Adevărului – respirând atent şi concentrat, dar deloc surprins sau şocat; sau la Eris, moştenitorul Regatului Toamnei, când intra în cameră.

Capitolul 26

Pentru el era acel ultim scaun gol.

Iar Rhys... rămase tolănit pe scaun, sorbindu-şi vinul.

— Bine ai revenit, Eris! spuse el tărăgănat. Cât timp a trecut de când n-ai mai fost pe aici, cinci secole?

Mor îşi îndreptă privirea spre Rhys. Trădare şi... suferinţă. Suferinţa licări pe faţa ei.

Pentru că nu ne avertizase. Din cauza acestei... surprize.

M-am întrebat dacă îmi stăpâneam mimica mai bine decât prietena mea când Eris se aşează pe scaunul gol de la masă, fără să se deranjeze măcar să dea din cap spre Keir, în ochii căruia se citea îngrijorarea.

— Într-adevăr, a trecut o vreme.

El se vindecase din ziua aceea petrecută pe gheaţă – rana pe stomac pe care i-o făcuse Cassian

nu se vedea deloc. Părul roşcat îi era liber, ca o perdea mătăsoasă peste jacheta bine croită de culoarea cobaltului.

„Ce caută aici?” am rostit prin legătură, fără să mă deranjez să ascund ce simţeam.

„Mă asigur de ajutorul lui Keir” fu tot ce spuse Rhys, scurt şi la obiect, ca şi când încă şi-ar fi stăpânit toată furia.

Umbrele se unduiră în jurul umerilor lui Azriel, şoptindu-i la ureche când el îl fixă cu privirea pe Eris.

— Cândva, voiai să creezi legături cu Regatul Toamnei, Keir, spuse Rhys şi lăsă pe masă cupa cu vin. Ei bine, iată-ţi şansa. Eris este dispus să îţi ofere o alianţă oficială – în schimbul serviciilor tale în acest război.

„Cum naiba l-ai făcut să fie de acord cu asta?”

Rhys nu-mi răspunse.

„Rhysand!”

Keir se rezemă de spătar.

— Nu este suficient.

Eris pufni, turnându-şi o cupă de vin din carafa aşezată în centrul mesei.

— Am uitat de ce am fost atât de uşurat când înţelegerea noastră s-a destrămat ultima dată.

Rhys îi aruncă o privire de atenţionare, dar Eris nu făcu decât să ia o sorbitură lungă.

— Atunci, ce vrei, Keir? spuse mieros Rhys.

Am avut sentimentul că, în cazul în care Keir s-ar fi referit din nou la mine, ar fi sfârşit strivit de perete.

Dar probabil că şi Keir ştia asta, aşa că îi zise simplu lui Rhysand:

— Vreau să mă retrag. Vreau spaţiu. Vreau ca poporul meu să nu mai depindă de muntele acesta.

— Ai tot confortul, am spus eu în cele din urmă. Tot nu-ţi e de ajuns?

Keir mă ignoră şi pe mine, aşa cum eram sigură că le ignora pe majoritatea femeilor din viaţa lui.

— Ai secrete, Mare Lord, spuse Keir zâmbind dispreţuitor, împreunându-şi mâinile şi sprijinindu-le pe masa ciobită, chiar deasupra celei mai apropiate scobituri. Mereu m-am întrebat unde *plecaţi* cu toţii când nu eraţi aici. Hybernul a răspuns în sfârşit la întrebare – mulţumită atacului din… cum îi spune? Velaris. Da. Din Velaris. Oraşul Luminii Stelelor.

Mor încremeni.

— Vreau acces la oraş, spuse Keir. Pentru mine şi curtea mea.

— Nu, zise Mor. Cuvântul răsună din stâlpi, din sticlă şi din piatră.

Eram înclinată să fiu de acord. Gândul la aceşti oameni şi Keir în Velaris… stricându-l cu prezenţa, cu ura şi prostia lor, cu dispreţul şi cruzimea…

Rhys nu refuză. Nu respinse sugestia.

„Doar nu eşti serios”.

Rhys îl privi pe Keir când îmi răspunse prin legătură:

„Am anticipat asta şi am luat măsuri de precauţie”.

M-am gândit la vorbele lui.

„Întâlnirea cu cârmuitorii de la Palat… Avea legătură cu asta?”

„Da”.

— Am condiţiile mele, îi spuse Rhysand lui Keir.

Mor deschise gura, dar Azriel îi acoperi mâna cu a lui, plină de cicatrice.

Ea îşi smuci mâna ca şi când i-ar fi fost arsă, aşa cum fusese a lui.

Respingerea nu-i alungă calmul rece, deşi Eris chicoti încet, suficient încât ochii lui Azriel să se umple de mânie când îl fixă cu privirea pe fiul Marelui Lord. Eris îşi înclină capul spre Îmblânzitorul Umbrelor.

— Vreau acces nerestricţionat, îi spuse Keir lui Rhys.

— Nu îl vei primi, rosti Rhys. Numărul de persoane, care va fi decis mai târziu, va fi limitat.

Mor se întoarse cu ochi rugători spre Rhys. Oraşul ei – locul pe care îl iubea atât de mult…

Aproape am auzit pocnetul pe cale să răsune în cercul nostru.

Keir se uită în sfârşit la Mor – observă disperarea şi furia şi zâmbi.

El nu îşi dorea cu adevărat să plece de aici, ci doar să o lipsească pe fiica lui de ceva drag ei.

I-aş fi sfâşiat bucuroasă gâtul când Keir spuse:

— S-a făcut!

Rhys nici măcar nu zâmbi, iar Mor se holba în continuare la el, expresia rugătoare schimonosindu-i faţa.

— Mai este ceva, am adăugat eu, îndreptându-mi umerii. Încă o cerere.

Keir catadicsi să mă bage în seamă.

— O?

— Am nevoie de oglinda Ouroboros, am spus eu, impunându-mi ca gheaţa să-mi răcească

venele. Imediat.

Interesul şi surprinderea licăriră în ochii căprui ai lui Keir şi în ochii lui Mor.

— Cine ţi-a spus că o am? întrebă el încet.

— Contează? O vreau.

— Măcar ştii ce este Ouroboros?

— Ai grijă la ton, Keir! îl avertiză Rhys.

Keir se aplecă înainte, sprijinindu-şi antebraţele pe masă.

— Oglinda… el râse încet. Consider-o darul meu de împerechere. Dacă poţi să o iei, adăugă cu venin.

Nu era o ameninţare prin care să-l înfrunt, ci…

— Ce vrei să spui?

Keir se ridică în picioare, rânjind ca o pisică cu un canar în gură.

— Ca să iei Ouroboros, ca să o revendici, trebuie mai întâi să te uiţi în oglindă. El se îndreptă spre uşă, fără să aştepte să i se spună că putea să plece. Şi toţi cei care au încercat să o facă ori au înnebunit, ori au fost distruşi iremediabil. Chiar şi unul sau doi Mari Lorzi, dacă legenda este adevărată. El ridică din umeri. Deci este a ta, dacă îndrăzneşti să o înfrunţi.

Keir se opri în prag, în timp ce un vânt fantomatic deschise uşile. El îi spuse lui Rhys, în cea mai apropiată încercare de a cere permisiunea să se retragă:

— Lordul Thanatos are din nou… probleme cu fiica lui. Îmi cere sprijinul.

Rhys flutură o mână în semn de lehamite ca şi cum nu i-ar fi cedat oraşul nostru bărbatului cu foarte puţin timp în urmă, Keir îi făcu semn din

bărbie lui Eris.

— Vreau să discut cu tine cât mai curând.

Asta după ce ar fi terminat să se laude cu victoria lui din seara asta, cu ceea ce îi oferisem.

Şi pierdusem.

Dacă nu puteam să pun mâna pe Ouroboros fără riscuri îngrozitoare… Mi-am alungat gândul, păstrându-l pentru mai târziu, când Keir plecă şi ne lăsă singuri cu Eris.

Moştenitorul Regatului Toamnei sorbi din vinul lui.

Şi am avut sentimentul îngrozitor că Mor plecase undeva foarte departe când Eris lăsă pocalul pe masă şi spuse:

— Arăţi bine, Mor.

— Nu-i vorbi, zise Azriel încet.

Eris râse amar.

— Văd că tot îmi porţi pică.

— Înţelegerea asta, Eris, spuse Rhys, se bazează doar pe faptul că poţi să-ţi ţii gura.

Eris râse.

— Şi nu m-am descurcat excelent? Nici măcar tatăl meu nu a bănuit că am plecat în seara asta.

M-am uitat între partenerul meu şi Eris.

— Cum de s-a întâmplat asta?

Eris mă măsură din priviri, uitându-se la coroana şi rochia mea.

— Credeai că nu ştiu că Îmblânzitorul Umbrelor va veni să afle dacă i-am spus tatălui meu despre… puterile tale? Mai ales după ce şi fraţii mei *au uitat* în mod misterios de ele. Ştiam că e doar o chestiune de timp înainte ca unul din voi doi să vină şi să-mi şteargă şi mie memoria. Eris îşi

atinse tâmpla cu un deget lung. Din nefericire pentru tine, am învăţat un lucru sau două despre daemati. Păcat că nu m-am deranjat niciodată să-i învăţ şi pe fraţii mei.

Pieptul mi se strânse.

„Rhys”.

Ca să mă ferească de furia lui Beron, ca să împiedice posibila alianţă cu Marii Lorzi să se destrame înainte să înceapă…

„Rhys”.

Am făcut un efort să nu mă usture ochii.

O mângâiere blândă de-a lungul legăturii fu singurul răspuns.

— Bineînţeles că nu i-am spus tatălui meu, continuă Eris, bând din nou din vinul lui. De ce să risipesc o astfel de informaţie despre bastard? Răspunsul lui ar fi să te vâneze şi să te ucidă – fără să-şi dea seama cât de gravă e situaţia cu Hybernul şi că tu ai putea fi soluţia salvatoare.

— Deci plănuieşte să ni se alăture, spuse Rhys.

— Nu şi dacă-ţi află micul secret.

Eris rânji.

Mor clipi ca şi când şi-ar fi dat seama că legătura lui Rhys cu Eris, faptul că fusese invitat aici… Privirea clară şi fermă pe care mi-o aruncă ea îmi spuse destule. În ochii ei tot se mai citeau suferinţa şi mânia, dar şi înţelegerea.

— Deci care este preţul tău, Eris? întrebă Mor, rezemându-şi braţele goale de sticla neagră. O altă miresică pe care să o torturezi?

Ceva licări în ochii lui Eris.

— În primul rând, nu ştiu cine ţi-a spus minciunile astea, Morrigan, rosti el cu un calm

răutăcios. Probabil bastarzii cu care te-ai înconjurat.

El rânji la Azriel.

Mor mârâi, făcând paharele să zornăie.

— Niciodată nu ai demonstrat altceva. Cu siguranţă nu când m-ai lăsat în pădurea aia.

— Atunci acţionau nişte forţe la care nu te-ai gândit vreodată, spuse cu răceală Eris. Şi nu am de gând să-mi răcesc gura de pomană ca să ţi le explic. Crezi ce vrei despre mine.

— M-ai vânat ca pe un animal, am intervenit eu. Cred că vom alege să credem ce e mai rău.

Chipul palid al lui Eris roşi.

— Aveam de îndeplinit un ordin. Şi am fost trimis să o fac împreună cu doi dintre… fraţii mei.

— Şi cum rămâne cu fratele pe care l-ai vânat odată cu mine? A cărei iubită a fost executată în faţa ochilor lui, cu ajutorul tău?

Eris puse o mână pe masă.

— Nu ştii *nimic* despre ce s-a întâmplat în ziua aceea. *Nimic.*

Se lăsă liniştea.

— Fă-mi pe plac! fu tot ce am spus.

Eris mă fixă cu privirea. L-am privit în ochi.

— Cum crezi că a ajuns la graniţa cu Regatul Primăverii, spuse el încet? Eu nu eram acolo când ei au făcut-o. Întreabă-l. Am refuzat. A fost prima şi singura dată când i-am refuzat ceva tatălui meu. El m-a pedepsit şi până să mă eliberez… Ei voiau să-l ucidă şi pe el. M-am asigurat că nu au făcut-o. M-am asigurat că Tamlin a primit de veste – anonim – să se ducă naibii la graniţa lui.

Unde doi dintre fraţii lui Eris fuseseră ucişi de

Lucien şi de Tamlin.

Eris luă un fir răzleţ de pe jacheta lui.

— Rhysand, nu toţi am fost atât de norocoşi ca tine – cu prietenii şi familia.

Plictiseala se citea pe faţa lui Rhys.

— Aşa s-ar părea.

Şi nimic din toate astea nu ştergea ce se făcuse, dar…

— Ce vrei? am repetat eu.

— Acelaşi lucru pe care i l-am spus ieri lui Azriel, când l-am găsit spionând în pădurea tatălui meu.

Suferinţa licări în ochii lui Mor când îşi întoarse capul spre Îmblânzitorul Umbrelor, dar Azriel nici măcar nu o băgă în seamă când spuse:

— Când va sosi clipa… va trebui să-l sprijinim pe Eris la preluarea tronului.

În timp ce Azriel vorbi, furia îngheţată îi întunecă chipul, iar Eris fu destul de înţelept să albească, în sfârşit, când îl văzu. Poate că acesta era motivul pentru care Eris ţinuse secretă informaţia despre puterile mele. Nu doar pentru a purta o astfel de negociere, ci şi ca să evite furia Îmblânzitorului Umbrelor. Sabia de lângă el.

— Cererea de a-l ucide pe tatăl meu şi de a termina odată cu asta rămâne încă valabilă, Rhysand, spuse Eris, stăpânindu-se. Pot să îţi dau soldaţii chiar acum.

Pe toţi zeii! Nici măcar nu încerca să ascundă ce voia – să pară că măcar avea remuşcări. Am făcut un efort să nu rămân cu gura căscată la intenţia lui, la nonşalanţa cu care vorbea despre asta.

— Este tentant, dar presupune prea multă murdărie, răspunse Rhys. Beron ni s-a alăturat în război. Să sperăm că o va face din nou. Îi aruncă o privire tăioasă lui Eris.

— O va face, promise Eris, trecând un deget peste unul dintre semnele scobite de gheare în masă. Şi va rămâne în mod fericit surprins de... darurile lui Feyre.

Un tron – în schimbul tăcerii lui. Şi a puterii.

— Promite-i lui Keir ceva de care nu-ţi pasă, spuse Rhys, făcându-i semn cu mâna să plece.

Eris se ridică în picioare.

— Vom vedea. Se încruntă la Mor când îşi bău vinul şi lăsă pocalul pe masă. Sunt surprins că încă nu poţi să te controlezi în preajma lui. Toate emoţiile ţi s-au citit pe chipul frumos.

— Ai grijă! îl avertiză Azriel.

Eris se uită la ei, schiţând un zâmbet în mod secret, ca şi când ar fi ştiut ceva ce Azriel nu ştia.

— Nu te-aş fi atins, îi spuse el lui Mor, care albi din nou. Dar când te-ai culcat cu celălalt ticălos...

Un mârâit ieşi din gâtul lui Rhys când îl auzi. Şi din al meu.

— Ştiu de ce ai făcut-o. El afişă încă o dată zâmbetul secretos care o făcu pe Mor să se micşoreze. *Să se micşoreze.* Deci ţi-am dat libertatea şi am rupt logodna în termeni clari.

— *Şi ce s-a întâmplat după aceea?* mârâi Azriel.

O umbră îi străbătu chipul lui Eris.

— Sunt câteva lucruri pe care le regret. Acesta este unul dintre ele. Dar... poate că într-o zi, acum că suntem aliaţi, îţi voi spune de ce şi ce anume m-

a costat.

— Nu-mi pasă! spuse încet Mor şi îi arătă uşa. Pleacă!

Eris se prefăcu a se închina spre ea şi noi toţi.

— Ne vedem la întrunire, peste douăsprezece zile.

Capitolul 27

Le-am găsit pe Nesta şi pe Amren aşteptând în faţa sălii tronului, amândouă părând nervoase şi obosite.

De altfel, aşa eram toţi şase.

Nu mă îndoiam de ce spusese Keir despre oglindă – şi a risca să mă uit în ea… Niciunul dintre noi nu îşi putea permite să fie distrus, să înnebunească. Niciunul dintre noi – nu chiar acum. Poate că Cioplitorul de Oase ştiuse asta. Mă trimisese degeaba, doar ca să se amuze.

Nu ne-am deranjat să ne luăm rămas-bun de la curtenii pe care i-am lăsat şuşotind când ne-am teleportat spre casa din oraş. Spre Velaris, unde pacea şi frumuseţea păreau acum infinit mai vulnerabile.

Cassian coborâse de pe acoperiş la un moment dat ca să i se alăture lui Lucien în salon, cărţile din rafturile de pe pereţi fiind deschise pe măsuţa joasă dintre ei. Amândoi se ridicară în picioare când ne văzură feţele.

Cassian era la jumătatea distanţei spre Mor când ea se întoarse spre Rhys şi spuse:

— De ce?

Vocea îi era spartă.

Şi ceva se rupse şi în pieptul meu când am văzut-o plângând.

Rhys rămase pe loc şi o fixă cu privirea, fără să afişeze nicio emoţie, urmărind când îl lovi cu mâinile în piept şi strigă:

— De ce?

El se retrase un pic.

— Eris l-a găsit pe Azriel, iar eu aveam mâinile legate. Am făcut tot ce s-a putut, spuse şi înghiţi în sec. Îmi pare rău.

Cassian îi măsura din priviri, rămas încremenit în mijlocul camerei, iar eu am presupus că Rhys comunica deja cu ei în mod telepatic; am presupus că îi vorbea lui Amren şi, probabil, chiar şi lui Lucien şi Nestei, judecând după figurile lor surprinse.

Mor se întoarse spre Azriel.

— De ce nu ai spus nimic?

Azriel o privi ferm în ochi şi nici măcar nu-şi foşni aripile.

— Pentru că ai fi încercat să ne opreşti, iar noi nu permitem să pierdem alianţa cu Keir şi să înfruntăm ameninţarea lui Eris.

— Lucrezi cu ticălosul ăla, interveni Cassian după ce, aparent, Azriel termină ce avea de spus. El se mişcă lângă Mor, punându-i o mână pe spate, şi scutură din cap spre Azriel şi Rhys, dezgustul făcându-l să strâmbe din buze. Ar fi trebuit să-i înfigi capul lui Eris într-o ţeapă, la porţile din faţă.

Azriel îi urmări cu o indiferenţă rece, dar Lucien îşi încrucişă braţele, rezemându-se de spătarul canapelei.

— Trebuie să fiu de acord cu Cassian. Eris este

un prefăcut.

Atunci, poate că Rhys nu îi spusese totul despre faptul că Eris pretindea că făcuse tot posibilul să-şi salveze fratele mai mic şi nici despre sfidarea lui.

— Toţi din familia ta sunt mârşavi, îi spuse Amren lui Lucien de sub bolta unde ea şi Nesta zăboveau. Eris ar putea totuşi să se dovedească a fi o alternativă mai bună, în cazul în care ar găsi o cale să îl ucidă pe Beron şi să se asigure că puterea îi revine lui.

— Sunt sigur că o va face, spuse Lucien.

Mor continua să îl fixeze cu privirea pe Rhys, lacrimile tăcute curgându-i pe obrajii roşii.

— Nu are legătură cu Eris, spuse ea cu o voce tremurată, ci cu locul *ăsta.* Ea flutură o mână spre casa din oraş, spre oraş. Asta e *casa* mea, iar tu ai de gând să-l laşi pe Keir *să o distrugă.*

— Mi-am luat măsuri de precauţie, spuse Rhys cu un ton pe care nu-l mai auzisem de ceva timp. Multe, începând cu faptul că m-am întâlnit cu conducătorii Palatelor şi i-am convins să nu-l servească, să nu-l adăpostească şi să nu-l primească pe Keir sau pe oricine altcineva din Regatul Coşmarurilor.

Mor clipi şi Cassian îi strânse umărul.

— Ei au trimis vorbă tuturor patronilor din oraş, continuă Rhys, tuturor restaurantelor, magazinelor şi locurilor de întâlnire. Deci Keir şi oamenii lui pot veni aici… dar nu li se va părea un loc primitor sau unul în care să-şi poată închiria măcar o cameră.

Mor scutură din cap şi şopti:

— El îl va distruge.

Cassian o cuprinse de după umeri, afişând o duritate pe care nu o mai văzusem niciodată când îl studie pe Rhys, apoi pe Azriel.

— Ar fi trebuit să ne avertizezi.

— Ar fi trebuit, spuse Rhys – deşi nu părea să regrete asta. Azriel rămase la un pas distanţă, cu aripile strânse şi pietrele Siphon strălucind.

Am intervenit în cele din urmă.

— Vom impune limite privind momentul şi frecvenţa sosirii lor.

Mor scutură din cap, încă uitându-se doar la Rhys.

— Dacă Amarantha ar fi trăit… Cuvântul şerpui prin cameră, întunecând colţurile. Dacă ar fi trăit şi m-aş fi oferit să *lucrez* pentru ea – chiar dacă aş fi făcut-o numai ca să ne salvez pe toţi – cum te-ai fi simţit?

Niciodată – niciodată nu ajunseseră atât de aproape să discute ce i se întâmplase.

M-am apropiat de Rhys, atingându-i degetele cu ale mele. El mă luă de mână.

— Dacă Amarantha ne-ar fi oferit o mică şansă să supravieţuim, spuse Rhys cu o privire fermă, atunci nu mi-ar fi păsat că m-a obligat să mă culc cu ea în toţi acei ani.

Cassian tresări. Toată *camera* tresări.

— Dacă Amarantha ar apărea acum la uşă, spuse Rhys arătând spre intrarea în hol, şi ne-ar spune că poate să ne dea o şansă să înfrângem Hybernul, să ne ţină pe *toţi* în viaţă, *i-aş mulţumi nenorocitului de Cazan.*

Mor scutură din cap, lacrimile curgându-i din nou.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da.

„Rhys”.

Dar legătura, puntea dintre noi… devenise un vid şuierător. O furtună întunecată.

Prea mult – situaţia asta îi forţa pe amândoi prea mult. Am încercat să-i surprind privirea lui Cassian, dar el îi supraveghea atent, pielea sa bronzată fiind nefiresc de albă. Umbrele lui Azriel se strânseră, învăluindu-l pe jumătate. Iar Amren…

Amren păşi între Rhys şi Mor. Amândoi erau mai înalţi decât ea.

— Am împiedicat unitatea asta să se destrame timp de patruzeci şi nouă de ani, spuse Amren, ochii strălucindu-i ca fulgerul. Nu vă voi lăsa să o distrugeţi acum. Ea se întoarse spre Mor. Dacă lucrezi cu Keir şi Eris nu înseamnă că-i ierţi. Şi după terminarea războiului, îi vom vâna şi îi vom ucide împreună, dacă asta vrei.

Mor nu spuse nimic – deşi, în sfârşit, îşi întorsese privirea de la Rhys.

— Tatăl meu va otrăvi oraşul.

— Nu îi voi permite, spuse Amren.

O credeam.

Şi credeam şi că Mor avea încredere în ea, deoarece lacrimile care continuau să curgă… părură să se transforme cumva.

Amren se întoarse spre Rhys, pe al cărui chip se citea acum devastarea.

Mi-am strecurat mâna în a lui. „Te văd”, i-am spus cuvintele pe care i le şoptisem o dată în urmă cu câteva luni. „Şi nu mă înspăimântă”.

— Eşti un ticălos viclean, îi zise Amren. Mereu

ai fost şi vei rămâne aşa. Dar, băiete, asta nu este o scuză ca să nu ne avertizezi.

Să nu o avertizeze pe ea, nu în ceea ce-i privea pe cei doi monştri implicaţi.

— Da, ai luat decizia corectă – i-ai manipulat bine. Dar ai şi greşit.

Ceva asemănător ruşinii îi întunecă privirea.

— Îmi pare rău.

Cuvintele le erau adresate lui Mor şi lui Amren.

Părul negru al lui Amren se legănă când ea îi studie. Mor doar scutură din cap în cele din urmă – mai mult în semn de acceptare, decât de negare.

Am înghiţit şi am spus răguşit:

— Acesta este războiul. Aliaţii noştri sunt puţini şi deja nu mai au încredere în noi. I-am privit pe toţi în ochi – pe sora mea, pe Lucien, pe Mor, pe Azriel şi pe Cassian. Apoi, pe Amren şi pe partenerul meu. I-am strâns mâna la vinovăţia care îşi înfigea acum ghearele adânc în el. Cu toţii aţi fost la război şi v-aţi întors – în timp ce eu nu am fost niciodată pe un câmp de luptă. Îmi imaginez totuşi că nu vom rezista mult timp dacă… ne lăsăm dezbinaţi. Din interior.

Mă bâlbâiam şi eram aproape incoerentă, dar Azriel spuse în sfârşit:

— Are dreptate.

Mor nici măcar nu se uită spre el. Aş fi putut jura că vinovăţia îi întunecă privirea lui Azriel şi apoi dispăru într-o clipă.

Amren se întoarse lângă Nesta când Cassian mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu oglinda?

Am scuturat din cap.

— Keir spune că este a mea, dacă îndrăznesc să o iau. Se pare că ceea ce vezi în ea te distruge sau te înnebuneşte. Nimeni nu a scăpat nevătămat din faţa ei.

Cassian înjură.

— Aşa este, am spus-o şi eu. Era un risc pe care probabil niciunul dintre noi nu era pe deplin pregătit să-l înfrunte. Nu când fiecare dintre noi era bun la ceva.

Mor adăugă un pic răguşită, netezindu-şi pliurile şi aplicaţiile negre ale rochiei de borangic:

— Tatăl meu a spus adevărul în privinţa asta. Am fost crescută cu legendele oglinzii şi niciuna nu era plăcută şi nu avea un final fericit.

Cassian se încruntă la mine, la Rhys.

— Deci ce…

— Vorbeşti despre Ouroboros, spuse Amren.

Am clipit. Rahat! *Rahat!*

— De ce vrei oglinda aia? întrebă ea pe un ton mai potolit.

Rhys îşi băgă mâna liberă în buzunar.

— Dacă sinceritatea este tema serii… Pentru că Cioplitorul de Oase a cerut-o.

Amren îşi umflă nările.

— Ai fost la închisoare.

— Vechiul tău prieten te salută, spuse tărăgănat Cassian, rezemându-şi un umăr de bolta salonului.

Chipul lui Amren se încordă, Nesta uitându-se la ei – atentă. Citindu-ne, mai ales când ochii lui Amren, de culoarea mercurului, se învolburară.

— De ce te-ai dus?

Am deschis gura, dar ochiul auriu al lui Lucien

îmi atrase atenţia.

Probabil că ezitarea mea fu un indiciu suficient în ceea ce privea precauţia.

Cu maxilarul încordat şi o urmă de frustrare, Lucien se scuză şi merse în camera lui. Frustrare şi poate dezamăgire, asta se putea citi pe chipul lui. Am ignorat ceea ce vedeam şi ce mă făcea să simt în stomac.

— Am avut câteva întrebări pentru Cioplitor. Cassian îi zâmbi lui Amren în timp ce Lucien se făcu dispărut. Şi avem câteva şi pentru tine.

Ochii plini de fum ai lui Amren se aprinseră.

— Ai de gând să-l dezlănţui pe Cioplitor?

— Da, am spus eu ferm. O armată formată dintr-un singur monstru.

— Este imposibil.

— Îţi amintesc, dragă Amren, că tu ai evadat, îi răspunse calm Rhys. Şi că nu ţi-ai pierdut libertatea. Deci se poate face. Poate că vrei să ne spui tu cum ai reuşit.

Cassian se postase lângă tocul uşii, mi-am dat eu seama, ca să fie mai aproape de Nesta. Ca să o susţină dacă Amren ar fi hotărât că nu-i păsa încotro se îndrepta conversaţia asta la fel de mult ca de mobila din cameră.

Tocmai de aceea Rhys se poziţionă acum de cealaltă parte a lui Amren – ca să îi distragă atenţia de la mine şi de la Mor, care era în spatele nostru – când toţi muşchii trupului său suplu se încordară.

Cassian se holba la Nesta – destul de intens încât sora mea se întoarse, în sfârşit, spre el şi îi întâlni privirea. Cassian îşi înclină uşor capul. Era un ordin tăcut.

Nesta, spre uimirea mea, se supuse şi se mişcă lângă Cassian când Amren îi răspunse lui Rhys:

— Nu!

— Nu era o cerere, zise Rhys.

Cândva, el recunoscuse că a o chestiona pe Amren era un lucru pe care i-l permisese doar în ultimii ani. Dar să îi dea un ordin, să o forţeze astfel…

— Feyre şi Cassian au vorbit cu Cioplitorul de Oase. O vrea pe Ouroboros ca să ne servească – să lupte împotriva Hybernului pentru noi. Dar avem nevoie să ne explici cum să-l scoatem.

Târgul pe care urma să-l fac eu sau Rhys ar fi fost de ajuns ca să-l stăpânim.

— Altceva?

Vocea ei era prea calmă, prea dulce.

— Promisiunea mea de acum câteva luni rămâne valabilă: după ce terminăm cu toate astea, poţi să foloseşti Cartea ca să ajungi acasă, dacă vrei, spuse Rhys.

Amren îl privea stăruitor. Era atâta linişte, încât se auzea ceasul de pe poliţa şemineului din salon. Şi, în plus, fântâna din grădină…

— Alungă-ţi câinele! spuse Amren pe un ton ameninţător.

Umbra din colţ, din spatele lui Amren… se dovedi a fi cea a lui Azriel, care mişcase mânerul negru al Povestitorului-Adevărului din mâna cu cicatrice fără ca eu să-mi dau seama – deşi nu mă îndoiam că, probabil, ceilalţi ştiuseră.

Amren îi arătă dinţii, dar chipul frumos al lui Azriel nici măcar nu tresări la rânjetul acestuia.

Rhys rămase unde era când o întrebă pe

Amren:

— De ce nu vrei să ne spui?

Cassian o strecură nonşalant pe Nesta în spatele lui, prinzându-şi degetele în fusta rochiei ei negre, ca şi când ar fi vrut să se asigure că ea nu-i stătea în cale lui Amren. Nesta se ridică pe vârfuri ca să privească peste umărul lui.

— Deoarece piatra de sub casa asta are urechi, vântul are urechi… totul ascultă, spuse Amren. Şi dacă raportează… Rhysand, îşi vor aminti ei că nu m-au prins, iar eu nu îi voi lăsa să mă arunce din nou în acel puţ întunecat.

În acel moment, se ridică un scut şi nu am mai auzit nimic.

— Nimic nu va fi auzit dincolo de încăperea asta.

Amren îşi concentra atenţia asupra cărţilor care stăteau uitate pe masa joasă din salon şi se încruntă.

— A trebuit să renunţ la ceva. A trebuit să renunţ la *mine.* Ca să ies, a trebuit să devin cu totul altceva, o fiinţă pe care închisoarea nu ar fi recunoscut-o. Aşa că… m-am legat de trupul acesta.

Nu o mai auzisem niciodată bâlbâindu-se.

— Ai spus că altcineva te-a legat, o iscodi prudent Rhys.

— Am minţit – ca să ascund ce am făcut. Ca nimeni să nu ştie. Ca să evadez din închisoare, m-am făcut muritoare. Nemuritoare ca tine, dar… muritoare în comparaţie cu… ce eram. Şi nu am simţit ce eram… la fel ca tine. Aşa cum o fac acum. Unele lucruri – loialitatea, furia şi curiozitatea – dar

nu toate.

Ea afişă din nou acea expresie pierdută.

— Eram perfectă, potrivit unora. Nu am regretat, nu am suferit şi, în plus, nu am simţit durerea. Cu toate acestea, am ajuns totuşi *aici,* pentru că nu eram asemenea celorlalţi. Eram diferită, chiar fiind aşa cum eram. Prea curioasă. Puneam prea multe întrebări. În ziua în care a apărut acea falie pe cer… curiozitatea a fost cea care m-a mânat. Fraţii şi surorile mele au fugit. La ordinele conducătorului nostru, am distrus două oraşe, le-am lăsat în ruine pe câmp şi totuşi, ei *au fugit* de acea falie de deasupra lumii. Dar eu am vrut să văd. Mi-am *dorit asta.* Nu am fost creată sau crescută să nutresc nişte sentimente atât de egoiste precum *dorinţa.* Am văzut ce s-a întâmplat cu cei ca mine care s-au îndepărtat, care au învăţat să îşi pună pe primul loc nevoile. Care şi-au arătat… emoţiile. Dar eu am trecut prin falia căscată pe cer. Şi iată-mă!

— Şi ai renunţat la toate astea ca să ieşi din închisoare? întrebă încet Mor.

— Mi-am cedat graţia – nemurirea perfectă. Ştiam că, odată ce aş fi făcut-o… aş fi simţit durere. Şi regret. Şi că aş fi avut dorinţe arzătoare. Că aş fi… căzut. Dar eram – cât am fost închisă acolo jos… nu mi-a păsat. Nu am mai simţit nici vântul în faţă, nu am mai mirosit nici ploaia… Nu-mi mai aminteam nici măcar cum era să simt aşa ceva. Nu îmi aminteam de lumina soarelui.

Ea îşi îndreptă atenţia spre Azriel, întunericul Îmblânzitorului Umbrelor retrăgându-se ca să-i dezvăluie înţelegerea din privire. Fusese

întemniţată.

— Aşa că m-am legat de trupul acesta. Mi-am reprimat graţia arzătoare adânc în mine. Am renunţat la tot ce eram. Iar uşa de la celulă, pur şi simplu, s-a descuiat. Şi am ieşit.

O graţie arzătoare… care încă mocnea adânc în sinea sa, vizibilă doar prin fumul din ochii ei cenuşii.

— Acesta va fi preţul eliberării Cioplitorului, spuse Amren. Va trebui să-l legaţi de un corp. Să-l faceţi… Fae. Şi mă îndoiesc de faptul că va fi de acord cu asta. Mai ales fără Ouroboros.

Noi tăceam.

— Ar fi trebuit să mă întrebaţi înainte să vă duceţi, spuse ea pe un ton din nou tăios. V-aş fi scutit de vizită.

Rhysand înghiţi în sec.

— Poţi fi… dezlegată?

— Da, dar nu pot s-o fac de una singură.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai fi?

Pentru multă vreme, Amren îl fixă cu privirea. Apoi se uită la mine, la Cassian, la Azriel, la Mor, la Nesta şi în cele din urmă, din nou la partenerul meu.

— Nu mi-aş aminti de voi. Nu mi-ar mai păsa de niciunul dintre voi. Ori v-aş distruge, ori v-aş abandona. Ce simt acum… mi-ar fi străin – nu ar mai conta. Tot ce sunt, acest corp… ar înceta să mai existe.

— Ce *erai?* şopti Nesta, venind de după Cassian ca să stea lângă el. Amren se juca absent cu unul din cerceii ei cu perle negre.

— Am fost mesager, soldat asasin pentru un

zeu furios care conducea o lume tânără.

Simţeam cum se năşteau întrebările celorlalţi. Ochii lui Rhys aproape străluceau întrebători.

— Numele tău era şi atunci Amren? întrebă Nesta.

— Nu. Fumul i se învolbură în ochi. Nu-mi amintesc numele care mi s-a dat. Am ales să mi se spună Amren, deoarece… Este o poveste lungă.

Aproape am implorat-o să ne-o spună, dar se auziră nişte paşi uşori, iar apoi…

— O!

Elain tresări – suficient cât să-mi dau seama că nu ne auzea. Nu ştia că eram aici, mulţumită scutului care izola sunetele.

Acesta dispăru imediat, dar sora mea rămase lângă scări. Ea îşi acoperise cămaşa de noapte cu un şal de mătase de un albastru-deschis, apucând materialul când se îmbrăţişă.

M-am îndreptat imediat spre ea.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Eu… dormeam, dar am auzit… Ea scutură din cap şi clipi la veşmintele noastre ceremonioase, la coroana neagră de pe capul meu – şi al lui Rhysand. Nu v-am auzit.

Azriel înaintă.

— Ceva tot ai auzit…

Elain păru pe cale să dea din cap, dar se retrase.

— Cred că visam, şopti ea. Mi se întâmplă să visez întruna zilele astea.

— Lasă-mă să-ţi aduc nişte lapte cald, i-am spus şi am apucat-o de cot ca să o conduc în salon.

Dar Elain se smuci, îndreptându-se înapoi spre

scări şi spuse când urcă primele trepte:

— O aud… cum plânge.

Am apucat stâlpul de jos al balustradei.

— Pe cine?

— Toată lumea crede că este moartă. Elain continuă să meargă. Dar nu este. Este doar… altfel. Schimbată. Aşa ca mine.

— Cine? am insistat eu.

Dar Elain continuă să urce treptele, şalul atârnându-i pe spate. Nesta plecă de lângă Cassian ca să se apropie de mine. Amândouă am inspirat ca să spunem ceva – nu ştiam ce, dar…

— Ce ai văzut? spuse Azriel, iar eu am încercat să nu tresar când l-am găsit lângă mine, fără să-l văd mişcându-se. Din nou.

Elain se opri la jumătatea scărilor. Încet, se întoarse ca să se uite înapoi la el.

— Am văzut mâini tinere care s-au zbârcit de bătrâneţe. Am văzut o cutie din piatră neagră. Am văzut cum o pană de foc a aterizat pe zăpadă şi a topit-o.

Mi-am simţit stomacul ca de plumb. O privire spre Nesta îmi confirmă că şi ea simţea asta, că vedea.

Era nebună. Era foarte probabil ca Elain să fi înnebunit…

— Era furioasă, spuse încet Elain. Era atât de furioasă pentru ceva ce-i fusese luat. Aşadar, drept răzbunare, a luat ceva de la ei.

Noi nu am spus nimic. Nu ştiam *ce* să spun – ce să o întreb măcar sau să-i cer. Dacă şi *ei* îi făcuse Cazanul ceva…

M-am întors la Azriel, cu palmele spre el.

— Ce *înseamnă* asta?

Ochii căprui ai lui Azriel clocotiră când se uită cu atenţie la sora mea, la corpul ei prea slab şi, fără să spună vreun cuvânt, masculul se teleportă. Mor privi îndelung la locul din care acesta dispăruse.

*

Am aşteptat plecarea celorlalţi – Cassian şi Rhys retrăgându-se ca să cântărească posibilităţile sau lipsa lor în ceea ce-i privea pe potenţialii noştri aliaţi: Amren ieşind furioasă ca să scape de noi, iar Mor, plecând în oraş ca să se bucure de ce considera ea că erau ultimele câteva zile de pace în oraş, cu o voce încă fragilă – înainte de a o încolţi pe Nesta în salon.

— Ce s-a întâmplat în Oraşul Cioplit – cu tine şi Amren? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— A fost bine.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a dus într-o cameră plină de comori, de obiecte ciudate. Şi… Ea trase de mâneca strâmtă a rochiei. Unele au vrut să ne rănească, de parcă erau vii – conştiente. Ca… în toate poveştile şi minciunile care ni s-au spus dincolo de zid.

— Eşti bine? Nu vedeam ca vreuna din ele să aibă vreo rană şi niciuna nu spusese ceva care să sugereze…

— A fost un exerciţiu de antrenament. Cu o formă de magie concepută să respingă intruşii. Cuvintele erau spuse pe de rost. Aşa cum probabil

va fi zidul. A vrut să rup apărarea – să-i aflu vulnerabilităţile.

— Şi să le repari?

— Doar să le găsesc. Reparatul este altă treabă, spuse Nesta, ochii ei devenind distanţi când se încruntă la cărţile încă deschise de pe masa joasă din faţa şemineului.

Am oftat.

— Deci… măcar asta a decurs bine.

Ochii îi deveniră din nou tăioşi.

— Am dat-o în bară. De fiecare dată. Deci nu. Nu a decurs bine.

Nu ştiam ce să spun. Probabil m-ar fi mustrat dacă mi-aş fi arătat compasiunea. Aşa că am ales o altă abordare.

— Trebuie să facem ceva cu Elain.

Nesta înţepeni.

— Şi ce soluţie propui, mai exact? Să-l laşi pe partenerul tău să intre în mintea ei ca să umble pe acolo?

— Nu aş face niciodată aşa ceva. Nu cred că Rhys poate măcar… să repare lucruri din astea.

Nesta făcu paşi în faţa şemineului înnegrit.

— Totul are un preţ. Poate preţul tinereţii şi al nemuririi ei a fost să-şi piardă o parte din sănătatea mintală.

Genunchii mi se înmuiară suficient cât să mă aşez pe canapeaua tapiţată.

— Care a fost preţul tău?

Nesta se opri.

— Poate să o văd pe Elain cum suferă – în timp ce eu am scăpat nevătămată.

M-am ridicat în picioare.

— Nesta…

— Nu te deranja.

Însă eu am urmat-o când se îndreptă spre scări, spre locul în care Lucien cobora acum treptele şi tresări când o văzu apropiindu-se.

Lucien îi făcu loc atunci când ea trecu repede pe lângă el. O singură privire la chipul său încordat mă făcu să mă pregătesc şi să mă întorc în salon.

M-am aşezat pe cel mai apropiat fotoliu, surprinsă să mă văd încă îmbrăcată cu rochia neagră al cărei material îmi zgârie pielea goală. De cât timp mă întorsesem din Oraşul Cioplit? De treizeci de minute? Mai puţin? Iar la închisoare fusesem abia dimineaţă?

Mi se părea că trecuseră câteva zile. Mi-am sprijinit capul de spătarul brodat al fotoliului şi l-am privit pe Lucien aşezându-se pe cotiera canapelei din apropiere.

— A fost o zi lungă?

I-am răspuns mormăind.

El îşi miji ochiul metalic.

— Credeam că închisoarea este doar un alt mit.

— Ei bine, nu este.

El îmi cântări tonul şi îşi încrucişă braţele.

— Lasă-mă să fac ceva pentru Elain. Am auzit din camera mea tot ce s-a întâmplat, chiar acum. Nu ar strica să o examineze o vindecătoare. Extern şi intern.

Eram atât de obosită, încât abia am reuşit să-l întreb:

— Crezi că a înnebunit din cauza Cazanului?

— Cred că a trăit ceva îngrozitor, răspunse

Lucien prudent. Şi nu ar strica să o chemaţi pe cea mai bună vindecătoare a voastră să o examineze complet.

Mi-am frecat faţa cu mâna.

— Bine, am rostit eu greoi. Mâine-dimineaţă.

Am reuşit să-mi înghit nodul din gât, adunându-mi puterile ca să mă ridic de pe fotoliu. Greutate – simţeam o greutate veche în mine. Ca şi când aş fi putut dormi câteva sute de ani şi tot nu mi-ar fi fost de ajuns.

— Te rog să-mi spui, zise Lucien când am traversat pragul în hol, ce spune vindecătoarea. Şi dacă ai nevoie de mine.

Am dat pentru ultima dată din cap, brusc nefiind în stare să vorbesc.

Ştiam că Nesta era încă trează când am trecut pe lângă camera ei şi că auzise fiecare cuvânt al conversaţiei noastre, mulţumită auzului său Fae. Şi ştiam că auzise când, ascultând la uşa lui Elain, am bătut o dată şi mi-am băgat capul înăuntru, găsind-o dormind… respirând.

I-am trimis o cerere lui Madja, vindecătoarea preferată a lui Rhysand, ca să vină a doua zi la ora unsprezece. Nu i-am explicat de ce sau pentru cine sau ce. Apoi am intrat în dormitor, m-am târât până pe saltea şi am plâns.

Nu ştiam cu adevărat de ce.

*

Mâini puternice şi late îmi masau spatele, iar eu am deschis ochii ca să văd camera complet întunecată şi pe Rhysand stând pe saltea, lângă

mine.

— Vrei să mănânci ceva?

Vocea lui era blândă, ispititoare.

Nu mi-am ridicat capul de pe pernă.

— Mă simt... din nou copleşită, am şoptit eu, cu vocea spartă.

Rhys nu vorbi când mă luă în braţe. Era încă îmbrăcat cu jacheta, ca şi când tocmai ar fi venit de oriunde fusese ca să discute cu Cassian.

În întuneric, i-am inhalat parfumul, i-am savurat căldura.

— Eşti bine?

Rhys tăcu un minut lung.

— Nu.

Mi-am strecurat un braţ în jurul lui, îmbrăţişându-l strâns.

— Ar fi trebuit să găsesc o altă cale.

Mi-am trecut degetele prin părul lui mătăsos.

— Dacă ea... şopti Rhys. L-am auzit înghiţind. Dacă ar apărea în casa asta... Ştiam la cine se referea. Aş ucide-o! Aş ucide-o fără să o las să vorbească!

— Ştiu.

Şi eu aş fi făcut la fel.

— M-ai întrebat în bibliotecă, şopti el. De ce eu... De ce aş prefera să-mi asum toate astea. Seara asta este răspunsul. Faptul că am văzut-o pe Mor *plângând* este motivul. Am luat o hotărâre greşită. Am încercat să găsesc o altă cale ca să evit rahatul în care suntem.

Şi pierduse ceva – *Mor* pierduse ceva – între timp.

Ne-am îmbrăţişat în linişte câteva minute.

Câteva ore. Două suflete împreunate în întuneric. Mi-am coborât scuturile şi l-am lăsat să intre complet. Mintea i se încolăci în jurul minţii mele.

— Ai risca să te uiţi în ea… în Ouroboros? am întrebat eu.

— Încă nu, fu tot ce spuse Rhys, ţinându-mă mai strâns. Încă nu.

Capitolul 28

În dimineaţa următoare, numai voinţa mă ajută să mă dau jos din pat.

Amren spusese că Cioplitorul *afirmase* că nu s-ar fi întrupat niciodată într-un corp Fae.

Dar nu ar fi stricat să încerc. Dacă ne-ar fi acordat cea mai mică şansă de a rezista, de a-l împiedica pe Rhys să renunţe la tot…

El era deja plecat când m-am trezit. Am scrâşnit din dinţi când m-am îmbrăcat cu hainele din piele şi m-am teleportat în Casa Vântului.

Îmi pregătisem aripile în clipa în care am atins protecţiile casei şi am reuşit să plutesc destul de bine spre ringul de antrenament în aer liber de pe acoperişul plat.

Cassian mă aştepta deja cu mâinile în şolduri. Mă urmări cum am coborât…

Prea repede. Picioarele îmi alunecară pe praf, ridicându-mă tot mai sus…

— Fă o tumbă pe spate!

Mă avertiză însă prea târziu.

M-am izbit de zidul stacojiu înainte să intru cu faţa în piatra roşiatică, dar am înjurat, mândria fiindu-mi la fel de rănită ca palmele când m-am

retras clătinându-mă, cu aripile greoaie în urma mea. Umerii lui Cassian îi tremurară când râse, iar eu i-am arătat un gest obscen.

— Dacă vrei să aterizezi aşa, asigură-te că ai loc!

M-am încruntat.

— Mi-am învăţat lecţia.

— Sau spaţiu ca să te înclini şi să ocoleşti până când încetineşti…

— Am înţeles.

Cassian îşi ridică mâinile, dar amuzamentul dispăru când mă văzu renunţând la aripi şi mergând spre el.

— Azi vrei un antrenament feroce sau unul mai uşor?

Nu mi se părea că ceilalţi îi apreciau pentru că observa schimbările emoţionale. Ca să comande legiuni, am presupus eu, trebuia să poată să-şi dea seama de astfel de lucruri, să judece când soldaţii sau inamicii lui erau puternici sau pe cale să fie distruşi.

M-am uitat în interior, spre locul care acum părea a fi un nisip mişcător şi i-am spus:

— Feroce. Vreau să plec de aici şchiopătând.

Mi-am scos jacheta din piele şi mi-am suflecat mânecile cămăşii albe.

Cassian mă studie din priviri şi îmi şopti:

— Activitatea fizică, antrenamentul mă ajută şi pe mine. Îşi roti umerii, în timp ce eu am început să mă întind. Mereu m-a ajutat să mă concentrez şi să mă echilibrez. Şi după seara trecută… El îşi legă la spate părul negru. Cu siguranţă am nevoie de… asta.

Mi-am îndoit piciorul în spate, întinderea făcându-mi muşchii să se tensioneze.

— Presupun că sunt şi metode mai rele de a face faţă situaţiei.

El rânji strâmb.

— Într-adevăr.

*

După aceea, Azriel mă învăţă să stau în briză, iar eu am încercat să-i memorez instrucţiunile despre curenţii de aer şi curenţi descendent, despre modul în care căldura şi frigul puteau influenţa vântul şi viteza. În timpul lecţiei, el fu tăcut şi distras, chiar şi după standardele lui.

Am făcut greşeala de a-l întreba dacă vorbise cu Mor încă de când plecase aseară.

Nu, nu o făcuse. Şi asta fu toată conversaţia.

Îşi flexa încontinuu mâna cu cicatrice pe lângă corp, ca şi când şi-ar fi amintit cum îi respinsese ea atingerea în timpul întâlnirii. De nenumărate ori. Nu am îndrăznit să-i spun că luase decizia corectă – că poate trebuia să discute cu Mor, decât să se lase consumat de vinovăţie. Ei aveau destule probleme şi fără să mai intervin şi eu.

Începusem deja să şchiopătez când m-am întors la casa din oraş, după câteva ore, şi am găsit-o pe Mor la masa din sufragerie, mâncând o plăcintă imensă pe care şi-o cumpărase de la brutărie pe drum încoace.

— Arăţi de parcă te-a călcat o herghelie de cai, spuse ea mâncând.

— Asta e! am spus eu, luându-i plăcinta şi

terminând-o.

Ea ţipă indignată, dar pocni din degete şi o farfurie cu pepene tăiat din bucătăria de pe hol apăru pe masa lustruită din faţa ei, chiar deasupra a ceea ce părea o grămadă de scrisori pe diverse bucăţi de hârtie.

— Ce e aia? am întrebat eu, ştergându-mi firimiturile de la gură.

— Primele răspunsuri de la Marii Lorzi, spuse ea dulce, luând o felie din fructul verde şi muşcând o bucată. Nicio urmă din furia şi frica de aseară.

— Ce plăcut, nu?

— Cel al lui Helion a sosit primul în dimineaţa asta. Printre rânduri, cred că a spus că este dispus să… ni se alăture.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta e bine, nu-i aşa?

Ea dădu din umeri.

— Nu pentru Helion ne făceam griji, ci pentru ceilalţi doi… Ea termină pepenele, mestecând bucăţile zemoase. Thesan spune că va veni, dar numai dacă locaţia este cu adevărat neutră şi sigură. Kallias… nu are încredere în niciunul dintre noi după… Poalele Muntelui. Vrea să-şi aducă gărzi înarmate.

Regatul Zilei, al Dimineţii şi al Iernii. Cei mai apropiaţi aliaţi ai noştri.

— Nicio veste de nicăieri?

Stomacul mi se strânse.

— Nu. Regatul Primăverii, al Toamnei şi al Verii nu au trimis niciun răspuns.

— Nu mai avem mult timp până la întâlnire. Dacă refuză să răspundă? Nu am avut curajul să

întreb cu voce tare dacă Eris urma să se ţină de cuvânt şi să se asigure că tatăl său avea să participe şi să se alăture cauzei noastre. Nu când chipul îi era din nou luminos.

Mor luă altă felie de pepene.

— Atunci va trebui să decidem dacă Rhys şi cu mine îi vom târî de gâturi la această întâlnire sau dacă o vom organiza fără ei.

— Aş sugera a doua opţiune. Mor se încruntă. Prima nu pare să ducă la formarea unei alianţe viabile, am lămurit-o eu.

Deşi eram surprinsă că Tarquin nu răspunsese. În ciuda conflictului dintre noi… Masculul pe care îl cunoscusem, pe care încă îl admiram atât de mult… Cu siguranţă ar fi vrut să se alieze împotriva Hybernului, dacă nu cumva acum voia să se alieze *cu* ei ca să se asigure că Rhys şi cu mine am fi fost şterşi de pe hartă pentru totdeauna.

— Vom vedea, fu tot ce spuse Mor.

Am expirat pe nas.

— În legătură cu seara trecută…

— Este în regulă. Sunt bine. Rigiditatea din vocea ei sugera totuşi contrariul.

— Ba nu, nu eşti. Şi ai *voie* să te simţi aşa cum eşti.

Mor îşi înfoie părul.

— Ei bine, asta nu o să ne ajute să câştigăm războiul.

— Nu. Dar… nu ştiu ce să spun.

Mor se holbă îndelung spre fereastră.

— Înţeleg de ce a făcut-o Rhys. Are legătură cu poziţia în care eram. Eris este… Ştii cum este el şi în cazul în care ameninţarea de a-i vinde tatălui

său informaţia despre darurile tale… Pe toţi zeii! *Eu* aş fi făcut acelaşi târg cu Eris ca să îl împiedic pe Beron să te vâneze.

Ceva din pieptul meu se relaxă la vorbele ei.

— Doar că… Din clipa în care a aflat despre locul ăsta, probabil că tata şi-a dat seama ce înseamnă pentru mine. Nu ar fi cerut altceva în schimbul ajutorului său. Nimic altceva. Rhys o ştia prea bine şi a încercat să-l implice pe Eris ca să-i prezinte tatălui meu târgul într-o lumină mai favorabilă – ca să poată evita implicarea Velarisului.

Am ridicat întrebător din sprâncene.

— În dimineaţa asta, Rhys şi cu mine am discutat, în timp ce Cassian îţi tăbăcea fundul.

Am pufnit.

— Şi Azriel?

Cam atât dură decizia mea de a nu mă implica.

Mor se întoarse la a ciuguli din pepene.

— Az… A trebuit să ia o hotărâre dificilă când Eris l-a găsit. El… Ea îşi muşcă buza. Nu ştiu de ce m-am aşteptat să-mi ţină partea, de ce m-a luat atât de mult prin surprindere.

M-am abţinut să-i sugerez să-i spună asta. Mor ridică din umeri.

— Doar că… totul m-a luat prin surprindere şi termenii aceştia nu au să mă mulţumească niciodată, dar… Tatăl meu câştigă, Eris câştigă, toţi masculii ca ei *câştigă* dacă mă las afectată şi dacă las ca problema asta să-mi afecteze bucuria, viaţa, relaţiile mele cu voi toţi. Ea oftă privind spre tavan. Urăsc războiul.

— Şi eu.

— Nu doar din cauza morţii şi a grozăviilor, continuă Mor, ci şi a lucrurilor pe care ni le face; din cauza unor astfel de hotărâri.

Am dat din cap, chiar dacă abia începeam să înţeleg alegerile şi costurile lor.

Am deschis gura, dar se auzi o bătaie în uşă. M-am uitat la ceasul din celălalt capăt al holului. Corect. Vindecătoarea.

În dimineaţa asta, îi spusesem lui Elain că Madja venea să o vadă la ora unsprezece şi că primisem un răspuns neutru. Am presupus că era mai bun decât un refuz direct.

— Ai de gând să deschizi uşa sau mă duc eu?

Am făcut un gest vulgar la impertinenţa din întrebarea lui Mor, dar prietena mea mă apucă de mână când m-am ridicat de pe scaun.

— Dacă ai nevoie de ceva… sunt aici.

I-am schiţat lui Mor un zâmbet recunoscător.

— Şi eu.

Încă îmi zâmbea când am inspirat adânc, înainte să mă îndrept spre uşă.

*

Vindecătoarea nu-i găsi nicio boală.

O credeam fie şi numai pentru că Madja era unul dintre cei câţiva Mari Spiriduşi care aveau riduri şi părul alb din pricina vârstei. Ochii ei căprui erau încă limpezi şi aprinşi de o căldură interioară, iar mâinile noduroase nu îi tremurară când şi le trecu peste corpul lui Elain în timp ce sora mea rămase întinsă pe pat, răbdătoare şi tăcută.

Magia, dulce şi răcoroasă, vibrase din femelă,

umplând dormitorul lui Elain, iar când îi cuprinsese tâmplele lui Elain şi eu tresărisem, Madja zâmbise strâmb peste un umăr subţire şi îmi spusese să mă relaxez.

Nesta tăcuse cât urmărise totul cu atenţie dintr-un colţ.

După un minut lung, Madja ne ceru să-i aducem lui Elain o ceaşcă de ceai – cu o privire aţintită spre uşă. Amândouă am acceptat invitaţia şi am lăsat-o pe sora noastră în camera luminată de soare.

— La ce te referi când spui că nu este *nimic* în neregulă cu ea? şopti Nesta când bătrâna se sprijini de balustrada scărilor ca să coboare. Am rămas lângă vindecătoare, cu o mână aproape de cotul ei, în caz că ar fi avut nevoie de ajutor.

Madja, mi-am amintit eu, îi vindecase pe Cassian şi pe Azriel, dar şi nenumărate alte răni. Îi vindecase aripile lui Rhys în timpul războiului. Părea bătrână, dar nu mă îndoiam de energia ei sau de dorinţa de a-şi ajuta pacienţii.

Madja nu catadicsi să îi răspundă Nestei înainte să ajungem la baza scărilor. Lucien aştepta deja în salon, Mor zăbovind încă în sufragerie. Amândoi se ridicară în picioare, dar rămaseră în camerele care flancau holul.

— Ce vreau să spun, zise în cele din urmă Madja măsurându-ne din priviri pe Nesta şi pe mine, este că nu găsesc nimic în neregulă cu ea. Corpul ei este bine – prea slab şi are nevoie de multă mâncare şi aer proaspăt, dar nu am găsit nimic nelalocul lui. Iar în ceea ce priveşte mintea ei… Nu pot să intru.

Am clipit.

— Are un scut?

— Ea este Creată de Cazan, spuse vindecătoarea, măsurând-o din nou din priviri pe Nesta. Tu nu eşti ca noi, ceilalţi. Nu pot pătrunde în locurile care au marcat-o cel mai profund. În mintea şi sufletul ei. Îmi aruncă o privire în semn de avertisment. Şi nu aş încerca dacă aş fi în locul tău, Lady.

— Dar crezi că ar fi ceva în neregulă, chiar dacă nu se văd semne? insistă Nesta.

— Am mai văzut victime traumatizate. Simptomele ei se potrivesc cu multe din rănile invizibile. Pe de altă parte însă, şi ea a fost Creată de ceva ce eu nu pot să pricep. Este ceva în neregulă cu ea? Madja cântări vorbele. Nu-mi place cuvântul „neregulă”. Diferit, mai degrabă. Schimbat.

— Mai are nevoie de ajutor? spuse Nesta printre dinţi.

Vindecătoarea bătrână făcu semn din bărbie spre Lucien.

— Vezi ce poate să facă el. Doar un partener poate simţi ceva nelalocul lui.

— Cum?!

Cuvântul era aproape un ordin.

M-am pregătit să o avertizez pe Nesta să fie politicoasă, dar Madja îi spuse surorii mele ca şi când ar fi fost un copil mic:

— Prin legătura de împerechere. Este o punte între suflete.

Tonul vindecătoarei o făcu pe sora mea să înţepenească, dar Madja, care se îndrepta deja

şchiopătând spre uşa de la intrare, gesticulă spre Lucien când ieşi afară.

— Încearcă să stai cu ea. Doar să vorbiţi – să simţi. Vezi ce detectezi. Dar să nu insişti.

Apoi ea plecă.

M-am întors spre Nesta.

— Fii un pic mai *respectuoasă,* Nesta!

— Cheamă o altă vindecătoare!

— Nu şi dacă ai să o alungi din casă.

— Cheamă o altă vindecătoare!

Mor se îndreptă spre noi cu un calm înşelător, iar Nesta se uită urât la ea.

I-am surprins privirea lui Lucien.

— Vrei să încerci?

— Nici să nu te gândeşti, mârâi Nesta.

— Taci! am izbucnit.

Nesta clipi, iar eu mi-am dezgolit dinţii în faţa ei.

— Va *încerca.* Şi, dacă nu găseşte nimic nelalocul lui, ne vom gândi să aducem o altă vindecătoare.

— Ai de gând s-o târăşti până aici?

— Am s-o invit.

Nesta se întoarse spre Mor, care încă urmărea de sub arcadă.

— Iar *tu* ce ai să faci?

Mor îi schiţă un zâmbet surorii mele.

— Eu voi sta cu Feyre, ca să supraveghez lucrurile.

Lucien mormăi cum că nu trebuia supravegheat, iar noi ne-am uitat la el ridicând sprâncenele.

El îşi ridică pur şi simplu mâinile, afirmând că

voia să se spele, şi plecă pe hol.

Capitolul 29

Fură cele mai insuportabile treizeci de minute din câte îmi aminteam.

Mor şi cu mine am băut ceai rece de mentă lângă fereastra care dădea spre golf, cu răspunsurile celor trei Mari Lorzi adunate pe măsuţa dintre scaunele noastre, pretinzând că ne uitam la strada însorită de sub noi, la copiii Marilor Spiriduşi şi ai celor de rang inferior, care se jucau cu zmeie, steaguri şi tot felul de jucării.

Pretinzând, în timp ce Lucien şi Elain stăteau în linişte lângă şemineul slab luminat, cu ceştile de ceai neatinse între ei. Nu am îndrăznit să întreb dacă încerca să intre în mintea ei sau dacă simţea o legătură asemănătoare punţii din diamant negru dintre mintea lui Rhys şi a mea. Dacă o legătură normală de împerechere se simţea cu totul altfel.

O ceaşcă de ceai zăngăni pe o farfurie, iar Mor şi cu mine ne-am uitat într-acolo.

Elain luase ceaşca de ceai, sorbind din ea fără ca măcar să se uite la el.

În camera slab luminată de dincolo de hol, ştiam că Nesta îşi întindea gâtul ca să vadă ceva.

Ştiam, pentru că Amren se răsti la sora mea cerându-i să fie atentă.

Amren îmi spusese că ele obişnuiau să ridice ziduri în minţile lor, când îi ordonase Nestei să stea la masa din sufragerie, chiar în faţa ei.

Ziduri pe care Amren o învăţa să le simtă – să găsească golurile lăsate de ea şi să le repare. Dacă

obiectele malefice din Regatul Coşmarurilor nu îi permiseseră surorii mele să înţeleagă ce trebuia făcut, atunci asta era următoarea lor încercare – o cale diferită şi invizibilă. Nu toată magia era scânteietoare, declarase Amren, iar apoi mă alungase.

Dar nu am auzit, văzut sau simţit nicio urmă a acelei puteri în sora mea. Şi niciuna din ele nu îmi explicase ce anume, mai exact, încercau să obţină din interiorul ei.

În afara casei, mişcarea ne captă din nou atenţia şi i-am văzut pe Rhys şi pe Cassian intrând pe poarta joasă de la intrare, întorcându-se de la prima lor întâlnire cu comandanţii armatei Aducătorii de întuneric ai lui Keir – care deja se adunau şi se pregăteau. Măcar atât decursese bine în ziua precedentă.

Amândoi ne zăriră la fereastră şi se opriră.

„Nu intra! l-am avertizat mental. Lucien încearcă să simtă ce este în neregulă cu Elain. Prin legătură”.

Rhys îi şopti lui Cassian ce îi spusesem, iar el îşi înclină capul aşa cum, fără îndoială, procedase şi Nesta, ca să se uite dincolo de noi.

„Elain ştie asta?” întrebă Rhys confuz.

„A fost invitată la parter pentru un ceai. Deci asta facem”.

Rhys îi şopti din nou lui Cassian, care se înecă râzând şi se întoarse, îndreptându-se către stradă. Rhys zăbovi, băgându-şi mâinile în buzunare.

„S-a dus să bea ceva. Sunt tentat să îl însoţesc. Când pot să mă întorc acasă fără să mă tem pentru viaţa mea?”

I-am făcut un gest vulgar pe fereastră.

„Ce războinic illyrian mare şi puternic!”

„Războinicii illyrieni ştiu să îşi aleagă luptele. Şi, cu Nesta care supraveghează totul ca un uliu şi voi două care daţi târcoale ca nişte vulturi… ştiu cine va evita lupta”.

Am făcut din nou gestul, iar Mor înţelese destule din ce se spunea încât îmi imită mişcarea. Rhys râse încet şi mimă o plecăciune.

„Marii Lorzi au trimis răspunsuri, am spus eu când el se îndepărtă. Regatul Zilei, cel al Răsăritului şi cel al Iernii vor fi aici”.

„Ştiu, spuse el. Şi Cresseida tocmai mi-a transmis că Tarquin se gândeşte la asta”.

Era mai bine decât nimic. Mai multe nu am zis.

Rhys îmi zâmbi peste umăr.

„Savurează-ţi ceaiul, însoţitoare arogantă!”

„Îţi dai seama că mi-ar fi prins bine o însoţitoare cât am fost în preajma ta”.

„Ai avut patru în casa asta”.

Am zâmbit când el ajunse în cele din urmă la poarta joasă unde aştepta Cassian care, aparent, profita de întârzierea de moment ca să-şi întindă aripile spre încântarea celor şase copii care se uitau cu gura căscată la ele.

Amren şuieră din cealaltă cameră:

— Concentrează-te!

Masa din sufragerie zăngăni. Sunetul păru să o sperie pe Elain, care lăsă repede ceaşca de ceai şi se ridică în picioare, urmată de Lucien.

— Îmi pare rău, zise el brusc.

— Ce… ce-a fost aia?

Mor îmi puse o mână pe genunchi ca să mă

împiedice să mă ridic şi eu.

— A fost o smucitură. A legăturii.

— Să nu cumva... fată netrebnică, se răsti Amren.

Apoi, Nesta apăru în prag.

— Ce ai făcut?

Cuvintele erau la fel de tăioase ca o lamă.

Lucien se uită la ea, apoi la mine. Un muşchi al maxilarului i se încordă.

— Nimic, spuse el, şi se întoarse din nou spre partenera lui. Îmi pare rău dacă te-am tulburat.

Elain se strecură spre Nesta, care părea să clocotească.

— Mi s-a părut... ciudat, şopti Elain. Ca şi când ai fi tras de un fir legat de o coastă.

Lucien îi arătă palmele.

— Îmi pare rău.

Elain nu făcu decât să se holbeze îndelung la el şi orice fărâmă de luciditate dispăru când scuturâ din cap, clipi de două ori şi îi spuse Nestei:

— Vin doi corbi, unul alb şi unul negru.

Nesta îşi mască bine devastarea. Şi frustrarea.

— Ce să-ţi aduc, Elain?

Doar cu Elain vorbea pe tonul acela.

Dar Elain scutură din nou din cap.

— Lumina soarelui.

Nesta îmi aruncă o privire furioasă înainte de a o conduce pe sora noastră pe hol, spre grădina însorită din spate.

Lucien aşteptă până ce uşa de sticlă se deschise şi se închise înainte să răsufle profund.

— Există o legătură – un fir adevărat, spuse el mai mult ca pentru sine.

— Şi? întrebă Mor.

Lucien îşi trecu ambele mâini prin părul lung şi roşcat. Pielea îi era mai bronzată – de un auriu închis, în comparaţie cu paloarea lui Eris.

— Am alergat după Elain până ce i-am pierdut urma.

— Ai simţit un miros, ceva?

— Nu, nu am avut timp. Am *simţit-o,* dar…

El roşi. Orice ar fi simţit, nu asta căutam. Chiar dacă nu ştiam exact ce era.

— Putem încerca din nou, poate în altă zi, am propus eu.

Lucien dădu din cap, dar neîncrezător.

Amren izbucni din sufragerie:

— Cineva să o aducă pe sora ta. Lecţia ei nu s-a terminat.

Am oftat.

— Da, Amren.

Diversele scrisori pe hârtie şi în stiluri diferite aflate în spatele meu îi atraseră atenţia lui Lucien. Ochiul auriu miji. Ca emisar al lui Tamlin, le recunoscu fără îndoială.

— Lasă-mă să ghicesc: au acceptat, dar acum alegerea locaţiei va fi o problemă.

Mor se încruntă.

— Ai vreo sugestie?

Lucien îşi legă la spate părul cu o bucată de piele maro.

— Ai o hartă?

Am presupus că asta mă lăsa pe mine să o recuperez pe Nesta.

*

— Pinul acela nu era acolo acum o clipă.

Azriel râse încet de unde stătea pe un bolovan şi mă urmărea cum îmi scoteam ace de pin din păr şi din jachetă, două zile mai târziu.

— Judecând după mărime, aş spune că e acolo de cel puţin două sute de ani.

M-am încruntat, scăpând de fragmentele de coajă şi, renunţând să mă mai gândesc la mândria mea rănită.

Răceala cauzată de furia şi respingerea din partea lui Mor… Se îmblânzise. Ori datorită lui Mor, care alesese să stea lângă el la cină, seara trecută – semn tăcut al iertării ei – ori fiindcă pur şi simplu avusese nevoie de timp ca să-şi revină. Chiar dacă aş fi putut jura că o urmă de vinovăţie licărise de fiecare dată când Azriel se uitase la Mor. Orice părere ar fi avut Cassian despre asta, despre mânia lui faţă de Azriel… El fusese numai un zâmbet şi făcuse comentarii obscene, bucuros că toate reveniseră la normal – cel puţin pentru moment.

Obrajii îmi ardeau când am urcat pe bolovanul pe care era cocoţat, la o înălţime de cel puţin cinci metri de poalele pădurii de dedesubt, lacul fiind o întindere scânteietoare ce se ivea printre pini, inclusiv copacul de care mă lovisem cu faţa, în cea mai recentă încercare de a sări de pe bolovan şi de a *pluti* pur şi simplu spre lac.

Mi-am pus mâinile în şolduri, studiind prăpastia, copacii şi lacul de dincolo.

— Cu ce am greşit?

Azriel, care îşi ascuţise Povestitorul-Adevărului

în poală, îşi ridică privirea spre mine.

— În afară de faptul că te-ai izbit de copac?

Îmblânzitorul Umbrelor avea simţul umorului. Sec şi liniştit, dar... când eram numai noi, se manifesta mult mai des decât atunci când eram printre ai noştri.

Ultimele două zile mi le petrecusem fie citind cărţi vechi, în căutarea unui indiciu privind repararea zidului ca să le informez pe Amren şi pe Nesta, care continuau, în tăcere, să construiască şi să repare ziduri în mintea lor, fie discutând cu Rhys şi cu ceilalţi despre modul în care să răspundem scrisorilor pe care le schimbam cu toţi Marii Lorzi cu privire la locul întâlnirii. Lucien ne dăduse într-adevăr o locaţie iniţială şi alte câteva când acelea fuseseră refuzate. Dar asta era de aşteptat, spusese Lucien, ca şi când ar fi aranjat astfel de lucruri de nenumărate ori, în timp ce Rhys nu făcuse decât să aprobe şi să confirme dând din cap.

Şi, când nu făceam asta... răsfoiam şi mai multe cărţi, citind tot ce-mi putea găsi Clotho despre Ouroboros, despre cum să ajung să o stăpânesc.

Oglinda era celebră. Toţi filosofii cunoscuţi meditaseră intens asupra ei. Unii îndrăzniseră să o înfrunte şi înnebuniseră. Alţii se apropiaseră şi fugiseră îngroziţi.

Nu am găsit o poveste despre cineva care să o fi stăpânit, să fi înfruntat ce pândea înăuntru şi să fi plecat cu oglinda.

În afară de Ţesătoarea din Pădure – care cu siguranţă părea destul de nebună, şi asta poate

tocmai mulţumită oglinzii pe care o îndrăgise atât de mult. Sau poate că răutatea din ea afectase şi oglinda. Câţiva filosofi chiar sugeraseră asta, deşi nu îi ştiuseră numele – doar că o regină întunecată o avusese şi o preţuise cândva, spionând lumea cu ea şi folosind-o ca să vâneze fecioare frumoase pentru a fi mereu tânără.

Am presupus că faptul că Ouroboros se afla în posesia familiei lui Keir de câteva milenii sugera o şansă redusă de a o lua, ceea ce, de altfel, nu era încurajator. Nu când toate textele confirmau un singur lucru, şi anume că nu era o altă cale. Nicio portiţă de scăpare.

Înfruntarea groazei interioare… era singura metodă de a o revendica, iar asta însemna că poate trebuia să mă gândesc la alternative, la alte căi de a-l momi pe Cioplitorul de Oase să ni se alăture, când aş fi avut un moment liber.

Azriel îşi puse în teacă sabia legendară de luptă şi se uită cu atenţie la aripile pe care mi le întinsesem.

— Încerci să virezi cu braţele. Muşchii sunt în aripi şi pe spatele tău. Braţele nu-ţi sunt de folos – te ajută mai mult să îţi păstrezi echilibrul. Şi, în mare parte, doar pentru liniştea ta mentală.

Niciodată nu-mi mai vorbise atât de mult.

Mirarea mea îl făcu să ridice o sprânceană, iar eu am tăcut. M-am încruntat la prăpastia din faţă.

— Din nou? am mormăit eu.

El râse încet.

— Putem să găsim o margine mai joasă de pe care să sari, dacă vrei.

M-am crispat.

— Ai spus că *asta* este joasă.

Azriel se rezemă pe spate în mâini şi aşteptă, răbdător şi calm.

Chiar în acel moment am simţit coaja rupându-mi-se în palme, şi m-am izbit cu genunchii de trunchiul brut…

— Eşti nemuritor. Eşti greu de distrus, zise el încet, apoi făcu o pauză. Asta mi-am spus eu.

— Greu de distrus, am zis încruntată, dar tot mă *doare.*

— Spune-i asta copacului!

Am râs.

— Ştiu că prăpastia nu este adâncă şi ştiu că nu am să mor. Nu ai putea… să mă *împingi?*

Pentru că primul salt de credinţă, acea mişcare iniţială era cea care îmi înţepenea membrele.

— Nu, răspunse simplu.

Am ezitat.

Frica era inutilă. Înfruntasem Attorul, căzusem din cer de la trei sute de metri.

Şi furia declanşată de amintire, de ceea ce făcuse cu viaţa lui jalnică şi probabil că ar fi făcut din nou, mă provocă să scrâşnesc din dinţi şi să sar de pe bolovan.

Mi-am întins larg aripile, spatele meu protestând când am prins curentul de aer, dar jumătatea inferioară a trupului începu să coboare şi mi-am simţit picioarele grele când mijlocul îmi cedă…

Copacul infernal apăru în faţa mea, iar eu am virat brusc spre dreapta, direct într-un alt copac.

Cu aripile înainte.

Înainte să simt durerea, am auzit sunetul

osului şi al muşchiului lovindu-se de lemn şi apoi pe pământ. La fel şi înjurătura şoptită de Azriel.

Am scos un mic zgomot. Prima dată am simţit usturimea din palme, după aceea pe cea din genunchi şi din spate…

— Rahat! fu tot ce am reuşit să spun când Azriel îngenunche în faţa mea.

— Eşti bine. Doar şocată.

Lumea încă se reordona.

— Ai virat bine, rosti el.

— Direct într-un alt copac.

— A fi conştientă de împrejurimi e primul pas în a zbura.

— Mi-ai spus deja, am izbucnit eu.

O făcuse. De zece ori, doar în dimineaţa asta.

Azriel se sprijini pe călcâie şi îmi oferi o mână ca să mă ridic. Carnea mă ustură când l-am apucat de mână, un număr îngrozitor de ace de pin şi aşchii căzând de pe mine. Spatele îmi zvâcni atât de puternic, încât mi-am coborât aripile, fără să-mi pese dacă le târâm prin praf, când Azriel mă conduse spre marginea lacului.

În soarele orbitor care se reflecta din apa turcoaz, umbrele lui dispărură, chipul fiindu-i curat şi clar. Mai… uman decât îl văzusem vreodată.

— Nu am nicio şansă să zbor în legiuni, nu-i aşa? am întrebat eu şi m-am lăsat în genunchi lângă el cât îmi îngriji palmele julite cu grija şi blândeţea unui expert.

Soarele îi scotea în evidenţă cicatricele, fără să ascundă vreo pată ciudată şi unduitoare.

— E puţin probabil, spuse el. Pieptul mi se goli când l-am auzit. Dar nu strică să te antrenezi până

în ultimul ceas. Nu ştii niciodată la ce îţi poate fi util antrenamentul.

Am tresărit când îmi scoase o aşchie mare din palmă şi apoi îmi curăţă rana.

— Mi-a fost foarte greu să învăţ să zbor, spuse el.

Nu am îndrăznit să-i răspund.

— Majoritatea illyrienilor învaţă de mici. Dar... presupun că Rhysand ţi-a spus multe despre copilăria mea.

Am dat aprobator din cap. El termină de îngrijit o mână şi se apucă de cealaltă.

— Pentru că eram atât de mare, mă temeam de zbor şi nu aveam încredere în instinctele mele. Era o... ruşine să învăţ atât de târziu. Îmi era ruşine de toţi cei din tabăra de război, imediat ce am sosit. Dar am învăţat, adesea de unul singur. Bineînţeles, Cassian m-a găsit primul. M-a ridiculizat, m-a snopit în bătaie şi după aceea s-a oferit să mă instruiască. Rhys a sosit a doua zi. Ei m-au învăţat să zbor.

Azriel termină de îngrijit şi cealaltă mână şi se aşează pe mal, pietrele scârţâind când se mişcară sub el. M-am aşezat alături, sprijinindu-mi mâinile umflate cu palmele în sus pe genunchi, lăsându-mi aripile să-mi atârne pe spate.

— Pentru că a fost un efort imens... La câţiva ani de la război, Rhys mi-a spus o poveste. A fost un dar pentru mine. El s-a dus să îi vadă pe Miryam şi pe Drakon în noua lor casă, iar vizita a fost atât de secretă că nici măcar noi n-am ştiut că se petrecea până când nu s-a întors. Noi ştiam că poporul lor nu s-a înecat în mare, aşa cum credeau

toţi, aşa cum voiau ei să creadă lumea. Vezi tu, când Miryam şi-a eliberat poporul de regina Ţinutului Negru, i-a condus pe toţi – aproape cincizeci de mii – prin deşert, tocmai până pe malurile mării Erythrian, sub protecţia legiunii aeriane a lui Drakon. Dar au ajuns la mare şi au găsit distruse navele care trebuiau să îi transporte peste canalul îngust spre următorul regat. Distruse de regină, care şi-a trimis armata să îi aducă foştii sclavi înapoi. Oamenii lui Drakon – Serafimii – sunt înaripaţi. La fel ca noi, numai că aripile lor au pene. Şi, spre deosebire de noi, armata şi societatea lor le permit femeilor să conducă, să lupte şi să domnească. Toţi sunt înzestraţi cu magia puternică a vântului şi aerului. Şi când au văzut armata care venea după ei, şi-au dat seama că a lor este prea mică pentru a o înfrunta. Aşa că au despărţit marea – au făcut o cale prin apă, până la canal şi le-au ordonat oamenilor să fugă. Ei s-au supus, dar Miryam a insistat să rămână în urmă, până când ar fi traversat şi cel din urmă om. Nu ar fi lăsat pe nimeni în urmă. Pe nimeni. Ei erau cam pe la jumătatea drumului când armata i-a ajuns. Serafimii erau epuizaţi – magia lor abia putea să susţină culoarul prin mare. Şi Drakon ştia că, dacă l-ar mai fi susţinut, armata ar fi reuşit să traverseze şi să-i măcelărească pe oameni de partea cealaltă. Lupta Serafimilor cu avangarda pe fundul mării a fost sângeroasă, brutală şi haotică… Şi, în timpul încăierării, nu au văzut cum regina a înjunghiat-o pe Miryam. Nici Drakon nu a văzut; a crezut că ea a reuşit să iasă, dusă de unul dintre soldaţii ei. El i-a ordonat mării despărţite să înece armata

inamică.

Dar o tânără Serafim, o cartografa pe nume Nephelle, a văzut-o pe Miryam cum a căzut. Iubita lui Nephelle era unul dintre generalii lui Drakon şi ea a fost cea care şi-a dat seama că Miryam şi Nephelle lipsesc. Drakon era înnebunit, dar magia lor era epuizată şi nicio forţă din lume nu a putut să împiedice marea când apa s-a revărsat şi nimeni nu a reuşit să ajungă la partenera lui la timp. Dar Nephelle a reuşit.

Vezi tu, Nephelle era cartografa, deoarece a fost respinsă din rândurile legiunii de luptă. Avea aripile prea mici, iar dreapta era cumva diformă. Şi era destul de scundă, încât să reprezinte un gol periculos în prima linie, când luptau cu scuturile lipite. Drakon a lăsat-o să încerce să intre în legiune ca favoare pentru iubita ei, dar Nephelle a eşuat. Abia putea să care scutul Serafic, iar aripile ei mici nu erau suficient de puternice, încât să ţină pasul cu ceilalţi. Aşa că s-a făcut nepreţuită drept cartografa în timpul războiului, ajutându-i pe Drakon şi pe iubita ei să găsească avantajele geografice în luptele lor. Şi a devenit cea mai apropiată prietenă a lui Miryam în lunile acelea lungi.

Şi în ziua petrecută pe fundul mării, Nephelle şi-a amintit că prietena ei s-a aflat în linia din spate. S-a întors după ea, chiar dacă toţi ceilalţi au fugit spre malul îndepărtat. A găsit-o pe Miryam străpunsă de suliţa reginei, sângerând. Pe malul opus, zidul de apă începea să coboare, ucigând mai întâi armata care se apropia – grăbindu-se spre ele.

Miryam i-a spus lui Nephelle să se salveze, dar Nephelle nu şi-ar fi abandonat prietena. Ea a ridicat-o şi a zburat.

În vocea lui Azriel se simţea veneraţia.

— Când Rhys i-a vorbit lui Drakon despre asta după câţiva ani, tot nu şi-a găsit cuvintele să-i descrie cele întâmplate. Totul sfida logica şi antrenamentele. Nephelle, care nu a fost niciodată destul de puternică să ţină scutul Serafic, a cărat-o pe Miryam, care era de trei ori mai grea decât ea. Şi, în plus… *a zburat.* Marea cădea peste ele, dar Nephelle a zburat precum cei mai buni războinici Serafim. Fundul mării era un labirint de pietre zimţate, prea îngust pentru ca un Serafim să zboare printre ele. Ei au încercat în timpul evadării lor şi s-au izbit în ele. Dar Nephelle, având aripile mai mici… Dacă ar fi fost cu *doi centimetri* mai late, nu ar fi încăput. Şi, mai mult decât atât… Nephelle a plutit printre ele, cu Miryam pe moarte în braţele ei, la fel de repede şi de bine precum cel mai grozav Serafim. Nephelle, cea ignorată, cea uitată… Ea a depăşit chiar şi moartea. Nici treizeci de centimetri nu o despărţeau de apa din ambele părţi când a ţâşnit în sus de pe fundul mării; apa ridicându-se la mai puţin de jumătate spre picioarele ei. Şi totuşi, anvergura prea mică a aripilor, aripa deformată… nu au dezamăgit-o. Nici măcar o dată. Nici la o singură bătaie de aripi.

Ochii mă usturau.

— A reuşit. Este suficient să spun că iubita ei a luat-o de soţie pe Nephelle în acea seară, iar Miryam… ei bine, ea este astăzi în viaţă datorită lui Nephelle. Azriel luă o piatră albă şi plată şi o

învârtea în mâini. Rhys mi-a spus povestea când s-a întors. Şi, de atunci, adaptăm în particular filosofia lui Nephelle la armata noastră.

Am ridicat o sprânceană. Azriel dădu din umeri.

— Noi – Rhys, Cass şi cu mine – ne amintim unul altuia că ceea ce ni se pare a fi cea mai mare slăbiciune a noastră poate fi uneori cea mai mare putere. Şi că persoana cu cele mai puţine şanse de reuşită poate schimba cursul istoriei.

— Filosofia lui Nephelle…

El dădu din cap.

— Se pare că în regatul lor se organizează anual Cursa Nephelle în onoarea zborului ei. Pe uscat, dar… Ea şi soţia ei încoronează un nou câştigător în fiecare an, în amintirea a ce s-a întâmplat în acea zi. El aruncă piatra înapoi printre celelalte de pe mal, sunetul zăngănind deasupra apei. Aşadar, Feyre, ne vom antrena până în ultimul ceas. Pentru că nu ştim niciodată dacă o oră în plus va face diferenţa.

I-am cântărit cuvintele, povestea lui Nephelle. M-am ridicat în picioare şi mi-am întins aripile.

— Atunci, să încercăm din nou!

*

Am gemut când am intrat şchiopătând în dormitor în acea seară şi l-am găsit pe Rhys stând la birou, studiind cu atenţie alte cărţi.

— Te-am avertizat că Azriel este un ticălos dur, spuse el fără să se uite la mine şi ridică o mână, pe fundal auzindu-se apa susurând în baia alăturată.

I-am mormăit o mulţumire şi m-am îndreptat

cu greu într-acolo, scrâşnindu-mi dinţii din cauza durerii pe care o simţeam în spate, coapse şi oase. Mă *durea* tot şi de vreme ce muşchii trebuiau să se reformeze în jurul aripilor, am fost nevoită să le suport şi pe ele. Târşâitul lor pe lemn, pe covor şi apoi din nou pe lemn fu singurul sunet, în afară de cel al picioarelor mele obosite. M-am uitat la cada din care ieşeau aburi, pentru care ar fi trebuit să mă echilibrez ca să intru şi am scâncit.

Până şi dezbrăcatul ar fi implicat folosirea muşchilor care aproape îmi cedaseră.

În cameră se auzi scârţâitul unui scaun, urmat de paşi uşori ca ai unei pisici, apoi…

— Sunt sigur că deja ştii. În plus, cred că ar trebui să urci în cadă ca să te speli – nu să te holbezi la ea.

Nu am avut nici măcar puterea să mă încrunt la el şi am reuşit doar să fac un pas şchiopătând rigid spre apă, când el mă prinse.

Hainele îmi dispărură, probabil în spălătoria de la parter, iar Rhys mă luă în braţe, coborându-mi corpul gol în apă. Cu aripile, abia am încăput şi…

Căldura minunată mă făcu să gem gutural şi nu m-am deranjat să fac altceva în afară de a-mi rezema capul de partea din spate a căzii.

— Revin imediat, spuse el, şi ieşi din baie şi din dormitor.

Când se întoarse, mi-am dat seama că adormisem doar mulţumită faptului că mă atinse pe umăr.

— Ieşi, îmi zise, dar mă ridică el, mă şterse cu prosopul şi mă conduse spre pat.

Mă întinse pe burtă, iar eu am observat

uleiurile şi alifiile pe care le pusese acolo, mirosul slab al rozmarinului şi al unei alte plante pe care eram prea obosită ca să o identific, dar care mirosea minunat. Mâinile îi străluciră când îşi turnă o cantitate generoasă în palme, iar apoi mă atinse.

Geamătul meu fu aproape la fel de nedemn precum se auzi când îmi masă muşchii dureroşi ai spatelui. Zonele mai umflate mă făcură să scâncesc mai degrabă jalnic, dar el le masă cu blândeţe până ce încordarea se transformă într-o durere slabă.

Iar apoi, începu să-mi maseze aripile.

M-am simţit uşurată şi extaziată când muşchii mi se relaxară, iar zonele sensibile fură atinse cu blândeţe.

Mi-am strâns degetele de la picioare şi, chiar în momentul în care îmi atinse punctul sensibil care îmi făcu abdomenul să se încordeze, mâinile îi alunecară spre gambe. Încet, îşi mişcă mâinile tot mai sus, spre coapse, iar eu am respirat greoi la atingerile care mă tachinau. Când ajunse în zona spatelui – şi apoi în cea lombară, spre aripi – mă masă la fel de profesionist şi de păcătos.

Atingerea lui se schimbă, devenind una exploratoare, cu mişcări ample şi unele uşoare, cercuri, spirale şi linii drepte.

Mijlocul mi se încălzi, topindu-se, iar eu mi-am muşcat buza când îşi trecu uşor o unghie atât de aproape de locul sensibil din interior.

— Păcat că antrenamentul te-a epuizat! spuse gânditor Rhys, trasând cercuri lente.

N-am reuşit decât să rostesc un şir de cuvinte, rugându-l şi insultându-l în acelaşi timp.

El se aplecă, respiraţia lui încălzindu-mi zona de piele dintre aripi.

— Ţi-am spus vreodată că ai cea mai spurcată gură din câte am auzit?

Am mormăit cuvinte care nu ofereau decât o dovadă în plus la acea afirmaţie.

El chicoti şi atinse marginea acelui loc sensibil, strecurându-şi mâna cealaltă între picioarele mele.

Cu neobrăzare, mi-am ridicat şoldurile într-o cerere tăcută, dar el doar descrise cercuri cu un deget, la fel de lent cum îmi atinsese aripile şi mă sărută pe spate.

— Cum să fac dragoste cu tine în seara asta, dragă Feyre?

M-am zvârcolit, frecându-mă de pliurile păturii de sub mine, disperată după orice soi de frecare când mă incită peste măsură.

— Ce nerăbdătoare eşti! spuse el mieros, iar degetul îi alunecă în mine.

Am gemut, senzaţia fiind prea intensă şi istovitoare cu mâna lui între picioarele mele şi cu cealaltă mângâindu-mă tot mai aproape de locul acela de pe aripa mea, ca un prădător care dădea târcoale prăzii.

— Mă voi opri vreodată din a te dori tot timpul, cu fiecare respiraţie? spuse gânditor mai mult pentru el decât pentru mine, când un alt deget se alătură celui care aluneca înainte şi înapoi în mine, cu mişcări indolente şi chinuitoare. Nu cred că pot să îndur o mie de ani astfel. Mi-am mişcat şoldurile odată cu el, făcându-l să alunece mai adânc. Gândeşte-te la ce randament scăzut voi avea.

I-am mormăit ceva care, probabil, *nu* era

foarte romantic, iar el chicoti, scoţându-şi ambele degete. Eu am scâncit uşor, protestând până ce îşi înlocui degetele cu gura şi Rhys îmi apucă şi îşi ridică şoldurile ca să se poată înfrupta mai bine din mine. Am gemut, sunetul fiind înăbuşit de pernă, iar el pur şi simplu mă devoră cu nesaţ, chinuindu-mă şi tachinându-mă cu fiecare mişcare.

Am suspinat încet, iar Rhys mă apucă şi mai strâns, ţinându-mă nemişcată.

— Nu am apucat să te am în bibliotecă, spuse el, trecându-şi limba chiar prin mijlocul meu. Trebuie să îndreptăm situaţia.

— Rhys!

Numele lui era o rugăminte pe buzele mele.

— Hmm! fu tot ce spuse el, scoţând un sunet puternic pe pielea mea…

Am gâfâit şi am strâns în pumni cearşafurile.

Mâinile îi alunecară de pe şoldurile mele în cele din urmă, iar eu i-am şoptit din nou numele în semn de mulţumire, uşurată şi anticipând că voia să-mi dea, în sfârşit, ce-mi doream…

Dar îmi cuprinse cu buzele nervii din partea de sus a coapselor în timp ce… îşi îndreptă mâna chiar spre locul nenorocit de pe marginea interioară a aripii mele stângi şi mă atinse uşor.

Orgasmul mă făcu să strig răguşit şi să plutesc, iar când valurile cutremurătoare şi lumina stelelor se estompară…

O oboseală covârşitoare mă cuprinse, permanentă şi nesfârşită ca legătura de împerechere dintre noi. Rhys se ghemui în pat lângă mine, strângându-mi aripile ca să mă poată ţine lipită de el.

— A fost un experiment amuzant, îmi şopti la ureche.

Îl simţeam lipit de spatele meu, rigid şi pregătit, dar când am vrut să mă întind spre el, Rhys mă strânse mai puternic în braţe.

— Culcă-te, Feyre! îmi spuse el.

Aşa că mi-am întins o mână pe antebraţul lui, savurând puterea încordată de dedesubt, şi mi-am sprijinit capul pe pieptul său.

— Aşa mi-aş dori să-mi petrec toate zilele cu tine, am reuşit să spun când ochii mi se închiseră. Numai noi doi.

— Aşa vom face, spuse el, sărutându-mi părul.

Capitolul 30

A doua zi, încă mai aveam dureri şi am fost nevoită să-i dau de veste lui Cassian că nu puteam să mă antrenez cu el sau cu Azriel.

Poate era o greşeală, având în vedere că amândoi apărură la uşa casei din oraş în câteva minute, primul întrebând ce naiba era în neregulă cu mine, cel din urmă aducând o cutie cu balsam, care să-mi aline durerile de spate.

I-am mulţumit lui Azriel pentru balsam şi i-am spus lui Cassian să-şi vadă de treaba lui, iar apoi i-am cerut să o ducă în zbor pe Nesta la Casa Vântului în locul meu, de vreme ce eu cu siguranţă n-aş fi fost în stare – nici măcar câţiva metri după ce m-aş fi teleportat.

Părea că sora mea nu găsise nimic în cărţile ei despre repararea zidului şi, de vreme ce nimeni nu îi arătase încă biblioteca… mă oferisem voluntară.

Mai ales pentru că Lucien plecase după micul dejun la o bibliotecă din partea cealaltă a oraşului, ca să caute orice în legătură cu repararea zidului, o sarcină pe care fusesem mai mult decât doritoare să i-o pasez. Poate că m-aş fi simţit vinovată pentru că nu îi oferisem un tur corespunzător al Velarisului, dar... el părea nerăbdător. Şi, mai mult decât nerăbdător, părea să-şi dorească să meargă singur în oraş.

Cei doi illyrieni încetară să mă studieze destul de mult timp încât să observe că surorile mele terminau micul dejun, Nesta purtând o rochie de un gri-deschis care îi scotea în evidenţă privirea tăioasă, iar Elain una de un roz prăfuit.

Ambii masculi încremeniră pentru o clipă, dar Azriel făcu o plecăciune – în timp ce Cassian se îndreptă spre masa din sufragerie, întinzându-se direct peste umărul Nestei, şi luă o brioşă din coşuleţ.

— Bună dimineaţa, Nesta! spuse el mâncând brioşa cu coacăze şi lămâie. Bună dimineaţa, Elain!

Nesta îşi umflă nările, dar Elain îşi ridică privirea spre Cassian, clipind de două ori.

— El ţi-a rupt aripile şi oasele.

Am încercat să ignor sunetul strigătului lui Cassian – amintirea sângelui ţâşnind.

Nesta se holbă la farfuria ei. Elain, cel puţin, ieşise din camera ei, dar...

— Este nevoie de mult mai mult ca să mă ucizi, spuse Cassian zâmbind fără să se amuze.

— Ba nu, îi zise simplu Elain lui Cassian.

Sprâncenele negre ale lui Cassian se apropiară. Mi-am trecut o mână peste faţă înainte să mă duc

la Elain şi să îi ating umărul prea osos.

— Să te duc în grădină? Ierburile pe care le-ai plantat cresc frumos.

— Pot eu să o ajut, spuse Azriel, venind spre masă când Elain se ridică tăcută. Nicio umbră nu-i apăru lângă ureche şi niciun întuneric nu-i răsări în jurul degetelor când îi întinse o mână.

Nesta îl urmări ca un uliu, dar tăcu atunci când Elain îl luă de mână şi ieşiră împreună.

Cassian îşi termină brioşa, lingându-se pe degete. Aş fi putut jura că Nesta se uita pieziş la toată scena. El îi rânji ca şi când ar fi ştiut asta.

— Eşti gata să zbori, Nes?

— Nu-mi spune aşa!

Judecând după felul în care îi scânteiară ochii lui Cassian, nu ar fi trebuit să i se adreseze astfel.

Am ales momentul acela să mă teleportez pe cerul de deasupra casei, chicotind când vântul mă purtă prin lume. Am presupus că era o răzbunare între surori, din cauza atitudinii Nestei, în general.

Din fericire, nimeni nu îmi observă aterizarea forţată, dar destul de bună pe verandă. Mi-am scuturat praful de pe hainele din piele înainte ca silueta întunecată a lui Cassian să apară pe cer, părul Nestei strălucind ca bronzul în soarele dimineţii.

Chipul surorii mele era îmbujorat din cauza vântului, când Cassian o lăsă încet jos. Apoi, ea se îndreptă către uşile din sticlă fără să se uite înapoi.

— Cu plăcere! îi strigă Cassian pe un ton tăios şi îşi încleştă şi relaxă pumnii pe lângă corp, ca şi când ar fi încercat să nu-i mai simtă atingerea pe palme.

— Mulţumesc, i-am spus eu, dar Cassian nu se deranjă să-şi ia rămas-bun când se înălţă către cer şi dispăru în nori.

Biblioteca de sub casă era umbrită, liniştită. Uşile se deschiseră pentru noi, aşa cum se deschiseseră când Rhys şi cu mine veniserăm prima dată.

Nesta nu spuse nimic, studiind toate vrafurile, firidele şi candelabrele atârnate când am condus-o spre nivelul unde Clotho găsise cărţile acelea. I-am arătat mica zonă de citit unde fusesem postată şi i-am arătat biroul.

— Ştiu că te enervează Cassian, *dar* şi eu sunt curioasă. *De unde ştii* ce să cauţi în legătură cu zidul?

Nesta îşi trecu un deget peste biroul vechi din lemn.

— Ştiu, pur şi simplu.

— Cum?

— Nu ştiu cum. Amren mi-a spus doar să… văd dacă informaţia este utilă.

Şi poate că asta o speria. O intriga şi o speria, în acelaşi timp. Iar ea nu de ciudă nu îi spusese lui Cassian, ci pentru că nu voia să-şi dezvăluie slăbiciunea aceea. Lipsa de control.

Nu am insistat, chiar dacă m-am holbat lung la ea. Nu ştiam cum să abordez subiectul, cum să întreb dacă era bine, dacă o puteam ajuta. Nu fusesem niciodată afectuoasă cu ea – nu o îmbrăţişasem niciodată. Nu o sărutasem pe obraz. Nu ştiam de unde să încep, aşa că i-am spus direct:

— Rhys mi-a dat un plan al vrafurilor. Cred că

ar putea fi mai multe cărţi despre Cazan şi zid la câteva niveluri mai jos. Poţi să aştepţi aici sau…

— Te voi ajuta să cauţi.

Am urmat în linişte culoarul înclinat, foşnetul hârtiei şi cel ocazional al veşmintelor preoteselor pe podeaua din piatră fiind singurele sunete. I-am explicat şoptit cine erau preotesele şi de ce erau aici. I-am explicat faptul că Rhys şi cu mine plănuiam să oferim adăpost tuturor oamenilor care puteau ajunge în Velaris.

Ea nu spuse nimic, fiind tot mai tăcută în timp ce coboram, puţul întunecat din dreapta mea părând să se întunece.

Însă am ajuns pe o alee cu vrafuri care cotea în munte pe un hol lung, luminile fae aprinzându-se pâlpâind în globurile de sticlă de-a lungul zidului în timp ce mergeam. Nesta studie rafturile din mers, iar eu am citit titlurile – cam greoi, pentru că mai aveam nevoie de puţin timp să mă gândesc la ce însemnau instinctele pentru sora mea.

— Nu ştiam că ştii să citeşti, spuse Nesta când ne-am oprit în faţa unei secţiuni nedefinite, observând felul în care rosteam încet cuvintele dintr-un titlu. Nu ştiam cât ai învăţat – când s-a întâmplat totul. Am presupus că poţi să citeşti la fel de uşor ca noi.

— Ei bine, nu puteam.

— De ce nu ne-ai rugat să te învăţăm?

Mi-am trecut un deget peste rândul ordonat de cotoare.

— Deoarece mă îndoiam că aţi fi fost de acord să mă ajutaţi.

Nesta înţepeni ca şi când aş fi lovit-o, răceala

înflorind în privirea ei. Ea trase o carte din raft.

— Amren a spus că Rhysand te-a învăţat să citeşti.

Obrajii mi se încălziră.

— Da.

Şi acolo, în adâncul lumii, doar în compania întunericului, am întrebat-o:

— De ce îi respingi pe toţi, în afară de Elain? „De ce m-ai respins mereu?”

O emoţie îi apăru în privire. Nesta închise ochii pentru o clipă, inhalând brusc.

— Deoarece…

Sora mea tăcu.

Am simţit amândouă unduirea şi tremurul. Ca şi când o bucată de lume s-ar fi mişcat, ca şi când o coardă dezacordată ar fi fost ciupită.

Ne-am întors spre aleea luminată pe care tocmai mersesem printre vrafuri, apoi către întunericul din depărtare.

Luminile din tavan începură să pâlpâie şi să se stingă. Una câte una.

Tot mai aproape de noi.

La şold, nu aveam decât un cuţit illyrian.

— Ce e aia? şopti Nesta.

— Fugi! fu tot ce i-am putut spune.

Nu i-am dat şansa să obiecteze când am apucat-o de cot şi am fugit printre vrafurile din faţă. Luminile fae se aprinseră pâlpâind când am trecut pe lângă ele, doar ca să fie devorate de întunericul care se grăbea spre noi.

Sora mea se mişca atât de încet din cauza rochiei şi a lipsei de antrenament…

„Rhys”.

Nimic.

Dacă protecţiile din jurul închisorii erau suficient de puternice ca să împiedice comunicarea… Poate că erau şi aici.

Ne-am apropiat de un hol în faţa căruia era un zid. O a doua pantă: în stânga urca, în dreapta cobora…

Întunericul şerpuia deasupra noastră, însă bezna care conducea înainte era altfel şi fără obstacole.

Am cotit la dreapta.

— Mai repede! i-am spus eu. Dacă puteam să conduc pe oricine în adâncuri, atunci poate că aş fi reuşit să-l direcţionez şi spre puţ. Puteam să mă teleportez…

Să mă teleportez. Mă puteam teleporta *acum…*

Am luat-o pe Nesta de braţ tocmai când întunericul din spatele nostru se opri, iar doi Mari Spiriduşi ieşiră din el. Ambii masculi.

Unul brunet, celălalt blond. Amândoi cu jachete gri, brodate cu fir alb.

Le cunoşteam blazonul de pe umărul drept. Le cunoşteam ochii lipsiţi de viaţă.

Erau din Hybern. Hybernul era *aici…*

Nu m-am mişcat suficient de repede când unul din ei suflă spre noi.

Când praful albastru otrăvitor mă împroşcă în ochi şi în gură, magia mea dispăru.

Suspinul Nestei îmi spuse că şi ea simţea ceva asemănător.

În schimb, cei doi se concentrară asupra surorii mele când m-am retras clătinându-mă, lacrimile scoţându-mi praful din ochi şi eliminând otrava. Am

apucat-o de braţ, încercând să mă teleportez. Nimic.

În spatele lor, o preoteasă cu glugă căzu la pământ.

— Ne este atât de uşor să intrăm în mintea lor de îndată ce stăpânul nostru ne lasă să trecem prin protecţii, spuse masculul brunet. Să le facem să credem că suntem cărturari. Plănuiam să venim după tine… Dar se pare că tu ne-ai găsit înainte.

Toate cuvintele erau adresate surorii mele. Chipul Nestei era aproape alb, deşi în privirea ei nu se citea teama.

— Cine sunteţi?

Cel blond zâmbi larg în timp ce se apropiară.

— Suntem Corbii regelui. Ochii lui ageri şi ghearele. Şi am venit să te recuperăm.

Regele – stăpânul lor. El… Pe toţi zeii!

Era regele aici… în Velaris?

„Rhys!”

În minte, am lovit cu mâna de nenumărate ori în legătură. „Rhys!” Nimic.

Nesta începu să respire repede. La şold, le atârnau câte două săbii. Aveau umerii laţi şi braţele suficient de mari încât să dea de gol muşchii care umpleau hainele elegante.

— Nu o duceţi nicăieri, am spus eu, apucând cuţitul.

Cum de sosise regele neobservat şi ne rupsese protecţiile? Iar dacă el era în Velaris… Mi-am reprimat groaza la gândul acela. La ce ar fi putut face dincolo de biblioteca asta, nevăzut şi ascuns…

— Şi tu eşti un premiu neaşteptat, îmi spuse cel brunet. Dar sora ta… Zâmbetul larg îi dezgoli

toţi dinţii mult prea albi. Ai luat ceva de la Cazan, fato! Regele vrea să-şi recupereze paguba.

De aceea Cazanul nu putea distruge zidul. Nu pentru că ar fi rămas fără putere, ci din cauză că Nesta furase prea multă.

Capitolul 31

Mi-am evaluat opţiunile.

Mă îndoiam că erau destul de proşti Corbii regelui ca să fie ţinuţi de vorbă atât de mult, încât să îmi recapăt puterile. Iar dacă regele era într-adevăr aici... Trebuia să-i avertizez pe toţi. *Imediat.*

Îmi rămâneau trei opţiuni.

Să mă lupt cu ei corp la corp doar cu un cuţit, în timp ce masculii aveau câte două săbii şi erau destul de musculoşi, încât să ştie cum să le folosească.

Să fug şi să încerc să ies din bibliotecă – apoi să risc vieţile şi să provoc traumele ulterioare ale preoteselor de la nivelurile de deasupra.

Sau...

— Dacă vrea ce am luat, nu are decât să vină personal să revendice, le spunea Nesta.

— Este prea ocupat ca să se deranjeze, spuse mieros masculul blond, avansând încă un pas.

— Se pare că tu nu eşti.

Am apucat-o pe Nesta de degete cu mâna liberă şi ea se uită la mine.

„Trebuie să ai încredere în mine”, am încercat să-i transmit eu.

Nesta îmi citi emoţia din privire şi dădu foarte

uşor din cap.

— Aţi făcut o greşeală foarte mare venind aici, le-am spus eu. În casa *mea.*

Ei chicotiră.

— Şi sper să te facă bucăţi, le-am răspuns cu un rânjet.

Apoi am alergat, trăgând-o pe Nesta după mine. Nu spre nivelurile superioare, ci în jos.

În jos, spre întunericul etern al puţului din mijlocul bibliotecii.

Şi în braţele creaturii care pândea înăuntru.

*

Am tot ocolit şi coborât printre rafturi, hârtii, mobilă şi întuneric, mirosul devenind umed şi mucegăit, aerul încinzându-se, întunericul fiind ca rouă pe pielea mea…

Nesta respira sacadat, fusta foşnindu-i la fiecare pas alergat.

Era doar o chestiune de timp până când una dintre preotese avea să-l contacteze pe Rhys.

Dar chiar şi un minut ar fi putut să fie prea mult.

Nu aveam de ales.

Luminile încetară să mai apară înainte.

Un rânjet hidos şi abject se auzi în spatele nostru.

— Nu este atât de uşor să îţi găseşti drumul prin întuneric, nu-i aşa?

— Nu te opri, i-am spus eu gâfâind Nestei, avântându-ne mai departe în beznă.

Se auzi un scârţâit ascuţit, ca al unor gheare

pe piatră. Unul din Corbi spuse:

— Ştii ce s-a întâmplat cu reginele?

— Continuă să mergi, am şoptit eu cu o mână pe zid ca să mă sprijin.

Curând, urma să ajungem jos, iar apoi… să înfruntăm oroarea suficient de îngrozitoare despre care Cassian nu voia să vorbească.

Era, poate, răul cel mai mic sau, dimpotrivă, cel mai mare.

— Cea mai tânără – căţeaua cu faţa ciupită – a intrat prima în Cazan. Practic, a călcat peste celelalte ca să intre după ce a văzut ce v-a făcut ţie şi surorii tale.

— Nu te opri! am repetat când Nesta se clătină. Dacă mă doboară, să fugi.

Aceea era o alegere la care nu trebuia să mă gândesc şi care nu mă înspăimânta. Nici măcar o clipă.

Pietrele scârțiiră sub două rânduri de gheare.

— Dar Cazanul… O, *ştia* că i-a fost luat ceva. Nu conştient, dar… ştia. Era furios. Iar când tânăra regină a intrat…

Corbii râseră. Râseră când panta se domoli şi ne-am trezit pe fundul bibliotecii.

— O, i-a dat nemurire. A făcut-o Fae. Dar, de vreme ce i-a fost luat ceva… Cazanul a lipsit-o de ce preţuia mai mult. Tinereţea. Ei chicotiră din nou. A intrat tânără… dar a ieşit o cotoroanţă zbârcită.

Şi din profunzimile memoriei, am auzit vocea lui Elain: „Am văzut mâini tinere ridate de bătrâneţe”.

— Celelalte regine nu au vrut să intre în Cazan de groază să nu li se întâmple acelaşi lucru. Şi cea

mai tânără… O, ar trebui să o auzi cum vorbeşte, Nesta Archeron. Lucrurile pe care vrea să ţi le facă după ce termină Hybernul…

„Vin doi corbi”.

Elain ştiuse. O *simţise*. Încercase să ne avertizeze.

Aici jos erau nişte vrafuri antice. Sau cel puţin le-am simţit când ne-am lovit de nenumărate margini dure în cursa noastră oarbă. Unde era, unde era…

Am alergat mai departe în întuneric.

— Începem să ne plictisim de fuga asta, spuse unul din ei. Stăpânul nostru aşteaptă să te recuperăm.

Am pufnit destul de zgomotos încât să mă audă.

— Sunt şocată că a reuşit măcar să-şi adune puterea ca să rupă protecţiile – pare că are nevoie de un cufăr cu obiecte magice care să facă treaba în locul lui.

Celălalt spuse printre dinţi, ghearele scârţâind mai zgomotos:

— Cui crezi că i-a furat Amarantha cartea de vrăji, cu multe decenii în urmă? Cine v-a dat ideea să vă distraţi lipind măştile pe chipurile celor din Regatul Primăverii, drept pedeapsă? Astăzi a mai făcut o mică vrajă ca să treacă prin protecţiile voastre de aici, una care, din păcate, a putut fi folosită o singură dată.

Am studiat micul licăr de lumină pe care l-am zărit sus, în depărtare.

— Aleargă spre lumină, i-am şoptit Nestei. Îi voi reţine eu.

— Nu.

— Nu încerca să fii nobilă, dacă asta şopteşti, spuse unul din Corbii din spate. Oricum vă vom prinde pe amândouă.

Nu aveam timp pentru ce urma să ne găsească aici jos. Nu aveam timp…

— *Fugi!* am şoptit eu. Te rog!

Ea ezită.

— *Te rog,* am implorat-o cu vocea spartă.

Nesta îmi strânse mâna o dată.

Şi, într-o clipă, ea fugi într-o parte, spre mijlocul puţului, către lumina de deasupra.

— Ce… izbucni unul din ei, în timp ce eu m-am prăbuşit.

Toate oasele mă dureră când m-am izbit într-unul dintre vrafuri şi apoi în altele.

Până ce se clătină şi căzu, prăbuşindu-se pe cele de lângă el, blocând calea pe care plecase Nesta şi spulberând orice şansă de a ieşi şi eu. Lemnul scârţâi şi se rupse, iar cărţile căzură cu un zgomot surd pe piatră.

Dar în faţă…

Am zgâriat şi atins zidul când am plonjat mai departe spre podeaua puţului. În vene, magia mea era firavă.

— Tot o vom prinde, nu-ţi face griji! spuse unul din ei. Nu am vrea ca surorile dragi să fie separate.

„Unde eşti, unde eşti, unde eşti”.

Nu am văzut zidul din faţa mea.

Dinţii îmi scârţâiră când m-am izbit cu faţa. Am pipăit orbeşte, încercând să simt orice spărtură, un colţ…

Zidul continua. O fundătură. Dacă era o

fundătură…

— Nu ai unde să pleci, Lady, spuse unul dintre ei.

Am continuat să mă mişc, scrâşnind din dinţi şi măsurându-mi puterea îngheţată. Nu aveam nici măcar un tăciune pe care să-l invoc pentru a-mi lumina calea, pentru a-mi arăta unde eram… şi găurile din faţă…

Groaza cauzată de lucrul acesta mă făcu să înţepenesc. Nu. Nu, trebuia să merg în continuare, să mă mişc…

Am întins mâna, disperată să apuc un raft. Cu siguranţă nu ar fi pus un raft în apropierea unei găuri în pământ…

Întunericul gol îmi întâlni degetele şi alunecă printre ele de nenumărate ori.

M-am clătinat un pas.

Am dat peste o piele solidă. Am bâjbâit, cotoarele dure ale cărţilor întâlnindu-mi palmele şi mi-am reprimat un suspin de uşurare. Un colac de salvare pe o mare învolburată; mi-am pipăit calea de-a lungul raftului, acum alergând. Aceasta se termină prea curând. Am înaintat orbeşte încă un pas, pipăind după colţul altui raft, tocmai când Corbii şuierară indignaţi.

Sunetul spuse suficient.

Ei mă pierduseră – pentru o clipă.

Am înaintat stând cu spatele lipit de un raft, calmându-mi respiraţia sacadată până ce aproape se linişti.

— Te rog, am şoptit eu în întuneric, cu o voce stinsă. Te rog, ajută-mă!

La distanţă, un *bubuit* făcu să tremure

podeaua antică.

— Mare Doamnă a Regatului Nopţii, spuse unul din Corbi. Ce fel de cuşcă să-ţi construiască regele?

Îmi era atât de frică, încât credeam că voi muri…

O voce slabă îmi şopti la ureche:

— Tu eşti Marea Doamnă?

Vocea era, deopotrivă, tânără şi bătrână, hidoasă şi frumoasă.

— D-da, am şoptit eu.

Nu simţeam nicio căldură trupească, nu detectam nicio prezenţă fizică, dar… o simţeam în spatele meu. Chiar şi cu spatele lipit de raft, am simţit masa creaturii ce se ascundea în spatele meu. În jurul meu. Ca o pânză.

— Îţi simţim mirosul, spuse celălalt Corb. Ce se va mai înfuria partenerul tău când va afla că te-am luat.

— Te rog, i-am şoptit creaturii care se ghemuia în spatele meu, deasupra mea.

— Ce îmi vei da, în schimb?

Era o întrebare atât de periculoasă. Cândva, înainte de cele întâmplate la Poalele Muntelui, Alis mă avertizase să nu fac niciun târg. Chiar dacă târgurile, pe care le făcusem ne salvaseră. Şi mă aduseseră la Rhys.

— Ce vrei?

— Cu cine vorbeşti? izbucni unul din Corbi.

„Pietrele şi vântul aud tot, vorbesc tot. Mi-au şoptit dorinţa ta de a-l folosi pe Cioplitor. De a face un schimb”.

Respiraţia îmi era sacadată.

— Ce-i cu asta?

— L-am cunoscut cândva – cu mult timp în urmă. Înainte ca atât de multe lucruri să împânzească pământul.

Corbii erau aproape – mult prea aproape, când unul din ei şopti:

— Ce mormăie acolo?

— Ştie o vrajă, la fel ca stăpânul?

— Care este preţul tău? i-am şoptit întunericului care pândea în spatele meu.

Paşii Corbilor se auziră atât de aproape, încât era imposibil să fi fost la o distanţă mai mare de şase metri.

— Cu cine vorbeşti? întrebă unul dintre ei.

— Companie. Trimite-mi companie.

Am deschis gura, dar apoi am spus:

— Ca să… mănânci?

Se auzi un râs care îmi făcu pielea de găină.

— Ca să-mi povestească despre viaţă.

Aerul din faţă se mişcă atunci când Corbii Hybernului se apropiară.

— Iată-te! spuse mânios unul din ei.

— S-a făcut, am şoptit eu. Pielea de pe antebraţ mă furnică. Creatura din spatele meu… Aş fi putut jura că am simţit-o zâmbind.

— Să-i ucid?

— T-te rog să o faci.

Lumina pâlpâi în faţa mea, iar eu am clipit la sfera orbitoare de lumină.

I-am văzut mai întâi pe cei doi Corbi şi apoi lumina fae din dreptul umerilor lor, cu ajutorul căreia mă căutau.

Ei îşi îndreptară atenţia spre mine, apoi peste umărul meu. Peste capul meu.

O groază absolută, brută, li se citi pe chip când văzură ce era în spatele meu.

— Închide ochii! îmi spuse mieros creatura.

M-am supus, tremurând.

Apoi nu am auzit decât ţipete ascuţite şi rugătoare. Oase rupându-se, sânge împroşcând ca ploaia, haine rupându-se şi ţipete, ţipete, ţipete…

Am închis ochii atât de strâns încât mă dureră. I-am strâns atât de mult încât tremuram.

După aceea, două mâini calde mă târâră, iar Cassian îmi spuse la ureche:

— Nu te uita! *Nu te uita!*

Nu am făcut-o. L-am lăsat să mă conducă, tocmai când l-am simţit pe Rhys sosind. L-am simţit aterizând atât de dur pe fundul puţului, încât tot muntele se cutremură.

Atunci am deschis ochii şi l-am văzut grăbindu-se spre noi atât de furios, noaptea unduindu-se din el…

— Scoate-i afară!

Ordinul era pentru Cassian.

Ţipetele tot se mai auzeau din spatele nostru.

M-am înclinat spre Rhys, dar deja dispăruse, un fuior de întuneric răspândindu-se din el ca să ascundă priveliştea în care intrase, ştiind că m-aş fi uitat.

Ţipetele încetară.

În liniştea îngrozitoare, Cassian mă târî spre centrul slab luminat al puţului, unde Nesta se ghemuise cu braţele strânse pe lângă corp, cu ochii mari.

Cassian nu făcu decât să-i întindă un braţ. Ca şi când ar fi fost în transă, ea merse direct lângă el.

Cassian ne strânse în braţe, pietrele Siphon luminând şi poleind întunericul cu o lumină roşie ca sângele.

Apoi ne-am ridicat spre cer, chiar în clipa în care ţipetele începuseră să se audă din nou.

Capitolul 32

Cassian ne dădu amândurora câte un pahar mare de coniac.

Aşezată pe fotoliul din biblioteca familiei de la etaj, Nesta îl goli pe al ei dintr-o înghiţitură.

M-am aşezat pe scaunul din faţa ei, am luat o sorbitură, cutremurându-mă din cauza gustului, şi am vrut să las paharul pe masa joasă dintre noi.

— Continuă să bei! îmi ordonă Cassian.

Nu era furios pe mine, ci pe orice era dedesubt – din cauza celor întâmplate.

— Eşti rănită? mă întrebă Cassian.

Fiecare cuvânt era scurt – brutal.

Am scuturat din cap.

Faptul că nu o întrebă pe Nesta… însemna că, probabil, o găsise pe ea prima, evaluând-o singur.

— Regele este… oraşul… am început eu.

— Nici urmă de el.

Un muşchi al maxilarului îi zvâcni.

Am stat în linişte până ce Rhys apăru între uşile deschise, urmat de umbre.

Sângele îi acoperea mâinile – dar nimic altceva.

Atât de mult sânge de un roşu strălucitor în soarele dimineţii, ca şi când i-ar fi sfâşiat cu mâinile goale.

Ochii îi erau îngheţaţi de furie, dar se uită la braţul meu stâng şi la mâneca murdară, dar încă suflecată…

Ca o bandă subţire de fier negru în jurul antebraţului, aveam acum acolo un nou tatuaj.

„În regatul meu, se obişnuieşte ca înţelegerile să fie însemnate permanent în carne”, îmi spusese Rhys la Poalele Muntelui.

— Ce i-ai dat?

Nu mai auzisem acea voce de la vizita în Regatul Coşmarurilor.

— A… spus că vrea companie. Pe cineva care să-i povestească despre viaţă. Am acceptat.

— Te-ai oferit *voluntară?*

— Nu. Tonul şi chipul încremenit mă făcură să-mi termin coniacul. A spus doar că-şi doreşte pe *cineva.* Nu a specificat *când.*

M-am strâmbat la banda lată şi neagră, groasă de un deget, întreruptă doar de două mici spaţii în apropierea părţii laterale a antebraţului. Am încercat să mă ridic, să mă duc la el şi să-i apuc mâinile însângerate. Dar genunchii încă îmi tremurau atât de rău, că nu mă puteam mişca.

— Corbii regelui sunt morţi?

— Aproape erau când am sosit. Nu le-a nenorocit minţile destul cât să nu arunc o privire şi să-i ucid după ce am terminat.

Cu chipul împietrit, Cassian se uita, când la mâinile însângerate ale lui Rhys, când la ochii lui de gheaţă.

Partenerul meu se întoarse spre sora mea.

— Hybernul te vânează din cauza lucrului pe care i l-ai luat Cazanului. Reginele te vor moartă ca

să se răzbune pentru că le-ai luat nemurirea.

— Ştiu.

Vocea Nestei era răguşită.

— Ce ai luat?

— Nu ştiu. Cuvintele erau aproape şoptite. Nici măcar Amren nu poate să-şi dea seama.

Rhys o privi de sus, dar Nesta se uită la mine – iar eu aş fi putut jura că frica, vinovăţia şi… un alt sentiment licăreau în ochii ei.

— Mi-ai spus să fug.

— Eşti sora mea, fu tot ce am spus. Cândva, încercase să traverseze zidul ca să mă salveze.

— Elain… începu ea.

— Elain este bine, spuse Rhys. Azriel era la casa din oraş. Lucien se întoarce, iar Mor mai are un pic şi ajunge. Au aflat de ameninţare.

Nesta îşi rezemă capul de spătarul fotoliului, moleşindu-se un pic.

— Hybernul a pătruns în oraşul nostru, i-am spus lui Rhys. Din nou.

— Ticălosul a păstrat vraja de scăpare până când i-a fost cu adevărat de folos.

— Ce vrajă de scăpare?

— E o vrajă teribilă, care poate să fie folosită doar o dată – cu un efect puternic. Una capabilă să spulbere protecţiile… Probabil că trage de timp.

— Protecţiile de aici sunt…

— Amren le adaptează acum împotriva unor astfel de lucruri. După aceea, va începe să cutreiere oraşul ca să afle dacă regele a lăsat şi alţi acoliţi înainte să dispară.

Sub furia rece se ascundea un ton tăios – destul de intens, încât am întrebat: „Ce este în

neregulă?”

— Ce nu este în regulă? răspunse el – verbal, ca şi când nu ar mai fi putut face deosebire între cele două. Faptul că *ticăloşii* au intrat în casa mea şi mi-au atacat partenera, că protecţiile mele nenorocite au lucrat împotriva mea, iar tu a trebuit să faci un târg cu creatura aia ca să nu fii luată. În neregulă…

— Calmează-te! am spus eu încet, şi totuşi cu forţă.

Ochii îi străluciră, ca şi când un fulger ar fi lovit un ocean, dar el inhală profund, expirând pe nas şi umerii i se relaxară un pic.

— Ai văzut ce este creatura de acolo?

— Am avut atâtea gânduri în legătură cu ea încât am preferat să închid ochii, spuse el. I-am deschis doar după ce s-a îndepărtat de corpurile lor.

Pielea lui Cassian devenise gri. O văzuse. O văzuse din nou. Însă nu spuse nimic.

— Da, regele a trecut de apărarea noastră, i-am spus lui Rhys. Da, lucrurile au mers prost, dar nu am fost răniţi, iar Corbii ne-au dezvăluit nişte informaţii importante.

Neglijent, după câte mi-am dat seama. Rhys fusese neglijent ucigându-i. În mod normal, i-ar fi ţinut în viaţă ca să-i interogheze Azriel. Dar el luase ce îi trebuia, repede şi brutal, şi îşi terminase treaba. Faţă de Attor ezitase mai mult…

— Acum ştim de ce Cazanul nu funcţionează la capacitatea maximă, am continuat eu. Ştim că, pentru rege, Nesta este mai importantă decât mine.

Rhys se gândi la asta.

— Aducându-i aici, Hybernul şi-a arătat parţial intenţiile. Probabil că se îndoieşte un pic de cucerirea lui dacă a riscat asta.

Nesta arăta de parcă i se făcea rău. Cassian îi umplu paharul fără să spună nimic, dar eu am întrebat:

— Cum… cum de ai ştiu că aveam probleme?

— Clotho, spuse Rhys. În bibliotecă există un clopot vrăjit. Ea l-a făcut să sune şi l-am auzit toţi. Cassian a ajuns primul acolo.

M-am întrebat ce se întâmplase în primele momente, când o găsise pe sora mea.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Rhys îmi trimise o imagine, fără îndoială datorită amabilităţii lui Cassian.

„Panică şi furie. Doar atât simţise când ţâşnise în inima puţului, îndreptându-se spre întunericul vechi care îl tulburase profund cândva.

Nesta şi Feyre erau acolo.

Pe prima o văzuse mai întâi, ieşind din beznă clătinându-se şi cu ochi mari, frica ei având un iz care îi transformase furia în ceva atât de acut încât abia reuşise să gândească, să respire…

Ea scosese un sunet răguşit, ca un cerb rănit, când îl văzuse, când aterizase atât de dur, încât îi striviseră.

Tăcuse când Nesta se aruncase spre el, cu rochia murdară şi boţită, cu braţele întinse spre el. Cassian îşi întinsese braţele, incapabil să se abţină…

În schimb, ea îl apucase de haina de piele.

„Feyre!” spusese ea răguşită, arătând în

spatele ei cu mâna liberă şi scuturându-l puternic cu cealaltă. Ce putere neexploatată sălăşluia în corpul zvelt şi frumos! Hybernul.

Asta fusese tot ce trebuia să audă. El îşi scosese sabia – apoi Rhys se îndrepta spre ei, puterea lui fiind ca a unei erupţii vulcanice. Cassian atacase înainte în întuneric, urmărind ţipetele…”

M-am retras, nedorindu-mi să văd mai multe; ce văzuse Cassian acolo jos.

Rhys veni către mine şi ridică o mână ca să-mi mângâie părul, dar se opri văzând sângele care îi acoperea degetele. Îmi cercetă, în schimb, cu atenţie tatuajul care îmi păta braţul stâng.

— Atâta vreme cât nu trebuie s-o invităm la cina de Solstiţiu, mă împac cu gândul ăsta.

— Te poţi împăcatu’ cu asta? am întrebat ridicând din sprâncene.

El schiţă un zâmbet în ciuda celor întâmplate şi a lucrurilor la care ne aşteptam.

— Măcar acum ştiu pedeapsa perfectă dacă vreunul dintre voi se poartă urât. Să coboare acolo şi să-i vorbească timp de o oră creaturii.

Nesta se încruntă dezgustată, dar Cassian râse întunecat.

— Eu voi alege să spăl toaletele, mulţumesc.

— A doua ta întâlnire a părut mai puţin chinuitoare decât prima.

— De data asta, nu încerca să mă *mănânce* pe mine. Dar umbrele încă îi întunecau privirea.

Şi Rhys le văzuse. Le văzuse şi spuse încet, din nou cu vocea de Mare Lord:

— Avertizaţi pe oricine este vizat să rămână în

casă în seara asta. Copiii să nu mai fie pe străzi la apus; niciun Palat nu va rămâne deschis după răsăritul lunii. Cine va ieşi pe stradă va suporta consecinţele.

— Care anume? am întrebat eu, alcoolul arzându-mi acum stomacul.

Rhys îşi încordă maxilarul şi studie oraşul scânteietor de dincolo de ferestre.

— Va fi vânat de Amren.

*

Pe canapeaua din salon, Elain stătea culcuşită lângă Mor, care era foarte relaxată, când am ajuns la casa din oraş. Nesta trecu pe lângă mine, direct spre Elain, şi se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a ei, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre locul în care noi am rămas pe hol. Aşteptând – simţind cumva întâlnirea pe cale să se desfăşoare.

Lucien, postat lângă fereastra din faţă, renunţă să se mai uite la stradă, să o supravegheze. O sabie şi un pumnal îi atârnau la centură. Niciun amuzament şi nicio căldură nu îi înfrumuseţau chipul – doar hotărârea feroce şi severă.

— Azriel coboară de pe acoperiş, spuse Rhys, rezemându-se de bolta dinspre salon şi încrucişându-şi braţele.

Şi ca şi când l-ar fi chemat, Azriel ieşi dintr-un con de umbră de lângă scări şi ne studie din cap până în picioare, uitându-se insistent la sângele de pe mâinile lui Rhys.

Am ocupat un loc lângă stâlpul uşii, în timp ce Cassian şi Azriel rămaseră între noi.

Rhys fu tăcut pentru o clipă înainte să spună:

— Preotesele nu vor spune nimic despre ce s-a întâmplat azi, iar oamenii din oraş nu vor afla *de ce* Amren se pregăteşte acum să vâneze. Nu ne putem permite să îi lăsăm pe ceilalţi Mari Lorzi să afle. Asta i-ar descuraja şi ne-ar strica imaginea pe care ne-am străduit atât de mult să o creăm.

— Atacul asupra Velarisului, replică Mor din locul ei de pe canapea, a demonstrat deja că suntem vulnerabili.

— Acela a fost un atac-surpriză de care ne-am ocupat cât de repede am putut, spuse Cassian, pietrele Siphon pâlpâind. Az s-a asigurat că informaţia s-a răspândit înfăţişându-ne victorioşi, capabili să înfrângem orice provocare din partea Hybernului.

— Asta am şi făcut azi, am spus eu.

— Este diferit, spuse Rhys. Prima dată, am avut elementul surprizei drept scuză. A doua oară… ne face să părem nepregătiţi. Vulnerabili. Nu putem risca să se afle înainte de întâlnirea de peste zece zile. Deci, pentru a păstra aparenţele, ne vom păstra calmul cât ne vom pregăti de război.

Mor se rezemă de pernele canapelei.

— Un război în care nu avem niciun aliat în afară de Keir, nici în Prythian, nici în afara lui.

Rhys îi aruncă o privire tăioasă, dar Elain spuse repede:

— S-ar putea ca regina să-şi facă apariţia.

Linişte.

Elain fixa cu privirea şemineul neaprins, cu privirea pierdută în bezna slabă.

— Ce regină? spuse Nesta mai ferm decât vorbea de obicei cu sora noastră.

— Cea care a fost blestemată.

— Blestemată de Cazan, am lămurit-o eu pe Nesta, dezlipindu-mă de boltă. Când s-a enervat după ce... ai plecat.

— Nu. Elain se uită cu atenţie la mine, apoi la ea. Nu aia. Cealaltă.

Nesta inspiră, deschizând gura fie ca să o ducă pe Elain la etaj, fie să continue, dar Azriel întrebă încet, păşind peste prag şi intrând în salon:

— Care cealaltă?

Elain se încruntă.

— Regina cu pene de foc.

Îmblânzitorul Umbrelor îşi înclină capul.

Lucien îmi şopti, cu privirea aţintită asupra lui Elain:

— Ar trebui să... ea are nevoie...?

— Nu are nevoie de nimic, răspunse Azriel fără să se uite măcar la Lucien.

Elain îl fixă cu privirea pe spion, fără să clipească.

— Noi suntem cei care avem nevoie... se opri Azriel. Clarvăzătoare, spuse el mai mult în sinea lui decât nouă. Cazanul te-a făcut clarvăzătoare.

Capitolul 33

Clarvăzătoare.

Cuvântul răsună prin mine.

Ea ştiuse. O *avertizase* pe Nesta în privinţa Corbilor. Şi, în haosul atacului, asta îmi scăpase. Îmi scăpase în timp ce realitatea şi visul se

împleteau pentru Elain. *Clarvăzătoare.*

Elain se întoarse spre Mor, care se holba acum de pe canapea la sora mea.

— Asta este?

Iar cuvintele, tonul… părură atât de *normale,* încât am simţit o strângere în piept.

Mor se uită la faţa surorii mele, ca şi când ar fi cântărit cuvintele – întrebarea, adevărul sau minciuna din ele.

Mor clipi în cele din urmă, deschizând gura, ca şi când magia ei ar fi desluşit dilema. Încet, clar, ea dădu din cap. Lucien se aşeză în tăcere pe un scaun din faţa ferestrei, ochiul metalic rotindu-se când se îndreptă spre sora mea.

Am presupus că avea sens faptul că doar Azriel o ascultase. Masculul, care auzea lucruri pe care ceilalţi nu le puteau auzi… Poate că şi el, suferise la fel ca Elain, înainte să înţeleagă ce dar poseda.

— Mai este o regină? o întrebă el pe Elain.

Elain miji ochii ca şi când întrebarea ar fi presupus o clarificare interioară, o… cale de a înţelege ce o păpăcise şi o chinuise.

— Da.

— A şasea regină, şopti Mor. Regina despre care cea blondă a spus că nu era bolnavă…

— A zis să nu avem încredere în celelalte regine din cauza asta, am adăugat eu.

Şi, de îndată ce am rostit cuvintele… Era ca şi când m-aş fi îndepărtat de un tablou ca să văd toată imaginea. De aproape, cuvintele fuseseră confuze şi amestecate, dar de la distanţă…

— Ai furat de la Cazan, i-am spus Nestei, care părea pregătită să sară între noi toţi şi Elain. Dar

dacă lui Elain Cazanul i-a *dat* ceva?

Nesta se albi la faţă.

— Ce?

La fel de palid, Lucien păru înclinat să repete întrebarea pusă de Nesta, dar Azriel dădu din cap.

— Ai ştiut despre tânăra regină transformată în cotoroanţă, îi spuse lui Elain.

Elain clipi în mod repetat, ochii limpezindu-i-se din nou, ca şi când înţelegerea *noastră* ar fi eliberat-o din ţinutul întunecos în care se aflase.

— A şasea regină este în viaţă? întrebă Azriel calm şi ferm, cu vocea spionului Marelui Lord, care distrusese inamici şi fermecase aliaţi.

Elain îşi înclină capul, ca şi când asculta o voce interioară.

— Da.

Lucien continuă să se holbeze la sora mea, de parcă nu ar fi văzut-o niciodată.

Am întors capul spre Rhys.

„Un posibil aliat?”

„Nu ştiu, răspunse el. Dacă celelalte au blestemat-o…”

— Despre ce blestem este vorba? întrebă partenerul meu înainte să termine măcar de vorbit cu mine.

Elain îşi întoarse faţa spre el şi clipi din nou.

— Ele au vândut-o unui… lord-vrăjitor… întunecat… Ea scutură din cap. Nu-l văd. Nu văd ce este. Are o cutie neagră, mai importantă decât orice altceva… în afară de ele. De fete. Ţine şi alte fete ca ea, dar ea… Ziua are o formă, iar noaptea este din nou om.

— O pasăre cu pene de foc, am spus eu.

— Pasăre de foc ziua, spuse gânditor Rhys, femeie noaptea… Deci este prizoniera acestui lord-vrăjitor?

Elain scutură din cap.

— Nu ştiu. O aud ţipând. De furie. Este foarte furioasă…

Ea se cutremură.

Mor se aplecă în faţă.

— Ştii de ce au blestemat-o celelalte regine, de ce i-au vândut-o lui?

Elain studie masa.

— Nu-mi este clar.

Rhys expiră.

— Poţi simţi unde este?

— Este… un lac. În inima continentului, cred. Ascuns printre munţi şi păduri antice. El le ţine pe toate la lac.

— Pe alte femei ca ea?

— Da şi nu. Penele lor sunt albe ca zăpada. Ele plutesc peste apă, în timp ce ea se dezlănţuie în aer.

— Ce informaţii avem despre această a şasea regină? îl întrebă Mor pe Rhys.

— Puţine, răspunse Azriel în locul lui. Nu ştim multe. Este tânără, are vreo douăzeci de ani. Scythia se află de-a lungul zidului, spre est. Este cel mai mic dintre ţinuturile reginelor umane, dar plin de arme şi cu un comerţ înfloritor. Ea foloseşte numele de Vassa, dar nu am primit niciodată vreun raport cu numele ei complet.

Rhys se gândi.

— Înseamnă că a fost o ameninţare importantă pentru regine, dacă s-au întors împotriva ei. Şi,

având în vedere planul lor…

— Dacă o putem găsi pe Vassa, am intervenit eu, ar putea fi importantă în a convinge armatele umane să lupte. Şi ne-ar oferi un aliat pe continent.

— *Dacă* o găsim, răspunse Cassian venind lângă Azriel, cu aripile uşor înfoiate. Ar putea dura câteva luni. Ca să nu mai spun că înfruntarea masculului care o ţine captivă ar putea fi mai dificilă decât ne aşteptăm. Nu ne permitem toate posibilele riscuri şi nici nu am avea timpul necesar pentru asta. Ar trebui să ne concentrăm mai întâi la întâlnirea cu ceilalţi Mari Lorzi.

— Dar am putea câştiga mai mult, spuse Mor. Poate că ea are o armată…

— Poate că are, o întrerupse Cassian. Dar dacă este blestemată, cine o va conduce? Şi dacă regatul ei este atât de departe… trebuie să călătorească precum muritorii. Îţi aminteşti cât de încet se mişcau, cât de repede mureau…

— Merită să încercăm, spuse Mor.

— Eşti utilă aici, spuse Cassian. Azriel păru înclinat să confirme, chiar dacă nu zise nimic. Am nevoie de tine pe câmpul de luptă, nu pe continent, pe jumătatea *oamenilor.* Dacă reginele au adunat armate ca să i le ofere Hybernului, fără îndoială că au hotărât să stea între tine şi regina Vassa.

— Nu-mi dai tu ordine…

— Nu, dar eu îmi permit să o fac, spuse Rhys. Nu te uita aşa! Are dreptate – avem nevoie de tine aici, Mor.

— Scythia, spuse Mor, scuturând din cap. Îmi amintesc de ei. Sunt oameni duri. Călare, ar putea

călători mai repede…

— Nu.

Hotărârea îi aprinse ochii lui Rhys. Ordinul era irevocabil.

Dar Mor continuă cu încăpăţânare:

— Există un motiv pentru care Elain vede aceste lucruri. A avut dreptate în privinţa celeilalte regine, care a îmbătrânit, şi a atacului Corbilor – *de ce* primeşte imaginea asta? *De ce* o aude pe regina asta? Trebuie să fie important. Dacă ignorăm faptul, poate că meritătm să eşuăm.

Se lăsă liniştea. I-am studiat pe toţi. Toţi erau importanţi *aici.* Dar eu…

Am inspirat profund.

— Mă duc eu.

Lucien se holba la Elain când vorbi.

Ne-am uitat cu toţii la el.

Lucien se concentră acum la Rhys şi la mine.

— Mă duc eu, repetă el, ridicându-se în picioare. Să o găsesc pe cea de-a şasea regină.

Mor deschise şi închise gura.

— Ce te face să crezi că ai putea să o găseşti? întrebă Rhys. Nu lipsit de politeţe, ci din perspectiva comandantului, cântărind aptitudinile pe care le oferea Lucien în comparaţie cu riscurile şi posibilele beneficii.

— Ochiul acesta… gesticulă Lucien spre dispozitivul metalic. Vede lucruri pe care alţii… nu le pot vedea. Vrăji, farmece… Probabil că mă poate ajuta să o găsesc şi să-i rup blestemul. El se uită la Elain, care îşi studia din nou poala. Eu nu sunt necesar aici. Voi lupta dacă aveţi nevoie să o fac, dar… Îmi zâmbi cu răceală. Locul meu nu este în

Regatului Toamnei. Sunt dispus chiar să pariez că nu mai sunt bine-venit aşa... în Regatul Primăverii. Aproape spusese *acasă.* Dar nici nu pot să rămân aici, *cu mâinile în sân.* Reginele şi armatele lor sunt şi ele o ameninţare. Aşadar, folosiţi-mă! Trimiteţi-mă! O voi găsi pe Vassa, voi vedea dacă poate... aduce ajutoare.

— Te vei duce pe teritoriul oamenilor, îl avertiză Rhys. Nu mă pot lipsi de o armată ca să te păzească...

— Nu-mi trebuie una. Călătoresc mai repede de unul singur. El îşi ridică bărbia. O voi găsi. Iar dacă există o armată pe care să o aduc înapoi sau cel puţin un mod prin care povestea ei să convingă armatele umane... Voi găsi o cale să o fac şi asta.

Prietenii mei se priviră reciproc.

— Va fi... foarte periculos, zise Mor.

Lucien schiţă un zâmbet.

— E în regulă. Altfel, ar fi plictisitor.

Doar Cassian îi zâmbi.

— Îţi voi da nişte arme illyriene.

Elain îl urmărea acum precaută pe Lucien, clipind din când în când. Ea nu dădu niciun indiciu despre ce vedea... simţea. Niciunul.

Rhys se îndepărtă de arcadă.

— Te voi teleporta cât de aproape putem ajunge – spre locul din care să-ţi începi căutarea.

Într-adevăr, Lucien studiase toate hărţile în ultima vreme, poate la porunca tăcută a forţei care ne ghida pe toţi.

— Mulţumesc, adăugă partenerul meu.

Lucien ridică din umeri şi doar gestul mă făcu să spun în cele din urmă:

— Eşti sigur?

El se uită pur şi simplu la Elain, pe al cărui chip se citea din nou un vid calm în timp ce îşi trecu un deget peste broderia de pe perna canapelei.

— Da. Lasă-mă să ajut cum pot!

Chiar şi Nesta părea oarecum îngrijorată. Fără îndoială că nu din cauza lui, ci a faptului că dacă ar fi fost rănit sau ucis... Ce i-ar fi făcut asta lui Elain? Ruperea legăturii de împerechere... Nu m-am mai gândit la ce mi-ar fi făcut mie.

— Când vrei să pleci? l-am întrebat pe Lucien.

— Mâine.

Nu îl mai auzisem atât de hotărât... de mult timp.

— Mă voi pregăti restul zilei de azi şi voi pleca mâine-dimineaţă, după micul dejun. Dacă îţi convine, i se adresă lui Rhys.

Partenerul meu flutură leneş o mână.

— Având în vedere ce urmează să faci, Lucien, vom avea grijă să funcţioneze.

Se lăsă din nou tăcerea. Dacă ar fi putut s-o găsească pe regina dispărută şi poate să aducă un fel de armată umană sau cel puţin să convingă armatele umane să nu se lase subjugate de Hybern... Dacă aş fi găsit o cale să îl fac pe Cioplitor să lupte pentru noi, dar care să nu presupună folosirea oglinzii îngrozitoare... Ar fi fost suficient?

Părea că întâlnirea cu Marii Lorzi avea să decidă asta.

Azriel consideră un ordin semnul din bărbie făcut de Rhys şi dispăru – fără îndoială, ca să o verifice pe Amren.

— Află dacă Keir şi Aducătorii de întuneric au fost atacaţi! le ordonă partenerul meu lui Mor şi lui Cassian, care dădură din cap şi plecară.

Singuri cu surorile mele şi cu Lucien, Rhys şi cu mine i-am surprins privirea Nestei.

Şi pentru prima dată, sora mea se ridică în picioare şi veni spre noi, toţi trei îndreptându-ne spre etaj, lăsându-i singuri pe Lucien şi pe Elain.

Am făcut un efort să nu zăbovesc pe palierul de sus, să nu ascult ce se spunea.

Dacă se spunea măcar ceva.

Dar mi-am impus să-l iau de mână pe Rhys, tresărind la sângele care îi acoperea încă pielea, şi l-am condus spre baia noastră. Pe hol, uşa dormitorului Nestei se închise cu un ţăcănit.

Rhys mă urmări în tăcere când am deschis robinetul de la cadă şi am luat o cârpă din dulapul de lângă perete. M-am aşezat pe marginea căzii, încercând temperatura apei cu încheietura mâinii şi am atins uşor marginea de porţelan de lângă mine.

— Ia loc!

El mă ascultă, plecându-şi capul când se aşeză.

I-am luat o mână, i-am condus-o spre şuvoiul gâlgâitor de apă şi i-am ţinut-o dedesubt.

Sângele i se scurse de pe piele, învolburându-se în apa de dedesubt. Am luat cârpa şi am frecat uşor, curăţând mai mult sânge, apa plescăind pe mânecile încă imaculate ale jachetei lui.

— De ce nu ţi-ai protejat mâinile?

— Am vrut să simt cum îşi dădeau duhul.

Cuvinte reci, monotone.

I-am frecat unghiile, sângele din crăpăturile din

piele şi de pe sub unghii.

— De ce este diferit de data asta?

Diferit de ambuscada Attorului, de atacul Hybernului din pădure, de atacul asupra Velarisului… de toate. Îl văzusem de nenumărate ori înfuriindu-se, dar niciodată… atât de detaşat. Ca şi când moralitatea şi bunătatea ar fi fost nişte lucruri care zăboveau pe o suprafaţă mult deasupra adâncului îngheţat în care plonjase.

I-am întors palmele în jet, ajungând la spaţiile dintre degetele lui.

— Ce rost are toată puterea asta… dacă nu îi pot proteja pe cei mai vulnerabili din oraşul meu? zise el. Dacă nu pot detecta un atac iminent?

— Nici măcar Azriel nu a ştiut de el…

— Regele a folosit o vrajă veche şi a intrat pe *uşa din faţă.* Dacă eu nu pot…

Rhys scutură din cap şi îşi coborî mâna acum curată şi mi-o întinse pe cealaltă. Şi mai mult sânge pătă apa.

— Dacă nu îi pot proteja aici… Cum pot…

El înghiţi în sec. I-am ridicat bărbia cu o mână. Furia rece se transformase într-o expresie distrusă şi dureroasă.

— Preotesele au suferit destul. Le-am dezamăgit astăzi. Biblioteca… nu le va mai părea sigură. Singurul loc pe care îl aveau pentru ele, unde ştiau că sunt protejate… Hybernul le-a luat asta.

I-o luase şi lui. Se dusese în bibliotecă din nevoia personală de a se vindeca – pentru siguranţă.

— Poate că este o pedeapsă pentru faptul că,

oferindu-i acces aici lui Keir, i-am luat Velarisul lui Mor, spuse el.

— Nu poţi să gândeşti aşa – nu se va sfârşi bine.

I-am spălat şi cealaltă mână, am clătit cârpa, apoi am început să i-o trec de-a lungul gâtului şi a tâmplelor… Atingeri liniştitoare menite nu să cureţe, ci să relaxeze.

— Nu mă supără târgul tău, spuse el, închizând ochii când i-am trecut cârpa peste frunte. În caz că erai… îngrijorată.

— Nu eram.

Rhys deschise ochii, ca şi când mi-ar fi sesizat zâmbetul din voce, şi mă studie când am aruncat cârpa în cadă cu un plescăit umed şi am închis robinetul.

El încă se uita cu atenţie la mine când i-am cuprins faţa cu mâinile ude.

— Ce s-a întâmplat astăzi nu a fost din vina ta, am spus eu, cuvintele umplând baia scăldată în soare. Nimic din toate astea. E doar vina Hybernului, iar când îl vom înfrunta din nou pe rege, ne vom aminti de atacurile astea, de cum ne-au rănit oamenii. Am uitat cartea de vrăji a Amaranthei – spre paguba noastră. Dar avem o Carte a noastră şi sperăm că are vraja de care avem nevoie. Iar pentru moment… pentru moment, ne vom pregăti şi vom înfrunta consecinţele. Pentru moment, mergem înainte.

El întoarse capul ca să-mi sărute palma.

— Aminteşte-mi să-ţi măresc solda.

M-am înecat tuşind.

— Pentru ce?

— Pentru sfatul înţelept şi pentru celelalte servicii importante pe care mi le oferi.

El îmi făcu semn cu ochiul.

Am râs şi i-am strâns faţa între palme când l-am sărutat repede pe gură.

— Flirtezi cu neruşinare!

Căldura îi reveni în privire în cele din urmă.

Aşa că m-am întins spre prosopul ivoriu şi i-am strâns mâinile acum curate şi calde în pliurile materialului moale.

Capitolul 34

Amren nu mai găsi niciun asasin sau spion al Hybernului în timpul nopţii lungi de căutări prin Velaris. Cum îi căuta, cum deosebea prietenii de duşmani… Unii oameni, îmi spuse Mor în dimineaţa următoare, după o noapte nedormită, îşi vopseau pragurile cu sânge de miel. Era un fel de ofrandă adusă ei. Şi o platâ, ca să nu se apropie. Alţii lăsau pahare cu sânge pe prag.

Ca şi când toată lumea din oraş ştia că Locţiitoarea Marelui Lord, că femela cu oase mici… era monstrul care îi apăra de celelalte orori ale lumii.

Rhys îşi petrecuse o mare parte din ziua şi din noaptea precedentă convingându-le pe preotese că erau în siguranţă şi prezentându-le noile măsuri de protecţie. Pe preoteasa care le dăduse voie să intre… dintr-un motiv oarecare, Hybernul o lăsase în viaţă. Ea îi permisese lui Rhys să intre în mintea ei ca să vadă ce se întâmplase: imediat ce regele spulberase protecţiile cu o vrajă de scăpare, Corbii

lui apăruseră ca doi cărturari bătrâni, ca să o facă pe preoteasă să deschidă uşa, apoi pătrunseră forţat în mintea ei, astfel încât să îi accepte fără să fie verificaţi. Doar intrarea asta agresivă… Cu o zi în urmă, Rhys îşi petrecuse ore bune cu preotesele şi cu Mor, vorbind, ascultându-le pe cele care *puteau* vorbi, ţinându-le de mână pe cele care nu puteau.

Apoi, după ce plecară în cele din urmă… Între partenerul meu şi vara sa se aşternu armonia. Tensiunea care persistase până atunci, cumva, fusese domolită.

Nu aveam mult timp. Ştiam asta. O simţeam cu fiecare respiraţie. Hybernul nu venea. Hybernul era *aici.*

Întâlnirea noastră cu Marii Lorzi era acum la distanţă de o săptămână, iar Nesta încă refuza să ni se alăture.

Dar era în regulă. Ne-am fi descurcat. M-aş fi descurcat.

Nici nu aveam o altă opţiune.

De aceea, m-am trezit stând pe hol în dimineaţa următoare, urmărindu-l pe Lucien cum îşi punea sacul greu pe umăr. El purta costumul de piele illyrian pe sub o jachetă mai groasă şi alte rânduri de haine ca să-l ajute să supravieţuiască diverselor schimbări de climat. Îşi împletise la spate părul roşcat, lungimea acestuia şerpuindu-i pe spate, peste săbiile illyriene prinse pe spinare.

În după-amiaza precedentă, Cassian îi dăduse mână liberă să caute în rezerva personală de arme, deşi prietenul meu fusese rezervat în privinţa celor alese. Spada, o sabie scurtă şi o

varietate de pumnale. O tolbă cu săgeţi şi un arc fără coardă erau legate de sacul lui.

— Ştii exact unde vrei să te ducă Rhys? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Lucien dădu aprobator din cap, aruncând o privire spre locul în care partenerul meu aştepta acum lângă uşa de la intrare. El urma să-l ducă pe Lucien către marginea continentului uman – oriunde hotărâse Lucien că ar fi fost cel mai bun loc de aterizare. Nu mai departe, insistase Azriel. Rapoartele lui indicau că era prea supravegheat, prea periculos. Chiar şi pentru unul dintre noi. Chiar şi pentru cel mai puternic Mare Lord din istorie.

Am înaintat şi nu i-am dat timp lui Lucien să se retragă atunci când l-am îmbrăţişat strâns.

— Mulţumesc, am spus eu, încercând să nu mă gândesc la toate armele lui – dacă avea să fie nevoit să le folosească.

— Era timpul să fac ceva, spuse încet Lucien, îmbrăţişându-mă. M-am retras şi m-am uitat cu atenţie la chipul lui cu cicatrice.

— Mulţumesc, am zis din nou.

Era tot ce puteam spune.

Rhys îi întinse o mână lui Lucien.

Lucien o studie şi apoi se uită la chipul partenerului meu. Aproape vedeam cum toate cuvintele urâte pe care şi le spuseseră atârnau între ei, între mâna întinsă şi cea a lui Lucien.

Dar Lucien acceptă oferta tăcută – nu doar de a-l transporta – apucându-l pe Rhys de mână.

Înainte ca vântul întunecat să bată, Lucien se uită înapoi.

Nu la mine, mi-am dat eu seama, ci la cineva din spatele meu.

Palidă şi slabă, Elain stătea în capul scărilor.

Privirile lor se întâlniră, dar Elain nu spuse nimic. Nici măcar nu coborî o treaptă.

Lucien îşi înclină capul într-o plecăciune, mişcarea ascunzând strălucirea din ochii lui – dorul şi tristeţea.

Iar când Lucien se întoarse ca să-i facă semn lui Rhys să plece… nu privi deloc înapoi, la Elain.

Nu văzu jumătatea de pas pe care îl făcu spre scări, ca şi când ar fi vrut să-i vorbească. Să-l oprească.

Apoi, Rhys şi Lucien dispărură.

Când m-am întors ca să-i ofer micul dejun lui Elain, ea deja plecase.

*

Am aşteptat în foaier întoarcerea lui Rhys.

În salonul din stânga mea, Nesta exersa în tăcere ridicarea zidurilor invizibile în mintea ei, iar Amren nu se vedea pe nicăieri după partida de vânătoare din noaptea trecută. Când am întrebat-o dacă progresa, sora mea îmi spusese simplu:

— Amren crede că mă apropii destul de mult de o încercare reală.

Şi asta fu tot. Am lăsat-o în pace, fără să mă deranjez să întreb dacă şi Amren găsise în Carte vreo vrajă ca să repare zidul.

În linişte, am numărat minutele, unul câte unul.

Apoi, vântul întunecat şi cunoscut se roti prin

foaier, iar eu am răsuflat uşurată când Rhys apăru în mijlocul covorului de pe hol. Nu părea să aibă vreo problemă sau rană, dar i-am cuprins talia cu braţele, simţind nevoia să îl simt, să îl miros.

— Totul a decurs bine?

Rhys mă sărută în creştetul capului.

— Atât cât a fost posibil, da. Acum este pe continent şi se îndreaptă spre est.

El o observă pe Nesta studiind la masa din camera de zi.

— Cum rezistă noua noastră clarvăzătoare?

M-am retras ca să-i explic faptul că o lăsasem pe Elain cu gândurile ei, dar Nesta spuse:

— Nu îi spune aşa!

Rhys îmi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Nesta se întoarse la datul paginilor, chipul ei devenind inexpresiv când reluă exerciţiile de construire a zidurilor pe care Amren îi ordonase să le facă. L-am împuns în coaste. „Nu o provoca”.

Un colţ al gurii i se ridică, expresia fiind plină de o încântare şireată. „Pot, în schimb, să te provoc pe tine?”

Am strâns din buze ca să nu zâmbesc…

Uşa de la intrare se deschise, iar Amren dădu buzna înăuntru.

Rhys se întoarse imediat spre ea.

— Ce?

Amuzamentul şi postura relaxată dispărură.

Chipul palid al lui Amren rămase calm, dar ochii i se roteau de furie.

— Hybernul a atacat Regatul Verii şi acum asediază Adriata.

Capitolul 35

Hybernul făcuse, în sfârşit, marea mutare, iar noi nu o anticipasem.

Ştiam că Azriel avea să îşi asume vina. O privire spre Îmblânzitorul Umbrelor, când intră pe uşa din faţă a casei din oraş, după câteva minute, urmat de Cassian, îmi spuse că deja o făcuse.

Noi eram în foaier, Nesta zăbovind la masa din sufragerie din spatele meu.

— Tarquin a cerut ajutor? o întrebă Cassian pe Amren.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să întrebe de unde aflase ea.

Amren îşi încordă maxilarul.

— Nu ştiu. Am primit mesajul şi... nimic altceva.

Cassian dădu o dată din cap şi se întoarse spre Rhys.

— Avea Regatul Verii pregătită o armată mobilă când erai acolo?

— Nu, spuse Rhys. Flota era împrăştiată de-a lungul coastei.

Aruncă o privire spre Azriel.

— Jumătate este în Adriata – cealaltă, împrăştiată, adăugă Îmblânzitorul Umbrelor. Armata lui terestră a fost mutată spre graniţa Regatului Verii... după Feyre. Cea mai apropiată legiune se află, probabil, la o distanţă de trei zile de marş. Foarte puţini se pot teleporta.

— Câte nave? întrebă Rhys.

— Douăzeci în Adriata, complet înarmate.

Se uită evaluator la Amren.

— Câţi sunt în Hybern?

— Nu ştiu. Mulţi. Cred că sunt copleşiţi.

— Care era mesajul exact? Un ordin clar şi sever însoţi cuvintele.

Ochii lui Amren străluciră ca argintul.

— Era un avertisment din partea lui Varian. Ca să ne pregătim apărarea.

Tăcere absolută.

— Prinţul Varian ţi-a trimis un avertisment? întrebă Cassian puţin cam încet.

Amren se încruntă la el.

— Asta fac prietenii.

Din nou linişte.

I-am întâlnit privirea lui Rhys şi am simţit greutatea, groaza şi furia clocotind dincolo de înfăţişarea calmă.

— Nu îl putem lăsa pe Tarquin să îi înfrunte singur, am spus eu. Poate că Hybernul şi-a trimis ieri Corbii ca să ne distragă de la căutările de dincolo de graniţele noastre. Ca să ne concentrăm asupra Hybernului, nu a ţărmurilor noastre.

Rhys îşi îndreptă atenţia către Cassian.

— Keir şi armata Aducătoare de întuneric nu sunt nici pe departe gata să mărşăluiască. Cât de curând pot zbura legiunile illyriene?

*

Rhys îl teleportă imediat pe Cassian în tabăra de război, ca să dea personal ordinele. Azriel dispăruse împreună cu ei, mergând înainte ca să cerceteze Adriata, luându-i pe cei mai de încredere spioni cu el.

Greaţa îmi agitase stomacul în timp ce Cassian şi Azriel îşi atinseră pietrele Siphon de pe mâini, iar armura solzoasă le învălui trupurile când şapte pietre Siphon apărură pe fiecare. Când, cu mâinile pline de cicatrice, Îmblânzitorul Umbrelor îşi controlă cataramele centurilor cu cuţite şi tolba, în vreme ce Rhys invocă mai multe săbii illyriene pentru Cassian – două pe spate şi câte una de fiecare parte a corpului.

Apoi, fermi şi cu feţele împietrite, ei dispărură. Gata de măcel.

Mor sosi după câteva clipe complet înarmată, cu părul împletit la spate şi zvâcnind de nerăbdare.

Dar Mor şi cu mine am aşteptat ordinul să plecăm, să ne alăturăm lor. Cassian postase legiunile illyriene mai aproape de graniţa sudică în săptămânile cât fusesem plecată, dar chiar şi aşa, nu ar fi putut să zboare fără câteva ore de pregătire. Şi ar fi trebuit ca Rhys să-i teleporteze înăuntru. *Pe toţi*. În Adriata.

— Vei lupta?

Nesta stătea acum la câţiva paşi pe scările casei din oraş, urmărind cum Mor şi cu mine ne pregăteam. Curând, urma să fim contactate de Azriel sau de Rhys în vederea teleportării spre Adriata.

— Vom lupta dacă va trebui, am spus eu, verificând încă o dată dacă centura pentru cuţite îmi stătea bine pe şolduri.

Şi Mor purta haine de piele illyriene, dar săbiile ei erau diferite: mai subţiri, mai uşoare, iar unele aveau vârfurile puţin curbate, ca nişte fulgere. Îmi spuse că erau săbii Serafice, primite chiar de la

prinţul Drakon în timpul Războiului.

— Ce ştii despre luptă?

Nu îmi dădeam seama dacă tonul surorii mele era insultător sau doar indiscret.

— Ştim destule, spuse ferm Mor, aranjându-şi cosiţa lungă între săbiile de pe spate.

Elain şi Nesta urmau să rămână aici, sub supravegherea lui Amren, şi să monitorizeze Velarisul împreună cu o mică legiune de illyrieni, cărora Cassian le ordonase să campeze în munţii de deasupra oraşului. Mor trecuse pe lângă Amren când intrase, mica femelă părând să se îndrepte spre măcelar ca să-şi facă provizii înainte de a se întoarce şi de a rămâne aici, oricât de mult timp aveam să fim în Adriata. Dacă ne-am mai fi întors.

I-am întâlnit din nou privirea Nestei care păstra o distanţă de siguranţă.

— Vă vom da de veste când vom putea.

Vuietul unui tunet întunecat îmi atinse zidurile minţii. Un semnal tăcut, răspândit peste pământ şi munţi, ca şi când Rhys s-ar fi concentrat acum pe deplin în altă parte şi nu ar fi îndrăznit să se oprească.

Inima mi se poticni. Am prins-o pe Mor de braţ, solzii din piele intrându-mi în palmă.

— Au sosit. Să mergem!

Mor se întoarse către sora mea, iar eu nu o mai văzusem niciodată atât de… războinică. Ştiusem că asta se ascundea sub suprafaţă, dar iat-o pe Morrigan, femela care *luptase* în război şi care ştia cum să pună capăt vieţilor cu sabia şi cu magia.

— Putem să facem faţă oricărei situaţii, îi spuse Mor Nestei zâmbind trufaş, iar apoi am

dispărut.

Vântul întunecat vui şi suflă spre mine, iar eu m-am prins de Mor când ne teleportă peste regate, suflându-mi sacadat în ureche…

Apoi am dat peste o lumină orbitoare şi peste o căldură sufocantă, cu ţipete, bubuituri asurzitoare şi zgomotul metalelor care se ciocneau…

M-am legănat, depărtându-mi picioarele când am clipit şi am studiat împrejurimile.

Rhys şi illyrienii deja se alăturaseră încăierării.

Mor ne teleportase pe vârful unui deal golaş care flanca golful în formă de semilună al Adnatei şi de unde vedeam perfect oraşul-insulă din centru şi oraşul de pe continentul de dedesubt.

Apa din golf era roşie.

Fumul se ridica în coloane noduroase şi negre, din clădiri şi nave scufundate.

Oamenii ţipau, soldaţii strigau…

Erau atât de mulţi.

Nu anticipasem numărul soldaţilor de aici, din ambele tabere.

Crezusem că aveau să fie rânduri ordonate, nu haos peste tot. Nu illyrieni deasupra oraşului şi portului, aruncându-şi puterea şi săgeţile în armata Hybernului care dezlănţuia iadul asupra oraşului. Navele apăreau la orizont rând pe rând, înconjurând intrările în golf. Iar în golf…

— Acelea sunt navele lui Tarquin, spuse Mor cu chipul încordat când îmi arătă navele albe care se izbeau cu o forţă îngrozitoare în cele gri ale flotei Hybernului. Erau copleşite numeric şi, totuşi, dârele de magie – apa, vântul şi fuioarele – continuau să atace toate bărcile care se apropiau.

Şi cele care treceau prin magie înfruntau soldaţii înarmaţi cu suliţe, arcuri şi săbii.

Iar în faţa lor, împingând flota… erau liniile illyriene.

Erau atât de mulţi. Rhys îi teleportase pe toţi. Câtă putere îşi consumase…

Mor înghiţi în sec.

— Nu a mai venit nimeni altcineva, şopti ea. Niciun alt regat.

Nici urmă de Tamlin şi Regatul Primăverii de partea Hybernului.

Un bubuit asurzitor de putere întunecată lovi flota Hybernului, împrăştiind navele, dar nu multe. Ca şi când…

— Puterea lui Rhys ori este aproape epuizată, ori… au ceva care lucrează împotriva ei, am spus eu. Mai multă otravă?

— Hybernul ar fi prost să nu o folosească.

Ea îşi îndoi şi relaxă degetele pe lângă corp. Transpiraţia îi curgea pe tâmple.

— Mor?

— Ştiam că asta urmează, şopti ea. Alt război, la un moment dat. Ştiam că se vor da lupte în *acest* război. Dar… am uitat cât de îngrozitor este. Sunetele. Mirosurile.

Într-adevăr, chiar şi de pe aflorimentul stâncos atât de înalt, era… copleşitor. Mirosul sângelui, rugăminţile şi ţipetele… Intrând în mijlocul lor…

Alis. Alis plecase din Regatul Primăverii, temându-se de iadul pe care l-aş fi dezlănţuit acolo – doar ca să vină aici. Pentru *asta.* M-am rugat să nu fie în oraş; m-am rugat ca ea şi nepoţii ei să fie în siguranţă.

— Trebuie să ne ducem la palat, spuse Mor, îndreptându-şi umerii.

Nu îndrăznisem să-i întrerup concentrarea lui Rhysand deschizând un canal în legătura noastră, dar părea că era capabil încă să dea ordine.

— Soldaţii au ajuns în partea nordică, iar apărarea este înconjurată.

Am dat din cap o dată, iar Mor îşi scoase sabia subţire şi curbată. Oţelul Serafic străluci la fel de intens ca ochii lui Amren.

Mi-am scos sabia illyriană din spate, metalul fiind negru şi vechi în comparaţie cu flacăra ca de argint viu din mâna ei.

— Rămânem aproape. Nu ieşi din raza vizuală! spuse Mor lin şi precis. Nu mergem pe niciun hol sau pe vreo scară fără să evaluăm mai întâi situaţia.

Am dat din nou aprobator din cap, rămasă fără cuvinte. Inima îmi bătea cu putere, palmele îmi transpirau. Îmi doream să fi avut nişte apă. Gura mi se uscase.

— Dacă nu eşti în stare să ucizi, adăugă ea fără urmă de judecată, atunci apără-mi spatele.

— Pot… să ucid, am spus eu răguşită. O făcusem din plin în ziua aceea, în Velaris.

Mor evalua modul în care ţineam sabia şi poziţia umerilor mei.

— Nu te opri şi nu zăbovi! Înaintăm până ce spun să ne retragem. Lasă răniţii pe seama vindecătoarei!

Niciunuia dintre ei nu îi făcea plăcere, mi-am spus eu. Prietenii mei fuseseră la război; se întorseseră şi nu îl consideraseră demn de

glorificare, iar amintirea acestuia nu devenise mai plăcută în secolele următoare. Dar ei erau dispuşi să plonjeze din nou în iadul său, de dragul Prythianului.

— Să mergem! am spus eu. Fiecare clipă pe care o pierdeam putea însemna condamnarea cuiva în palatul strălucitor din golf.

Mor înghiţi o dată şi ne teleportă în palat.

*

De-a lungul secolelor, probabil că îl vizitase de câteva ori, deoarece ştiu unde să sosească.

Nivelurile de mijloc ale palatului lui Tarquin fuseseră un spaţiu comun între etajele inferioare unde erau înghesuiţi servitorii şi spiriduşii de rang inferior şi apartamentele strălucitoare rezidenţiale ale Marilor Spiriduşi de deasupra. Când văzusem ultima dată sala mare de întâmpinare, lumina fusese albă şi transparentă, reflectându-se din zidurile încrustate cu scoici şi dansând de-a lungul râurilor curgătoare încastrate în podea. Marea de dincolo de ferestrele înalte fusese de un turcoaz pătat cu albastru vibrant.

Acum, marea era sufocată de nave robuste şi sânge, iar cerul senin era plin de războinici illyrieni care plonjau asupra lor în rânduri hotărâte şi ferme. Scuturi groase de metal licăreau când illyrienii plonjau şi se ridicau, ieşind de fiecare dată acoperiţi de sânge. Asta dacă reuşeau să se mai înalţe la cer.

Dar sarcina mea era aici. În această clădire.

Am scrutat etajul, ascultând.

Şoapte frenetice răsunau din casa scărilor care conducea la etaj, împreună cu nişte zgomote surde.

— Se baricadează la etajele superioare, observă Mor când m-am încruntat.

Îi lăsau pe spiriduşii de rang inferior captivi, dedesubt. Fără ajutor.

— Ticăloşii! am şoptit eu.

Spiriduşii inferiori nu aveau la fel de multă magie – nu ca Marii Spiriduşi.

— Pe aici! spuse Mor, făcând semn din bărbie spre scările care coborau. Sunt la trei etaje mai jos şi urcă. Sunt cincizeci.

Cât echipajul unei nave.

Capitolul 36

Primele valuri de crime fură cele mai dificile. Nu mi-am risipit puterea fizică pe grupul de cinci soldaţi ai Hybernului – Mari Spiriduşi, nu pui de Attor – care îşi făceau loc în camera baricadată, plină de servitori îngroziţi.

Nu, chiar dacă trupul meu ezită să ucidă, magia mea nu o făcu.

Cei doi soldaţi din apropierea mea aveau scuturi slabe, prin care am trecut cu un zid de foc sfârâitor. Flăcările îşi croiră apoi calea pe gâturile lor şi le arseră, după care trecură sfârâind prin piele, tendoane şi oase şi îi decapitară.

Mor îl ucise pe soldatul din apropierea ei, pur şi simplu retezându-i capul.

Ea se roti, capul soldatului fiind încă în cădere, şi tăie capul celui care tocmai se apropia de noi.

Al cincilea şi ultimul soldat îşi opri atacul asupra uşii lovite şi se uită la noi cu ochi strălucind de ură.

— Fă-o! spuse el, cu un accent atât de asemănător cu al Corbilor.

Sabia lui groasă se ridică, sângele alunecând în canal.

Cineva suspina îngrozit de partea cealaltă a uşii.

Soldatul fandă spre noi, iar sabia lui Mor licări.

Dar eu am atacat prima, un jet de apă pură lovindu-i faţa şi năucindu-l. Apoi îi inundă gura, gâtul şi nasul, lăsându-l fără aer.

El căzu la pământ, apucându-se de gât ca şi când ar fi eliberat o cale pentru apa care îl îneca acum.

L-am părăsit fără să ne uităm înapoi, mormăitul sufocării lui încetând curând.

Mor se uită pieziş la mine.

— Aminteşte-mi să nu te supăr!

Am apreciat că încerca să fie amuzantă, dar… râsul îmi era străin. Nu existau decât respiraţia mea sacadată, magia care-mi clocotea prin vene şi claritatea vederii mele ferme, care evalua totul.

Am mai găsit opt în mijlocul măcelului, un dormitor transformat în sala de plăceri bolnave a Hybernului. Nu voiam să mă gândesc la ce făceau şi l-am observat doar ca să ştiu cât de repede şi uşor să ucid.

Cei care doar ucideau muriră repede.

Ceilalţi… Mor şi cu mine am zăbovit. Nu mult, dar morţile acelea fură mai lente.

Pe doi dintre ei i-am lăsat în viaţă – răniţi şi

dezarmaţi, dar vii – ca spiriduşii supravieţuitori să-i ucidă.

Le-am dat două cuţite illyriene ca să o facă.

Soldaţii Hybernului începură să ţipe înainte să plecăm de la etaj.

Holul etajului inferior era stropit cu sânge. Vuietul era asurzitor. Doisprezece soldaţi în armurile argintii cu albastru ale regatului lui Tarquin se luptau cu mulţimea armatei Hybernului, ocupând coridorul.

Ei aproape că fură împinşi înapoi pe scările pe care tocmai ieşisem, copleşiţi constant de numărul mare împotriva lor, soldaţii Hybernului păşind peste – păşind pe – cadavrele războinicilor căzuţi din Regatul Verii.

Soldaţii lui Tarquin se moleşeau, chiar dacă ei continuau să lovească, să lupte. Cel mai apropiat ne zări şi deschise gura ca să ne ordone să fugim. Dar atunci el observă armura şi sângele de pe noi şi de pe săbiile noastre.

— Nu te teme, spuse Mor când am întins o mână şi întunericul se lăsă.

Soldaţii din ambele tabere strigară şi se retraseră, armurile zăngănind.

Însă eu mi-am transformat ochii, ca să văd pe timp de noapte, aşa cum o făcusem în pădurea illyriană, când ucisesem prima dată pe cineva din Hybern.

Mor, cred, se născuse cu abilitatea de a vedea pe întuneric.

Ne-am teleportat prin coridorul întunecat, pe distanţe scurte. Le-am văzut groaza când i-am ucis, dar fără să fiu văzută.

Cu fiecare apariţie în faţa soldaţilor Hybernului, înnebuniţi în întunericul de nepătruns, capetele le cădeau. Unul după altul. Ne-am tot teleportat şi i-am sfâşiat şi lovit până ce nu mai rămase niciunul, ci doar grămezi de cadavre şi bălţi de sânge.

Am alungat întunericul de pe coridor, găsindu-i pe soldaţii Regatului Verii gâfâind şi uitându-se uimiţi la noi şi la ce făcusem în câteva minute.

Nu m-am uitat prea mult la măcel. Şi nici Mor.

— Încotro acum? fu tot ce am întrebat.

*

Am curăţat palatul spre nivelurile inferioare. Apoi am mers pe străzile oraşului, dealul abrupt conducând spre apa în care înotau de soldaţii Hybernului.

Soarele dimineţii se ridică mai sus, încălzindu-ne şi făcându-ne să transpirăm pe sub hainele de piele. Nu mai făceam diferenţa între transpiraţia de pe palme şi sângele care mi le acoperea.

Am încetat să simt mai multe lucruri când am ucis şi am tot ucis, câteodată implicându-ne în luptă, uneori apelând la magie şi alteori alegându-ne cu vânătăi şi răni superficiale.

Dar soarele se tot înălţa pe cer, iar lupta continua în golf, liniile illyriene lovind flota Hybernului de deasupra, în timp ce flota lui Tarquin făcea presiuni din spate.

Încet, am curăţat străzile de soldaţii Hybernului. Nu ştiam decât că soarele usca sângele care îmi acoperea pielea, mirosul de cupru al acestuia persistându-mi în nări.

Tocmai eliberaserăm o stradă îngustă, Mor mergând printre soldaţii căzuţi ai Hybernului ca să se asigure că supravieţuitorii… mureau. M-am rezemat de un zid de piatră scăldat în sânge, chiar din faţa vitrinei sparte a unui negustor de haine, urmărind cum Mor îşi ridica şi cobora sabia argintie cu străluciri de fulger.

Dincolo de noi, peste tot în jurul nostru, ţipetele muribunzilor se auzeau ca sunetul nesfârşit al clopotelor de alarmă din oraş.

Apă – îmi trebuia apă. Măcar să îmi clătesc sângele de la gură.

Nu era sângele meu, ci cel al soldaţilor pe care îi doborâsem şi care îmi stropise gura, nasul şi ochii când îi ucisesem.

Mor ajunse la ultimul mort, iar spiriduşii şi Marii Spiriduşi îngroziţi îşi scoseseră în sfârşit capetele pe uşile şi ferestrele care flancau strada pietruită. Nici urmă de Alis, nepoţii sau verii ei – sau de oricine le semăna printre cei vii sau doborâţi. O mică binecuvântare.

Trebuia să mergem mai departe. Mai erau atât de mulţi.

Când Mor începu să se întoarcă spre mine, cizmele pleoscăind prin bălţile de sânge, în mintea mea am întins o mână spre legătură. Spre Rhys şi orice era solid şi familiar.

Îmi răspunseseră vântul şi întunericul.

Am observat cu coada ochiului strada îngustă, sângele şi soarele când mi-am coborât privirea spre puntea dintre noi. „Rhys”.

Nimic.

Am ţâşnit de-a lungul ei, clătinându-mă

orbeşte prin furtuna de întuneric şi umbră. Dacă legătura aducea uneori cu o bandă de lumină, acum se transformase într-o punte de obsidian îngheţat.

Şi, din celălalt capăt... se înălţa mintea lui. Zidurile... scuturile sale se transformaseră într-o fortăreaţă.

Mental, am atins diamantul negru, inima bătându-mi cu putere. Ce înfrunta el – ce *vedea* de îşi făcuse scuturile atât de impenetrabile?

Nu l-am simţit de partea cealaltă.

Am simţit doar pietrele, întunericul şi vântul.

„Rhys”.

Mor aproape ajunsese la mine când i-am primit răspunsul.

O crăpătură în scut – atât de rapidă, încât nu am avut timp decât să mă arunc spre ea înainte să se închidă în urma mea, blocându-mă cu el înăuntru.

Străzile, soarele şi oraşul dispărură.

Nu existau decât spaţiul acesta şi el. Şi bătălia.

Vedeam cu ochii lui Rhysand, aşa cum o făcusem cândva în ziua de la Poalele Muntelui... Am simţit căldura soarelui, transpiraţia şi sângele care-i alunecau pe faţă, pe sub gulerul armurii illyriene – am mirosit sarea de mare şi izul sângelui din jurul meu. I-am simţit extenuarea din muşchi şi magie.

Am simţit cum nava de război a Hybernului se cutremură sub el când ateriză pe puntea principală, ţinând o sabie illyriană în ambele mâini.

Şase soldaţi muriră pe loc, armura şi corpurile lor transformându-se într-o ceaţă roşie şi argintie.

Ceilalţi se opriră, dându-şi seama cine aterizase printre ei, în mijlocul flotei lor.

Încet, Rhys studie capetele apărate de coifuri din faţa lui şi numără armele. Nu că ar fi contat. Curând, toţi aveau să se transforme într-o ceaţă roşie sau în mâncare pentru animalele care dădeau târcoale în apele ce înconjurau flota în luptă. Iar apoi, nava ar fi fost spulberată în aşchii, pe valuri.

De îndată ce ar fi terminat. Nu pe soldaţii de rând îi căuta el.

Deoarece acolo unde puterea ar fi trebuit să zvâcnească din el, ucigându-i... era un vuiet înăbuşit, înfundat.

El îi dăduse de urmă aici lucrului ciudat care îi atenua puterea personală şi a pietrelor Siphon. Ca şi când un fel de vrajă l-ar fi făcut să-şi scape puterea de sub control, făcând-o mai greu de folosit.

Era motivul pentru care lupta durase atât de mult. Lovitura clară şi precisă pe care intenţionase să o dea la sosire – singura care ar fi salvat atât de multe vieţi... îi scăpase de sub control.

Aşadar, căutase atenuatorul. Îşi făcuse loc luptând prin Adriata ca să ajungă la această navă. Iar acum, extenuarea începea să îl cuprindă... Soldaţii înarmaţi din jurul lui Rhysand se dădură la o parte, iar el apăru.

Închisă în mintea lui Rhysand, cu puterile înăbuşite şi cu trupul extenuat, nu am putut decât să urmăresc cum Regele Hybernului ieşi de sub punte şi îi zâmbi partenerului meu.

Capitolul 37

De pe vârfurile săbiilor lui Rhys, sângele curse pe punte. O picătură, două, trei.

Pe toţi zeii! Regele…

Regele Hybernului era îmbrăcat în culorile proprii: gri cenuşiu, brodat cu fir de culoarea oaselor. Nu avea nicio armă şi nu era pătat de sânge.

În mintea lui Rhys, nu puteam respira sacadat, iar inima îmi bătea din ce în ce mai slab. Nu puteam decât să privesc – să privesc şi să tac pentru a nu-l distrage şi pentru a nu risca să îi stric pentru o clipă concentrarea…

Rhys întâlni privirea întunecată a regelui, strălucitoare sub sprâncenele groase, şi zâmbi.

— Mă bucur să văd că tot nu lupţi.

Drept răspuns, regele îşi dezgoli dinţii albi într-un rânjet.

— Mă aşteptam să găsesc o pradă mai interesantă.

Vocea îi era mai rece decât cel mai înalt pisc al munţilor illyrieni.

Rhys nu îndrăzni să îşi mute privirea de la el. Nu când magia lui se desfăşură, adulmecând fiecare unghi pentru a-l ucide pe rege. O capcană – fusese o capcană ca să descopere care Mare Lord căutase mai întâi sursa domolirii puterii.

Rhys ştiuse că unul dintre ei – regele, acoliţii lui – avea să-l aştepte aici.

El ştiuse şi venise. Ştiuse şi nu ne ceruse să îl *ajutăm…*

„Dacă aş fi fost deştept, îmi spuse Rhys cu o

voce calmă şi monotonă, aş fi găsit o cale să-l prind viu, să îl pun pe Azriel să-l distrugă – să-l fac să ne dea Cazanul. Şi să-l dau drept exemplu celorlalţi ticăloşi care se gândesc să dărâme zidul”.

„Nu o face! l-am implorat eu. „Ucide-l… ucide-l şi termină odată, Rhys! Pune capăt războiului înainte să înceapă cu adevărat!”

Făcu o pauză să se gândească. „Dar o moarte aici, rapidă şi brutală… Adepţii lui s-ar întoarce, fără îndoială, împotriva mea”.

Dacă ar fi reuşit. Regele nu luptase. Nu îşi epuizase rezervele de putere. Dar Rhys…

L-am simţit pe Rhys evaluând şansele împreună cu mine. „Lasă-l pe unul din noi să vină la tine! Nu-l înfrunta singur…”

Deoarece încercarea de a-l prinde viu pe rege fără să aibă acces deplin la puterea lui…

Informaţia se undui în mine, debordând cu tot ce văzuse şi învăţase Rhys. Prinderea în viaţă a regelui depindea de Azriel, asta dacă era într-o formă destul de bună ca să ajute. El şi Cassian încasaseră câteva lovituri, dar le făcuseră faţă. Nimic nu îi speria pe illyrienii care încă luptau sub comanda lor. Încă.

— Se pare că şansele sunt în favoarea noastră, observă Rhys, când flota din jurul lor respinse armata Hybernului în larg.

El nu îi văzuse pe Tarquin, pe Varian sau pe Cresseida. Dar Regatul Verii încă lupta şi încă îndepărtau Hybernul tot mai mult de port.

Timp. Rhys avea nevoie de *timp…*

Rhys se întinse spre mintea regelui şi nu întâlni *nimic.* Nicio urmă, nicio şoaptă, ca şi când el n-ar fi

nutrit decât gânduri viclene şi o răutate antică…

Regele ţâţâi.

— Am auzit că eşti fermecător, Rhysand. Totuşi, iată-te încercând să mă prinzi ca un tânăr fără experienţă.

Un colţ al gurii lui Rhys zvâcni în sus.

— Sunt mereu încântat să dezamăgesc Hybernul.

— O, din contră, spuse regele, încrucişându-şi braţele, muşchii mişcându-se dedesubt. Mereu ai fost o sursă straşnică de distracţie, în special pentru draga mea Amarantha.

Am simţit gândul care îi scăpă lui Rhys.

El îşi dorea să şteargă numele acela din istorie. Poate că într-o zi avea să reuşească. Într-o zi, avea să-l şteargă din minţile tuturor, până ce ea ar fi ajuns un nimeni şi-un nimic.

Dar regele ştia asta. După zâmbetul lui, ştia.

Şi tot ce făcuse… Totul…

„Ucide-l, Rhys! Ucide-l şi termină odată!”

„Nu este atât de uşor”, fu răspunsul lui monoton. „Nu fără să caut pe nava asta sursa vrăjii împotriva puterii noastre şi să o distrug”.

Dar, dacă mai zăbovea mult timp… Nu mă îndoiam că regele avea vreo surpriză neplăcută pentru el, menită să se declanşeze în orice clipă. Ştiam că şi Rhys era conştient de asta.

Ştiam, pentru că l-am văzut cum îşi adună magia, evaluând şi cântărind lucrurile ca o viperă gata să atace.

— În ultimul raport pe care l-am primit de la Amarantha, continuă regele, băgându-şi mâinile în buzunare, încă se desfăta cu tine.

Soldaţii râseră.

Partenerul meu era obişnuit cu râsetul acela, chiar dacă pe mine mă făcea să vreau să urlu la ei, să îi fac bucăţi. Dar Rhys nici măcar nu scrâşni din dinţi, cu toate că regele îi zâmbi într-un fel în care îmi spuse că era perfect conştient de cicatricele permanente, de ceea ce făcuse partenerul meu ca să o distragă pe Amarantha. De motivul pentru care o făcuse.

Rhys rânji.

— Păcat că nu s-a terminat atât de plăcut pentru ea. Magia lui şerpui prin navă, căutând firul de putere care ne reţinea armata…

„Ucide-l… ucide-l acum!” Cuvântul era un refren în sângele şi în mintea mea.

Şi în mintea lui. Îl auzeam la fel de clar ca pe gândurile mele.

— Ce fată remarcabilă este partenera ta! spuse gânditor regele. Nu afişă nicio emoţie, nici măcar un strop de mânie dincolo de amuzamentul rece. Mai întâi Amarantha, apoi animalul meu de companie, Attorul… Iar apoi, ea a trecut de toate protecţiile din jurul palatului meu ca să te ajute să evadezi. Ca să nu mai spun… El râse încet. De nepoata şi de nepotul meu. Furie – furia era cea care începea să-i întunece privirea. I-a atacat pe Dagdan şi pe Brannagh – şi pentru ce?

— Poate ar trebui să-l întrebi pe Tamlin. Rhys ridică o sprânceană. Apropo, unde este?

— Tamlin. Hybernul savură sunetul numelui. El are planuri pentru tine, după ceea ce i-aţi făcut tu şi partenera ta regatului său. Ce multe a avut de îndreptat – deşi, cu siguranţă, ea a făcut să-mi fie

mai uşor să-mi mai aduc nişte sodaţi în teritoriul lui.

Pe toţi zeii! Pe toţi zeii, *eu făcusem* asta…

— Ea se va bucura să audă asta.

Prea mult timp. Rhys zăbovise prea mult timp şi, înfruntându-l acum… Trebuia să lupte sau să fugă. Să fugă sau să lupte.

— De unde şi-a primit darurile, mă întreb? Sau de la cine?

Regele ştia ce eram şi ce puteri aveam.

— Sunt un mascul norocos să o am ca parteneră.

Regele zâmbi din nou.

— Pentru puţinul timp care ţi-a rămas.

Aş fi putut jura că Rhys ignoră cuvintele.

Regele continuă nonşalant:

— Ştii, va fi nevoie de tot ca să încerci să mă opreşti. De tot ce ai. Şi tot nu va fi destul. Şi după ce vei da totul şi vei muri, Rhysand, când partenera ta va jeli deasupra cadavrului tău, eu o voi lua.

Rhys nu afişă niciun licăr de emoţie, invocându-şi o mască amuzată şi calmă peste furia care mă înconjura la gândul şi ameninţarea lui şi care rămase în faţa mea ca o bestie gata de atac, de apărare.

— Ea i-a învins şi pe Amarantha, şi pe Attor, îi răspunse Rhys. Mă îndoiesc de faptul că tu vei fi mai greu de învins.

— Vom vedea. Poate că i-o voi da lui Tamlin după ce termin.

Furia ne încălzi sângele amândurora.

„Atacă sau fugi, Rhys! l-am implorat eu. Dar fă-

o acum!”

Rhys îşi adună puterea, iar eu am simţit-o ridicându-se în el, l-am simţit apucând-o ca să îşi menţină controlul asupra ei.

— Vraja va dispărea, spuse regele, fluturând o mână. Alt mic truc pe care l-am învăţat cât am putrezit în Hybern.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse cu blândeţe Rhys.

Ei îşi zâmbiră reciproc, iar apoi Rhys întrebă:

— De ce?

Regele ştia la ce se referea el.

— Tu şi neamul tău aţi pretins că toţi au un loc la masă. Regele pufni. Oamenii, spiriduşii de rang inferior şi hibrizii. În lumea asta nouă a ta, era loc la masă pentru toţi, cât timp gândeau ca tine. Dar pentru Loialişti… Ce încântat ai fost să ne excluzi, să ne priveşti de sus! El gesticulă spre soldaţii care îi supravegheau pe ei şi lupta din golf. Vrei să ştii de ce? Deoarece am suferit când tu ne-ai sufocat, când ne-ai exclus. Unii dintre soldaţii lui confirmară mormăind. Nu mă interesează să-mi petrec încă o jumătate de mileniu văzându-mi poporul cum se pleacă în faţa porcilor umani – cum îşi câştigă din greu existenţa, în timp ce tu îi protejezi şi îi menajezi pe muritori, oferindu-le resursele şi bogăţiile noastre *pe degeaba.* El îşi înclină capul. Deci vom revendica ce ne aparţine. Ce ne-a aparţinut şi ne va aparţine mereu.

Rhys îi zâmbi şiret.

— Cu siguranţă poţi încerca.

Partenerul meu nu se deranjă să mai spună ceva, aruncând cu putere o suliţă subţire spre el,

lovitura fiind la fel de precisă ca o săgeată.

Iar când aceasta ajunse la rege... trecu direct prin el.

El se undui, apoi îşi căpătă echilibrul.

Era o iluzie, o umbră.

Regele râse zgomotos.

— Credeai că m-aş înfăţişa în carne şi oase în lupta asta? El flutură o mână spre soldaţii care încă priveau. Lupta este doar o demonstraţie pentru tine, ca să îţi trezesc apetitul.

Apoi el dispăru.

Magia care se prelingea din navă, strălucirea uleioasă care îi acoperise puterea lui Rhys... dispăru şi ea.

Rhys le lăsă soldaţilor Hybernului de la bordul navei şi de la bordul celorlalte din jurul său onoarea de a-şi ridica măcar săbiile.

Apoi îi transformă pe toţi în ceaţă roşie şi aşchii plutind pe valuri.

Capitolul 38

Mor mă scutura. Mi-am dat seama doar pentru că Rhys mă scoase din mintea lui în clipa în care se dezlănţui asupra soldaţilor.

„Ai stat aici prea mult timp” fu tot ce spuse el, mângâindu-mi faţa cu o gheară neagră. Apoi ieşisem, clătinându-mă prin legătură, scutul său închizându-se în urma mea.

— Feyre! spunea Mor, degetele intrându-i în umerii mei prin haina de piele. *Feyre!*

Am clipit şi am văzut clar soarele, sângele şi strada îngustă.

Am clipit, iar apoi am vomitat pe caldarâmul dintre noi.

Oamenii, tulburaţi şi împietriţi, se holbau.

— Pe aici, spuse Mor şi mă cuprinse de talie când mă conduse pe o alee prăfuită şi goală, departe de privirile indiscrete.

Abia am văzut oraşul şi golful şi marea de dincolo de ele – abia am observat că un vârtej întunecat de apă şi vânt împingea acum flota Hybernului peste orizont, ca şi când puterile lui Tarquin şi ale lui Rhys ar fi fost dezlănţuite de dispariţia regelui.

Am ajuns la o grămadă de pietre căzute din clădirile aproape distruse de lângă noi când am vomitat din nou. Şi din nou.

Mor îmi puse o mână pe spate şi trasă cercuri liniştitoare cât am vomitat.

— Şi eu am făcut la fel după prima mea luptă. Cu toţii am făcut-o.

Nici măcar nu era o luptă – nu aşa cum îmi imaginasem: o armată împotriva alteia pe un câmp de luptă obişnuit, haotic şi noroios. Chiar dacă lupta adevărată de azi se dăduse pe mare, unde illyrienii navigau acum spre ţărm.

Nu mă înduram să încep să număr câţi reuşiră să se întoarcă.

Nu ştiam cum Mor, Rhys, Cassian sau Azriel puteau să suporte.

Şi ceea ce văzusem…

— Regele a fost aici, am şoptit eu.

Mâna lui Mor înţepeni pe spatele meu.

— Ce?

Mi-am rezemat fruntea de cărămida încălzită

de soare a clădirii din faţa mea şi i-am spus ce văzusem în mintea lui Rhys.

Regele fusese, şi totuşi nu fusese aici. Alt truc, altă vrajă. Nu era de mirare că Rhys nu reuşise să îi atace mintea: regele nu fusese prezent ca să o facă.

Am închis ochii când am terminat, apăsându-mi şi mai puternic fruntea de cărămidă.

Încă eram plină de sânge şi transpiraţie. Am încercat să-mi aduc aminte cum să fiu eu o prioritate pentru mine însămi, în felul în care priveam lumea. Ce să fac cu membrele în tăcere. Cum îmi ţineam de obicei mâinile, fără să mânuiesc o sabie? Cum mă *opream* din a mă mişca?

Mor mă strânse de umăr ca şi când mi-ar fi înţeles mintea agitată, înstrăinarea corpului. Războiul făcuse ravagii şapte ani. Ani. Cât ar fi durat acesta?

— Ar trebui să-i găsim pe ceilalţi, spuse ea, şi mă ajută să stau dreaptă înainte să ne teleporteze înapoi la palatul care se înălţa deasupra.

Nu am reuşit să trimit un alt gând prin legătură, să văd unde era Rhys. Nu voiam să mă vadă – să mă *simtă* – aşa, chiar dacă ştiam că nu m-ar fi judecat.

Şi el ucisese azi pe câmpul de luptă. Şi de multe ori înainte. Toţi prietenii mei o făcuseră.

Doar pentru o clipă, în timp ce vântul sufla în jurul nostru, am înţeles de ce unii conducători, oameni şi Fae, se plecaseră în faţa Hybernului; de ce se închinaseră în loc să înfrunte aşa ceva.

Nu era vorba doar despre preţul devastator al

vieţilor, ci de transformarea unui suflet odată cu înţelegerea faptului că poate aş fi putut să mă întorc în Velaris, să văd pacea obţinută şi oraşele reconstruite… dar lupta asta, războiul… *Eu* aş fi fost cea schimbată pentru totdeauna.

Războiul m-ar fi însoţit mult după ce s-ar fi terminat, ca o cicatrice invizibilă care probabil s-ar fi estompat, dar nu ar fi dispărut niciodată.

Dar pentru casa mea, pentru Prythian şi teritoriile umane şi pentru atâţia alţii…

Aveam să-mi curăţ săbiile şi să-mi spăl pielea de sânge.

Şi să lupt de nenumărate ori.

*

La etajul din mijloc al palatului era agitaţie: soldaţii uzi de sânge ai Regatului Verii şchiopătau în jurul vindecătoarelor şi al servitorilor ce se grăbeau spre răniţii care erau întinşi pe podea.

Râul care curgea prin mijlocul sălii era roşu.

Tot mai mulţi soseau teleportaţi, aduşi de Mari Spiriduşi cu ochi căscaţi.

Câţiva illyrieni – la fel de însângeraţi, dar cu privirea limpede – îşi aduceau propriii răniţi prin ferestrele deschise şi uşile balcoanelor.

Mor şi cu mine am studiat locul, grupurile de oameni, duhoarea morţii şi ţipetele celor răniţi.

Am încercat să înghit, dar gura îmi era prea uscată.

— Unde sunt…

L-am recunoscut pe războinic în acelaşi moment în care mă văzu.

Varian, îngenunchind deasupra unui soldat rănit cu coapsa sfâşiată, încremeni când ni se întâlniră privirile. Pielea bronzată îi era pătată cu sânge la fel de strălucitor ca rubinele pe care ni le trimiseseră, iar părul alb îi era lipit de cap, ca şi când tocmai şi-ar fi scos coiful.

Fluieră printre dinţi şi un soldat care apăru lângă el îi luă locul, legând coapsa masculului rănit cu un garou. Prinţul din Adriata se ridică în picioare.

Nu mai avea magie ca să mă protejez. După ce îl văzusem pe Rhys cu regele, în mine era doar un puţ gol, unde frica fusese o mare agitată. Dar am simţit puterea lui Mor strecurându-se între noi.

Ei ameninţaseră să mă ucidă.

Varian se apropie încet, rigid, ca şi când l-ar fi durut tot corpul. Deşi chipul lui frumos nu dezvăluia nimic, doar o extenuare copleşitoare.

El deschise şi apoi închise gura. Nici eu nu îmi găseam cuvintele.

Aşa că Varian spuse cu o voce destul de răguşită, încât mi-am dat seama că strigase mult timp:

— Este în salonul de stejar.

Cel în care luasem prima dată cina cu ei.

Eu am dat pur şi simplu din cap spre prinţ şi am început să îmi fac loc prin mulţime, Mor rămânând lângă mine.

Crezusem că Varian se referea la Rhysand, dar Tarquin era cel care stătea la masă în armura argintie pătată de sânge, cu hărţile în faţă, curtenii Fae ai Regatului Verii – murdari de sânge sau în haine impecabile – ocupând sala însorită.

Marele Lord al Regatului Verii îşi ridică privirea de la masă când ne-am oprit în prag şi ne studie pe mine şi pe Mor.

Blândeţea şi respectul pe care Marele Lord le afişase ultima dată dispăruseră, fiind înlocuite de ceva sever şi rece care îmi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

Sângele dintr-o tăietură lată de pe gât se închegase, bucăţile uscate căzând când Tarquin se uită la oamenii din sală şi spuse:

— Plecaţi!

La ieşire, niciunul nu îndrăzni măcar să se uite de două ori la el.

Făcusem un lucru îngrozitor ultima dată când fusesem aici. Minţisem şi furasem. Pătrunsesem în mintea lui şi îl făcusem să creadă că eram nevinovată, inofensivă. Nu îl condamnam pentru rubinul de sânge pe care mi-l trimisese. Dar, dacă el voia să se răzbune acum…

— Am auzit că voi două aţi eliberat Palatul şi aţi ajutat la eliberarea insulei.

Cuvintele îi erau grave, lipsite de viaţă.

Mor îşi înclină capul.

— Soldaţii tăi au luptat vitejeşte alături de noi.

Tarquin o ignoră, privindu-mă cu ochii lui nimicitori de culoarea turcoazului, atent la sângele, la rănile şi la hainele mele de piele. Apoi la inelul de împerechere de pe degetul meu, steaua de safir fiind mată, sângele uscându-se între îndoiturile delicate şi monturile de metal.

— Credeam că ai venit să termini treaba, îmi spuse Tarquin.

Nu am îndrăznit să mă mişc.

— Am auzit că te-a luat Tamlin. Apoi, am auzit că Regatul Primăverii a căzut, că s-a prăbuşit din interior din cauza poporului revoltat şi că tu ai dispărut. Iar când am văzut venind legiunile illyriene... M-am gândit că şi tu ai venit după mine, ca să ajuţi Hybernul să ne lichideze.

Varian nu îi spusese de mesajul pe care i-l transmisese în secret lui Amren. Nu îi cerea ajutor, ci o avertiza înnebunit pe Amren să se salveze. Tarquin nu ştiuse că urma să venim.

— Nu ne-am alia niciodată cu Hybernul! spuse Mor.

— Vorbesc cu Feyre Archeron.

Nu îl mai auzisem niciodată pe Tarquin folosind tonul acela. Mor se enervă, dar nu spuse nimic.

— De ce? întrebă Tarquin, lumina soarelui strălucind pe armura ai cărei solzi delicaţi şi suprapuşi semănau cu ai unui peşte.

Nu ştiam la ce se referea. De ce îl înşelasem şi furasem de la el? De ce venisem să ajutăm? Sau ambele?

— Visurile noastre sunt aceleaşi, fu singurul lucru care-mi veni în minte.

Un ţinut unit, în care spiriduşii de rang inferior nu mai erau asupriţi. O lume mai bună.

Opusul celei pentru care luptau Hybernul şi aliaţii lui.

— Aşa ai justificat faptul că m-ai furat?

Inima mi se poticni.

Rhysand spuse din spatele meu, după ce, fără îndoială, se teleportase înăuntru:

— Partenera mea şi cu mine am avut motivele noastre, Tarquin.

Genunchii aproape îmi cedară la monotonia din vocea lui, la chipul pătat de sânge pe care încă nu se vedea nicio rană gravă, la armura neagră – asemănătoare cu cea a lui Azriel şi a lui Cassian – şi intactă, în ciuda câtorva zgârieturi adânci pe care abia le observam. „Cassian şi Azriel?”

„Sunt bine. Supraveghează illyrienii răniţi şi ridică o tabără pe dealuri”.

Tarquin privi între noi.

— Parteneră.

— Nu era evident? întrebă Rhys, făcând un semn cu ochiul. Dar în privirea lui se zărea ceva tăios şi bântuit.

Pieptul mi se strânse.

„A lăsat regele vreun fel de capcană ca să…”

El îşi strecură o mână pe spatele meu.

„Nu. Nu, sunt bine. Chiar dacă sunt supărat că nu mi-am dat seama că era doar o iluzie… Sunt bine”.

Tarquin nu-şi ascunse mânia rece.

— Când te-ai dus în Regatul Primăverii şi l-ai înşelat şi pe Tamlin cu privire la adevărata ta natură, când i-ai distrus teritoriul… Ai lăsat uşa deschisă pentru Hybern. Ei au acostat în porturile lui, fără îndoială ca să aştepte căderea zidului şi să navigheze spre sud.

— A fost o călătorie uşoară până la uşa mea, mârâi Tarquin. Tu ai făcut asta.

Aş fi putut jura că l-am simţit pe Rhys tresărind prin legătură, dar partenerul meu spuse calm:

— Noi nu am făcut nimic. Hybernul alege cum să acţioneze, nu noi. El făcu semn din bărbie spre Tarquin. Armata mea va rămâne campată pe

dealuri până ce vei considera că oraşul este în siguranţă. Apoi vom pleca.

— Şi plănuieşti să mai furi şi altceva înainte să faci asta?

Rhys încremeni. Mi-am dat seama că se gândea dacă să-şi ceară scuze sau să-i dea explicaţii.

L-am scutit să aleagă.

— Îngrijeşte-ţi răniţii, Tarquin!

— Nu-mi da mie ordine!

Era chipul fostului amiral al Regatului Verii – prinţul care comandase în port până ce i se dăduse titlul. M-am uitat cu atenţie la epuizarea care îi înceţoşa privirea, la mânia şi la suferinţa lui.

Oamenii muriseră. Mulţi oameni. Oraşul pentru care luptase atât de mult ca să-l reconstruiască, oamenii care încercaseră să uite de cicatricele lăsate de Amarantha…

— Suntem la dispoziţia ta, i-am spus eu şi am plecat.

Mor rămase aproape, iar noi am ieşit pe hol ca să vedem cum un grup de sfetnici şi soldaţi de-ai lui ne urmăreau atent. În spatele nostru, Rhys îi spuse lui Tarquin:

— Nu am avut de ales. Am făcut-o ca să încerc să *evit* asta, Tarquin. Ca să opresc Hybernul înainte să ajungă până aici.

Vocea îi era încordată.

— Ieşi afară! fu tot ce spuse Tarquin. Şi ia-ţi armata cu tine. Acum că nu mai au avantajul surprizei, putem apăra golful.

Linişte. Mor şi cu mine am zăbovit chiar în faţa uşilor deschise, fără să ne întoarcem, dar

ascultând amândouă când Rhysand spuse:

— Am cunoscut suficient Hybernul în război ca să-ţi spun că atacul acesta este doar o parte din ce plănuieşte regele să dezlănţuie. El făcu o pauză. Vino la întâlnire, Tarquin! Avem nevoie de tine – Prythianul are nevoie de tine.

Alt moment de linişte. Apoi, Tarquin spuse:

— Ieşi afară!

— Oferta lui Feyre rămâne valabilă: suntem la dispoziţia ta.

— Ia-ţi partenera şi pleacă! Şi ţi-aş sugera să o avertizezi să nu mai dea ordine Marilor Lorzi.

Am înţepenit, fiind pe cale să mă întorc atunci când Rhys spuse:

— Ea este Marea Doamnă a Regatului Nopţii. Poate să facă ce doreşte.

Mulţimea de Fae care stătea în faţa noastră se retrase uşor, studiindu-mă acum – unii cu gura căscată. Ei începură să şuşotească. Tarquin râse încet şi amar.

— Chiar îţi place să încalci tradiţia.

Rhys nu mai spuse nimic, paşii lui auzindu-se pe podeaua de gresie până ce mâna lui îmi încălzi umărul. Mi-am ridicat privirea spre el, conştientă de toţi cei care se holbau la noi. La mine.

Rhys îmi sărută tâmpla transpirată şi murdară de sânge şi am dispărut.

Capitolul 39

Tabăra illyriană rămase pe dealurile de deasupra Adnatei, deoarece erau atât de mulţi răniţi, încât nu îi puteam muta până când nu se

vindecau suficient cât să supravieţuiască.

Cu aripile sfâşiate, cu maţele atârnându-le pe afară, cu feţele zdrobite…

Nu ştiu cum de prietenii mei încă mai stăteau în picioare când îngrijeau răniţii pe cât de mult posibil. Nu prea îl vedeam pe Azriel, care ridicase un cort ca să organizeze informaţiile pe care i le dădeau iscoadele lui: flota Hybernului se retrăsese. Nu spre Regatul Primăverii, ci dincolo de mare. Nu se vedea nicio altă armată gata să atace. Nu se auzea nimic despre Tamlin sau Jurian.

Cassian totuşi… şchiopătă printre răniţii întinşi pe pământul stâncos şi uscat, oferindu-le mici laude sau încurajări soldaţilor care nu fuseseră încă îngrijiţi. Cu pietrele Siphon, putea să îi îngrijească rapid pe câmpul de luptă, dar… nu mai mult. Nimic complicat.

Ori de câte ori ne intersectam drumurile când luam provizii pentru vindecătoarele care lucrau necontenit, chipul îi era serios. Era tras la faţă. Încă purta armura şi, chiar dacă îşi spălase pielea de sânge, acesta îi rămânea lipit aproape de gulerul platoşei. Tristeţea din ochii lui căprui era aceeaşi din ochii mei şi ai lui Mor.

Dar Rhys… Ochii lui erau limpezi. Expresia îi era severă, dar… La el se uitau soldaţii. Iar el era tot ce trebuia să fie: un Mare Lord sigur de victoria lui şi a cărui armată zdrobise flota Hybernului şi salvase un oraş de nevinovaţi. Preţul plătit de soldaţii lui era mare, dar unul demn de victorie. El mergea prin tabără – supraveghind răniţii şi verificând informaţiile primite de la Azriel cu comandanţii lui – încă în armura illyriană. Dar

aripile îi dispăruseră, înainte de a-şi face apariţia în camera lui Tarquin.

Soarele apuse, lăsând o pătură de întuneric peste oraşul care se întindea dedesubt, mult mai întunecat decât îl văzusem ultima dată, viu şi licărind de lumini. Dar noul întuneric... Îl văzusem în Velaris după atac şi acum îl cunoşteam prea bine.

Luminile fae se înălţau deasupra taberei noastre, poleind ghearele tuturor aripilor illyrienilor, în timp ce lucrau sau întindeau răniţii. Ştiam că mulţi se uitau la mine, la Marea lor Doamnă.

Dar eu nu înţelegeam calmul şi triumful tăcut al lui Rhys.

Aşadar, am continuat să aduc boluri cu apă proaspătă şi să le duc pe cele însângerate. Am ajutat să-i ţintuiesc pe soldaţii care ţipau până ce dinţii îmi clănţăniră din cauza forţei cu care se zbăteau.

M-am aşezat doar când nu am mai putut să mă ţin pe picioare, pe o găleată răsturnată din faţa cortului vindecătoarelor. Aveam de gând să stau doar câteva minute.

M-am trezit într-un alt cort, întinsă pe o grămadă de blănuri, într-o lumină fae slabă şi blândă.

Rhys stătea lângă mine, cu picioarele încrucişate şi părul neobişnuit de zburlit, stropit cu sânge, ca şi când i-ar fi pătat mâinile când se târâse înăuntru.

— Cât timp am dormit? am întrebat răguşită.

El îşi înălţă capul de unde studiase un rând de

hârtii întinse pe blana din faţa lui.

— Trei ore. Mai este mult până la răsărit – ar trebui să dormi, însă eu m-am sprijinit pe coate.

— Tu nu dormi.

El ridică din umeri, sorbind din pocalul cu apă de alături.

— Nu eu sunt cel care a căzut cu faţa în noroi de pe găleată. Zâmbetul lui strâmb dispăru. Cum te simţi?

Era să spun „bine”, dar…

— Încă încerc să îmi dau seama ce ar trebui să simt.

El dădu precaut din cap.

— Aşa este războiul… îţi ia ceva timp până înţelegi cum să gestionezi tot ce aduce el, inclusiv costurile.

M-am ridicat de tot, studiind hârtiile pe care le întinsese – listele cu răniţi. Erau trecute doar vreo sută de nume, dar…

— Îi cunoşteai pe cei care au murit?

Ochii violeţi i se cutremurară.

— Pe câţiva. Tarquin a pierdut mai mulţi decât noi.

— Cine le anunţă familiile?

— Cassian. El va trimite listele după răsărit, când vom vedea cine a supravieţuit nopţii. Le va vizita familiile, dacă îi cunoştea.

Mi-am amintit că Rhys îmi spusese cândva că îşi căutase prietenii pe listele cu victime în Război – de groaza pe care o simţiseră toţi, aşteptând să vadă dacă găseau vreun nume cunoscut.

Atât de multe umbre îi întunecau ochii violeţi. Mi-am pus o mână peste a lui. El îmi studie

degetele, mizeria de sub unghii.

— Regele a venit azi doar ca să mă chinuie, spuse în cele din urmă. Atacul asupra bibliotecii, lupta asta… Pur şi simplu s-a jucat cu mine şi cu voi.

I-am atins maxilarul. Rece – pielea îi era rece, în ciuda nopţii călduroase de vară.

— Tu nu vei muri în războiul acesta, Rhysand.

Atenţia i se îndreptă la mine.

I-am cuprins acum faţa cu ambele mâini.

— Să nu asculţi ce spune. El ştie…

— Ştie despre noi. Ne ştie trecutul.

Iar asta îl speria de moarte pe Rhys.

— Cunoştea biblioteca… A ales-o din cauza a ceea ce înseamnă pentru *mine,* nu doar ca să o ia pe Nesta.

— Deci vom afla unde să-l lovim şi-l vom lovi puternic. Mai bine, îl vom ucidem înainte să mai facă vreun rău.

Rhys scutură uşor din cap, retrăgându-şi faţa din mâinile mele.

— Dacă trebuia să ne luptăm doar cu regele… Dar cu Cazanul în arsenalul lui…

Şi felul în care umerii începură să i se lase şi în care îşi plecă uşor bărbia… mă făcu să-l iau din nou de mână.

— Avem nevoie de aliaţi, am spus eu, cu usturimi în ochi. Nu puteam înfrunta singuri războiul.

— Ştiu, rosti el greoi şi obosit.

— Devansează întâlnirea cu Marii Lorzi. Peste trei zile.

— O voi face.

Nu îl mai auzisem niciodată vorbind atât de încet şi tocmai din cauza tonului său i-am spus:

— Te iubesc!

El îşi înălţă capul, ochii clocotindu-i.

— A fost o vreme când visam să aud asta, şopti el. Când nu mai credeam că mi-o vei spune vreodată, zise şi gesticulă spre cort – spre Adriata de dincolo de el. Călătoria noastră aici a fost prima ocazie în care mi-am permis să… sper.

„Stelelor care ascultă şi visurilor care se împlinesc”.

Şi totuşi azi, cu Tarquin…

— Lumea ar trebui să ştie, am spus eu. Lumea ar trebui să ştie cât de bun eşti, Rhysand – cât de minunaţi sunteţi toţi.

— Nu-mi dau seama dacă ar trebui să mă îngrijorez că spui lucruri atât de drăguţe despre mine. Poate că tachinarea regelui *chiar* te-a afectat.

L-am ciupit de braţ, iar el râse încet, înainte să-mi ridice bărbia ca să îmi cerceteze privirea. Apoi îşi înclină capul.

— *Ar trebui* să mă îngrijorez?

I-am atins din nou obrazul cu mâna, pielea mătăsoasă fiind acum caldă.

— Eşti altruist, curajos şi bun. Eşti mai mult decât am visat vreodată pentru mine, mai mult decât…

Cuvintele mi se gâtuiră, iar eu am înghiţit, inspirând adânc. Nu eram sigură dacă trebuia să audă asta după ce îi spusese regele, dar trebuia să o spun. Lumina stelelor îi dansa acum în ochi, dar am continuat:

— La întâlnirea asta cu ceilalţi Mari Lorzi, ce rol vei juca?

— Pe cel obişnuit.

Am dat aprobator din cap, anticipându-i răspunsul.

— Şi ceilalţi îşi vor juca rolurile lor.

— Şi?

Mi-am luat mâna de pe faţa lui şi i-am atins pieptul în dreptul inimii.

— Cred că este timpul să renunţăm la măşti. Să nu mai jucăm un rol.

El aşteptă, ascultându-mă.

— Velarisul nu mai este un secret. Regele ştie prea multe despre noi – cine suntem. Ce suntem. Şi dacă vrem să ne aliem cu ceilalţi Mari Lorzi… Cred că ei trebuie să ştie adevărul. Vor trebui să ştie adevărul ca să aibă încredere în noi. Adevărul despre cine suntem cu adevărat – cine sunt Mor, Cassian şi Azriel. Uite cât de rău au decurs lucrurile azi cu Tarquin. Nu putem… nu putem lăsa situaţia să continue aşa. Deci, fără măşti şi roluri de jucat. Ne asumăm cine suntem. Ca o familie.

La drept vorbind, sarcasmul regelui îmi spusese că jocurile se sfârşiseră. De acum înainte, trebuia să renunţăm la deghizări şi minciuni. Poate că el credea că asta ne-ar fi îndemnat să continuăm cu astfel de lucruri. Dar, ca să avem o şansă… poate că victoria urma un alt drum, al sincerităţii, în care noi eram uniţi.

Am aşteptat ca Rhys să-mi spună că eram tânără şi lipsită de experienţă, că nu ştiam nimic despre politică şi război.

Totuşi Rhys doar îşi trecu degetul mare peste

obrazul meu.

— Poate că sunt supăraţi că i-am minţit de-a lungul secolelor.

— Atunci, le vom spune clar că le înţelegem sentimentele şi că nu am avut cum altfel să ne protejăm poporul.

— Le vom arăta Regatul Visurilor, spuse el încet.

Am dat din cap. Lor şi lui Keir, lui Eris şi lui Beron, aliaţilor şi inamicilor noştri, aveam să le arătăm cine eram.

Stelele pâlpâiră şi se stinseră în ochii lui frumoşi.

— Şi puterile tale? Regele ştiuse sau presupusese ce puteri aveam.

Din tonul curios, mi-am dat seama că îşi făcuse deja o părere. Dar alegerea era a mea şi el ar fi înfruntat situaţia alături de mine, indiferent ce aş fi hotărât.

Şi, cât m-am gândit la asta…

— Cred că vor percepe dezvăluirea părţilor noastre bune ca pe o manipulare dacă se află şi faptul că partenera ta a furat puteri de la ei toţi. Dacă regele plănuieşte să folosească acea informaţie împotriva noastră… ne vom ocupa mai târziu de asta.

— Tehnic vorbind, puterea ţi-a fost *dăruită,* dar… ai dreptate. Va trebui să avem grijă cum ne dezvăluim – să folosim corect informaţia ca să nu creadă că este o capcană sau o escrocherie. Dar, când vine vorba despre tine… Întunericul îi acoperi stelele din ochi. Întunericul asasinilor şi al hoţilor, întunericul morţii intransigente. Ai putea înclina

balanţa în favoarea Hybernului dacă vreunul dintre ei se gândeşte la o alianţă. Doar Beron ar putea încerca să te ucidă, cu sau fără acest război. Mă îndoiesc şi că Eris ar putea să-l oprească.

Aş fi putut jura că tabăra de război se cutremură din cauza puterii care se trezi, a furiei. Vocile din faţa cortului se transformară în şoapte sau amuţiră.

Dar m-am aplecat şi l-am sărutat uşor.

— Ne vom ocupa de asta, i-am şoptit pe buze.

El îşi depărtă gura de a mea, cu o expresie serioasă.

— Îţi păstrăm secrete toate puterile, în afară de cele pe care ţi le-am dat eu. Ca Marea mea Doamnă, se vor aştepta să fi primit unele puteri.

Am înghiţit cu greu, am dat aprobator din cap şi am sorbit cu nesaţ din cupa cu apă. Fără minciuni, fără înşelătorii – în afară de magia mea. Să fie Tarquin prima şi ultima victimă a înşelătoriei noastre.

Mi-am muşcat buza.

— Cum rămâne cu Miryam şi cu Drakon? Ai aflat ceva despre locul în care ar fi putut să plece? „Împreună cu legiunea aeriană de războinici?”

Întrebarea păru să îl scoată din starea pe care o avea cât se gândi la ce ne aştepta acum.

Rhys oftă, studiind din nou listele cu răniţi. Cerneala neagră părea să absoarbă lumina fae slabă.

— Nu. Spionii lui Az nu le-a dat de urmă în niciun teritoriu din apropiere. El îşi frecă tâmplele. Cum faci să dispară un întreg popor?

M-am încruntat.

— Presupun că tactica lui Jurian de a-i scoate la lumină s-a întors împotriva lui. În bătălia de astăzi, nu se auzise nimic despre el.

— Aşa s-ar părea. El scutură din cap, lumina dansând în şuviţele negre ca pana corbului. Ar fi trebuit să stabilesc nişte protocoale cu ei de câteva secole. Căi de a ne contacta reciproc, dacă am fi avut vreodată nevoie de ajutor.

— De ce nu ai făcut-o?

— Au vrut ca lumea să îi uite, iar când am văzut cât de paşnică a devenit Cretea… Nu am vrut ca lumea să îi deranjeze şi pe ei.

Un muşchi al maxilarului îi zvâcni.

— Dacă i-am găsi cumva… ar fi totuşi suficient? Să împiedicăm mai întâi spargerea zidului, vreau să spun. Armata noastră şi a lui Drakon, poate chiar şi a reginei Vassa dacă Lucien o găseşte, împotriva întregului Hybern? Împotriva acţiunilor sau a vrăjilor pe care regele încă plănuia să le dezlănţuie?

Rhys rămase tăcut pentru o clipă.

— Va trebui să fie!

Felul în care vocea i se aspri şi ochii i se stinseră mă făcu să îl sărut pe gură când i-am pus o mână pe piept şi l-am împins pe blănuri.

El ridică din sprâncene, dar schiţă un zâmbet.

— Nu prea ai intimitate într-o tabără de război, mă avertiză el, ochii scânteindu-i uşor.

Eu l-am călărit, descheind nasturele de sus al jachetei şi pe cel de dedesubt.

— Atunci, presupun că va trebui să tac, am spus şi am continuat să deschei nasturii până ce jacheta dezvălui cămaşa de dedesubt. Mi-am

trecut un deget peste spiralele tatuajului care se vedea aproape de gâtul lui. Când te-am văzut azi înfruntându-l pe rege…

El îmi atinse uşor coapsele cu degetele.

— Ştiu. Te-am simţit.

I-am tras cămaşa de tiv, iar el se ridică pe coate, ajutându-mă să îi scot jacheta şi cămaşa. O vânătaie îi păta urât coastele…

— Este în regulă, îmi spuse înainte de a apuca să vorbesc. Am avut noroc.

— Cu ce?

El îmi schiţă din nou un zâmbet.

— O suliţă?

Inima mi se opri.

— O…

I-am atins delicat vânătaia, înghiţind cu greu.

— Înmuiată în otravă. În mare, scutul meu a blocat-o, dar nu suficient cât să evite impactul.

Groaza mi se instală în stomac, dar m-am aplecat şi i-am sărutat vânătaia.

Rhys expiră prelung, trupul său părând să se liniştească, să se calmeze.

Aşa că i-am sărutat din nou vânătaia. M-am mişcat mai jos. El îmi trasă cercuri lente pe umeri şi pe spate.

I-am simţit scutul ridicându-se în jurul cortului nostru când i-am descheiat pantalonii, sărutându-l pe abdomenul musculos.

Mai jos. Rhys îşi strecură mâinile în părul meu când restul hainelor îi dispărură.

L-am mângâiat de două ori, bucuroasă să-l simt, că era aici, că *amândoi* eram aici. În siguranţă.

Apoi am repetat mişcările cu gura.

Gemetele lui de plăcere umplură cortul, acoperind strigătele îndepărtate ale răniţilor şi ale muribunzilor. Viaţa şi moartea pluteau atât de aproape, şoptindu-ne la ureche.

Dar eu l-am gustat pe Rhys; l-am venerat cu mâinile şi cu gura, iar apoi cu trupul meu şi am sperat că fărâma de viaţă pe care o ofeream, lumina strălucitoare dintre noi, avea să alunge moartea un pic mai departe. Măcar pentru încă o zi.

*

Doar alţi câţiva illyrieni muriseră în timpul nopţii. Sus pe dealuri însă, ţipetele şi vaietele oamenilor lui Tarquin se ridicau spre noi pe fuioare de fum de la incendiile pornite de Hybern, care încă ardeau când am pornit la primele ore de după răsărit, teleportându-ne înapoi în Velaris.

Cassian şi Azriel rămaseră ca să conducă legiunile illyriene spre noua lor tabără de la graniţa noastră sudică, iar primul plecă de acolo ca să zboare în Stepe şi să le transmită condoleanţele sale câtorva familii.

Nesta ne aştepta în foaierul casei din oraş, Amren clocotind pe un scaun în faţa şemineului neaprins din salon.

Nici urmă de Elain, dar, înainte să spun ceva, Nesta întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Rhys se uită la mine şi apoi la Amren, care se ridică în picioare şi ne urmări acum cu aceeaşi

expresie ca a Nestei. Partenerul meu îi spuse surorii mele:

— S-a dat o luptă şi am câştigat.

— Ştim asta, spuse Amren şi traversă covorul spre noi fără ca picioarele ei delicate să scoată vreun sunet. Ce s-a întâmplat cu Tarquin?

Mor inspiră ca să spună ceva despre Varian care, probabil, nu s-ar fi terminat bine pentru niciunul dintre noi, aşadar am intervenit:

— Ei bine, nu a încercat să ne ucidă pe loc, deci… lucrurile au decurs bine.

Rhys îmi aruncă o privire amuzată.

— Familia regală este în viaţă şi sănătoasă. Flota lui Tarquin a suferit pierderi, dar Cresseida şi Varian nu au fost vătămaţi.

Chipul încordat al lui Amren păru să se relaxeze la auzul vorbelor lui, atent alese şi diplomatice.

Dar Nesta privea între noi toţi, cu spatele rigid şi gura încordată.

— Unde este el?

— Cine? spuse Rhys.

— Cassian.

Nu credeam că aveam să o aud vreodată rostindu-i numele. Pentru ea, Cassian fusese mereu „el” sau „acela”. Iar Nesta… se plimbase pe hol, ca şi când ar fi fost îngrijorată.

Am deschis gura, dar Mor mi-o luă înainte.

— Este ocupat.

Nu o mai auzisem niciodată vorbind atât de rece… de tăios.

Nesta se uită în ochii lui Mor. Ea îşi încordă şi relaxă maxilarul de câteva ori, ca şi când s-ar fi

luptat să nu pună întrebări. Mor nu îşi plecă privirea.

Menţionarea fostelor iubite ale lui Cassian nu păruse niciodată să o tulbure pe Mor. Poate din cauză că nu însemnaseră mult – nu în privinţele importante. Dar dacă războinicul illyrian nu mai era un tampon fizic şi emoţional între ea şi Azriel… Şi mai rău, dacă motivul stării ei era Nesta…

— Când se întoarce, ţine-ţi vorbele veninoase pentru tine, spuse Mor categoric.

Inima începu să-mi bată cu putere, iar braţele mi se înmuiară pe lângă corp la insulta rostită, la ameninţare, dar Rhys spuse:

— Mor!

Ea se uită încet, atât de încet, la el.

Doar hotărârea se citea pe chipul lui Rhys.

— Vom pleca la întâlnire peste trei zile. Trimite scrisori celorlalţi Mari Lorzi ca să îi informezi. Şi nu mai vreau să mă gândesc unde să ne întâlnim. Alege un loc şi gata.

Ea se holbă la el pentru o clipă, apoi se uită din nou la sora mea.

Răceala tot îi contura faţa Nestei, a cărei expresie nu se schimbase. Era atât de nemişcată, încât părea că nu prea respira. Însă nu dădu înapoi, nu îşi feri privirea de Morrigan.

Mor dispăru abia clipind.

Nesta se întoarse pur şi simplu şi se îndreptă spre salon, unde am observat cărţile întinse pe masa joasă din faţa şemineului.

Amren o urmă, aruncând o privire înapoi, peste umăr, la Rhys. Mişcarea îi făcu bluza gri să se mişte suficient, cât să zăresc un licăr roşu pe sub

material.

Era colierul cu rubine pe care îl purta ascuns sub cămaşă. Dăruit de Varian.

Dar Rhys dădu din cap spre Amren, iar femela o întrebă pe sora mea:

— Unde am rămas?

Nesta se aşeză pe fotoliu, ţinându-se atât de strâns, încât monturile i se albiră.

— Îmi explicai cum s-au format graniţele între regate.

Ea părea distantă, tensionată. „S-au apucat şi de lecţii de istorie?” „Sunt la fel de surprins ca şi tine că mai stă casa în picioare”. Mi-am înghiţit râsul, luându-l de braţ şi trăgându-l pe hol. Trecuse o vreme de când nu îl mai văzusem atât de… murdar. Amândoi aveam nevoie de o baie, dar mai întâi trebuia să fac ceva.

În spatele nostru, Amren îi şopti Nestei:

— Cassian a luptat de multe ori în război, fato! Nu degeaba este generalul armatei lui Rhys. Lupta asta a fost o încăierare, în comparaţie cu ce urmează. Probabil că vizitează familiile celor căzuţi. Se va întoarce înainte de întâlnire.

— Nu-mi pasă! spuse Nesta.

Măcar vorbea din nou.

L-am oprit pe Rhys la jumătatea holului.

Cu atât de multe urechi indiscrete în casă, am ales să-i spun prin legătură: „Du-mă la închisoare. Chiar acum”.

Rhys nu-mi puse nicio întrebare.

Capitolul 40

Nu aveam ce os să-i aduc. Şi chiar dacă urcatul dealului şi coborâtul în întuneric mă epuizau, am continuat să merg, să pun un picior în faţa celuilalt.

Aveam sentimentul că Rhys făcea la fel.

După două ore, în faţa Cioplitorului de Oase, i-am spus vechiului zeu al morţii, care încă mi se înfăţişă ca viitorul meu fiu:

— Gândeşte-te la un alt obiect pe care îl vrei!

Ochii violeţi ai Cioplitorului se măriră.

— De ce zăboveşte Marele Lord pe hol?

— Nu este interesat să te vadă.

În parte, era adevărat. Rhys se întrebase dacă lovitura adusă mândriei lui ne-ar fi favorizat.

— Miroşi a sânge şi a moarte. Cioplitorul inhală prelung. A mine.

— Alege alt obiect în afară de Ouroboros! fu tot ce am spus.

Hybernul ne cunoştea trecutul şi posibilii aliaţi. Mai speram că nu avea să se gândească la Cioplitor.

— Nu vreau nimic altceva în afară de fereastra mea spre lume.

Am rezistat impulsului de a-mi strânge pumnii.

— Ţi-aş putea oferi multe alte lucruri, i-am spus eu pe un ton calm şi dulce.

— Îţi e frică să iei oglinda. Cioplitorul de Oase îşi înclină capul. De ce?

— Ţie nu ţi-e teamă de ea?

— Nu. El schiţă un zâmbet şi se aplecă într-o parte. Şi ţie ţi-e frică de ea, Rhysand?

Partenerul meu nu se deranjă să-i răspundă de pe hol, deşi venise să se rezeme de pragul uşii, încrucişându-şi braţele. Cioplitorul oftă când îl

văzu, când zări murdăria, sângele şi hainele şifonate şi spuse:

— O, îmi placi mai mult plin de sânge!

— Alege altceva, i-am răspuns eu. „Şi nu mă trimite degeaba de data asta”.

— Ce ai fi dispus să-mi dai? Bogăţiile nu îmi sunt de niciun folos aici. Puterea nu are influenţă asupra pietrei. El chicoti. Ce zici de primul tău copil născut?

Zâmbi mai mult pentru sine, în timp ce făcu un semn cu mâna ca de băieţel.

Atenţia lui Rhys se îndreptă spre mine, şi surprinderea şi ceva mai profund, mai tandru licăriră pe chipul său. „Aşadar, nu e orice băiat”.

Obrajii mi se încălziră. „Nu. Nu e orice băiat”.

— Este nepoliticos, Maiestăţile Voastre, să vorbiţi când nimeni nu vă aude.

M-am uitat urât la Cioplitor.

— Aşadar, nu vrei nimic altceva. „Niciun alt lucru care să mă distrugă dacă mă uit la el?”

— Adu-mi Ouroboros şi sunt al tău. Ai cuvântul meu!

Am cântărit expresia fericită de pe chipul Cioplitorului înainte să ies afară.

— Unde este osul meu?

Cererea spintecă obscuritatea.

Am continuat să merg, dar Rhys aruncă ceva spre el.

— De la prânz.

Şuieratul indignat al Cioplitorului, când osul de pui alunecă pe podea, ne urmă afară.

În linişte, am început să urcăm prin închisoare. Oglinda – trebuia să găsesc o cale să o obţin. După

întâlnire. Preventiv, în caz că într-adevăr... m-ar fi distrus.

„Cum arată?”

Întrebarea era blândă, de tatonare. Ştiam la cine se referea.

Mi-am împletit degetele cu ale lui Rhysand şi am strâns puternic. „Lasă-mă să-ţi arăt”.

Şi, în timp ce am mers prin întuneric, spre lumina îndepărtată şi încă ascunsă, am făcut-o.

*

Eram înfometaţi când ne-am întors la casa din oraş. Şi, de vreme ce niciunul din noi nu avea chef să aştepte ca mâncarea să fie pregătită, Rhys şi cu mine ne-am îndreptat direct spre bucătărie, trecând pe lângă Amren şi Nesta, care abia fluturã o mânã.

Deja salivam când Rhys deschise cu umărul uşa batantă spre bucătărie, dar ne-am oprit când am văzut ce ne aştepta.

Elain stătea între Nuala şi Cerridwen la masa lungă de lucru. Toate trei erau pline de fainã şi un fel de aluat se afla pe suprafaţa din faţa lor.

Cele două slujnice-spion făcură imediat o plecăciune spre Rhys, iar Elain...

Ochii căprui îi scânteiau uşor, ca şi când s-ar fi simţit bine cu ele.

Nuala înghiţi cu greu.

— Doamna a spus că îi este foame, aşa că ne-am dus să îi gătim ceva. Dar a spus că vrea să înveţe, deci... Mâini încununate cu umbre se ridicară într-un gest neajutorat, faina căzând de pe

ele ca zăpada. Facem pâine.

Elain se uita la noi toţi şi, când dădu să închidă ochii, i-am zâmbit larg şi am spus:

— Sper că va fi gata curând; sunt lihnită de foame.

Elain schiţă un zâmbet şi dădu din cap.

Ea era flămândă. Făcea ceva*. Învăţa* ceva.

— Noi vom face o baie, am anunţat tocmai când stomacul îmi chiorăi. Vă lăsăm să coaceţi.

L-am tras pe Rhys pe hol înainte să termine să-şi ia rămas-bun, uşa bucătăriei închizându-se în urma noastră.

Mi-am pus o mână pe piept şi m-am rezemat de lambriul de lemn ce îmbrăca zidul de lângă scară, iar Rhys mi-o acoperi cu a lui după o clipă.

— Asta am simţit, când te-am văzut zâmbind în noaptea în care am cinat lângă Sidra, spuse el.

M-am înclinat în faţă, sprijinindu-mi fruntea de pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Mai are multe de făcut.

— Cu toţii avem.

El mă mângâie pe spate şi eu m-am aplecat spre atingerea lui, savurându-i căldura şi puterea.

Am rămas acolo mult timp, până ce am spus:

— Hai să mergem şi să mâncăm undeva în oraş.

— Hmm!

El nu părea să vrea să-mi dea drumul.

Mi-am ridicat în cele din urmă privirea şi i-am văzut ochii strălucind cu acea lumină familiară, şireată.

— Cred că mi-e foame de altceva, spuse el mieros.

Mi-am strâns degetele în cizme, dar am ridicat din sprâncene şi am spus calmă:

— O?

Rhys îmi muşcă lobul urechii, apoi în timp ce ne teleportă în baia noastră de la etaj, unde două farfurii cu mâncare aşteptau acum pe birou, îmi şopti:

— Îţi sunt dator pentru aseară, draga mea parteneră!

Măcar îmi făcu favoarea de a-l lăsa eu să aleagă ce să mănânce mai întâi: pe mine sau mâncarea.

Am ales cu înţelepciune.

*

Nesta aştepta la masă în dimineaţa următoare.

Nu pe mine, mi-am dat seama când mă măsură din priviri ca şi când aş fi fost doar o servitoare. Ci pe altcineva.

Am tăcut, fără să mă deranjez să-i spun despre Cassian că era încă în tabăra de război. Dacă nu avea de gând să întrebe… nu intenţionam să mă bag în asta.

Nu când Amren pretindea că sora mea era aproape – atât de aproape – să înţeleagă ce abilitate era necesară într-o posibilă peticire a zidului. Dacă *s-ar fi dezlănţuit* pur şi simplu, spunea Amren. Nu am îndrăznit să sugerez că poate lumea nu era pregătită pentru aşa ceva.

Am luat micul dejun în linişte, furculiţa scârţâind pe farfurie. Amren spuse că era pe cale să găsească în Carte şi ce aveam noi nevoie – vraja

pe care ar fi făcut-o sora mea. Cum de ştia Amren asta, habar nu aveam. Nu mi s-a părut înţelept să întreb.

Nesta îmi vorbi doar când m-am ridicat în picioare.

— Te duci la întâlnire peste două zile.

— Da.

M-am pregătit pentru orice voia să spună.

Nesta se uită la ferestrele din faţă ca şi când încă ar fi aşteptat, ca şi când încă ar fi urmărit.

— Ai plecat la luptă. Fără să te gândeşti de două ori. De ce?

— Pentru că a trebuit să o fac. Deoarece oamenii aveau nevoie de ajutor.

Ochii gri-albaştri îi erau aproape argintii în lumina dimineţii. Dar Nesta nu mai spuse nimic şi, după ce am mai aşteptat o clipă, am plecat, teleportându-mă spre casă pentru lecţia de zbor cu Azriel.

Capitolul 41

Următoarele două zile fură atât de pline, încât lecţia cu Azriel fu singura ocazie în care m-am antrenat cu el. Spionul se întorsese de la trimiterea mesajelor scrise de Mor privind schimbarea datei întâlnirii. Ei măcar fuseseră de acord cu data. Dar declaraţia lui în legătură cu locul, în ciuda limbajului său ferm, fusese respinsă de toţi. Astfel, corespondenţa nesfârşită dintre regate continuă.

La Poalele Muntelui fusese cândva locul lor neutru de întâlnire.

Chiar dacă nimeni nu fusese privilegiat,

niciunul nu era înclinat să se întâlnească acum acolo, aşadar discuţia referitoare la gazda întâlnirii tuturor Marilor Lorzi nu se încheie.

Ei bine, a şase dintre ei. Beron, în sfârşit, catadicsise să se alăture, însă nu primiserăm nicio veste din Regatul Primăverii, deşi ştiam că mesajele fuseseră trimise.

Urma să mergem toţi – mai puţin Amren şi Nesta, deoarece prima insistase că a doua avea nevoie de mai mult antrenament. Mai ales când, în seara precedentă, Amren găsise în Carte un pasaj care *ar fi putut* fi ce ne trebuia ca să reparăm zidul.

Cu doar câteva ore la dispoziţie în seara trecută, se hotărî irevocabil ca întâlnirea să aibă loc în Regatul Dimineţii. Era destul de aproape de mijlocul ţinutului şi, de vreme ce Kallias, Marele Lord al Iernii, nu permitea nimănui să intre pe teritoriul lui după ororile la care îi supusese Amarantha poporul, era singura zona care flanca tărâmul neutru de mijloc.

Rhys şi Thesan, Marele Lord al Regatului Dimineţii, erau în relaţii bune. Regatul Dimineţii era în mare parte neutru în orice conflict, dar, ca unul dintre cele trei Regate Solare, era mereu înclinat să le fie loial. Nu era un aliat la fel de puternic precum Helion, Spintecătorul de Vrăji din Regatul Zilei, dar destul de puternic.

Asta nu îi opri pe Rhys, Mor şi Azriel să se adune în jurul mesei din sufragerie din casa de la oraş, în seara precedentă, ca să revizuiască toate micile informaţii pe care le aflaseră vreodată despre palatul lui Thesan – despre posibilele capcane şi căile de scăpare.

Am făcut un efort să nu mă agit, să nu întreb dacă nu cumva riscurile erau mai mari decât avantajele. Atât de multe lucruri merseseră prost în Hybern. Atât de multe lucruri mergeau prost în lume. De fiecare dată când vorbea Azriel, îl auzeam cum striga de durere când ţăruşul îi trecuse prin piept. De fiecare dată când Mor îi răspundea, îi vedeam chipul palid şi retrăgându-se din faţa regelui. De fiecare dată când îmi cerea Rhys părerea, îl vedeam îngenunchind în sângele prietenilor săi, implorându-l pe rege să nu ne taie legătura.

Din când în când, Nesta şi Amren se opreau din antrenament în salon, astfel încât cea din urmă să-i poată da primei câte un mic sfat sau să o avertizeze în privinţa întâlnirii. Sau ca Amren să se poată răsti la Nesta să se concentreze, să-şi dea mai mult silinţa, în timp ce ea frunzărea Cartea.

Alte câteva zile, spuse Amren când Nesta plecă la etaj în cele din urmă, plângându-se de o migrenă. Alte câteva zile şi sora mea, cu ajutorul vreunei puteri misterioase, ar fi putut *face* ceva. Adică, adăugă Amren, dacă ar fi putut descifra la timp secţiunea promiţătoare a Cărţii. Şi, cu asta, femela brunetă ne spuse noapte bună, ca să se ducă şi să citească până ce i-ar fi sângerat ochii.

Având în vedere cât de îngrozitoare era Cartea, nu eram sigură dacă glumea.

Nici ceilalţi.

Abia m-am atins de cină. Şi abia dacă am dormit în noaptea aceea, răsucindu-mă în cearşafuri până ce Rhys se trezi şi mă ascultă răbdător şoptindu-mi fricile, până ce ajunseră să

fie doar nişte umbre.

Se crăpă de ziuă şi, cât m-am îmbrăcat, dimineaţa se transformă într-o zi însorită şi uscată.

Deşi urma să participăm la întâlnire aşa cum eram cu adevărat, ţinutele noastre obişnuite erau aceleaşi: Rhys în jacheta lui neagră preferată şi pantaloni, Azriel şi Cassian în armurile lor illyriene, cu toate cele şapte pietre Siphon lustruite şi strălucind. Mor se lipsi de obişnuita rochie roşie pentru una de un albastru-închis. Avea un decolteu asemănător şi aceleaşi fuste lungi şi transparente, dar părea oarecum… sobră. Regală, ca pentru o prinţesă a ţinutului.

Toţi aveau o ţinută obişnuită, în afară de mine.

Nu găsisem o rochie nouă pentru că nu exista nicio altă rochie mai spectaculoasă decât cea pe care o purtam acum în foaier, când ceasul de pe şemineul din salon bătu ora unsprezece.

Rhys încă nu coborâse şi Amren şi Nesta nu se zăreau pe nicăieri ca să ne conducă. Ne adunaserăm cu câteva minute mai devreme, dar… m-am măsurat din nou din priviri. Chiar în lumina caldă a holului, rochia strălucea şi licărea ca o nestemată nou tăiată.

Luasem rochia de la Căderea Stelelor şi o modificasem, adăugând aplicaţii din mătase pe umerii negri, materialul strălucitor semănând cu lumina stelară când îmi cobora pe spate în chip de văl sau de mantie. Dacă Rhysand era Noaptea Triumfătoare, eu eram steaua care strălucea doar mulţumită întunericului său, lumina vizibilă doar datorită lui.

M-am încruntat pe scări, în ideea în care s-ar fi

deranjat să apară la timp.

Nuala îmi aranjase părul într-o cunună preţioasă şi elegantă peste cap şi în faţa ei…

L-am surprins pe Cassian uitându-se la mine pentru a treia oară în mai puţin de un minut şi l-am întrebat:

— Ce este?

Colţurile gurii îi zvâcniră.

— Arăţi atât de…

— Iar începem, mormăi Mor din locul în care îşi curăţa unghiile date cu roşu, rezemată de balustrada scării. Avea inele pe toate degetele şi rânduri de brăţări îi zăngăneau la ambele încheieturi ale mâinilor.

— Oficial, spuse Cassian privind neîncrezător spre ea şi flutură o mână plină de pietre către mine. *Extravagant.*

— Are mai bine de cinci sute de ani, e un războinic şi un general priceput, cunoscut în toate teritoriile şi tot are probleme în a le face complimente doamnelor, spuse Mor, scuturând tristă din cap. Poţi să-mi aminteşti de ce te luăm cu noi la întâlnirile diplomatice?

Azriel, învăluit în umbre lângă uşa de la intrare, chicoti încet. Cassian îi aruncă o privire încruntată.

— Las’ că nici *tu* nu eşti un poet, frate!

Azriel îşi încrucişă braţele, încă zâmbind uşor.

— Nu am nevoie să recurg la aşa ceva.

Mor râse, iar eu am pufnit, lucru care-l făcu pe Cassian să-mi dea una în coaste. I-am alungat mâna, dar m-am abţinut să-l împing aşa cum voiam, doar pentru că era prima dată când îl vedeam de la Adriata, iar umbrele încă îi întunecau

ochii… şi din cauza greutăţii coroanei.

Rhys mă încoronase la fiecare întâlnire şi reuniune organizată, cu mult înainte să fiu partenera lui, cu mult înainte să fiu Marea lui Doamnă. Chiar şi la Poalele Muntelui.

Nu pusesem niciodată întrebări despre diademele şi coroanele pe care Nuala sau Cerridwen mi le împleteau în păr. Niciodată nu avusesem vreo obiecţie în privinţa lor – nici măcar înainte ca relaţia dintre noi să fi fost aşa. Dar asta… Mi-am ridicat privirea spre scări, când paşii lenţi ai lui Rhysand se auziră pe covor.

Coroana era mai grea. Nu nedorită, ci… ciudată. Iar când Rhys apăru în capul scărilor, splendid în jacheta neagră, cu aripile vizibile şi strălucind ca şi când le-ar fi lustruit, m-am trezit din nou în camera în care mă dusese târziu seara trecută, după ce îl trezisem cu agitaţia mea din pat.

Aceasta se afla la un nivel deasupra bibliotecii din Casa Vântului şi era protejată cu atât de multe vrăji, încât avusese nevoie de câteva clipe să le anuleze. Doar noi doi – şi orice viitor urmaş, adăugase el schiţând un zâmbet – puteam să intrăm. Asta dacă nu aveam musafiri.

Camera era rece şi întunecată – ca şi când am fi pătruns în mintea unei bestii adormite. Şi în spaţiul rotund licăreau insule strălucitoare de lumină. De nestemate.

O comoară strânsă în zece mii de ani, ordonată pe podiumuri, în sertare deschise, pe busturi şi rafturi.

— Sunt bijuteriile familiei, spuse Rhys zâmbind

înşelător. Pe cele care nu ne plac le păstrăm în Regatul Coşmarurilor, doar ca să nu se supere pentru că uneori le împrumutăm familiei lui Mor, dar acestea... sunt pentru familie.

Mă condusese dincolo de vitrinele care scânteiau ca nişte mici constelaţii, fiecare valorând... Chiar dacă eram fiica unui negustor, nu le puteam calcula valoarea.

Iar spre partea din spate a camerei, învăluite şi mai mult în întuneric...

Auzisem de catacombele de pe continent, unde craniile oamenilor iubiţi sau ale infamilor erau păstrate în mici firide – zeci şi sute pe un perete.

Aici, conceptul era acelaşi: un întreg zid de coroane era cioplit în piatră. Fiecare se afla pe un postament căptuşit cu catifea neagră, toate luminate de...

— Licurici, îmi spusese Rhys când sferele minuscule şi albăstrui din bolţile tuturor nişelor păruseră să licărească precum un cer înstelat.

Ceea ce mi se păruseră a fi mici lumini fae pe tavanul înalt... erau licurici. De un albastru-deschis şi turcoaz, lumina lor era la fel de mătăsoasă ca a lunii, luminând nestematele cu focul lor vechi şi tăcut.

— Alege unul, îmi şoptise Rhys la ureche.

— Un licurici?

El mă muşcase de lobul urechii.

— Deşteapto! Mă întorsese din nou spre zidul de coroane diferite, precum craniile. Alege-o pe care vrei!

— Nu pot să iau una pur şi simplu.

— Cu siguranţă, poţi. Îţi aparţin.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu... nu cu adevărat.

— Conform legii şi tradiţiei, toate sunt ale tale. Vinde-le, topeşte-le, poartă-le – fă ce vrei!

— Nu îţi pasă de el?

Am gesticulat spre cufărul care valora mai mult decât majoritatea regatelor.

— O, am câteva bijuterii preferate la care m-am gândit că aş putea să te conving să le cruţi, dar... acesta îţi aparţine. Întru totul.

Privirile ni se întâlniseră şi îmi dădusem seama că şi el îşi amintea cuvintele pe care i le şoptisem în urmă cu câteva luni. Că fiecare bucată din inima mea care încă se vindeca îi aparţinea. Zâmbisem şi îmi trecusem o mână pe braţul lui înainte să mă apropii de zidul cu coroane.

Cândva, în regatul lui Tamlin, mă îngrozise ideea de a mi se oferi o coroană. Mă temusem de aşa ceva. Şi am presupus că nu mă agitasem niciodată în privinţa asta când era vorba de Rhys. Ca şi când o mică parte din mine ar fi ştiut că aici trebuia să fiu: lângă el, ca egala lui. Regina lui.

Rhys îşi înclinase capul ca şi când mi-ar fi confirmat – el văzuse, înţelesese şi ştiuse dintotdeauna.

Coborând acum scările casei din oraş, Rhys îşi îndreptă atenţia direct spre coroana de pe capul meu, iar emoţia care i se undui pe chip fu suficientă ca să-i determine până şi pe Mor şi pe Cassian să îşi mute privirea.

Lăsasem coroana să mă cheme. Nu o alesesem din cauza stilului sau a faptului că voiam să mă simt confortabil, ci pentru că mă atrăsese ca şi

când ar fi fost inelul din coliba Ţesătoarei.

Coroana mea era făcută din argint şi diamante, în formă de spirale de stele şi diverse faze ale lunii. În vârf avea o semilună din diamant, flancată de două stele care explodau. Şi cu rochia strălucitoare de la Căderea Stelelor…

Rhys coborî de pe scări şi mă luă de mână.

Noaptea Triumfătoare şi Stelele Eterne.

Dacă el era întunericul dulce şi îngrozitor, eu eram lumina strălucitoare pe care doar umbrele lui o puteau arăta.

— Credeam că plecaţi, interveni Nesta din capul scărilor.

M-am pregătit, nemafiind atentă la Rhys.

Într-o rochie de un albastru foarte închis, Nesta nu purta bijuterii şi părul fără podoabe îi era pieptănat pe spate. Am presupus că nu avea nevoie de accesorii, ţinând cont de frumuseţea ei uluitoare. Ar fi fost ca şi când ai fi împodobit un leu cu bijuterii. Dar să se îmbrace aşa…

Ea coborî scările, iar când ceilalţi tăcură, mi-am dat seama…

Am încercat să nu ies prea mult în evidenţă când m-am uitat la Cassian.

Ei nu se văzuseră din Adriata.

Dar războinicul nu făcu decât să-i arunce o privire superficială şi se întoarse spre Azriel ca să-i spună ceva. Mor îi urmărea atentă pe amândoi – avertismentul pe care i-l dăduse surorii mele răsunând tăcut între ele. Iar Nesta, la naiba, păru să-şi amintească. Păru să-şi înghită cuvintele pe care intenţionase să le spună şi mă abordă.

Aproape îmi făcu inima să se oprească din

cauza şocului când îmi spuse:

— Eşti frumoasă.

Am clipit la ea.

— Asta încercai tu să spui, Cassian? întrebă Mor.

Noi am ales să nu auzim ce zise el şi i-am răspuns Nestei:

— Mulţumesc. Şi tu.

Nesta doar ridică din umeri.

— De ce te-ai îmbrăcat atât de frumos? am insistat eu. Nu ar trebui să te antrenezi cu Amren?

Am simţit cum Cassian îşi îndreptă atenţia spre noi; i-am simţit pe toţi privind când Nesta spuse hotărât:

— Vin cu voi!

Capitolul 42

Nimeni nu spuse nimic.

Nesta îşi ridică bărbia.

— Eu… Nu o mai văzusem niciodată bâlbâindu-se. Nu vreau ca toţi să îşi aducă aminte de mine ca de o laşă.

— Nimeni nu ar spune asta, am rostit eu încet.

— Eu aş face-o.

Nesta ne studie pe toţi, mai puţin pe Cassian. Nu ca să-l desconsidere, ci… ca să-i evite răspunsul din privire. Aprobarea.

— Era ceva distant, spuse ea. Războiul. Lupta. Nu… mai este. Voi ajuta, dacă pot. Dacă asta înseamnă să… le spun ce s-a întâmplat.

— Ne-ai ajutat destul, am spus eu, rochia mea foşnind când am făcut un singur pas spre ea.

Amren a spus că mai ai foarte puţin până să ajungi să stăpâneşti talentul de care ai nevoie. Ar trebui să rămâi şi să te concentrezi la asta.

— Nu. Nu contează dacă îmi amân antrenamentul cu o zi sau două. Cuvintele erau ferme, clare. Poate până la întoarcerea noastră, Amren va decoda vraja din Carte. Ea ridică un umăr. Ai plecat la luptă pentru un regat pe care abia îl cunoşti – care abia vă consideră prieteni. Amren mi-a arătat rubinul de sânge. Şi când te-am întrebat de ce ai făcut-o... mi-ai spus că aşa era corect. Că oamenii aveau nevoie de ajutor. Ea înghiţi în sec. Nimeni nu va lupta ca să-i salveze pe oamenii de sub zid. Nimănui nu-i pasă. Dar mie îmi pasă, spuse în timp ce se juca absent cu un pliu al rochiei. Mie îmi pasă.

Rhys veni lângă mine şi spuse:

— Ca Mare Doamnă, Feyre nu mai este emisarul meu în lumea oamenilor. El îi schiţă un zâmbet Nestei. Vrei slujba?

Nesta nu afişă nicio emoţie, dar aş fi putut jura că o scânteie se aprinse.

— Gândeşte-te la întâlnirea asta ca la o încercare. Şi te voi face să plăteşti din plin pentru serviciile mele.

Rhys schiţă o plecăciune.

— Nu m-aş aştepta la mai puţin de la o soră Archeron. L-am împuns în coaste, iar el râse. Bine ai venit în regat! îi spuse el. Urmează să ai o primă zi pe cinste.

Şi, spre şocul meu etern, Nesta zâmbi uşor.

— Acum nu mai poţi da înapoi, îi spuse Cassian lui Rhys, gesticulând spre aripile lui.

Rhys îşi băgă mâinile în buzunare.

— Cred că este timpul ca lumea să afle cine-şi întinde cel mai mult aripile.

Cassian râse şi chiar şi Azriel zâmbi. Mor îmi aruncă o privire care mă făcu să-mi muşc buza ca să nu strig.

— Pariez pe douăzeci de mărci de aur că se va da o luptă în prima oră, spuse Cassian, care încă nu se uita la Nesta.

— Eu pariez pe treizeci, că în patruzeci şi cinci de minute, zise Mor, încrucişându-şi braţele.

— Nu uita că sunt jurăminte şi protecţii de neutralitate, spuse cu blândeţe Rhys.

— Voi nu aveţi nevoie de pumni sau de magie ca să luptaţi, rosti Mor.

— Cincizeci şi spun că în treizeci de minute! se auzi Azriel de lângă uşă. Începută de Regatul Toamnei.

Rhys îşi dădu ochii peste cap.

— Încercaţi să *nu* daţi impresia că pariaţi cu toţii pe ei. Şi nu trişaţi provocând lupte. Rânjetele cu care răspunseră fură oricum, numai nu liniştitoare. Rhys oftă. O sută de mărci pe o luptă în cincisprezece minute.

Nesta pufni încet, dar toţi se uitară la mine, aşteptând.

Eu am ridicat din umeri.

— Rhys şi cu mine suntem o echipă. Poate să parieze toţi banii noştri pe prostia asta.

Toţi păreau foarte ofensaţi.

Rhys mă luă de braţ.

— O regină în aparenţă…

— Să nu îndrăzneşti! am spus eu.

El râse.

— Mergem?

El avea să mă teleporteze pe mine, Mor să îi aducă acum pe Cassian şi *pe* Nesta, iar Azriel să vină de unul singur. Rhys aruncă o privire spre ceasul din salon şi făcu semn din cap către Îmblânzitorul Umbrelor.

Azriel dispăru instantaneu. Primul care sosea trebuia să vadă dacă ne aştepta vreo capcană.

Am aşteptat în tăcere un minut, două. Apoi, Rhys expiră şi spuse:

— Liber!

Apoi mă apucă de mână şi mă ţinu strâns.

Mor se cocoşă uşor, bijuteriile strălucind odată cu mişcarea şi se duse să-l ia de braţ pe Cassian.

Dar, în cele din urmă, el se apropiase de Nesta. Şi când lumea începu să se transforme în umbre şi vânt, l-am văzut pe Cassian înălţându-se peste sora mea şi pe ea ridicându-şi sfidător bărbia când el spuse:

— Bună, Nesta!

Rhys păru să îşi oprească teleportarea când sora mea îi răspunse:

— Deci eşti în viaţă.

Cassian îşi dezgoli feroce dinţii, înfoindu-şi uşor aripile.

— Sperai să nu fiu?

Mor urmărea atât de atent, cu toţi muşchii încordaţi. Ea se întinse din nou spre braţul lui, dar Cassian se feri, fără să-şi ia privirea de la ochii arzători ai Nestei.

— Nu ai venit să… spuse Nesta fără să gândească, apoi se opri.

Lumea păru să încremenească odată cu propoziţia întreruptă, inclusiv Cassian. El îi studie chipul, ca şi când ar fi citit furios raportul unei lupte.

Mor urmări pur şi simplu cum Cassian luă mâna subţire a Nestei, împletindu-şi degetele cu ale ei. Cum îşi strânse aripile şi întinse orbeşte mâna cealaltă înapoi spre Mor, ordonându-i, în tăcere, să îi transporte.

Cassian şi Nesta se priviră reciproc. Pe feţele lor nu se citea nici căldură, nici tandreţe, ci doar intensitate aceea, amestecul de sfidare, înţelegere şi foc.

Rhys începu din nou să ne teleporteze şi tocmai în clipa în care vântul întunecat suflă, l-am auzit pe Cassian spunându-i Nestei, încet şi răguşit:

— Data viitoare, emisarule, voi veni să te salut!

*

Rhys îmi spusese destule în privinţa lucrurilor la care să mă aştept în Regatul Dimineţii, dar nici măcar priveliştile pe care mi le redase nu se comparau cu realitatea.

Prima dată am văzut norii; nori imenşi care pluteau pe cerul de cobalt, moi şi generoşi, încă pătaţi de ultimele raze roz ale răsăritului şi ale căror contururi rotunjite erau poleite cu lumină aurie. Prospeţimea înrourată a dimineţii zăbovea în aerul umed când ne-am ridicat privirea spre palatul montan, ce se înălţa în spirală spre cer.

Dacă palatul de deasupra Regatului

Coşmarurilor fusese construit din piatra lunii, acesta era făcut din... pietre solare. Nu aveam cuvinte să descriu piatra aurie şi aproape opalescentă care părea să reţină în interiorul ei strălucirea a o mie de răsărituri.

Treptele, balcoanele, bolţile, verandele şi podurile făceau legătura între turnurile şi cupolele poleite ale palatului, florile de brebenoc albastre căţărându-se pe stâlpii şi blocurile de piatră frumos tăiate ca să absoarbă ceaţa poleită ce plutea în aer.

Plutea în aer deoarece muntele pe care era palatul... Era un motiv pentru care văzusem norii prima dată.

Pe veranda pe care nu era nimeni în afară de Azriel şi de un însoţitor zvelt în uniforma cu roşu şi auriu a Regatului Dimineţii. Erau nişte veşminte uşoare şi largi – stratificate şi totuşi măgulitoare.

Masculul făcu o plecăciune, tinereţea şi frumuseţea văzându-se pe pielea lui bronzată şi netedă.

— Pe aici, Mare Lord!

Până şi vocea îi era la fel de minunată ca prima strălucire aurie la orizont. Rhys dădu uşor din cap şi îmi oferi braţul.

Mor îngăimă în spatele nostru, venind din urmă cu Nesta lângă ea:

— Rhys, dacă ai să vrei să construieşti vreodată o casă nouă, s-o foloseşti pe asta drept model.

Rhys îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr. Cassian şi Azriel pufniră încet.

M-am uitat la Nesta, când însoţitorul ne

conduse nu spre bolta de după verandă, ci spre scara spiralată care urca de-a lungul faţadei simple a unui turn.

Nesta părea la fel de dezorientată ca noi toţi – în afară de Mor – dar…

Pe chipul surorii mele se citea uimirea.

O uimea castelul din nori, provincia înverzită care se unduia departe dedesubt, împresurată cu mici sate cu acoperişuri roşii şi râuri late şi strălucitoare. O provincie mereu luxuriantă, plină de bogăţiile verii.

Şi m-am întrebat dacă şi eu arătasem aşa în ziua în care văzusem prima dată Velarisul. Dacă şi eu afişasem amestecul de uimire, mânie şi înţelegere a faptului că lumea era mare şi frumoasă şi, uneori, atât de copleşitoare cu minunile ei, încât era imposibil să te bucuri de tot într-o clipă.

Mai erau şi alte palate pe teritoriul Dimineţii – aşezate în mici oraşe specializate în tinichigerie, ceasornicărie şi alte lucruri inteligente. Aici… dincolo de satele culcuşite pe dealurile ţării, nu era industrie. Nu exista nimic în afară de palat, cer şi nori.

Am urcat pe scările spiralate, prăpastia de lângă marginea prea îngustă pierzându-se în stânca de culoare caldă, presărată cu tufe de trandafiri galbeni şi bujori pufoşi şi purpurii. O moarte frumoasă şi colorată.

Fiecare pas mă făcu să-mi adun puterile când am urcat în turn, Rhys ţinându-mă ferm de mână.

Aripile încă i se vedeau. El nu ezită niciun pas.

Amuzat şi curios, îşi îndreptă privirea spre

mine şi-mi spuse prin legătură: „Şi tu crezi că ar trebui să ne redecorăm casa?”

Am trecut prin camere în aer liber, pline de perne mari din mătase şi covoare somptuoase, pe lângă ferestrele ale căror geamuri erau aranjate în mozaicuri colorate, pe lângă urne din care se revărsa lavandă şi fântâni în care, sub razele blânde ale soarelui, susura cea mai limpede apă.

„Nu este un concurs”, i-am spus eu.

El mă strânse de mână. „Ei bine, dacă Thesan are un palat mai frumos, eu sunt singurul binecuvântat să am o Mare Doamnă lângă mine”.

Nu m-am putut abţine să roşesc, mai ales când Rhys adăugă: „În seara asta, vreau să porţi coroana aia în pat. Doar coroana”.

„Ticălosule!”

„Întotdeauna”.

Am zâmbit, iar el se aplecă lin ca să mă sărute pe obraz.

Mor bolborosi să o scutească.

Voci în surdină ajunseră la noi din sala în aer liber din vârful turnului de piatră solară – unele profunde, altele ascuţite şi altele vioaie – înainte să terminăm de urcat, ferestrele arcuite şi fără geamuri permiţând să se audă conversaţia dinăuntru.

„Trei sunt deja aici”, mă avertiză Rhys, iar eu am avut sentimentul că asta le şoptea acum Azriel lui Mor şi Cassian. „Helion, Kallias şi Thesan”.

Marii Lorzi ai Regatului Zilei, cel al Iernii şi gazda noastră din Regatul Dimineţii.

Ceea ce însemna că Regatul Toamnei şi cel al Verii – Beron şi Tarquin – nu sosiseră încă. Sau al

Primăverii.

Încă mă îndoiam că Tamlin avea să vină, dar Beron şi Tarquin... Poate că lupta îl făcuse pe Tarquin să se răzgândească. Iar Beron era destul de îngrozitor, încât probabil să se fi alăturat deja Hybernului, indiferent de manevrele lui Eris.

Am văzut cum Rhys înghiţi în sec când am urcat ultimele trepte spre uşa deschisă. Un pod lung lega cealaltă jumătate a turnului de interiorul palatului, de balustradele acestuia atârnând flori galbene de glicină. M-am întrebat dacă ceilalţi fuseseră conduşi pe scările acestea sau dacă asta se voia cumva a fi o insultă.

„Îţi ridici scuturile?” întrebă Rhys, dar eu ştiam că era conştient de faptul că mi le ridicasem din Velaris.

Tot aşa cum şi eu eram conştientă că el ridicase un scut mental şi fizic în jurul nostru, cu sau fără termeni de pace.

Şi, chiar dacă faţa îi era calmă şi umerii traşi înapoi, i-am spus: „Te văd, Rhys. Şi nu există nicio parte din tine pe care să nu o iubesc cu toată fiinţa mea”.

El îmi strânse mâna în semn de răspuns înainte să îmi pună degetele pe braţul lui, ridicându-l suficient cât să fi înfăţişat, probabil, o imagine destul de curtenească atunci când am intrat în sală.

„Să nu te ploconeşti în faţa nimănui!” fu tot ce îmi spuse.

Capitolul 43

Sala era şi nu era cum mă aşteptam. Scaune joase din lemn de stejar şi tapiţate fuseseră aranjate într-un cerc mare în mijlocul camerei – suficiente pentru toţi Marii Lorzi şi delegaţii lor. Unele, mi-am dat eu seama, fuseseră concepute să aibă loc şi pentru aripi.

Părea că nu era ceva neobişnuit, deoarece în jurul unui mascul zvelt de care mi-am amintit imediat de la Poalele Muntelui, stăteau adunaţi Fae înaripaţi. Dacă illyrienii aveau aripi ca de liliac, acestea erau… ca de pasăre.

„Peregrynii sunt rude îndepărtate ale Serafimilor lui Drakon şi îi oferă lui Thesan o mică legiune aeriană”, îmi spuse Rhys despre femelele şi masculii musculoşi cu armuri aurii. „Masculul din stânga lui este căpitanul şi iubitul lui”. Într-adevăr, masculul chipeş stătea un pic mai aproape de Marele său Lord, cu o mână pe sabia elegantă de lângă corp. „Încă nu au o legătură de împerechere, continuă Rhys, dar cred că Thesan nu a îndrăznit să o recunoască în timpul domniei Amaranthei. Ei îi plăcea să le smulgă penele – una câte una. Odată, şi-a făcut o rochie din ele”.

Am încercat să nu tresar când am păşit pe podeaua din marmură lustruită, piatra fiind încălzită de soarele care intra prin bolţile deschise. Ceilalţi se uitaseră spre noi, unii şoptind la vederea aripilor lui Rhys, dar eu mi-am îndreptat atenţia spre adevăratul giuvaier din cameră: reflexia bazinului.

În locul unei mese care să ocupe spaţiul dintre cercul de scaune se zărea reflexia unui bazin rotund şi puţin adânc, cioplit în podea. Apa

întunecată era plină cu nuferi roz şi aurii, cu frunze late ca mâna unui mascul, iar dedesubt, peşti portocalii şi ivorii înotau leneş.

„Mi-aş dori şi eu aşa ceva”, i-am recunoscut lui Rhys.

Prin legătură l-am simţit amuzându-se. „Am să-mi notez pentru aniversarea ta”.

Mai multe flori de glicină se răsuceau pe stâlpii care înconjurau spaţiul şi, de-a lungul meselor lipite de cei câţiva pereţi, nenumărate tufe de bujori de culoarea vinului îşi desfăceau petalele mătăsoase, între vaze, fuseseră aşezate tăvi şi coşuri cu mâncare – produse de patiserie, cărnuri preparate – şi ghirlandele de fructe ne făceau semn din faţa cănilor din cositor cu băuturi răcoritoare.

Apoi erau cei trei Mari Lorzi.

Nu eram singurii care se îmbrăcaseră elegant.

Rhys şi cu mine ne-am oprit la jumătatea distanţei.

Îi cunoşteam pe toţi – mi-i aminteam din lunile petrecute la Poalele Muntelui. Rhys îmi povestise trecutul lor în timpul antrenamentelor. M-am întrebat dacă îşi simţiră puterea în mine când îşi îndreptară atenţia spre noi.

Thesan înaintă, încălţările lui splendide, cu broderii, nescoţând niciun zgomot pe podea. Tunica îi era mulată pe pieptul zvelt, dar pantalonii largi – asemănători celor preferaţi de Amren – foşniră când se apropie. Pielea bronzată şi părul îi erau aurii, ca şi când răsăritul le-ar polei permanent, dar ochii oblici, de un căprui închis, erau cea mai minunată trăsătură a lui. El se opri la

câţiva paşi distanţă, atent la mine şi la Rhys, la anturajul nostru, la aripile pe care Rhys şi le ţinea strânse la spate.

— Bine aţi venit! spuse Thesan, cu o voce la fel de profundă şi de intensă ca privirea sa. Iubitul lui ne monitoriza fiecare respiraţie de la câţiva paşi distanţă, dându-şi, fără îndoială, seama că la fel făceau şi însoţitorii noştri, aflaţi în urma noastră. Sau, de vreme ce tu ai stabilit întâlnirea asta, poate că ar trebui să ne şi întâmpini, spuse gânditor Thesan.

Un zâmbet slab traversă chipul perfect al lui Rhys, umbrele răsucindu-i-se printre şuviţele de păr. El renunţase la a-şi mai controla puterea – fie şi un pic. Toţi o făcuseră.

— Poate că eu am solicitat să ne întâlnim, Thesan, dar tu ai fost destul de amabil, încât să ne pui la dispoziţie reşedinţa ta frumoasă.

Thesan dădu din cap în semn de mulţumire, considerând poate nepoliticos să întrebe de aripile nou dezvăluite ale lui Rhysand, şi apoi se întoarse spre mine.

Ne-am uitat unul la celălalt, în timp ce însoţitorii mei făcură o plecăciune în spatele meu, la fel cum şi eu ar fi trebuit să fac, în calitate de soţie a unui Mare Lord.

Totuşi n-am făcut decât să stau şi să mă holbez.

Rhys nu interveni – nu în cazul acestui prim test.

Regatul Răsăritului – darul vindecării, cel care îmi permisese să-i salvez viaţa lui Rhysand, care mă trimisese la Suriel în ziua în care aflasem

adevărul ce avea să-mi schimbe nemurirea.

I-am zâmbit reţinut lui Thesan.

— Casa ta este minunată!

Dar Thesan îşi îndreptase atenţia spre tatuajul meu. Ştiam că îl observase din clipa în care îşi dăduse seama că nu era pe mâna potrivită. Apoi, spre coroana de pe capul meu şi ridică din sprâncene.

Rhys ridică pur şi simplu din umeri.

Ceilalţi doi Mari Lorzi se apropiaseră şi ei, între timp.

— Kallias, îi zise Rhys celui cu păr alb, a cărui piele era atât de palidă, încât părea îngheţată.

Până şi ochii de un albastru răvăşitor semănau cu nişte bucăţi cioplite dintr-un gheţar, când se uită cu atenţie la aripile lui Rhys şi păru să le ignore imediat. El purta o jachetă tot de culoare albastră, brodată cu fir de argint, gulerul şi mânecile fiind mărginite cu blană albă de iepure. Aş fi considerat că haina şi, mai ales, cizmele maro, înalte până la genunchi şi căptuşite cu blană erau prea călduroase pentru ziua frumoasă, dar, având în vedere expresia lui rece, poate că avea sângele îngheţat. Trei Mari Spiriduşi îmbrăcaţi în culori asemănătoare rămaseră pe scaunele lor, iar unul dintre ei – o tânără femelă splendidă – se uită direct la Mor şi zâmbi.

Mor zâmbi, la rândul ei, sărind de pe un picior pe altul când Kallias deschise gura…

Apoi prietena mea ţipă.

Ţipă.

Femelele se grăbiră una spre cealaltă, iar ţipătul lui Mor se transformă într-un plânset uşor

când îşi aruncă braţele în jurul străinei zvelte şi o îmbrăţişă strâns. Şi braţele femelei tremurau când o apucă pe Mor.

Apoi râseră, plânseră şi dansară una în jurul celeilalte, oprindu-se ca să-şi studieze chipurile, ca să-şi şteargă lacrimile şi să se îmbrăţişeze din nou.

— Eşti neschimbată, spunea străina cu zâmbetul până la urechi. Cred că este aceeaşi rochie în care te-am văzut în…

— *Tu* eşti neschimbată! Porţi blană în mijlocul verii – cât de tipic…

— Se pare că i-ai adus pe suspecţii obişnuiţi…

— Din fericire, compania s-a îmbunătăţit cu nişte nou-sosiţi… Mor îmi făcu semn să vin. Trecuse o veşnicie de când o văzusem strălucind atât de puternic. Viviane, ea este Feyre! Feyre, ţi-o prezint pe Viviane, soţia lui Kallias!

M-am uitat la Thesan şi la Kallias, cel din urmă privindu-şi soţia şi pe Mor cu sprâncenele ridicate.

— Am încercat să-i sugerez să rămână acasă, spuse sec Kallias, dar m-a ameninţat că-mi îngheaţă vintrele.

Rhys chicoti întunecat.

— Îmi sună cunoscut.

I-am aruncat o privire încruntată peste un umăr strălucitor – chiar la timp ca să văd rânjetul dispărând de pe chipul lui Kallias când, de data asta, se uită cu atenţie la Rhys, nu doar la aripile lui. Partenerului meu îi pieri zâmbetul, o oarecare încordare intensificându-se între el şi Kallias…

Dar eu ajunsesem lângă Mor şi Viviane şi nu m-am mai arătat curioasă când i-am strâns mâna femelei, surprinsă să o simt caldă.

Părul ei argintiu licărea în soare ca zăpada proaspătă.

— Soţie, spuse Viviane, ţâţâind. Ştii, încă mi se pare ciudat. De fiecare dată când cineva rosteşte cuvântul, mă tot uit peste umăr, ca şi când ar vorbi despre altcineva.

Kallias nu se adresă nimănui în mod special, din locul în care rămase cu faţa la Rhys şi cu spatele încordat, când zise:

— Trebuie să decid dacă mi se pare o insultă, de vreme ce o spune în fiecare zi.

Viviane scoase limba la el, dar Mor o strânse uşor de umăr.

— Era şi timpul.

Chipul palid al lui Viviane se îmbujoră.

— Da, ei bine... totul a fost altfel după cele întâmplate la Poalele Muntelui. Ea îşi îndreptă privirea de safir spre mine şi făcu o plecăciune. Mulţumesc pentru că mi-ai redat partenerul.

— Parteneri? spuse Mor voioasă, uitându-se între ei. Şi căsătoriţi, *şi* parteneri?

— Voi două vă daţi seama că asta este o întâlnire serioasă, zise Rhys.

— Şi că peştii din bazin sunt foarte sensibili la sunetele ascuţite, adăugă Kallias.

Viviane le făcu amândurora un gest vulgar care mă determină imediat să o plac.

Rhys se uită la Kallias cu ceea ce presupuneam a fi un fel de expresie a unui mascul care suferea de multă vreme, dar Marele Lord nu îi oglindi gestul.

Fără să mai fie amuzat şi afişând din nou răceala aceea, îl fixă cu privirea pe Rhys.

Mor îmi explicase că relaţia cu Regatul Iernii se… tensionase când ei ne salvaseră pe mine şi pe Lucien de pe gheaţă. Era o mânie care nu mai dispăruse după ceea ce se întâmplase la Poalele Muntelui…

Dar al treilea Mare Lord se apropiase, în sfârşit, din partea cealaltă a bazinului.

Cândva, tatăl meu făcuse negoţ cu aur şi pandantive cu lapis lazuli care proveneau din ruinele unui regat arid sud-estic, unde creaturile Fae domniseră precum zeii printre curmalii bătuţi de vânt şi palatele măturate de nisip. Culorile şi măiestria mă fermecaseră, dar mă arătasem mai interesată de încărcătura de smirnă şi smochine – tatăl meu îmi dăduse pe furiş câteva, în timp ce zăboveam prin biroul lui. Chiar şi acum le simţeam dulceaţa pe limbă şi parfumul pământiu şi nu îmi puteam explica de ce, dar… Mi-am amintit de colierul vechi şi de delicatesele rafinate când el veni spre noi.

Ţinuta îi fusese croită dintr-un singur val de material alb – nu era robă sau costum, ci mai degrabă o combinaţie între cele două, cu pliuri, şi care-i atârna pe corpul musculos. Brăţara de aur, cu un şarpe în poziţie verticală, care îi încercuia bicepsul puternic, compensa nuanţa de un negru aproape strălucitor a pielii neagră, iar coroana lucitoare din spini aurii – erau razele soarelui, mi-am dat eu seama – îi strălucea pe părul negru.

Era întruparea soarelui. Influent, cu o eleganţă leneşă, în stare să-şi afişeze bunătatea şi mânia. Aproape la fel de frumos ca Rhysand. Şi, cumva, mai rece decât Kallias.

Cei din anturajul Marelui Spiriduş erau aproape la fel de numeroşi ca ai noştri, îmbrăcaţi cu veşminte asemănătoare, de diverse culori strălucitoare – cobalt, roşu şi ametist – unii erau fardaţi cu pricepere şi toţi erau în formă, strălucind de sănătate.

Dar poate că puterea lor fizică... *a lui* era o înşelătorie.

Deoarece celălalt titlu al lui Helion era Spintecătorul de Vrăji şi se zvonea că, în cele o mie de biblioteci ale lui, s-ar fi aflat toate cunoştinţele lumii. Poate că toată cunoaşterea îl făcuse prea conştient, prea rece în spatele ochilor strălucitori.

Sau poate devenise aşa după ce Amarantha prădase bibliotecile. M-am întrebat dacă revendicase ceea ce îi luase sau dacă jelise lucrurile incendiate.

Până şi Mor şi Viviane puseseră capăt conversaţiei când Helion se opri la o distanţă sigură.

Puterea lui îi scosese pe prietenii mei din Hybern. Puterea lui mă făcea să strălucesc ori de câte ori făceam dragoste cu Rhys şi inima-mi bătea cu veselie.

Helion făcu semn din bărbia-i pătrată spre Rhys, singurul dintre ei deloc surprins de aripile partenerului meu, dar îşi aţinti privirea de un galben intens asupra mea.

— Tamlin ştie ce este ea?

Vocea îi era într-adevăr mai rece decât a lui Kallias, iar întrebarea... atât de atent formulată.

— Dacă te referi la faptul că este frumoasă şi inteligentă, atunci, da... cred că ştie, zise Rhys

tărăgănat.

Helion se uită direct la el.

— Ştie că este partenera ta şi Mare Doamnă?

— *Mare Doamnă?* strigă Viviane, dar Mor îi făcu semn să tacă, îndepărtând-o ca să-i şoptească.

Thesan şi Kallias mă studiară fără să se grăbească.

Cassian şi Azriel se apropiară uşor, ca o briză nocturnă.

— Dacă va sosi, spuse Rhys calm, presupun că va afla.

Helion râse întunecat. Periculos – acest Mare Lord bronzat era mortal.

— Mereu mi-a plăcut de tine, Rhysand.

Thesan înaintă, ca o gazdă bună. Pentru că râsetul acela promitea, într-adevăr, violenţă. Iubitul lui şi ceilalţi peregryni părură să ia poziţii defensive – ori ca să-l protejeze pe Marele lor Lord, ori doar ca să ne aducă aminte că eram invitaţi în casa lor.

Dar Helion îşi îndreptă atenţia spre Nesta şi o privi insistent.

Ea îl fixă cu privirea, calmă şi indiferentă.

— Cine este invitata ta? întrebă Marele Lord al Zilei un pic prea încet pentru gustul meu.

Cassian nu lăsă deloc să se înţeleagă că el o *cunoştea* pe Nesta, însă nu se mişcă niciun pic din poziţia sa defensivă. Nici Azriel.

— Este sora mea şi emisarul nostru în tărâmurile oamenilor, i-am spus eu în cele din urmă, venind lângă ea. Şi ne va spune povestea ei când vor sosi şi ceilalţi.

— Este Fae.

— Serios, spuse Viviane în şoaptă.

Horcăitul lui Mor fu întrerupt când Kallias ridică o sprânceană la ele. Helion le ignoră.

— Cine a făcut-o? întrebă politicos Thesan, înclinându-şi capul.

Nesta îl studie pe Thesan, apoi pe Helion şi pe Kallias.

— Hybernul, spuse ea simplu, fără un licăr de teamă în privire şi capul ridicat.

Ei rămaseră tăcuţi de uimire.

Dar mă săturasem să se holbeze la sora mea. Am luat-o de braţ, îndreptându-mă spre scaunele cu spătar jos, despre care am presupus că ne erau rezervate.

— Au aruncat-o în Cazan, am spus eu. Împreună cu cealaltă soră a mea, Elain. M-am aşezat lângă Nesta şi i-am privit pe cei trei Mari Lorzi fără pic de educaţie, respect sau politeţe. După ce Marea Preoteasă, Ianthe şi Tamlin le-au vândut lor Prythianul şi familia mea.

Nesta confirmă dând din cap în tăcere.

Ochii lui Helion ardeau ca o forjă.

— Asta e o acuzaţie serioasă, mai ales la adresa fostului tău iubit.

— Nu este o acuzaţie, am spus eu, împreunându-mi mâinile în poală. Suntem cu toţii aici, iar acum vom face ceva în privinţa asta.

Mândria licări prin legătură.

Iar atunci Viviane îi mormăi lui Kallias, împungându-l în coaste:

— De ce nu pot fi şi eu o Mare Doamnă?

*

Ceilalţi întârziară.

Ne-am aşezat pe scaunele din jurul bazinului, însoţitorii foarte manieraţi ai lui Thesan aducându-ne farfurii cu mâncare şi pocaluri cu sucuri exotice, de pe mesele lipite de perete. Conversaţia se opri pentru câteva momente, apoi fu reluată, Mor şi Viviane stând una lângă cealaltă, ca să recupereze ceea ce păreau a fi cincizeci de ani de bârfe.

Viviane nu mai fusese la Poalele Muntelui. Ca şi prietena ei din copilărie, Kallias fusese excesiv de protector cu ea de-a lungul anilor – o pusese pe femela inteligentă să patruleze graniţa zeci de ani ca să evite intrigile de la curte. Nu o lăsase nici în preajma Amaranthei. Nu lăsase pe nimeni să miroasă ce simţea pentru prietena lui cu păr alb, care nu ştia că el o iubise toată viaţa lui. Iar în ultimele clipe, când puterea îi fusese luată de vraja aceea… Kallias îşi trimisese rămăşiţele ca să o avertizeze. Ca să-i spună lui Viviane că o iubea. Iar apoi o implorase să-i protejeze poporul, iar ea îl ascultase.

Când Mor şi prietenii mei protejaseră Velarisul, Viviane îşi ascunsese şi protejase micul oraş pe care-l avea în pază, oferindu-le siguranţă celor care ajungeau acolo.

Fără să uite vreodată de Marele Lord şi prieten prins la Poalele Muntelui, neîncetând să caute o cale de a-l elibera. Mai ales când Amarantha îşi dezlănţuise ororile asupra regatului său ca să-l distrugă şi să-l pedepsească. Totuşi, Viviane îi ţinuse uniţi. Şi în domnia terorii – în toţi acei ani – ea îşi dăduse seama ce însemna Kallias pentru ea,

ce simţea pentru el.

În ziua întoarcerii acasă, se teleportase direct la ea.

Ea îl sărutase înainte să poată spune ceva. El îngenunchease atunci şi îi ceruse să fie soţia lui.

După o oră, îşi depuseseră jurămintele într-un templu. Iar în noaptea aceea – *când ştii tu ce,* îi zâmbi Viviane lui Mor – legătura de parteneriat se stabilise în sfârşit.

Povestea ne ocupă tot timpul cât am aşteptat, de vreme ce Mor voia detalii. Multe. Unele indecente, care îl făcură pe Thesan să se înece cu vinul de soc. Dar Kallias îi zâmbi soţiei şi partenerei sale, destul de strălucitor şi cald, încât, în ciuda coloritului rece, *el* ar fi trebuit să fie Marele Lord al Zilei.

Nu brutalul Helion cu limba ascuţită, care ne urmărea pe mine şi pe sora mea ca un vultur. Unul mare şi auriu, cu gheare foarte ascuţite.

M-am întrebat în ce bestie se transforma; dacă îi creşteau aripi, ca lui Rhysand. Şi gheare.

Dacă şi Thesan o făcea – cu aripi albe ca ale vigilenţilor peregryni care rămaseră tăcuţi, iubitul lui cu privire feroce neadresând niciun cuvânt nimănui. Poate că Marii Lorzi ai Regatelor Solare aveau aripi pe sub piele, un dar din cerurile pe care regatele lor pretindeau că le stăpâneau.

Trecu o oră înainte ca Thesan să anunţe:

— A sosit Tarquin!

Gura mi se uscă şi o linişte stânjenitoare puse stăpânire peste toată încăperea.

— Am auzit de rubinele de sânge. Helion rânji la Rhys, jucându-se cu brăţara de aur de pe

bicepsul său. *Asta* e o poveste pe care vreau să mi-o spui.

Rhys flutură indiferent o mână.

— Toate la timpul lor. „Ticălosul”, îmi spuse el făcându-mi semn din ochi.

Imediat după aceea, însă, Tarquin îşi făcu apariţia în sală, pe cea mai înaltă treaptă, flancat de Varian şi de Cresseida.

Varian se uită printre noi după cineva care nu era acolo şi se încruntă când îl văzu pe Cassian, aşezat în stânga Nestei. Cassian doar îi rânji încrezut.

„Am distrus o clădire”, spusese Cassian cândva despre ultima vizită în Regatul Verii, ţinut în care accesul îi era acum *interzis.* Aparent, nici măcar faptul că îi ajutase în luptă nu anulase interdicţia.

Tarquin ne ignoră pe Rhysand şi pe mine – ne ignoră pe toţi, inclusiv aripile lui Rhys – în timp ce îşi cerea, formal, scuze pentru întârziere, dând vina pe atac. Şi probabil că era adevărat. Sau poate că se gândise până în ultimul minut dacă să vină, în ciuda acceptării invitaţiei.

El şi Helion erau aproape la fel de încordaţi şi doar Thesan părea să fie în relaţii bune cu el. Mai bine spus, neutre. Kallias devenise şi mai rece… mai distant.

Prezentările fură făcute, iar apoi…

Un însoţitor îi şopti lui Thesan că Beron şi *toţi* fiii săi sosiseră. Zâmbetul dispăru imediat de pe buzele şi din privirea lui Mor.

Şi din a mea.

Violenţa care clocotea în prietenii mei era suficientă cât să ne facă apa de la degetele de la

picioare să fiarbă atunci când Marele Lord al Toamnei trecu pe sub boltă urmat de fiii lui şi având-o pe soţia sa – pe mama lui Lucien – alături. Ochii ei roşiatici scrutară camera, ca şi când şi-ar fi căutat fiul pierdut. În schimb, privirea i se opri asupra lui Helion, care simulă o plecăciune. Ea se uită rapid în altă parte.

Cândva, îmi salvase viaţa… la Poalele Muntelui, pentru ca, la rândul meu, să-i cruţ viaţa lui Lucien.

Se întreba unde era acum fiul ei pierdut? Auzise zvonurile pe care le răspândisem, minciunile pe care le născocisem? Nu puteam să-i spun că Lucien căuta o regină fermecată pe continent, ferindu-se de armate, ca să găsească o urmă de salvare.

Beron – tras la faţă şi cu barba cafenie – nu se uită decât la Marii Lorzi adunaţi, dar fiii lui rămaşi ne rânjiră superior, suficient cât peregrynii să-şi zburlească penele. Până şi Varian îşi dezgoli dinţii în semn de avertisment la privirea urâtă a lui Cresseida. Tatăl lor nu se deranjă să îi controleze.

Dar Eris o făcu.

La un pas în urma tatălui său, Eris şopti: „Destul”, iar fraţii lui mai mici se supuseră. Toţi trei.

Beron nu lăsă să se observe dacă îi păsa ori nu. Nu, el se opri în mijlocul camerei, cu mâinile împreunate în faţă şi se încruntă ca şi când am fi fost o haită de corcituri.

Beron, cel mai bătrân dintre noi şi, cel mai îngrozitor.

Rhys îl salută calm, deşi puterea lui era un

munte întunecat care se cutremura sub noi.

— Nu mă surprinde că ai întârziat, având în vedere că fiii tăi au fost prea lenţi ca să-mi prindă partenera. Presupun că este o trăsătură de familie.

Beron strâmbă un pic din buze când se uită la mine şi la coroana mea.

— Parteneră… şi Mare Doamnă.

M-am uitat plictisită în ochii lui şi la detestabilii săi fii, la Eris.

Eris îmi zâmbi, amuzat şi dispreţuitor, totodată. Ar fi purtat masca aceea când i-ar fi pus capăt vieţii tatălui său şi i-ar fi furat tronul?

Cassian îl urmărea pe viitorul Mare Lord ca un uliu care îşi studiază următoarea masă. Eris catadicsi să arunce o privire la generalul illyrian şi îşi înclină capul în semn de invitaţie, atingându-şi subtil stomacul. Pregătit pentru runda a doua.

Apoi, Eris îşi îndreptă atenţia spre Mor, măsurând-o din priviri cu un dispreţ care mă făcu să văd roşu în faţa ochilor. Mor îl fixă nepăsătoare cu o privire plictisită.

Chiar şi Viviane îşi muşca buza. Aşadar, ştia şi ea ce păţise Mor – ceea ce determina prezenţa lui Eris.

Neştiind de întâlnirea care se organizase deja, de impactul alianţei păcătoase, Azriel rămăsese încremenit, de parcă nici nu mai respira. Dacă Mor observa sau nu, dacă ştia sau nu că, deşi încercase să treacă peste înţelegerea pe care o făcusem, vinovăţia încă îl bântuia pe Azriel, chipul ei nu exprima nimic.

Se aşezară pe ultimele scaune.

Nu mai rămase niciun scaun liber, iar asta

spunea multe despre planurile lui Tamlin.

Am încercat să mă ţin tare în scaunul meu când însoţitorii se îngrijiră de Regatul Toamnei, aşa cum am stabilit cu toţii.

Thesan, ca gazdă, începu.

— Rhysand, tu ai stabilit întâlnirea aceasta. Ai insistat să ne întâlnim mai devreme decât intenţionam să o facem. Acum ar fi timpul să ne explici ce este atât de urgent.

Rhys clipi încet.

— Cu siguranţă, armatele invadatoare care acostează pe ţărmurile noastre explică multe.

— Deci ne-ai chemat ca să facem ce, mai exact? îl provocă Helion, rezemându-şi antebraţele de coapsele musculoase şi sclipitoare. Să aduni o armată unită?

— Printre altele, spuse cu blândeţe Rhys. Noi…

Intrarea fu aproape aceeaşi.

Aproape aceeaşi ca în noaptea din vechea căsuţă a familiei, când uşa se sfărâmase şi o bestie dăduse buzna înăuntru, odată cu gerul, şi urlase la noi.

El nu se deranjă să aterizeze pe balcon sau cu escortele. Nu avea un anturaj.

Ca un fulger, urât ca o furtună de primăvară, el se teleportă chiar în cameră.

Sângele mi se răci mai mult decât gheaţa lui Kallias când Tamlin apăru şi zâmbi ca un lup.

Capitolul 44

Tăcere absolută. Linişte absolută.

Am simţit tremurul magiei alunecând prin

cameră când scuturile se ridicară rând pe rând în jurul tuturor Marilor Lorzi şi al suitei lor. Cel pe care Rhysand îl ridicase deja în jurul nostru, acum întărindu-se… Furia îi contura esenţa. Furia şi supărarea, chiar dacă partenerul meu era plictisit – indolent.

Am încercat să afişez prudenţa rece cu care îl privea Nesta sau dispreţul vag de pe chipul lui Mor, dar nu mi-a ieşit niciuna din două.

Îi cunoşteam toanele, temperamentul.

Aici era Marele Lord care sfâşiase creaturile naga; aici era Marele Lord care o împunsese pe Amarantha cu sabia lui Lucien şi îi sfâşiase gâtul cu dinţii.

Toate acestea se oglindeau în ochii verzi când se uită atent la mine, la Rhys. Dinţii lui Tamlin erau albi precum oasele ciugulite de corbi când zâmbi larg.

Thesan se ridică de pe scaun, căpitanul său rămânând aşezat lângă el, deşi cu mâna pe sabie.

— Nu te aşteptam, Tamlin! Thesan gesticulă cu o mână subţire spre însoţitorii slugarnici. Aduceţi-i un scaun Marelui Lord!

Tamlin nu-şi luă privirea de la mine. De la noi.

Zâmbetul îi mai pieri, fiind totuşi cumva mai neliniştitor şi mai urât.

Era îmbrăcat cu obişnuita sa tunică verde – fără coroană sau podoabe. Nici urmă de altă centură în locul celei pe care i-o furasem.

Beron spuse tărăgănat:

— Tamlin, admit că sunt surprins să te văd aici. Tamlin continua să se concentreze asupra mea şi a fiecărei respiraţii. Zvonurile spun că acum eşti loial

altcuiva.

Tamlin îşi mută privirea, dar în jos. Spre inelul de pe degetul meu. Spre tatuajul care îmi împodobea mâna dreaptă, coborând sub mâneca strălucitoare de un albastru-deschis a rochiei mele. Apoi, mai sus, direct la coroana pe care mi-o alesesem singură.

Nu ştiam ce să spun. Ce să fac cu trupul meu; cum să respir.

Fără măşti, fără minciuni, fără înşelătorii. Adevărul era acum gol, în faţa lui. Ce făcusem de furie, minciunile pe care i le spusesem. Tărâmul şi oamenii care, din cauza mea, deveniseră vulnerabili în faţa Hybernului. Iar acum, că mă întorsesem la familia mea, la partenerul meu…

Furia mea topită se răcise în ceva ascuţit şi fragil.

Însoţitorii aduseră un scaun, punându-l între unul dintre fiii lui Beron şi anturajul lui Helion. Niciunul nu păru încântat de asta, deşi nu fură destul de proşti să se ferească în timp ce Tamlin se aşeză.

El nu spuse nimic. Niciun cuvânt.

Helion flutură o mână acoperită cu cicatrice.

— Să continuăm, aşadar!

Thesan îşi drese vocea. Nimeni nu se uită spre el.

Nu când Tamlin studie mâna pe care Rhys şi-o sprijinise de genunchiul meu strălucitor.

Practic, sila din ochii lui Tamlin clocotea.

Nimeni, nici măcar Amarantha nu se uitase vreodată la mine cu o asemenea ură.

Nu, Amarantha nu mă cunoscuse cu adevărat –

ura ei fusese superficială, născută dintr-un trecut personal care otrăvea totul. Însă Tamlin… Tamlin mă cunoştea. Acum mă ura pe deplin.

El deschise gura, iar eu m-am pregătit.

— S-ar părea că trebuie să vă felicit.

Cuvintele erau monotone şi totuşi tăioase, ca ghearele ascunse acum sub pielea sa aurie.

Nu am spus nimic.

Rhys se uită pur şi simplu în ochii lui Tamlin. Avea un chip de gheaţă, dincolo de care clocotea şi se zvârcolea, prin legătura dintre noi, o furie devastatoare.

Dar partenerul meu se adresă lui Thesan, care se aşezase pe scaunul său şi părea departe de a fi relaxat:

— Putem discuta problema mai târziu.

Tamlin spuse calm:

— Nu vă opriţi din cauza mea.

Lumina din ochii lui Rhysand se stinse, ca şi când o mână întunecată ar fi şters stelele. Dar el se rezemă de spătar, retrăgându-şi mâna de pe genunchiul meu, ca să contureze lent, cercuri pe braţul de lemn al scaunului său.

— Nu mă interesează să îmi discut planurile cu inamicii.

Helion, din partea cealaltă a bazinului, rânji ca un leu.

— Nu, spuse Tamlin la fel de calm, treaba ta este doar să le strici.

Toate gândurile şi sunetele îmi ieşiră din minte.

Cassian, Azriel şi Mor erau nemişcaţi ca moartea, furia lor emanând din ei în valuri tăcute.

Dar Tamlin nu lăsă să se înţeleagă dacă observa sau dacă îi păsa că trei dintre cele mai periculoase persoane din această cameră se gândeau să îl ucidă.

Rhys ridică din umeri, schiţând un zâmbet.

— Mi se pare o alternativă mult mai puţin distructivă decât războiul.

— Şi totuşi iată-te, deoarece chiar tu l-ai început.

Clipitul lui Rhysand fu singurul semn al confuziei lui.

O gheară ieşi din montul lui Tamlin.

Kallias se încordă, o mână alunecându-i spre cotiera scaunului lui Viviane ca şi când s-ar fi aruncat în faţa lui. Dar Tamlin nu făcu decât să-şi treacă uşor gheara pe braţul sculptat al scaunului său, aşa cum o făcuse odată pe pielea mea. El zâmbi ca şi când ar fi ştiut exact la ce m-ar fi făcut gestul să mă gândesc, dar îi spuse partenerului meu:

— Dacă nu mi-ai fi furat mireasa în toiul nopţii, Rhysand, nu aş fi fost forţat să iau măsuri atât de drastice ca să o aduc înapoi.

— Soarele strălucea când te-am părăsit, Tamlin! am spus eu încet.

Ochii verzi se îndreptară spre mine, lucioşi şi străini. El pufni uşor, apoi îşi îndepărtă din nou privirea.

Mă ignora.

— De ce eşti aici, Tamlin? întrebă Kallias.

Gheara lui Tamlin intră adânc în lemn, chiar dacă vocea îi rămase calmă. Nu mă îndoiam că şi gestul acela era pentru mine.

— Am schimbat accesul în teritoriile mele ca să o recapăt pe femeia pe care o iubesc de la un sadic ce se joacă cu minţile tuturor ca şi când ar fi jucării. Am vrut să lupt cu Hybernul – să găsesc o cale să evit târgul pe care l-am făcut cu regele imediat ce ea s-ar fi întors. Doar că Rhysand şi clica lui au transformat-o într-unul de-ai lor. Iar ea s-a bucurat să îmi deschidă teritoriul pentru ca Hybernul să-l invadeze. Toate din cauza unei duşmănii neînsemnate – a ei sau a… stăpânului ei.

— Nu ai dreptul să rescrii povestea, am şoptit eu. Nu ai dreptul să manipulezi situaţia în avantajul tău.

Tamlin îşi înclină capul spre Rhys.

— Când i-o tragi, ai sesizat sunetul slab pe care-l scoate chiar înainte să aibă orgasm?

Căldura îmi înroşi obrajii. Asta nu era o luptă deschisă, ci o distrugere atentă şi constantă a demnităţii şi credibilităţii mele. Beron radia încântat, în timp ce Eris supraveghea atent.

Rhys întoarse capul spre mine, măsurându-mă din cap până-n picioare. Apoi îl privi din nou pe Tamlin ca o furtună pe cale să se dezlănţuie.

Azriel spuse, cu o voce mai rece ca moartea:

— Fii atent cum vorbeşti despre Marea mea Doamnă!

Surpriza licări în ochii lui Tamlin şi apoi dispăru. Dispăru, înghiţită de furia pură când îşi dădu seama la ce servea tatuajul de pe mâna mea.

— Nu a fost suficient să-mi fii alături, nu-i aşa? Un zâmbet urât îi strâmbă buzele. Cândva, m-ai întrebat dacă vei fi Marea mea Doamnă, iar când te-am refuzat… El râse încet. Poate că te-am

subestimat. De ce să serveşti în regatul meu, când poţi conduce în al lui?

Tamlin se întoarse în sfârşit spre ceilalţi Mari Lorzi adunaţi împreună cu tot alaiul lor.

— Ei spun poveşti despre apărarea ţinutului nostru şi despre pace. Şi totuşi, *ea* a venit pe tărâmurile mele şi le-a expus complet Hybernului. *Ea* mi-a luat Marea Preoteasă şi i-a distrus mintea, după ce i-a rupt oasele de ciudă. Iar dacă vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu fata umană care s-a dus la Poalele Muntelui ca să ne salveze… Uitaţi-vă la masculul de lângă ea! Gândiţi-vă la ce are de câştigat – la ce au *ei* de câştigat din acest război sau din lipsa lui. Vom lupta cu Hybernul doar ca să ne trezim cu un Rege şi o Regină a Prythianului? Ea şi-a dovedit ambiţia şi aţi văzut cum el a fost mai mult decât bucuros să o servească pe Amarantha, ca să scape nevătămat.

Am făcut un efort să nu mârâi, să nu apuc braţele scaunului şi să urlu la el.

Rhys râse malefic.

— Bine jucat, Tamlin! Înveţi repede!

Mânia îi contorsionă chipul lui Tamlin din cauza tonului superior, dar el se întoarse spre Kallias.

— M-aţi întrebat de ce sunt aici? Aş putea să vă întreb acelaşi lucru. El făcu semn din bărbie spre Marele Lord al Iernii, spre Viviane şi alţi câţiva membri ai suitei lor care rămăseseră tăcuţi. Vreţi să-mi spuneţi că, după ce s-a întâmplat la Poalele Muntelui, suportaţi să lucraţi cu el?

Cu un deget, arătă spre Rhysand.

Am vrut să-i rup degetul şi să i-l dau de mâncare lui Middergard Wyrm.

Strălucirea argintie a lui Kallias se întunecă.

Chiar şi Viviane păru să se întunece.

— Am venit aici pentru că vrem să decidem singuri asta.

Mor se holba întrebătoare şi tăcută la prietena ei. Viviane, pentru prima dată de când sosisem, nu se uită spre ea, ci doar la partenerul ei.

Rhys le spuse încet, tuturor:

— Nu am fost deloc implicat în asta.

Ochii lui Kallias se aprinseră ca o flacără albastră.

— Ai stat lângă tronul ei când s-a dat ordinul.

Am urmărit, cu stomacul întors pe dos, cum pielea aurie a lui Rhys se albi.

— Am încercat să o opresc.

— Spune-le asta părinţilor celor douăzeci şi patru de copii pe care i-a măcelărit, zise Kallias. Spune-le că ai *încercat.*

Uitasem. Uitasem de partea aceea josnică a trecutului Amaranthei. Se întâmplase când eram încă în Regatul Primăverii – unul dintre contactele lui Lucien din Regatul Iernii reuşise să trimită pe furiş un raport. Despre douăzeci şi patru de copii ucişi de „năpastă”. De Amarantha.

Rhys îşi încordă buzele.

— Nu trece nicio zi în care să nu-mi aduc aminte de asta, le spuse lui Kallias, lui Viviane şi însoţitorilor lor. Nici măcar o zi.

Nu ştiusem.

Cândva, în urmă cu multe luni, îmi spusese că erau amintiri pe care nu putea să le împărtăşească – nici măcar cu mine. Presupusesem că asta avea legătură cu ceea ce îi făcuse Amarantha, nu… şi cu

ce fusese forţat să urmărească, să îndure, legat şi prins.

Şi să rămână alături de Amarantha, în timp ce ea ordona uciderea acelor copii…

— Faptul că îţi aminteşti, spuse Kallias, nu îi aduce înapoi, nu-i aşa?

— Nu, zise clar Rhys. Nu îi aduce. Iar acum lupt ca să mă asigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Viviane se uită când la soţul ei, când la Rhys.

— Nu am fost de faţă la Poalele Muntelui. Dar aş vrea să aud, Mare Lord, cum ai încercat să o opreşti.

Durerea îi încordă faţa. Nici ea nu reuşise să prevină oroarea cât îşi păzise mica bucată de teritoriu.

Rhys nu spuse nimic.

Beron pufni.

— În sfârşit, ai rămas fără cuvinte, Rhysand?

Am pus o mână pe braţul lui Rhys. Nu mă îndoiam că Tamlin observă, dar nu îmi mai păsa. I-am spus partenerului meu, fără să mă deranjez să vorbesc încet:

— Te cred.

— Spune numele femeii care i-a zis Amaranthei numele unei alte fete nevinovate, ca să o ucidă şi pe ea, în loc să-şi rostească numele, replică Beron.

Am blocat cuvintele şi amintirea lui Clare.

Rhys înghiţi în sec şi eu l-am strâns mai puternic de braţ.

Vocea îi era răguşită când îi spuse lui Kallias:

— Când oamenii tăi s-au răsculat…

Ei o făcuseră, mi-am amintit. Regatul Iernii se

răsculase împotriva Amaranthei. Iar copiii… acela fusese răspunsul Amaranthei. Pedeapsa ei pentru neascultare.

— Ea a fost furioasă. A vrut să vă ucidă, Kallias.

Viviane se albi la faţă.

— Eu… am convins-o că nu i-ar fi folosit la nimic, continuă Rhys.

— Cine ştia că un penis ar putea fi atât de convingător?! întrebă Beron.

— Tată, spuse Eris în al cărui glas se simţea un avertisment.

Cassian, Azriel, Mor şi cu mine ne-am fixat privirile asupra lui Beron. Niciunul dintre noi nu zâmbea.

Poate că Eris avea să devină Mare Lord mai curând decât plănuia.

Dar Rhys continuă să-i spună lui Kallias:

— Ea a renunţat la ideea de a te ucide. Rebelii tăi erau morţi – am convins-o că asta era suficient. Credeam că povestea ajunsese la final. Respiraţia i se poticni un pic. Am aflat doar odată cu tine. Cred că a perceput faptul că te-am apărat ca pe un semn de avertizare – nu mi-a spus nimic. Şi m-a ţinut… închis. Am încercat să intru în minţile soldaţilor pe care i-a trimis, dar constrângerea ei asupra puterii mele a fost prea puternică încât să îi reţin şi zarurile erau deja aruncate. Ea… a trimis un daemati cu ei. Ca să…

El ezită. Minţile copiilor fuseseră distruse.

— Cred că a vrut să te facă să ai îndoieli în privinţa mea. Ca să ne împiedice să ne aliem vreodată împotriva ei.

Ce trebuie să fi văzut în minţile soldaţilor…

— Unde te-a ţinut închis?

Întrebarea veni din partea lui Viviane, care se cuprinse cu braţele.

Nu eram pe deplin pregătită pentru asta când Rhys spuse:

— În dormitorul ei.

Prietenii mei nu îşi ascunseră furia şi suferinţa faţă de detaliile pe care nu le spusese nici măcar lor.

— Poveşti şi vorbe, zise Tamlin, întinzându-se pe scaun. Ai vreo dovadă?

— *Dovada...* mârâi Cassian, ridicându-se pe jumătate de pe scaun, aripile începând să i se înfoaie.

— Nu, interveni Rhys în timp ce Mor îl blocă pe Cassian cu un braţ, forţându-l să se aşeze. Jur pe viaţa partenerei mele! îi mai spuse el lui Kallias.

În cele din urmă, îmi acoperi mâna cu a lui.

Pentru prima dată de când îl cunoşteam, pielea lui Rhys era lipicioasă.

M-am întins prin legătură, tocmai când Rhys se uită în ochii lui Kallias. Nu aveam cuvinte. Eram doar eu cu sufletul meu, când m-am lipit de scuturile lui înalte din diamant negru.

El ştiuse ce l-ar fi costat venirea aici şi prezentarea noastră aşa cum eram. Ce ar fi trebuit să dezvăluie în afară de aripile pe care le preţuia atât de mult.

Tamlin îşi dădu ochii peste cap. M-am străduit din răsputeri să nu îl atac şi să nu îi scot ochii.

Dar orice ar fi citit Kallias pe chipul lui Rhys şi în cuvintele lui... Îl ţintui pe Tamlin cu o privire dură şi îl întrebă din nou:

— De ce ai venit *aici,* Tamlin?

Lui Tamlin îi zvâcni un muşchi al maxilarului.

— Am venit să vă ajut să luptaţi împotriva Hybernului.

— Pe naiba! mormăi Cassian.

Tamlin se încruntă la el. Cassian, strângându-şi frumos aripile când se rezemă din nou pe scaun, îi rânji strâmb.

— Să ne ierţi, dacă ne îndoim şi ezităm să ne împărtăşim planurile, interveni Thesan elegant.

— Chiar dacă am informaţii despre mişcările Hybernului?

Linişte. Tarquin, de partea cealaltă a bazinului, urmărea şi asculta – ori pentru că era cel mai tânăr dintre ei, ori poate că ştia că avea un avantaj dacă ne lăsa să ne luptăm între noi.

Tamlin îmi zâmbi.

— De ce crezi că i-am invitat la mine acasă? Pe teritoriul meu?

El mârâi încet, iar eu l-am simţit pe Rhys încordându-se când Tamlin îmi spuse:

— Cândva, ţi-am spus că voi lupta împotriva tiraniei, împotriva unui astfel de rău. Credeai că doar *tu* ai reuşit să mă împiedici? Dinţii îi erau de un alb strălucitor. Ţi-a fost atât de *uşor* să-mi spui că sunt un monstru, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am făcut pentru tine şi familia ta. El rânji dispreţuitor spre Nesta, care se încrunta dezgustată. Totuşi, după ce ai văzut tot ce a făcut *el* la Poalele Muntelui, ţi-ai desfăcut picioarele în faţa lui. Presupun că vă potriviţi. S-a prostituat pentru Amarantha zeci de ani. De ce să nu fii tu curva lui, în schimb?

— Ai grijă cum vorbeşti! izbucni Mor.

Mie îmi era greu să înghit… să respir.

Tamlin o ignoră complet şi flutură o mână spre aripile lui Rhysand.

— Uneori uit cine eşti. Acum v-aţi scos măştile sau este un alt şiretlic?

— Începi să devii obositor, Tamlin! spuse Helion, sprijinindu-şi capul într-o mână. Ceartă-te în altă parte şi lasă-ne pe noi să discutăm despre Război!

— V-aţi bucura cu toţii de Război, având în vedere cât de bine v-aţi descurcat în ultimul!

— Nimeni nu spune că Războiul nu poate fi şi profitabil, replică Helion.

Lui Tamlin i se ridică uşor buza când mârâitul său rezervat mă făcu să mă întreb dacă se dusese la Helion ca să-mi distrugă înţelegerea cu Rhys şi dacă Helion refuzase.

— Destul! spuse Kallias. Avem părerile noastre despre cum ar trebui să ne ocupăm de conflictul cu Hybernul. Privirea de gheaţă deveni severă când el se uită din nou la Tamlin. Eşti aici ca aliat al Hybernului sau al Prythianului?

Expresia zeflemitoare se transformă într-una hotărâtă.

— Sunt împotriva Hybernului.

— Dovedeşte-o! îl îndemnă Helion.

Tamlin ridică mâna şi un teanc de hârtii apăru pe mica masă de lângă scaunul său.

— Tabele cu armate, muniţii, depozite de otravă… Informaţii adunate cu atenţie în ultimele luni.

Toate acestea îmi erau adresate, pentru că

refuzam să îmi plec capul. Din cauză că stăteam atât de dreaptă, simţeam dureri de ambele părţi ale coloanei vertebrale.

— Pe cât de nobil pare, continuă Helion, cine poate spune că informaţiile sunt corecte sau că nu eşti agentul Hybernului şi că nu încerci să ne păcăleşti?

— Cine poate să garanteze că Rhysand şi acoliţii lui nu sunt agenţii Hybernului şi că toate astea nu sunt decât un şiretlic pentru a te face să cedezi fără să îţi dai seama?

— Doar nu vorbeşti serios, şopti Nesta. Mor îi aruncă surorii mele o privire ca şi când ar fi asigurat-o că el era serios.

— Dacă trebuie să ne aliem împotriva Hybernului, te descurci de minune să ne convingi să nu ne aliem, Tamlin, zise Thesan.

— Eu doar vă avertizez că ei ar putea să pretindă că sunt sinceri şi prietenoşi, dar asta nu schimbă faptul că *el* i-a încălzit patul Amaranthei timp de cincizeci de ani şi că a lucrat împotriva ei doar când lucrurile păreau să se schimbe. Vă avertizez că în timp ce pretinde că propriul oraş i-a fost atacat de Hybern, ei au scăpat remarcabil de bine – ca şi când ar fi anticipat atacul. Să nu credeţi că nu ar sacrifica nişte clădiri şi spiriduşi de rang inferior ca să vă atragă într-o alianţă, ca să vă facă să credeţi că aveţi un duşman comun. De ce doar Regatul Nopţii a dat de ştire despre atacul asupra Adnatei şi de ce au fost singurii care au sosit la timp ca să o facă pe salvatorii?

— Ei au primit vestea, interveni Varian calm, deoarece *eu* i-am avertizat.

Surprins, Tarquin întoarse capul spre vărul său, cu sprâncenele ridicate.

— Poate că şi tu lucrezi cu ei, îi spuse Tamlin Prinţului Adnatei. La urma urmei, eşti următorul la tron.

— Eşti nebun, i-am şoptit lui Tamlin când Varian îşi dezgoli dinţii. Tu auzi ce *spui?* Am arătat spre Nesta. Hybernul le-a transformat pe surorile mele în Fae după ce căţeaua *ta* de preoteasă le-a vândut!

— Poate că Rhysand îi controla deja mintea lui Ianthe. Şi ce tragedie este să rămână tinere şi frumoase? Eşti o actriţă bună – sunt sigur că e o trăsătură de familie.

Nesta râse încet.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva pentru toate astea, îi spuse ea lui Tamlin, poate că ar trebui să te uiţi mai întâi în oglindă.

Tamlin mârâi la ea.

— *Ai grijă!* mârâi şi Cassian la rândul său.

Tamlin se uită între sora mea şi Cassian, privirea zăbovindu-i asupra aripilor lui Cassian, strânse la spate, şi pufni.

— Se pare că şi alte preferinţe sunt trăsături ale familiei Archeron.

Puterea mea începu să vuiască – era un monstru ce se ridica, trezindu-se.

— Ce vrei? i-am spus eu printre dinţi. O scuză? Să mă târăsc înapoi în patul tău şi să pretind că sunt o soţie drăguţă?

— De ce aş vrea înapoi o stricată?

Obrajii mi se încălziră.

— În clipa în care l-ai lăsat să ţi-o tragă ca un…

mârâi Tamlin.

O clipă, scuipă cuvintele pe unde colţii i se alungiră.

Şi apoi se opriră.

Tamlin încetă pur şi simplu să mai emită *sunete*. Închise gura, o deschise… încercă din nou.

Nu se auzi niciun sunet, nici măcar un mârâit.

Rhysand nu zâmbi şi nu afişă niciun licăr de amuzament batjocoritor când îşi rezemă capul de spătarul scaunului.

— Expresia unui peşte cu gura deschisă te prinde bine, Tamlin.

Ceilalţi, care urmăriseră totul cu dispreţ, amuzament şi plictis, se întoarseră acum spre partenerul meu cu o urmă de frică în privire când îşi dădură seama cine şi ce se afla mai exact printre ei.

Erau şi nu erau fraţi. Tamlin era un Mare Lord, la fel de puternic precum oricare dintre ei.

Cu excepţia celui de lângă mine. Rhys era atât de diferit de ei, tot aşa cum erau oamenii de Fae.

Uneori, ei uitau cât de adânc era puţul puterii şi ce fel de putere avea Rhys.

Dar când Rhysand îl lăsă pe Tamlin fără voce, îşi aduseră aminte.

Capitolul 45

Numai prietenii mei nu părură surprinşi.

Ochii lui Tamlin erau o flacără verde, lumina aurie licărind în jurul său când magia lui căută să scape de sub controlul lui Rhysand. Când el încercă de nenumărate ori să vorbească.

— Dacă vrei o dovadă că nu complotăm cu Hybernul, gândeşte-te la faptul că ar fi mai rapid să intru în minţile voastre şi să vă oblig să faceţi ce vreau eu.

Doar Beron fu destul de prost, încât să se arate sfidător. Eris doar îşi înclina corpul pe scaun, blocând calea spre mama lui.

— Şi totuşi, iată-mă! continuă Rhysand, fără să se catadicsească să îi arunce o privire lui Beron. Iată-ne pe toţi!

Linişte absolută.

Apoi, Tarquin, tăcut şi atent, îşi drese vocea.

Am aşteptat lovitura care ne-ar fi condamnat cu siguranţă. Noi eram hoţii – îl înşelaserăm, veniserăm în casa lui în pace şi furaserăm de la el; noi intraserăm în minţile lor, să ne asigurăm reuşita.

Tarquin ne spuse mie şi lui Rhysand:

— În ciuda avertismentului nesancţionat al lui Varian... El se încruntă la vărul său, care nici măcar nu părea să regrete. Aţi fost singurii care au venit să ne ajute. Singurii. Şi totuşi, nu aţi cerut nimic în schimb. De ce?

Rhys întrebă un pic răguşit:

— Nu asta fac prietenii?

O propunere subtilă şi tăcută.

Tarquin îl studie. Apoi se uită la mine şi la ceilalţi.

— Anulez rubinele de sânge. Să nu ne mai fim datori unii altora.

— Nu te aştepta ca Amren să-l returneze pe al ei, mormăi Cassian. S-a ataşat de el.

Aş fi putut jura că Varian schiţă un zâmbet.

Dar Rhys se întoarse cu faţa spre Tamlin, a cărui gură rămase închisă. Ochii îi erau încă vineţii. Iar partenerul meu îi spuse:

— Cred că vei lupta pentru Prythian.

Kallias nu părea prea convins. Nici Helion.

Rhys îşi retrase vraja care îi sugruma vocea lui Tamlin. Mi-am dat seama doar din cauza mârâitului slab pe care îl scoase, fără să mai încerce să atace sau să vorbească.

— Vine Războiul, declară Rhysand. Nu mă interesează să-mi risipesc energia certându-ne între noi.

Era bărbatul – masculul cel înţelept. Reţinerea lui, alegerea cuvintelor… Toate înfăţişau un portret atent al raţiunii şi al puterii. Dar Rhysand… Ştiam că vorbea serios. Chiar dacă Tamlin fusese implicat în uciderea familiei lui, chiar dacă el îşi jucase rolul în Hybern… Pentru patria noastră, pentru Prythian, avea să treacă peste astea. Era un sacrificiu care nu ar fi rănit pe nimeni în afară de el.

Dar Beron spuse:

— Poate că eşti înclinat să-l crezi, Rhysand, dar în calitate de persoană care împarte una dintre graniţe cu regatul lui, nu sunt atât de uşor de convins. El se uită crispat. Poate că fiul meu neascultător poate lămuri lucrurile. Unde este, mă rog?

Până şi Tamlin se uită spre noi… spre mine.

— Ajută la păzirea oraşului nostru, fu tot ce am spus şi nu era tocmai o minciună.

Eris pufni şi o studie pe Nesta, care îl fixă cu o privire dură.

— Păcat că nu aţi adus-o pe cealaltă soră! Am

auzit că partenera fratelui mai mic este o frumuseţe.

Dacă ştiau că Elain era partenera lui Lucien… Acum exista o altă cale, mi-am dat îngrozită seama. O altă cale de a-l ataca pe fratele mai mic pe care îl urau atât de mult şi atât de nejustificat. Târgul lui Eris cu noi nu indusese protecţia lui Lucien. Gura mi se uscă.

— Ce-ţi mai place să te auzi vorbind, Eris! replică lin Mor. Este bine de ştiut că unele lucruri nu se schimbă de-a lungul secolelor!

Cuvintele îl făcură pe Eris să zâmbească, joaca lor prudentă cum că nu se văzuseră de mulţi ani.

— Este bine de ştiut că, după cinci sute de ani, tot te mai îmbraci ca o curvă.

Într-o clipă, Azriel stătea jos.

În următoarea, trecuse prin scutul lui Eris cu o flacără de lumină albastră şi îl aruncase în spate, lemnul spulberându-se sub ei.

— Rahat! spuse Cassian şi ajunse imediat acolo… dar întâlni un zid albastru.

Azriel se închisese cu el înăuntru şi, când îl apucă pe Eris de gât cu mâinile pline de cicatrice, Rhys spuse:

— Destul!

Azriel îl strânse, Eris zbătându-se sub el. Nu era o luptă fizică – fusese interzisă, dar Azriel, cu puterea pe care i-o dădeau umbrele…

— *Ajunge,* Azriel! ordonă Rhys. Poate că umbrele care alunecau şi se răsuceau în jurul Îmblânzitorului Umbrelor îl ascundeau de furia magiei de legare. Ceilalţi nu interveniră, ca şi când s-ar fi întrebat acelaşi lucru.

Azriel îşi lăsă genunchiul – cu toată greutatea – în stomacul lui Eris. El nu scoase nicio vorbă când îl lăsă pe Eris fără aer. Flăcările lui Beron loviră scutul albastru de nenumărate ori, dar focul ricoşă şi sfârâi pe apă, iar cele rămase fură sfâşiate de umbre.

— Cheamă-ţi liliacul imens! îi ordonă Beron lui Rhys.

Rhys se bucura de situaţie, cu sau fără înţelegerea cu Eris – ar fi putut să-i pună capăt în câteva secunde. El îmi aruncă o privire ca şi când mi-ar fi spus asta şi ca să mă invite.

M-am ridicat în picioare cu genunchii surprinzător de fermi.

I-am simţit pe toţi încordaţi; am simţit privirea lui Tamlin ca pe un fier înroşit când m-am îndreptat spre Îmblânzitorul Umbrelor, rochia mea strălucitoare foşnind pe podeaua din spatele meu; când am atins cu o mână tatuată curbura scutului dur şi aproape invizibil, am spus:

— Haide, Azriel!

Azriel se opri.

Eris gâfâi când mâinile cicatrizate se relaxară şi Azriel îşi întoarse capul spre mine… furia rece de pe chipul său ţintuindu-mă pe loc.

Dar, dincolo de ea, aproape că am văzut imaginile care îl bântuiau: mâna pe care Mor i-o respinsese, suspinele şi chipul aiurit când ţipase la Rhys.

Iar acum, în spatele nostru, Mor tremura pe scaun. Era palidă şi tremura.

Eu i-am oferit o mână lui Azriel.

— Haide să stai lângă mine!

Nesta se mutase deja pe scaunul ei, iar lângă mine apăru un scaun liber.

Nu mi-am lăsat mâna să-mi tremure cât am ţinut-o întinsă şi am aşteptat.

Azriel îşi îndreptă privirea spre Eris, fiul Marelui Lord care gâfâia sub el, iar Îmblânzitorul Umbrelor se aplecă să-i şoptească la ureche ceva care îl făcu pe Eris să devină şi mai palid.

Dar scutul coborî şi umbrele dispărură în lumina soarelui.

Beron lovi doar ca focul său să ricoşeze din bariera mea dură. Mi-am ridicat privirea spre Marele Lord al Toamnei.

— Asta a fost a doua oară când v-am salvat pielea. Credeam că v-aţi săturat să fiţi umiliţi.

Helion râse, dar eu mi-am îndreptat din nou atenţia către Azriel, care mă apucă de mâna întinsă şi se ridică. I-am simţit asprimea cicatricelor pe degete, dar pielea lui era ca gheaţa pură.

Mor deschise gura ca să-i spună ceva lui Azriel, dar Cassian îi atinse genunchiul gol şi scuturã din cap. L-am condus pe Îmblânzitorul Umbrelor spre scaunul liber de lângă mine şi apoi m-am dus singură la masă ca să-i torn un pahar cu vin.

Nimeni nu vorbi înainte să i-l ofer şi să mă aşez.

— Ei sunt familia mea, le-am spus celor de faţă, vădit miraţi că îl servisem.

Tamlin doar scutură dezgustat din cap şi, într-un final, îşi retrase ghearele. Dar i-am întâlnit privirea înfuriată a lui Eris, vocea fiindu-mi la fel de rece precum chipul lui Azriel când am spus:

— Nu-mi pasă dacă suntem aliaţi în Războiul

acesta. Dacă îmi mai insulţi prietena, nu îl voi mai opri data viitoare!

Doar Eris ştia cât de departe ar fi mers alianţa şi ce informaţii ar fi putut condamna întâlnirea asta dacă vreuna dintre părţi le-ar fi dezvăluit. Informaţii care i-ar fi putut aduce moartea de mâna tatălui său.

Mor continua să se holbeze la Azriel, în timp ce acesta refuza să se uite la ea şi să facă altceva în afară de a-i arunca lui Eris acea privire ucigătoare.

Eris, în mod înţelept, îşi feri privirea şi spuse:

— Scuze, Morrigan!

Tatăl lui rămase chiar uimit auzind cuvintele. Dar ceva asemănător aprobării străluci pe chipul mamei sale când fiul ei cel mare se aşeză din nou.

Thesan îşi masă tâmplele.

— Asta nu prevesteşte nimic bun.

Dar Helion rânji la suita lui, sprijinindu-şi un picior peste celălalt şi expunându-şi coapsele puternice şi lucioase.

— Se pare că îmi datoraţi zece mărci de aur.

Părea că nu eram singurii care făcuseră pariuri, chiar dacă nimeni din anturajul lui Helion nu-i răspunse zâmbetului său batjocoritor.

Helion flutură o mână, iar teancul de hârtii întocmite de Tamlin zbură spre el pe un vânt-fantomă. Cu un pocnet de degete – pătate de cicatricele cauzate de mânuirea sabiei – alte teancuri apărură în faţa fiecărui scaun din cameră, inclusiv al meu.

— Copii, spuse el fără să-şi ridice privirea în timp ce frunzări documentele.

Era un truc util pentru un mascul a cărui

comoară nu era aurul, ci cunoaşterea.

Nimeni nu făcu nicio mişcare ca să atingă paginile din faţa noastră.

Helion ţâţâi.

— Dacă toate astea sunt adevărate, anunţă el, iar Tamlin mârâi la tonul arogant, atunci sugerez două lucruri: în primul rând, distrugerea depozitelor secrete de otravă ale Hybernului. Nu vom rezista mult timp dacă le-au transformat în atât de multe arme uşor adaptabile. Merită riscul de a le distruge.

Kallas ridică o sprânceană.

— Cum sugerezi să o facem?

— Ne vom ocupa noi de asta, se oferi Tarquin. Varian dădu aprobator din cap. Le suntem datori pentru Adriata.

— Nu este nevoie, zise Thesan.

Cu toţii ne-am uitat la el. Chiar şi Tamlin. Marele Lord al Dimineţii îşi împreună mâinile în poală.

— Un maestru arămar de-al meu aşteaptă de câteva ore. Aş vrea ca ea să ni se alăture acum.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată răspunde, o femelă Mare Spiriduş apăru la marginea cercului nostru şi făcu atât de rapid o plecăciune, că abia i-am putut zări pielea măslinie şi părul negru, lung şi mătăsos. Purta haine asemănătoare cu cele ale lui Thesan, mânecile îi fuseseră suflecate până la antebraţe, iar tunica descheiată la piept. Iar mâna ei…

Am presupus cine era înainte să se ridice. Mâna ei dreaptă era din aur solid, mecanică. Aşa cum era ochiul lui Lucien. Ţăcănea şi zbârnâia,

atrăgând privirea tuturor nemuritorilor din cameră când se întoarse spre Marele ei Lord. Thesan o întâmpină zâmbind cu căldură.

Dar chipul ei... M-am întrebat dacă Amren îşi modelase trăsăturile după cineva asemănător când îşi asumase trupul de Fae: bărbia ascuţită, obrajii rotunzi şi ochii oblici şi uluitori. Dar în timp ce ai lui Amren aveau acea culoare argintie nefirească, ai femelei erau negri ca onixul. Şi conştienţi... pe deplin conştienţi că ne uitam uimiţi la mâna ei în momentul sosirii acesteia – când i se adresă lui Thesan:

— Stăpâne!

Thesan gesticulă spre femela care stătea mândră în faţa grupului.

— Nuan este cel mai priceput meşteşugar al meu.

Rhys se rezemă de spătar, ridicând din sprâncene în semn de recunoaştere a numelui şi făcu semn din bărbie spre Beron şi Eris.

— S-ar putea să o cunoşti drept cea care i-a oferit fiului tău neascultător, cum îi spui tu, abilitatea de a-şi folosi ochiul stâng după ce Amarantha i l-a scos.

Nuan dădu o dată din cap în semn de confirmare, strângând din buze când se uită la familia lui Lucien. Nici măcar nu se întoarse spre Tamlin, iar el cu siguranţă nu se deranjă să o recunoască, indiferent de trecutul dintre ei, de prietenul lor comun.

— Şi ce legătură are asta cu otrava? întrebă Helion.

Iubitul lui Thesan clocoti la tonul Marelui Lord

al Zilei, dar o privire din partea lui Thesan îl făcu pe mascul să se relaxeze.

Nuan se întoarse, părul negru alunecându-i peste un umăr când îl studie pe Helion şi nu păru impresionată.

— Deoarece am găsit o soluţie pentru asta.

Thesan flutură o mână.

— Am auzit zvonuri despre folosirea otrăvii în război, cum că ar fi fost folosită în atacul asupra oraşului tău, Rhysand! M-am gândit să studiez problema înainte să devină o slăbiciune fatală pentru noi toţi. El dădu din cap spre Nuan. În afară de măiestria ei neîntrecută, este o alchimistă pricepută.

Nuan îşi încrucişă braţele, soarele strălucind din mâna ei de metal.

— Mulţumită mostrelor obţinute după atacul Velarisului, am reuşit să creez un… fel de antidot.

— Cum de ai obţinut mostrele? întrebă Cassian.

Nuan roşi.

— Am auzit zvonurile şi am presupus că Lucien Vanserra va locui acolo după… ce s-a întâmplat. Ea încă nu se uită la Tamlin, care rămase tăcut şi gânditor. Am reuşit să-l contactez în urmă cu câteva zile şi i-am cerut să-mi trimită mostrele. El a făcut-o şi nu v-a comunicat, îi spuse ea repede lui Rhysand, deoarece nu voia să vă dea speranţe. Nu înainte să găsesc soluţia.

Nu era de mirare că fusese atât de nerăbdător să se ducă singur prin Velaris în ziua în care plecase să ne ajute cu cercetarea. I-am aruncat o privire lui Rhys. „Se pare că Lucien încă mai poate

s-o facă pe vulpoiul”.

Rhys nu se uită la mine, deşi buzele îi zvâcniră când îmi răspunse: „Într-adevăr”.

Nuan continuă:

— Mama ne-a oferit tot ce avem nevoie pe pământul acesta, deci nu a trebuit decât să găsim exact ce ne-a dat în Prythian ca să combatem un material din Hybern capabil să ne anuleze puterile.

Helion se mişcă nerăbdător, materialul alb şi strălucitor alunecându-i pe pieptul musculos.

Thesan simţi şi el acea nerăbdare şi spuse:

— Nuan a reuşit să creeze repede o pulbere pe care să o înghiţim odată cu băutura sau cu mâncarea, cum dorim. Ne oferă imunitate în faţa otrăvii. În trei dintre oraşele mele, lucrătorii deja o produc în cantităţi mari, ca să o ofere armatelor noastre unite.

Chiar şi Rhys păru impresionat de fapta ascunsă şi de dezvăluiri. „Mă mir că nu ai avut şi tu ceva important de dezvăluit”, i-am spus eu prin legătură.

„Frumoasă şi crudă Mare Doamnă”, zise el mieros, ochii sclipindu-i.

— Dar cum rămâne cu obiectele făcute din otravă? întrebă Tarquin. În luptă, au avut mănuşi cu care să distrugă scuturile. El făcu semn din bărbie spre Rhys. Şi când ţi-au atacat oraşul.

— Împotriva acestui lucru, spuse Nuan, doar isteţimea vă protejează. Ea nu îşi luă privirea de la Tarquin, iar el se îndreptă, ca şi când gestul l-ar fi surprins. Substanţa pe care am creat-o vă va proteja doar puterile, ca să nu fie anulate de otravă. Poate dacă veţi fi străpunşi de o armă unsă

cu otravă, substanţa din organism îi va respinge efectul.

Se lăsă tăcerea.

— Şi ar trebui să avem încredere în tine – se uită la Thesan, apoi la Nuan – cu... substanţa pe care trebuie să o înghiţim orbeşte, spuse Beron.

— Ai prefera să înfrunţi Hybernul fără nicio putere? întrebă Thesan. Maeştrii mei alchimişti şi meşteşugarii nu sunt proşti.

— Nu, spuse Beron încruntându-se, dar de unde a venit ea? *Cine* eşti tu? Ultima întrebare îi era adresată lui Nuan.

— Sunt fiica a doi Mari Spiriduşi din Xian, care s-au mutat aici ca să le ofere copilului lor o viaţă mai bună, dacă asta vrei să ştii, răspunse ferm Nuan.

— Ce importanţă are asta? îl întrebă Helion pe Beron.

Beron ridică din umeri.

— Dacă familia ei este din Xian, şi mă văd nevoit să îţi amintesc faptul că tărâmul a luptat pentru Loialişti, atunci ale cui interese le apără ea?

Ochii lui Helion, de culoarea chihlimbarului, străluciră.

Thesan interveni brusc:

— Trebuie să-ţi amintesc, Beron, că şi mama mea era din Xian. Şi majoritatea celor din regatul meu. Ai grijă ce spui!

Înainte ca Beron să-i poată şuiera un răspuns, cu bărbia ridicată, Nuan îi spuse Lordului Toamnei:

— Sunt un copil al Prythianului. M-am născut aici, pe tărâmul acesta, la fel ca fiii tăi.

Chipul lui Beron se întunecă.

— Ai grijă cum vorbeşti, fato!

— Nu trebuie să aibă grijă de nimic, am intervenit eu. Nu când o insulţi. M-am uitat la alchimistă. Eu voi lua antidotul tău.

Beron îşi dădu ochii peste cap, dar Eris spuse:

— Tată!

Beron ridică o sprânceană.

— Ai ceva de adăugat?

Eris nu tresări, dar păru să îşi aleagă foarte atent cuvintele.

— Am văzut efectele otrăvii. El dădu din cap spre mine. Într-adevăr, ne face incapabili să ne folosim puterile. Dacă este folosită împotriva noastră în război sau după aceea…

— Dacă va fi folosită, o vom înfrunta. Nu am de gând să îmi risc poporul sau familia ca să testez o *teorie.*

— Nu este o teorie, spuse Nuan, mâna mecanică ţăcănind şi vâjâind când şi-o strânse în pumn. Nu aş fi venit dacă nu aş fi verificat totul până la ultimul detaliu.

Era o femelă mândră şi muncitoare.

— O voi lua eu, zise Eris.

Nu îl mai auzisem niciodată rostind ceva atât de… amabil. Până şi Mor clipi când îl auzi.

Beron îşi studie fiul cu o atenţie care făcu o mică parte din mine să se întrebe dacă Eris ar fi ajuns un mascul bun, în cazul în care ar fi avut alt tată. Dacă mai pândea vreunul pe acolo, în ciuda secolelor de otravă.

Deoarece Eris… Oare cum fusese pentru el la Poalele Muntelui? Ce jocuri jucase… ce îndurase? Prins timp de patruzeci şi nouă de ani… Mă

îndoiam că ar fi riscat să se mai întâmple un asemenea lucru, chiar dacă asta l-ar fi făcut să nu mai fie în tabăra tatălui său – sau poate tocmai din motivul acesta.

— Nu, nu o vei face! zise simplu Beron. Deşi sunt sigur că fraţii tăi vor regreta să audă aşa ceva.

Într-adevăr, ceilalţi păreau mai degrabă descurajaţi că prima lor piedică spre tron nu era pe cale să-şi rişte viaţa încercând soluţia lui Nuan.

Rhys spuse categoric:

— Atunci, nu o lua. O voi face eu. Tot regatul meu o va face, la fel şi armata mea, spuse el, şi dădu recunoscător din cap spre Nuan.

Thesan făcu la fel, mulţumindu-i şi spunându-i să plece, iar maestrul meşteşugar mai făcu o plecăciune şi plecă.

— Măcar ai o armată căreia să i-o dai, spuse cu blândeţe Tamlin, rupând tăcerea. El îmi zâmbi. Deşi poate că asta făcea parte din plan. Să-mi anulezi armata, ca a ta să-i ia locul. Sau ai făcut-o doar ca să-mi vezi poporul suferind?

Tâmpla dreaptă începu să-mi zvâcnească din cauza unei dureri de cap.

Ghearele îi ieşiră din nou prin monturi.

— Cu siguranţă, ai ştiut că îmi vei lăsa poporul lipsit de apărare în faţa Hybernului atunci când mi-ai întors armata împotrivă.

Nu am spus nimic. Nici măcar când mi-am alungat imaginile din minte.

— Ai pregătit căderea regatului meu, spuse Tamlin cu un calm veninos. Şi a căzut. Mai ştii satele în a căror reconstrucţie voiai atât de mult să

te implici? Acum sunt doar cenuşă.

Am ignorat şi asta. El spusese că aveau să rămână neatinse, că Hybernul *promisese…*

— Şi câtă vreme aţi făcut antidoturi şi v-aţi prezentat drept salvatori, eu mi-am adunat armata, recâştigând încrederea şi numărul soldaţilor. Am încercat să îmi adun poporul în est, unde Hybernul încă nu a mărşăluit.

— Deci nu vei lua antidotul, zise Nesta sec.

Tamlin o ignoră, chiar dacă ghearele îi intrară în cotiera scaunului. Dar eu credeam că îşi mutase cât mai mulţi oameni posibil spre marginea estică a teritoriului. O spusese cu mult înainte să mă întorc acasă.

Thesan îşi drese vocea şi îi zise lui Helion:

— Ai spus că ai două sugestii bazate pe informaţiile analizate.

Helion ridică din umeri, soarele strălucind în broderia cu fir de aur a tunicii lui.

— Într-adevăr, chiar dacă se pare că Tamlin mi-a luat-o deja înainte. Regatul Primăverii trebuie evacuat. Îşi îndreptă privirea de chihlimbar între Tarquin şi Beron. Cu siguranţă, vecinii din nord îi vor primi.

Beron strâmbă din buze.

— Nu avem resurse pentru aşa ceva.

— Corect, spuse Viviane, deoarece toţi sunt ocupaţi să-ţi lustruiască bijuteriile din cufăr.

Beron îi aruncă o privire urâtă care îl făcu pe Kallias să se încordeze.

— Soţiile sunt invitate din politeţe, nu pe post de consultante.

Ochii de safir ai lui Viviane se aprinseră, ca şi

când ar fi fost loviţi de fulger.

— Dacă războiul va decurge prost, vom sângera lângă voi, deci cred că avem tot dreptul să ne spunem părerea.

— Hybernul va face lucruri mult mai rele decât să vă ucidă, spuse calm Beron. Mai ales unei creaturi tinere şi drăguţe ca tine.

Mârâitul lui Kallias făcu apa din bazin să se unduiască, urmat apoi de cel al lui Mor.

Beron schiţă un zâmbet.

— Doar trei dintre noi am fost prezenţi la ultimul război. El făcu semn din cap spre Rhys şi Helion, al cărui chip se întunecă. Ce le-au făcut Hybernul şi Loialiştii femelelor capturate în taberele lor de război nu se uită uşor. Şi nici ce le-au rezervat femelelor Mari Spiriduşi care ori au luptat pentru oameni, ori aveau rude care au făcut-o. El puse o mână grea pe braţul prea subţire al soţiei lui. Cele două surori ale ei au tras de timp pentru ca ea să fugă atunci când armata Hybernului le-a atacat teritoriile. Cele două doamne nu au mai ieşit din tabăra de război.

Helion îl urmărea atent pe Beron, privirea clocotindu-i de reproş.

Doamna Regatului Toamnei continuă să se concentreze asupra bazinului. Orice urmă de culoare îi dispăru de pe chip. Mi-am amintit de Dagdan şi de Brannagh… şi de cadavrele acelor oameni, de ceea ce le făcuseră înainte şi după ce muriseră.

— Îţi vom primi poporul, i se adresă Tarquin încet lui Tamlin. Indiferent de relaţia ta cu Hybernul… poporul tău este nevinovat. Teritoriul

meu este suficient de vast. Îi vom primi pe toţi, dacă trebuie.

Singurul semn de confirmare şi recunoştinţă din partea lui Tamlin fu o mişcare rapidă a capului.

— Deci Regatele Sezoanelor se vor transforma în osuare şi hosteluri, în timp ce Regatele Solare vor rămâne neatinse aici, în nord? întrebă Beron.

— Hybernul şi-a concentrat eforturile în jumătatea sudică, zise Rhys. Ca să fie mai aproape de zid şi de teritoriile umane.

Auzind asta, Nesta şi cu mine ne-am privit reciproc.

Rhys continuă:

— De ce să te deranjezi să treci prin clima nordică – prin teritoriile spiriduşilor de pe continent, când ai putea revendica Sudul ca să-l foloseşti pentru a ajunge direct pe tărâmurile oamenilor de pe continent?

— Şi crezi că armatele oamenilor de acolo se vor supune Hybernului? întrebă Thesan.

— Reginele lor ne-au trădat, spuse Nesta. Ea îşi ridică bărbia, calmă ca un emisar. Pentru darul nemuririi, reginele umane vor permite Hybernului să elimine orice rezistenţă. Ar putea foarte bine să îi predea controlul armatelor. Nesta se uită când la mine, când la Rhys. Unde se duc oamenii de pe insula noastră? Nu îi putem evacua pe continent şi, cu zidul intact… Oricum mulţi ar prefera să rişte să aştepte decât să treacă de partea cealaltă a zidului.

— Soarta oamenilor de sub zid, interveni Beron, nu ne priveşte. Mai ales când este vorba de o bucată de pământ fără regină şi armată.

— Mă priveşte pe mine, am spus eu, iar vocea nu fu a lui Feyre care pleca la vânătoare sau a lui Feyre, Distrugătoarea Blestemului, ci a lui Feyre, Marea Doamnă. Oamenii sunt aproape lipsiţi de apărare în faţa speciei noastre.

— Atunci du-te şi risipeşte-ţi soldaţii apărându-i! spuse Beron. Eu nu îmi voi trimite armata ca să protejez sclavii!

Sângele mi se încălzi şi am inspirat ca să îl răcesc, ca să răcesc magia care trosni din cauza insultei. Degeaba. Dacă era într-adevăr imposibil să îi fac pe toţi să se alieze împotriva Hybernului…

— Eşti un laş, i-am şoptit eu Marelui Lord al Toamnei.

Până şi Rhys se încordă.

— Acelaşi lucru s-ar putea spune despre tine, zise Beron pur şi simplu.

Stomacul mi se agită.

— Nu trebuie să mă justific în faţa ta.

— În faţa mea, nu. Poate în faţa rudelor acelei fete, însă şi ele sunt moarte, nu-i aşa? Măcelărite şi arse în propriile paturi. E ciudat cum cauţi acum să-i aperi pe oameni, după ce ai fost atât de bucuroasă să îi sacrifici ca să te salvezi.

Palmele mi se încălziră ca şi când doi sori s-ar fi născut şi s-ar fi rotit sub ele. „Uşor, spuse mieros Rhys. Este un bătrân ţâfnos”.

Dar eu abia auzeam cuvintele din spatele imaginilor amestecate: corpul mutilat şi ţintuit de zid al lui Clare; cenuşa casei familiei Beddor pătând zăpada ca o umbră; zâmbetul Attorului când mă aruncase pe holurile de piatră de la Poalele Muntelui…

— Aşa cum a spus doamna mea, rosti tărăgănat Rhys, ea nu trebuie să se explice în faţa ta.

Beron se rezemă de spătar.

— Atunci, presupun că nici eu nu trebuie să-mi explic motivaţiile.

Rhys ridică o sprânceană.

— Lăsând la o parte generozitatea ta uluitoare, te vei alătura armatei noastre?

— Nu am luat încă o hotărâre.

Eris îndrăzni să îi arunce tatălui său o privire aproape mustrătoare. De teamă sau, probabil, din cauza a ceea ce însemna refuzul acela pentru alianţa *noastră* secretă; nu-mi dădeam seama.

— Durează să aduni o armată, spuse Cassian. Nu îţi permiţi luxul de a sta degeaba. Trebuie să îţi aduni acum soldaţii.

Beron rânji dispreţuitor.

— Nu primesc ordine de la bastarzi sau spiriduşi de rang inferior.

Inima îmi bătea atât de puternic, încât îmi auzeam pulsul în tot corpul, simţindu-l în braţe şi în stomac. Dar nu se compara cu furia de pe chipul lui Cassian sau cu mânia rece de pe chipul lui Azriel şi al lui Rhys. Şi cu dezgustul afişat de Mor.

— Bastardul acela, spuse Nesta calmă, deşi ochii începeau să îi ardă, s-ar putea să ajungă singura persoană care să stea în calea armatei Hybernului şi a oamenilor tăi.

Ea nici măcar nu se uită la Cassian când spuse asta, dar el o fixă cu privirea ca şi când nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Cearta asta era inutilă, iar pe mine nu m-a

interesat cine erau ei sau cine eram eu când i-am spus lui Beron:

— Pleacă dacă nu ai de gând să ne ajuţi!

Lângă el, Eris avu sclipirea de a părea cu adevărat îngrijorat, dar Beron continuă să ignore privirea fixă a fiului său şi îmi spuse printre dinţi:

— Ştiai că în timp ce *partenerul* tău îi încălzea patul Amaranthei, o mare parte din poporul nostru era închis sub muntele acela?

Nu am catadicsit să-i răspund.

— Ştiai că, în timp ce era cu capul între picioarele ei, noi ne-am luptat ca familiile noastre să nu devină distracţia de seară?

Am încercat să ignor imaginile şi să-mi reprim furia oarbă din cauza a ceea ce făcuse ca să-i distragă atenţia Amaranthei – a secretelor pe care încă le păstra, de ruşine sau din lipsa interesului de a le împărtăşi, nu ştiam. Cassian tremura acum la două scaune distanţă, încercând să se stăpânească. Iar Rhys nu spuse nimic.

— Ajunge, Beron! şopti Tarquin.

Tarquin, care ghicise sacrificiul şi motivele lui Rhysand.

Beron îl ignoră.

— Iar acum, Rhysand vrea să o facă pe eroul. Curva Amaranthei devine Distrugătorul Hybernului. Dar, dacă va decurge prost… El zâmbi rece şi crud. Va îngenunchea în faţa Hybernului? Sau doar îşi va desface…

Am încetat să mai aud cuvintele. Am încetat să aud orice altceva în afară de inima şi de respiraţia mea.

Focul explodă din mine, o flacără violentă şi

albă care îl lovi pe Beron ca o lance.

Capitolul 46

Beron se protejă destul de repede încât să mă blocheze, dar urma focului îi arse braţul lui Eris, chiar prin material. Şi braţul alb şi minunat al mamei lui Lucien.

Ceilalţi strigară, ridicându-se în picioare, dar eu nu puteam să gândesc, să aud *altceva* în afară de cuvintele lui Eris – să văd momentele de la Poalele Muntelui, coşmarul în care Amarantha îl conducea pe Rhys pe hol şi ce îndurase el…

„Feyre!”

Am ignorat totul când m-am ridicat în picioare şi am trimis un val de apă din bazin ca să-l încercuiască pe Beron şi scaunul lui. O bulă fără aer.

Flacăra se lovi de ea, transformând apa în abur, dar am insistat mai mult.

L-aş fi ucis. L-aş fi ucis şi aş fi terminat bucuroasă treaba.

„Feyre”.

Nu îmi dădeam seama dacă Rhysand striga sau şoptea prin legătură. Poate că ambele.

Bariera de foc a lui Beron se izbi de apa mea atât de puternic, că începură să se formeze valuri, aburul şuierând printre ele.

Aşa că mi-am dezgolit dinţii şi am trimis un mănunchi de lumină albă care să lovească scutul de foc – lumina albă a Zilei. Distrugătoarea Blestemului. Spintecătoarea protecţiei.

Beron căscă ochii când scuturile lui începură să

se destrame şi apa înaintă.

Apoi am simţit două mâini pe faţă. Şi în faţa mea am văzut doi ochi violeţi calmi şi totuşi stăruitori.

— Ţi-ai impus punctul de vedere, draga mea, spuse Rhys. Ucide-l şi locul i-l va lua îngrozitorul de Eris!

„Atunci, îi voi ucide pe toţi”.

— Oricât de interesant ar fi experimentul, nu ar face decât să complice lucrurile, spuse Rhys.

În mintea mea, îmi şopti: „Te iubesc! Cuvintele ticălosului detestabil nu au nicio valoare. Nu are de ce să se bucure în viaţa asta. Nu are nimic bun. Noi avem”.

Am început să aud susurul apei din bazin, pârâitul focului, respiraţia rapidă a celor din jurul nostru, înjurăturile lui Beron prins în coconul de lumină şi de apă care se strângea.

„Te iubesc!” spuse din nou Rhys, iar eu am eliberat magia.

Flăcările lui Beron explodară ca o floare care se deschidea şi ricoşară fără niciun efect din scutul pe care Rhys îl ridicase în jurul nostru.

Nu ca să ne protejeze de Beron, ci de ceilalţi Mari Lorzi, care acum erau în picioare.

— Aşa ai trecut de protecţiile mele, şopti Tarquin.

Beron gâfâia atât de tare, încât părea că ar fi putut scuipa foc.

Dar Helion îşi frecă maxilarul când se aşeză din nou.

— M-am întrebat unde s-a dus părticica aceea. Atât de măruntă ca singurul solz lipsă al unui

peşte. Dar tot simţeam ori de câte ori ceva se atingea de locul rămas gol. Rânji apoi la Rhys. Nu e de mirare că ai făcut-o Mare Doamnă.

— Am făcut-o Mare Doamnă, spuse simplu Rhys, luându-şi mâinile de pe faţa mea, dar fără să plece de lângă mine, pentru că o iubesc. Puterile ei au fost ultimul lucru la care m-am gândit.

Rămăsesem fără cuvinte, fără sentimentele de bază. Helion îl întrebă pe Tamlin:

— Ştiai de puterile ei?

Tamlin doar se uita la mine şi la Rhys, declaraţia partenerului meu plutind între noi.

— Nu era treaba voastră, fu tot ce îi spuse Tamlin lui Helion. Tuturor.

— Puterea ne aparţine. Chiar cred asta, spuse Beron printre dinţi.

Mor îi aruncă lui Beron o privire care i-ar fi pus pe fugă pe masculii inferiori.

Doamna Toamnei îi strângea braţul, pielea-i albă ca luna fiind roşie de supărare. Totuşi nu afişa niciun licăr de durere.

— Îmi pare rău, i-am spus când m-am aşezat.

Ea mă privi cu ochii rotunzi ca nişte farfurii.

— Să nu-i vorbeşti, gunoi uman, spuse Beron.

Rhys trecu prin scutul, focul şi apărarea lui Beron.

Trecu prin ele ca o piatră aruncată într-o fereastră şi îşi izbi puterea întunecată în Beron atât de puternic, încât masculul se clătină pe scaun. Apoi, scaunul se dezintegră în praf negru şi strălucitor sub el, iar Beron căzu în fund.

Praful negru şi strălucitor care pluti pe un vânt-fantomă îi pătă jacheta roşie a lui Beron şi se lipi

ca firele de cenuşă de păru-i şaten.

— Niciodată să nu mai vorbeşti aşa cu partenera mea, spuse Rhys, băgându-şi mâinile în buzunare.

Beron se ridică în picioare, fără să se deranjeze să se şteargă de praf şi declară:

— Întâlnirea asta s-a terminat. Sper că Hybernul vă va măcelări pe toţi.

Dar Nesta se ridică de pe scaun.

— Întâlnirea asta *nu* s-a terminat.

Tonul ei îl făcu până şi pe Beron să tacă. Eris măsură din priviri spaţiul dintre sora mea şi tatăl lui.

Ea rămase fermă, ca un stâlp de oţel.

— Doar voi sunteţi, se adresă ea lui Beron, tuturor. Sunteţi singurii care staţi între Hybern şi sfârşitul tuturor lucrurilor bune şi corecte. Ea îl fixă pe Beron cu o privire fermă şi feroce. Ai luptat împotriva Hybernului şi în ultimul război. Acum de ce refuzi să o faci?

Beron nu catadicsi să-i răspundă, dar nici nu plecă. Eris le făcu un semn subtil fraţilor săi să se aşeze.

Nesta observă gestul şi ezită, ca şi când şi-ar fi dat seama că se bucura într-adevăr de toată atenţia lor, că fiecare cuvânt conta.

— Poate că ne urâţi, dar mie nu-mi pasă de asta. Îmi pasă, în schimb, dacă-i lăsaţi pe cei nevinovaţi să sufere şi să moară. Măcar rezistaţi pentru ei. Pentru poporul vostru. Deoarece Hybernul îl va pedepsi. Ne va pedepsi pe toţi.

— Şi de unde ştii tu asta? întrebă dispreţuitor Beron.

— Am intrat în Cazan, spuse categoric Nesta. Mi-a arătat inima lui. El va dărâma zidul şi îi va măcelări pe cei din ambele părţi.

Nu reuşeam să-mi dau seama dacă spunea adevărul sau minţea. Chipul Nestei nu dezvăluia nimic. Şi nimeni nu îndrăzni să o contrazică.

Ea se uită la Kallias şi la Viviane.

— Îmi pare rău pentru pierderea acelor copii. Pierderea cuiva este oribilă. Ea scutură din cap. Dar mai jos de zid am văzut copii – familii întregi – murind de foame. Nesta făcu semn din bărbie spre mine. Dacă nu ar fi fost sora mea… m-aş fi numărat printre ei.

Mi-am alungat usturimea din ochi clipind.

— Prea mult timp, spuse Nesta. De prea mult timp oamenii de sub zid au suferit şi au murit în timp ce Prythianul a înflorit. Nu în timpul domniei reginei aceleia. Ea se retrase ca şi când nici n-ar fi suportat să rostească numele Amaranthei. Ci cu mult înainte. Dacă luptaţi pentru ceva, luptaţi acum, ca să-i protejaţi pe cei pe care i-aţi uitat. Spuneţi-le că nu sunt uitaţi! Măcar acum.

Thesan îşi drese vocea.

— Chiar dacă e un sentiment nobil, detaliile Tratatului nu ne cereau să oferim resurse vecinilor pământeni. Ei trebuiau lăsaţi în pace. Aşadar, ne-am supus.

Nesta rămase în picioare.

— Trecutul este trecut. Pe mine mă preocupa viitorul. Grija mea este să mă asigur că niciun copil – Fae sau om – nu este rănit. Vi s-a încredinţat protecţia acestui tărâm. Ea studie chipurile din jurul ei. Cum să nu luptaţi pentru el?

Se uită la Beron şi la familia lui când termină. Doar Doamna şi Eris păreau gânditori şi chiar impresionaţi de femeia înflăcărată din faţa lor.

Nu aveam cuvinte să exprim ce era în inima mea. Cassian părea să fie în aceeaşi situaţie ca şi mine.

— Mă voi gândi la asta, fu tot ce spuse şi, aruncând o privire spre familia sa, dispărură toţi.

Eris se teleportă ultimul, o contradicţie dansându-i pe chip ca şi când acesta ar fi fost rezultatul plănuit, aşteptat.

Dar apoi dispăru şi el, spaţiul pe care-l ocupaseră fiind gol, în afara prafului negru şi strălucitor.

Nesta se aşeză lent, din nou cu răceală în privire ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă furia provocată de dispariţia lui Beron.

— Ai stăpânit gheaţa? mă întrebă Kallias încet.

Am dat uşor din cap.

— Pe deplin.

Kallias se scărpină pe faţă când Viviane îşi puse o mână pe braţul lui.

— Contează, Kal?

— Nu ştiu, recunoscu el.

Alianţa se destrămă atât de repede. Atât de repede din cauza lipsei mele de control, a…

„Ori ar fi fost asta, ori altceva, spuse Rhys din locul în care stătea lângă scaunul meu, jucându-se cu accesoriile strălucitoare de pe rochia mea neagră. Mai bine acum decât mai târziu. Kallias nu va ceda… Trebuie doar să analizeze singur situaţia”.

— Ne-ai salvat la Poalele Muntelui, spuse

Tarquin. Pierderea unui strop de putere pare o răsplată notabilă.

— Se pare că a luat mai mult decât atât, dacă aproape l-a înecat pe Beron în ciuda protecţiilor, îl contrazise Helion.

Poate că reuşisem să le evit pur şi simplu pentru că fusesem Creată... pentru că nu eram ca toate lucrurile pe care protecţiile puteau să le recunoască.

Puterea lui Helion, caldă şi clară, îmi atinse scutul şi se răspândi în aerul dintre noi ca şi când ar fi căutat un fir. Ca şi când aş fi fost vreun parazit care îi lua din putere. Şi pe care l-ar fi tăiat bucuros.

— Faptul e consumat, afirmă Thesan. Mai mult decât să o ucid – puterea lui Rhys vui prin cameră auzind aceasta – nu putem face.

Tonul său nu era pe deplin împăciuitor. Vorbea despre pace, dar pe un ton răspicat ca şi când, dacă nu ar fi fost Rhys şi puterea lui, s-ar fi gândit să încerce să mă lege pe un altar şi să mă spintece ca să vadă unde îi era puterea şi cum să şi-o ia înapoi.

M-am ridicat, uitându-mă în ochii lui Thesan. Apoi, în cei ai lui Helion, ai lui Tarquin şi ai lui Kallias. Exact cum făcuse Nesta.

— Nu ţi-am luat puterea. Tu mi-ai dat-o, împreună cu darul vieţii mele nemuritoare. Îţi sunt recunoscătoare pentru amândouă, dar acum sunt ale mele şi-am să le folosesc aşa cum îmi doresc.

Prietenii mei se ridicaseră în picioare, stând acum în spatele meu, iar Nesta în stânga mea. Rhys veni în dreapta mea, dar nu mă atinse. Mă

lăsă să mă descurc singură, să îi privesc de sus.

Am spus încet, dar nu cu slăbiciune:

— Voi folosi puterile acestea – puterile mele – ca să spulber Hybernul. Îi voi arde, îi voi îneca şi îngheţa. Voi folosi puterile ca să vindec răniţii, să spulber protecţiile Hybernului. Deja am făcut-o şi o voi face din nou. Iar dacă voi credeţi că faptul că am un strop din magia voastră este cea mai mare problemă, atunci priorităţile voastre sunt *date peste cap.*

Mândria licări prin legătură. Marii Lorzi şi alaiurile lor nu spuseră nimic.

Însă Viviane dădu aprobator din cap, cu bărbia sus şi se ridică în picioare.

— Eu voi lupta alături de tine.

Cresseida se ridică o clipă mai târziu.

— Şi eu.

Amândouă se uitară la masculii din regatul lor.

Tarquin şi Kallias se ridicară în picioare.

Apoi Helion, rânjind la mine şi la Rhys.

Şi, în cele din urmă, Thesan… Thesan şi Tamlin, care parcă nici nu respira, care abia se mişcase sau vorbise în ultimele minute. Era ultima mea grijă, câtă vreme stăteau cu toţii în picioare.

„Şase din şapte. Rhys chicoti prin legătură. Nu este rău, Distrugătoarea Blestemului! Nu e rău deloc”.

Capitolul 47

Alianţa noastră nu începuse bine.

Chiar dacă am discutat două ore după aceea… ciondăneala şi replicile continuară. Cu Tamlin

acolo, nimeni nu voia să declare câţi soldaţi avea, ce arme şi nici ce slăbiciuni.

Spre înserat, Thesan se ridică de pe scaun.

— Sunteţi toţi bine-veniţi să rămâneţi peste noapte şi să reluăm discuţia dimineaţă – dacă nu cumva vreţi să vă întoarceţi acasă la voi în seara asta.

„Rămânem”, spuse Rhysand. „Trebuie să discut singur cu unii dintre ei”.

Într-adevăr, ceilalţi păreau să aibă gânduri asemănătoare, pentru că toţi hotărâră să rămână.

Chiar şi Tamlin.

Am fost conduşi spre apartamentele rezervate pentru noi, pietrele solare devenind aurii în soarele târziu al după-amiezii. Tamlin fu escortat primul, chiar de către Thesan şi un însoţitor care tremura. El alesese cu înţelepciune să nu ne atace pe mine sau pe Rhys în timpul discuţiilor, deşi refuzul lui de a ne recunoaşte măcar nu trecu neobservat. Iar când el plecă, cu spatele rigid şi cu paşi grăbiţi, nu spuse un cuvânt. Prea bine!

Apoi fură conduşi Tarquin şi Helion, iar grupul lui Kallias şi al nostru mai aşteptară.

Rhys se ridică de pe scaun şi îşi trecu o mână prin păr.

— Asta a decurs bine. Se pare că *niciunul* din noi nu a câştigat pariul pus în legătură cu primul care va isca o ceartă.

Cu chipul împietrit, Azriel fixă podeaua cu privirea.

— Îmi pare rău!

Tonul era distant, lipsit de emoţie.

De la atacul lui sălbatic, el nu vorbise şi abia se

mişcase. După aceea, Mor avusese nevoie de treizeci de minute ca să nu mai tremure.

— A căutat-o cu lumânarea, spuse Viviane. Eris este un nenorocit. Kallias se întoarse spre partenera lui cu sprâncenele ridicate.

— Ce? Ea îşi atinse pieptul cu o mână. Am dreptate.

— Chiar şi aşa, spuse Kallias cu o răceală în glas, rămâne de văzut dacă Beron va lupta alături de noi.

— Dacă toţi ceilalţi se aliază, rosti răguşit Mor primele ei cuvinte în ultimele ore, Beron ni se va alătura. Este prea inteligent să rişte o alianţă cu Hybernul şi să piardă. Şi sunt sigură că, dacă lucrurile vor decurge prost, va schimba tabăra, fără să stea pe gânduri.

Rhys dădu din cap, dar se întoarse spre Kallias.

— Câţi soldaţi ai?

— Nu suficienţi. Amarantha şi-a făcut treaba prea bine. Am simţit din nou valul de vinovăţie care pulsă prin legătură. Avem armata pe care a comandat-o şi a ascuns-o Viv, dar cam atât. Tu?

Rhys nu dezvălui încordarea care se înghesuia în mine ca şi când ar fi fost a mea.

— Avem o armată mare. Cu multe legiuni illyriene. Şi câteva mii de Aducători ai întunericului, dar vom avea nevoie de toţi soldaţii care pot mărşălui.

Viviane se îndreptă spre locul unde Mor era aşezată, încă palidă, şi îşi sprijini mâinile pe umerii prietenei mele.

— Mereu am ştiut că vom lupta împreună într-o zi.

Mor îşi ridică privirea, dar se uită spre Kallias, care părea să-şi dea silinţa să nu se arate îngrijorat. Mor îi aruncă Marelui Lord o privire care părea să spună: „Voi avea grijă de ea”, apoi îi zâmbi lui Viviane.

— Aproape că mă faci să-mi pară rău de Hybern.

— Aproape. Viviane rânji cu viclenie. Dar nu chiar.

*

Am fost conduşi spre un apartament construit în jurul unui salon imens şi a unei camere de zi private. Totul fusese cioplit din pietre solare şi împodobit cu materiale în culorile pietrelor preţioase şi perne mari îngrămădite de-a lungul covoarelor groase şi dominate de cuşti din aur ornate, pline cu păsări de toate formele şi mărimile. Mergând prin casa lui Thesan, zărisem păuni defilând prin nenumăratele curţi şi grădini, unii mândrindu-se la umbră, sub smochinii din ghivece.

— Cum de a împiedicat-o Thesan pe Amarantha să distrugă locul acesta? l-am întrebat eu pe Rhys când am studiat salonul care se deschidea spre întinderea ceţoasă a provinciei îndepărtate de dedesubt.

— Este reşedinţa lui particulară. Rhys îşi ascunse aripile şi se aşează pe o grămadă de perne verzi din apropierea şemineului stins. Este foarte probabil să-l fi protejat la fel ca mine şi Kallias.

Eram sigură că fusese o decizie care avea să îi

împovăreze multe secole.

Dar m-am uitat la Azriel, care se rezemase de zidul de lângă fereastra înaltă până-n tavan, umbrele fluturând în jurul lui. Până şi păsările din coliviile din apropiere amuţiră.

„Se simte bine?” am întrebat prin legătură.

Rhys îşi puse mâinile după cap, deşi gura i se încordă. „Probabil că nu, dar, dacă încercăm să vorbim cu el despre asta, nu facem decât să înrăutăţim situaţia”.

Mor era într-adevăr întinsă pe o canapea, atentă cu un ochi la Azriel. Cassian stătea lângă ea, ţinându-i picioarele în poală. El ocupase locul mai aproape de Azriel, chiar între cei doi, ca şi când ar fi sărit în calea lor, dacă ar fi fost nevoie.

„Te-ai descurcat bine, adăugă Rhys. „Cu toate”.

„În ciuda izbucnirii mele?”

„Datorită izbucnirii tale”.

I-am întâlnit privirea, simţind emoţiile care se agitau dincolo de ea când m-am aşezat pe un fotoliu din apropierea grămezii de perne a partenerului meu. „Ştiam că eşti puternică. Dar nu m-am gândit că ai un aşa avantaj în faţa celorlalţi”.

Rhys închise ochii tocmai când îmi schiţă un zâmbet. „Nici măcar Beron nu cred că a ştiut până azi. Poate că bănuia, dar... Acum îşi va dori să fi găsit o cale să mă ucidă în scutece”.

Am simţit un fior pe şira spinării. „El ştie că Elain este partenera lui Lucien. Dacă face vreo mişcare ca să o rănească, este ca şi mort”.

O hotărâre intransigentă îi străbătu stelele din ochi. „Dacă o face, îl voi ucide chiar eu. Sau îl voi

ţine suficient de mult ca să o faci tu. Cred că mi-ar plăcea să te urmăresc”.

„Am să ţin minte pentru următoarea ta aniversare”. Am bătut uşor cu degetele pe cotiera lustruită a fotoliului, lemnul fiind neted ca sticla. „Chiar crezi că Tamlin este de partea noastră?”

„Da. O clipă de tăcere prin legătură. Şi poate că i-am făcut un deserviciu că nu ne-am gândit la posibilitatea asta. Poate că până şi eu am început să îl consider o brută războinică”.

Mă simţeam obosită. „Totuşi, asta schimbă ceva?”

„În unele moduri, da. În altele… Rhys mă studie. Nu, nu schimbă”.

Am clipit când mi-am seama că mă pierdusem în legătură, dar l-am văzând pe Azriel încă stând lângă fereastră, Cassian masându-i acum picioarele lui Mor. Nesta se retrăsese în camera ei fără să spună nimic şi rămăsese acolo. M-am întrebat dacă o şocase plecarea lui Beron, în ciuda cuvintelor ei…

M-am ridicat în picioare şi mi-am netezit pliurile rochiei strălucitoare. „Ar trebui să văd ce face Nesta. Să vorbesc cu ea”.

Rhys se cuibări şi mai bine în grămada lui de perne, punându-şi mâinile după cap. „S-a descurcat bine azi”.

Lauda mă făcu să mă simt mândră când am traversat camera, dar, când am ajuns la arcada din foaier, se auzi o bătaie în uşa care dădea spre holul însorit. M-am oprit, accesoriile rochiei mele legănându-se şi strălucind ca un foc de un albastru-deschis în lumina aurie.

— Nu deschide! mă avertiză Mor de pe canapea. Nici cu scutul, nu deschide!

Rhys se ridică în picioare.

— E un sfat înţelept, dar inutil, spuse el, trecând pe lângă mine spre uşa de la intrare şi o deschise, dezvăluindu-l pe Helion – singur.

Helion se sprijini cu o mână de cadrul uşii şi zâmbi.

— Cum de l-ai convins pe Thesan să-ţi dea camera cu priveliştea cea mai frumoasă?

— Cred că masculii mei i se par mai frumoşi decât ai tăi.

— Cred că are un fetiş pentru aripi.

Rhys râse şi deschise mai larg uşa, făcându-i semn să intre.

— Apropo, chiar te pricepi de minune să o faci pe ticălosul arogant.

Veşmintele lui Helion se legănară odată cu paşii lui graţioşi, atingându-i coapsele puternice. El mă văzu stând lângă masa rotundă din mijlocul holului şi făcu o plecăciune adâncă.

— Scuze că m-am purtat ca un ticălos, îmi spuse el. Obiceiuri vechi.

Iată amuzamentul şi bucuria din ochii săi de chihlimbar. Lumina care mă făcea să strălucesc atunci când mă pierdeam în fericirea pură. Helion se încruntă la Rhys.

— Azi te-ai purtat nefiresc de frumos. Eram sigur că Beron va fi mort până la sfârşitul întâlnirii; nu poţi să-ţi imaginez cât de şocat am fost când a plecat pe picioarele lui.

— Partenerul meu a sugerat că ne-ar avantaja să ne înfăţişăm aşa cum suntem cu adevărat.

— Ei bine, acum par la fel de rău ca Beron.

El trecu direct pe lângă mine făcându-mi semn cu ochiul şi se îndreptă spre salon. Rânji către Azriel.

— Apropo, ce i-ai făcut lui Eris va fi noua mea fantezie nocturnă.

Azriel nici măcar nu se deranjă să se uite peste umăr la Marele Lord, dar Cassian pufni.

— Mă întrebam când vei începe cu avansurile.

Helion se aruncă pe canapeaua din faţa lui Cassian şi a lui Mor. El îşi aruncase pe undeva coroana strălucitoare, dar îşi păstrase brăţara din aur de pe braţ, cu şarpele în poziţie verticală.

— Au trecut, cât? Patru secole, iar voi trei încă nu mi-aţi acceptat oferta.

Mor îşi înclină capul într-o parte.

— Nu-mi place să împart, din nefericire.

— Nu ştii până când nu încerci, spuse mieros Helion.

Ei trei în pat… cu el? Probabil clipeam ca proasta, deoarece Rhys îmi spuse: „Lui Helion îi plac şi masculii, şi femelele. De obicei, împreună în patul său. Şi de secole bune urmăreşte acea partidă în trei”.

M-am gândit la frumuseţea lui Helion şi a celorlalţi… „De ce naiba nu au acceptat?”

Rhys râse în aşa fel încât îi făcu pe toţi să se uite la el cu sprâncenele ridicate.

Partenerul meu veni prin spate şi îmi cuprinse talia cu braţele, sărutându-mă pe gât. „Ai vrea să ni se alăture cineva în pat, Feyre dragă?”

Tonul şi sugestia mă făcură să mă încordez. „Eşti incorigibil”.

„Cred că ţi-ar plăcea să fii venerată de doi masculi”.

Mi-am strâns degetele de la picioare.

Mor îşi drese vocea.

— Fie ne spuneţi ce vorbiţi sau ce vă împărtăşiţi telepatic, fie duceţi-vă în altă cameră ca să nu fim nevoiţi să stăm aici şi să fierbem în mirosurile voastre.

Am scos limba. Rhys râse iar, sărutându-mă din nou pe gât înainte să spună:

— Ne cerem scuze că ţi-am jignit simţurile delicate, verişoaro.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui, de atingerea care încă mă ameţea destul de mult încât îmi era greu să gândesc, şi m-am aşezat pe un scaun de lângă canapeaua pe care stăteau Mor şi Cassian.

— Arma ta este gata? îl întrebă Cassian pe Helion.

Amuzamentul lui Helion dispăru, transformându-se în acea expresie dură şi gânditoare.

— Da. Se va întâlni cu a voastră în munţii Myrmidon.

Era lanţul muntos de la graniţele noastre. El refuzase să divulge o astfel de informaţie mai devreme.

— Bun, spuse Cassian, masându-i talpa lui Mor. De acolo vom înainta spre sud.

— Şi unde va fi tabăra finală? întrebă Mor, retrăgându-şi piciorul din mâinile lui Cassian şi îndoindu-şi picioarele sub ea. Helion urmări linia piciorului ei gol, ochii de chihlimbar scânteindu-i

uşor când îi întâlni pe ai ei.

Mor nu se simţi stânjenită de privirea înfierbântată. O cuprinse un fel de conştientizare acută, ca şi când toţi nervii din trup s-ar fi trezit la viaţă. Nu am îndrăznit să mă uit la Azriel.

Probabil că erau mai multe scuturi în jurul camerei şi al tuturor crăpăturilor şi deschiderilor unde ar fi putut să aştepte ochii şi urechile indiscrete, deoarece Cassian spuse:

— Ne vom alătura armatei lui Thesan şi, în cele din urmă, vom ridica o tabără de-a lungul graniţei sud-vestice a lui Kallias – în apropiere de Regatul Verii.

Helion îşi mută privirea de la Mor suficient de mult timp cât să-l întrebe pe Rhys:

— Între tine şi frumosul de Tarquin a fost un moment tensionat azi. Chiar crezi că ni se va alătura?

— Dacă te referi la pat, cu siguranţă nu, spuse Rhys cu un zâmbet strâmb când se întinse din nou pe grămada de perne. Dar dacă te referi la Război… Da. Cred că vrea să lupte. Beron, pe de altă parte…

— Hybernul se concentrează asupra Sudului, spuse Helion. Şi, indiferent de ce crezi tu că pune la cale Tamlin, Regatul Primăverii este acum în mare parte ocupat. Beron trebuie să-şi dea seama că regatul lui va fi un câmp de luptă dacă nu ni se alătură ca să se îndrepte spre sud – mai ales dacă Regatul Verii ni s-a alăturat.

Ceea ce însemna că Regatul Primăverii şi tărâmurile oamenilor aveau să fie în focul luptelor.

— Totuşi va alege Beron să asculte de raţiune?

Helion lovi cu un deget cotiera sculptată a canapelei.

— Faptul că în Război a jucat jocuri l-a costat scump. Oamenii săi încă îşi mai aduc aminte de alegerile acelea şi de pierderi. Şi soţia lui şi le aminteşte.

Helion se uitase în mod repetat la Doamna Regatului Toamnei în timpul întâlnirii. Am întrebat, precaută şi degajată, totodată:

— Ce vrei să spui?

Mor scutură din cap – nu din cauza a ceea ce spusesem, ci a celor întâmplate.

Helion îşi fixă toată atenţia asupra mea şi eu am făcut un efort să nu tresar la greutatea concentrării, la intensitatea clocotitoare. Corpul musculos era doar o mască menită să ascundă mintea şireată de dedesubt. M-am întrebat dacă Rhys preluase asta de la el.

Helion îşi puse o gleznă peste un genunchi.

— Cele două surori mai mari ale Doamnei Regatului Toamnei au fost într-adevăr… El căută cuvântul potrivit. Măcelărite. Chinuite, iar apoi ucise în timpul Războiului.

Mi-am alungat din minte ţipetele Nestei şi suspinele lui Elain când fuseseră aruncate în Cazan.

Mătuşile lui Lucien muriseră înainte ca el să se fi născut. Îi spusese mama lui povestea?

— Armata Hybernului ne-a invadat tărâmurile înainte de asta, îmi explică Rhys.

Helion îşi încleştă maxilarul.

— Doamna Regatului Toamnei a fost trimisă să stea cu surorile sale, iar copiii mai mici la alte rude.

Ca să răspândească descendenţa. El îşi trecu o mână prin părul negru. Hybernul le-a atacat moşia. Surorile ei au tras de timp ca ea să fugă. Nu din cauză că era măritată cu Beron, ci pentru că se iubeau cu înverşunare. Ea a încercat să rămână, dar ele au convins-o să plece. Aşa că a tot alergat, dar bestiile Hybernului au fost mai rapide. Mai puternice. Au încolţit-o într-o râpă, unde a rămas captivă pe o margine, bestiile muşcându-i picioarele.

O clipă îndelungată, el nu vorbi.

Ştia prea multe detalii.

— Ai salvat-o. Ai găsit-o, nu-i aşa? am spus eu încet.

O coroană de lumină păru să licărească deasupra părului des şi negru.

— Da.

El rosti cuvântul cu destulă greutate, mânie şi altceva ce m-a făcut să-l privesc cu atenţie pe Marele Lord al Zilei.

— Ce s-a întâmplat?

Helion nu-şi mută privirea din ochii mei.

— Am sfâşiat bestiile cu mâinile goale.

Un fior îmi coborî pe şira spinării.

— De ce?

Ar fi putut să o facă într-o mie de alte feluri. Mai uşor. Mai curat.

Mi-am amintit de mâinile însângerate ale lui Rhys, după atacul Corbilor.

Helion nici măcar nu se mişcă pe scaun.

— Ea arăta încă tânără, deşi de aproape două decenii era măritată cu un mascul încântător. S-a măritat prea devreme, căsnicia fiind aranjată de

când avea douăzeci de ani.

El rosti gâtuit cuvintele. Douăzeci – şi atât de tânără?! Aproape la fel de tânără că Mor când familia ei încercase să o mărite cu Eris.

— Şi?

O întrebare periculoasă, chinuitoare.

Şi cum îi arseră ochii auzind asta, luminând puternic precum soarele.

Dar Mor fu cea care spuse cu calm:

— Helion, cândva am auzit un zvon cum că ea a aşteptat înainte să accepte mariajul o anumită persoană pe care a întâlnit-o din întâmplare la balul de Echinocţiu din anul precedent.

Am încercat să nu clipesc, să nu las să se vadă interesul meu sporit.

Focul se transformă în tăciuni, iar Helion schiţă un zâmbet spre Mor.

— Interesant. Am auzit că familia ei îşi dorea legături interne cu puterea şi că nu i-a dat de ales înainte să o vândă lui Beron.

Să o vândă. Mor îşi umflă nările. Cassian o mângâie pe ceafă. Azriel nici măcar nu se întoarse de la păzitul ferestrei, deşi aş fi putut jura că îşi strânsese şi mai mult aripile.

— Păcat că sunt doar zvonuri şi că nu pot fi confirmate de nimeni, interveni lin Rhys.

Helion se juca absent cu brăţara de aur de pe braţul lui sculptat, răsucind şarpele spre mijlocul bicepsului. Dar eu eram încruntată când am întrebat:

— Beron ştie că i-ai salvat soţia în Război?

El nu menţionase nimic în timpul întâlnirii.

Helion râse întunecat.

— Pe toţi zeii, nu!

Crisparea şi înţelesul cu care rosti amuzat cuvintele mă făcură să mă îndrept de spate.

— Ai avut o aventură după ce ai salvat-o?

Amuzamentul se intensifică, iar Helion îşi atinse buzele cu degetul, simulând un avertisment.

— Ai grijă, Mare Doamnă! Aici până şi păsările îi dau raportul lui Thesan.

M-am încruntat la păsările din coliviile din cameră, încă tăcute în prezenţa obscură a lui Azriel.

„Am ridicat scuturi în jurul lor”, spuse Rhys prin legătură.

— Cât a durat aventura? am întrebat eu. Acea femeie retrasă… Nu puteam să-mi imaginez.

Helion pufni.

— Este politicos ca o Mare Doamnă să întrebe aşa ceva?

Dar felul în care vorbea, zâmbetul acela…

Eu am aşteptat pur şi simplu, profitând, în schimb, de tăcere ca să-l impulsionez.

Helion ridică din umeri.

— Cu pauze, câteva decenii. Până ce a aflat Beron. Se spune că doamna era numai un zâmbet înainte de asta. Iar după ce Beron a terminat cu ea… Ai văzut cum este.

— Ce i-a făcut?

— Acelaşi lucru pe care îl face acum. Helion flutură o mână. A criticat-o, i-a lăsat vânătăi unde nu le poate vedea decât el.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Dacă erai amantul ei, de ce nu l-ai oprit?

Spusesem un lucru greşit. Complet greşit, după

furia întunecată care se undui pe chipul lui Helion.

— Beron este un Mare Lord, iar ea este soţia lui, mama copiilor lui. Ea a ales să rămână. *A ales.* Iar cu protocoalele şi regulile, Doamnă, vei afla că în multe situaţii asemănătoare celei în care te-ai aflat nu se termină bine pentru cei care intervin.

Nu m-am retras şi nu m-am scuzat.

— Abia te-ai uitat azi la ea.

— Avem lucruri mai importante de făcut.

— Beron nu te-a provocat niciodată la duel pentru asta?

— Ca să o facă public, ar fi însemnat să recunoască faptul *că proprietatea* lui l-a făcut de râs. Aşadar, câteva secole, ne-am continuat micul nostru dans.

Cumva, eu mă îndoiam că dincolo de farmecul poznaş şi lipsit de respect, lui Helion i se părea un dans.

Dar dacă se terminase în urmă cu câteva secole, iar ea nu îl mai văzuse şi-l lăsase pe Beron să o trateze atât de îngrozitor…

„Indiferent de ce tocmai ţi-ai dat seama, spuse Rhys, ai face bine să nu mai pari atât de şocată”.

M-am forţat să zâmbesc.

— Vouă, Marilor Lorzi, chiar vă place melodrama, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Helion nu i se citea în privire, dar Rhys întrebă:

— În cărţile din bibliotecile tale, ai citit vreodată cum ar putea fi reparat zidul?

Helion începu să întrebe de ce voia să ştie, ce făcea Hybernul cu Cazanul… iar Rhys îi dădu răspunsurile, uşor şi calm.

Cât noi am vorbit, i-am spus prin legătură: „Helion este tatăl lui Lucien”.

Rhys tăcu. Apoi…

„Pe toţi zeii!”

Şocul lui fu o stea căzătoare între noi.

M-am uitat prin cameră, pe jumătate atentă la Helion care se gândea la zid şi la cum să-l repare, iar apoi am îndrăznit să-l studiez pe Marele Lord pentru o clipă. „Uită-te la el. Nasul, zâmbetul şi vocea sunt aceleaşi. Până şi pielea lui Lucien este mai închisă decât a fraţilor săi”. Era uşor arămie, nu palidă.

„Asta ar explica de ce îl detestă atât de mult tatăl şi fraţii săi… de ce l-au chinuit toată viaţa lui”.

Inima mi se strânse când l-am auzit. „Şi de ce Eris nu l-a vrut mort. Nu era o ameninţare pentru puterea lui Eris, pentru tronul lui. Helion nu ştie, nu-i aşa?”

„Se pare că nu”.

Fiul preferat al Doamnei Regatului Toamnei – nu doar datorită bunătăţii lui Lucien, ci pentru că el era copilul pe care visase să-l aibă… cu masculul pe care, fără îndoială, îl iubea.

„Probabil că Beron a descoperit aventura când soţia lui deja era însărcinată cu Lucien”.

„Poate bănuia, dar nu a avut cum să o dovedească – nu dacă ea se culca şi cu el”. Am simţit pe limbă dezgustul lui Rhys. „Nu am nicio îndoială că Beron s-a gândit să o ucidă din cauza trădării, şi chiar după aceea. Când Lucien putea fi considerat unul dintre copiii lui – doar cât să îl facă să se îndoiască în privinţa tatălui ultimului său fiu”.

M-am gândit la asta. Lucien nu era fiul lui

Beron, ci al lui Helion.

„Totuşi, puterea lui este focul. S-au gândit că titlul lui Beron i-ar putea reveni”.

„Familia mamei lui este puternică – de aceea şi-a dorit Beron o soţie din partea lor. Darul ar putea fi al ei”.

„Nu ai bănuit niciodată?”

„Nici măcar o dată. Sunt îngrozit că nici măcar nu m-am gândit la asta”.

„Totuşi, ce înseamnă?”

„Nimic – în cele din urmă, nimic. În afară de faptul că Lucien ar putea fi singurul moştenitor al lui Helion”.

Iar asta… nu schimba cu nimic războiul. Mai ales nu cu Lucien pe continent, care o căuta pe regina fermecată. O pasăre de foc… şi un lord al focului. M-am întrebat dacă se întâlniseră deja.

O uşă se deschise şi se închise în foaierul de dincolo, iar eu m-am pregătit când a apărut Nesta. Helion se opri din discuţia lui despre zid ca să o studieze atent, aşa cum făcuse mai devreme.

Spintecătorul de Vrăji. Acesta era titlul lui.

Ea îl studie *pe el* cu dispreţul obişnuit.

Dar Helion se plecă în faţa ei aşa cum o făcuse înaintea mea – deşi zâmbetul destul de senzual îmi făcu şi mie inima să-mi bată un pic mai repede. Nu era de mirare că Doamna Regatului Toamnei nu îi rezistase.

— Nu cred că mai devreme am fost prezentaţi cum se cuvine, îi spuse el Nestei. Eu sunt…

— Nu-mi pasă, zise Nesta fluturând o mână, trecând pe lângă el şi venind lângă mine. Aş vrea să vorbesc cu tine, spuse ea. Acum.

Cassian îşi muşca pumnul ca să nu râdă de surpriza totală şi de şocul de pe chipul lui Helion. Am presupus că nu se întâmpla zilnic să fie respins de cineva, mascul sau femelă. I-am aruncat Marelui Lord o privire oarecum apologetică şi mi-am condus sora afară din cameră.

— Ce este? am întrebat când Nesta şi cu mine am intrat în dormitorul ei împodobit cu mătase roz şi aurie şi cu accente ivorii împrăştiate peste tot. Luxul de aici chiar ne făcea de ruşine diversele noastre case.

— Trebuie să plecăm, spuse Nesta. Chiar acum.

Toate simţurile mi se alarmară.

— De ce?

— Ceva nu e în regulă.

M-am uitat la ea şi la cerul senin de dincolo de ferestrele înalte, încadrate de draperii.

— Rhys şi ceilalţi ar fi simţit. Probabil că se simte toată puterea adunată aici.

— Ceva este în *neregulă,* insistă Nesta.

— Nu mă îndoiesc de faptul că asta crezi, dar… Dacă niciunul dintre ceilalţi nu simte…

— Eu nu sunt *asemenea* celorlalţi. Ea înghiţi în sec. Trebuie să plecăm.

— Te pot trimite înapoi în Velaris, dar avem lucruri de discutat aici…

— Nu-mi pasă de mine, eu…

Uşa se deschise, iar Cassian intră în cameră, cu chipul sever. Imaginea aripilor şi armura illyriană în camera luxoasă plină de obiecte roz mi se fixară în minte, tabloul căpătând deja o formă când el spuse:

— Ce nu este în regulă?

El o studie din cap până-n picioare, ca şi când nimeni şi nimic nu ar mai fi existat în cameră.

— Ea simte că ceva nu este în regulă şi că trebuie să plecăm imediat, am zis eu.

Am aşteptat negarea, dar Cassian îşi înclină capul.

— Ce pare, mai exact, în neregulă?

Nesta înţepeni şi îşi ţuguie buzele cât îi cântări tonul.

— Mi se pare că este... ceva îngrozitor. Sentimentul că... am uitat ceva, dar nu îmi aduc aminte ce.

Cassian o mai fixă cu privirea o clipă.

— Îi voi spune lui Rhys.

Şi se ţinu de cuvânt.

În câteva clipe, Rhys, Cassian şi Azriel dispăruseră, lăsându-i pe Mor şi pe Helion într-o tăcere alertă. Am aşteptat împreună cu Nesta. Cinci minute. Zece. Cincisprezece.

Ei se întoarseră după treizeci de minute, scuturând din capete. Nimic.

Nici în palat, nici pe teritoriile din apropiere, nici pe cer şi nici pe pământ. Nu era nimic pe o rază de kilometri buni. Rhys chiar o contactă pe Amren şi nu găsi nimic în neregulă în Velaris – Elain, din fericire, era teafără şi nevătămată.

Totuşi, niciunul dintre ei nu fu destul de prost să sugereze că Nesta inventase asta. Nu cu puterea nefirească din venele ei. Sau poate că frica era un efect care persista de când fusese în Hybern. Ca şi spaima copleşitoare pe care mă luptam să o înfrunt şi care încă mă mai urmărea în

unele nopţi.

Prin urmare, am rămas. Am mâncat în sufrageria privată împreună cu Helion; nici Tarquin şi nici Tamlin nu se vedeau pe nicăieri.

Kallias şi Viviane apărură în timpul cinei, iar Mor îl ridică pe Cassian de pe scaun ca să îi facă loc prietenei sale. Ele discutară şi bârfiră, chiar dacă Mor se tot uita la Helion.

Iar Marele Lord al Zilei continua să se uite la ea.

Azriel abia vorbi, umbrele stându-i încă pe umeri. Mor se uită pe furiş la el.

Am mâncat şi am băut câteva ore, până la căderea nopţii şi, chiar dacă Rhys şi Kallias erau încordaţi, precauţi unul faţă de celălalt... Măcar începură să discute înainte de sfârşitul mesei.

Nesta fu prima care plecă de la masă, încă prudentă şi agitată. Ceilalţi verificară o ultimă dată curtea înainte să ne culcăm pe cearşafurile de mătase ale paturilor moi ca norii.

Rhys şi cu mine i-am lăsat pe Mor şi pe Helion vorbind, şezând unul lângă celălalt pe pernele din salon, Viviane şi Kallias întorcându-se de mult în apartamentul lor. Nu ştiam unde plecaseră Azriel şi Cassian.

Când am ieşit din baia văruită în auriu şi ivoriu, şoaptele lui Helion şi râsetul arzător al lui Mor se auzeau din hol, trecând pe lângă uşa noastră, apoi uşa ei se deschise şi se închise...

Aripile lui Rhysand erau strânse când studia stelele de dincolo de ferestrele dormitorului. Cumva, aici erau mai puţin luminoase şi mai mici.

— De ce?

El ştia la ce mă refeream.

— Mor se sperie. Şi ce a făcut Az astăzi a speriat-o de moarte.

— Violenţa?

— Violenţă ca rezultat a ceea ce simte el, vinovăţia persistentă din cauza târgului cu Eris şi a ceea ce nu va înfrunta niciunul dintre ei.

— Nu crezi că a trecut destul de mult timp? Şi faptul că Helion se culcă cu ea este probabil cel *mai rău* lucru pe care îl poate face?

Dar nu mă îndoiam că Helion simţea în aceeaşi măsură ca şi Mor nevoia de a fi distras de la a se gândi prea mult la oamenii pe care îi iubeau şi pe care nu îi puteau avea.

— Mor şi Azriel au avut amândoi iubiţi de-a lungul secolelor, spuse el, aripile mişcându-i-se uşor. Acum, singura diferenţă este apropierea.

— Pari destul de împăcat cu asta.

Rhys privi peste umăr spre locul în care zăboveam la picioarele patului mare şi ivoriu, în a cărui tăblie erau sculptaţi nişte nuferi.

— Este viaţa lor – relaţia lor. Amândoi au avut destule ocazii să recunoască ce simt. Totuşi nu au făcut-o. Mai cu seamă Mor. Din motive personale, sunt sigur. Implicarea mea nu ar îmbunătăţi situaţia.

— Dar... dar el o *iubeşte.* Cum de nu face nimic?

— Crede că ea este mai fericită fără el. Ochii îi străluciră când îşi aminti de hotărârea lui de a nu se implica. Crede că nu o merită.

— Se pare că este o trăsătură illyriană.

Rhys pufni, întorcându-se spre stele. Am venit

lângă el şi mi-am strecurat un braţ în jurul taliei lui. Partenerul meu îmi cuprinse umărul când mi-am sprijinit capul de locul moale în care umerii mei îi întâlneau pieptul. După o clipă, una din aripile lui mă învălui în căldura sa umbrită.

— Va veni o zi când Azriel va trebui să hotărască dacă va lupta pentru ea sau o va lăsa în pace. Şi nu va fi din cauza unui alt mascul care o insultă sau se culcă cu ea.

— Şi Cassian? El este zăpăcit şi permite prostia asta.

Rhys zâmbi strâmb.

— Şi Cassian va trebui să decidă unele lucruri. În viitorul apropiat, cred.

— El şi Nesta sunt…?

— Nu ştiu. Până nu se activează legătura, poate fi greu de detectat. Rhys înghiţi o dată, cu privirea aţintită la stele. Eu am aşteptat, pur şi simplu. Ştii, Tamlin încă te iubeşte.

— Ştiu.

— A fost o întâlnire urâtă.

— Totul a fost urât, am spus eu, gândindu-mă la ce pomeniseră Beron şi Tamlin despre Amarantha, la ce Rhys fusese obligat să dezvăluie… Eşti bine?

Încă îi simţeam mâna umedă pe mine de când povestise ce făcuse Amarantha.

El îşi trecu un deget pe umărul meu.

— Nu a fost… uşor. Credeam că voi vomita pe podea, adăugă Rhys.

L-am strâns un pic mai mult.

— Îmi pare rău că a trebuit să împărtăşeşti lucrurile acelea – îmi pare rău că tu… îmi pare rău

pentru tot, Rhys. I-am inhalat profund mirosul. Evadaserăm – noi evadaserăm. Şi ştiu că probabil nu înseamnă nimic, dar… sunt mândră de tine că ai fost destul de curajos să le-o spui.

— Nu înseamnă nimic ce crezi despre mine sau despre ziua asta, zise el încet. Mă sărută pe tâmplă, iar căldura licări de-a lungul legăturii. Înseamnă… Îşi strânse mai mult aripa în jurul meu. Nu am cuvinte să-ţi spun ce înseamnă.

Dar când dragostea, bucuria şi lumina străluciră prin legătură… am înţeles.

El îşi coborî privirea spre mine.

— Eşti… bine?

Mi-am culcuşit capul mai mult în pieptul lui.

— Mă simt… obosită. Tristă. Tristă că a fost atât de îngrozitor şi, totuşi*… furioasă* pentru tot ce am păţit eu şi surorile mele. Eu… Am expirat. Când m-am întors în Regatul Primăverii… Am înghiţit în sec. Le-am căutat aripile.

Rhys rămase complet nemişcat, iar eu l-am luat de mână, strângând-o puternic când mă întrebă mai mult în şoaptă:

— Le-ai găsit?

Am scuturat din cap, dar i-am răspuns înainte ca suferinţa de pe chipul lui să se adâncească:

— Am aflat că el le-a ars de mult.

Rhys nu spuse nimic pentru o clipă, din nou atent la stele.

— Mulţumesc pentru că măcar te-ai gândit… pentru că ai riscat să le cauţi.

Singura urmă – rămăşiţele îngrozitoare ale mamei şi surorii lui.

— Eu nu… Mă bucur că le-a ars, recunoscu

Rhys. L-aş ucide cu bucurie pentru multe lucruri şi totuşi… El îşi frecă pieptul. Mă bucur că măcar le-a oferit acea pace.

Am dat din cap.

— Ştiu. Mi-am trecut un deget peste dosul mâinii lui. Şi poate că din cauza liniştii depline, am mărturisit: Mi se pare ciudat să împart o cameră şi un pat cu tine sub acelaşi acoperiş cu el.

— Te cred.

Pentru că, undeva în palat, Tamlin *stătea* întins în pat – perfect conştient că urma să intru în acest loc cu Rhysand. Trecutul era încurcat şi încâlcit.

— Nu cred… nu cred că pot să fac dragoste cu tine aici, cu el atât de aproape, am şoptit eu, iar Rhys rămase tăcut. Îmi pare rău dacă…

— Nu trebuie să te scuzi. Niciodată.

Mi-am ridicat privirea şi l-am surprins uitându-se la mine – nu furios sau frustrat, ci… trist. Înţelegător.

— Vreau să împart totuşi patul cu tine, am şoptit eu. Vreau să mă ţii în braţe.

Stelele se aprinseră în ochii lui.

— Pentru totdeauna, îmi promise şi mă sărută pe frunte, aripile lui învăluindu-mă acum complet. Pentru totdeauna.

Capitolul 48

Helion se strecură din camera lui Mor înainte să ne trezim – deşi cu siguranţă îi auzisem toată noaptea, destul încât Rhys să ridice un scut în jurul camerei noastre. Azriel şi Cassian nu se întorseseră.

Cu toate acestea, Mor nu arăta ca o femelă care se tăvălise cu un Mare Lord superb când îşi ciuguli micul dejun. Ochii căprui îi erau inexpresivi, iar pielea, de obicei aurie, era acum palidă.

Cassian intră în sfârşit, salutând-o pe Mor cu voioşie:

— Arăţi groaznic! Te-a ţinut Helion trează toată noaptea?

Ea aruncă lingura spre el. Apoi terciul.

Cassian prinse lingura şi se feri de mâncare, pietrele lui Siphon strălucind ca un tăciune aprins. Terciul alunecă pe podea.

— Helion a vrut să ni te alături, răspunse ea încet, punându-şi din nou ceai. Destul de mult.

— Poate data viitoare, spuse Cassian, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Ce face sora ta?

— Părea bine… deşi încă îngrijorată.

Nu am întrebat unde fuseseră toată noaptea el şi Azriel, fie şi numai pentru că nu eram sigură că Mor voia să audă răspunsul.

Cassian se servi de pe tăvile cu fructe şi prăjituri, încruntându-se când nu văzu carne.

— Eşti gata pentru încă o zi plină de contradicţii şi intrigi?

Mor şi cu mine am mormăit. Rhys intră în cameră, cu părul încă ud de la baie şi zâmbi.

— Aşa vă vreau.

În ciuda zilei încărcate ce ne aştepta, i-am zâmbit partenerului meu.

El mă strânsese toată noaptea la piept, acoperindu-mă cu aripile. Era un altfel de intimitate faţă de sex – mai profundă. Sufletele

noastre se împletiseră strâns.

Mă trezisem încă acoperită de aripile sale, respiraţia lui gâdilându-mi urechea. Rămăsesem fără cuvinte când îi studiasem chipul adormit, pieptul strângându-mi-se în mod chinuitor. Eram perfect conştientă de cât de mult îl iubeam, dar uitându-mă atunci la el… O simţisem cu toată fiinţa mea, am simţit că iubirea ar fi putut să mă strivească, să mă consume. Iar data viitoare când avea să-l insulte cineva…

Gândul încă nu-mi dădea pace când am terminat micul dejun, ne-am îmbrăcat şi ne-am întors în sala din vârful palatului ca să punem bazele acestei alianţe.

Mi-am păstrat coroana din ziua precedentă, dar mi-am schimbat rochia de la Căderea Stelelor cu una strălucitoare din mătase neagră, acoperită cu borangic negru sclipitor. Fustele se unduiau în spatele meu, mânecile mulate îngustându-se în căuşul palmelor, fixate în jurul degetului mijlociu cu un inel din onix. Dacă în ziua din urmă fusesem o stea căzătoare, croitorul misterios al lui Rhys mă transformase astăzi în Regina Nopţii.

Restul însoţitorilor mei se îmbrăcaseră corespunzător.

Ieri, fuseserăm noi înşine – deschişi, prietenoşi şi grijulii. Azi urma să le arătăm celorlalte regate ce aveam să dezlănţuim asupra inamicilor noştri şi de ce eram capabili, dacă eram provocaţi.

Helion, din nou detaşat şi arogant, se lăfăia în scaunul său când am intrat în sala minunată din vârful unuia dintre multele turnuri aurite ale palatului. El îi aruncă o privire în plus lui Mor,

zâmbind senzual. Astăzi era splendid în veşmintele lui de culoarea cobaltului cu margini aurii care-i scoteau în evidenţă pielea măslinie şi strălucitoare, şi cu sandalele aurii. Azriel, cu matiile plutind în aer din umeri până la călcâie, îl ignoră când trecu. Totuşi Îmblânzitorul Umbrelor nu-i arătase nicio urmă de emoţie lui Mor când ne întâlnise pe hol.

Ea nu îl întrebase unde fusese întreaga noaptea şi toată dimineaţa, iar Azriel nu spusese nimic de bunăvoie. Dar măcar nu părea că voia să o ignore. Nu, se rezumase din nou la a tăcea vigilent, iar Mor se mulţumise să-l lase, răsuflând un pic uşurată imediat ce el se întorsese ca să ne conducă spre întâlnire, după ce probabil cercetase drumul în urmă cu câteva minute.

Thesan fu singura persoană care se deranjă să ne salute când am trecut pe sub bolta acoperită cu glicină. Aruncă o privire la ţinuta şi la chipurile noastre şi mormăi o rugăciune adresată Cazanului. Iubitul lui, îmbrăcat din nou cu armura de căpitan, ne măsură din priviri cu aripile uşor înfoiate, dar rămase aşezat împreună cu ceilalţi peregryni.

Tamlin sosi ultimul, uitându-se la toţi când se aşeză. Nu m-am deranjat să-l bag în seamă.

Iar Helion nu aşteptă ca Thesan să facă vreun semn ca să începem. El îşi sprijini o gleznă peste un genunchi şi spuse:

— Am studiat cu atenţie tabelele şi imaginile pe care le-ai adunat, Tamlin.

— Şi? rosti muşcător Tamlin.

Aşadar, ziua urma să decurgă *incredibil* de bine.

— Şi, spuse Helion simplu, nemaipărând deloc

masculul amuzat şi destins din seara trecută, dacă poţi să-ţi aduni repede armata, tu şi Tarquin aţi putea să ţineţi linia frontului suficient de mult timp pentru ca noi, cei de deasupra tărâmului de Mijloc, să aducem o armată mai mare.

— Nu este atât de uşor pe cât pare, rosti Tamlin printre dinţi. Mi-a mai rămas o treime dintre soldaţi, spuse aruncând o privire mânioasă înspre mine. După ce Feyre le-a distrus încrederea în mine.

Mânioasă şi simţind nevoia de răzbunare, făcusem asta… Nu gândisem pe termen lung. Nu mă gândisem că poate am fi avut *nevoie* de armata lui. Dar…

Nesta scoase un zgomot ascuţit şi sări de pe scaun.

M-am aruncat spre ea, aproape împiedicându-mă de fustele rochiei când ea se clătină înapoi, ţinându-se cu o mână de piept.

Încă un pas ar fi aruncat-o în bazin, dar Mor sări mai înainte, apucând-o.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mor, ţinând-o în picioare pe sora mea când chipul ei se contorsionă parcă de durere.

Confuzie şi durere, asta exprima faţa ei.

Fruntea îi era transpirată şi chipul i se făcu alb ca varul.

— Ceva…

Cuvântul fu întrerupt de un geamăt încet. Ea se încovoie, iar Mor o prinse bine şi se uită la chipul Nestei. Cassian ajunse imediat acolo, cu o mână pe spatele ei, dezgolindu-şi dinţii la ameninţarea invizibilă.

— Nesta! spuse el întinzându-se spre ea.

Nesta înţepeni, apoi trecu pe lângă Cassian ca să vomite în bazin.

— Otravă? întrebă Kallias, împingând-o pe Viviane în spatele lui.

Ea îi ocoli braţul. Tamlin rămase aşezat, cu maxilarul încordat, monitorizându-ne pe toţi.

Dar Helion şi Thesan înaintară îndârjiţi şi concentraţi. Puterea lui Helion, care licărea în jurul lui ca nişte licurici orbitori, ţâşni spre sora mea şi se lăsă uşor pe ea.

Thesan, strălucind în auriu şi roz, îi atinse braţul Nestei, vindecând-o.

— Nimic, spuseră ei la unison.

Nesta îşi rezemă capul de umărul lui Mor, respirând sacadat.

— Ceva nu este în regulă, reuşi ea să spună. Nu cu mine, ci cu Cazanul.

Rhys purta un fel de conversaţie tăcută cu Azriel şi Cassian, cel din urmă monitorizând fiecare respiraţie a surorii mele. Cei doi illyrieni dădură din cap spre Rhys şi se îndreptară spre ferestrele deschise – ca să zboare.

Nesta gemu, trupul încordându-i-se ca şi când avea să vomite din nou. Dar apoi, noi am simţit.

Un tremur prin pământ. Prin aer, prin pietre şi printre ierburile verzi.

Ca şi când un zeu măreţ ar fi răsuflat peste tărâm.

Apoi, urmă impactul.

Rhys se aruncă peste mine atât de repede, încât nu mi-am dat seama că însuşi muntele se *cutremura,* iar clădirea se *clătina.* Ne-am aruncat

la podea când molozul căzu, iar eu l-am simţit pregătindu-se să se teleporteze…

După aceea, totul încetă.

Ţipetele se ridicau din valea de dedesubt, dar în palat şi printre noi domnea liniştea.

Nesta vomită din nou, iar Mor o lăsă să se aşeze pe podea de data asta.

— Ce naiba… începu Helion.

Rhys se ridică de pe mine, chipul lui bronzat albindu-se. Buzele i se învineţiră când privi spre sud. Departe spre sud.

I-am simţit magia ieşind din el, ca o stea căzătoare peste tărâm.

Iar când se uită din nou la noi, îşi îndreptă atenţia către mine. Frica, tristeţea şi teama care i se citeau în ochi îmi făcură gura să se usuce de tot şi îmi răciră sângele în vene.

Rhys înghiţi de două ori şi spuse răguşit:

— Regele Hybernului tocmai a folosit Cazanul ca să atace zidul.

Se auziră şoapte şi suspine.

Rhys înghiţi în sec a treia oară, iar eu am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare când mă lămuri:

— Zidul nu mai este. A fost distrus. De-a lungul Prythianului şi pe continent. Am acţionat prea târziu, prea lent, repetă el ca şi când ar fi încercat să se convingă. Hybernul tocmai a distrus zidul.

Capitolul 49

„Legătura Nestei cu Cazanul i-a permis să simtă când Regele Hybernului îşi aduna puterea”,

se gândi Rhys în timp ce ne adunam în jurul mesei din sufrageria casei din oraş.

Aşa cum eu puteam să folosesc legătura cu Marii Lorzi ca să le urmăresc puterea şi să găsesc Cartea şi Cazanul, puterea Nestei – nemurirea ei – era atât de strâns legată de Cazan, încât prezenţa lui îngrozitoare, când era activ, o străbătea şi pe ea.

De aceea o bântuia el. Nu doar pentru puterea pe care o luase ea… ci pentru faptul că Nesta era un semnal de avertisment.

Plecaserăm cu toţii din Regatul Dimineţii după câteva minute, Thesan promiţând că, în două zile, avea să trimită cantităţi mari de antidot spre toate armatele şi spre Marii Lorzi, şi că peregrynii lui urmau să înceapă să se pregătească sub comanda căpitanului său, ca să se alăture illyrienilor pe cer.

Kallias şi Helion jurară că armatele lor terestre aveau să mărşăluiască cât de curând posibil. Doar pe Tamlin, a cărui graniţă sudică se întindea de-a lungul zidul, nu se putea conta, armata lui fiind dezorganizată. Înainte ca Tamlin să plece, Helion îi spuse:

— Scoate-ţi oamenii! Adu orice armată poţi aduna!

Orice mai rămăsese după mine.

Tarquin avu acelaşi sentiment şi promise să ofere protecţie Regatului Primăverii. Tamlin nu răspunse niciunuia din ei. Nu confirmă că avea să-şi aducă armata înainte să se teleporteze, fără să-mi arunce o privire. Eu m-am simţit un pic uşurată, de vreme ce nu hotărâsem dacă să îi cer ajutorul pe care mi-l promisese sau să îl scuip.

Urările de despărţire fură scurte. Viviane o îmbrăţişă strâns pe Mor şi apoi mă luă şi pe mine în braţe, spre surprinderea mea. Kallias doar dădu mâna cu Rhys, un gest rigid de tatonare, şi dispăru împreună cu partenera lui. Făcându-ne tuturor semn cu ochiul, îl urmă şi Helion. Tarquin rămase ultimul, flancat de Varian şi de Cresseida. Flota lui, deciseseră ei, urma să fie lăsată ca să-i păzească oraşele, în timp ce majoritatea soldaţilor aveau să mărşăluiască pe uscat.

Ochii albaştri ai lui Tarquin se aprinseră când îşi adună puterea ca să-i teleporteze, dar Varian ne comunică mie şi lui Rhys:

— Spune-i că îi mulţumesc, zise el şi îşi puse o mână pe piept, firul auriu şi cel argintiu de pe jacheta lui turcoaz strălucind în soarele dimineţii. Spune-i… Prinţul din Adriata scutură din cap. Îi voi spune chiar eu când o voi vedea data viitoare. Părea mai mult o promisiune… că Varian *avea* să o revadă pe Amren, cu sau fără Război.

Apoi ei plecară.

Nicio veste nu sosi de la Beron înainte să ne luăm rămas-bun şi să-i mulţumim lui Thesan. Nicio veste că Beron s-ar fi putut răzgândi sau că Eris l-ar fi convins.

Dar asta nu mă privea nici pe mine, nici pe Nesta.

Dacă zidul se dărâmase… era prea târziu. Acţionasem prea târziu. Toate acele cercetări… Ar fi trebuit să insist să plecăm direct spre zid, dacă Amren o considera pe Nesta aproape pregătită. Să fi văzut ce putea face ea, cu sau fără vraja din Carte.

Poate că era vina mea, pentru că voiam să o protejez, să o fac mai puternică, să nu o implic. Dar dacă aş fi insistat mai…

Chiar şi acum, aşezaţi în jurul mesei din sufrageria casei din Velaris, nu hotărâserăm dacă posibila distrugere permanentă a surorii mele merita preţul salvării vieţilor. Nu ştiam cum Rhys şi ceilalţi luaseră astfel de decizii – timp de mulţi ani. Mai ales în timpul domniei Amaranthei.

— Ar fi trebuit să plecăm de câteva luni, spuse Nesta, farfuria ei cu pui prăjit şi legume fiind neatinsă.

Fură primele cuvinte pe care le rostise cineva în timp ce noi ciuguleam din mâncare.

Elain aflase de la Amren. Acum stătea la masă, cu spatele mai drept şi privirea mai limpede ca niciodată. Văzuse ea asta în peregrinările pe care i le oferea privirea nouă şi interioară? I-o şoptise Cazanul cât fuseserăm plecaţi? Nu eram în stare să o întreb.

— Putem să mergem la conacul tău în seara asta ca să-i evacuăm pe servitori şi să-i aducem aici, îi spunea Rhys Nestei.

— Nu vor veni.

— Atunci, probabil vor muri.

Nesta îşi alinie furculiţa şi cuţitul lângă farfurie.

— Nu îi poţi teleporta undeva în sud, departe de aici?

— Atât de mulţi oameni? Ar trebui să găsesc mai întâi un loc sigur, lucru care mi-ar lua un timp pe care nu-l avem. Rhys se gândi. Dacă am găsi o navă cu care să navigheze…

— Or să vrea să vină şi familiile, şi prietenii lor.

O clipă de linişte. Asta nu era o soluţie. Apoi Elain spuse încet:

— Am putea să-i mutăm pe moşia lui Graysen.

Calmul din vocea ei ne făcu pe toţi să ne întoarcem către sora mea.

Ea înghiţi în sec, gâtul subţire fiindu-i atât de alb, şi ne explică:

— Tatăl lui are ziduri înalte, din piatră rezistentă, şi suficient spaţiu pentru oameni şi provizii.

Ne-am străduit cu toţii să nu ne uităm la inelul pe care îl purta încă. Elain continuă:

— Tatăl lui se gândeşte la asta de mult timp. Ei au apărare, provizii… Ea respiră superficial. Şi un crâng de frasini, cu un depozit de arme făcute din lemnul acela.

Cassian mârâi. În ciuda puterii lor… Oricum ar fi fost creaţi acei copaci, frasinii aveau ceva care trecea dincolo de protecţiile Fae. Văzusem asta cu ochii mei – ucisesem una dintre santinelele lui Tamlin cu o săgeată în gât.

— Dacă spiriduşii care atacă au puteri magice, spuse Cassian, iar Elain tresări la tonul dur, atunci piatra rezistentă nu ar fi de mare folos.

— Există tuneluri de evadare, şopti Elain. Poate că este mai bine decât nimic.

Illyrienii se priviră reciproc.

— Am putea pune o gardă… începu Cassian.

— Nu, îl întrerupse Elain cu o voce mai puternică decât o auzisem în ultimele luni. Ei… Graysen şi tatăl lui…

Cassian îşi încordă maxilarul.

— Atunci, ne ascundem…

— Ei au câini născuţi şi antrenaţi ca să vă vâneze, să vă simtă.

O linişte apăsătoare se lăsă când prietenii mei se gândiră cum fuseseră antrenaţi mai exact câinii aceia.

— Doar nu vrei să spui că le laşi castelul fără apărare, încercă să spună un pic mai blând Cassian. Chiar şi cu frasinii, nu va fi de ajuns. Va trebui să ridicăm măcar nişte protecţii.

Elain se gândi.

— Pot vorbi cu el.

— Nu! am spus eu în acelaşi timp cu Nesta.

Dar Elain ne întrerupse:

— Dacă… dacă voi şi… ei – aruncă o privire la Rhys, la prietenii mei – veniţi cu mine, mirosurile voastre Fae i-ar putea distrage pe câini.

— Şi tu eşti Fae, îi aminti Nesta.

— Vrăjeşte-mă! îi spuse Elain lui Rhys. Fă-mă să par umană! Doar cât să-l conving să-şi deschidă porţile celor care caută adăpost. Poate chiar să vă lase să puneţi protecţii în jurul conacului.

Iar cu mirosurile noastre, ca să-i zăpăcim pe câini…

— Asta s-ar putea termina foarte prost, Elain.

Ea îşi trecu un deget peste inelul de logodnă din fier, cu diamant.

— Deja s-a terminat prost. Acum nu trebuie decât să decid cum să înfrunt consecinţele.

— Înţelept spus, zise Mor şi zâmbi către Elain. Ea se uită la Cassian. Trebuie să muţi azi legiunile illyriene.

Cassian dădu aprobator din cap, dar îi spuse lui Rhys:

— Cu zidul dărâmat, trebuie să îi lămurim pe illyrieni în privinţa unor aspecte. Trebuie să mă însoţeşti în tabără şi să le ţii unul dintre discursurile tale frumoase înainte să plecăm.

Rhys schiţă un zâmbet.

— Putem să mergem toţi şi apoi să ne îndreptăm spre tărâmurile oamenilor. El se uită cu atenţie la noi, la casa din oraş. Avem o oră să ne pregătim. Ne întâlnim din nou aici şi plecăm.

Mor şi Azriel se teleportară imediat, Cassian îndreptându-se spre Rhys ca să-l întrebe de soldaţii din Regatul Coşmarurilor şi de pregătirile lor.

Nesta şi cu mine am mers către Elain, vorbind amândouă în acelaşi timp:

— Eşti sigură? am întrebat când Nesta spuse: „Pot eu să merg. Lasă-mă să discut cu el!”

Elain se ridică în picioare.

— Nu te cunoaşte, îmi spuse ea. Apoi se întoarse spre Nesta cu o expresie sinceră, amuzată. Şi pe tine te urăşte.

O parte putredă din mine se întreba dacă logodna lor ruptă era, aşadar, spre binele lor. Sau dacă Elain sugerase cumva să facem această vizită, chiar după ce Lucien părăsise Prythianul, pentru o şansă de a… Nu mi-am permis să-mi urmăresc gândul până la capăt.

Privind spaţiul din care prietenii mei dispăruseră din casa de la oraş, am zis:

— Elain, trebuie să înţelegi că, dacă lucrurile vor merge prost… dacă va încerca să te rănească sau să facă rău unuia dintre noi…

— Ştiu. Îi vei apăra pe ai tăi.

— Te voi apăra *pe tine.*

Golul îi înceţoşă privirea, dar Elain îşi ridică bărbia.

— Oricum ar fi, să nu-l ucideţi. Vă rog.

— Vom încerca…

— *Jură-mi!*

Nu o mai auzisem niciodată vorbind pe tonul acela. Niciodată.

— Nu pot să-ţi promit. Nu aveam de gând să cedez, nu pentru asta. Dar voi face tot ce îmi stă în puteri ca să evit aşa ceva.

Şi Elain păru să-şi dea seama de situaţie. Ea se uită la rochia simplă albastră pe care o purta.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Te ajut eu, se oferi Nesta, dar Elain scutură din cap.

— Nuala şi Cerridwen mă vor ajuta.

Apoi ea plecă în grabă… cu umerii un pic mai drepţi.

Nesta înghiţi şi eu am şoptit:

— Nu a fost vina ta că zidul s-a dărâmat înainte de a putea face ceva în privinţa asta.

Privirea dură se îndreptă spre mine.

— Dacă aş fi rămas ca să mă antrenez…

— Atunci ai fi rămas aici cât ne-ai fi aşteptat să ne întoarcem de la întâlnire.

Nesta îşi netezi rochia cu o mână.

— Ce fac acum?

Mi-am dat seama că avea nevoie de un scop. Faptul că o însărcinasem să găsească o cale să repare găurile din zid îi dăduse surorii mele ceea ce poate vieţile noastre umane nu îi oferiseră niciodată: un sens.

— Ne vei însoţi la moşia lui Graysen, iar apoi

vei călători cu armata. Dacă ai o legătură cu Cazanul, atunci vom avea nevoie de tine, să ne fii aproape. Trebuie să ne spui dacă este folosit din nou.

Nu era chiar o misiune, dar Nesta oricum dădu din cap.

Cassian îl bătu pe Rhys pe umăr şi porni spre noi. El se opri la un pas distanţă şi se încruntă.

— Rochiile nu sunt potrivite pentru zbor, doamnelor.

Nesta nu răspunse.

El ridică o sprânceană.

— Fără lătrat şi muşcături azi?

Dar Nesta nu îşi ridică privirea ca să se uite la el, chipul fiindu-i încă epuizat şi pământiu.

— Nu am purtat niciodată pantaloni, fu tot ce spuse ea.

Aş fi putut jura că îngrijorarea traversă chipul lui Cassian, dar el ignoră momentul şi rosti tărăgănat:

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai fi putut porni o răscoală dacă ai purtat.

Nicio reacţie. Oare Cazanul…

Cassian ieşi în calea Nestei când ea încercă să treacă pe lângă el şi îi atinse fruntea cu o mână bronzată, cu bătături. Ea se feri de atingerea lui, dar masculul o apucă de încheietura mâinii, forţând-o să-i întâlnească privirea.

— Dacă vreunul dintre oamenii aceia nenorociţi face o mişcare ca să te rănească, şopti el, să îi ucizi.

El nu avea să vină – nu, avea să adune toată puterea legiunilor illyriene. Totuşi Azriel urma să ni

se alăture.

Cassian îi dădu Nestei unul dintre cuţitele sale.

— Frasinul te poate ucide, spuse el cu un calm nimicitor când ea privi cuţitul. O zgârietură poate să te ameţească suficient încât să fii vulnerabilă. Să nu uiţi unde sunt ieşirile din fiecare cameră, gard şi din curte – ţine-le minte când intri şi ia seama câţi oameni sunt în jurul tău. Nu uita unde sunt Rhys şi ceilalţi. Nu uita că eşti mai puternică şi mai rapidă. Ţinteşte părţile moi, adăugă el, îndoindu-i degetele în jurul mânerului. Şi dacă te prinde cineva…

Sora mea nu spuse nimic în timp ce Cassian îi arătă zonele sensibile ale unui om – nu doar vintrele, ci şi interiorul piciorului – şi cum să ciupească o coapsă şi să-şi folosească cotul drept armă. Se retrase după ce termină, ochii lui căprui clocotind cu o emoţie pe care nu o recunoşteam.

Nesta studie pumnalul elegant din mâna ei şi apoi îşi ridică fruntea ca să îl privească.

— Ţi-am spus să vii la antrenament, zise Cassian zâmbind trufaş şi plecă.

M-am uitat cu atenţie la chipul calm şi împietrit al Nestei şi la pumnal.

— Nici măcar să nu începi! mă avertiză ea şi se îndreptă spre scări.

*

Am găsit-o pe Amren în apartamentul ei, înjurând Cartea.

— Plecăm într-o oră, am spus eu. Ai tot ce-ţi trebuie aici?

— Da.

Amren îşi ridică privirea, ochii oblici şi argintii rotindu-i-se de furie. Nu din cauza mea, mi-am dat eu seama cu uşurare, ci pentru că Hybernul ajunsese înaintea noastră la zid şi *o* învinsese.

Iar asta nu mai era problema mea.

Nu când mi-am amintit ce spusese la întâlnirea cu Marii Lorzi. Nu când l-am văzut din nou pe Beron plecând, fără să ne promită soldaţi sau ajutor. Nu când i-am auzit pe Rhys şi pe Cassian discutând cât de puţini soldaţi aveau ceilalţi, în comparaţie cu armata Hybernului.

Trecuseră câteva zile de când mă gândeam la cum îl tachinase regele pe Rhys.

Hybernul se aşteptase ca el să ofere totul – *totul* – ca să-i oprească. Afirmase că doar asta ne-ar fi dat o şansă la luptă, iar eu îmi cunoşteam partenerul. Poate chiar mai bine decât mă cunoşteam pe mine. Ştiam că Rhys s-ar fi epuizat, distrugându-se, dacă asta ar fi însemnat o şansă de câştig. De supravieţuire.

Ceilalţi Mari Lorzi… Nu-mi puteam permite riscul de a conta pe ei. Helion, pe cât de puternic era, nici măcar nu ar fi intervenit ca să-şi salveze iubitul. Tarquin, probabil, ar fi făcut-o. Iar pe ceilalţi nu îi cunoşteam. Nu aveam timp să o fac. Şi nu aveam de gând să pariez pe încercarea lor de a fi loiali şi pe Rhys, în acelaşi timp.

— Ce vrei? izbucni Amren când am rămas uitându-mă lung la ea.

— Există o creatură sub bibliotecă. Ştii ceva despre ea?

Amren închise Cartea.

— Se numeşte Bryaxis.

— Ce este?

— Nu vrei să ştii, fato!

Mi-am suflecat mâneca rochiei negre, eleganţa acesteia contrastând atât de mult cu apartamentul şi dezordinea de aici.

— Am făcut o înţelegere cu ea. I-am arătat banda tatuată din jurul antebraţului meu. Deci cred că vreau.

Amren se ridică, scuturându-şi pantalonii de praf.

— Am auzit. Trebuie să fii nebună.

— Nu am avut de ales. Iar acum suntem legate una de cealaltă.

— Şi ce dacă?

— Vreau să îţi propun un alt târg. Asta ar însemna ca tu să studiezi protecţiile care o ţin acolo jos şi să-mi explici nişte lucruri. Nu m-am străduit să par plăcută, disperată sau recunoscătoare. Nu am vrut să renunţ la masca dură şi rece de pe chipul meu când am adăugat hotărâtă: Vii cu mine! Chiar acum.

Capitolul 50

Nu era nicio preoteasă care să ne aştepte şi să ne conducă în puţul întunecat din mijlocul bibliotecii. Iar Amren, pentru prima dată, rămase fără grai.

Am ajuns la nivelul de jos, în întunericul de nepătruns, paşii noştri fiind singurul sunet.

— Vreau să discut cu tine, am spus în bezna care ne chema dincolo de locul în care se termina

lumina ce se strecura în jos de la înălţime.

„Nimeni nu mă cheamă”.

— Eu te chem. Sunt aici ca să-ţi ţin companie. Ca parte a înţelegerii noastre.

Linişte.

Apoi am simţit creatura şerpuind şi răsucindu-se în jurul nostru, înghiţind lumina. Amren înjură încet.

„Ai adus… ce mi-ai adus?”

— Pe cineva ca tine. Sau cineva căreia tu îi semeni.

„Vorbeşti în pilde”.

O mână rece şi ireală mă atinse pe ceafă, iar eu am încercat să nu mă retrag spre lumină.

— Bryaxis. Numele tău este Bryaxis. Şi cineva te-a încuiat aici jos, acum mult timp.

Întunericul încremeni.

— Sunt aici ca să-ţi ofer altă înţelegere.

Amren rămase nemişcată şi tăcută, aşa cum îi spusesem să facă, şi îmi confirmă dând o dată din cap. Ea chiar ar fi putut să distrugă protecţiile care o ţineau pe Bryaxis aici, la momentul oportun.

— Este război, am spus eu, forţându-mă să vorbesc pe un ton egal. Un război îngrozitor pe cale să izbucnească peste tărâm. Dacă te pot elibera, vei lupta pentru mine? Pentru mine şi pentru Marele meu Lord?

Creatura – Bryaxis – nu răspunse.

Am înghiontit-o pe Amren cu cotul.

Ea vorbi cu o voce tânără şi, în acelaşi timp, bătrână, ca a creaturii:

— În schimb, te vom elibera de aici.

Un târg. O magie simplă, dar puternică. La fel

de mare ca oricare alta din Carte.

„Aici este casa mea”.

M-am gândit.

— Atunci, ce vrei în schimb?

Linişte.

„Lumina soarelui. Şi a lunii. Stelele”.

Am deschis gura ca să-i spun că nu eram chiar sigură că puteam să-i promit aşa ceva, cu toate că eram Marea Doamnă a Regatului Nopţii, dar Amren mă călcă pe picior şi şopti:

— O fereastră. La înălţime.

Nu o oglindă, aşa cum voia Cioplitorul, ci o fereastră în munte. Trebuia să cioplim la o înălţime foarte mare, dar…

— Asta e tot?

Amren mă lovi în picior de data asta.

Bryaxis îmi şopti la ureche: „Voi putea să vânez fără reţinere pe câmpul de luptă? Să le sorb frica şi groaza, până ce mă satur?”

Am simţit o strângere de inimă pentru Hybern când am spus:

— Da – numai armata Hybernului. Şi doar până când se termină războiul. Într-un fel sau altul.

O clipă de linişte. „Aşadar, ce vrei să fac?”

Am gesticulat spre Amren.

— Ea îţi va explica şi va dezactiva protecţiile – când vom avea nevoie de tine.

„Atunci voi aştepta”.

— Aşadar, ne-am înţeles. Te vei supune ordinelor noastre în război, vei lupta pentru noi până când nu vom mai avea nevoie de tine, iar în schimb… îţi vom aduce soarele, luna şi stelele.

Alt prizonier care ajunsese să-şi iubească

celula. Poate că Bryaxis şi Cioplitorul ar fi trebuit să se întâlnească. Un zeu al morţii antic şi întruchiparea coşmarurilor. Tabloul, îngrozitor şi atrăgător, începu să se contureze în adâncul minţii mele.

Mi-am relaxat umerii şi postura pe cât de mult posibil, când întunericul alunecă în jurul meu, încolăcindu-se între mine şi Amren şi îmi şopti la ureche: „De acord”.

*

Am profitat de ora aceea. Când ne-am adunat din nou cu toţii în holul casei din oraş ca să ne teleportăm în tabăra illyriană, mă schimbasem în hainele mele de luptă din piele, noul meu tatuaj fiind ascuns dedesubt.

Nimeni nu mă întrebă unde fusesem, deşi Mor mă măsură din priviri şi întrebă:

— Unde este Amren?

— Încă studiază Cartea, i-am răspuns tocmai când Rhys se teleportă în casa din oraş.

Nu era o minciună. Amren urma să rămână acolo până când am fi avut nevoie de ea pe câmpul de luptă.

Rhys îşi înclină capul.

— Ce caută? Zidul nu mai este.

— Orice, am spus eu. O altă cale prin care să anuleze puterea Cazanului şi care să nu implice faptul de a mi se scurge creierul pe nas.

Rhys se crispă şi deschise gura ca să obiecteze, dar l-am întrerupt.

— Trebuie să existe şi altă cale… Amren crede

că *trebuie* să mai fie o cale. Nu strică să verifice şi să caute orice altă vrajă care l-ar putea opri pe rege.

Dacă nu ar fi făcut asta… Amren ar fi distrus protecţiile complicate care o ţineau pe Bryaxis în bibliotecă, doar când aş fi chemat creatura. Doar când puterea armatei Hybernului ne-ar fi copleşit total. Dacă nu puteam să i-o aduc pe Ouroboros Cioplitorului… atunci Bryaxis era mai bună decât nimic.

Nu eram tocmai sigură de ce nu le spusesem asta celorlalţi.

Ochii lui Rhys licăriră, luptându-se, fără îndoială, cu ideea rolului pe care mi s-ar fi cerut să îl joc într-o altă schemă cu Cazanul, dar dădu aprobator din cap.

Mi-am împletit degetele cu ale lui, iar el mă strânse o dată.

În spatele meu, Mor îi luă de mână pe Nesta şi pe Cassian, pregătindu-se să îi teleporteze în tabără, în timp ce umbrele se adunară în jurul lui Azriel, Elain – care era lângă el – căscând ochii când se uită la spion.

Însă toţi am ezitat, iar eu mi-am permis o ultimă dată să-mi desfăt privirea cu mobila, pădurea şi lumina soarelui. Să ascult sunetele Velarisului, râsetele copiilor de pe stradă, cântecul pescăruşilor.

În tăcere, ştiam că şi prietenii mei o făceau.

Rhys îşi drese vocea şi dădu din cap spre Mor, care dispăru odată cu Cassian şi Nesta. Apoi, Azriel o luă uşor de mână pe Elain, ca şi când cicatricele lui ar fi rănit-o.

Singură cu Rhys, am savurat lumina untoasă a soarelui care pătrundea pe ferestrele uşii de la intrare. Am inhalat mirosul pâinilor făcute de Nuala şi Cerridwen toată dimineaţa, împreună cu Elain.

— Creatura din bibliotecă, am şoptit eu. Numele ei este Bryaxis.

Rhys ridică o sprânceană.

— O?

— I-am propus un târg. Să lupte pentru noi.

Ochii violeţi îi scânteiară.

— Şi ce a spus Bryaxis?

— Doar că vrea o fereastră ca să vadă stelele, luna şi soarele.

— I-ai explicat că avem nevoie de ea ca să ne ucidă duşmanii, nu-i aşa?

L-am înghiontit cu şoldul.

— Biblioteca este casa ei. Vrea doar să se facă nişte modificări.

Rhys zâmbi strâmb.

— Ei bine, presupun că, dacă acum trebuie să-mi redecorez casa pentru a fi pe măsura splendorii locuinţei lui Thesan, aş putea la fel de bine să adaug şi o fereastră pentru biata creatură.

L-am lovit cu cotul în coaste de data asta. Rhys încă purta hainele elegante de la întâlnire. Chicoti, drept răspuns, apoi continuă:

— Deci armata noastră s-a mărit cu un singur soldat. Bietul Cassian nu-şi va reveni când îşi va vedea cel mai nou recrut.

— Dacă avem noroc, nici Hybernul.

— Şi Cioplitorul?

— Poate să putrezească acolo. Nu am timp de jocurile lui. Bryaxis ar trebui să fie de ajuns.

Rhys aruncă o privire înspre braţul meu, ca şi când ar fi putut vedea cea de-a doua bandă nouă lângă prima. El ne ridică mâinile împreunate şi îmi sărută dosul palmei.

Din nou, ne-am uitat tăcuţi prin casa din oraş, studiind fiecare detaliu şi liniştea care se lăsa acum ca un strat de praf.

Rhys spuse încet:

— Mă întreb dacă o vom mai vedea vreodată.

Ştiam că nu vorbea despre casă. Dar m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— O vom vedea! i-am promis eu când un vânt întunecat se adună ca să ne ducă în tabăra illyriană. M-am ţinut strâns de el când am adăugat: O vom revedea!

Iar când vântul întunecat ne teleportă departe spre Război, spre pericole neştiute, m-am rugat să-mi pot respecta promisiunea.

Partea a treia

Marea Doamnă

Capitolul 51

Chiar şi în toiul verii, tabăra montană illyriană era umedă. Rece. Unele zile erau cu adevărat minunate, mă asigură Rhys văzându-mă încruntată în timp ce ne teleportam. Vremea mai rece era oricum mai bună când era implicată o armată. Căldura agita spiritele, mai ales când era prea cald ca să dormi confortabil. Şi având în vedere că illyrienii erau mai mereu ursuzi... Era o

binecuvântare că văzduhul era înnorat şi vântul umed.

Însă nici măcar vremea nu reuşea să facă grupul de întâmpinare să pară plăcut.

Eu l-am recunoscut doar pe unul dintre illyrienii musculoşi în armuri complete, care ne aşteptau: Lordul Devlon. Încă afişa un rânjet dispreţuitor, deşi mai blând în comparaţie cu sfidarea care le contorsiona trăsăturile câtorva. Ca şi Azriel şi Cassian, ei aveau părul negru şi ochii căprui. Şi, la fel ca a prietenilor mei, pielea le era în nuanţe arămii, unele pătate cu cicatrice albe, mai mult sau mai puţin severe.

Dar, spre deosebire de prietenii mei, una sau două pietre Siphon le împodobeau mâinile. Prin comparaţie cu aceasta, cele şapte pe care le purtau Azriel şi Cassian păreau aproape vulgare.

Dar masculii adunaţi se uitară la Rhys, ca şi când cei doi illyrieni care îl flancau erau nişte simpli copaci. Mor şi cu mine am rămas de-a dreapta şi de-a stânga Nestei, care se schimbase într-o rochie lejeră de culoare albastru-închis, iar acum studia tabăra, războinicii înaripaţi, mărimea grupului adunat în tabăra din jurul nostru…

Pe Elain am ţinut-o pe jumătate ascunsă în spatele zidului format din corpurile noastre. Având în vedere gândirea înapoiată a illyrienilor în ceea ce privea femelele, sugerasem să rămânem, la propriu, la un pas distanţă pentru această întâlnire. Erau doar câteva femele războinice în legiune… Acum nu era timpul să testăm toleranţa illyrienilor. Poate mai târziu… dacă am fi câştigat războiul, dacă am fi supravieţuit.

— Aşadar, este adevărat, rosti Devlon. Zidul a fost dărâmat.

— Un eşec temporar, spuse Rhys, care încă purta jacheta elegantă şi pantalonii de la întâlnirea cu Marii Lorzi. Dintr-un motiv oarecare, nu alesese să poarte hainele illyriene din piele sau aripile.

„Asta pentru că deja ştiu că m-am antrenat cu ei, că sunt unul dintre ei. Trebuie să-şi aducă aminte că sunt şi Marele lor Lord. Şi nu intenţionez să pierd controlul asupra lor”.

În mintea mea, am simţit cuvintele ca pe un râcâit de unghii acoperite cu mătase.

Rhys începu să dea instrucţiuni sigure şi ferme cu privire la iminentul atac spre sud. Vocea Marelui Lord era a războinicului care luptase în război şi care nu avea nicio intenţie să îl piardă pe acesta. Frecvent, Cassian dădea şi el ordine şi lămuriri.

Azriel doar îi privi pe toţi de sus. Nu îşi dorise să vină în tabără în urmă cu câteva luni. Îi displăcea să se întoarcă aici. Îşi ura moştenirea şi-i ura pe oamenii aceştia.

Ceilalţi lorzi continuară să se uite îngroziţi, furioşi şi dezgustaţi la Îmblânzitorul Umbrelor, care le întoarse privirea ucigătoare.

Ei continuară până ce Devlon se uită peste umărul lui Rhys, spre locul în care stăteam noi.

Se încruntă la Mor. Se încruntă la mine – abţinându-se în mod înţelept. Apoi o observă pe Nesta.

— Ce este *aia?* întrebă Devlon.

Nesta doar se uită la el, ţinându-şi cu o mână marginile mantiei cenuşii la piept. Unul dintre ceilalţi lorzi ai taberei făcu un semn de protecţie

împotriva răului.

— *Aia,* spuse foarte încet Cassian, nu te priveşte!

— E o vrăjitoare?

Am deschis gura, dar Nesta spuse categoric: „Da”.

Iar eu am urmărit cum nouă războinici illyrieni, maturi şi experimentaţi, tresăriră.

— Uneori e posibil să se poarte ca şi cum ar fi, preciză Cassian, dar nu, este un Mare Spiriduş.

— Nu e Mare Spiriduş aşa cum nu suntem nici noi, replică Devlon.

Urmă o pauză prea lungă. Nici măcar Rhys nu părea să-şi găsească repede cuvintele. Prima dată când ne întâlniserăm, Devlon se plânsese că Amren şi cu mine eram *Celelalte,* ca şi când ar fi avut un simţ pentru asemenea lucruri.

— Ţine-o departe de femele şi de copii! mormăi Devlon.

Am prins-o pe Nesta de mâna liberă, avertizând-o în tăcere să nu spună nimic.

Mor scoase un mârâit care îi făcu pe illyrieni să înţepenească. Dar ea se mişcă, dezvăluind-o pe Elain din spatele ei. Elain clipea, cu ochii căscaţi la tabără, la armată.

Devlon scoase un mormăit când o văzu, dar Elain îşi înfăşură mantia albastră în jurul ei, ferindu-şi privirea de toţi războinicii musculoşi şi înalţi, de tabăra militară care se agita spre orizont… Ea era ca un trandafir răsărit pe un teren mlăştinos, cu cai care galopau.

— Nu te teme de ei, spuse Nesta pe sub gene.

Dacă Elain era o floare în tabăra asta militară,

atunci Nesta... ea era o sabie nou făurită, care aştepta să verse sânge.

„Du-le în cortul nostru, îmi spuse încet Rhys. Sincer, Devlon s-ar putea să facă o criză dacă mai trebuie să o înfrunte pe Nesta încă un minut”.

„Aş plăti oricât ca să văd aşa ceva”.

„Şi eu”.

Mi-am ascuns zâmbetul.

— Haideţi să găsim ceva cald de băut! le-am spus surorilor mele, făcându-i semn lui Mor să ni se alăture.

Ne-am îndreptat spre cel mai mare cort din tabără, în vârful căruia flutura un steag negru pe care erau cusute un munte şi trei stele argintii. Războinicii şi femelele care lucrau în jurul focurilor ne urmăriră în tăcere. Nesta îi făcu să îşi mute privirile. Elain se concentră la terenul uscat şi stâncos.

Interiorul cortului era simplu şi totuşi luxos: covoare groase acopereau platforma joasă din lemn pe care fusese ridicat cortul, ca să împiedice umezeala; coşuri pentru jar şi felinare licăreau peste tot, iar scaunele şi şezlongurile erau acoperite cu blănuri groase. Un birou mare şi mai multe scaune ocupau o jumătate din spaţiul principal. Iar după o cortină din spate... am presupus că aştepta patul nostru.

Mor se aruncă pe cel mai apropiat şezlong.

— Bine aţi venit într-o tabără militară illyriană, doamnelor! Încercaţi să nu vă arătaţi prea uimite!

Nesta se îndreptă spre birou, observând hărţile de pe el.

— Care este diferenţa între un spiriduş şi o

vrăjitoare? întrebă ea.

— Vrăjitoarele au o putere dincolo de rezerva lor naturală, răspunse Mor cu seriozitate. Ele folosesc vrăji şi unelte arhaice ca să adune mai multă putere decât le-a oferit Cazanul şi o folosesc aşa cum vor, ca să facă bine sau rău.

Elain studie cortul în tăcere, dându-şi capul pe spate. Părul greu blond-şaten se balansa, lumina dansând printre şuviţele ei mătăsoase. Şi-l ridicase pe jumătate, coafura fiind aranjată ca să-i ascundă urechile, în caz că farmecele ar fi eşuat acasă la Graysen. Ale lui Tamlin nu funcţionaseră în cazul Nestei – poate că Graysen şi tatăl lui aveau o imunitate asemănătoare în faţa unor astfel de lucruri.

Elain se aşeză, în sfârşit, pe scaunul de lângă Mor, rochia ei roz – mai elegantă decât cele pe care le purta de obicei – şifonându-se sub ea.

— Vor… muri mulţi soldaţi?

M-am crispat, dar Nesta îi spuse:

— Da.

Parcă şi auzeam continuarea cuvintelor nerostite de Nesta: „Totuşi partenerul tău ar putea muri mai curând decât ei”.

— Când ai să fii pregătită, Elain, te voi fermeca, zise Mor.

— O să mă doară? întrebă Elain.

— Nu te-a durut nici când ţi-a fermecat Tamlin amintirile, spuse Nesta, rezemându-se de birou. S-ar putea să te furnice puţin. Poartă-te ca şi când ai fi om.

— Aşa mă port şi acum, spuse Elain şi începu să-şi frângă degetele subţiri.

— Da, am spus eu, dar… încearcă să păstrezi discuţia-vedenie… pentru tine. Măcar cât suntem acolo. Asta dacă nu cumva e ceva ce nu poţi… am adăugat repede.

— Pot, spuse Elain, îndreptându-și umerii subţiri. O voi face.

Mor zâmbi crispată.

— Inspiră adânc!

Elain se supuse. Eu am clipit şi totul fu gata.

Strălucirea slabă a sănătăţii de nemuritoare şi chipul care devenise un pic mai ascuţit dispăruseră, la fel ca şi urechile lungi şi graţia. Fuseseră estompate. Era şleampătă aşa cum putea fi o femeie la fel de frumoasă ca Elain. Până şi părul ei părea să-şi fi pierdut strălucirea, auriul fiind acum arămiu, iar castaniul de un cenuşiu închis.

Elain îşi studie mâinile, întorcându-le.

— Nu mi-am dat seama… cât de obişnuite păreau.

— Tot eşti minunată, spuse Mor pe un ton blând.

Elain schiţă un zâmbet.

— Presupun că războiul face ca astfel de lucruri să nu fie importante.

Mor tăcu pentru o clipă.

— Probabil. Dar nu trebuie să laşi războiul să-ţi răpească încrederea.

*

Am simţit că lui Elain îi transpirau palmele când Rhys ne teleportă pe tărâmul oamenilor, Mor

luându-i pe Azriel şi pe Nesta. Şi chiar dacă faţa îi era calmă când ne-am trezit clipind la căldura şi strălucirea soarelui din toiul verii muritorilor, mă ţinu la fel de puternic de mână ca inelul de fier care îi strângea degetul.

Căldura învăluia moşia din faţa noastră – corpul de gardă fiind singura deschidere pe care o vedeam în toate direcţiile.

Era singura deschidere în zidul înalt din piatră care se ridica în faţa noastră, solid ca o bestie imensă, atât de înalt încât trebui să îmi las capul pe spate ca să văd ţepele care ieşeau din vârf.

Gărzile de la porţile groase din fier…

Rhys îşi băgă mâinile în buzunare, un scut fiind deja ridicat în jurul nostru. Mor şi Azriel ocupară poziţii defensive lângă noi.

Erau doisprezece paznici la acea poartă. Toţi înarmaţi, cu chipurile ascunse sub căştile groase în ciuda căldurii. Corpurile le erau de asemenea acoperite cu armură placată, până la cizme.

Oricare dintre noi ar fi putut să-i ucidă fără să ridice o mână. Iar zidul şi porţile pe care le păzeau… Nici despre ele nu am fi spus că ar fi rezistat mult.

Dar… dacă am fi putut plasa protecţiile aici, ne-am fi permis, probabil, să instalăm un bastion de războinici Fae… Prin porţile deschise, am zărit terenuri întinse – câmpuri, pajişti, crânguri şi un lac… Şi dincolo… o fortăreaţă solidă şi masivă din piatră de culoare maro-închis.

Nesta avusese dreptate. Locul era ca o închisoare. Stăpânul ei se pregătise să reziste din interior, ca un rege peste aceste resurse. Dar era

destul loc pentru oameni.

Şi viitoarea stăpână a acestei închisori… Cu fruntea sus, Elain le zise paznicilor, celor douăsprezece săgeţi acum aţintite spre gâtul ei zvelt:

— Spuneţi-i lui Graysen că logodnica lui s-a întors la el! Spuneţi-i că Elain Archeron cere adăpost!

Capitolul 52

Am aşteptat în faţa porţilor cât timp un paznic se urcă pe un cal şi galopă pe drumul prăfuit şi lung spre fortăreaţă. Un al doilea zid înconjura clădirea masivă. Cu vederea noastră Fae, am putut zări cum porţile acelea se deschiseră, urmate de altele.

— Cum de l-ai *cunoscut* dacă stă încuiat aici? i-am şoptit lui Elain cât am zăbovit la umbra unor stejari din faţa porţii.

Elain continua să privească spre fortăreaţa îndepărtată.

— La un bal… La balul tatălui său.

— Am fost şi la înmormântări mai vesele, mormăi Nesta.

Elain îi aruncă o privire.

— De multă vreme casa asta avea nevoie de prezenţa unei femei.

Niciunul dintre noi nu spuse că era puţin probabil ca ea să fie aceea.

Azriel rămase la câţiva paşi în urmă, un pic mai departe de umbra unuia dintre stejarii aflaţi în spatele nostru. Dar Mor şi Rhys… ei monitorizau

totul. Gărzile a căror frică... al căror iz sărat şi transpirat mă scoteau din sărite.

Dar bărbaţii rămaseră fermi, ţinând săgeţile cu vârfuri de frasin spre noi.

Trecură minute lungi şi apoi un steag galben fu, în sfârşit, ridicat la porţile îndepărtate. Ne-am pregătit.

Una dintre gărzile din faţa noastră mormăi:

— El va ieşi să te vadă.

*

Nu ni se permise să intrăm în fortăreaţă, să le vedem apărarea şi resursele.

Corpul de gardă fu tot ce ni se permise să vedem.

Ei ne conduseră înăuntru şi chiar dacă am încercat să nu ne afişăm mai deloc aspectul diferit... Câinii legaţi de zidurile interioare mârâiră destul de urât, încât gărzile îi duseră afară.

Sala principală a corpului de gardă era sufocantă şi înghesuită, mai ales cu noi toţi înăuntru şi, cu toate că i-am oferit lui Elain un loc lângă fereastra ferecată, ea rămase în picioare în faţa grupului nostru, fixând cu privirea poarta de fier închisă.

Ştiam că Rhys asculta tot ce vorbeau gărzile afară, fuioarele puterii lui aşteptând să simtă orice schimbare a intenţiilor lor. Mă îndoiam că piatra şi fierul clădirii ne-ar fi putut reţine pe vreunul dintre noi, cu siguranţă nu împreună, dar... Faptul că îi lăsam să ne ţină închişi aici ca să aşteptăm mă enerva şi mă neliniştea, o transpiraţie rece ieşind

la suprafaţă. Spaţiul era prea mic, iar aerul insuficient…

„Este în regulă, mă linişti Rhys. Locul acesta nu te poate reţine”.

Am dat din cap, deşi el nu vorbise, încercând să înghit senzaţia de presiune cauzată de ziduri şi de tavan.

Nesta mă privea atent.

— Uneori am probleme cu spaţiile mici, am recunoscut în faţa ei.

Nesta mă studie un moment lung, iar apoi vorbi la fel de încet, deşi am auzit-o cu toţii:

— Nu mai pot intra în cadă. Trebuie să folosesc găleţile.

Nu ştiusem – nici nu mă gândisem că spălatul, scufundarea în apă…

Ştiam că nu trebuia să-i ating mâna.

— Când ajungem acasă, vom instala altceva pentru tine, i-am spus.

Aş fi putut jura că am citit recunoştinţa în ochii ei, că ar fi putut spune ceva când caii se apropiară.

— Douăzeci şi patru de gărzi, îi şopti Azriel lui Rhys şi aruncă o privire către Elain. Şi Lordul Graysen şi tatăl său, Lordul Nolan.

Elain înţepenise ca o căprioară când auzi paşii scârţâind afară. I-am surprins privirea Nestei, citind înţelegerea din ochii ei, şi am dat din cap.

Orice încercare de a o răni pe Elain… Nu-mi păsa ce îi promisesem surorii mele. Aş fi lăsat-o pe Nesta să îi sfâşie. Într-adevăr, degetele surorii mele mai mari se îndoiseră ca şi când ar fi fost încununate de nişte gheare invizibile.

Dar uşa începu să se deschidă şi…

Tânărul care gâfâia părea atât de… uman.

Chipeş, cu părul castaniu şi ochi albaştri, dar… om. Cu o constituţie solidă sub armura uşoară, înalt – probabil, cavalerul ideal al muritorilor care ar fi luat o fecioară frumoasă pe calul său şi ar fi plecat spre apus.

Atât de diferit faţă de puterea sălbatică a illyrienilor, de doza cultivată de mortalitate a lui Mor şi a lui Amren. De pornirile mele violente şi ale Nestei.

Dar Elain scoase un mic sunet când îl văzu pe Graysen. Când el respiră sacadat, studiind-o din cap până în picioare. Acesta făcu un pas spre ea, clătinându-se…

O mână latră şi acoperită cu cicatrice apucă partea din spate a armurii lui Graysen, făcându-l să se oprească.

Bărbatul care îl ţinea pe tânărul lord intră în încăperea strâmtă.

Era înalt şi slab, cu nas acvilin şi ochi cenuşii…

— Ce înseamnă asta?

Cu toţii ne-am uitat încruntaţi la el.

Elain tremura.

— Sire! Lordul Nolan!

Rămase fără cuvinte când se uită din nou la logodnicul ei, care nu îşi luase ochii albaştri de la ea, nici măcar o clipă.

— Zidul a căzut, spuse Nesta, venind lângă Elain.

Graysen se uită la Nesta când auzi asta şi fu şocat când îi văzu urechile, frumuseţea… puterea nepământeană care vuia în jurul ei.

— Cum? întrebă el, încet şi răguşit.

— Am fost răpită, răspunse calm Nesta, fără urmă de frică în ochi. Am fost luată de armata care invadează tărâmurile acestea şi transformată împotriva voinţei mele.

— Cum? repetă şi Nolan.

— Există un Cazan – o armă care îi oferă celui care-l deţine puterea de a face asemenea lucruri. A fost un test.

Nesta începu să-i explice pe scurt ce se întâmplase cu reginele şi Hybernul, motivul pentru care căzuse zidul.

Când ea termină, Lordul Nolan întrebă doar atât:

— Şi cine sunt însoţitorii tăi?

Ştiam că era un risc să spunem cine eram, cunoscându-le foarte bine frica teribilă de *orice* Fae, ca să nu mai vorbim de Marii Lorzi… dar am înaintat.

— Numele meu este Feyre Archeron. Sunt Marea Doamnă a Regatului Nopţii. El este Rhysand, soţul meu.

Mă îndoiam că „partener” ar fi fost un termen mai potrivit.

Rhys veni lângă mine. Câţiva gardieni se mişcară şi şoptiră îngroziţi. Unii tresăriră la mâna pe care o ridică Rhys ca să gesticuleze în spatele lui.

— Locţiitoarea mea, Morrigan! Şi spionul nostru, Azriel!

Lordul Nolan, spre meritul lui, nu se albi. Graysen o făcu, dar rămase pe loc.

— Elain, şopti Graysen. Elain – de ce eşti *cu* ei?

— Pentru că este sora noastră, răspunse Nesta,

cu degetele încă îndoite din cauza ghearelor invizibile. Şi nu există un loc mai sigur pentru ea în timpul Războiului decât alături de noi.

— Graysen, am venit să te implorăm, şopti Elain şi aruncă o privire rugătoare spre tatăl lui. Să vă implorăm pe amândoi… Să deschideţi porţile pentru oamenii care pot să ajungă aici. Familiilor. Cu zidul dărâmat… Noi… ei cred… Nu avem suficient timp să-i evacuăm. Reginele nu vor trimite ajutor de pe continent. Dar aici ar putea avea o şansă.

Niciunul dintre bărbaţi nu răspunse, deşi Graysen se uită acum la inelul de logodnă al lui Elain. Ochii lui albaştri se unduiră de durere.

— Aş fi înclinat să te cred, spuse el încet, dacă nu m-ai fi minţit cu fiecare cuvânt.

Elain clipi.

— Eu… eu nu, eu…

— Credeai că poţi să vii *la mine acasă* şi să mă înşeli cu magia ta de spiriduş? spuse Lordul Nolan, iar Nesta şi cu mine ne-am apropiat de Elain în timp ce ea făcu un pas spre noi.

— Nu ne pasă ce crezi, zise Rhys. Am venit doar să îţi cerem să îi ajuţi pe cei care nu se pot apăra singuri.

— La ce bun? Şi cu ce riscuri?

— Ai un arsenal de arme cu frasin, am spus eu. Cred că riscul nostru este evident.

— Şi al surorii tale, spuse Nolan spre Elain. Nu uita să o incluzi!

— Orice armă poate răni un muritor, spuse prietenos Mor.

— Dar ea nu este muritoare, nu-i aşa? zise

dispreţuitor Nolan. Nu, cred cu tărie că Elain Archeron a fost transformată prima şi acum are ca *partener* fiul unui Mare Lord.

— Şi cine, mai exact, ţi-a spus asta? întrebă Rhys ridicând uşor din sprâncene, fără să arate vreo urmă de mânie sau mirare.

Se auziră paşi, dar ne-am îndreptat cu toţii spre arme când Jurian intră în corpul de gardă şi spuse:

— Eu.

Capitolul 53

Jurian îşi ridică mâinile bronzate, noi bătături punctându-i palmele şi degetele. Noi, din cauza corpului refăcut, pe care trebuise să-l antreneze ca să folosească arme în ultimele luni.

— Am venit singur, spuse Jurian. Puteţi să nu mai mârâiţi.

Elain începu să tremure – fie din pricina adevărului dezvăluit, fie din pricina amintirilor care le copleşiră pe ea şi pe Nesta la vederea lui Jurian. Jurian îşi înclină capul spre surorile mele.

— Doamnelor!

— Nu sunt doamne, spuse dispreţuitor Lordul Nolan.

— Tată! îl avertiză Graysen.

Nolan îl ignoră.

— Când a sosit, Jurian ne-a explicat ce vi s-a făcut... *amândurora.* Ce îşi doresc reginele de pe continent.

— Cum ar fi? întrebă Rhys, înşelător de încet.

— Putere. Tinereţe, spuse Jurian, ridicând din

umeri. Lucrurile obişnuite.

— De ce eşti *aici?* am întrebat eu. Să-l ucidem – trebuia să-l ucidem acum, înainte să ne mai poată răni, să-l ucidem pentru săgeata pe care i-o înfipsese în pieptul lui Azriel şi pentru că îi ameninţase pe Miryam şi pe Drakon, probabil făcându-i să dispară şi să ne lase să purtăm războiul acesta singuri…

— Reginele sunt viclene, spuse Jurian, rezemându-se de marginea mesei lipite de perete. Ele merită să fie măcelărite pentru trădarea lor. Nu am făcut niciun efort când Hybernul m-a trimis să le atrag spre cauza noastră. Doar una dintre ele a fost destul de nobilă încât să joace jocul – să ştie că era o înţelegere de rahat şi că trebuie să-l joace cât putea. Dar când ea te-a ajutat pe tine, celelalte au aflat şi i-au dat-o Attorului. Ochii lui Jurian străluciră – nu de nebunie, mi-am dat eu seama, ci de claritate.

Şi am simţit că pământul îmi fugea de sub picioare când Jurian spuse:

— El m-a înviat ca să le atrag spre cauza lui, crezând că am înnebunit în timpul celor cinci sute de ani în care m-a închis Amarantha. Deci am fost readus la viaţă şi m-am trezit înconjurat de vechii inamici – de feţe pe care cândva le-am însemnat ca să le ucid. M-am trezit de partea greşită a zidului, cu ţinutul oamenilor gata să se spulbere sub el.

Jurian se uită direct la Mor, ale cărei buze descriau o linie subţire.

— Tu erai prietena mea, spuse el, cu vocea încordată. Am luptat spate în spate în unele bătălii.

Şi totuşi, m-ai crezut la prima vedere – ai crezut că i-aş lăsa vreodată să mă *transforme.*

— Ai înnebunit din cauza… Clythiei. Era curată *nebunie.* Te-a distrus.

— Şi m-am bucurat să o fac, mârâi Jurian. M-am bucurat să o fac, dacă ne câştiga o şansă în război. Dacă asta însemna că puteam fi *liberi.* Şi am avut cinci sute de ani să mă gândesc la asta, cât am fost ţinut prizonier de inamicul meu. Cinci sute de ani, Mor.

Felul în care îi spunea numele, atât de familiar şi ştiind că…

— Ţi-ai jucat rolul de personaj negativ destul de convingător, Jurian, rosti mieros Rhys.

Jurian se întoarse cu faţa spre Rhys.

— Ar fi trebuit să te uiţi. M-am aşteptat să te *uiţi* în mintea mea, ca să vezi adevărul. De ce nu ai făcut-o?

Rhys tăcu un moment lung şi apoi spuse încet:

— Deoarece nu am vrut să o văd pe ea.

Să vadă vreo urmă de-a Amaranthei.

— Vrei să insinuezi că în tot acest timp ai lucrat ca să *ne* ajuţi? insistă Mor.

— Unde era mai bine să plănuiesc uciderea inamicilor şi să le aflu slăbiciunile, dacă nu lângă ei?

Noi tăceam, Lordul Graysen şi tatăl lui urmărind totul – sau, mai bine zis, cel din urmă o făcea. Graysen şi Elain doar se holbau unul la celălalt.

— De ce ai obsesia asta de a-i găsi pe Miryam şi pe Drakon? întrebă Mor.

— Pentru că asta aşteaptă lumea şi Hybernul

de la mine. Iar dacă îmi dă preţul cerut ca să-i găsesc… Drakon are o legiune capabilă să schimbe soarta războiului. De asta m-am aliat cu el în timpul războiului. Nu mă îndoiesc de faptul că soldaţii lui Drakon încă sunt antrenaţi şi pregătiţi. Până acum a primit vestea. Mai ales că îi caut.

Era un avertisment, singurul mod în care Jurian putea trimite unul – transformându-se în vânător.

— Nu vrei să-i ucizi pe Miryam şi pe Drakon, i-am spus lui Jurian.

O sinceritate deplină i se citi în ochi lui Jurian când scuturâ o dată din cap.

— Nu, spuse el brusc. Vreau să îi implor să mă ierte.

M-am uitat la Mor. Avea lacrimi în ochi, iar ea clipi furioasă, alungându-le.

— Miryam şi Drakon au dispărut, spuse Rhys. Şi poporul lor odată cu ei.

— Atunci, găseşte-i! zise şi făcu un semn din bărbie spre Azriel. Trimite-l pe Îmblânzitorul Umbrelor, trimite pe oricine ai de încredere, dar *găseşte-i.*

Tăcere.

— Uită-te în mintea mea! îi spuse Jurian lui Rhys. Uită-te şi vezi singur!

— De ce acum? spuse Rhys. De ce aici?

Jurian se uită în ochii lui.

— Deoarece zidul a căzut, iar acum mă pot mişca liber, ca să-i avertizez pe oamenii de aici. Pentru că… El oftă prelung. Pentru că, în dimineaţa asta, după ce s-a terminat întâlnirea voastră, Tamlin a alergat direct spre Hybern, chiar în tabăra lor din Regatul Primăverii, unde Hybernul

plănuieşte acum să lanseze mâine un atac asupra Regatului Verii.

Capitolul 54

Jurian nu era duşmanul meu.

Nu puteam să înţeleg, deşi Rhys şi cu mine ne-am uitat în mintea lui.

Nu am zăbovit mult timp.

Durerea, vinovăţia şi furia, ce văzuse şi tot ce îndurase...

Jurian spunea adevărul. Ni se dezvăluise complet.

El cunoştea locul unde plănuiau să atace. Ştia unde şi când şi câţi erau.

Azriel dispăru fără să se uite la vreunul dintre noi, ca să-l avertizeze pe Cassian şi să mute legiunea.

Jurian îi spunea lui Mor:

— Ei nu au ucis-o pe a şasea regină, pe Vassa. Ea şi-a dat seama ce e cu mine – sau credea că a făcut-o – de la început. Le-a avertizat împotriva acestui lucru. Le-a spus că e semn rău dacă am fost înviat şi să-şi adune armatele ca să înfrunte ameninţarea înainte să devină prea mare. Dar Vassa este prea neruşinată, prea tânără. Ea nu a jucat ca regina cu părul auriu, Demetra. Nu le-a văzut dorinţa din ochi când le-am spus despre puterile Cazanului. Nu a ştiut că din clipa în care am început să răspândesc minciunile Hybernului... ele vor deveni inamicele ei. Nu puteau să o ucidă pe Vassa – moştenitoarea tronului ei este mult mai încăpăţânată. Aşa că au găsit un vechi lord al

morţii deasupra zidului, înclinat să înrobească femei tinere. El a blestemat-o şi a răpit-o… Toată lumea crede că a fost bolnavă în ultimele luni.

— Ştim, spuse Mor şi niciunul dintre noi nu îndrăzni să se uite la Elain. Am aflat.

Şi chiar dacă adevărul fusese dezvăluit… niciunul nu îi zise că Lucien plecase după ea.

Elain păru totuşi să-şi amintească de cel care o căuta pe regina dispărută, iar ea îi spuse lui Graysen, cu chipul împietrit şi trist în tot acest timp:

— Nu am vrut să te înşel.

— Mi-e greu să cred asta, răspunse tatăl lui.

Graysen înghiţi în sec.

— Credeai că poţi să te întorci aici… să trăieşti cu mine ca o… prefăcută?

— Nu. Da. Eu… nu ştiu ce am vrut…

— Şi eşti legată de un… mascul Fae, de fiul unui Mare Lord.

„Probabil de moştenitorul unui alt Mare Lord”, am vrut să spun.

— Numele lui este Lucien. Nu eram sigură că o mai auzisem rostindu-i numele.

— Nu-mi pasă cum îl cheamă. Erau primele cuvinte tăioase ale lui Graysen. Eşti *partenera* lui. Ştii măcar ce înseamnă asta?

— Nu înseamnă *nimic,* spuse Elain, cu vocea spartă. Nu înseamnă *nimic.* Nu-mi pasă cine a decis asta sau de ce ai făcut-o…

— Îi aparţii.

— Nu aparţin *nimănui.* Inima mea *îţi* aparţine doar ţie.

Chipul lui Graysen deveni dur.

— Nu o vreau.

Mai bine ar fi lovit-o, atât de profundă era suferinţa din ochii ei. Şi, văzându-i chipul încreţindu-se…

M-am apropiat, împingând-o în spatele meu.

— Uite ce se va întâmpla. Tu îi vei primi pe toţi oamenii care vor ajunge aici. Noi vom întări zidurile cu nişte protecţii.

— Nu ne trebuie, spuse dispreţuitor Nolan.

— Vrei să-ţi demonstrez, am zis eu, cât de mult te înşeli? Sau mă crezi pe cuvânt că pot să transform zidul în moloz fără să mă gândesc prea mult? Asta ca să nu mai vorbesc despre prietenii mei. Lordule Nolan, află că ne *vrei* protecţiile şi ajutorul. Toate în schimbul primirii oamenilor care au nevoie de siguranţă.

— Nu vreau ca lepădăturile alea să hoinărească pe aici.

— Deci doar cei bogaţi şi aleşi vor trece dincolo de porţi? întrebă Rhys ridicând o sprânceană. Nu pot să-mi imaginez că aristocraţii vor fi bucuroşi să îţi lucreze pământul, să pescuiască în lacul tău sau să îţi taie carnea.

— Avem aici destui muncitori pentru lucrurile astea.

Aşadar, se întâmpla din nou. Altă ceartă cu oameni înguşti la minte şi detestabili…

Dar Jurian le spuse lorzilor:

— Am luptat alături de strămoşul vostru, iar lui i-ar fi ruşine dacă i-aţi încuia pe afară pe cei care au nevoie de siguranţă. Aţi scuipa pe mormântul lui dacă aţi face aşa ceva. Hybernul are încredere în mine. Un cuvânt din partea mea şi mă voi

asigura că legiunea îţi va face o vizită aici.

— Mă ameninţi să aduci chiar inamicul de care cauţi să ne protejezi?

Jurian ridică din umeri.

— Pot convinge Hybernul şi să nu o facă. Regele are atâta încredere în mine. Le permiţi accesul oamenilor… Eu mă străduiesc să-i ţin armatele departe.

El îi aruncă o privire lui Rhys, provocându-l să se îndoiască de asta.

Eram încă prea uluiţi ca să încercăm măcar să părem neutri, dar apoi Nolan spuse:

— Nu pretind că am o armată mare. Doar o unitate cu un număr considerabil de soldaţi. Dacă ceea ce spui este adevărat… Îi aruncă o privire lui Graysen. Îi vom primi pe toţi care pot ajunge aici.

M-am întrebat dacă lordul mai în vârstă ar fi putut fi cel cu care să te înţelegi.

— Scoate-ţi inelul! îi spuse Graysen lui Elain.

Elain îşi strânse pumnul.

— Nu.

Urât din partea lui! Situaţia era pe cale să se înrăutăţească în cel mai grav mod…

— Scoate-l!

Fu rândul lui Nolan să-şi avertizeze în şoaptă fiul. Graysen îl ignoră. Elain nu se mişcă.

— Scoate-l!

Cuvintele răsunară din pietre.

— Ajunge! spuse Rhys, cu vocea calmă şi ameninţătoare totodată. Doamna îşi păstrează inelul, dacă îşi doreşte. Deşi niciunul dintre noi nu va fi prea trist dacă îl va scoate. Femelele tind să prefere aurul şi argintul în locul fierului.

Graysen îi aruncă o privire mânioasă lui Rhysand.

— Ăsta e începutul? Voi, *masculii* Fae, veţi veni să ne luaţi femeile? Ale voastre nu sunt destul de bune la pat?

— Vezi cum vorbeşti, băiete! spuse tatăl său.

Elain se albi când auzi limbajul dur.

— Nu mă căsătoresc cu tine, îi spuse simplu Graysen. Logodna noastră s-a terminat. Voi primi oamenii care locuiesc pe proprietatea voastră, dar nu pe tine. Niciodată *pe tine.*

Lacrimile începură să alunece pe chipul lui Elain, mirosul lor sărat umplând camera.

Nesta făcu un pas. Apoi încă unul. Şi încă unul, până ce ajunse în faţa lui Graysen mai repede decât ar fi putut să o vadă cineva.

Nesta îl lovi destul de tare, încât capul i se mişcă într-o parte.

— Niciodată nu ai meritat-o, mârâi Nesta în liniştea copleşitoare când Graysen îşi luă faţa între palme şi înjură, aplecându-se.

Nesta doar se uită din nou la mine. Furia, necontrolată şi arzătoare, îi clocotea în privire, dar vocea îi fu rece ca piatra când îmi spuse: „Presupun că am terminat aici”.

Am dat din cap fără să spun nimic. Şi mândră ca orice regină, Nesta o luă pe Elain de braţ şi o conduse afară din corpul de gardă. Mor veni din urmă, apărându-le spatele când ele intrară în câmpul de arme şi câini, care mârâiau aşteptând afară.

Cei doi lorzi ieşiră fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

Singur, Jurian zise:

— Spune-i îmblânzitorului umbrelor că îmi pare rău pentru săgeata din piept.

Rhys scuturǎ din cap.

— Aşadar, care este următoarea mişcare? Presupun că faci mai mult decât să avertizezi oamenii să fugă sau să se ascundă.

Jurian se îndepărtă de masă.

— Următoarea mişcare, Rhysand, este să mă întorc în tabăra de război a Hybernului şi să fac o criză pentru că nu am aflat unde sunt Miryam şi Drakon. Pasul următor este să fac altă călătorie pe continent şi să semăn seminţele discordiei prin regatele reginelor. Să las să se afle nişte lucruri *importante* din agenda lor. Pe cine sprijină şi ce îşi doresc cu adevărat. Asta le va ţine ocupate – prea îngrijorate de propriul conflict intern ca să se mai gândească să navigheze aici. Şi imediat după asta… cine ştie? Poate că mă voi alătura ţie pe câmpul de luptă.

Rhys îşi frecă sprâncenele cu degetul mare şi arătător, buclele sale alunecându-i în faţă când îşi înclină capul.

— Nu aş crede niciun cuvânt, doar că m-am uitat în mintea ta.

Jurian bătu uşor cu mâna tocul uşii.

— Spune-i lui Cassian să lovească puternic mâine flancul stâng. Hybernul îşi va plasa acolo nobilii lipsiţi de experienţă ca să-i călească – sunt răsfăţaţi şi neîncercaţi. Împrăştie rândurile, iar eu voi speria soldaţii. Loveşte-i cu tot ce ai şi repede – nu le da timp să se adune sau să îşi recapete curajul. Jurian îmi zâmbi sever. Nu te-am felicitat

pentru că i-ai ucis pe Dagdan şi pe Brannagh. Călătorie sprâncenată!

— Am făcut-o pentru Copiii celor Binecuvântaţi, am spus eu. Nu pentru glorie.

— Ştiu, zise Jurian, ridicând din sprâncene. De ce crezi că am hotărât să am încredere în tine?

Capitolul 55

— Sunt prea bătrână pentru astfel de surprize, mormăi Mor când cortul scârţâi în vântul montan de la graniţa nordică a Regatului Iernii, armata illyriană liniştindu-se pentru seara asta ca să aştepte atacul de a doua zi. Soldaţii zburaseră toată ziua, locaţia fiind destul de îndepărtată ca să ţină chiar şi o armată de mărimea asta ascunsă. Cel puţin până în ziua următoare.

Îl avertizasem pe Tarquin şi le trimisesem mesaje lui Helion şi lui Kallias să ni se alăture, dacă puteau ajunge la timp. Dar la ora de dinaintea răsăritului, legiunea illyriană avea să se înalţe şi să zboare puternic spre câmpul de luptă sudic. Speram să aterizeze înainte de începerea luptei, tocmai când Keir şi comandanţii lui şi-ar fi teleportat legiunea de Aducători ai întunericului din Regatul Nopţii.

Iar apoi urma să înceapă măcelul, de ambele părţi, dacă afirmaţiile lui Jurian erau adevărate. Cassian se înecase când îi transmisesem sfatul privind lupta din partea lui Jurian. O reacţie mai temperată, spuse Azriel, decât răspunsul lui iniţial.

Din locul în care stăteam la picioarele patului acoperit cu blănuri, pe care îl împărţeam

momentan, am întrebat-o pe Mor:

— Nu ai crezut niciodată că Jurian ar putea fi… bun?

Ea îşi sorbi vinul şi se rezemă de pernuţele adunate în faţa suportului rulat pentru cap. Surorile mele erau în alt cort, nu chiar la fel de mare, dar tot atât de luxos, flancat de corturile lui Cassian şi Azriel în părţi şi de al lui Mor în faţă. Nimeni nu avea să ajungă la ele fără ca prietenii mei să afle, chiar dacă Mor era acum aici cu mine.

— Nu ştiu, spuse ea, acoperindu-se cu pătura groasă din lână. Niciodată nu am fost atât de apropiată de Jurian cum am fost de alţii, dar… am luptat împreună. Ne-am salvat unul pe celălalt. Am presupus doar că Amarantha l-a distrus.

— Unele părţi din el sunt distruse, am spus eu, tremurând la amintirea lucrurilor văzute, simţite. Am tras o parte din pătura ei în poală.

— Cu toţii suntem distruşi în felul nostru, în locuri în care nimeni nu ar putea vedea, spuse Mor.

Mi-am înclinat capul ca să întreb, dar ea spuse:

— Elain este… bine?

— Nu, fu tot ce am spus.

Elain nu era bine deloc.

Ea plânsese încet când ne-am teleportat aici. Şi în orele următoare, când sosi armata şi tabăra fu reconstruită. Nu îşi scosese inelul, ci doar se întinsese pe patul din cort, se culcuşise printre blănuri şi pături şi se holbase în gol.

Orice parte bună, orice progres… dispăru. M-am gândit dacă să mă întorc şi să-i rup toate oasele lui Graysen, dar am rezistat fie şi numai pentru că asta ar fi incitat-o pe Nesta să se

dezlănţuie asupra lui. Şi moartea în mâinile Nestei… M-am întrebat dacă trebuia să inventeze un cuvânt nou pentru „ucis” după ce ar fi terminat cu Graysen.

Aşa că Elain plânse încet, lacrimile curgându-i fără oprire; m-am întrebat dacă nu cumva era un semn că îi sângera inima. Speranţa slabă că Graysen încă o iubea şi că, în ciuda tuturor lucrurilor, urma să se însoare cu ea fusese distrusă azi. Dragostea nu avea cum să învingă şi nicio legătură de împerechere nu mai era posibilă.

Un ultim fir se rupsese – al vieţii ei pe tărâmul oamenilor.

Doar tatăl nostru, oriunde ar fi fost, rămânea singura legătură.

Mor îmi citi chipul şi lăsă paharul de vin pe măsuţa din lemn de lângă pat.

— Ar trebui să dormim. Nici măcar nu ştiu de ce beau.

— Ziua de azi a fost… neaşteptată.

— Este cu mult mai greu când inamicii se transformă în prieteni, spuse ea mormăind când îmi aruncă restul păturii în poală şi se ridică în picioare. Şi invers, presupun. De ce nu am văzut asta? Ce am omis sau ignorat? Mereu mă face să mă gândesc mai bine *la mine* decât la ei.

— Altă bucurie a războiului?

Ea pufni, îndreptându-se spre clapa cortului.

— Nu… a vieţii.

*

Abia am dormit în acea noapte.

Rhys nu veni în cort – nici măcar o dată.

Am coborât din pat când întunericul abia începea să capete o nuanţă gri, urmând impulsul legăturii de împerechere aşa cum făcusem în ziua de la Poalele Muntelui.

El stătea pe un afloriment plin cu petice de gheaţă, privind stelele cum dispărea una câte una deasupra taberei încă adormite.

Mi-am strecurat un braţ în jurul taliei lui fără să spun nimic, în timp ce îşi mişcă aripile ca să mă primească lângă el.

— Vor muri mulţi soldaţi azi, spuse el încet.

— Ştiu.

— De fiecare dată, este la fel de greu, şopti el.

Trăsăturile dure ale chipului său erau încordate şi lacrimile îi conturară ochii când studie stelele. Doar aici şi acum şi-ar fi arătat suferinţele – îngrijorarea şi durerea. Niciodată în faţa armatelor lui; niciodată în faţa inamicilor.

El oftă prelung.

— Eşti pregătită?

Eu aveam să rămân în spatele frontului cu Mor, ca să simţim pulsul luptei, cursul, groaza şi structura. Surorile mele trebuiau să stea aici până ar fi fost sigur să le teleportăm după aceea. Dacă lucrurile nu se duceau naibii mai întâi.

— Nu, am recunoscut eu. Dar nu am de ales decât să fiu pregătită.

Rhys mă sărută pe creştet şi am privit împreună stelele care se stingeau în linişte.

— Sunt recunoscător să te am lângă mine, spuse el după un timp, când tabăra de sub noi se agită în zorile care se iveau. Nu ştiu dacă ţi-am zis

vreodată cât de recunoscător sunt că îmi eşti alături.

Mi-am alungat clipind usturimea din ochi şi, luându-i mâna, i-am pus-o pe pieptul meu în dreptul inimii, lăsându-l să-i simtă bătăile în timp ce l-am sărutat o ultimă dată, cele din urmă stele dispărând când armata de dedesubt se trezi ca să meargă la luptă.

Capitolul 56

Jurian avea dreptate.

Deşi ne uitaserăm în mintea lui, aveam încă îndoieli. Încă ne întrebam dacă sosiserăm ca să aflăm că Hybernul îşi schimbase poziţia sau că atacase în altă parte.

Dar hoarda Hybernului era exact unde afirmase Jurian că ar fi.

Şi când armata illyriană se îndreptă spre ei în timp ce mărşăluiră peste graniţa Primăverii şi în cea a Verii… Armata Hybernului cu siguranţă păru şocată.

Rhys ne ascunsese armata. Transpiraţia îi cursese pe tâmplă din cauza efortului de a ne ţine ascunşi vederii, sunetului şi mirosului când am zburat kilometru după kilometru. Aripile mele nu erau destul de puternice, aşadar Mor ne teleportă pe cer, ţinând pasul cu ei.

Dar am sosit împreună şi, când Rhys coborî scutul, dezvăluind armata însetată de luptă a illyrienilor care coborau din cer în linii ordonate şi precise… Când dezvălui legiunea lui Keir de Aducători ai întunericului atacând la sol, învăluiţi în

pâlcuri de întuneric şi înarmaţi cu săbii strălucitoare ca stelele... Era greu să nu fiu înspăimântată de teroarea ce cuprinse armata Hybernului care mărşăluia.

Dar armata Hybernului se întindea în depărtare, în lung şi lat, menită să mături totul în calea ei.

— *SCUTURILE!* strigă Cassian celor din prima linie.

Unul câte unul, scuturile roşii, albastre şi verzi apărură în jurul illyrienilor şi al armelor lor, suprapunându-se ca solzii unui peşte, ca scuturile solide din metal pe care le avea fiecare în mâna stângă, fixându-se de la gleznă până la umăr.

Dedesubt, soldaţii lui Keir îşi unduiră coifurile întunecate ce le apărau feţele.

Mor ne teleportă pe dealul împădurit de deasupra câmpului pe care Cassian, pe baza cercetărilor lui Azriel, îl considerase cel mai bun loc de unde să îi atacăm. Era o pantă spre pajişte, în avantajul nostru, mărginită de un râu îngust şi puţin adânc, nu prea departe în urma armatei Hybernului. Reuşita în luptă, îmi spusese Cassian în acea dimineaţă la un mic dejun rapid, era adesea hotărâtă nu de numărul, ci de alegerea locului de luptă.

Soldaţii Hybernului părură să-şi dea seama de dezavantajul lor în câteva clipe.

Dar illyrienii aterizaseră lângă soldaţii lui Keir. Cassian, Azriel şi Rhys se împrăştiară în prima linie a frontului, cu toţii îmbrăcaţi cu armura illyriană, cu toţii înarmaţi precum ceilalţi soldaţi înaripaţi: cu scutul în mâna stângă, cu sabia illyriană în

dreapta, cu o diversitate de pumnale asupra lor şi căşti.

Căştile erau singurele lucruri care îi deosebeau. Spre deosebire de cele rotunde ale celorlalţi, Rhys, Azriel şi Cassian purtau căşti negre ale căror apărători de obraz fuseseră turnate în sus, ca aripile corbilor, pentru a le proteja urechile. Efectul, am recunoscut eu, era îngrozitor. Mai ales cu celelalte două săbii prinse pe spate, mănuşile care le acopereau mâinile în întregime şi pietrele Siphon strălucitoare de pe armura neagră a lui Cassian şi a lui Azriel.

Puterea lui Rhys se agita în jurul lui, pregătindu-se să lovească flancul drept în timp ce Cassian se îndreptă spre cel stâng. Rhys trebuia să-şi păstreze puterea, în caz că regele – sau, mai rău, Cazanul – ar fi sosit.

Această armată, oricât de mare ar fi fost... Nu părea că regele era acolo ca să o conducă. Sau Tamlin. Sau Jurian. Era doar un vestitor al viitoarei armate invadatoare, dar destul de mare încât ravagiile... Puteam vedea cu uşurinţă pagubele cauzate de armată, fuioarele de fum care pătau cerul senin al verii.

Mor şi cu mine nu am spus prea multe în orele care urmară.

Cât timp am privit confruntarea, nu am fost în stare să rostesc nicio propoziţie coerentă. Chiar dacă, spre surprinderea noastră sau din noroc chior, nu era nici urmă de otravă. Îmi venea să-i mulţumesc Mamei pentru asta.

Chiar dacă toţi soldaţii din tabăra noastră îşi amestecaseră în dimineaţa asta antidotul lui Nuan

în terci, nu ar fi avut niciun efect împotriva armelor *de blocare* cu vârful înmuiat în otravă, menită să distrugă scuturile. Putea doar să oprească înăbuşirea magiei, dacă ar fi venit în contact cu acea pudră nenorocită… sau dacă ar fi fost străpunşi de o armă înmuiată în ea. Din fericire, azi nu fusese folosită.

Văzând măcelul, apărarea precară, mi-am dat seama că locul meu nu era în primele linii, unde illyrienii luptau cu sabia, cu puterea lor şi încrederea în masculii de lângă ei. Până şi soldaţii lui Keir luptau la unison – supuşi şi fermi, lovind cu umbre şi oţel. Aş fi fost o fisură în armura impenetrabilă, iar ce dezlănţuiseră Cassian şi illyrienii asupra Hybernului…

Cassian lovi flancul stâng, pietrele Siphon declanşând explozii de putere care, uneori, ricoşau din scuturi, iar alteori îşi găseau ţinta şi sfâşiau carnea şi osul.

Iar acolo unde scuturile magice ale Hybernului rezistau, Rhys, Azriel şi Cassian trimiteau explozii din puterea lor ca să le distrugă, lăsându-i pe soldaţi vulnerabili în faţa pietrelor Siphon sau a oţelului illyrian. Când asta nu îi dobora, Keir şi Aducătorii întunericului curăţau restul. Precis. Cu calm.

Câmpul se transformă într-un puţ cu noroi amestecat cu sânge. Trupurile străluceau în soarele dimineţii, lumina reflectându-se din armura lor. Oamenii Hybernului se alarmară din cauza liniilor illyriene impenetrabile, care continuau să-i împingă înapoi, lovindu-i.

Iar când flancul stâng se destrămă, când nobilii

căzură sau se întoarseră şi fugiră… ceilalţi soldaţi ai Hybernului intrară în panică.

Un comandant călare nu cedă uşor, nu îşi întoarse calul spre râul din spatele lor ca să fugă.

Cassian îl alese ca oponent.

Mor mă apucă de mână destul de strâns cât să mă doară când Cassian ieşi din acea primă linie de nepătruns de scuturi şi săbii, soldaţii din jurul lui închizând imediat spaţiul gol. Noroiul şi sângele stropiră casca şi armura neagră a lui Cassian.

El renunţă la scutul înalt pentru unul rotund şi prins pe spate, făurit din acelaşi metal negru.

Apoi începu să alerge.

Aş fi putut jura că până şi Rhys se oprise în celălalt capăt al câmpului de luptă ca să-l urmărească pe Cassian făcându-şi loc prin soldaţii inamici, îndreptându-se spre comandantul călare al Hybernului, care îşi dădu seama ce şi cine venea spre el şi începu să caute o armă mai bună.

Cassian se născuse pentru a face calcule şi pentru a se afla pe câmpurile acestea, în haos şi în inima brutalităţii.

El nu se opri, părând să ştie unde fiecare oponent lupta înainte şi înapoi, părând să inhaleze cursul luptei din jurul lui. Îşi lăsă până şi scuturile pietrelor Siphon să coboare – ca să se apropie, să *simtă* impactul săgeţilor pe care le încasa în scutul negru. Dacă lovea cu scutul un soldat, cu celălalt braţ mânuia sabia spre următorul adversar.

Nu mai văzusem o asemenea pricepere şi precizie. Era ca un dans. Probabil că o spusesem cu voce tare, deoarece Mor îmi răspunse:

— Pentru el, asta înseamnă lupta. O simfonie.

Ea nu îşi mută privirea de la dansul ucigător al lui Cassian.

Trei soldaţi fură destul de curajoşi sau, mai degrabă, proşti ca să încerce să-l atace. Cassian îi execută din patru mişcări.

— Pe toţi zeii! am şoptit eu.

Acesta era antrenorul meu. Motivul pentru care creaturile Fae tremurau la auzul numelui său.

Motivul pentru care războinicii nobili illyrieni fuseseră atât de invidioşi, încât să-l vrea mort.

Dar iată-l pe Cassian, rămas singur cu comandantul!

Comandantul găsise o suliţă abandonată şi o aruncă.

Inima mi se opri când aceasta se îndreptă rapid şi sigur, învârtindu-se spre Cassian, care îşi îndoi genunchii, îşi strânse aripile şi-şi întoarse scutul…

El încasă suliţa în scut cu un impact pe care aş fi putut să jur că îl auzisem, apoi îi tăie coada şi continuă să alerge.

Într-o clipă, Cassian îşi pusese şi scutul, şi sabia pe spate.

Şi aş fi întrebat de ce, dar luase deja o altă suliţă căzută, aruncând-o cu toată greutatea corpului, mişcarea fiind atât de desăvârşită încât mi-am dat seama că într-o zi urma s-o pictez.

Ambele armate părură să se oprească la acea aruncare.

Chiar şi de la distanţă, suliţa lui Cassian îşi atinse ţinta şi trecu prin pieptul comandantului, atât de puternic încât îl aruncă de pe cal.

Înainte să atingă pământul, Cassian fu acolo.

Sabia lui licări în lumina soarelui când o ridică şi lovi în jos.

Cassian îşi alesese bine ţinta. Hybernul fugea acum. Pur şi simplu se întorsese şi fugise spre râu.

Dar Hybernul găsi armata lui Tarquin aşteptându-l pe malul opus, exact unde îi ordonase Cassian să apară.

Prinşi cu illyrienii şi Aducătorii întunericului ai lui Keir în spate şi cu cei două mii de soldaţi ai lui Tarquin de partea cealaltă a râului îngust...

Era greu să urmăreşti măcelul.

— S-a terminat, îmi zise Mor.

Soarele era sus pe cer, căldura crescând cu fiecare minut.

— Nu trebuie să vezi asta! adăugă ea.

Deoarece unii dintre soldaţii Hybernului se predau. În genunchi.

De vreme ce era teritoriul lui Tarquin, Rhys îl lăsă să hotărască soarta prizonierilor.

De la distanţă, l-am identificat pe Tarquin după armură – mai împodobită decât a lui Rhysand, dar tot feroce. Solzii şi înotătoarele de peşte păreau să fie o temă, iar mantia albastră flutură prin noroiul din spatele lui când călcă peste trupurile doborâte ca să ajungă la cele câteva sute de inamici supravieţuitori.

Tarquin se uită spre locul în care inamicii îngenuncheaseră, casca lui ascunzându-i trăsăturile.

În apropiere, Rhys, Cassian şi Azriel stăteau de veghe, vorbind cu Keir şi căpitanii illyrieni. Nu am văzut multe aripi printre cei căzuţi pe câmp. Era o binecuvântare.

Singura, de altfel, când Tarquin făcu un semn cu mâna.

Unii dintre soldaţii Hybernului începură să ceară îndurare, ofertele lor de a vinde informaţii răsunând chiar până la noi.

Tarquin arătă spre câţiva, care fură luaţi de soldaţii lui ca să fie interogaţi. Şi mă îndoiam că avea să fie o plăcere.

Dar ceilalţi…

Tarquin întinse mâna spre ei.

Îmi luă o clipă ca să-mi dau seama de ce soldaţii Hybernului se agitau, unii încercând să fugă târându-se. Apoi, unul dintre ei se prăbuşi, iar lumina soarelui căzu pe faţa lui. Şi în ciuda distanţei, mi-am dat seama că apa îi gâlgâia acum pe buze.

Pe buzele tuturor soldaţilor Hybernului, căci Tarquin îi înecă pe uscat.

*

Nu i-am văzut pe Rhys sau pe ceilalţi câteva ore – nici când el ordonă ca tabăra de război illyriană să fie mutată de la graniţa Regatului Iernii şi ridicată din nou la marginea câmpului de luptă. Deci Mor şi cu mine ne-am teleportat spre şi dinspre tabere când începu exodul. Pe surorile mele le-am adus ultimele, aşteptând până ce Rhysand transformă în praf negru multe dintre cadavre. Sângele şi noroiul rămaseră, dar tabăra avea o poziţie prea bună ca să o cedeze sau să piardă timpul găsind alta.

Lui Elain nu păru să-i pese. Nu păru să observe

că o teleportasem. Ea ieşi din cortul ei în braţele lui Mor şi intră în acelaşi cort reconstruit în noua tabără.

Pe de altă parte, Nesta... La sosire, i-am spus că toată lumea era bine, dar când ne-am teleportat pe câmpul de luptă, nu putu să nu observe, stupefiată, mocirla însângerată, armele soldaţilor din ambele regate, luate de la inamicii căzuţi.

Nesta îi ascultă pe soldaţii illyrieni de rang inferior şoptind cum aruncase Cassian suliţa, cum secerase soldaţii ca pe spicele de grâu, cum luptase ca Enalius – cel mai vechi zeu războinic al lor şi primul dintre illyrieni.

Părea că trecuse o vreme de când îl văzuseră pe Cassian în luptă deschisă. De când îşi dăduseră seama că el fusese tânăr în timpul războiului, iar acum, privirile pe care i le aruncară când trecu pe lângă ei fură aceleaşi pe care i le aruncaseră Marii Lorzi lui Rhys, când îi văzuseră puterea... ca a lor, şi totuşi Alta.

Nesta privi şi ascultă totul, în timp ce tabăra era înălţată în jurul nostru.

Ea nu întrebă unde dispăruseră trupurile înainte de sosirea ei. Ignoră complet tabăra pe care o construiau Keir şi Aducătorii întunericului lângă a noastră – soldaţii cu armuri negre care rânjeau la ea, la mine, la illyrieni. Nu, Nesta se asigură doar că Elain dormea în cortul ei, iar apoi se oferi să ajute, tăind pânză pentru bandaje.

Asta şi făceam în jurul focului de la începutul serii, când Rhys şi Cassian se apropiară, încă în armuri, Azriel nevăzându-se pe nicăieri.

Rhys se aşeză pe buşteanul pe care stăteam,

armura scoţând un zgomot surd, şi mă sărută tăcut pe tâmplă. Mirosea a metal, a sânge şi a transpiraţie.

Casca îi zăngăni pe pământul de la picioarele noastre. I-am dat ulciorul cu apă fără să spun nimic şi am vrut să iau un pahar când Rhys ridică vasul din cositor şi bău direct din el. Acesta se revărsă, apa şuierând pe metalul negru care îi acoperea coapsele, iar când îl lăsă în sfârşit jos, păru obosit. În ochii lui, Rhys părea chiar epuizat.

Nesta sărise în picioare, fixându-l cu privirea pe Cassian şi casca pe care o ţinea sub braţ, armele care încă i se vedeau deasupra umărului având nevoie să fie curăţate. Părul negru îi atârna ud de transpiraţie, iar chipul îi era stropit de noroi unde nici măcar casca nu mai fusese de ajutor.

Nesta îi studie cele şapte pietre Siphon roşii, care abia mai pâlpâiau slab şi spuse:

— Eşti rănit.

Vorbele ei îi atraseră atenţia lui Rhys.

Chipul lui Cassian era sever, iar ochii îi sticleau.

— Este în regulă.

Până şi vorbele se simţeau atinse de epuizare.

Dar ea se întinse spre braţul lui – cel cu scutul.

Cassian păru să ezite, dar i-l oferi, atingând pietrele Siphon de pe podul palmei. Armura se retrase parţial de pe antebraţ, dezvăluind…

— Ştii că nu trebuie să umbli rănit, spuse Rhys un pic încordat.

— Am fost ocupat, spuse Cassian, fără să-şi mute atenţia de la Nesta când ea îi studie încheietura umflată a mâinii. Cum o fi detectat ea asta prin armură… Trebuie să o fi citit în ochii şi

atitudinea lui.

Nu îmi dădusem seama dacă îl studiase pe generalul illyrian suficient cât să observe semnele care-l dădeau de gol.

— Şi se va vindeca până dimineaţă, adăugă Cassian, provocându-l pe Rhys să-l contrazică.

Dar degetele albe ale Nestei pipăiră pielea arămie, iar el şuieră printre dinţi.

— Cum pot să o vindec? întrebă ea.

Părul îi fusese legat într-un nod larg în creştetul capului mai devreme în acea zi, iar în orele în care lucraserăm să pregătim şi să distribuim vindecătoarelor proviziile, în căldură şi umezeală, şuviţele rebele ieşiseră ca să i se răsucească la tâmple şi pe ceafă. Un strop de culoare îi pătase obrajii din cauza soarelui, iar antebraţele, goale pe sub mânecile suflecate, erau murdare de noroi.

Cassian se aşeză încet pe buşteanul pe care stătuse ea în urmă cu o clipă, mormăind încet, ca şi când până şi acea mişcare l-ar fi obosit.

— De obicei, gheaţa e de ajutor, dar bandajul îl va fixa suficient de mult timp, încât entorsa să îmi treacă de la sine.

Ea se întinse spre coşul cu bandaje pe care îl pregătise, apoi spre ulciorul de la picioarele ei.

Eram prea obosită să fac orice altceva în afară de a urmări cum ea îi spăla încheietura mâinii şi palma, atingându-l uşor cu degetele. Prea obosită să întreb dacă ştia o magie ca să o vindece singură. Şi Cassian păru prea epuizat ca să vorbească în timp ce ea îi bandajă încheietura mâinii, mormăind doar ca să-i confirme dacă era

prea strâns sau prea larg bandajul, dacă îi folosea la ceva. În tot acest timp, el o urmări, neluându-şi ochii de la chipul ei, încruntat şi cu buzele ţuguiate de concentrare.

Iar după ce îi legă frumos încheietura mâinii înfăşurate în alb, când Nesta voi să se retragă, Cassian o apucă de degete cu mâna sănătoasă. Ea îşi ridică privirea la el.

— Mulţumesc, spuse el răguşit.

Nesta nu îşi smuci mâna.

Nu deschise gura ca să-i răspundă tăios.

Ea doar continuă să-l fixeze cu privirea, uitându-se la lăţimea umerilor lui, chiar mai puternici în armura neagră, la gâtul puternic şi bronzat de deasupra ei, la aripile lui. Iar apoi, la ochii lui căprui, încă aţintiţi asupra feţei sale.

Cassian îşi trecu un deget peste dosul mâinii ei.

Nesta deschise, în sfârşit, gura, iar eu m-am pregătit…

— Eşti rănit?

La sunetul vocii lui Mor, Cassian îşi retrase din nou mâna şi se întoarse spre Mor zâmbind indolent.

— Nu încât să plângi, nu-ţi face griji!

Nesta nu se mai uită la chipul lui, ci la mâna ei, acum goală, cu degetele încă îndoite ca şi când palma ar fi fost acolo. Cassian nu o privi pe Nesta când ea se ridică, apucând ulciorul şi mormăind că mergea să aducă apă din cort.

Cassian şi Mor începură să se şicaneze ca de obicei, râzând şi tachinându-se în legătură cu lupta şi cele ce urmau.

Nesta nu se mai întoarse un timp.

*

Am ajutat răniţii până la căderea nopţii, Mor şi Nesta lucrând alături de mine.

Fusese o zi lungă pentru toţi, da, dar ceilalţi luptaseră câteva ore. După unghiul strâns al maxilarului lui Mor când îi îngriji şi pe Aducătorii întunericului, şi pe illyrieni, mi-am dat seama că diversele repovestiri ale bătăliei o afectau – nu pentru că se vorbea despre glorie şi sânge, ci pentru că ea nu fusese acolo, ca să lupte alături de ei.

Dar, între armata Aducătorilor întunericului şi illyrieni, m-am întrebat alături de care ar fi ales să lupte, pe care ar fi comandat-o sau căreia i s-ar fi supus. Cu siguranţă, nu lui Keir, dar încă mă gândeam la asta când m-am băgat, în sfârşit, între cearşafurile calde ale patului meu şi m-am ghemuit lângă Rhys, care îmi cuprinse talia, trăgându-mă mai aproape.

— Miroşi a sânge, şopti el în lumina slabă.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Mă spălasem pe mâini şi pe antebraţe înainte să urc în pat, dar nu fusese o baie ca la carte... Abia reuşisem să merg prin tabără în urmă cu câteva clipe.

El îşi trecu o mână pe talia mea, spre şolduri.

— Cred că eşti epuizată.

— Iar *tu* ar trebui să dormi, am spus eu, mişcându-mă mai aproape, lăsând căldura şi mirosul lui să mă învăluie.

— Nu pot, recunoscu el, atingându-mi uşor tâmpla cu buzele.

— De ce?

Mâna îi alunecă spre spatele meu, iar eu m-am arcuit când mă mângâie îndelung pe şira spinării.

— Durează o vreme până să mă liniştesc după luptă.

Trecuseră câteva ore de când încetase lupta. Buzele lui Rhys începură o călătorie dinspre tâmplele mele către maxilar.

Şi chiar dacă eram epuizată, când gura lui îmi atinse bărbia, când îmi muşcă buza de jos… mi-am dat seama ce voia.

Rhys inspiră când i-am conturat muşchii abdomenului, când m-am minunat de moliciunea pielii lui, de puterea corpului său.

El mă sărută uşor pe buze.

— Dacă eşti prea obosită, începu el, deşi rămase complet nemişcat în timp ce degetele mele continuară să se mişte, dincolo de muşchii sculptaţi ai abdomenului său.

I-am răspuns cu un sărut şi încă unul, până ce limba îi alunecă peste buzele mele, iar eu mi-am depărtat picioarele pentru el.

Uniunea noastră fu rapidă şi dură, iar eu îl zgâriam pe spate înainte ca finalul să ne străbată pe amândoi, trecându-mi mâinile peste aripile lui.

În clipele lungi de după aceea, am rămas cu picioarele pe umerii lui, ridicarea şi coborârea pieptului său împingându-se în mine ca un ecou persistent al mişcării corpurilor noastre.

Apoi el se retrase, coborându-mi uşor picioarele de pe umerii lui şi îmi sărută interiorul

genunchilor când făcu asta, punându-i de fiecare parte a lui când se ridică pentru a îngenunchea în faţa mea.

Tatuajele de pe genunchi îi erau aproape ascunse în cearşafurile şifonate, desenul fiind întins din cauza poziţiei. Mi-am trecut degetele peste vârful munţilor şi peste cele trei stele desenate deasupra lor, când rămase îngenuncheat între picioarele mele, privindu-mă.

— M-am gândit neîncetat la tine cât am fost pe câmpul de luptă, spuse el şoptit. Asta m-a făcut să mă concentrez, să îmi găsesc echilibrul. Mi-a permis să depăşesc situaţia.

I-am mângâiat din nou tatuajele de pe genunchi.

— Mă bucur. Cred… cred că şi o parte din mine a fost pe câmpul de luptă, cu tine.

M-am uitat la armura lui, curăţată şi expusă pe un manechin din apropierea micului vestiar. Casca lui înaripată strălucea ca o stea întunecată în lumina slabă.

— Lupta de astăzi… mi s-a părut diferită de cea din Adriata.

Rhys doar ascultă, privindu-mă răbdător.

— În Adriata, eu nu… Mi-am căutat cuvintele. Haosul luptei din Adriata a fost mai uşor, cumva. Nu *uşor,* vreau să spun…

— Ştiu ce vrei să spui.

Am oftat, ridicându-mă şi am ajuns faţă în faţă şi cu genunchii lipiţi.

— Ce încerc şi nu reuşesc să-ţi explic este că atacurile precum cele din Adriata, Velaris… Eu pot lupta în astfel de bătălii. Unde sunt oameni de

apărat, iar dezordinea… Chiar pot – aş lupta bucuroasă aşa. Dar ce am văzut azi, lupta aceea… Am înghiţit în sec. Ţi-ar fi ruşine cu mine dacă aş recunoaşte că nu mă simt pregătită pentru o astfel de luptă?

O linie împotriva alteia, lovind şi împungând până ce nu aş mai fi deosebit susul de jos, până ce noroiul şi sângele ar fi înceţoşat rândul dintre inamici, bazându-mă pe războinicii de lângă mine la fel de mult ca pe propriile abilităţi. Iar apropierea, sunetele şi amploarea măcelului…

El îmi cuprinse faţa în mâini, sărutându-mă o dată.

— Niciodată. Niciodată nu mi-ar fi ruşine cu tine. Cu siguranţă, nu din cauza asta. El îşi ţinu gura aproape de a mea, respirând acelaşi aer. Lupta de azi *a fost* diferită faţă de cea din Adriata şi din Velaris. Dacă am fi avut mai mult timp să te antrenăm cu o unitate, ai fi putut cu uşurinţă să lupţi printre rânduri şi să îl păstrezi pe al tău. Dar, doar dacă ai fi vrut. Şi, pentru moment, aceste lupte iniţiale… Nu-mi doresc să fii în abatorul acela. El mă sărută din nou. Suntem o pereche, îmi spuse el pe buze. Dacă vei vrea vreodată să lupţi alături de mine, voi fi onorat.

M-am retras, încruntându-mă la el.

— Acum mă simt ca o laşă.

El îşi trecu un deget peste obrazul meu.

— Nimeni nu va crede niciodată asta despre tine – nu după tot ce ai făcut, Feyre, zise el şi se opri. Războiul este urât, murdar şi necruţător. Soldaţii care luptă sunt doar o parte din el. Nu subestima cât de important este pentru ei să te

vadă aici – să vadă că ai grijă de răniţi şi că participi la întâlniri şi consilii.

M-am gândit, lăsându-mi degetele să alunece pe tatuajele illyriene de pe pieptul şi umerii lui.

Şi, poate datorită efectului uniunii noastre, poate din cauza luptei de azi… l-am crezut.

*

Armata lui Tarquin nu se amestecase cu a noastră precum cea a lui Keir, ci mai degrabă campă lângă ea. Azriel conduse echipele de cercetaşi ca să găsească restul armatei Hybernului, ca să descopere următoarea mişcare… Dar degeaba.

M-am întrebat dacă Tamlin era cu ei, dacă spusese Hybernului tot ce se discutase la acea întâlnire. Slăbiciunea dintre regate. Nu am îndrăznit să întreb pe nimeni.

Am îndrăznit să o întreb pe Nesta dacă simţea puterea Cazanului agitându-se. Din fericire, ea spuse că nu simţea nimic în neregulă. Chiar şi aşa… Ştiam că Rhys discuta des cu Amren, care era în Velaris, întrebând-o dacă descoperise ceva în Carte.

Şi chiar dacă ar fi găsit vreo cale alternativă de a opri Cazanul… Trebuia mai întâi să aflăm unde îşi ascundea regele restul armatei. Şi asta, nu ca să o putem înfrunta – nu singuri. Nu, ca să putem să îi aducem pe ceilalţi să termine treaba.

Însă doar după ce-am fi aflat unde era restul armatei Hybernului – unde urma să o dezlănţui pe Bryaxis. Nu ne-ar fi fost de niciun folos ca Hybernul

să afle de existenţa lui Bryaxis şi să îşi modifice planurile. Nu, doar când armata ne-ar fi atacat... Doar atunci aş fi trimis-o asupra lor.

În primele trei zile de după luptă, armatele îşi vindecară răniţii şi se odihniră. În cea de-a patra, Cassian le ordonă să se ocupe de lucruri obişnuite ca să înăbuşe neliniştile şi şansele de a protesta. Primul lui ordin: să sape tranşee în jurul întregii tabere.

În a cincea zi, când tranşeele erau aproape terminate, Azriel apăru gâfâind în cortul nostru de război.

Hybernul ne ocolise cumva complet, şi trimisese o armată de-a lungul graniţei dintre regatele Toamnei şi cel al Verii, care se îndrepta spre graniţa Regatului Iernii.

Nu am putut afla de ce. Nici Azriel nu descoperise vreun motiv. Erau la distanţă de o jumătate de zi de zbor de noi, iar Kallias şi Viviane fuseseră deja avertizaţi.

Rhys, Tarquin şi ceilalţi discutară câteva ore, evaluând toate posibilităţile. Dacă abandonam locul de lângă graniţă, îi făceam jocul Hybernului. Dar dacă lăsam fără sprijin armata din nord, aceasta putea să înainteze spre nord cât dorea. Nu ne puteam permite să ne împărţim armata în două – nu aveam suficienţi soldaţi de care să ne putem lipsi.

Până ce lui Varian îi veni o idee.

El îi goni pe căpitani şi pe generali, Keir şi Devlon părând nemulţumiţi de ordin când ieşiră afară, şi alungă pe toată lumea în afară de sora lui, de Tarquin şi de familia mea.

— Mărşăluim spre nord şi rămânem acolo, spuse hotărât.

Rhys ridică o sprânceană. Cassian se încruntă, dar Varian arătă cu degetul pe harta întinsă pe masa în jurul căreia ne adunaserăm.

— Să facem o vrajă – una bună, astfel încât oricine trece pe aici să vadă, să audă şi să miroasă o armată. Să facem vrăji care să îi alunge în loc să îi atragă, dar care să le permită spionilor Hybernului să raporteze că suntem încă aici. Că am ales să rămânem aici.

— În timp ce mărşăluim spre nord protejaţi de un scut, şopti Cassian, scărpinându-şi maxilarul. Ar putea funcţiona. Dacă ai să te saturi vreodată de strălucirea soarelui, vino să te joci cu noi în Velaris, îi zise el rânjind lui Varian.

Chiar dacă Varian se încruntă, ceva licări în ochii lui.

Tarquin i se adresă lui Rhys:

— Ai putea fauri o astfel de înşelătorie?

Rhys încuviinţă din cap şi îmi făcu semn cu ochiul.

— Cu ajutorul partenerei mele.

M-am rugat să mă fi odihnit îndeajuns când toţi se uitară la mine.

*

Eram aproape epuizată când Rhys şi cu mine am terminat în acea seară. I-am urmat instrucţiunile, reţinând chipurile şi detaliile, impunând magiei de metamorfozare să creeze soldaţii din neant, să le dea viaţă.

Era ca şi când... aş fi aplicat un strat subţire peste toţi cei care locuiau în tabără şi care urmau să se separe la plecare – să se separe şi să se dezvolte într-o entitate care mergea, vorbea şi făcea toate lucrurile de aici. În timp ce noi mărşăluiam ca să interceptăm armata Hybernului, ascunşi vederii datorită lui Rhys.

Dar funcţionă. Cresseida, pricepută şi ea la vrăji, lucră personal asupra soldaţilor Regatului Verii. Amândouă gâfâiam şi transpiram câteva ore mai târziu, iar eu i-am mulţumit printr-un semn din cap când îmi dădu o ploscă plină cu apă. Nu era o războinică instruită ca fratele ei, dar era o prezenţă puternică în armată, soldaţii căutând-o pentru sfaturi şi echilibru.

Ne-am mişcat din nou, un grup mult mai mare decât cel care zburase aici. Soldaţii Regatului Verii şi legiunea lui Keir nu puteau zbura, dar Tarquin se adânci în rezervele de putere şi îi teleportă împreună cu noi. El s-ar fi epuizat pe deplin înainte să ajungă la inamic, dar insistă că oricum era mai priceput în lupta cu sabia.

Am găsit armata Hybernului la marginea nordică a pădurii întunecate care se întindea de-a lungul graniţei estice a Regatului Verii.

Azriel cercetase terenul dinainte pentru Cassian şi i-l descrisese cu detalii exacte. După-amiaza era destul de târzie când Hybernul se pregăti să se oprească peste noapte.

Cassian lăsase armata să se odihnească toată ziua, anticipând că, la capătul unei zile lungi de marş, armata Hybernului avea să fie epuizată, confuză. Altă regulă a războiului, îmi spusese el. Să

ştii *când* să îţi alegi luptele putea fi la fel de important ca locul în care le porţi.

Cu norii încărcaţi de ploaie venind dinspre est şi soarele care apunea spre copacii din spatele nostru – paltini şi stejari înalţi – am aterizat. Rhys anulă vraja care ne înconjura.

El voia să se afle – voia ca armata Hybernului să afle *cine* îi aştepta la fiecare cotitură, ucigând soldaţii.

Dar ei deja ştiau.

Am urmărit din nou totul din tabără, de pe marginea care conducea în mica vale înverzită unde Hybernul plănuise să se odihnească. Elain intră în cortul pe care războinicii illyrieni îl ridicară pentru ea. Doar Nesta merse spre marginea corturilor ca să privească lupta din valea de dedesubt. Mor i se alătură ei, apoi mie.

Nesta nu tresări la vuietul bătăliei, ci doar se uită la o singură siluetă cu armură neagră care conducea rândurile, ordinele sale ocazionale de a înainta sau de a menţine flancul răsunând în luptă.

Deoarece lupta asta… Hybernul fusese pregătit. Iar aparenţa pe care o afişase, a unei armate obosite, gata să se odihnească peste noapte… fusese o înşelătorie, la fel ca şi a noastră.

Soldaţii lui Keir începură să cadă primii, umbrele stingându-se şi primele rânduri cedând.

Mor urmări cu chipul împietrit. Nu mă îndoiam că spera pe jumătate ca tatăl ei să li se alăture morţilor care se adunau acum. Deşi Keir reuşi să adune Aducătorii întunericului şi refăcu prima linie, doar după ce Cassian îi ţipă să o refacă. Iar de partea cealaltă a câmpului…

Rhys şi Tarquin erau destul de epuizaţi, dar încă se luptau cu sabia împotriva inamicilor. Şi din nou, nici urmă de rege, Jurian sau Tamlin.

Mor sărea de pe un picior pe altul, uitându-se la mine din când în când. Vărsarea de sânge şi brutalitatea rezonau cu o parte din ea. Nu aici îşi dorea să fie, sus cu mine...

Dar această... alergare după armate, lupta de a rămâne în frunte...

Nu ar fi oferit o soluţie. Nu pentru mult timp.

Cerul se deschise, iar lupta se transformă într-un măcel noroios. Pietrele Siphon licăriră, soldaţii muriră. Hybernul îşi folosi magia asupra armatei noastre, săgeţile înmuiate în otravă făcându-şi în sfârşit apariţia, şi încă multe care, din fericire, nu rezistară mult în ploaie. Şi nu ne loviră – niciuna – cu antidotul lui Nuan în organism. Doar acele săgeţi, care fură evitate cu pricepere de scuturi sau distruse cu lăncile, lăsară piatra să cadă inofensiv din cer.

Cassian, Azriel şi Rhys continuară să lupte, să ucidă. Tarquin şi Varian procedară la fel, împrăştiindu-şi soldaţii ca să ajute din nou linia lui Keir, care ceda iar.

Prea târziu însă.

De la distanţă, prin ploaie, am văzut perfect când linia întunecată a soldaţilor lui Keir cedă măcelului cavaleriei Hybernului.

— La naiba! şopti Mor, prinzându-mi braţul destul de strâns încât să îl rănească, ploaia caldă de vară udându-ne hainele, părul. La naiba!

Ca un baraj rupt, soldaţii Hybernului năvăliră, despărţind armata lui Keir în două. Strigătele lui

Cassian se auzeau chiar din vârful dealului – apoi el se înălţa, ferindu-se de săgeţi şi suliţe, pietrele lui Siphon fiind atât de slab luminate, încât abia îl protejau. Aş fi putut jura că Rhys îi striga nişte ordine, pe care Cassian le ignoră când ateriză în *mijlocul* armatei inamice care ne despărţea liniile şi se dezlănţui.

Nesta suspină brusc.

Tot mai mult... Hybernul ne despărţea tot mai mult. Puterea lui Rhys îi lovi flancul, încercând să îl respingă. Dar puterea îi era epuizată din seara precedentă. Zeci în loc de sute căzură în faţa acelor umbre.

— Refaceţi liniile! mormăia Mor eliberându-mă, ploaia curgându-i pe faţă. Refaceţi liniile alea nenorocite!

Cassian se străduia. Azriel se aruncase în luptă, doar o umbră mărginită de lumină albastră, făcându-și loc spre zona în care Cassian lupta încercuit.

— Pe toţi zeii! spuse încet Nesta. Nu uluită. Nu, nu, teama se simţea în vocea ei.

Şi nici în a mea când am spus:

— Pot să remedieze situaţia.

Sau m-am rugat să o poată face.

Chiar dacă această luptă nu era tot ce avea Hybernul de oferit.

Nu era tot ce avea de oferit şi totuşi eram obligaţi să ne retragem tot mai mult...

Culoarea roşie se aprinse în mijlocul bătăliei, explodând ca un tăciune. Soldaţii dintr-un cerc muriră.

Dar mai mulţi soldaţi ai Hybernului înaintară în

jurul lui Cassian. Nici măcar Azriel nu putea ajunge lângă el. Stomacul mi se întoarse de nenumărate ori.

Hybernul îşi ascunsese cea mai mare parte a armatei pe undeva. Cercetaşii noştri nu reuşiseră să o găsească. De fapt, *Azriel* nu reuşise să o găsească. Iar Elain spusese că nu visa o armată puternică, nici trează şi nici adormită.

Ştiam puţine despre război, despre lupte. Dar asta aducea mai mult cu peticirea găurilor dintr-o barcă, în timp ce se scufunda.

Când ploaia ne udă, când Mor se plimbă şi înjură măcelul, cadavrele începând să se adune de partea noastră, liniile care cedau... Mi-am dat seama ce trebuia să fac, dacă nu puteam fi acolo, luptând.

Pe cine trebuia să găsesc şi să întreb unde era adevărata armată a Hybernului.

Pe Suriel.

Capitolul 57

— Cu siguranţă, nu, spuse Mor când am tras-o la câţiva paşi de Nesta, vuietul luptei şi ploaia acoperindu-ne vocile. *Cu siguranţă, nu.*

I-am făcut semn din cap spre valea de dedesubt.

— Du-te alături de ei! Aici stai degeaba. Au nevoie de tine. Era adevărat. Cassian şi Az au nevoie de tine ca să respingă prima linie. Deoarece pietrele Siphon ale lui Cassian începeau să pâlpâie.

— Rhys mă va *ucide* dacă te las aici.

— Rhys nu va face aşa ceva şi ştii asta. A

ridicat protecţii în jurul taberei, iar eu nu sunt chiar lipsită de apărare, ştii asta.

Nu era chiar o *minciună,* dar… Era foarte probabil ca Suriel să nu apară dacă Mor era aici. Iar dacă i-aş fi spus unde mă duceam… Nu mă îndoiam că *ar fi insistat* să vină cu mine.

Nu ne permiteam luxul de a aştepta ca Jurian să ne dea informaţii în legătură cu multe lucruri. Trebuia să plec – acum.

— Pleacă şi luptă! Fă-i pe ticăloşii Hybernului să ţipe un pic!

Nesta îşi mută atenţia de la măcel suficient cât să adauge:

— Ajută-i!

Deoarece Cassian ataca din nou un comandant al Hybernului, în speranţa de a-i speria din nou pe soldaţi.

Mor se încruntă şi sări o dată pe vârfuri.

— Numai să fiţi atente!

I-am aruncat o privire strâmbă, chiar înainte să se grăbească spre cortul ei. Am aşteptat până ieşi din nou, îşi fixă armele şi mă salută înainte de a se teleporta pe câmpul de luptă.

Taman lângă Azriel, tocmai când un soldat din apropiere voi să-l lovească în spate.

Mor băgă sabia în gâtul soldatului înainte să poată lovi.

Iar apoi Mor începu să-şi facă loc spre Cassian, spre linia ruptă a frontului de dincolo de el, părul ei auriu şi ud fiind ca o rază de soare printre armurile negre şi noroi.

Soldaţii începură să ţipe. Ţipară mai mulţi când Azriel, cu pietrele Siphon albastre aprinzându-se,

veni lângă ea. Împreună, croiră o cale spre Cassian sau încercară să o facă.

Ajunseră poate la zece paşi înainte ca ei să roiască din nou. Înainte ca mulţimea corpurilor să-i facă până şi părul lui Mor să dispară în noroi şi ploaie.

Nesta îşi atinse cu o mână gâtul gol şi ud de ploaie. Cassian lansă un alt atac asupra căpitanului Hybernului – mai încet de data asta.

Acum. Trebuia să plec acum – repede. M-am îndepărtat un pas de punctul de observaţie.

Sora mea miji ochii la mine.

— Pleci?

— Mă întorc repede, fu tot ce am spus.

Nu am îndrăznit să-mi pun problema cât avea să mai rămână din armata noastră până atunci.

Până să mă îndepărtez, Nesta se întorsese din nou spre luptă, ploaia lipindu-i părul de cap, reluându-şi veghea nesfârşită asupra generalului care se lupta pe fundul văii de dedesubt.

*

Trebuia să-i dau de urmă lui Suriel.

Şi chiar dacă Elain nu vedea armata Hybernului… merita să fac o încercare.

Cortul ei era slab luminat şi liniştit – sunetele măcelului din depărtare fiind ca dintr-un vis.

Ea era trează, uitându-se în gol la tavanul de pânză.

— Trebuie să-mi găseşti ceva, am spus eu, apa picurând peste tot când i-am pus harta pe coapse. Poate că nu la fel de blând cum ar fi trebuit, dar

măcar tonul meu o făcu să se ridice şi să clipească la harta Prythianului.

— I se spune Suriel – este unul dintre cei mulţi cu numele acesta. Dar… arată aşa, am spus eu şi am întins o mână spre ea ca să-i arăt. Am ezitat. *Pot* să-ţi arăt?

Ochii căprui ai surorii mele erau sticloşi.

— Fixează-ţi imaginea în minte! am lămurit-o eu. Ca să ştii ce cauţi.

— Nu ştiu cum să caut, mormăi Elain.

— Poţi încerca. Ar fi trebuit să-i cer lui Amren să o antreneze şi pe ea.

Dar Elain se uită la mine şi la hartă şi apoi dădu aprobator din cap.

Ea nu avea scuturi mentale, nici bariere. Porţile spre mintea ei… Erau din fier masiv, acoperite cu lujeri de flori – sau aşa ar fi trebuit. Florile erau toate închise, bobocii fiind adormiţi într-o încrengătură de frunze şi spini.

Am făcut un pas dincolo de ele, chiar în anticamera minţii ei, şi am fixat acolo imaginea lui Suriel, încercând să inspir siguranţă – adevărul că părea înfiorător, dar că nu mă rănise.

Totuşi Elain tremură când m-am retras.

— De ce?

— Are răspunsurile de care am nevoie. Imediat. Altfel, era posibil *să nu ne mai rămână* nicio armată care să lupte cu toată forţa Hybernului de îndată ce aş fi localizat-o.

Elain se uită din nou la hartă. La mine. Apoi închise ochii.

Ochii i se mişcară pe sub pleoape, pielea fiind atât de delicată şi de albă, încât venele albastre de

dedesubt se vedeau ca nişte mici râuri.

— Se mişcă… şopti ea. Se mişcă prin lume… ca adierea unui vânt vestic.

— Încotro se îndreaptă?

Degetele ei se ridicară, plutind deasupra hărţii, a regatelor, încet, o coborî.

— Acolo, şopti ea. Acolo se duce acum.

M-am uitat la locul în care pusese degetul şi am simţit că mă albesc.

Mijlocul.

Suriel se îndrepta spre pădurea antică din Mijloc. La doar câţiva kilometri spre sud, probabil…

De Ţesătoarea din Pădure.

*

M-am teleportat în cinci salturi. Respiraţia mi se tăiase, puterea fiindu-mi aproape epuizată din cauza vrăjilor făcute cu o zi în urmă, a focului invocat ca să mă usuc şi a teleportării care mă dusese de la bătălie direct în mijlocul pădurii antice.

Aerul dens şi vechi era la fel de îngrozitor cum mi-l aminteam, iar pădurea – plină de muşchi care sugrumau fagii noduroşi şi pietrele gri împrăştiate peste tot. Apoi, liniştea.

M-am întrebat dacă ar fi trebuit, într-adevăr, să o aduc pe Mor cu mine cât am ascultat. Cât am căutat creatura ajutându-mă de magia care îmi mai rămăsese.

Muşchiul îmi amortiză paşii când am început să merg scrutând, ascultând. Cât de departe, cât de mică părea bătălia din sud.

M-am auzit, strident, înghiţind în sec.

Alte creaturi, în afară de Ţesătoare, pândeau în pădurea asta. Iar Ţesătoarea… Stryga, cum o numise Cioplitorul de Oase. Sora lui. Ambii fiind fraţii unei creaturi masculine care pândea în altă parte a lumii.

Mi-am scos sabia illyriană, metalul zăngănind în aerul dens, dar o voce veche şi răguşită întrebă în spatele meu:

— Ai venit să mă ucizi sau să mă implori să te ajut din nou, Feyre Archeron?

Capitolul 58

M-am întors, dar nu mi-am băgat sabia în teaca de pe spate.

Suriel stătea la câţiva paşi distanţă, creatura fiind îmbrăcată nu cu mantia pe care i-o dădusem în urmă cu câteva luni, ci cu una diferită – mai groasă şi mai închisă la culoare, deja sfâşiată ca şi când vântul pe care călătorea i-ar fi rupt-o cu gheare invizibile.

Trecuseră doar câteva luni de când o văzusem ultima dată – de când îmi spusese că Rhys era partenerul meu. La fel de bine ar fi putut să treacă şi o viaţă.

Dinţii mult prea mari îi clănţăniră uşor.

— Ne-am întâlnit deja de trei ori. De trei ori m-ai căutat. De data asta, ai trimis căprioara care tremură ca să mă găsească. Nu m-am aşteptat să văd ochii de căprioară uitându-se la mine din cealaltă parte a lumii.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, am spus

eu cât de monoton am putut. Dar este o chestiune urgentă.

— Vrei să ştii unde îşi ascunde Hybernul armata.

— Da. Şi alte lucruri. Dar să începem cu asta.

Creatura îmi zâmbi hidos, îngrozitor.

— Nici măcar eu nu o pot vedea.

Stomacul mi se strânse.

— Poţi vedea totul în afară de asta?

Suriel îşi înclină capul într-un fel care îmi aminti că era într-adevăr un prădător şi că de data asta nu era prins în nicio capcană.

— El foloseşte magia ca să o ascundă o magie mult mai veche decât mine.

— Cazanul!

Alt zâmbet îngrozitor.

— Da. Acel obiect puternic şi malefic. Acel bol al morţii şi al vieţii. Aş fi putut jura că fiinţa tremura de încântare. Deja ai pe cineva care poate găsi Hybernul.

— Elain spune că nu îl poate vedea – că nu vede dincolo de magia lui.

— Atunci, foloseşte-o pe cealaltă ca să-i dai de urmă!

— Pe Nesta? Să o folosesc pe *Nesta* ca să dau de urma Cazanului?

— Cine se aseamănă se adună. Regele Hybernului nu călătoreşte fără Cazan. Deci unde este acesta, vor fi şi el, şi armata lui. Spune-i hoaţei frumoase să îl găsească.

Părul de pe braţe mi se zbârli.

— Cum?

Creatura îşi înclină capul ca şi când ar fi

ascultat.

— Dacă ea este nepriceputǎ… vor vorbi oasele în locul ei.

— Să ghicească – te referi la ghicitul în oase?

— Da. Veşmintele zdrenţuite fluturară pe un vânt-fantomă. În oase şi în pietre.

Am înghiţit din nou în sec.

— De ce nu a reacţionat Cazanul când am unit Cartea şi am spus vraja care să-i anuleze puterea?

— Deoarece nu ai rezistat suficient de mult timp.

— Mă ucidea.

— Credeai că poţi să-i controlezi puterea fără un preţ?

Inima mi se poticni.

— Trebuie să mor ca să fie oprit?

— Cât eşti de dramatică, inimă de om! Dar da – este adevărat, vraja te-ar fi lăsat fără viaţă.

— Există o altă vrajă pe care să o folosesc, în schimb? Ca să-i anulez puterile?

— Dacă ar fi existat aşa ceva, tot ar fi trebuit să te apropii suficient de mult de Cazan ca să o faci. Hybernul nu va mai repeta greşeala.

— Chiar dacă anulăm puterea Cazanului… va fi suficient să oprim Hybernul?

— Depinde de aliaţii tăi. Dacă supravieţuiesc destul timp în lupta de după aceea.

— Ar face vreo diferenţă Cioplitorul de Oase? *Şi Bryaxis?*

Suriel nu avea pleoape, dar ochii lăptoşi se aprinseră cu uimire.

— Nu îl pot vedea – nu pe el. El nu este… născut pe acest pământ. Firul lui nu a fost ţesut.

Gura strâmbă i se încordă. Atât de mult vrei să salvezi Prythianul încât eşti gata să rişti să îl dezlănţui?

— Da. În clipa în care aş fi localizat o armată, l-aş fi dezlănţuit pe Bryaxis asupra ei. Dar în ceea ce-l privea pe Cioplitor… El a vrut un… dar. În schimb. Oglinda Ouroboros.

Suriel scoase un sunet care ar fi putut fi un suspin – de încântare sau de groază, nu ştiam.

— Oglinda începuturilor şi a Sfârşiturilor.

— Da, dar… nu o pot recupera.

— Ţi-e frică să te uiţi. Să vezi ce e înăuntru.

— Mă va… înnebuni? Mă va distruge?

Am făcut un efort să nu tresar la acel chip monstruos, la ochii lăptoşi şi la gura fără buze. Toate concentrate asupra mea.

— Doar tu poţi decide ce te distruge, Distrugătoarea Blestemului. Doar tu. Nu era un răspuns – nu cu adevărat. Cu siguranţă, nu suficient cât să risc recuperarea oglinzii. Suriel ascultă din nou vântul fantomatic. Spune-i mesagerei cu ochi argintii că răspunsul se află în a doua şi penultima pagină din Carte. Împreună, deţin cheia.

— Cheia pentru *ce?*

Suriel pocni din degetele osoase, ca membrele cu multe articulaţii ale unui crustaceu, lovindu-se unele de celelalte.

— Răspunsul pentru ce îţi trebuie ca să opreşti Hy…

Îmi luă o clipă să înţeleg ce se întâmplase.

Ca să identific obiectul din lemn care ţâşni prin gâtul lui Suriel ca fiind o săgeată de frasin. Să-mi

dau seama că ceea ce mă stropise pe faţă, ajungându-mi pe limbă şi având gust de pământ, era sânge negru.

Ca să-mi dau seama că sunetele înfundate dinainte ca Suriel să poată măcar ţipa… fură alte săgeţi.

Suriel căzu în genunchi clătinându-se, scoţând un sunet sugrumat.

Se temuse de naga în acea zi, petrecută în pădure. Ştiuse că putea să moară.

M-am grăbit spre creatură, apucând cuţitul cu mâna stângă şi înclinând sabia în sus.

Fu trasă o altă săgeată, iar eu m-am ascuns în spatele unui copac noduros.

Suriel ţipă la impact. Păsările se împrăştiară zburând, iar urechile îmi ţiuiră…

Iar apoi respiraţia sa greoaie şi umedă umplu pădurea, până ce vocea vioaie a unei femei se auzi încet:

— Cum de stă de vorbă cu tine, Feyre, când mie nici măcar n-ar fi catadicsit să-mi vorbească?

Cunoşteam vocea şi râsul din spatele cuvintelor.

Ianthe.

Ianthe era aici. Cu doi soldaţi ai Hybernului în spatele ei.

Capitolul 59

Ascunsă în spatele copacului, am studiat împrejurimile. Eram extenuată, dar… mă puteam teleporta. Mă puteam teleporta şi puteam dispărea. Totuşi săgeţile de frasin pe care le

trăseseră în Suriel...

I-am întâlnit privirea în timp ce zăcea acolo, sângerând pe muşchi.

Aceleaşi săgeţi din frasin care îl doborâseră pe Rhys. Dar cele menite lui fuseseră trase cu atenţie ca să îl scoată din luptă.

Acestea fuseseră ţintite ca să ucidă.

Gura cu dinţi prea mari murmură un cuvânt în tăcere. „Fugi!”

— I-a luat Regelui Hybernului câteva zile ca să repare ce mi-ai făcut, spuse mieros Ianthe, vocea ei apropiindu-se. Tot nu pot să-mi folosesc mâna cum trebuie.

Nu am răspuns. Trebuia să mă teleportez.

Sângele negru se prelinse din gâtul lui Suriel, vârful săgeţii arătând îngrozitor când îi ieşi din pielea groasă. Nu o puteam vindeca – nu cu săgeţile de frasin încă înfipte în carne. Nu înainte să fie scoase.

— Am auzit de la Tamlin cum ai prins creatura asta, continuă Ianthe, apropiindu-se tot mai mult. Aşa că ţi-am adaptat metodele, dar nu a vrut să-mi spună *nimic.* Totuşi de vreme ce ai contactat-o de atâtea ori, veşmintele pe care i le-am dat... Vedeam zâmbetul din cuvintele ei. O vrajă simplă de urmărire, un dar de la rege, ca să fie declanşat în prezenţa ta. Dacă o chemai din nou.

„Fugi!”, şopti din nou Suriel, sângele curgându-i pe buzele uscate.

În ochi i se citea durerea, o durere adevărată, la fel de cumplită ca a oricărei creaturi. Şi dacă Ianthe ar fi dus-o vie în Hybern... Suriel ştia că era o posibilitate. Mă mai implorase să o eliberez...

totuşi era dispusă să fie luată, ca eu să fug.

Ochii lăptoşi mijiră – de durere şi înţelegere. „Da, păru să spună. Pleacă!”

— Regele mi-a construit scuturi în minte, continuă Ianthe să pălăvrăgească, pentru a te împiedica să mă răneşti din nou atunci când te-aş fi găsit.

M-am uitat pe după copac pentru a o vedea stând la marginea poienii, încruntându-se la Suriel. Ea îşi purta veşmintele galbene, piatra albastră încununându-i gluga. Era însoţită numai de două gărzi. Chiar şi după tot acest timp... Ea mă subestima.

M-am ferit din nou după copac, înainte să mă repereze şi i-am întâlnit încă o dată privirea lui Suriel.

I-am permis atunci să citească toate emoţiile care se formau în mine cu o claritate absolută.

Suriel începu să scuture din cap sau încercă să o facă, dar i-am zâmbit în semn de rămas-bun şi am păşit în poiană.

— Ar fi trebuit să-ţi fi tăiat gâtul în noaptea aceea în cort, i-am spus preotesei.

Una din gărzi trase o săgeată spre mine.

Am blocat-o cu un zid de aer dur care cedă imediat. Epuizată... în mare parte, era epuizată. Iar dacă ar mai fi încasat încă o săgeată de frasin...

Chipul lui Ianthe se încordă.

— Îţi vei reconsidera modul în care vorbeşti cu mine cât de curând. Voi fi avocatul tău cel mai bun în Hybern.

— Presupun că mai întâi va trebui să mă prinzi, am spus eu calm şi am fugit.

*

Aş fi putut jura că pădurea antică se mişcă pentru a-mi face loc.

Aş fi putut jura şi că îmi citi ultimele gânduri transmise lui Suriel şi îmi făcu loc.

Dar nu şi lor.

Mi-am concentrat orice urmă de putere în picioare, ca să rămân în poziţie verticală când am alergat printre copaci, sărind peste pietre şi râuri, ferindu-mă de bolovanii acoperiţi cu muşchi.

Totuşi gărzile şi Ianthe reuşiră să mă urmeze îndeaproape, chiar dacă înjurară trunchiurile care pocneau şi păreau să se mişte în calea lor şi pietrele care li se mişcau sub picioare. Nu trebuia decât să fug mai repede decât ei, măcar pentru o vreme.

Doar câţiva kilometri. Să îi îndepărtez de Suriel, să trag de timp, pentru ca fiinţa să fugă.

Şi să mă asigur că *plăteau* pentru tot ce făcuseră.

Mi-am deschis simţurile, lăsându-le să-mi ghideze calea. Pădurea făcu restul.

Poate că ea mă aştepta. Poate că ea ordonase pădurii să-mi deschidă o cale.

Gărzile Hybernului mă ajunseră din urmă. Picioarele îmi fugiră de sub mine, ca ale unei căprioare.

Am început să recunosc copacii, pietrele. Acolo stătusem cu Rhys – acolo flirtasem cu el. Acolo se tolănise pe o creangă în timp ce mă aştepta.

Aerul din spatele meu fu spintecat de o

săgeată.

Am cotit la stânga, aproape lovind un copac. Săgeata călători mai departe.

Lumina se mişcă înainte – mai strălucitoare. Poiana.

M-am asigurat că-mi aud scâncetul de uşurare.

Am ieşit din pădure cu o săritură, genunchii pocnindu-mi când am zburat peste pietre, aterizând pe casa cu acoperiş de păr.

— *Ajută-mă!* am şoptit eu, asigurându-mă că auzeau şi asta.

Uşa de lemn era întredeschisă. Lumea încetini şi se limpezi cu fiecare pas, cu fiecare clipă când am trecut pragul şi am intrat în coliba Ţesătoarei.

Capitolul 60

Am apucat mânerul uşii când am trecut pragul, împingându-mă în călcâie şi folosind orice urmă de putere a braţelor ca să împiedic uşa să se închidă şi să mă încuie înăuntru.

Mâinile invizibile o împinseră, dar am scrâşnit din dinţi şi mi-am sprijinit un picior de zid, fierul intrându-mi în palme.

Camera din spatele meu era întunecată.

— Hoaţo! rosti o voce minunată în beznă.

— Ştii, chicoti Ianthe din afara casei când încetini pasul, că va trebui să ucidem pe oricine se află acolo cu tine. Ce egoistă eşti, Feyre!

Am gâfâit, ţinând uşa deschisă şi asigurându-mă că nu mă vedeau de partea cealaltă.

— Mi-ai văzut geamănul, şopti încet Ţesătoarea cu o urmă de mirare. Îi simt mirosul asupra ta.

Afară, Ianthe şi gardianul se apropiau tot mai mult.

Undeva în adâncul camerei, am *simţit-o* mişcându-se. Am simţit-o ridicându-se în picioare şi făcând un pas spre mine.

— Ce eşti tu? şopti Ţesătoarea.

— Feyre, chiar poţi să fii obositoare! spuse Ianthe. Afară. Abia îi zăream veşmintele galbene prin crăpătura dintre uşă şi prag. Crezi că ne poţi prinde într-o ambuscadă acolo? Ţi-am văzut scutul. Eşti epuizată. Şi nu cred că trucul tău de *strălucire* îţi va fi de folos.

Rochia Ţesătoarei foşni când se strecură mai aproape în întuneric.

— Pe cine ai adus, micuţă lupoaică? Pe cine mi-ai adus?

Ianthe şi cele două gărzi ale ei călcară pragul şi mai făcură un pas, dincolo de uşa deschisă, fără să mă vadă în umbrele din spatele ei.

— Cina, i-am spus eu Ţesătoarei, răsucindu-mă pe după uşă, spre faţa exterioară, şi am dat drumul mânerului.

În clipa în care uşa se închise trântindu-se destul de tare încât să zguduie casa, am văzut sfera de lumină fae pe care Ianthe o ridicase ca să lumineze camera.

Am văzut chipul oribil al Ţesătoarei, gura cu dinţi sparţi deschizându-se larg cu încântare şi o foame păcătoasă. O zeiţă a morţii din vechime – însetată de viaţă, cu o preoteasă frumoasă în faţa ei.

Deja alergam spre copaci când gărzile şi Ianthe începură să ţipe.

*

Ţipetele lor nesfârşite mă urmară o jumătate de kilometru, amuţind înainte să ajung în locul în care o văzusem pe Suriel.

Întinsă, pieptul osos al lui Suriel se ridica neregulat, respirând mai superficial şi mai rar.

Murea.

M-am lăsat în genunchi în faţa creaturii, afundându-mă în muşchiul însângerat.

— Lasă-mă să te ajut! Te pot vindeca.

Aş fi făcut-o în acelaşi fel în care îl ajutasem pe Rhysand: îndepărtând săgeţile şi oferindu-i sângele meu.

M-am întins după prima, dar o mână uscată şi osoasă îmi atinse încheietura mâinii.

— Magia ta… spuse răguşit creatura, este epuizată. Nu o… risipi.

— Te pot salva.

Ea mă apucă de încheietură.

— Deja sunt mort.

— Ce… pot să fac?

Cuvintele deveniră delicate, fragile.

— Rămâi… şopti aceasta. Rămâi până la sfârşit.

I-am luat mâna.

— Îmi pare rău.

Fu singurul lucru pe care l-am putut spune. Eu făcusem asta – eu o adusesem aici.

— Ştiam, suspină fiinţa, simţindu-mi gândurile. Urmărirea… ştiam de ea.

— Atunci de ce ai venit?

— Tu… ai fost bună. Tu… ţi-ai înfruntat frica. Ai fost… bună, spuse din nou.

Am început să plâng.

— Şi tu mi-ai arătat bunătate, am zis fără să şterg lacrimile care cădeau pe veşmintele-i însângerate şi zdrenţuite. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat când nimeni altcineva nu a făcut-o.

Gura fără buze schiţă un zâmbet.

— Feyre Archeron. Respiră greoi. Ţi-am spus să rămâi cu Marele Lord şi m-ai ascultat.

Avertismentul său de prima dată când ne întâlniserăm.

— Te-ai referit atunci la Rhys. În tot acest timp… în tot acest timp…

— Rămâi cu el… şi trăieşte ca să vezi totul îndreptat.

— Da. Te-am ascultat – şi asta a fost.

— Nu – nu încă. *Rămâi cu el!*

— Aşa voi face. Întotdeauna.

Pieptul i se ridică şi apoi se prăbuşi.

— Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, am şoptit eu.

Suriel era un titlu, un nume pentru specia sa.

Îmi zâmbi din nou uşor.

— Contează, Distrugătoare a Blestemului?

— Da.

Ochii i se întunecară, dar nu îmi spuse decât atât:

— Ar trebui să pleci acum. Lucruri mai rele… vin lucruri mai rele. Sângele le atrage.

I-am strâns mâna scheletică, pielea uscată răcindu-i-se.

— Pot să mai rămân un pic.

Ucisesem destule animale încât să ştiu când un trup era pe moarte. Curând – era o chestiune de doar câteva clipe.

— Feyre Archeron, spuse din nou Suriel, uitându-se la cupola de frunze prin care se vedea cerul. Respiră dureros. Te rog ceva!

M-am aplecat mai aproape.

— Orice.

Încă o respiraţie sacadată.

— Fă lumea asta… un loc mai bun decât l-ai găsit.

Iar când pieptul i se ridică şi nu se mai mişcă, atunci când mai oftă o ultimă dată, am înţeles de ce Suriel venise să mă ajute, de nenumărate ori. Nu doar din bunătate… ci pentru că era o fiinţă visătoare. Iar acum, inima unei visătoare încetase să mai bată în pieptul monstruos.

Liniştea sa bruscă răsună în a mea.

I-am pus o mână pe piept, pe grămada de oase acum tăcute, şi am plâns.

Am plâns până ce am simţit o mână puternică pe umărul meu.

Nu cunoşteam mirosul, senzaţia acelei mâini, dar am recunoscut vocea când Helion îmi spuse încet:

— Hai, Feyre! Nu eşti în siguranţă aici. Vino!

Mi-am ridicat capul. Helion era acolo, cu un chip sever şi pielea-i măslinie pălind.

— Nu o pot lăsa aici, am spus eu, refuzând să-i dau drumul mâinii sale.

Nu-mi păsa cum mă găsise Helion şi nici de ce mă găsise.

El se uită la creatura doborâtă, strângând din

buze.

— Mă voi ocupa eu de ea.

Avea să o ardă cu puterea soarelui.

L-am lăsat să mă ridice în picioare. L-am lăsat să întindă o mână spre cadavru…

— Aşteaptă!

Helion se supuse.

— Dă-mi mantia ta, te rog!

Încruntându-se, Helion îşi desfăcu mantia roşie prinsă de ambii umeri.

Nu i-am dat explicaţii când i-am acoperit trupul lui Suriel cu materialul elegant. Mult mai elegant decât zdrenţele pe care i le dăduse Ianthe. Am strâns uşor mantia Marelui Lord în jurul umerilor săi largi şi al braţelor osoase.

— Mulţumesc, i-am spus eu pentru ultima dată lui Suriel şi m-am îndepărtat.

Flacăra lui Helion era o lumină albă şi orbitoare, care transformă creatura în cenuşă într-o clipă.

— Haide! spuse Helion din nou, întinzându-mi o mână. Să te ducem în tabără!

Blândeţea vocii lui fu cea care îmi deschise inima şi l-am apucat pe Helion de mână.

O lumină caldă ne învălui repede şi aş fi putut să jur că grămada de cenuşă fu tulburată de un vânt fantomatic.

Capitolul 61

Helion mă teleportă în tabără, chiar în cortul lui Rhys.

Partenerul meu era palid. Stropit cu sânge şi

murdar, de la piele până la armură şi păr.

Am vrut să-l întreb cum fusese lupta, să-i spun ce se întâmplase, dar Rhys doar se întinse spre mine, strângându-mă la piept.

Iar mirosul, căldura şi fermitatea lui... Am început să suspin din nou.

Nu ştiam cine era în cort, cine supravieţuise luptei, dar plecară cu toţii.

Plecară în timp ce partenerul meu mă strângea în braţe, legănându-mă uşor, iar eu am tot plâns.

*

El îmi povesti ce se întâmplase doar după ce am încetat să mai plâng, pe când îmi spăla sângele negru al lui Suriel de pe mâini şi faţă.

După o clipă, am ieşit din cort, mergând prin noroi şi ferindu-mă de soldaţii extenuaţi. Rhys era la un pas în urma mea, dar tăcu atunci când am intrat în alt cort şi am văzut ce şi cine se afla în faţa mea.

Mor şi Azriel stăteau în faţa patului, monitorizând fiecare mişcare pe care o făcea vindecătoarea de lângă el, în timp ce-şi ţinea mâinile strălucitoare deasupra lui Cassian.

Atunci am înţeles liniştea de care-mi spusese Cassian cândva.

Era în mintea mea când m-am uitat la chipul său îndurerat şi murdar de noroi – îndurerat, chiar dacă era inconştient; când i-am auzit respiraţia umedă şi sacadată; când am văzut tăietura care-i urca dinspre buric spre partea de jos a sternului, carnea tăiată şi sângele care încă mai picura.

M-am legănat – doar ca Rhys să mă prindă de sub coate.

Vindecătoarea nu se întoarse ca să se uite la mine; se încruntă concentrată, mâinile strălucindu-i cu o lumină albă. Sub ele, încet, marginile rănii se îndreptară una spre cealaltă.

Dacă acum era atât de rău…

— Cum? am întrebat eu răguşită.

Rhys îmi spusese trei lucruri în urmă cu o clipă: câştigasem – la limită. Tarquin hotărâse din nou în privinţa supravieţuitorilor, iar Cassian fusese grav rănit.

— Unde ai fost? mă întrebă Mor.

Era udă, însângerată şi plină de noroi, ca şi Azriel. În afară de mici tăieturi, din fericire nu păreau răniţi.

Am scuturat din cap. Îl lăsasem pe Rhys în mintea mea cât mă ţinu. Îi arătasem totul şi îi explicasem ce se întâmplase cu Ianthe, cu Suriel şi cu Ţesătoarea. Ce îmi spusese. Rhys privise în gol preţ de o clipă, iar eu mi-am dat seama că Amren era pe drum, cu Cartea după ea, ca să o ajute pe Nesta să dea de urma Cazanului sau să încerce să o facă. Putea el să-i explice lui Mor.

Rhys aflase de plecarea mea doar după ce se oprise lupta, când îşi dăduse seama că Mor luptase şi că nu mai eram în tabără. Ajunsese în cortul lui Elain numai când Helion dădu de veste că mă găsise, cu ajutorul darului care îi permitea să simtă asemenea lucruri, şi că mă aducea înapoi. Detalii scurte, neclare.

— El va…

Nu am reuşit să termin propoziţia. Cuvintele

deveniseră la fel de străine şi greu de atins ca stelele.

— Nu, spuse vindecătoarea fără să se uite la mine. Totuşi, va avea dureri câteva zile.

Într-adevăr, ea atinsese ambele părţi ale rănii, ca să înceapă acum să o coasă.

Fierea mi se adună în gât la vederea rănii deschise…

— Cum? am întrebat din nou.

— Nu a vrut să ne aştepte, spuse Mor categoric. A continuat să atace, încercând să reformeze linia. Unul dintre comandanţii lor l-a atacat, iar el nu s-a dat la o parte. A căzut înainte ca Az să ajungă acolo.

Chipul lui Azriel era rece ca piatra, fixând cu privirea rana în timp ce era cusută.

— Unde ai *plecat?* repetă Mor.

— Dacă vreţi să vă certaţi, spuse brusc vindecătoarea, duceţi-vă afară! Pacientul meu nu trebuie să audă aşa ceva.

Niciuna din noi nu se mişcă.

Rhys îşi trecu o mână pe braţul meu.

— Eşti, ca întotdeauna, liberă să pleci oriunde şi oricând vrei. Dar cred că Mor spune că… mai bine ai încerca să laşi un bilet data viitoare.

El vorbea calm, dar panica i se citea în ochi. Nu era frica de control căreia îi cedase cândva Tamlin, ci… groaza adevărată de a nu şti unde eram şi dacă aveam nevoie de ajutor. La fel cum şi eu aş fi vrut să ştiu unde era şi dacă avea nevoie de ajutor, în caz că ar fi dispărut când inamicii ne înconjurau.

— Îmi pare rău! le-am spus tuturor.

Mor nici măcar nu se uită la mine.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, îmi răspunse Rhys, mâna alunecându-i ca să-mi cuprindă obrazul. Ai decis să preiei controlul şi, astfel, să obţii informaţii valoroase. Dar… Cu un deget, îmi mângâie uşor obrazul. Am fost norocoşi să fim cu un pas în faţă, să ne ferim de ghearele Hybernului, zise el. Chiar dacă ziua de azi… nu a fost una atât de norocoasă pe câmpul de luptă. Cinicul din mine se întreabă dacă nu cumva suntem pe cale să rămânem fără noroc. Şi aş prefera să nu se termine odată cu tine.

Probabil că toţi mă credeau tânără şi nesăbuită.

„Nu, spuse Rhys prin legătură, iar eu mi-am dat seama că renunţasem la scuturi. Crede-mă, dacă ai şti jumătate din rahaturile pe care le-au făcut Cassian şi Mor, ai înţelege de ce nu credem asta. Eu doar… Să laşi un bilet. Sau măcar să-mi spui data viitoare”.

„M-ai fi lăsat dacă aş fi făcut-o?”

„Nu te las să faci nimic”. El îmi ridică faţa, Mor şi Azriel mutându-şi privirea. „Eşti stăpână pe tine şi alegi singură. Dar suntem parteneri – eu sunt al tău, iar tu eşti a mea. Nu ne lăsăm să facem lucruri, ca şi când ne-am dicta unul celuilalt mişcările. Dar… Poate că aş fi insistat să merg cu tine. Mai mult pentru liniştea mea, doar ca să ştiu că eşti în siguranţă”.

„Erai ocupat”.

El îmi schiţă un zâmbet.

„Dacă voiai neapărat să te duci în tărâmul de Mijloc, m-aş fi retras din luptă”.

Am aşteptat să mă certe pentru că nu

avusesem răbdare să termine cu lupta, dar… el îşi înclină capul.

— Mă întreb dacă Ţesătoarea te va ierta, spuse el gânditor, cu voce tare.

Chiar şi vindecătoarea păru să tresară auzind numele şi cuvintele acelea.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Nu vreau să ştiu, crede-mă!

Rhys râse.

— Atunci, să nu aflăm niciodată.

Dar amuzamentul dispăru când se uită din nou la Cassian, la rana acum lipită.

„Ce-a păţit Suriel nu a fost din vina ta”.

Am oftat când pleoapele lui Cassian începură să se mişte şi să fluture.

„Ştiu”.

Deja adăugasem moartea creaturii pe lista mea tot mai mare de lucruri pentru care aveam să mă răzbun în curând pe Hybern.

Trecură minute interminabile, iar noi am rămas în linişte. Nu am îndrăznit să întreb unde era Nesta. Mor abia mă băgă în seamă. Iar Rhys…

El se agăţă de piciorul patului când Cassian deschise, în sfârşit, ochii şi generalul gemu de durere.

— Asta păţeşti dacă păşeşti în faţa unei săbii, îl mustră vindecătoarea, adunându-şi lucrurile. Ea se încruntă la el. Odihneşte-te în seara asta şi mâine! Ştiu că nu pot să-ţi mai cer să te odihneşti şi o a treia zi, dar încearcă să *nu* te mai arunci prea curând în faţa săbiilor!

Cassian clipi mai degrabă uluit la ea înainte ca vindecătoarea să facă o plecăciune spre Rhys şi

spre mine şi să plece.

— Cât de grav… începu el, cu vocea răguşită.

— Cât de grav te-ai rănit, spuse încet Rhys, sau cât de rău ne-am luat-o?

Cassian clipi din nou. Lent, ca şi când orice sedativ i s-ar fi dat încă îşi mai făcea efectul.

— Ca să-ţi răspund la a doua întrebare, continuă Rhys, Mor şi Azriel retrăgându-se un pas sau doi când ceva se ascuţi în vocea partenerului meu, am reuşit. Keir a încasat lovituri grele, dar… am câştigat. Cu greu. Ca să-ţi răspund la prima… Rhys îşi arătă dinţii. Să nu mai faci *niciodată* rahaturi din astea.

Luciul dispăru din ochii lui Cassian când auzi provocarea, mânia, şi încercă să se ridice. El şuieră, încruntându-se la tăietura urâtă şi roşie de pe pieptul său.

— Îţi atârnau maţele, idiotule! izbucni Rhys. Az ţi le-a ţinut!

Într-adevăr, mâinile Îmblânzitorului Umbrelor erau pline de sângele lui Cassian. Iar chipul lui… rece de… mânie.

— Sunt soldat, spuse categoric Cassian. Asta face parte din datoria mea.

— Ţi-am ordonat să *aştepţi,* mârâi Rhys. M-ai ignorat!

M-am uitat la Mor şi la Azriel, întrebându-i în tăcere dacă trebuia să rămânem, dar ei erau prea ocupaţi să-i urmărească pe Rhys şi pe Cassian încât să mă observe.

— Linia se destrăma, răspunse Cassian, iar ordinul tău era de rahat.

Rhys îşi sprijini mâinile de ambele părţi ale

picioarelor lui Cassian şi mârâi în faţa lui:

— Sunt *Marele tău Lord* şi nu-ţi permit să-mi ignori ordinele, chiar dacă nu-ţi plac.

Cassian se ridică de data asta, înjurând la durerea pe care încă o mai simţea.

— Nu te folosi de gradul tău pentru că eşti supărat…

— Jocurile tale nenorocite de pe câmpul de luptă aproape te-au ucis. Şi când Rhys rosti cuvintele, panica i se citi din nou în ochi. În voce. Nu sunt supărat. Sunt *furios.*

— Deci tu ai voie să te superi că am ales să te protejăm, dar noi nu avem voie să fim furioşi pe tine pentru sacrificiul *tău* de rahat?

Rhys şi Cassian se fixară reciproc cu privirea.

— Puteai să mori, fu tot ce spuse Rhys, cu vocea răguşită.

— Şi tu.

După încă o clipă de linişte, furia se transformă.

— Chiar şi după cele întâmplate în Hybern… nu pot să suport aşa ceva, zise Rhys încet.

Nu suporta să vadă pe vreunul dintre noi rănit.

Rhys continuă să-i vorbească pe un ton mai potolit şi Cassian se aplecă înainte, crispându-se din nou şi apucându-l de umăr…

Am ieşit din cort. I-am lăsat să discute. Azriel şi Mor mă urmară.

Am mijit ochii la lumina apoasă, ultima dinainte de lăsarea întunericului. Când vederea mi se obişnui… Nesta stătea lângă cortul alăturat cu o găleată de apă goală între picioare. Părul îi era ud şi zburlit pe capul stropit cu noroi. Văzându-ne

ieşind, cu chipurile severe…

— Este bine. Vindecat şi treaz, am spus eu repede.

Nesta se încovoie uşor.

Ea mă scutise de grija de a o căuta ca să îi cer să dea de urmă Cazanului. Era mai bine să o fac acum, când aveam ceva intimitate. Mai ales înainte să sosească Amren.

Dar Mor spuse cu răceală:

— Nu ar trebui să umpli găleata aia?

Nesta înţepeni şi o măsură din priviri pe Mor, care nu tresări.

După o clipă, Nesta ridică găleata, cu noroiul până la genunchi şi continuă să meargă, lipăind.

M-am întors şi l-am văzut pe Azriel mergând spre cortul comandantului, dar Mor…

Era palidă. Era *palidă* de tot când se întoarse spre mine.

— Ea nu s-a deranjat să spună cuiva că ai plecat.

Prin urmare, era mânioasă.

— Nesta o fi în multe feluri, dar cu siguranţă este loială.

Mor nu zâmbi, nici măcar când spuse: „Ai minţit”.

Ea se grăbi spre cortul ei, iar cu *acel* comentariu… nu am avut de ales decât să o urmez.

În mare parte, spaţiul era ocupat de patul ei şi de un mic birou plin cu arme şi hărţi.

— Nu am *minţit,* am spus tresărind. Eu doar… nu ţi-am spus ce plănuiam să fac.

Ea se uită la mine cu gura căscată.

— M-ai încurajat să te *părăsesc,* insistând că vei fi în siguranţă în tabără.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Îţi pare rău? Chiar *îţi pare rău?*

Ea îşi întinse braţele şi bucăţile de noroi zburară.

Nu ştiam ce să fac cu ale mele, cum să mă uit în ochii ei. O mai văzusem mânioasă, dar niciodată… pe mine. Nu avusesem niciodată o prietenă cu care să mă cert, căreia să-i pese prea mult.

— Ştiu tot ce urmează să spui, toate motivele pentru care nu puteam merge cu tine, se răsti Mor. Dar niciuna nu te scuză pentru că *m-ai minţit.* Dacă mi-ai fi explicat, te-aş fi lăsat să pleci – dacă *ai fi avut încredere* în mine, te-aş fi lăsat să pleci. Sau poate că te-aş fi convins să renunţi la ideea stupidă care aproape te-a *ucis.* Ei te *caută.* Vor să te prindă şi să *te folosească.* Să te rănească. Ai văzut doar o parte din ce poate face Hybernul, lucrurile care îi încântă. Iar ca să te supună voinţei lui, regele ar face *orice.*

— Aveam nevoie de informaţia asta, fu tot ce am putut să-i spun.

— Bineînţeles că aveam nevoie. Dar ştii cum a fost să mă uit în ochii lui Rhys şi să-i spun că *nu ştiu* unde eşti? Să-mi dau seama – în sinea mea – că *ai dispărut* şi că, probabil, m-ai păcălit ca să te ajut? Ea îşi frecă faţa murdară, întinzând şi mai mult noroiul şi sângele. Te credeam mai deşteaptă, *mai bună* decât atât.

Cuvintele îmi arseră ochii şi îmi coborâră pe şira spinării.

— Nu am de gând să ascult aşa ceva!

Am dat să plec, dar Mor era deja acolo, apucându-mă de braţ.

— O, ba da. Rhys poate că zâmbeşte şi te iartă, dar tot trebuie să dai socoteală în faţa *noastră.* Tu eşti *Marea mea Doamnă*. Înţelegi ce înseamnă când insinuezi că nu ai încredere să te ajutăm? Să îţi respectăm dorinţele, dacă vrei să faci singură ceva? Când ne *minţi?*

— Vrei să vorbim despre minciună acum? Nici măcar nu ştiam ce spusesem. Îmi doream să o fi ucis personal pe Ianthe, măcar ca să scap de furia care mi se zvârcolea prin oase. Cum rămâne cu faptul că te minţi singură şi ne minţi şi pe noi toţi *în fiecare zi?*

Ea încremeni, dar nu-mi eliberă braţul.

— Nu ştiu la ce te referi.

— De ce nu te-ai apropiat niciodată de Azriel, Mor? De ce l-ai invitat pe Helion în patul tău? În mod clar nu ţi-a făcut plăcere – am văzut cum arătai a doua zi. Deci, înainte să mă acuzi că sunt o mincinoasă, ţi-aş sugera să te uiţi mai bine la *tine...*

— Ajunge!

— Da? Nu-ţi place să dai socoteală cu privire la alegerile *tale?* Ei bine, nici mie.

Mor îşi coborî braţul.

— Ieşi afară!

— Bine.

Nu m-am uitat înapoi când am plecat. M-am întrebat dacă îmi auzea inima bătându-mi cu putere la fiecare pas pe care îl făceam prin tabăra noroioasă.

Amren mă găsi după nici măcar douăzeci de paşi, cu un pachet în braţe.

— De fiecare dată când mă lăsaţi acasă, *cineva* reuşeşte să fie tăiat.

Capitolul 62

Nu am reuşit să-i zâmbesc lui Amren. Abia îmi puteam ţine bărbia ridicată.

Ea se uită în spatele meu, ca şi când ar fi putut să vadă calea pe care plecasem de la cortul lui Mor; ca şi când ar fi simţit că ne certaserăm.

— Ai grijă cum o provoci! mă avertiză Amren când am ajuns lângă ea, îndreptându-ne din nou spre cortul nostru. Sunt unele adevăruri pe care nici măcar Morrigan nu le-a înfruntat.

Furia se transformă repede în ceva rece, greţos şi greoi.

— Cu toţii ne certăm din când în când, fato, spuse Amren. Amândouă ar trebui să vă calmaţi şi să încercaţi să vorbiţi mâine.

— Bine.

Amren îmi aruncă o privire tăioasă, părul ei legănându-se odată cu mişcarea, dar ajunsesem la cortul meu.

Rhys şi Azriel îl ţineau pe Cassian între ei când îl aşezară uşor pe un scaun de la biroul plin cu hârtii. Generalului era încă pământiu la faţă, dar cineva îi găsise o cămaşă şi spălase sângele. După felul în care Cassian stătea pleoştit pe scaun… Probabil că insistase să vină. Iar după cum Rhys îşi zburli părul când se îndreptă de cealaltă parte a biroului… Şi acea rană fusese bandajată.

Rhys ridică o sprânceană când am intrat, păşind încă un pic apăsat. „Îţi spun mai târziu”.

Ghearele mă liniştiră, atingându-mi cea mai intimă barieră.

Amren trânti Cartea pe birou cu un zgomot surd, care răsună în pământul de sub picioarele noastre.

— A doua şi penultima pagină, am spus eu, încercând să nu tresar la puterea Cărţii care şerpui prin cort. Suriel a pretins că este acolo cheia pe care o cauţi ca să anulezi puterea Cazanului.

Am presupus că Rhys îi povestise lui Amren ce se întâmplase şi că spusese cuiva să o aducă pe Nesta, de vreme ce ea intră prin clapele grele o clipă mai târziu.

— Le-ai adus? o întrebă Rhys pe Amren când Nesta se apropie tăcută de masă.

Încă acoperită cu noroi până la genunchi, sora mea se opri în partea cealaltă, departe de locul în care stătea acum Cassian, şi îl măsură din priviri. Pe chip nu i se citea nimic, dar mâinile ei… Aş fi putut jura că degetele îi tremurară uşor înainte să le strângă în pumni şi să se întoarcă spre Amren. Cassian o mai privi o clipă înainte să-şi întoarcă şi el capul spre Amren. Cât timp stătuse Nesta pe deal, privind lupta? Îl văzuse căzând?

Amren băgă mâna în buzunarul mantiei argintii şi aruncă săculeţul din catifea neagră pe birou, care trosni când atinse lemnul.

— Oase şi pietre.

Nesta îşi înclină capul la vederea sacului.

„Sora ta a venit imediat când i-am explicat ce ne trebuie, spuse Rhys. Cred că faptul că a văzut

cum Cassian a fost rănit a convins-o să nu se certe azi”.

Sau a convins-o pe sora mea să se certe cu altcineva.

Nesta ridică săculeţul.

— Deci, dacă împrăştii astea ca un şarlatan de pe o stradă dosnică, voi găsi Cazanul?

Amren râse.

— Cam aşa ceva.

Nesta avea noroi sub unghii, dar ea nu păru să observe când dezlegă săculeţul şi îi răsturnă conţinutul. Trei pietre, patru oase.

Oasele erau maro şi străluceau de cât erau de vechi; pietrele erau albe ca luna şi netede ca sticla, toate însemnate cu câte o literă subţire, pe care nu o recunoşteam.

— Trei pietre pentru feţele Mamei, spuse Amren când o văzu pe Nesta ridicând din sprâncene. Patru oase… dintr-un motiv născocit de *şarlatani,* de care nici măcar nu vreau să-mi amintesc.

Nesta pufni şi Rhys făcu la fel.

— Deci ce, le scutur în mâini şi le arunc? Cum să înţeleg ceva?

— Ne dăm noi seama, spuse Cassian, cu vocea răguşită şi obosită. Dar începe prin a le ţine în mână şi a te gândi la Cazan.

— Nu te *gândi* pur şi simplu, îl corectă Amren. Trebuie să îţi trimiţi mintea *spre* el. Găseşte legătura dintre voi.

Chiar şi eu m-am oprit când am auzit aşa ceva. Iar Nesta, acum cu pietrele şi oasele în mână… Ea nu închise ochii.

— Eu… trebuie să îl… ating?

— Nu, o avertiză Amren. Doar să te apropii. Găseşte-l, dar fără să interacţionezi cu el.

Nesta tot nu se mişcă. Îmi spusese că nu putea folosi cada din cauza amintirilor pe care i le stârnea…

— Nimic nu te poate răni aici, îi zise Cassian.

El inspiră, gemu încet şi se ridică în picioare. Azriel încercă să-l oprească, dar Cassian îl dădu la o parte şi se duse lângă sora mea, sprijinindu-se cu o mână de birou când în cele din urmă se opri.

— Nimic nu te poate răni, repetă el.

Nesta încă îl privea când închise în sfârşit ochii. Eu m-am mişcat, iar unghiul îmi permise să văd ce nu observasem înainte.

Nesta stătea în faţa hărţii, cu un pumn de oase şi pietre deasupra ei. Cassian rămase lângă ea, cu cealaltă mână pe spatele ei.

Şi m-am mirat că îi permisese să o atingă; m-am mirat la fel de mult ca de mâna stropită de noroi pe care o întinse. Concentrarea i se întipări pe chip.

Ochii i se mişcară pe sub pleoape, ca şi când ar fi scrutat lumea.

— Nu văd nimic.

— Mergi mai departe, o îndemnă Amren. Găseşte firul dintre voi! Ea încremeni, dar Cassian se apropie, iar sora mea se linişti din nou. Trecu un minut. Apoi încă unul.

Un muşchi zvâcni pe fruntea Nestei, care ridică o mână.

Începu să respire rapid şi sacadat, strângând din buze când gâfâi printre dinţi.

— Nesta! o avertiză Cassian.

— Linişte! izbucni Amren.

Ea scoase un mic sunet – unul de groază.

— Unde este, fato? o întrebă Amren. Deschide pumnul! Lasă-ne să vedem!

Nesta îşi încleştă şi mai mult degetele, albul monturilor fiind la fel de intens ca pietrele pe care le ţinea.

Orice ar fi făcut, era prea intens…

M-am întins spre ea. Nu fizic, ci cu mintea.

Dacă porţile mentale ale lui Elain erau cele ale unei grădini adormite, ale Nestei păreau să aparţină unei fortăreţe antice, înalte şi brutale, ca acelea în care îmi imaginam că odată fuseseră ţintuiţi oamenii.

Dar erau larg deschise. Iar înăuntru…

Era întuneric.

Un întuneric aşa cum nu văzusem niciodată, nici măcar la Rhysand. „Nesta!”

Am făcut un pas în mintea ei.

Imaginile se izbiră în mine.

Una după alta, le-am văzut.

Armata care se întindea spre orizont. Armele, ura, numărul impresionat de războinici.

L-am văzut stând deasupra unei hărţi într-un cort de război, flancat de Jurian şi câţiva comandanţi, Cazanul fiind în mijlocul camerei din spatele lor.

Iar în cort, Nesta, ţintuită pe loc, era atentă la rege şi la Cazan.

Cu o frică nediluată.

— Nesta!

Ea nu păru să mă audă când îi fixă cu privirea.

M-am întins spre mâna ei.

— L-ai găsit. Văd unde este.

Când îşi îndreptă, în sfârşit, atenţia către mine, Nesta era palidă la faţă.

— Feyre!

Surpriza îi lumină groaza din ochi.

— Să ne întoarcem, am spus eu.

Ea dădu din cap şi ne-am întors. Dar am simţit… amândouă.

Nu pe rege sau pe comandanţii care plănuiau cu el. Nu pe Jurian când juca jocul mortal al înşelătoriei, ci pe Cazan, ca şi când o bestie adormită ar fi deschis un ochi.

Cazanul păru şi el să ne simtă, urmărindu-l. Să ne simtă *acolo.*

L-am simţit agitându-se ca şi când s-ar fi întins spre Nesta. Am apucat-o pe sora mea şi am fugit.

— Deschide pumnul! i-am ordonat când am fugit spre porţile de fier către mintea ei. Deschide-l *acum!*

Ea gâfâi, iar acea forţă monstruoasă se mări în urma noastră, un val negru ridicându-se.

— Deschide-l *acum* sau va ajunge aici. Deschide-l *acum,* Nesta!

Am auzit cuvintele când m-am aruncat afară din mintea ei – le-am auzit deoarece strigasem în acel cort.

Cu un suspin, Nesta îşi desfăcu pumnul, împrăştiind pietrele şi oasele pe hartă.

Cassian o prinse cu un braţ în jurul taliei când ea se clătină, iar mişcarea îl făcu să şuiere de durere.

— Ce *naiba…*

— Uite, şopti Amren.

Nicio aruncare nu ar fi putut face asta – în afară de una binecuvântată de magie.

Pietrele şi oasele formau un cerc perfect şi strâns în jurul unui punct de pe hartă.

Nesta şi cu mine ne-am albit. Văzuserăm mărimea armatei – amândouă. În timp ce Hybernul ne condusese spre nord, lăsându-ne să îi urmărim în aceste două lupte…

Regele îşi adunase armata de-a lungul marginii vestice a teritoriului uman, poate la mai puţin de două sute de kilometri de proprietatea familiei noastre.

*

Rhys îi chemă pe Tarquin şi pe Helion ca să le arate ce descoperiserăm.

Prea puţini. Aveam prea puţini soldaţi ca să atacăm armata aceea, chiar şi cu cele trei de aici. Îi arătasem lui Rhysand ce văzusem, iar el le arătase şi celorlalţi.

— Kallias va sosi curând, spuse Helion, trecându-şi mâna prin părul negru.

— Ar trebui să aducă patruzeci de mii de soldaţi, spuse Cassian. Mă îndoiesc de faptul că are măcar jumătate.

Rhys se tot holba la grămada de pietre şi oase de pe hartă. Am simţit cum mânia emană din el – nu doar din cauza Hybernului, ci pentru că nu se gândise că acesta ar fi putut să se joace intenţionat cu noi, poziţionându-ne aici.

Dominasem aceste două lupte, însă Hybernul

câştigase un avantaj în războiul acesta.

El ştia ce aştepta în Mijloc.

Iar Hybernul ne forţase acum să ne adunăm aici – în acest loc – astfel încât el şi armata lui imensă să ne conducă spre nord. Departe de sud, împingându-ne în cele din urmă în Mijloc sau forţându-ne să ne despărţim, ca să evităm încurcătura ameninţătoare de copaci şi locuitori.

Iar dacă ne luptam cu ei... Am fi riscat să murim.

Niciunul dintre noi nu era destul de prost să-şi facă planuri în funcţie de Jurian, indiferent cui i-ar fi fost credincios. Cea mai bună şansă a noastră era să tragem de timp pentru ca Thesan şi Kallias, ceilalţi aliaţi ai noştri, să sosească.

Tamlin alesese pe cine să sprijine în acest război. Şi chiar dacă ar fi ales Prythianul, i-ar fi rămas misiunea de a aduna armata Regatului Primăverii, după ce îi distrusesem încrederea în el.

Iar Miryam şi Drakon... „Nu avem destul timp, îmi spuse Rhys. Ca să îi căutăm, să-i găsim şi să le aducem înapoi armata. Am putea să ne întoarcem şi să aflăm că Hybernul ne-a distrus armata”.

Dar mai era şi Cioplitorul – dacă aş fi îndrăznit să risc să-i aduc oglinda. Nu i-am spus şi nu i-am oferit opţiunea asta. Nu înainte să fiu sigură că nu aş fi leşinat din cauza epuizării.

— Ne vom mai gândi la asta, spuse Tarquin oftând. Să ne întâlnim mâine la răsărit. Luarea unei decizii după o zi grea nu a folosit niciodată nimănui.

Helion confirmă şi ieşi afară. Mi-a fost greu să nu mă holbez, să nu îi compar trăsăturile cu cele

ale lui Lucien. Aveau acelaşi nas, ciudat de identic. Cum de nimeni nu îi spusese asta niciodată?

Am presupus că era ultima mea grijă. Tarquin se încruntă la hartă o ultimă dată şi spuse:

— Vom găsi o cale să înfruntăm situaţia.

Rhys dădu din cap, în timp Cassian strâmbă din buze şi se aşeză din nou pe scaun pentru discuţie, bând o fiertură vindecătoare din cana pe care i-o adusese Azriel.

Tarquin se întoarse de la masă, tocmai când clapele cortului făcură loc pentru doi umeri laţi…

Varian. Nici măcar nu se uită la Marele lui Lord, îndreptându-şi atenţia direct spre locul în care Amren stătea în capul mesei, ca şi când ar fi simţit că ea era acolo sau că i-ar fi spus cineva, iar el venise alergând.

Amren îşi ridică privirea din Carte când Varian se opri. Un zâmbet sfios îi flutură pe buzele roşii.

Pielea măslinie a lui Varian era încă împroşcată cu sânge şi murdărie care-i acopereau armura argintie şi părul alb tuns scurt. El nu păru să observe şi nici să-i pese când se îndreptă spre Amren.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să vorbească atunci când Varian căzu în genunchi în faţa scaunului lui Amren, după ce îi cuprinse chipul şocat în mâinile lui late şi o sărută.

Capitolul 63

Niciunul dintre noi nu mai rămăsese mult timp după cină.

Amren şi Varian nici măcar nu se deranjaseră

să ni se alăture.

Nu, femela îi cuprinsese talia cu picioarele chiar acolo, în faţa noastră, iar el se ridicase odată cu ea, cu o mişcare rapidă. Nu-mi dădusem seama cum reuşise Varian să îi scoată din cort în timp ce el o săruta, iar Amren îşi trecea mâinile prin părul lui, scoţând zgomote enervant de mieroase când dispărură în tabără.

Rhys râsese încet când am rămas cu toţii cu gura căscată după ei.

— Presupun că ăsta e felul în care a decis Varian să-i spună lui Amren că e recunoscător că ea ne-a ordonat să mergem în Adriata.

Tarquin se crispă.

— În vacanţe, vom avea pe rând de-a face cu ei.

Cassian chicoti răguşit şi se uită la Nesta, care era la fel de palidă şi de tăcută. Ce văzuse ea, ce *văzusem eu* în mintea ei…

Mărimea acelei armate…

— Mănânci sau dormi? o întrebase Cassian pe Nesta.

Iar eu, sinceră să fiu, nu mi-am dat seama dacă era un fel de invitaţie. M-am gândit dacă să îi spun sau nu că nici nu era în stare s-o facă.

— Mă duc la culcare, îi răspunse Nesta simplu, oboseala din voce nelăsând loc de interpretări.

Rhys şi cu mine am reuşit să mâncăm, discutând în linişte ce văzusem. Extenuarea mă apăsa cu fiecare respiraţie şi abia am terminat friptura de oaie înainte să mă urc în pat şi să adorm pe pături. Rhys mă trezi doar ca să îmi dea jos cizmele şi jacheta.

A doua zi dimineaţă, urma să ne dăm seama cum aveam să ne ocupăm de toate. În sfârşit, aveam să-i vorbesc lui Amren despre ajutorul pe care voiam să i-l cer lui Bryaxis pentru a lichida armata aceea.

Poate că era altceva ce nu vedeam, poate o şansă în plus la salvare, în afară de anularea vrăjii.

Visele mele erau o grădină încâlcită, spinii agăţându-se de mine, în timp ce treceam printre ei.

În vis mi-a apărut Suriel, creatura sângerând şi zâmbindu-mi. Am visat cum Ţesătoarea o sfâşia pe Ianthe în timp ce preoteasa încă ţipa. L-am visat pe Lordul Graysen – muritor şi tânăr – stând la marginea taberei şi chemând-o pe Elain, spunându-i că avea să vină după ea şi să o ia acasă. Că găsise o cale să desfacă ce i se făcuse şi să o transforme din nou în om.

Am visat Cazanul din cortul de război al Regelui Hybernului, atât de întunecat şi de adormit… trezindu-se când Nesta şi cu mine stăteam acolo, invizibile.

Cum ne privise şi ne *recunoscuse.*

Îl simţeam urmărindu-mă chiar şi în vise. Îl simţeam întinzând un fuior vechi şi negru spre mine…

M-am trezit tresărind.

Rhys era gol lângă mine, somnul îndulcindu-i trăsăturile. În întunericul cortului, am ascultat pârâitul focurilor de afară, şoaptele adormite ale soldaţilor de gardă, vântul care şuiera de-a lungul corturilor, fluturând steagurile din vârf.

Am scrutat întunericul, ascultând.

Pe braţe mi se făcuse pielea ca de găină.

— Rhys!

El se trezi imediat şi se ridică.

— Ce este?

— Ceva… Am auzit atât de intens încât mă dor urechile. Este ceva aici. Ceva este în neregulă.

El se mişcă, punându-şi pantalonii şi centura cu cuţite. L-am urmat, încercând încă să ascult, bâjbâindu-mi cataramele.

— Am visat, am şoptit eu. Am visat Cazanul… şi că *urmărea* din nou.

— *Rahat!*

Cuvântul fu o şoaptă.

— Cred că am deschis o uşă, am şoptit eu, încălţându-mă cu cizmele. Cred… cred… Nu am reuşit să termin propoziţia când m-am grăbit spre clapele cortului, urmată de Rhys. Nesta! Trebuia să o găsesc pe Nesta…

Părul şaten-auriu licări în lumina focului, iar ea era deja acolo, grăbindu-se spre mine, încă în cămaşa de noapte.

— Şi tu îl auzi, spuse gâfâind.

Să îl aud? Nu îl auzeam, doar îl *simţeam…*

Silueta fragilă a lui Amren apăru de după un cort, purtând ceea ce părea a fi cămaşa lui Varian. Îi ajungea până la genunchi, iar proprietarul său era într-adevăr în spatele ei, cu pieptul gol la fel ca Rhys şi cu ochii mari.

Picioarele goale ale lui Amren erau împroşcate cu noroi şi iarbă.

— A venit aici… puterea lui. O simt şerpuind. *Urmărind.*

— Cazanul! spuse Varian, încruntându-se.

Dar… este *conştient?*

— Ne-am uitat prea în profunzime, spuse Amren. Lăsând lupta la o parte, ştie unde suntem tot aşa cum şi noi ştim unde se află.

Nesta ridică o mână.

— *Ascultaţi!*

Iar atunci am auzit.

Era un cântec şi o invitaţie, un grup de note cântate de o voce masculină şi feminină în acelaşi timp, tânără şi bătrână, obsedantă şi ispititoare şi…

— Eu nu aud nimic, spuse Rhys.

— Tu nu eşti Creat, izbucni Amren. Dar noi suntem. Noi trei…

Din nou, Cazanul îşi cântă melodia de sirenă.

Am simţit repulsia până în oase.

— Ce *vrea?*

L-am simţit retrăgându-se şi strecurându-se în noapte.

Azriel ieşi din umbră.

— Ce e aia? şuieră el.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai auzit?

El scutură din cap.

— Nu – dar umbrele, vântul… se retrag.

Cazanul cântă din nou de la distanţă, retrăgându-se.

— Cred că pleacă, am şoptit eu.

Cassian se clătină spre noi o clipă mai târziu, ţinându-se cu o mână de piept şi urmat de Mor. Nici măcar nu se uită la mine şi nici eu la ea, în timp ce Rhys le spuse. Stând împreună în miezul nopţii…

Cazanul cântă ultima notă şi apoi tăcu.

Prezenţa, greutatea… dispărură.

Amren oftă.

— Hybernul ştie unde suntem şi, probabil, Cazanul a vrut să vadă şi el, după ce l-am şicanat.

Mi-am frecat faţa.

— Să ne rugăm să nu mai apară.

Varian îşi înclină capul.

— Deci voi trei… puteţi să-l auziţi şi să-l simţiţi pentru că aţi fost *Create?*

— Aşa s-ar părea, spuse Amren, părând înclinată să îl tragă înapoi de unde veniseră, ca să termine ceea ce, fără îndoială, făceau.

Dar Azriel spuse încet:

— Şi Elain?

Ceva rece mă străbătu. Nesta doar îl fixa cu privirea pe Azriel. Îl tot fixa cu privirea…

Apoi începu să fugă.

Picioarele goale îi alunecară prin noroi, stropindu-mă când am alergat spre cortul surorii noastre.

— Elain…

Nesta deschise cortul.

Se opri atât de brusc încât m-am izbit în ea. Cortul… cortul era gol.

Nesta intră, dând la o parte păturile, ca şi când Elain ar fi intrat, cumva, în pământ.

— *Elain!*

M-am învârtit prin tabără, scrutând corturile din apropiere. O privire spre Rhys îmi transmise ce am fi găsit înăuntru. O sabie illyriană îi apăru în mână înainte să se teleporteze.

Azriel veni lângă mine, chiar în cortul în care

Nesta se ridicase acum în picioare. El îşi strânse aripile când se strecură prin spaţiul îngust, ignorând mârâitul de avertisment al Nestei, şi îngenunche la pat.

El pipăi păturile şifonate cu o mână plină de cicatrice.

— Sunt calde încă.

Afară, Cassian dădea deja ordine, tabăra trezindu-se.

— Cazanul, am şoptit eu. Cazanul se îndepărta, pleca undeva…

Nesta deja se mişca, alergând spre locul în care auzisem acea voce, *ademenind-o* pe Elain.

Ştiam cum o făcuse.

Visasem asta.

Graysen stătea la marginea taberei, strigând-o, promiţându-i dragoste şi vindecare.

Am ajuns la dumbrava de la marginea taberei tocmai când Rhys apăru din noapte, cu sabia acum în teaca de pe spate şi ţinând ceva în mâini. Nicio emoţie nu i se citea pe chip.

Nesta scoase un sunet care ar fi putut fi un suspin când mi-am dat seama ce găsise la marginea pădurii. Ce lăsase în urmă Cazanul în graba de a se întoarce în tabăra de război a Hybernului sau ca un dar sfidător.

Mantia de un albastru-închis a lui Elain, care încă-i reţinea căldura trupului.

Capitolul 64

Nesta se aşează cu capul în mâini, în cortul meu. Nu vorbi şi nu se mişcă. Se ghemui în sinea

ei, încercând să rămână întreagă – aşa părea şi aşa mă simţeam şi eu.

Elain… luată în armata Hybernului.

Nesta furase ceva important de la Cazan, iar în clipele în care Nesta îl căutase pentru noi… Cazanul aflase ce era important pentru *ea.*

Deci Cazanul furase ceva în schimb.

— O vom recupera, spuse răguşit Cassian din locul în care era cocoţat pe cotiera rotundă a şezlongului din micul salon, urmărind-o atent. Rhys, Amren şi Mor se întâlneau cu ceilalţi Mari Lorzi, aducându-le la cunoştinţă ce se întâmplase, verificând dacă ştiau ceva şi dacă ar fi putut să fie de ajutor.

Nesta îşi coborî mâinile, ridicându-şi capul. Ochii îi erau roşii, iar buzele subţiri.

— Ba nu. Ea arătă spre harta de pe masă. Am văzut cât de mare este armata şi cine face parte din ea. Am *văzut-o* şi niciunul dintre *voi* nu are nicio şansă să ajungă în mijlocul ei. Nici măcar tu, adăugă ea când Cassian deschise gura din nou. *Mai ales* că eşti rănit.

Şi ce i-ar fi făcut Hybernul lui Elain – ce poate deja îi făcea…

Din umbrele de lângă intrarea în cort, Azriel spuse, ca şi când ar fi dat un răspuns într-o ceartă nerostită.

— O voi aduce înapoi!

Nesta îşi mută privirea spre Îmblânzitorul umbrelor. Ochii căprui ai lui Azriel străluciră auriu în umbră.

— Atunci, vei muri, zise Nesta.

— O voi aduce înapoi, repetă Azriel, furia

citindu-i-se în privire.

Cu umbrele, poate că ar fi avut o şansă să se strecoare. Dar trebuia să se gândească la protecţii, la magia veche şi la regele cu vrăjile lui şi Cazanul…

Pentru o clipă, am văzut setul de vopsele cumpărat cândva de Elain cu banii economisiţi. Roşul, galbenul şi albastrul care îmi plăcuseră şi cu care vopsisem măsuţa de toaletă din coliba noastră. Trecuseră ani buni de când nu mai pictasem; nu îndrăznisem să cheltuiesc bani pentru mine… Dar Elain o făcuse.

M-am ridicat în picioare şi-am întâlnit privirea furioasă a lui Azriel.

— Vin cu tine, am spus eu hotărâtă.

Azriel dădu din cap.

— Nu vei ajunge niciodată destul de departe în tabără, mă avertiză Cassian.

— Voi intra direct.

Iar când ei se încruntară, eu m-am transformat, dar nu folosind o vrajă, ci schimbându-mi cu adevărat trăsăturile.

— Fir-ar să fie! şopti Cassian după ce am terminat.

Nesta se ridică în picioare.

— S-ar putea ca ei să ştie deja că ea este moartă.

Deoarece acum avea chipul şi părul lui Ianthe. Schimbarea aproape îmi epuizase magia şi aşa sleită. Încă un lucru… şi ar fi putut să nu-mi mai rămână suficientă încât să-mi păstrez noua înfăţişare. Dar mai erau şi alte căi pentru ce aveam nevoie.

— Îmi trebuie una dintre pietrele tale Siphon, i-am spus lui Azriel. Cea albastră era un pic mai închisă, dar noaptea… probabil că ei nu ar fi observat diferenţa.

El întinse palma în care apăru o piatră rotundă, plată şi albastră pe care mi-o aruncă. Eu am strâns piatra caldă, puterea ei zvâcnindu-mi în vene ca un puls nepământean când m-am uitat la Cassian.

— Unde este fierarul?

*

Fierarul taberei nu-mi adresă nicio întrebare când i-am dat sfeşnicele din cortul meu şi piatra Siphon a lui Azriel. Când i-am cerut să îmi facă acea coroniţă. Imediat.

Unui fierar muritor poate că i-ar fi luat un timp… câteva zile. Dar unuia Fae…

Înainte ca el să termine, Azriel se dusese la preoteasa taberei şi adusese un rând din veşmintele ei de rezervă. Poate că nu erau identice cu cele ale lui Ianthe, dar erau destul de asemănătoare. Ca Mare Preoteasă, nimeni nu îndrăznea să se uite prea atent la ea. Să pună întrebări.

Tocmai îmi aşezasem coroniţa peste glugă când Rhys intră în cortul nostru. Azriel îşi ascuţea Povestitorul-Adevărului cu o concentrare neobosită, Cassian ascuţind armele pe care trebuia să mi le fixez pe sub veşminte, peste hainele illyriene din piele.

— El îţi va simţi puterea, i-am spus lui Rhys înainte ca el să poată vorbi.

— Ştiu, zise răguşit Rhys.

Şi mi-am dat seama că ceilalţi Mari Lorzi nu găsiseră soluţii.

Mâinile începură să-mi tremure. Ştiam ce şanse aveam şi ce aş fi înfruntat acolo. Văzusem totul în mintea Nestei, în urmă cu câteva ore.

Rhys se apropie, prinzându-mă de mâini şi uitându-se la *mine,* nu la chipul lui Ianthe, ca şi când mi-ar fi văzut sufletul.

— Tabăra e înconjurată de protecţii. Nu te poţi teleporta. Va trebui să intri mergând pe jos şi să ieşi. Apoi, te poţi teleporta înapoi aici.

Am dat din cap.

El mă sărută pe frunte.

— Ianthe le-a vândut pe surorile tale, spuse el, vocea devenindu-i tăioasă şi dură. Este normal să te foloseşti de ea ca să o recuperezi pe Elain.

El îmi cuprinse faţa şi-şi apropie nasul de al meu.

— Să nu te laşi distrasă! Să nu zăboveşti! Eşti o războinică şi războinicii ştiu când să lupte.

Am dat din cap, respiraţia noastră contopindu-se.

Rhys mormăi.

— Ne-au luat ce ne aparţine, iar noi nu permitem ca acele crime să nu fie pedepsite.

Puterea lui se undui şi se învârti în jurul meu.

— Să nu te temi! şopti Rhys. Să nu eziţi. Să nu cedezi. Intri, o iei şi ieşi.

Am dat din nou din cap.

— Aminteşte-ţi că eşti un lup şi că nu poţi fi închisă!

El mă sărută din nou pe frunte, sângele

zvâcnindu-mi şi fierbând în mine, poruncindu-mi să vărs sânge.

Am început să-mi fixez armele pe care Cassian le aliniase în rânduri ordonate pe masă, Rhys ajutându-mă cu chingile şi găicile, poziţionându-le astfel încât să nu se vadă pe sub veşminte. Singura pe care nu am reuşit să o potrivesc fu sabia illyriană – era imposibil să o ascund şi să o scot cu uşurinţă. Cassian îmi dădu un pumnal în plus, ca să-i compenseze lipsa.

— O duci şi le aduci înapoi, Îmblânzitor al Umbrelor, îi spuse Rhys lui Azriel când am venit lângă spion, simţind greutatea armelor şi unduirea veşmintelor groase. Nu-mi pasă pe câţi trebuie să-i ucizi ca să o faci! Ai să vii cu amândouă!

Azriel dădu sever şi constant din cap.

— Jur, Mare Lord!

Cuvinte şi titluri oficiale.

L-am apucat pe Azriel de mâna cu cicatrice, greutatea pietrei Siphon apăsându-mi fruntea prin glugă. Ne-am uitat la Rhys, la Cassian, la Nesta şi la Mor când aceasta din urmă apăru cu respiraţia tăiată între clapele cortului. Mor îşi îndreptă privirea spre mine şi apoi spre Îmblânzitorul Umbrelor şi se aprinse de şoc şi frică…

Dar noi am dispărut.

Briza întunecată a lui Azriel era diferită de cea a lui Rhys. Mai rece. Mai tăioasă. Spinteca lumea ca o lamă, îndreptându-ne spre tabăra de război.

Era încă noapte, urmând ca soarele să răsară poate peste două ore, când am aterizat într-o pădure deasă, pe un deal de unde se vedea periferia taberei măreţe.

Regele folosise aceleaşi vrăji cu care Rhys înconjurase Velarisul şi armata noastră. Vrăji ca să o ascundă vederii şi să-i împiedice pe cei care se apropiau prea mult.

Aterizasem în mijlocul lor, mulţumită detaliilor oferite de Nesta, văzând perfect oraşul de soldaţi care se întindea în noapte.

Focurile de tabără care ardeau erau la fel de multe ca stelele. Animalele muşcau şi mârâiau, trăgând de lese şi de lanţuri. Armata se întindea la nesfârşit, peste tot plutind o groază ascunsă, care sorbea viaţa pământului.

Azriel se pierdu tăcut în întuneric, până ce ajunse să fie doar umbra mea.

Am înfoiat roba galbenă a preotesei, mi-am aranjat coroniţa de pe cap şi am început să cobor dealul, în mijlocul armatei Hybernului.

Capitolul 65

Primul test informativ avea să fie şi cel mai periculos.

Trebuia să trec pe lângă gărzile postate la marginea taberei, să aflu dacă auziseră de moartea lui Ianthe şi ce fel de putere avea ea cu adevărat, aici.

Mi-am păstrat masca drăguţă şi fericită pe care o afişa mereu, cu capul drept, inelul de împerechere întors şi pus la cealaltă mână, cele câteva brăţări de argint pe care Azriel le împrumutase de la preoteasa taberei atârnându-mi pe încheieturile mâinilor. Le-am lăsat să zăngăne zgomotos, aşa cum făcea ea, ca o pisică cu un

clopoţel la zgardă.

Un animal de companie – am presupus că Ianthe nu era decât un animal de companie pentru rege.

Nu îl vedeam pe Azriel, dar îl simţeam ca şi când piatra Siphon ar fi defilat singură în vreme ce nestemata lui Ianthe era limitată. El se oprea în toate conurile de umbră, ţâşnind înainte şi înapoi.

Cele şase gărzi care flancau intrarea în tabără o supraveghează pe Ianthe ieşind din întuneric, cu un dezgust nemascat. Mi-am calmat inima şi m-am *transformat* în ea, mândră şi timidă, vanitoasă şi prădătoare, sfântă şi senzuală.

Paznicii nu mă opriră când am trecut pe lângă ei, continuându-mi drumul pe aleea lungă ce străbătea tabăra nesfârşită. Nu se arătară confuzi sau aşteptând ceva.

Nu am îndrăznit să-mi plec umerii sau să oftez de uşurare. Nu când mergeam pe drumul lat, mărginit de corturi şi fortificaţii, focuri şi creaturi la care nu m-am uitat, spre care nici măcar nu m-am întors când scoteau sunete către mine.

Acest loc făcea Regatul Coşmarurilor să semene cu un salon din lumea oamenilor, plin cu fecioare caste care brodau perne.

Şi undeva în acest puţ al iadului… era Elain. I-o prezentase, oare, Cazanul regelui? Sau era încă între lumi, prinsă într-o dimensiune întunecată în care se afla doar Cazanul?

Văzusem cortul regelui în viziunea Nestei. Nu păruse la fel de departe ca acum, ridicându-se ca o bestie imensă şi ţepoasă din mijlocul taberei. Intrarea în el ar fi însemnat un alt rând de

obstacole.

Dacă am fi ajuns până acolo fără să fim observaţi!

Noaptea ne avantaja. Soldaţii treji fie erau implicaţi în diverse activităţi îngrozitoare, fie stăteau de pază şi îşi doreau să le fi putut face. Ceilalţi dormeau.

Era ciudat să mă gândesc la faptul că Hybernul chiar avea nevoie de odihnă, mi-am dat seama cu fiecare pas ţanţoş şi zăngănit al bijuteriilor spre mijlocul taberei.

Cumva, presupusesem că ei erau dincolo de asta – legendari, nesfârşiţi în puterea şi furia lor.

Dar şi ei oboseau, mâncau şi dormeau.

Poate că nu la fel de uşor sau de mult ca oamenii, dar, cu două ore înainte de răsărit, am avut noroc. De îndată ce soarele ar fi alungat umbrele, totuşi… Odată ce mi-ar fi făcut golurile din costum vizibile…

Mi-a fost greu să scrutez corturile pe lângă care treceam şi să mă concentrez la sunetele din tabără, în timp ce mă prefăceam a fi cineva obişnuit cu ele. Nici măcar nu ştiam dacă Ianthe *avea* un cort aici – dacă i se permitea să se apropie de rege oricând îşi dorea.

Mă îndoiam că am fi putut să intrăm direct în cortul lui personal şi să aflăm unde naiba era Elain.

Un imens foc de tabără ardea mocnit şi pârâia în apropiere de mijlocul taberei, sunetele petrecerii ajungând la noi cu mult înainte de a o vedea.

Mi-am dat seama în câteva clipe că majoritatea soldaţilor *nu* dormeau.

Ei erau aici, sărbătorind.

Unii dansau în cerc în jurul focului, siluetele lor contorsionate fiind doar nişte umbre diforme care fugeau prin noapte. Alţii beau bere din butoaie mari de stejar pe care le-am recunoscut ca fiind chiar din depozitele lui Tamlin. Unii se agitau şi doar priveau.

Dar printre râsete, cântece şi muzică, peste vuietului focului… se auzi un ţipăt.

O umbră mă apucă de umăr, amintindu-mi să nu fug.

Ianthe nu ar fi alergat, nu şi-ar fi arătat îngrijorarea.

Gura mi se uscă când ţipătul se auzi din nou.

Nu am suportat să îl las să continue, să văd ce se făcea…

Cu o mână nevăzută, Azriel mi-o prinse pe a mea, trăgându-mă mai aproape. Furia i se undui din silueta invizibilă.

Am făcut un tur lent al petrecerii, văzând mai clar unele lucruri. Ţipetele…

Nu era Elain.

Nu era Elain cea care atârna de un grilaj din apropierea podiumului improvizat din granit.

Era unul dintre Copiii celor Binecuvântaţi, fata tânără şi zveltă…

Stomacul mi se răsuci, ameninţând să mi se ridice în gât. Alţi doi erau înlănţuiţi lângă ea. După felul în care atârnau şi după rănile de pe trupurile lor goale…

Clare. Li se făcuse ceea ce i se făcuse şi lui Clare. Şi, precum Clare, fuseseră lăsaţi acolo să putrezească, lăsaţi pentru ciorile care cu siguranţă ar fi sosit la răsărit.

Fata atârna de mai mult timp.

Nu puteam. Nu puteam să o *las* acolo…

Dar, dacă aş fi zăbovit prea mult, ei ar fi văzut. Şi să atrag atenţia asupra mea…

Aş fi putut să mă împac cu asta? Cândva, ucisesem doi nevinovaţi ca să îi salvez pe Tamlin şi poporul lui. La fel de bine aş fi putut să o omor, dacă aş fi lăsat-o acolo ca să-mi salvez sora.

Străină. Ea era doar o *străină…*

— El te caută, rosti tărăgănat şi dur un mascul.

M-am întors ca să-l văd pe Jurian venind dintre două corturi, legându-şi centura sabiei. Am aruncat o privire la podium. Şi, ca şi când o mână invizibilă ar fi alungat fumul…

Acolo, Regele Hybernului stătea tolănit pe scaunul lui, cu capul sprijinit pe un pumn şi oarecum amuzat în timp ce studia dezmăţul, tortura şi chinul; adularea mulţimii care se întorcea ocazional ca să închine un pahar sau să facă o plecăciune spre el.

Mi-am impus să-mi îmblânzesc vocea, să mă adaptez la ritmul vioi.

— Am fost ocupată cu surorile mele.

Jurian se holbă la mine încă o clipă, privirea alunecându-i spre piatra Siphon de pe capul meu.

Am ştiut care a fost momentul în care şi-a dat seama cine eram. Ochii căprui i se măriră un pic.

— Unde este ea? am şoptit eu.

Jurian zâmbi arogant. Nu mie, ci oricui ne privea.

— Au trecut deja câteva săptămâni de când tânjeşti după mine, spuse el mieros. Poartă-te ca atare!

Gâtul mi se strânse, dar mi-am pus o mână pe antebraţul lui, fluturând din pleoape la el când m-am apropiat.

El pufni amuzat.

— Mi-e greu să cred că aşa i-ai câştigat inima.

Am încercat să nu mă încrunt.

— *Unde* este?

— În siguranţă. Neatinsă.

Pieptul mi se prăbuşi la cuvintele acelea.

— Nu pentru mult timp, spuse Jurian. L-a şocat când a apărut în faţa Cazanului. A ordonat să fie închisă. A venit aici ca să se gândească la ce ar putea face cu ea. Şi cum să te facă să plăteşti pentru asta.

Mi-am trecut o mână pe braţul lui, apoi mi-am sprijinit-o pe pieptul său, în dreptul inimii.

— Unde este?

Jurian se înclină ca şi când m-ar fi sărutat şi îşi apropie buzele de urechea mea.

— Ai fost destul de deşteaptă să o ucizi înainte să-i iei forma?

I-am strâns jacheta.

— A primit ce merita.

L-am simţit pe Jurian zâmbindu-mi la ureche.

— Este în cortul lui. Înlănţuită cu oţel şi o mică vrajă din cartea lui preferată.

La naiba! Poate că ar fi trebuit să-l aduc pe Helion, care putea să distrugă aproape orice…

Jurian îmi prinse bărbia între degetul mare şi arătător.

— Vino cu mine în cortul meu, Ianthe! Să văd ce poate face gura aia a ta frumoasă.

Am făcut un efort să nu dau înapoi, dar l-am

lăsat pe Jurian să-mi pună o mână pe spate. El chicoti.

— Se pare că deja ai nişte arme cu tine. Nu ai nevoie de mine.

I-am zâmbit frumos.

— Cum rămâne cu fata de pe grilaj?

Întunericul îi licări în ochi.

— Au fost multe înaintea ei şi multe altele îi vor urma.

— Nu o pot lăsa aici, i-am spus printre dinţi.

Jurian mă conduse prin labirintul de corturi, îndreptându-se spre cercul interior.

— Sora ta sau ea – nu vei putea să le scoţi pe amândouă.

— Adu-mi-o şi o voi face!

— Spune că ai vrea să te rogi în faţa Cazanului înainte să te retragi, mormăi Jurian.

Am clipit şi mi-am dat seama că înaintea noastră erau gărzi şi cortul mare de culoarea osului. Mi-am împreunat mâinile în faţă şi i-am spus lui Jurian:

— Înainte să ne… retragem, aş vrea să mă rog în faţa marelui Cazan. Ca să-i mulţumesc pentru dărnicia de azi.

Jurian se încruntă ca un bărbat gata să se împerecheze, dar care fusese respins pentru moment.

— Grăbeşte-te! spuse el făcând semn din bărbie spre gărzile de ambele părţi ale clapelor cortului.

I-am surprins privirea pe care le-o aruncă, parcă de la un mascul la altul. Paznicii nu se deranjară să-şi ascundă privirile pofticioase când

am trecut pe lângă ei.

Şi de vreme ce *eram* Ianthe... Le-am zâmbit senzual, măsurându-i din priviri pentru o altfel de cucerire decât cea pentru care veniseră în Prythian.

Rânjetul cu care îmi răspunse cel din dreapta îmi spuse că era disponibil.

„Mai târziu, mi-am impus să-i răspund din privire. După ce termin cu omul”.

El îşi aranjă cureaua când m-am strecurat în cortul slab luminat şi rece precum cerul dinaintea răsăritului.

Nu era nicio lumină fae şi nu ardea niciun foc, iar în mijlocul cortului imens... un întuneric devora lumina. Era Cazanul.

Mi se ridică părul de pe braţe.

Jurian îmi şopti la ureche:

— Ai cinci minute să ieşi. Du-o la marginea vestică, unde e o stâncă deasupra râului. Ne întâlnim acolo.

Am clipit la el.

Zâmbetul lui Jurian fu un licăr alb în întuneric.

— Să nu intri în panică dacă auzi ţipete. E diversiunea lui. El zâmbi spre umbre. Sper că poţi căra trei, Îmblânzitor al Umbrelor!

Azriel nu confirmă că era acolo, că auzise.

Jurian mă mai studie o clipă.

— Păstrează un pumnal pentru inima ta. Dacă te prind vie, regele va... El scutură din cap. Nu îi lăsa să te prindă în viaţă.

Apoi, el plecă.

După o clipă, Azriel ieşi din umbrele profunde din colţul cortului şi făcu semn din bărbie spre

cortinele din spate. Am început să recit una dintre multele rugăciuni ale lui Ianthe, un discurs drăguţ pe care o auzisem rostindu-l de o mie de ori în Regatul Primăverii.

Ne-am grăbit călcând pe covoare, ferindu-ne de mese şi mobilă, recitându-i rugăciunile în tot acest timp.

Azriel dădu cortina la o parte…

Elain era în cămaşa ei de noapte. Cu căluş şi cu încheieturile mâinilor înfăşurate în oţel care strălucea violet, ea căscă ochii când ne văzu pe Azriel şi pe *mine…*

Mi-am reluat înfăţişarea, ducându-mi o mână la buze când Azriel îngenunche în faţa ei. Am continuat rugăciunile, implorând Cazanul să-mi facă pântecul fertil…

Azriel îi scoase încet căluşul din gură.

— Eşti rănită?

Ea scutură din cap, devorându-i imaginea ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Ai venit după mine.

Îmblânzitorul Umbrelor îşi înclină capul.

— Grăbeşte-te! am şoptit eu, apoi mi-am reluat rugăciunea. Nu aveam mult timp la dispoziţie.

Pietrele Siphon ale lui Azriel se aprinseră, iar cea din vârful creştetului meu se încălzi.

Magia nu făcu nimic atunci când intră în contact cu acele legături. Nimic.

Mai aveam de recitat doar câteva versete din rugăciune.

Nu putea să fugă cu încheieturile mâinilor şi gleznele legate.

Am întins o mână spre ea, căutând un fir din

puterea lui Helion ca să alung vraja cu care regele fermecase lanţurile, dar magia încă îmi era epuizată…

— Nu avem timp, şopti Azriel. Vine!

Ţipetele şi strigătele începură să se audă.

Azriel o luă pe Elain, iar ea îi cuprinse gâtul cu braţele legate.

— Ţine-te bine şi să nu scoţi un sunet! îi ordonă el.

Lătrăturile spintecară noaptea. Mi-am scos mantia şi am pus în buzunar piatra Siphon a lui Azriel înainte să apuc cele două cuţite.

— Ieşim prin spate?

El dădu aprobator din cap.

— Pregăteşte-te să fugi!

Inima îmi bătu cu putere. Elain se uită la noi, dar nu tremură şi nu se crispă.

— Aleargă şi nu te opri! îmi spuse el. Alergăm spre marginea vestică, spre stâncă.

— Dacă Jurian nu ajunge acolo la timp cu fata…

— Atunci veţi pleca. O voi recupera eu.

Am respirat adânc, pregătindu-mă.

Lătrăturile deveniră mai puternice şi se apropiară.

— Acum, şopti Azriel şi am fugit.

Pietrele lui Siphon se aprinseră, iar pânza din spatele cortului se topi. Noi am trecut în fugă prin ea, înainte ca gărzile din apropiere să observe.

Acestea nu se îndreptară spre noi, ci doar priviră prin gaură.

Azriel ne făcuse invizibili, învăluindu-se în umbre.

Am alergat printre corturi, picioarele zburându-ne peste iarbă şi pământ.

— Grăbeşte-te! şopti el. Umbrele nu vor rezista mult timp.

Deoarece la est, în spatele nostru… soarele începea să răsară.

Un urlet strident spintecă noaptea pe sfârşite, iar eu am ştiut că îşi dăduseră seama de ceea ce făcusem. Că era *aici.* Şi chiar dacă nu ne vedeau… câinii Regelui Hybernului ne simţeau.

— *Mai repede!* mârâi Azriel.

Pământul tremură în spatele nostru. Nu am îndrăznit să privesc înapoi.

Ne-am apropiat de un rastel cu arme. Mi-am pus cuţitele în teacă, eliberându-mi mâinile când ne-am grăbit pe lângă el şi am înşfăcat un arc şi o tolbă cu săgeţi. Săgeţi din *frasin.*

Săgeţile scoaseră un sunet asurzitor când mi-am aruncat tolba peste umăr şi am pus o săgeată în arc.

Azriel coti la dreapta, ocolind un cort.

Iar în acel unghi… m-am întors şi am tras în cel mai apropiat câine – nu era un câine, din ce mi-am dat seama când săgeata se îndreptă spre capul lui. Era un fel de naga – o creatură monstruoasă, cu solzi care alerga în patru labe, cu o faţă ca de şarpe mârâind şi plină de dinţi albi sfâşietori…

Săgeata mea îi intră direct în gât.

Aceasta căzu, iar noi am ocolit cortul, grăbindu-ne spre orizontul vestic, încă slab luminat.

Am pus altă săgeată în arc.

Alte trei creaturi erau în spatele nostru,

ajungându-ne cu fiecare pas…

În jurul nostru, îi simţeam pe comandanţii Hybernului alergând împreună cu câinii, urmărind bestiile, deoarece ei încă nu ne vedeau. Săgeata pe care o trăsesem le spunea destule despre distanţă. Dar în clipa în care câinii ne-ar fi ajuns din urmă… ar fi apărut şi comandanţii, ca să ne ucidă sau să ne ia.

Rând după rând, corturile se treziră încet din pricina agitaţiei din mijlocul taberei.

Aerul se undui, iar eu mi-am ridicat privirea ca să văd ploaia de săgeţi din frasin dezlănţuite din spate, atât de multe, încât erau o încercare orbească de a lovi ţinta…

Scutul albastru al lui Azriel tremură la impact, dar rezistă. Totuşi umbrele noastre tremurau şi dispăreau.

Câinii se apropiau, doi despărţindu-se ca să fugă într-o parte, să ne adune.

Deoarece era o *stâncă* în cealaltă margine a taberei, una sub care se căsca o prăpastie *foarte* adâncă şi cu un râu neiertător.

Iar acolo stând pe marginea ei, ghemuită într-o mantie neagră…

Era fata!

Jurian o lăsase acolo, pentru noi. El plecase – nu-l mai vedeam pe nicăieri.

În spatele nostru însă, umplând aerul ca şi când ar fi folosit magia ca să o facă… regele vorbi.

— Ce hoţi îndrăzneţi! spuse el tărăgănat, cuvintele venind de peste tot şi de nicăieri. Cum să vă pedepsesc?

Nu mă îndoiam că protecţiile se terminau chiar

dincolo de marginea piscului, fapt confirmat de mârâitul câinilor, care păreau să ştie că prada avea să le scape în mai puţin de o sută de metri. Dacă am fi putut sări destul de departe, încât să scăpăm de ei.

— *Scoate-o, Azriel!* l-am implorat eu gâfâind. Eu o voi lua pe cealaltă.

— Noi *toţi…*

— *Este un ordin.*

O şansă clară, o cale liberă spre marginea stâncii şi libertatea de dincolo ea…

— Trebuie să…

Cuvintele îmi fură întrerupe.

Am simţit impactul înaintea durerii *arzătoare* care îmi izbucni prin umăr. Era o săgeată de frasin…

Picioarele mi se înmuiară sub mine, sângele ţâşni, iar eu m-am izbit de pământul stâncos atât de puternic încât oasele mă dureră. Azriel înjură, dar să lupte cu Elain în braţe…

Câinii ajunseră aici într-o secundă.

Am tras o săgeată spre unul, umărul durându-mă din cauza mişcării. Câinele căzu, dezvăluind priveliştea din spatele lui.

Dezvăluindu-l pe regele care venea de-a lungul rândului de corturi, fără să se grăbească, fiind convins că aveam să fim prinşi, cu un arc atârnându-i din mână. Arcul care trăsese săgeata care îmi străpungea acum corpul.

— Ar fi atât de plictisitor să te torturez prin metode tradiţionale, spuse gânditor regele, cu vocea încă puternică. Păşea lent în mod voit. Ce se va mai mânia Rhysand! Cum va intra el în panică!

Partenera lui a venit, în sfârşit, să mă vadă.

Înainte să îl pot avertiza pe Azriel să se grăbească, ceilalţi doi câini mă atacară.

Unul sări direct spre mine. Am ridicat arcul ca să îl lovesc în bot.

Câinele îl rupse în două, aruncând lemnul. Am apucat un cuţit tocmai când al doilea sări…

Un urlet mă asurzi şi îmi făcu urechile să-mi ţiuie, chiar în clipa în care unul din câini fu aruncat de pe mine.

Cunoşteam acel urlet, cunoşteam…

O bestie cu blană aurie şi coarne răsucite sfâşia câinii.

— Tamlin, am spus eu, dar el miji ochii verzi.

„Fugi!” păru să-mi spună.

Aşadar, el alergase pe lângă noi, încercând să ne găsească.

El sfâşie câinii, animalele aruncându-se asupra lui. Regele se opri şi, chiar dacă rămase departe, am văzut cum faţa i se pleoşti din cauza uimirii.

Acum. Trebuia să plec *acum…*

M-am ridicat în picioare şi, înghiţindu-mi un ţipăt, mi-am scos săgeata. Azriel era deja aici, după doar câteva clipe…

Azriel mă apucă de guler şi o plasă de lumină albastră mi se înfăşură în jurul umărului oprind sângerarea; era un bandaj până ce o vindecătoare…

— Trebuie să zbori! spuse el gâfâind.

Alţi şase câini se apropiară. Tamlin încă se lupta cu ceilalţi, câştigând teren şi ţinându-i pe loc.

— Trebuie să zburăm, spuse Azriel, uitându-se cu un ochi la regele care îşi reluă acum mersul

lent, în bătaie de joc. Eşti în stare?

Tânăra femeie încă stătea la marginea piscului şi ne urmărea cu ochi mari, părul negru fluturându-i peste faţă.

Până acum, nu-mi mai luasem zborul din fugă. Abia reuşisem să rămân în aer.

Chiar dacă Azriel ar fi luat-o pe fată cu braţul liber…

Nu mi-am permis să mă gândesc la alternativă. *Aveam* să zbor doar suficient cât să plutesc peste stânca aceea şi să mă teleportez după ce-am fi trecut de limita protecţiilor.

Tamlin scoase un strigăt care păru a fi de durere, urmat de un altul cutremurător. Restul câinilor îl ajunseseră. El nu ezită, nu cedă un centimetru în faţa lor…

Mi-am invocat aripile. Greutatea lor… Chiar şi cu bandajul pietrei Siphon, durerea îmi distruse simţurile odată cu încordarea muşchilor.

Am gâfâit printre dinţii strânşi când Azriel plonjă înainte şi începu să bată din aripi. Pe marginea proeminentă nu era suficient loc să facem asta unul lângă celălalt. Am memorat detaliile decolării lui, felul în care bătu din aripi şi cum îşi schimbă poziţia corpului.

— *Prinde-te de el!* îi ordonă Elain fetei cu ochii mari când Azriel vui spre ea.

Fata semăna cu o căprioară ce urma să fie vânată de un lup.

Fata nu îşi deschise braţele când ei se apropiară.

— *Dacă vrei să trăieşti, fă-o acum!* îi ţipă Elain.

Fata îşi aruncă mantia şi-şi deschise larg

braţele.

Părul ei negru flutură în spatele lui Azriel şi i se încâlci printre aripile lui când el o ridică la cer. Dar, chiar şi în fugă, am văzut cum Elain îşi întinse mâinile palide, apucând-o pe fată de gât şi ţinând-o cât de strâns putu.

Şi taman la timp.

Unul dintre câini scăpă de Tamlin cu o săritură puternică. Eu m-am ferit, pregătindu-mă de impact, dar nu spre mine se îndrepta. Două salturi pe marginea de piatră şi încă o săritură...

Strigătul lui Azriel răsună din pietre când câinele se izbi în el, sfâşiindu-i spatele şi aripile cu ghearele...

Fata ţipă, dar Elain se mişcă. Când Azriel se luptă ca să rămână în aer, să le ţină în continuare, sora mea lovi bestia cu piciorul în faţă şi în ochi de mai multe ori. Aceasta ţipă, iar Elain lovi din nou în faţă cu piciorul gol şi murdar de noroi. Lovitura îşi atinse ţinta.

Cu un strigăt de durere, aceasta îşi scoase ghearele şi plonjă în râu.

Atât de repede. Se întâmplase atât de repede. Şi sângele îi ţâşnea din spate şi din aripi...

Dar Azriel rămase în aer. Lumina albastră se întinse peste răni şi opri sângerarea, echilibrându-i aripile. Încă alergam spre stâncă în timp ce el se roti şi dezvălui un chip albit de durere când le apucă strâns pe cele două femei.

Însă el văzu ce se îndrepta spre mine, finişul. Şi pentru prima dată de când îl cunoscusem, am văzut groaza în ochii lui Azriel când mă urmări alergând.

Am bătut din aripi, un curent ascendent ridicându-mi picioarele şi apoi prăbuşindu-mi-le pe piatră. M-am clătinat, dar am continuat să alerg, să bat din aripi, chinuită de durerile pe care le simţeam la spate.

Un alt câine trecu de protecţia lui Tamlin şi se rostogoli rapid pe întinderea îngustă, scobind cu ghearele piatra de dedesubt. Aş fi putut jura că regele râse din spate.

— *Mai repede!* strigă Azriel, sângele prelingându-i-se cu fiecare bătaie a aripilor. Prin membrana sfâşiată a aripilor sale, vedeam răsăritul. *Ridică-te!*

Pietrele răsunară la paşii grei ai câinelui în urma mea.

Capătul stâncii se ivi. Prăpastia era dincolo de ea. Iar eu ştiam că animalul ar fi sărit odată cu mine. Regele m-ar fi recuperat oricum, chiar dacă trupul mi-ar fi fost distrus pe râu, mult dedesubt. De la înălţimea asta, m-aş fi izbit ca un ou aruncat dintr-un turn.

Iar el ar fi păstrat ce-ar mai fi rămas din mine, aşa cum fusese păstrat Jurian, în viaţă şi conştient.

— *Ridică-le!*

Mi-am întins aripile cât de mult am putut. Treizeci de paşi mă despărţeau de margine.

— *Ridică picioarele!*

Douăzeci de paşi. Soarele apăru deasupra orizontului estic, poleind cu auriu armura însângerată a lui Azriel.

Regele trase încă o săgeată – două. Una pentru mine, o alta înălţându-se spre spatele expus al lui Elain. Azriel le opri pe amândouă cu un scut

albastru. Nu m-am uitat să văd dacă scutul se întindea spre Tamlin.

Zece paşi. Bătând din aripi, muşchii mă dureră, iar sângele mi se prelinse de pe bandajul pietrei Siphon. Am bătut când am agitat un curent sub mine, aerul umplând membrana flexibilă, tocmai când oasele şi tendoanele se întinseră la maximum.

M-am ridicat de la pământ şi apoi l-am atins din nou cu picioarele. M-am împins odată cu vântul, bătând puternic din aripi. Câinele se apropia de mine.

Cinci paşi. Ştiam că forţa mă convinsese să învăţ ca să zbor… Ştiuse cumva că acest moment ar fi sosit. Mă pregătisem pentru asta.

Şi la mai puţin de trei paşi de marginea stâncii… Un vânt cald ce mirosea a liliac şi a iarbă proaspătă suflă de sub mine. Un vânt de primăvară mă ridică şi-mi umflă aripile.

Picioarele mi se tot ridicară.

Câinele sări după mine.

— Coteşte!

Mi-am aruncat corpul în lateral, aripile făcându-mă să mă clatin. Răsăritul, prăpastia şi cerul se înclinară şi se răsuciră înainte să mă echilibrez.

M-am uitat în urmă ca să văd câinele-naga muşcând locul în care-mi fuseseră călcâiele şi apoi plonjând tot mai jos în prăpastie şi-n râul de dedesubt.

Regele trase din nou, puterea de culoarea ametistului strălucind în vârful săgeţii. Scutul lui Azriel rezistă cu greu. Azriel gemu de durere din cauza magiei folosite de rege.

Dar el mârâi ordinul „Zboară!”, iar eu am virat spre direcţia din care venisem, spatele tremurându-mi la efortul de a-mi menţine trupul drept. Azriel se întoarse, fata gemând de groază când el coborî câţiva metri în aer, înainte să-şi recape echilibrul şi să plutească lângă mine.

Regele urlă un ordin şi un baraj de săgeţi zburară cu boltă dinspre tabără, căzând asupra noastră.

Scutul lui Azriel se clătină, dar rezistă. Am bătut din aripi, chinuită de durerea de spate.

Mi-am apăsat rana cu o mână tocmai când protecţiile îmi opuseră rezistenţă. Se opuseră ca şi când ar fi încercat să mă reţină, să îl ţină pe Azriel unde bătea acum puternic din aripi împotriva lor, sângele ţâşnindu-i din aripile rănite şi prelingându-i-se pe spatele lui sfâşiat…

Am dezlănţuit o sclipire din lumina albă a lui Helion, care arse, pârli şi topi.

O gaură abia suficient de mare apăru în protecţii.

Nu am ezitat când am plutit prin ea şi am respirat sacadat, dar m-am uitat înapoi o singură dată.

Tamlin era înconjurat de câini. Sângera şi gâfâia încă în forma lui de bestie.

Regele era, poate, la treizeci de paşi distanţă, alb… alb de tot la faţă când văzu că-i găurisem din nou protecţiile. Tamlin profită din plin de distracţia lui.

Nu se uită la noi când fugi spre marginea piscului şi sări departe. Mai departe decât ar fi trebuit să poată orice bestie sau Fae. Vântul pe

care îl trimisese spre mine îl sprijinea acum, ghidându-l spre gaura prin care ne strecuraserăm.

Tamlin trecu prin ea şi se teleportă fără să se uite încă la mine când l-am apucat pe Azriel de mână şi am dispărut şi noi, cu toţii.

*

Puterea lui Azriel cedă la marginea taberei noastre.

Fata, în ciuda arsurilor şi a loviturilor de bici de pe pielea ei albă ca luna, reuşi să meargă.

Lumina cenuşie a dimineţii se răspândise peste lume, ceaţa agăţându-ni-se de glezne când ne-am îndreptat spre tabără, Azriel ţinând-o încă pe Elain la piept. În tot acest timp, el lăsă în urma lui o dâră de sânge, una subţire în comparaţie cu şuvoiul care ar fi trebuit să curgă, oprit doar de peticele de putere pe care şi le pusese. Ajutor – avea imediat nevoie de o vindecătoare.

Amândoi aveam. Mi-am apăsat rana de la umăr ca să reduc la minimum sângerarea. Fata se oferi chiar să-şi folosească hainele făcute fâşii ca să o lege.

Nu aveam energie să-i explic faptul că eram Fae şi că fusesem rănită cu o săgeată din frasin. Trebuia să văd o vindecătoare înainte să se vindece şi să închidă vreo aşchie. Deci nu am întrebat-o decât cum o chema.

Briar, spuse ea, cu vocea răguşită de la atâta strigat. Numele ei era Briar.

Nu părea să o deranjeze noroiul care îi plescăia sub picioare şi îi stropea gambele. Ea doar se uită

la corturi, la soldaţii care ieşeau. Unul îl văzu pe Azriel şi strigă unei vindecătoare să se grăbească în cortul spionului.

Rhys se teleportă în calea noastră înainte să fi trecut de primul rând de corturi şi se uită direct la Azriel, apoi la rana de la umărul meu, la paloarea feţei mele. La Elain, apoi la Briar.

— Nu puteam să o las, am spus eu, surprinsă să mă aud răguşită.

În apropiere, se auziră nişte paşi grăbiţi, iar apoi Nesta ocoli un cort, oprindu-se în noroi.

Când o văzu pe Elain în braţele lui Azriel, ea suspină. Nu o mai auzisem niciodată scoţând un astfel de sunet.

„Nu este rănită”, i-am spus eu în acea cameră a minţii ei, pentru că nu eram în stare să vorbesc.

Nesta începu din nou să alerge. M-am întins spre Rhysand, al cărui chip era încordat când veni spre noi…

Dar Nesta ajunse acolo prima.

Mi-am înghiţit un strigăt de durere când Nesta mă cuprinse cu braţele de gât şi mă îmbrăţişă atât de strâns, încât mă lăsă fără aer.

Corpul îi tremura când suspină şi spuse de nenumărate ori „mulţumesc”.

Rhys se întinse spre Azriel, luând-o pe Elain şi lăsând-o uşor jos pe sora mea. Azriel spuse răguşit, clătinându-se pe picioare:

— Avem nevoie de Helion ca să îi scoată lanţurile.

Totuşi Elain nu păru să le observe când se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe Îmblânzitorul Umbrelor pe obraz şi se îndreptă spre mine şi spre

Nesta, care se retrase suficient de mult timp ca să îi studieze chipul curat şi ochii limpezi.

— Trebuie să te duc la Thesan, îi spuse Rhys lui Azriel. Chiar acum.

Înainte să mă pot întoarce, Elain mă luă în braţe. Nu mi-am amintit când am început să plâng în timp ce i-am simţit braţele subţiri strângându-mă cu o forţă de oţel.

Nu mi-am amintit de vindecătoarea care mă bandajă şi nici cum mă spăla Rhys. Nici când i-am spus ce se întâmplase cu Jurian şi cu Tamlin, Nesta agitându-se în jurul lui Elain când Helion veni să-i scoată lanţurile, înjurând lucrătura regelui, deşi îi recunoscu calitatea.

Dar mi-am amintit cum m-am întins pe blana de urs la final. Cum am simţit corpul zvelt al lui Elain aşezându-se lângă mine şi ghemuindu-se într-o parte, atentă să nu-mi atingă rănile bandajate de pe umăr. Nu îmi dădusem seama cât de frig îmi era, până când nu i-am absorbit căldura.

O clipă mai târziu, un alt corp cald se culcuşi în stânga mea. Mirosul Nestei pluti peste mine – focul şi oţelul şi voinţa fermă.

La distanţă, l-am auzit pe Rhys scoţând pe toată lumea afară ca să vadă cum se simţea Azriel, acum în grija lui Thesan.

Nu am ştiut cât timp am stat acolo împreună cu surorile mele, aşa cum împărţisem cândva patul sculptat din coliba dărăpănată. Pe atunci, ne agitam, ne răsuceam şi ne luptam pentru orice bucăţică de spaţiu.

Dar în acea dimineaţă, când soarele se ridică peste lume, ne-am strâns în braţe şi am rămas aşa.

Capitolul 66

La prânz, sunetul sosirii lui Kallias şi al armatei lui fu singurul care mă trezi din locul în care adormisem pe podea împreună cu surorile mele. Asta şi gândul care răsună prin mine.

Tamlin.

Acţiunile lui ar fi acoperit trădarea lui Jurian. Eram sigură că Tamlin nu se întorsese în armata Hybernului după întâlnire ca să ne trădeze, ci ca să spioneze.

Deşi după seara trecută… era puţin probabil să se mai apropie vreodată de Hybern. Nu după ce însuşi regele văzuse totul.

Nu ştiam ce să cred despre faptul că mă salvase – că renunţase la înşelătoria lui ca să reuşească. Unde plecase când se teleportase? Nu mai auzisem nimic despre armata Regatului Primăverii.

Iar vântul pe care îl trimisese… Nu îl mai văzusem folosind o astfel de putere.

Era, într-adevăr, filosofia Nephelle. Nu aripile sau zborul meu fuseseră slăbiciunea care se transformase în putere, ci Tamlin. Dacă nu ar fi intervenit… Am refuzat să mă gândesc.

Elain şi Nesta încă dormeau pe blana de urs când m-am strecurat din braţele lor şi m-am spălat pe faţă în vasul de cupru de lângă patul meu. O privire în oglinda de deasupra îmi arătă că trăisem şi zile mai bune. Săptămâni. Luni.

Am dat înapoi gulerul cămăşii albe, ca să mă încrunt la rana bandajată de pe umăr. Am tresărit,

rotindu-mi încheietura şi minunându-mă de cât de mult se vindecase deja. Totuşi, spatele meu…

O durere usturătoare îmi străbătea spatele şi abdomenul. Muşchii pe care îi forţasem la maximum ca să zbor. Încruntându-mă la oglindă, mi-am împletit părul şi mi-am pus jacheta, şuierând la mişcarea din umăr. Încă o zi sau două, şi durerea ar fi putut fi destul de slabă pentru a folosi o sabie. Probabil.

M-am rugat ca Azriel să fie într-o formă mai bună. Dacă Thesan îl vindecase, poate că era. Dacă eram norocoşi.

Nu ştiam cum reuşise Azriel să rămână în zbor şi conştient în acele minute. Nu m-am gândit cum, când şi de ce învăţase să gestioneze astfel durerea.

În tăcere, i-am cerut celei mai apropiate intendente să aducă nişte farfurii cu mâncare pentru surorile mele. Probabil că Elain era flămândă şi mă îndoiam că Nesta mâncase ceva în absenţa noastră.

Intendenta înaripată întrebă doar dacă îmi trebuia ceva, iar când i-am spus că nu, ţâţâi şi spuse că urma să se asigure că aveam să mănânc şi eu.

Nu am avut curajul să-i cer să găsească şi mâncarea preferată a lui Amren. Chiar dacă eram sigură că lui Amren i-ar fi trebuit după activităţile ei cu Varian din seara precedentă. Doar dacă nu cumva el…

Nu m-am gândit la asta când m-am îndreptat spre cortul ei. Găsisem armata Hybernului. Şi o văzusem în seara precedentă… I-aş fi oferit lui

Amren tot ajutorul posibil pentru descifrarea vrăjii spre care o îndrumase Suriel. Aş fi făcut orice, numai să oprim Cazanul. Iar în ultima luptă... atunci, doar atunci aş fi dezlănţuit-o pe Bryaxis asupra Hybernului.

Eram aproape de cortul ei, oferind zâmbete aspre în schimbul privirilor precaute şi al semnelor din cap făcute de războinicii illyrieni, când am zărit agitaţie chiar la marginea taberei. Alţi câţiva paşi mă făcură să privesc dincolo de linia subţire de demarcaţie a ierbii şi noroiului, spre tabăra Regatului Iernii, care acum era aproape ridicată în toată splendoarea ei.

Armata lui Kallias încă îşi teleporta proviziile şi unităţile de războinici, regatul fiind format din Mari Spiriduşi cu păr alb ca zăpada sau negru ca noaptea şi a căror nuanţă a pielii varia de la alb ca luna la maroniu-închis. Spiriduşii de rang inferior... el adusese mai mulţi spiriduşi de rang inferior decât oricare dintre noi, dacă îi excludeai pe illyrieni. Am făcut un efort să nu mă uit cu gura căscată când am zăbovit la marginea taberei lor.

Creaturi cu membre lungi, precum ţurţurii treceau pe lângă mine, destul de înalte ca să pună steagurile argintii cu albastru în vârful diverselor corturi; căruţele erau trase de reni puternici şi urşi albi care se mişcau greoi în armuri împodobite, unii atât de conştienţi când mergeau încât nu aş fi fost surprinsă dacă ar fi putut vorbi. Vulpi albe fugeau, purtând pe micile lor veste brodate ceea ce păreau a fi mesaje.

Armata noastră illyriană era brutală, simplă, cu puţine zorzoane şi în care domnea ierarhia. Armata

lui Kallias – sau, am presupus, armata pe care Viviane o ţinuse unită în timpul domniei Amaranthei – era un furnicar complex, frumoasă. Ordonată şi totuşi vuind de viaţă. Toată lumea avea un scop, toată lumea părea dornică să şi-l îndeplinească eficient şi cu mândrie.

Am zărit-o pe Mor mergând cu Viviane şi cu încă o tânără foarte frumoasă, care părea geamăna lui Viviane. Viviane radia, Mor fiind probabil mai reţinută pentru prima dată, iar când ea se întoarse…

Am ridicat din sprâncene. Fata umană – Briar – era cu ele. Acum la braţul lui Viviane, cu faţa încă rănită şi umflată pe alocuri, dar… zâmbind timid la doamnele din Regatul Iernii.

Viviane începu să o conducă pe Briar, discutând voios, iar Mor şi posibila soră a lui Viviane zăboviră ca să le privească. Mor îi spuse străinei ceva care o făcu să zâmbească un pic.

Fu un zâmbet reţinut, care dispăru repede, mai ales când un soldat Mare Spiriduş trecu pe lângă ele, le zâmbi tachinându-le, şi apoi merse mai departe. Mor urmări cu atenţie chipul femelei şi îşi mută repede privirea când a doua se întoarse spre ea, o bătu pe umăr pe Mor şi plecă după posibila ei soră şi Briar.

Mi-am amintit de cearta noastră când Mor se întoarse spre mine. Mi-am amintit cuvintele nerostite, cele pe care probabil ar fi trebuit să le spun. Mor îşi aruncă părul peste un umăr şi veni direct spre mine.

— Le-ai dat-o lor pe Briar? am întrebat-o înainte să spună ceva. Ne-am întors împreună spre

tabăra noastră.

— Az mi-a explicat în ce stare ai găsit-o. Nu am crezut că a o expune illyrienilor pregătiţi de luptă ar linişti-o.

— Şi armata Regatului Iernii este mai bună?

— Ei au animale pufoase.

Am pufnit scuturând din cap. Urşii imenşi erau într-adevăr pufoşi, dacă le ignorai ghearele şi dinţii.

Mor se uită pieziş la mine.

— Ai fost curajoasă că ai salvat-o pe Briar.

— Oricine ar fi făcut-o.

— Nu, spuse ea, aranjându-şi jacheta strâmtă illyriană. Nu sunt sigură… Cred că nici măcar *eu* nu aş fi încercat să o iau. Decât dacă aş fi considerat că merită riscul. Am acţionat în atât de multe situaţii asemănătoare care s-au terminat prost încât…

Ea scutură din cap.

— Cum se simte Azriel?

— Este în viaţă. Spatele lui este bine. Dar Thesan nu a vindecat până acum prea multe aripi illyriene, deci vindecarea este… lentă. Se pare că e diferită de repararea aripilor peregrynilor. Rhys a chemat-o pe Madja, vindecătoarea din Velaris. Va ajunge ori azi mai târziu, ori mâine ca să se ocupe de el.

— Va… mai zbura?

— Având în vedere că aripile lui Cassian erau într-o formă mai proastă, aş spune că da. Dar… probabil nu într-o luptă. Nu curând.

Stomacul mi se strânse.

— Nu va fi bucuros să afle asta.

— Niciunul dintre noi nu este.

Să-l pierdem pe Azriel pe câmpul de luptă…

Mor păru să ghicească ce gândeam şi îmi spuse:

— Este mai bine decât să moară. Ea îşi trecu o mână prin părul auriu. Ar fi trebuit să fie atât de uşor ca lucrurile să meargă prost aseară. Iar când v-am văzut dispărând… M-am gândit îngrozită că s-ar putea să nu te mai văd. Să îndrept lucrurile.

— Am spus lucruri pe care nu le-am gândit.

— Şi eu.

Ea mă conduse până la marginea pădurii de la graniţa taberelor noastre şi doar după asta mi-am dat seama că urma să-mi spună ceva fără să ne audă nimeni. Ceva care să merite întârzierea întâlnirii mele cu Amren pentru un timp.

Ea se rezemă de un stejar înalt, bătând cu piciorul în pământ.

— Să nu ne mai minţim!

Mi-am simţit vinovăţia în stomac.

— Da, am spus eu. Îmi pare rău că te-am păcălit. Eu doar… am făcut o greşeală. Şi îmi pare rău.

Mor îşi frecă faţa.

— Ai avut totuşi dreptate în privinţa mea. Ai fost… Mâna îi tremură când o coborî. Ea îşi muşcă buza, înghiţind în sec. Ochii ei îi întâlniră, în sfârşit, pe ai mei – strălucitori şi temători. Nu îl iubesc pe Azriel, rosti cu o voce spartă.

Am rămas perfect nemişcată, ascultând.

— Nu, nici asta nu e adevărat. Eu chiar îl iubesc. Ca pe o rudă. Şi uneori mă întreb dacă poate fi… mai mult, dar… nu îl iubesc. Nu cum mă

iubeşte el. Ultimele cuvinte fură o şoaptă tremurată.

— L-ai iubit vreodată? Aşa?

— Nu. Ea se cuprinse cu braţele. Nu. Eu nu… Vezi…

Nu o auzisem niciodată bâlbâindu-se. Ea închise ochii, degetele intrându-i în piele.

— Nu pot să-l iubesc aşa.

— De ce?

— Pentru că prefer femelele.

Pentru o clipă, mă străbătu doar liniştea.

— Dar te culci cu masculi. Te-ai culcat cu Helion…

Mi-am amintit că arătase groaznic în dimineaţa următoare. Chinuită şi deloc satisfăcută.

Nu doar din cauza lui Azriel, ci… pentru că nu era ce-şi dorea.

— Şi masculii, şi femelele mă satisfac. Mâinile îi tremurau atât de puternic încât se apucă şi mai strâns. Dar de mică mi-am dat seama că prefer femelele. Că mă atrag mai mult decât masculii. Că între noi se creează o legătură, că îmi pasă de ele mai mult la nivel emoţional. Dar în Oraşul Cioplit… Nu le pasă decât să-şi înmulţească urmaşii prin căsătorii aranjate. Cineva ca mine… Dacă m-aş fi căsătorit cu cine voiam eu, nu ar fi fost niciun urmaş. Descendenţa tatălui meu s-ar fi *terminat* odată cu mine. Ştiam că nu le puteam spune vreodată. Niciodată. Cei ca mine sunt blamaţi. Suntem consideraţi egoişti, pentru că nu putem avea urmaşi, aşa că eu nu am spus nimic în legătură asta. Iar apoi… tatăl meu m-a logodit cu Eris şi… Nu doar perspectiva de a mă căsători cu *el*

m-a speriat. Nu, ştiam că aş fi supravieţuit brutalităţii, cruzimii şi răcelii lui. Ci faptul că… *sunt* mai puternică decât el, ideea de a fi folosită ca o iapă de prăsilă, de a fi forţată să renunţ la acea parte din mine…

Buzele îi tremurară, iar eu m-am întins şi i-am luat mâna de pe braţ, strângându-i-o uşor când lacrimile începură să-i curgă pe chipul îmbujorat.

— M-am culcat cu Cassian pentru că am ştiut că nu ar fi însemnat mare lucru nici pentru el, pentru că aşa aş fi avut o şansă la libertate. Dacă le-aş fi spus părinţilor că prefer femelele… L-ai cunoscut pe tata. El şi Beron m-ar fi legat de patul matrimonial pentru Eris. La propriu. Dar pângărită… Am ştiut că şansa mea la libertate era acolo. Şi am văzut cum se uita Azriel la mine… ştiam ce simţeam. Iar dacă l-aş fi ales… Ea scutură din cap. Nu ar fi fost corect faţă de el. Deci m-am culcat cu Cassian, iar Azriel a crezut că nu îl consider potrivit, iar apoi s-a întâmplat totul şi…

Îmi strânse degetele.

— După ce Azriel m-a găsit cu biletul fixat în cuie de pântece… Am încercat să-i explic, dar el a început să-mi mărturisească ce simţea, iar eu am intrat în panică şi, ca să-l fac să se *oprească,* să-l împiedic să-mi spună că mă iubeşte, m-am întors şi am plecat şi… după aceea nu am mai putut să le explic lui Az şi celorlalţi. Ea oftă. Pe de o parte, mă culc cu masculi pentru că îmi face plăcere, dar… şi ca lumea să nu fie prea atentă la mine.

— Lui Rhys nu i-ar păsa – cred că nimănui din Velaris nu i-ar păsa.

Ea dădu din cap.

— Velarisul este… un rai pentru cei ca mine. Proprietara localului RITA este ca mine. Mulţi dintre noi mergem acolo, fără să-şi dea seama cineva cu adevărat.

Nu era de mirare că ea, practic, locuia în acea sală de plăceri.

— Dar partea asta din mine… Mor îşi şterse lacrimile cu mâna liberă. Nu conta la fel de mult când m-au dezmoştenit ai mei. Când mi-au spus că sunt o curvă şi un gunoi, când m-au rănit. Deoarece lucrurile acelea… nu făceau parte din mine. Nu erau adevărate şi nu erau… intrinseci. Ei nu au putut să mă distrugă pentru că… nu mi-au atins niciodată cea mai profundă parte din mine. Nici măcar nu au bănuit-o. Iar eu am ascuns-o… am ascuns-o pentru că… Ea îşi lăsă capul pe spate, uitându-se spre cer. Pentru că trăiesc cu groaza că familia mea va afla şi mă va face de ruşine; că mă va *răni* din cauza singurului lucru care îmi aparţine – partea aceasta din mine nu îi voi lăsa să o distrugă sau să încerce s-o facă. Deci rareori… în timpul Războiului am avut prima… iubită.

Ea tăcu un moment lung, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— Nephelle şi iubita ei – acum soţia, presupun – au fost cele care m-au făcut să îndrăznesc să încerc. M-au făcut să fiu atât de invidioasă. Nu pe ele personal, ci… pe ce aveau, pe deschiderea lor. Ele locuiau într-un loc în care oamenii nu se gândeau la asta. Dar cu Războiul şi călătoritul prin lume… Uneori, luni la rând, nu aveam prin preajmă pe nimeni de acasă. Eram în siguranţă, pentru prima dată. Şi una dintre reginele umane…

Prietenele despre care povestise atât de pătimaş şi pe care le cunoscuse atât de intim.

— Numele ei era Andromache. Şi era atât de frumoasă. Şi bună. Iar eu am iubit-o… atât de mult.

Om. Andromache fusese om. Ochii mă usturau.

— Dar ea era om. Şi o regină care trebuia să aibă un urmaş, mai ales într-o perioadă atât de tulbure. Aşa că am plecat – m-am întors acasă după ultima luptă. Iar când mi-am dat seama ce greşeală am făcut, că nu-mi păsa dacă mai aveam de trăit doar şaizeci de ani cu ea… Zidul a fost ridicat în aceeaşi zi.

Ea suspină uşor.

— Iar eu nu am putut… Nu mi s-a permis şi nu am reuşit să îl traversez. Am încercat. Vreme de trei ani, am încercat de nenumărate ori. Şi până când am reuşit să găsesc o gaură ca să traversez… ea era deja măritată cu un bărbat şi avea o fiică – şi mai aştepta un copil. Nu am călcat în castelul ei. Nici măcar nu am mai încercat să o văd. M-am întors şi am plecat acasă.

— Îmi pare rău! am şoptit eu, cu vocea spartă.

— A născut cinci copii şi a murit de bătrâneţe, în siguranţa patului ei. Şi i-am văzut din nou spiritul în regina cu păr auriu. Urmaşa ei.

Mor închise ochii, respiraţia unduindu-i-se dincolo de buzele care îi tremurau.

— Pentru o vreme, am jelit-o. Şi când a trăit, şi după ce a murit. Câteva decenii, nu am avut iubiţi – de niciun fel. Dar apoi… într-o zi m-am trezit şi mi-am dorit… Nu ştiu ce mi-am dorit. Pe cineva altfel decât ea. Am găsit femele şi masculi. Am iubit de câteva ori, în ultimele secole, femele,

mereu în secret, şi cred că de aceea se săturau şi puneau mereu capăt relaţiei. Nu am putut niciodată să fiu... deschisă în privinţa aceasta. Niciodată nu am putut să mă afişez cu ele. Iar în ceea ce-i priveşte pe masculi... Legătura nu a fost niciodată prea profundă. Chiar dacă mai tânjeam după ştii tu ce, din când în când. Am râs amândouă. Dar niciuna nu a fost ca Andromache. Nu am simţit la fel aici, şopti ea şi-şi atinse pieptul în dreptul inimii. Iar iubiţii pe care i-am avut... s-au transformat într-un mijloc de a-l face pe Azriel să se întrebe de ce... nu îl observ. De ce nu îi fac avansuri. Vezi şi tu cât de minunat este! Cât de special. Dar dacă m-aş fi culcat cu el, chiar şi o dată, doar ca să *încerc,* să mă asigur... Poate că, după tot acest timp, ar fi crezut că este un apogeu – un final fericit. Şi... cred că l-aş fi distrus dacă i-aş fi spus adevărul după aceea... Nu sunt sigură că pot să-i dăruiesc aşa inima mea. Şi... îl iubesc destul încât să vreau să-şi găsească pe cineva care să-l iubească cu adevărat, aşa cum merită. Mă iubesc... suficient încât să nu vreau să am o relaţie stabilă înainte să-mi găsesc şi eu pe cineva... Ea ridică din umeri. Dacă măcar aş putea să-mi adun curajul să spun mai întâi lumii. Darul meu este adevărul şi totuşi toată viaţa mi-am trăit-o în minciună.

I-am strâns din nou mâna.

— Le vei spune când te vei simţi pregătită. Iar eu te voi susţine, indiferent de situaţie. Până atunci... secretul tău este în siguranţă. Nu voi spune nimănui, nici măcar lui Rhys.

— Mulţumesc, şopti ea.

Am scuturat din cap.

— Nu, eu îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus. Sunt onorată.

— Am vrut să-ţi spun; mi-am dat seama că vreau să-ţi spun în clipa în care tu şi Azriel v-aţi teleportat în tabăra Hybernului. Iar gândul că nu voi putea să o fac… Mă strânse de degete. I-am promis Mamei că, dacă te vei întoarce în siguranţă, îţi voi spune.

— Se pare că a acceptat târgul bucuroasă, i-am zis eu zâmbind.

Mor se şterse pe faţă şi rânji, dar rânjetul dispăru aproape imediat.

— Probabil crezi că sunt groaznică pentru că stau în preajma lui Azriel şi a lui Cassian.

M-am gândit.

— Nu, nu cred asta.

Atât de multe lucruri aveau sens acum. Cum Mor îşi ferise privirea de căldura ochilor lui Azriel. Cum evitase intimitatea romantică, dar fusese în regulă să-l apere dacă simţea că bunăstarea lui fizică sau emoţională erau în joc.

Azriel o iubea, de asta nu mă îndoiam. Dar Mor… Fusesem oarbă să nu văd asta! Să nu-mi dau seama că era un motiv al naibii de bun pentru care trecuseră cinci sute de ani şi Mor nu acceptase ce Azriel îi oferea în mod clar.

— Crezi că Azriel bănuieşte? am întrebat eu.

Mor îşi retrase mâna din a mea şi făcu câţiva paşi.

— Probabil. Nu ştiu. Este prea atent ca să nu o facă, dar… cred că se zăpăceşte ori de câte ori plec acasă cu un mascul.

— Deci chestia cu Helion… De ce?

— A vrut să mai uite de problemele lui, iar eu… Ea oftă. Ori de câte ori Azriel îşi exprimă clar sentimentele, aşa cum a făcut cu Eris… Este stupid, ştiu. Este atât de *stupid* şi crud că fac asta, dar… M-am culcat cu Helion doar ca să-i amintesc lui Azriel… Pe toţi zeii, nici măcar nu pot s-o spun. Pare şi mai grav dacă o fac.

— Ca să-i aminteşti că nu eşti interesată.

— Ar trebui să-i spun. *Trebuie* să-i spun. Pe toţii zeii, după seara trecută, ar trebui, dar… Ea îşi răsuci părul auriu peste un umăr. Situaţia e aceeaşi de atât de mult timp, de prea mult. Sunt îngrozită să-l înfrunt – să-i spun că şi-a petrecut cinci sute de ani tânjind după cineva şi ceva ce n-ar fi posibil niciodată. Posibila cădere… Îmi plac lucrurile aşa cum sunt. Chiar dacă nu pot fi cu adevărat aşa *cum sunt,* eu… lucrurile sunt destul de bune.

— Nu cred că ar trebui să te mulţumeşti cu „destul de bune”, am spus eu încet. Dar înţeleg. Şi repet… Când vei hotărî că este momentul potrivit – fie mâine, fie peste alţi cinci sute de ani –, te voi susţine.

Ea îşi alungă din nou lacrimile clipind. M-am întors spre tabără şi un mic zâmbet îmi apăru pe buze.

— Ce? întrebă ea, venind lângă mine.

— Mă gândeam că, atunci când vei fi pregătită… am spus zâmbind din ce în ce mai larg. Mă gândeam la cât de mult mă voi distra făcând-o pe peţitoarea pentru tine.

Zâmbetul cu care-mi răspunse Mor fu mai

strălucitor decât tot Regatul Zilei.

*

Amren se izolase într-un cort şi nu voia să lase pe nimeni să intre. Nici pe mine, nici pe Varian şi nici pe Rhysand.

Bineînţeles că am încercat, şuierând când i-am împins protecţiile, dar nici măcar magia lui Helion nu le putea sparge. Şi indiferent cum i-am cerut sau am încercat să o conving sau să o rog să mă lase, nu-mi răspunse. Ce îmi spusese Suriel să-i sugerez în privinţa Cărţii... i se părea mai important decât motivul pentru care venisem să-i vorbesc, şi anume să mi se alăture în recuperarea lui Bryaxis. Probabil aş fi putut să o fac fără ea de vreme ce anulase protecţiile care o ţineau pe Bryaxis, dar... prezenţa lui Amren ar fi fost... bine-venită. Pentru mine, cel puţin.

Poate că mă făcea să par laşă, dar să o înfrunt singură pe Bryaxis, să o prind într-o întruchipare un pic mai tangibilă şi să o chem aici ca, în sfârşit, să spulbere armata Hybernului... Amren ar fi fost mai pricepută la vorbit şi dat ordine.

Totuşi, de vreme ce nu aveam de gând să încep să-mi trâmbiţez planurile în mijlocul taberei... Am înjurat-o straşnic pe Amren şi m-am grăbit să mă întorc în cortul meu doar ca să aflu că planurile oricum mi-ar fi fost date peste cap pentru că, deşi aş fi adus-o pe Bryaxis în armata Hybernului... Acea armată nu mai era unde ar fi trebuit să fie.

Stând lângă imensa masă de lucru din cortul

de război, înconjurată din toate părţile de Mari Lorzi şi de comandanţii lor, mi-am încrucişat braţele când Helion împinse un număr descurajant de figurine pe jumătatea inferioară a hărţii Prythianului.

— Cercetaşii mei spun că Hybernul a început să se mişte de după-amiază.

Azriel, cocoţat pe un taburet, cu aripile şi spatele bandajate şi cu chipul încă palid din cauza hemoragiei, dădu o dată din cap.

— Spionii mei confirmă.

Vocea îi era încă răguşită de la ţipat.

Helion îşi miji ochii strălucitori de chihlimbar.

— El a schimbat direcţiile totuşi. Plănuia să mute armata spre nord, să ne conducă din nou acolo. Acum mărşăluieşte spre est.

Rhys îşi sprijini mâinile pe masă, părul negru alunecându-i în faţă când studie harta.

— Deci acum traversează direct insula – pentru ce? Mai bine ar fi ocolit-o navigând. Şi mă îndoiesc de faptul că nu mai vrea să ne întâlnească în luptă. Chiar dacă Tamlin s-a dovedit a fi un inamic.

Toţi se arătaseră şocaţi în tăcere, unii fiind uşuraţi să audă asta, deşi nu aveam nicio veste cum că Tamlin avea să-şi îndrepte acum mica armată spre noi. Nici de Beron nu mai ştiam nimic.

Tarquin se încruntă.

— Pierderea lui Tamlin nu îl va costa mulţi soldaţi, dar Hybernul s-ar putea să se ducă să întâlnească un alt aliat pe coasta estică, mai precis, armata reginelor umane de pe continent.

Azriel scutură din cap, tresărind cu siguranţă din cauza a ceea ce mişcarea îi făcu spatelui său.

— El le-a trimis pe regine înapoi acasă, unde vor şi rămâne, deoarece nici măcar nu şi-au adunat armata. Va aştepta să o folosească până ce va sosi pe continent.

Asta după ce ne-ar fi anihilat. Iar dacă a doua zi am fi eşuat... ar mai fi rămas cineva care să provoace Hybernul pe continent? Mai ales de îndată ce reginele şi-ar fi adunat armatele umane sub stindardul lui...

— Poate ne va pune din nou pe fugă, spuse gânditor Kallias încruntându-se, Viviane uitându-se la harta de lângă el.

— Nu este stilul Hybernului, zise Mor. El nu are tipare, ştie că ne-am dat seama de prima lui metodă de a ne împuţina. Acum va încerca altceva.

În timp ce vorbea, Keir – care stătea lângă doi căpitani ai armatei de Aducători ai întunericului – o studie atent. M-am pregătit pentru orice fel de atitudine batjocoritoare, dar masculul nu făcu decât să studieze din nou harta. Întâlnirile acestea fuseseră singurul prilej cu care ea se deranjase să recunoască rolul tatălui ei în război şi, chiar şi atunci – chiar şi acum –, abia se uita la el.

Dar era mai bine decât ostilitatea făţişă, cu toate că nu mă îndoiam că Mor era destul de înţeleaptă să nu îl atace pe Keir când încă mai aveam nevoie de Aducătorii întunericului. Mai ales după ce legiunea lui Keir suferise atât de multe pierderi în cea de-a doua luptă. Keir nu dădu de bănuit dacă era furios din cauza acelor pierderi, aşa cum nu o făcuse niciunul dintre soldaţii lui, care nu vorbeau mai mult decât era necesar cu

cineva inferior lor. Liniştea, am presupus eu, era de preferat. Iar simţul de conservare al lui Keir îl făcea, fără îndoială, să-şi ţină gura în timpul întâlnirilor şi să accepte ordinele care i se dădeau.

— Hybernul întârzie conflictul, şopti Helion. De ce?

Am aruncat o privire spre Nesta, care stătea cu Elain lângă felinare.

— Încă-i lipseşte o parte din puterea Cazanului.

Rhys îşi înclină capul, uitându-se cu atenţie la hartă şi apoi la surorile mele.

— Cassian. El arătă spre râul imens care traversa şerpuind continentul prin Regatul Primăverii. Dacă ar fi să plecăm spre sud, de unde ne aflăm acum, să ne îndreptăm direct spre teritoriile umane... ai traversa râul sau ai merge spre vest destul de mult ca să-l eviţi?

Cassian, care nu mai era palid ca în urmă cu o zi şi căruia nu îi mai era rău – o mică binecuvântare – ridică o sprânceană.

În partea opusă a mesei, Lordul Devlon păru înclinat să deschidă gura ca să îşi spună părerea. Spre deosebire de Keir, comandantul illyrian nu avea probleme în a-şi arăta dispreţul faţă de noi, mai ales în privinţa capacităţii de a conduce a lui Cassian.

Dar înainte ca Devlon să poată interveni, Cassian spuse:

— Am avea nevoie de timp şi ar fi prea periculos să traversăm un astfel de râu. Este prea lat. Chiar dacă ne-am teleporta, ar trebui să construim bărci sau poduri ca să trecem în partea cealaltă. Şi o armată atât de mare... Va trebui să

mergem spre vest, apoi să cotim spre sud…

Când se lăsă liniştea, Cassian se albi la faţă, iar eu m-am uitat la locul în care mărşăluia armata Hybernului spre est, sub râul imens. Din locul în care ne aflam acum…

— El a vrut să ne epuizăm teleportându-ne armatele, spuse Helion ghicindu-i gândurile lui Cassian. Să ne luptăm astfel încât, atunci când am avea nevoie de putere pentru a ne teleporta peste râu, să nu putem să o facem. Ar trebui să mergem pe jos şi să ocolim ca să evităm traversarea.

Tarquin înjură.

— Ca să poată mărşălui spre sud, ştiind că suntem la câteva zile în urmă, şi să intre în teritoriile umane fără să întâmpine nicio rezistenţă.

— Ar fi putut să facă asta de la început, răspunse Kallias. Genunchii începură să-mi tremure. De ce acum?

— Deoarece eu şi surorile mele l-am insultat, spuse Nesta, care se afla pe scaun în cealaltă parte a camerei, lângă felinar.

Toţi îşi îndreptară privirea spre noi.

Elain îşi apucă gâtul cu o mână şi şopti:

— El va mărşălui pe teritoriile oamenilor – să-i măcelărească. Şi ca să ne facă în ciudă?

— I-am ucis preoteasa, am şoptit eu. Tu i-ai furat Cazanul, i-am spus Nestei. Iar tu… Am studiat-o pe Elain. Faptul că te-am recuperat a fost ultima insultă.

— Numai un nebun s-ar folosi de forţa armatei lui doar ca să se răzbune pe trei femei, zise Kallias.

Helion pufni.

— Uiţi că unii dintre noi au luptat în Război.

Ştim pe pielea noastră cât de nebun poate fi şi că aşa ceva ar fi exact stilul lui.

I-am surprins privirea lui Rhys. „Ce este de făcut?”

Rhys mă mângâie cu degetul mare pe dosul mâinii.

— El ştie că vom veni.

— Aş zice că presupune destule despre cât de mult ne pasă de oameni, rosti Helion.

Keir păru înclinat să confirme, dar alese cu înţelepciune să tacă.

Rhys ridică din umeri.

— Probabil a interpretat punerea pe primul loc a siguranţei lui Elain drept dovadă că surorile Archeron sunt importante aici. El crede că ne vor convinge să ne mişcăm fundurile într-acolo, probabil pe un câmp de luptă cu puţine avantaje, unde am putea fi anihilaţi.

— Deci nu o vom face? se încruntă Tarquin.

— Bineînţeles că o vom face, spuse Rhys, îndreptându-se de spate şi ridicându-şi bărbia. Vom fi copleşiţi numeric şi extenuaţi şi nu se va termina bine. Dar asta nu are nimic de-a face cu partenera mea sau cu surorile ei. Zidul a căzut. Nu mai există. Este o lume nouă, iar noi trebuie să hotărâm cum să-i punem capăt celei vechi şi cum să o luăm de la început. Trebuie să decidem dacă o vom face permiţând ca aceia care nu se pot apăra să fie măcelăriţi. Dacă suntem astfel de persoane. Nu regate individuale. Noi, ca popor *Fae*. Îi lăsăm singuri pe oameni?

— Atunci, vom muri cu toţii, spuse Helion.

— Bun, spuse Cassian, aruncând o privire spre

Nesta. Dacă îmi voi da viaţa apărându-i pe cei care au cea mai mare nevoie de asta, atunci voi considera că e o moarte care merită.

Lordul Devlon, pentru prima dată, dădu aprobator din cap. M-am întrebat dacă şi Cassian observă, dacă îi păsa. Chipul lui nu dezvălui nimic, fiind concentrat doar asupra surorii mele.

— Şi eu, spuse Tarquin.

Kallias se uită la Viviane, care îi zâmbea tristă. Am văzut că regreta timpul pe care îl pierduseră, dar Kallias spuse:

— Va trebui să plecăm până mâine, dacă vrem să avem o şansă de a opri măcelul.

— Mai curând, spuse Helion, zâmbind strălucitor. Peste câteva ore. El făcu semn din bărbie spre Rhys. Îţi dai seama că oamenii vor fi măcelăriţi înainte de a ajunge acolo.

— Nu şi dacă putem acţiona mai repede, am spus eu, rotindu-mi umerii încă rigizi şi dureroşi, dar care se vindecau repede.

Toţi ridicară din sprâncene.

— În seara asta, am spus eu. Cei care putem ne vom teleporta în patria oamenilor, în oraşe, şi-i vom scoate pe cât de mulţi posibil înainte de răsărit.

— Şi unde îi vom lăsa? întrebă Helion.

— În Velaris.

— Este prea departe să ne teleportăm, şopti Rhys, studiind harta din faţa noastră.

Tarquin atinse uşor harta cu degetul, acolo unde era teritoriul lui.

— Atunci, aduceţi-i în Adriata! O voi trimite înapoi pe Cresseida – ca să îi supravegheze.

— Vom avea nevoie de toată puterea de care dispunem ca să luptăm cu Hybernul, spuse Kallias precaut. Să o risipim teleportând oameni…

— Nu este nicio risipă, am spus eu. O singură viaţă poate schimba lumea. Unde aţi fi fost cu toţii dacă cineva ar fi considerat, la un moment dat, că salvarea vieţii mele era o pierdere de vreme? Am arătat spre Rhys. Dacă *el* ar fi considerat că a-mi salva viaţa la Poalele Muntelui era o pierdere de timp? Chiar dacă sunt doar douăzeci de familii sau zece… Nu este o risipă. Nu pentru mine sau pentru tine.

Viviane îi aruncă o privire tăioasă, încruntată şi mustrătoare partenerului ei, iar Kallias avu bunul-simţ să mormăie o scuză.

Apoi Amren spuse din spatele nostru, intrând prin clapele cortului:

— Sper că aţi votat cu toţii să înfruntaţi Hybernul în luptă.

Rhys ridică o sprânceană.

— Am făcut-o. De ce?

Amren lăsă Cartea pe masă cu un zgomot surd.

— Deoarece vom avea nevoie să-i distragem astfel. Ea îmi zâmbi din nou sever. Trebuie să ajungem la Cazan, fato! *Toată lumea!*

Iar eu am ştiut că nu se referea la Marii Lorzi, ci mai degrabă la noi patru – cele care fuseserăm Create. Eu, Amren… şi surorile mele.

— Ai găsit o cale de a-l opri? întrebă Tarquin.

Bărbia ascuţită a lui Amren se înălţă când dădu din cap.

— Şi mai bine. Am găsit o cale prin care să

opresc toată armata.

Capitolul 67

Trebuia să avem acces la Cazan ca să îl putem atinge împreună.

Singură, încercarea aproape mă ucisese. Dar împreună cu celelalte Create… Puteam suporta puterea lui mortală.

Dacă l-am fi controlat, dintr-o singură mişcare, am fi putut să-i exploatăm puterea ca să-l oprim pe rege, să-i oprim armata, ștergându-i astfel de pe faţa pământului.

Amren găsise vraja prin care să facă asta chiar acolo unde afirmase Suriel că ar fi fost ascunsă în Carte. Decât să anulăm puterile Cazanului… l-am fi ucis pe cel care îl controla. *Şi* toată armata lui.

Dar mai întâi trebuia să găsim Cazanul, iar cu cele două armate pregătite de luptă…

Am fi acţionat doar când măcelul ar fi atins apogeul, când Hybernul ar fi putut fi distras de haos. Asta dacă nu plănuise el să folosească pe câmpul de luptă Cazanul.

Ceea ce era foarte probabil.

Nu aveam nicio şansă să ne infiltrăm din nou în tabăra de război – nu după ce o furasem pe Elain. Aşadar, trebuia să aşteptăm până ce am fi intrat în capcana pe care ne-o întinsese, până ce-am fi ocupat poziţiile dezavantajoase pe câmpul de luptă ales de el şi am fi sosit extenuaţi din luptele dinainte, din cauza drumului până acolo. Extenuaţi de teleportarea familiilor umane din calea lui.

Ceea ce am şi făcut. În noaptea aceea, oricine

se putea teleporta... Împreună cu Rhysand, m-am întors în vechiul meu sat.

M-am dus la casele unde lăsasem cândva aur, ca femeie muritoare.

La început, nu mă recunoscură, dar apoi îşi dădură seama cine eram.

Rhys le intră uşor în minte şi îi linişti cât eu le-am explicat ce mi se întâmplase, ce urma să aibă loc şi ce trebuia să facem.

Ei nu avură timp să-şi ia prea multe lucruri. Şi toţi tremurară când i-am dus în cealaltă parte a lumii, în pădurea caldă şi luxuriantă de lângă Adriata, Cresseida aşteptându-ne deja cu mâncare şi o mică armată de servitori ca să-i ajute şi să-i organizeze.

A doua familie nu ne crezu, spunând că era trucul vreunui spiriduş. Rhys încercă să le controleze mintea, dar panica oamenilor era prea profundă, iar ura lor prea reală.

Voiau să rămână.

Rhys nu le mai dădu de ales după aceea şi-i teleportă pe toţi. Încă ţipau când i-am lăsat în pădurea aceea, înconjuraţi de alţi oameni, însoţitorii noştri teleportându-i pe noii sosiţi pentru a-i înregistra şi calma.

Aşadar, am continuat. Din casă în casă. De la o familie la alta, teleportându-i pe toţi din calea Hybernului toată noaptea, alături de toţi Marii Lorzi din armata noastră şi de orice comandant sau nobil care avea darul şi puterea.

Până când am obosit, până când un mic oraş al oamenilor luă fiinţă în pădurea văratică. Până când Rhys îşi epuiză puterea şi abia se putu teleporta

din nou în cortul nostru, unde el adormi înainte să pună capul pe pernă, cu aripile întinse pe pat.

Făcuse prea mult efort; se bazase prea mult pe puterea lui.

L-am urmărit dormind, numărându-i respiraţiile.

Toţi ştiam că nu ar fi evitat lupta.

Poate asta i-ar fi inspirat pe alţii să lupte, dar… Ştiam. Partenerul meu, familia mea… ei ar fi luptat, ne-ar fi câştigat timp cu vieţile lor în timp ce Amren, surorile mele şi cu mine am fi încercat să oprim Cazanul. Unii aveau să moară înainte să ajungem la el.

Iar ei erau dispuşi să o facă. Dacă se temeau, nu se dădeau de gol.

I-am dat părul transpirat al lui Rhys de pe frunte.

Ştiam că ar fi dat totul înainte ca vreunul dintre noi să se ofere să o facă. Ştiam că ar fi încercat.

Nevoia de a se sacrifica şi de a proteja era o parte din el, tot aşa cum erau şi membrele sale. Dar nu l-aş fi lăsat să o facă, nu fără să încerc şi eu.

Amren nu spusese nimic despre Bryaxis în discuţiile noastre de mai devreme. Păruse să fi uitat de asta, dar noi tot aveam o luptă de purtat a doua zi, iar dacă Bryaxis ar fi putut trage de timp pentru prietenii mei şi Rhys cât aş fi căutat Cazanul… Dacă aş fi putut să le asigur cea mai mică şansă de supravieţuire… Atunci ar fi putut s-o facă şi Cioplitorul de Oase.

Nu-mi păsa de costuri sau de riscuri. Nu când mă uitam la partenerul meu care dormea, la

extenuarea de pe chipul său.

El făcuse destule, iar dacă asta m-ar fi distrus, m-ar fi înnebunit, m-ar fi sfâşiat... A doua zi, cu Cazanul, Amren nu ar fi avut nevoie decât de prezenţa mea, de trupul meu. Dacă ar fi trebuit să plătesc orice alt preţ pentru a le cumpăra o mică şansă la supravieţuire... L-aş fi plătit cu bucurie. L-aş fi înfruntat.

Aşa că mi-am adunat ultimele puteri şi m-am teleportat spre nord, în Regatul Coşmarurilor.

În adâncul muntelui, era o scară în spirală care conducea doar într-un singur loc: într-o cameră din apropierea celui mai înalt pisc. Asta aflasem în timpul cercetărilor mele.

Am rămas la baza scării, ridicându-mi privirea spre obscuritatea de nepătruns, respiraţia aburindu-se în faţa mea.

O mie de trepte: atâtea stăteau între mine şi Ouroboros, Oglinda începuturilor şi a Sfârşiturilor.

„Doar tu poţi decide ce te distruge, Distrugătoare a Blestemului! Doar tu”.

Am aprins o sferă de lumină fae deasupra capului şi am început să urc.

Capitolul 68

Nu m-am aşteptat la zăpadă sau la lumina lunii.

Camera trebuie să fi fost sub palatul din piatra lunii – coloanele din piatră dură conducând afară, întâmpinând troienele şi lumina lunii.

Am scrâşnit din dinţi din cauza frigului, vântul şuierând prin crăpături ca lupii care urlau pe

versantul din depărtare.

Zăpada strălucea pe ziduri şi podea, şerpuind pe cizmele mele cu rafalele de vânt. Razele lunii pătrundeau înăuntru destul de mult încât mi-am stins sfera de lumină, scăldând toată camera în nuanţe albastre şi argintii.

Iar acolo, pe zidul îndepărtat şi acoperit cu zăpadă al camerei, în rama ei de bronz…

Ouroboros.

Era doar un disc mare şi rotund. Mai înalt. Iar metalul care o înconjura fusese modelat după un şarpe imens, oglinda fiind prinsă în interiorul lui când îşi devora propria coadă.

Sfârşitul şi începutul.

Din partea cealaltă a camerei, din pricina zăpezii… nu am văzut ce era înăuntru.

M-am forţat să fac un pas înainte şi încă unul.

Oglinda era neagră ca noaptea şi totuşi… clară.

M-am văzut apropiindu-mă. Am văzut braţul pe care-l ridicasem împotriva vântului şi a zăpezii, expresia crispată a chipului meu. Extenuarea.

M-am oprit la trei paşi distanţă. Nu am îndrăznit să o ating.

Mă vedeam doar pe mine şi nimic altceva.

M-am uitat cu atenţie la oglindă, căutând *ceva…* să apăs sau să ating cu magia mea, dar nu am văzut decât capul şarpelui cu botul larg deschis, gheaţa strălucindu-i pe colţi.

Am tremurat de frig, frecându-mi braţele. Reflexia mea făcu la fel.

— Hei! am şoptit eu.

Nu era nimic.

Mâinile mă usturau de frig.

De aproape, suprafaţa lui Ouroboros era ca o mare gri şi calmă. Netulburată. Adormită.

Dar în colţul superior – era mişcare.

Nu, nu era o mişcare în oglindă, ci în spatele meu.

Nu eram singură.

Coborând de pe zidul acoperit de zăpadă, o bestie mare cu gheare, solzi, blană şi dinţi sfâşietori se apropia de podea. Spre mine.

Am respirat regulat. Nu i-am permis – orice ar fi fost – să simtă nicio urmă de frică. Poate era vreun paznic al acestui loc, vreo creatură care se strecurase printre crăpături…

Labele-i imense erau aproape silenţioase pe podea, blana care le acoperea fiind un amestec de negru şi auriu. Nu era o bestie menită să vâneze în munţii aceştia. Cu siguranţă, nu cu creasta de solzi negri de pe spate. Iar ochii mari şi strălucitori…

Nu am avut timp să observ ochii gri-albaştri când bestia păşi.

M-am întors cu pumnalul illyrian în mâna îngheţată, aplecându-mă şi ţintind în sus – spre inimă.

Dar nu urmă niciun impact. Doar zăpadă, frig şi vânt.

Nu era nimic în faţa mea şi nici în spatele meu.

Nicio urmă de labă pe zăpadă.

M-am întors spre oglindă.

În locul în care mă aflasem… era acum acea bestie, coada-i solzoasă legănându-se prin zăpadă.

Mă urmărea.

De fapt, nu mă urmărea, ci se uita la mine, la

reflexia mea.

La ce mi se ascundea pe sub piele.

Cuţitul zăngăni pe pietre şi zăpadă, iar eu m-am uitat în oglindă.

*

Cioplitorul de Oase stătea rezemat de zid când am intrat în celula lui.

— Fără însoţitori de data asta?

Eu doar l-am fixat cu privirea pe băiatul acela, pe fiul meu.

Şi pentru prima dată, Cioplitorul păru să încremenească şi să amuţească.

— Ai recuperat-o, şopti el.

M-am uitat spre un colţ al celulei lui, unde Ouroboros apăru, încă plină de zăpadă şi de gheaţă. Puteam să o invoc oricând şi oriunde îmi doream.

— Cum?

Cuvintele erau încă lucruri străine, ciudate.

Corpul în care mă întorsesem… era şi el ciudat.

Limba îmi era uscată ca hârtia când am spus:

— M-am uitat.

— Şi ce ai văzut?

Cioplitorul se ridică în picioare.

M-am scufundat un pic în corpul meu. Doar cât să schiţez un zâmbet.

— Asta nu te priveşte.

Deoarece oglinda… îmi arătase atât de multe lucruri.

Nu ştiam cât timp trecuse. Timpul fusese altul în oglindă.

Dar chiar şi câteva ore ar fi putut fi prea multe…

I-am arătat uşa.

— Ai oglinda. Acum, fă-ţi treaba! Lupta aşteaptă.

Cioplitorul de Oase privi când la mine, când la oglindă şi zâmbi.

— Va fi plăcerea mea.

Iar felul în care o spuse… Eram epuizată, sufletul nou îmi tremura şi totuşi l-am întrebat:

— La ce te referi?

Cioplitorul îşi netezi hainele.

— Nu prea îmi trebuie, spuse el, gesticulând spre oglindă. Dar ţie ţi-a trebuit.

Am clipit încet.

— Voiam să văd dacă meriţi să fii ajutată, continuă Cioplitorul. Rareori se întâmplă ca o persoană să înfrunte ce este cu adevărat şi să nu fugă de asta, să nu fie distrusă. Asta le arată Ouroboros tuturor celor care se uită în ea: cine sunt, fiecare centimetru păcătos şi josnic. Unii se uită şi nici măcar nu îşi dau seama că *ei* sunt groaza pe care o văd, chiar dacă groaza îi înnebuneşte. Alţii intră şi, în schimb, sunt distruşi de mica şi jalnica fiinţă pe care o găsesc. Dar tu… Da, eşti într-adevăr o raritate. Aş putea risca să plec de aici doar pentru asta.

O furie clocotitoare începu să umple golurile lăsate de ceea ce văzusem în oglindă.

— Voiai să vezi dacă sunt *vrednică?*

Voia să vadă dacă oamenii nevinovaţi *meritau* să fie ajutaţi.

El dădu aprobator din cap.

— Da. Şi eşti. Iar acum te voi ajuta.

M-am gândit dacă să-l lovesc în faţă cu uşa celulei, însă i-am zis încet:

— Fie! M-am apropiat de el şi nu m-am temut când l-am apucat pe Cioplitorul de Oase de mâna rece. Atunci, să începem!

Capitolul 69

Soarele răsări, poleind ceaţa joasă care şerpuia peste câmpiile din tărâmul muritorilor.

Hybernul distrusese totul din Regatul Primăverii până la câţiva kilometri de mare, inclusiv satul meu.

Nu rămăsese nimic în afară de cenuşa fumegândă şi piatră spartă când am trecut pe acolo.

Iar casa tatălui meu… o treime mai era în picioare, restul fiind distrus. Ferestrele erau sparte, iar pereţii crăpaţi până la fundaţie.

Grădina lui Elain fusese călcată în picioare, transformându-se într-o groapă de noroi. Stejarul înalt din apropiere de marginea proprietăţii, unde îi plăcea Nestei să stea la umbră şi să privească terenurile noastre, fusese ars.

Era un atac personal. Ştiam asta. Cu toţii o ştiam. Regele ordonase să ni se ucidă animalele. Luaserăm câinii şi caii cu o noapte înainte, împreună cu servitorii şi familiile lor. Dar bogăţiile şi lucrurile personale fuseseră furate sau distruse.

Faptul că Hybernul nu zăbovise ca să distrugă ce mai rămăsese în picioare din acea casă, îmi spuse Cassian, sugera că nu voia să îl ajungem

prea mult din urmă. Avea să-şi stabilească avantajul – să aleagă câmpul de luptă potrivit. Nu ne îndoiam că satele goale găsite în calea lui îl înfuriau pe rege. Şi erau destule oraşe şi sate la care nu ajunseserăm la timp pentru că ne-am grăbit.

Cu o armată ca a noastră, formată din soldaţi atât de diferit instruit şi cu atât de mulţi lideri care dădeau ordine, era o ispravă mai uşor de făcut teoretic decât practic.

Illyrienii erau ţâfnoşi – răzvrătiţi, chiar şi sub comanda strictă a Lordului Devlon. Enervaţi că trebuia să îi aşteptăm pe ceilalţi, că nu puteam să zburăm pur şi simplu şi să interceptăm Hybernul, să-i oprim înainte să poată alege câmpul de luptă.

În trei ore, l-am surprins pe Cassian certându-se cu doi căpitani diferiţi – l-am urmărit încredinţându-le soldaţilor nemulţumiţi sarcina de a trage căruţele cu provizii, luându-le onoarea de a fi în primele rânduri. De îndată ce ceilalţi văzură că vorbea serios şi că fiecare ameninţare era adevărată… plângerile încetară.

Keir şi Aducătorii întunericului îl urmăriră şi ei pe Cassian şi fură destul de înţelepţi să nu-şi arate sau să-şi verbalizeze nemulţumirile şi să-şi continue marşul, armura lor strălucitoare devenind din ce în ce mai murdară, cu fiecare kilometru.

În timpul scurtei pauze din miezul zilei pe o pajişte întinsă, Nesta şi cu mine ne-am urcat într-una dintre căruţele cu coviltir care cărau provizii ca să ne schimbăm în hainele de piele illyriene. Când am ieşit, Nesta îşi puse chiar şi un cuţit la şold la insistenţele lui Cassian, deşi recunoscuse că, de

vreme ce nu fusese antrenată, era la fel de probabil să se rănească singură, şi chiar şi pe altcineva.

Elain… Ea ne aruncase o privire în ierburile care se legănau în faţa căruţei, cu picioarele şi alte părţi la vedere, şi roşise. Viviane interveni, oferindu-i o ţinută din Regatul Iernii, mai puţin scandaloasă: pantaloni de piele, dar asortaţi cu o jachetă albastră şi lungă până la coapse, cu blană albă pe marginea gulerului. La căldură, hainele ar fi fost insuportabile, dar Elain era destul de mulţumită încât nu se plânse când am ieşit din nou din căruţa acoperită şi îi găsi pe însoţitorii noştri aşteptând. Ea refuză totuşi cuţitul pe care i-l dădu Cassian.

Se făcu albă ca moartea când îl văzu.

Azriel, care încă şchiopăta, abia îl dădu la o parte pe Cassian şi-i întinse altă armă.

— Acesta este Povestitorul-Adevărului, îi spuse el încet. Nu îl voi folosi azi, deci vreau să-l foloseşti tu.

Aripile i se vindecaseră, iar acum îi erau acoperite de cicatrice lungi şi subţiri. Încă nu erau destul de puternice, îl avertizase Madja, încât să zboare azi.

Cearta cu Rhys din dimineaţa asta fusese rapidă şi brutală: Azriel insistase că *putea* zbura – lupta cu legiunile, aşa cum plănuiseră. Rhys şi Cassian refuzaseră. Azriel ameninţase să intre în umbre şi să lupte oricum. Rhys îi spusese simplu că, dacă ar fi încercat măcar, l-ar fi înlănţuit pe Azriel de un copac.

Iar Azriel… se domolise doar după ce Mor

intrase în cort şi îl implorase – îl *implorase* cu lacrimi în ochi. El fusese de acord doar să asculte şi să fie atent, fără să se implice.

Iar acum, stând în iarba foşnitoare a poienii în armura illyriană, cu toate cele şapte pietre Siphon strălucind…

Elain căscă ochii la cuţitul cu mâner de obsidian din mâna lui Azriel, la runele de pe teaca neagră.

— Nu m-a dezamăgit niciodată, spuse Îmblânzitorul Umbrelor, soarele de la miezul zilei fiind devorat de cuţitul negru. Unii oameni spun că este magic şi că îşi va lovi mereu ţinta. El îi luă uşor mâna şi-i apăsă mânerul cuţitului legendar în palmă. Te va servi cu succes.

— Eu… nu ştiu cum să îl folosesc…

— Mă voi asigura că nu vei fi nevoită, am spus eu, iarba scârţâind când m-am apropiat.

Elain îmi cântări cuvintele… şi strânse încet cuţitul.

Cassian se uită mirat la Azriel şi m-am întrebat cât de des îşi împrumutase cuţitul…

„Niciodată, spuse Rhys din locul în care-şi termină de fixat armele, rezemat de căruţă. Nu l-am văzut niciodată pe Azriel să lase pe altcineva să atingă cuţitul”.

Elain îşi ridică privirea spre Azriel care încă mai ţinea cuţitul, ochii lor întâlnindu-se.

Am văzut tabloul în minte: puiul minunat de căprioară în spatele căreia înflorea primăvara vibrantă stând în faţa Morţii, umbrele şi groaza pândind peste umărul său. Lumină şi întuneric, spaţiul dintre cele două trupuri fiind un amestec al

celor două. Singura punte de legătură… fiind cuţitul.

„Să-l pictezi când ajungem acasă”.

„Băgăciosule!”

M-am uitat peste umăr la Rhys, care se apropie de micul nostru cerc din iarbă. Era mai palid la faţă decât de obicei, încordarea ridându-i marginile gurii. Iar eu mi-am dat seama că nu voi mai avea o ultimă noapte cu el. Seara trecută fusese ultima seară, iar noi ne-o petrecuserăm teleportându-i pe oameni…

„Nu gândi aşa! Nu te duce la luptă crezând că nu vei scăpa!” Privirea îi era tăioasă. Fermă.

Am început să respir greoi. „Ăsta este ultimul nostru răgaz când mai putem discuta între noi”.

Deoarece această parte finală a marşului pe care urma să-l facem… urma să ne ducă direct pe câmpul de luptă.

Rhys ridică o sprânceană. „Atunci ai vrea să ne urcăm în căruţa aia câteva minute? Este puţin înghesuită cu armele şi proviziile, dar cred că pot să mă descurc”.

Ne-am amuzat amândoi. L-am luat de mână, dându-mi seama că toţi ceilalţi vorbeau încet, Mor venind, între timp, îmbrăcată cu armura neagră, iar Amren… era şi ea în hainele de piele illyriene. Erau atât de mici că probabil fuseseră croite pentru un copil.

„Nu îi spune, dar chiar aşa a fost”.

Am schiţat un zâmbet. Rhys se uită la noi toţi, adunaţi cumva aici pe câmpia înverzită scăldată de soare, fără să ni se ordone. Familia noastră – regatul nostru. Regatul Visurilor.

Toţi amuţiră.

Rhys se uită pe rând în ochii tuturor, chiar şi în ai surorilor mele, atingându-mi dosul palmei cu mâna.

— Vreţi să auziţi discursul inspirator sau pe cel trist? întrebă el.

— Îl vrem pe cel adevărat, spuse Amren.

Rhys îşi îndreptă umerii, strângându-şi elegant aripile la spate.

— Cred că totul se întâmplă cu un motiv. Fie că este hotărât de Mamă, de Cazan sau de vreun fel de tapiserie a Sorţii, nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Dar sunt recunoscător pentru asta, orice ar fi. Recunoscător că v-a adus pe toţi în viaţa mea. Dacă nu ar fi făcut-o... probabil că aş fi devenit la fel de îngrozitor ca ticălosul pe care îl vom înfrunta azi. Dacă nu aş fi întâlnit un illyrian pe cale să devină războinic, îi spuse el lui Cassian, nu aş fi cunoscut adevărata profunzime a puterii, a rezistenţei, a onoarei şi a loialităţii. Ochii lui Cassian străluciră. Dacă nu aş fi întâlnit un Îmblânzitor al Umbrelor, nu aş fi ştiut că familia pe care ţi-o alegi este cea care contează, nu cea în care te-ai născut, îi zise Rhys lui Azriel. Nu aş fi ştiut ce înseamnă să speri cu adevărat, chiar dacă lumea îţi spune să disperi. Azriel îşi înclină capul în semn de mulţumire.

Mor plângea deja când Rhys îi vorbi.

— Dacă nu aş fi întâlnit-o pe vara mea, nu aş fi aflat că poate fi lumina chiar şi în cel mai întunecat iad. Că bunătatea poate prospera în mijlocul cruzimii.

Ea îşi şterse lacrimile şi dădu din cap.

Am aşteptat ca Amren să-i dea o replică, dar ea doar aştepta.

Rhys îşi îndreptă privirea către ea.

— Dacă nu aş fi întâlnit un monstru micuţ care adună nestemate mai feroce decât un dragon de foc… Toţi am râs uşor când l-am auzit. Rhys schiţă un zâmbet. Propria putere m-ar fi mistuit demult.

Rhys îmi strânse mâna când se uită în sfârşit la mine.

— Şi dacă nu aş fi întâlnit-o pe partenera mea…

Rămase fără cuvinte când lăcrimă.

„Te-aş mai fi aşteptat încă cinci sute de ani. O mie de ani. Iar dacă acesta a fost tot timpul pe care l-am avut împreună… Aşteptarea a meritat”, îmi spuse prin legătură.

El îmi şterse lacrimile care îmi alunecau pe faţă.

— Cred că totul s-a întâmplat exact aşa cum trebuia să se întâmple… ca să vă pot întâlni.

Îmi mai şterse o lacrimă sărutând-o, iar apoi le spuse surorilor mele:

— Nu ne ştim de mult timp, dar trebuie să cred că şi voi aţi fost aduse aici, în familia noastră, cu un motiv. Şi poate că azi vom afla de ce.

El îi studie din nou pe toţi şi-i întinse mâna lui Cassian, care o apucă şi o întinse pe a lui spre Mor. Apoi Mor o întinse pe a ei către Azriel, Azriel i-o dădu pe a sa lui Amren, iar ea i-o dădu Nestei, care-i întinse o mână lui Elain. Iar Elain mă luă pe mine de mână. Acum, toţi eram uniţi.

— Vom merge pe câmpul de luptă şi vom accepta Moartea doar când va veni să ne ducă pe

lumea cealaltă, spuse Rhys. Vom lupta pentru viaţă, pentru supravieţuire, pentru viitorul nostru. Dar dacă tapiseria Sorţii, Cazanul sau Mama au hotărât că nu vom ieşi azi de pe câmp... Bărbia i se ridică. Marea bucurie şi onoare a vieţii mele a fost să vă cunosc. Să fiţi familia mea. Şi sunt recunoscător – mai mult decât pot spune – că mi s-a oferit acest timp împreună cu voi.

— Şi noi îţi suntem recunoscători Rhysand, spuse încet Amren. Mai mult decât ştii.

Rhys îi schiţă un zâmbet când ceilalţi confirmară în şoaptă.

El mă strânse din nou de mână când rosti:

— Atunci, să mergem şi să facem Hybernul foarte nerecunoscător că ne-a întâlnit.

*

Am simţit mirosul mării cu mult înainte de a vedea câmpul de luptă. Hybernul alesese bine.

Un câmp mare şi înverzit se întindea până la ţărm. La doi kilometri, spre continent, îşi poziţionase armata.

Aceasta se undui, o masă întunecată răspândindu-se către orizontul estic. Poalele stâncoase ale dealurilor se ridicau în spatele lui – o parte din armata sa fiind postată şi acolo. Într-adevăr, până şi câmpia părea să se încline în sus, spre est.

Am zăbovit lângă Rhysand în vârful colinei vaste de deasupra câmpiei, surorile mele, Azriel şi Amren rămânând la mică distanţă în urmă. În plan îndepărtat, în liniile din faţă, Helion, strălucitor în

armura aurie şi cu o mantie roşie care flutura, dădu ordinul de oprire. Armatele se supuseră, mişcându-se în poziţiile deja alese.

Totuşi armata pe care o înfruntam… aştepta pregătită.

Erau atât de mulţi! Ştiam fără să număr că eram copleşiţi numeric.

Cassian ateriză din cer, cu chipul împietrit, toate pietrele-i Siphon mocnind când traversă platoul colinei în câţiva paşi.

— Ticălosul a ocupat tot terenul înalt şi a profitat de toate avantajele pe care le-a găsit. Dacă vrem să-i punem pe fugă, va trebui să-i alergăm în sus, pe dealuri, lucru pe care, fără îndoială, l-a luat deja în calcul, cu multe surprize pentru noi.

La distanţă, câinii-naga începură să mârâie şi să urle de foame.

— Cât timp crezi că avem? întrebă Rhys.

Cassian îşi încleştă maxilarul şi se uită la surorile mele. Nesta îl urmărea cu atenţie. Elain supraveghea armata de pe mica noastră colină, cu chipul alb de groază.

— Avem cinci Mari Lorzi, iar el este doar unul singur. Voi toţi aţi putea să ne protejaţi un timp. Dar s-ar putea să nu fie în interesul nostru să vă epuizăm astfel. El va avea şi scuturi, şi Cazanul. A fost destul de precaut să nu ne arate până acum cât de puternic este. Nu mă îndoiesc totuşi că suntem pe cale să aflăm.

— Probabil că va folosi vrăji, am spus eu, amintindu-mi că el o antrenase pe Amarantha.

— Asigură-te că Helion este atent, spuse Azriel,

şchiopătând lângă Rhys. Şi Thesan.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi zise Rhys lui Cassian.

Cassian măsură din priviri armata nesfârşită a Hybernului, apoi pe a noastră.

— Să spunem că va decurge prost, că scuturile vor fi distruse, că va fi dezordine şi el va apela la Cazan… Câteva ore.

Am închis ochii. În acest timp, trebuia să traversez câmpul din faţa noastră, să aflu unde ţinea Cazanul şi să-l opresc.

— Umbrele mele îl caută, îmi spuse Azriel, citindu-mi chipul când am deschis ochii.

Maxilarul i se încordă la acele cuvinte. El ar fi trebuit să-l caute personal. Îşi înfoie şi-şi întinse aripile ca şi când le-ar fi testat.

— Dar protecţiile sunt puternice – fără îndoială, întărite de rege, după ce ai trecut prin ele în tabără. S-ar putea să fii nevoită să mergi pe jos. Aşteaptă ca măcelul să devină haotic.

Cassian îşi înclină capul şi îi spuse lui Amren:

— Vei afla când.

Ea dădu repede din cap, încrucişându-şi braţele. M-am întrebat dacă îşi luase rămas-bun de la Varian.

Cassian îl bătu pe umăr pe Rhys.

— La ordinul tău, vom trimite illyrienii pe cer. Vom înainta la semnalul tău după aceea.

Rhys dădu distras din cap, cu atenţia încă fixată asupra armatei copleşitoare.

Cassian se îndepărtă un pas, dar se uită înapoi la Nesta, al cărei chip era dur ca granitul. El deschise gura, dar păru să hotărască să nu spună

ce avea de gând. Sora mea tăcu în timp ce Cassian ţâşni spre cer cu o bătaie puternică a aripilor. Totuşi îi urmări zborul până ce nu mai fu decât un punct întunecat.

— Pot lupta pe jos, îi spuse Azriel lui Rhys.

— Nu.

Judecând după tonul acela, nu avea cum să-l contrazică.

Azriel păru să se gândească la asta, dar Amren scutură din cap în semn de avertisment, iar el se retrase, umbrele învăluindu-i degetele.

În linişte, am urmărit cum armata noastră se aşează în rânduri ordonate. I-am urmărit pe illyrieni ridicându-se pe cer la ordinul tăcut al lui Rhys transmis lui Cassian, formând rânduri similare deasupra. Pietrele Siphon licăriră colorat, iar scuturile, şi cele magice, şi cele metalice, se ridicară. Pământul se cutremură la fiecare pas spre linia de demarcaţie.

„Dacă Hybernul îmi detectează puterea, mă va simţi furişându-mă pe câmpul de luptă”, îmi zise Rhys în minte.

Ştiam ce sugera. „Este nevoie de tine aici. Dacă dispărem amândoi, el îşi va da seama”.

Făcu o pauză. „Ţi-e frică?”

„Ţie îţi este?”

Ochii lui violeţi îi surprinseră pe ai mei. Atât de puţine stele străluceau în ei.

— Da, şopti el.

„Nu pentru mine. Pentru voi toţi”.

Tarquin dădu un ordin departe, în faţă, iar armata noastră unită se opri, ca o bestie puternică. Regatul Verii, al Iernii, al Zilei, al Răsăritului şi al

Nopţii – armata fiecărui regat se diferenţia clar în funcţie de culoare şi armură, de spiriduşii care luptaseră alături de Marii Spiriduşi, eterici şi mortali. Una dintre legiunile de peregryni ale lui Thesan zbură în rând în spatele illyrianilor, armura lor aurie strălucind în contrast cu negrul armatei noastre.

Nici urmă de Beron sau Eris – nicio ştire dacă Regatul Toamnei venea să ne ajute. Sau despre Tamlin.

Dar armata Hybernului nu înainta. Soldaţii ar fi putut la fel de bine să fie statui. Ştiam că staţionau mai mult ca să ne descurajeze.

— Mai întâi magia, îi explica Amren Nestei. Ambele tabere vor încerca să doboare scuturile din jurul armatelor.

De parcă i-ar fi răspuns, o făcură. Magia mea se zvârcoli când Marii Lorzi – în afară de Rhysand – îşi dezlănţuiră puterea.

El îşi păstra puterea pentru momentul în care scuturile ar fi căzut. Nu mă îndoiam că Hybernul făcea acelaşi lucru de partea cealaltă a câmpului.

Scuturile şovăiră de ambele părţi. Unii muriră. Nu mulţi, ci câţiva. Magia lucra împotriva magiei – pământul se cutremură, iarba dintre armate se ofili şi se transformă în cenuşă.

— Am uitat cât de plictisitoare este partea asta, mormăi Amren.

Rhys îi aruncă o privire seacă, dar se îndreptă spre marginea micii noastre coline ca şi când ar fi simţit că remiza urma să înceteze curând. El avea să dea o lovitură puternică şi devastatoare armatei în clipa în care scuturile celorlalţi ar fi cedat. Un

adevărat val de putere întunecată. Pe lângă corp, îşi strânse pumnii.

În stânga mea, pietrele Siphon ale lui Azriel străluciră, pregătindu-se să dezlănţuie o explozie care să o urmeze pe cea a lui Rhysand. Poate că nu era în stare să lupte, dar îşi putea folosi puterea de aici.

Am venit lângă Rhys. În faţă, ambele scuturi se clătinară în sfârşit.

— Nu ţi-am dat un cadou de împerechere, am spus eu.

Rhys supraveghea lupta din faţă. Puterea lui vui sub noi, clocotind din inima întunecată a lumii.

Curând. Era o chestiune de câteva clipe. Inima îmi bătea cu putere, transpiraţia apărându-mi pe frunte – nu doar din cauza căldurii verii, acum concentrate pe câmp.

— M-am tot gândit, am continuat eu, la ce să-ţi iau.

Rhys îşi îndreptă atât de încet privirea spre mine. Doar un abis de putere i se citea în ochi, acoperind stelele.

I-am zâmbit, scăldându-mă în puterea aceea, şi i-am trimis mental o imagine.

A coloanei mele, acum tatuate de la bază până la ceafă, cu cele patru faze ale lunii. Şi o mică stea în mijlocul lor.

— Trebuie să recunosc că darul acesta de împerechere este, probabil, pentru *amândoi,* i-am spus eu când căscă ochii.

Scutul Hybernului căzu. Magia mea izbucni din mine, spintecând lumea şi dezvăluind strălucirea pe care o ascundeam de câteva ore.

În faţa primei noastre linii apăru un nor întunecat, zvârcolindu-se şi răsucindu-se pe loc.

— Pe toţi zeii! şopti Azriel tocmai când silueta unui mascul apăru lângă fumul negru şi rotitor.

— Ai recuperat oglinda Ouroboros, şopti Rhys.

Deoarece în faţa Hybernului se aflau Cioplitorul de Oase şi cuibul viu de umbre, care era Bryaxis, primul fiind prins şi eliberat de mine într-un corp Fae, în noaptea trecută. Ambii au fost obligaţi să se supună târgului, acum tatuat pe spatele meu.

— Da.

El mă studie din cap până în picioare, vântul agitându-i părul negru-albăstrui, când mă întrebă încet:

— Ce ai văzut?

Hybernul se agita, soldaţii evaluând frenetic ce vedeau în faţa lor. Cioplitorul alesese forma unui tânăr soldat illyrian. Bryaxis rămase în întunericul care îl împresura, tapiseria însufleţită pe care avea să o utilizeze ca să dezvăluie coşmarurile victimelor sale.

— Pe mine, am spus eu în cele din urmă. M-am văzut pe mine.

Era, poate, singurul lucru pe care nu i l-aş fi arătat niciodată. Nimănui. Cum mă ghemuisem, mă înfuriasem şi plânsesem. Cum vomitasem, şi ţipasem, şi zgâriasem oglinda. Cum lovisem cu pumnii în ea. Iar apoi mă ghemuisem, tremurând la fiecare lucru îngrozitor şi egoist pe care îl văzusem în acel monstru – în mine. Dar continuasem să privesc. Nu mă uitasem în altă parte.

Şi, după ce mă oprisem din tremurat, studiasem toate lucrurile mizerabile. Mândria,

ipocrizia şi ruşinea. Furia, laşitatea şi suferinţa.

Apoi începusem să văd alte lucruri. Lucruri mai importante – chiar vitale.

— Şi ce am văzut… i-am spus eu încet când Cioplitorul ridică o mână. Cred că mi-a plăcut. Dar m-am iertat pentru asta. Întru totul.

Doar în momentul acela îmi dădusem seama – înţelesesem la ce se referise Suriel. Doar eu puteam lăsa răul să mă distrugă. Doar eu îl puteam controla şi accepta. Şi după ce aflasem… Ouroboros îmi cedase.

Rhys ridică o sprânceană, chiar dacă pe chip i se putea citi uimirea.

— Ţi-au plăcut şi părţile bune, şi cele rele?

Am schiţat un zâmbet.

— Mai ales cele rele.

Cele două siluete părură să inspire adânc, făcând norul negru al lui Bryaxis să se contracte, pregătindu-se să sară. Mi-am înclinat capul spre partenerul meu.

— Pentru o împerechere lungă şi fericită, Rhys!

— Se pare că mi-ai luat-o înainte.

— Cu ce?

Făcându-mi semn cu ochiul, Rhys arătă spre Bryaxis şi spre Cioplitor. Apăru o altă siluetă.

Cioplitorul se retrase un pas. Şi, după silueta zveltă şi feminină, părul negru şi lung, chipul din nou frumos, mi-am dat seama cine era…

Stryga… Ţesătoarea.

Şi în părul negru al Ţesătoarei strălucea o nestemată albastră.

Nestemata *lui Ianthe.* Un trofeu sângeros când Ţesătoarea îi zâmbi fratelui geamăn, făcu o

plecăciune şi se întoarse spre armata din faţa lor. Cioplitorul se opri, se uită la sora lui un moment lung, apoi se întoarse din nou către armată.

— Nu eşti singura care poate să facă un târg, ştii? spuse tărăgănat Rhys cu un zâmbet şiret.

Ţesătoarea. Rhys o făcuse pe *Ţesătoare* să ni se alăture...

— Cum?

El îşi înclină gâtul, dezvăluind un mic tatuaj cu bucle în spatele urechii.

— L-am trimis pe Helion să facă înţelegerea în numele meu – de aceea era în Mijloc în ziua în care te-a găsit. Ca să se ofere să rupă vraja de reţinere a Ţesătoarei… în schimbul serviciilor ei de astăzi.

Am clipit la partenerul meu. Apoi am zâmbit, fără să mă deranjez să-mi ascund cruzimea.

— Hybernul habar nu are ce urmează să se dezlănţuie asupra lui, nu-i aşa?

— Pentru reuniunile de familie, spuse Rhys.

Apoi Ţesătoarea, Cioplitorul şi Bryaxis se dezlănţuiră asupra Hybernului.

Capitolul 70

— Chiar ai făcut-o, şopti Amren, uitându-se mirată când cei trei nemuritori loviră liniile Hybernului şi ţipetele începură.

Trupurile cădeau în faţa lor; siluete erau lăsate în urmă – unele doar nişte coji încastrate în armuri, golite de Cioplitor şi de Stryga. Unii fugeau de ce vedeau în Bryaxis – chipul celor mai profunde frici ale lor.

Rhys încă îmi zâmbea când întinse o mână

spre armata Hybernului, care acum încerca să facă faţă ravagiilor, şi îmi arătă cu degetele.

Puterea întunecată izbucni din el.

O mare parte din armata Hybernului se... vaporiză pur şi simplu. Ceaţa roşie şi aşchiile de metal zăceau în locul în care fuseseră.

Rhys gâfâi, cu privirea uşor pierdută. Lovitura fusese bine plasată, despărţind armata în două.

Azriel dezlănţui o a doua explozie, lumina albastră lovind în flancul acum expus, îndepărtându-i şi mai mult.

Illyrienii se puseră în mişcare. Acesta fusese semnalul lui Rhys.

Ei plonjară din cer tocmai când o legiune se ridică din Hybernul plin de creaturi ca Attorul, ascunse printre soldaţi. Pietrele Siphon străluciră, ridicând scuturile, iar illyrienii traseră săgeţi cu o precizie uimitoare.

Dar legiunea Attor era bine pregătită. Şi când ei răspunseră cu o salvă de săgeţi... din lemn de frasin, dar cu vârfurile otrăvite. Antidotul lui Nuan din venele soldaţilor noştri nu le acoperea şi magia şi nu era o metodă de apărare împotriva pietrei. Săgeţile otrăvite trecură prin scuturile pietrelor Siphon ca prin unt. Regele îşi adaptase arsenalul şi-i adusese o serie de îmbunătăţiri.

Unii illyrieni căzură repede. Ceilalţi îşi dădură seama de ameninţare şi-şi folosiră scuturile din metal, scoţându-le de pe spate.

Pe pământ, soldaţii lui Tarquin, ai lui Helion şi ai lui Kallias începură să atace. Hybernul îşi dezlănţui câinii şi alte animale.

Şi, când acele două tabere se grăbiră una spre

cealaltă... Rhys trimise încă o lovitură, urmată de un val de putere din partea lui Tarquin, care despărţi şi împinse liniile Hybernului în grupuri de mărimi variabile.

Iar în mijlocul acestei situaţii, Bryaxis... În ceaţă, nu vedeam decât ghearele, colţii, aripile şi muşchii mereu în schimbare, transformându-se şi rotindu-se în norul negru care lovea şi sufoca. Sângele ţâşni ori de câte ori aceasta plonjă peste soldaţii care ţipau. Unii păreau să moară de groază.

Cioplitorul de Oase lupta aproape de Bryaxis. Masculul nu ţinea decât un iatagan ivoriu – din os – pe care îl balansa în faţă, ca şi când ar fi treierat grâul.

Soldaţii mureau în faţa lui – doborâţi cu o singură lovitură. Nici măcar trupul lui de Fae nu putea stăpâni acea putere nimicitoare – nu o putea înăbuşi.

Hybernul fugea din faţa lui. Din faţa Ţesătoarei. Deoarece, în cealaltă parte a Cioplitorului, lăsând corpuri uscate în urma ei... Stryga sfâşia Hybernul într-o încurcătură de păr negru şi membre albe.

Soldaţii noştri, din fericire, nu ezitară când fugiră spre liniile inamice. Iar eu am strigat un ordin prin legătura bifurcată care mă lega acum de Cioplitor şi de Bryaxis, amintindu-le scrâşnind din dinţi că soldaţii noştri *nu* trebuiau vânaţi. Doar Hybernul şi aliaţii lui.

Ambii se mâniară din cauza ordinului, trăgând de lesă.

Mi-am adunat orice urmă de întuneric şi de lumină stelară şi le-am mârâit ordinul de *supunere.*

Aş fi putut jura că un sentiment nelumesc şi nelegiuit al *sinelui* îmi mormăi un răspuns.

Dar mă ascultară şi nu se îndreptară spre soldaţii noştri care, în sfârşit, interceptară liniile Hybernului.

Nu aveam cuvinte să descriu sunetul produs de armatele care se ciocniră… Elain îşi acoperi urechile, crispându-se.

Prietenii mei erau acolo. Mor lupta cu Viviane, supraveghind-o aşa cum îi promisese lui Kallias, în timp ce el îşi eliberă puterea în jeturi de gheaţă ce sfâşiau pielea. Cassian… I-am zărit doar lumina strălucitoare a pietrelor Siphon în apropiere de primele linii, roşul lucind între umbrele urâte ale Aducătorilor întunericului ai lui Keir când le folosiră în avantajul lor: lăsându-i brusc pe soldaţii Hybernului în întuneric… apoi orbindu-i de două ori când îşi îndepărtară umbrele şi nu lăsară decât lumina strălucitoare a soarelui. Nu lăsară nimic în afara săbiilor care îi aşteptau.

— Deja e haotic, spuse Amren, chiar dacă rândurile noastre – în special illyrienii şi peregrynii lui Thesan – rezistau.

— Încă nu, spuse Rhys. O mare parte din armată încă nu a intrat în luptă dincolo de primele rânduri. Trebuie ca Hybernul să se concentreze în altă parte.

Începând cu Rhys, care păşi pe câmpul de luptă.

Intestinele mi se întoarseră pe dos. Armata Hybernului începu să se mişte, înaintând. Ţesătoarea, Cioplitorul şi Bryaxis plonjară adânc în rândurile lor, dar soldaţii Hybernului înaintară

repede, ca să acopere golurile din rânduri.

Helion le strigă primelor noastre rânduri să reziste. Săgeţile se ridicară şi căzură de ambele părţi. Cele înmuiate în otravă îşi găsiră ţinta de nenumărate ori, ca şi când regele le-ar fi vrăjit să le urmărească.

— Se va termina înainte să coborâm dealul ăsta! izbucni Amren.

Rhys mârâi la ea.

— Încă nu!

În nord, se auzi un corn.

Ambele armate părură să se oprească pentru a se uita, iar Rhys îmi şopti doar mie:

— Acum. Trebuie să pleci *acum.*

Deoarece armata care apăru la orizontul nordic…

Erau trei armate. Una purta steagul de un portocaliu închis al lui Beron.

Cealaltă, steagul verde ca iarba al Regatului Primăverii.

Şi una… de muritori în armuri de fier, cu un steag de culoarea cobaltului cu un viezure care ataca. Blazonul familiei Graysen.

Dintr-o despicătură a lumii, Eris apăru pe colina noastră, îmbrăcat din cap până în picioare cu armură argintie, mantia roşie revărsându-i-se de pe umeri. Rhys îi mârâi un avertisment prea adâncit în puterea lui, ca să mai încerce să se controleze.

Eris doar îşi atinse măciulia sabiei cu mâna şi spuse:

— Ne-am gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de ajutor.

Deoarece mica armată a lui Tamlin, a lui Beron şi a lui Graysen… Acum, ei alergau şi se teleportau şi atacau rândurile Hybernului. Şi, în fruntea armatei umane…

Era Jurian.

Dar Beron. *Beron* venise.

Şi Eris ne observă şocul şi spuse:

— Tamlin l-a obligat. L-a târât afară pe tatăl meu de gât. El schiţă un zâmbet. A fost încântător.

Ei veniseră, iar Tamlin reuşise să adune armata pe care o distrusesem atât de bucuroasă…

— Tamlin aşteaptă ordinele, spuse Eris. Şi Jurian.

Vocea lui Rhys era răguşită, înceată.

— Şi tatăl tău?

— Ne ocupăm de o problemă, fu tot ce spuse Eris şi arătă spre armata tatălui său.

Deoarece aceia erau fraţii lui care se apropiau de prima linie, teleportându-se în salturi prin armată. Chiar dincolo de primele linii şi spre căruţele inamice, împrăştiate prin armata Hybernului.

Căruţe pline de otravă, mi-am dat eu seama când pârâiră cu un foc albastru, iar apoi se transformară în cenuşă fără nicio urmă de fum. Fraţii lui se teleportară la fiecare depozit şi arsenal. Flăcările explodară în calea lor, distrugând proviziile de otravă, mistuind-o ca şi când cineva – Jurian sau Tamlin – le-ar fi spus exact unde aveau să se afle.

Rhys clipi, singurul lui semn de surprindere. El se uită la mine, apoi la Amren şi dădu din cap. *Pleacă! Acum!*

Cât Hybernul era concentrat la armata care se apropia, încercând să calculeze riscurile, să oprească haosul pe care îl dezlănţuiră Beron şi fiii lui cu atacurile lor ţintite. Încercând să-şi dea seama ce naiba căuta Jurian acolo, şi câte slăbiciuni aflase Jurian, pe care le exploata acum.

Amren le conduse înainte pe surorile mele, taman când Elain suspină încet văzând blazonul familiei Graysen.

— Acum. Repede şi în tăcere, ca nişte umbre!

Coboram spre *luptă.* Bryaxis şi Cioplitorul încă sfâşiau, încă măcelăreau în micile lor goluri de dincolo liniile inamice. Iar Ţesătoarea… Unde era Ţesătoarea…

Acolo. Ucigând lent, aşa cum o instruise Rhys cu câteva clipe înainte.

— Pe aici, le-am spus eu, cu un ochi la calea groazei făcute de Stryga.

Elain tremura, uitându-se încă la armată umană şi la logodnicul ei. Nesta supraveghea legiunile illyriene ce pluteau pe deasupra, în rânduri strânse.

— Presupun că vom urma drumul oaselor, îmi mormăi Amren. Cum de ştie Ţesătoarea să afle unde e Cazanul?

Rhys păru să asculte, chiar dacă ne-am întors, degetele lui atingându-le pe ale mele într-un semn tăcut de rămas-bun.

— Pentru că se pare că are un simţ al mirosului nefiresc de bun, am spus.

Amren pufni, iar noi le-am flancat pe surorile mele. Speram că o vrajă de invizibilitate ne-ar fi permis să ocolim marginea sudică a câmpului de

luptă – împreună cu umbrele lui Azriel când ne supraveghe din spate. Dar imediat ce am fi trecut de liniile inamice...

M-am uitat înapoi când ne-am apropiat de marginea colinei. Doar o singură dată. La Rhys, unde stătea acum de vorbă cu Azriel şi Eris, explicându-le planul de a se baza pe Tamlin, Beron şi Jurian. Fraţii lui Eris reuşiră să se întoarcă în spatele liniilor tatălui lor – focurile arzând acum prin armata Hybernului. Nu era suficient ca să-i oprească, dar... măcar problema otrăvii fusese rezolvată. Pentru moment.

Rhys îşi îndreptă atenţia spre mine. Şi, în ciuda luptei din jurul nostru, a iadului care se dezlănţuia peste tot... Pentru o clipă, noi doi am fost singurii oameni de pe câmp.

Mi-am deschis barierele mentale ca să-i vorbesc. Doar pentru un rămas-bun, încă unul...

Nesta suspină tremurând. Se împiedică şi o trase pe Amren după ea, când încercă să rămână în picioare.

Rhys ajunse imediat acolo, înainte să înţeleg. Cazanul.

Hybernul activa Cazanul.

Amren ieşi zvârcolindu-se de sub Nesta, întorcându-se spre câmpul de luptă.

— Scuturile...

Eris se teleportă – fără îndoială, ca să-şi avertizeze tatăl.

Nesta se ridică pe coate, cu părul despletit şi cu buzele vineţii. Ea vomită pe iarbă.

Magia lui Rhys ţâşni din el, arcuindu-se în jurul întregii armate, iar el începu să respire sacadat...

Nesta apucă iarba cu mâinile când îşi ridică fruntea, scrutând orizontul ca şi când ar fi văzut direct locul în care Cazanul urma să fie dezlănţuit.

Puterea lui Rhys se revărsă din el, pregătindu-se de impact. Pietrele Siphon ale lui Azriel licăriră, un scut de cobalt întinzându-se peste cel al lui Rhysand, respiraţia sa fiind la fel de sacadată ca a partenerului meu…

Iar apoi, Nesta începu să ţipe. Nu de durere, ci strigând un nume, de nenumărate ori.

— CASSIAN!

Amren întinse mâna spre ea, dar Nesta urlă: „CASSIAN!”

Ea se ridică în picioare, ca şi când ar fi sărit spre cer.

Corpul i se înclină şi căzu, vomitând din nou.

O siluetă ţâşni din rândurile illyriene şi se îndreptă spre noi, bătând puternic din aripi, pietrele Siphon de culoare roşie strălucind…

Nesta gemu, zvârcolindu-se pe pământ.

Pământul păru şi el să se cutremure, dar nu ca să-i răspundă, ci de groaza lucrurilor care izbucniră din armata Hybernului.

Am înţeles de ce regele revendicase dealurile stâncoase. Nu ca să ne facă să atacăm în pantă dacă i-am fi respins atât de departe, ci pentru a poziţiona Cazanul.

Deoarece, de pe aflorimentul stâncos, un berbec de lumină albă înainta în viteză spre armata noastră. Chiar la nivel cu legiunea illyriană de pe cer, în timp ce legiunea Attor coborî spre pământ şi se feri, lăsându-i pe illyrieni expuşi.

Cassian era la jumătatea drumului spre noi

când explozia Cazanului lovi armata illyriană.

L-am văzut ţipând, dar nu am auzit nimic. Forţa acelei puteri… sfâşie scutul lui Azriel. Apoi, pe cel al lui Rhysand şi, în cele din urmă, pe cele făcute de pietrele Siphon.

Puterea îmi goli urechile şi îmi arse faţa.

Iar acolo unde o mie de soldaţi fuseseră în urmă cu o clipă… cenuşa cădea pe infanteriştii noştri.

Nesta ştiuse. Se uită uimită la mine, groaza şi agonia citindu-i-se pe chip, iar apoi scrută cerul după Cassian, care zbura pe loc ca şi când s-ar fi gândit dacă să vină spre noi sau să se grăbească înapoi către rândurile illyriene şi ale peregrynilor care se împrăştiau. Ea ştiuse unde urma să lovească explozia.

Cassian se aflase chiar în mijlocul ei.

Sau s-ar fi aflat, dacă nu l-ar fi chemat.

Rhys se uita la ea ca şi când ar fi ştiut şi el, ca şi când nu era sigur dacă să o certe pentru vina *pe care,* fără îndoială, avea să o simtă Cassian sau să-i mulţumească pentru că îl salvase.

Nesta înţepeni din nou, gemând încet.

L-am simţit pe Rhys aruncându-şi puterea ca pe un avertisment tăcut.

Ceilalţi Mari Lorzi îşi ridicară scuturile de data asta, sprijinindu-l pe cel ridicat de el.

Dar Cazanul nu lovi de două ori în acelaşi loc, iar Hybernul era dispus să-şi incinereze o parte din propria armată dacă asta ar fi însemnat să o lichideze pe a noastră.

Cassian se grăbea din nou spre noi, spre Nesta întinsă pe pământ, când lumina şi căldura

păcătoasă a Cazanului fură din nou dezlănţuite, chiar printre rândurile noastre, unde Cioplitorul de Oase sfâşia bucuros soldaţii, nimicindu-i în rafalele vântului mortal.

Un ţipăt nepământean de femelă se auzi din mijlocul armatei Hybernului. Avertismentul şi durerea unei surori când lumina albă se izbi în Cioplitorul de Oase.

Dar Cioplitorul... Aş fi putut jura că se uita la mine când puterea Cazanului se izbi în el. Aş fi putut jura că îmi zâmbea şi că zâmbetul nu-i era deloc hidos.

Cazanul îl anihilase fără să depună vreun efort.

Capitolul 71

Abia auzeam, abia mă puteam gândi la puterea Cazanului.

În urma fâşiei pustiite de câmp lovit, unde se aflase Cioplitorul, a fiorului care-mi coborî brusc pe şira spinării, ca şi când mi-ar fi şters tatuajul.

Iar apoi fu linişte într-un loc al minţii mele când o parte din lesa de control bifurcată dispăru în întunericul nesfârşit, fără să lase nimic în urmă.

M-am întrebat cine i-ar fi cioplit moartea în închisoare.

Dacă nu cumva şi-o cioplise deja pe zidurile celulei. Dacă voise să se asigure nu că eram vrednică să nu mă chinuie, ci din cauză că îşi dorea ca sfârşitul lui să merite să fie cioplit.

Şi când m-am uitat la acea parte distrusă a câmpului, unde cenuşa illyrienilor cădea încă... M-am întrebat dacă Cioplitorul reuşise să ajungă

oriunde şi-ar fi dorit să plece.

M-am rugat în tăcere pentru el – pentru toţi soldaţii care fuseseră acolo şi care acum erau cenuşă în vânt... M-am rugat să găsească tot ce sperau.

Illyrienii fură cei care mă scoaseră din linişte şi mă scăpară de ţiuitul din urechi. Chiar dacă armata noastră începu să intre în panică în urma puterii Cazanului, legiunile illyriene rămase îşi reformară rândurile şi atacară, peregrynii lui Thesan răspândindu-se acum printre ei.

Armata lui Jurian, alcătuită din oamenii lui Graysen şi ceilalţi... Spre meritul lor, ei nu ezitară. Nu se împrăştiară, chiar dacă muriră rând pe rând.

În cazul în care Cazanul ar mai fi lovit o dată...

Nesta era cu fruntea în iarbă când Cassian ateriză atât de puternic încât pământul se cutremură şi se întinse spre ea în timp ce-i spuse gâfâind:

— Ce este, ce...

— S-a liniştit din nou, şopti Nesta, lăsându-l pe Cassian să o ridice în şezut, în timp ce el îi studie faţa, vădit devastat şi furios în acelaşi timp. Înţelesese că ea strigase după el, ştiind că va veni? Că ea o făcuse ca să-l salveze?

— Întoarce-te în rând! îi ordonă Rhys simplu. Soldaţii au nevoie de tine acolo.

Cassian îşi dezgoli dinţii.

— Ce *naiba* putem face împotriva chestiei ăleia?

— Eu am să acţionez, spuse Azriel.

— Nu! izbucni Rhys.

Dar Azriel îşi întindea aripile, lumina soarelui

fiind atât de violentă pe cicatricele noi de pe membrane.

— Înlănţuieşte-mă de un copac, Rhys! spuse încet Azriel. Haide! El începu să-şi verifice cataramele armelor. Îl voi smulge din pământ şi voi zbura cu el în spate.

Rhys doar se holbă la mascul şi la aripile lui. Apoi, la armata illyriană decimată.

Cât despre şansele noastre de victorie…

Nesta nu mergea nicăieri. Abia stătea în şezut. Iar Elain… Amren o ţinea pe Elain în picioare în timp ce vomita pe iarbă. Nu din cauza Cazanului, ci de groază.

Dar dacă nu opream Cazanul înainte să îşi refacă energia… Am fi dispărut după alte câteva lovituri. I-am întâlnit privirea lui Amren. „Pot s-o fac singură?”

Ea miji ochii. „Probabil. Făcu o pauză. Probabil. Nu se specifica de câţi e nevoie. Fie vorba între noi… s-ar putea să fie suficient”.

M-am ridicat în picioare. Priveliştea luptei era mai groaznică văzută de sus.

Helion, Tarquin şi Kallias se străduiau să ţină rândurile. Jurian, Tamlin şi Beron încă se luptau cu flancul nordic, în timp ce illyrienii şi peregrynii respingeau legiunea aeriană; Aducătorii întunericului ai lui Keir erau acum aproape nişte fuioare de întuneric în mijlocul haosului, dar…

Dar nu era suficient. Iar mărimea Hybernului… Începea să avanseze.

Începea să ne copleşească.

Până când Amren şi cu mine am fi traversat câmpul de luptă lung de câţiva kilometri… ce ar

mai fi rămas?

Cine ar mai fi rămas?

Apoi se auzi un alt corn.

Ştiam că nu aparţinea niciunui aliat.

La fel cum ştiam că Hybernul nu alesese câmpul acesta de luptă doar pentru avantajele fizice… ci şi pentru cele geografice.

Deoarece spre mare, navigând dinspre vest, dinspre Hybern… apăru o flotă.

Erau atât de multe nave, toate pline cu soldaţi.

Am surprins schimbul de priviri dintre Cassian, Azriel şi Rhys când văzură armata care se apropia din spate.

Nu era o altă armată, era *restul* armatei Hybernului.

Eram prinşi între ei.

Amren înjură.

— S-ar putea să fim nevoiţi să fugim, Rhysand, înainte să se apropie de coastă.

Nu puteam lupta cu ambele armate. Nu puteam lupta nici măcar cu una singură.

Rhys se întoarse spre mine. „Dacă poţi traversa la timp câmpul de luptă, atunci fă-o. Încearcă să opreşti armata. Pe rege. Dar dacă nu poţi, când totul se va duce naibii… Când nu va mai rămâne niciunul dintre noi…”

„Nu, l-am implorat eu. Nu o spune”.

„Vreau să fugi. Nu-mi pasă cu ce preţ. Să fugi. Să pleci departe şi să trăieşti ca să mai lupţi încă o zi. Să nu te uiţi înapoi”.

Am început să scutur din cap. „Ai spus că nu ne luăm rămas-bun”.

— Azriel, spus Rhys încet şi răguşit. Condu-i pe

illyrienii rămaşi în flancul nordic!

Vinovăţia şi frica se unduiră în ochii partenerului meu odată cu acel ordin, ştiind că Azriel nu se vindecase pe deplin.

Azriel nu îi oferi lui Rhys şansa de a se răzgândi. Nu îşi luă rămas-bun de la niciunul dintre noi. El ţâşni spre cer, aripile care încă se vindecau bătând puternic în timp ce îl purtară spre lupta flancului nordic.

Flota se apropie. Hybernul, simţind că întăririle urmau să se apropie curând de coastă, ovaţionă şi înaintă puternic. Atât de puternic, încât rândurile illyriene cedară. Azriel zbură tot mai aproape de ei, pietrele Siphon lăsând fuioare de flacără albastră în urma lui.

Rhys îl urmări pentru o clipă şi înghiţi în sec înainte să spună:

— Cassian, tu iei flancul sudic!

Asta era. Ultimele clipe… ultima dată când îi vedeam pe toţi.

Nu aveam de gând să fug. Dacă totul s-ar fi dus naibii, aş fi profitat şi mi-aş fi dat ultima suflare ca să-i şterg pe soldaţi şi pe rege de pe faţa pământului. Dar chiar acum…

Flota Hybernului naviga direct spre plaja distantă. Dacă nu plecam acum, trebuia să alerg chiar printre ei. Ţesătoarea deja avansa mai încet spre frontul estic, dansul ei nimicitor fiind împiedicat de prea mulţi inamici. Bryaxis continua să sfâşie rândurile, lăsând brazde de morţi în urma sa. Dar tot nu era suficient. Toate planurile… Nu era suficient.

Cassian îi spuse lui Rhys, mie şi Nestei:

— Ne vedem în partea cealaltă.

Ştiam că nu se referea la câmpul de luptă.

El îşi mişcă aripile, pregătindu-se să se înalţe.

Sunetul unui corn spintecă lumea.

Douăsprezece cornuri, ridicate într-o armonie perfectă şi impunătoare.

Rhys rămase nemişcat. Complet nemişcat la sunetul cornurilor de la distanţă. Dinspre est – dinspre mare. El îşi întoarse capul spre mine, mă apucă de talie şi mă ridică pe cer. O clipă mai târziu, Cassian era lângă noi, cu Nesta în braţe, ca şi când ea i-ar fi cerut să o facă, pentru a vedea.

Iar acolo… navigând peste orizontul estic…

Nu ştiam unde să mă uit. La miile de soldaţi înaripaţi care zburau direct spre noi, mult deasupra oceanului, sau la flota care se întindea dincolo de ei, mult mai mare decât cea a Hybernului.

Mi-am dat seama cine erau din clipa în care am văzut mai clar armata cu pene albe.

Serafimii.

Legiunea lui Drakon.

Iar în navele de dedesubt… Erau atât de multe nave diferite. Părea că erau o mie, din nenumărate ţinuturi. Erau oamenii lui Miryam. Dar celelalte nave…

Din nori, un războinic Serafim cu pielea măslinie şi păr negru pluti spre noi, iar râsul înecat al lui Rhys fu suficient ca să-mi dau seama cine era, cine bătea acum din aripi în faţa noastră, zâmbind larg.

— Ştii, puteai să ne ceri ajutorul, spuse tărăgănat masculul – Drakon. În loc să ne laşi să aflăm despre toate astea din zvonuri. Se pare că

am ajuns chiar la timp.

— V-am căutat şi nu v-am găsit, spuse Rhys, cu lacrimi în ochi. Ne-a fost cam greu să vă cerem ajutorul.

Drakon pufni.

— Da, ne-am dat seama. Miryam şi-a dat seama de ce nu am primit încă veşti de la voi. Aripile lui albe erau aproape la fel de orbitoare ca soarele. În urmă cu trei secole, am avut nişte probleme la graniţele noastre şi am făcut o vrajă ca să păzim insula. Legată de… ştii tu. Astfel încât oricine se apropia să vadă doar ruinele să fie înclinat să se întoarcă. El îi făcu semn din ochi lui Rhys. A fost ideea lui Miryam, care s-a inspirat de la tine şi oraşul tău. Drakon se crispă un pic. S-a dovedit că a funcţionat prea bine, dacă ne-a ţinut departe şi inamicii, şi *prietenii.*

— Vrei să-mi spui că ai fost în Cretea, în tot acest timp, afirmă Rhys.

Drakon se strâmbă.

— Da. Până când… am aflat de Hybern şi că Miryam era… din nou vânată.

De Jurian. Chipul prinţului se încordă de furie, dar el se uită cu atenţie la mine şi apoi la Nesta şi Cassian.

— Să vă ajutăm sau rămânem aici dând din aripi şi pălăvrăgind?

Rhys îşi înclină capul.

— Când ai timp, prinţe! El aruncă o privire spre flota care se îndrepta acum spre armata Hybernului. Prieteni de-ai tăi?

Drakon strâmbă din buze.

— Prieteni de-ai tăi, poate vrei să zici. Inima mi

se opri. Acolo jos sunt câteva dintre navele lui Miryam – e şi ea cu ele – dar cele mai multe au venit pentru tine.

— Ce, spuse brusc Nesta, fără să fie chiar o întrebare.

Drakon arătă spre nave.

— Ne-am întâlnit cu ei când zburam încoace. I-am văzut traversând canalul şi am hotărât să ne alăturăm lor. De aceea am întârziat, deşi i-am ajutat să traverseze.

Într-adevăr, vântul sufla acum în pânzele albe, propulsând tot mai rapid navele spre flota Hybernului.

Drakon îşi frecă maxilarul.

— Nici măcar nu pot să încerc să-ţi explic povestea încurcată pe care mi-au spus-o, dar… El scutură din cap. Sunt conduşi de o regină pe nume Vassa.

Am început să plâng.

— Care se pare că a fost găsită de…

— Lucien, am şoptit eu.

— Cine? Drakon se încruntă. O, masculul cu ochiul. Nu. El s-a întâlnit mai târziu cu ei şi le-a spus încotro să se îndrepte. Să vină *acum,* de fapt. Voi, masculii, din Prythian sunteţi atât de insistenţi. Bine că măcar noi eram deja plecaţi să vedem dacă aveţi nevoie de ajutor!

— Cine a găsit-o pe Vassa? întrebă Nesta cu acelaşi ton uniform, ca şi când ar fi ştiut deja răspunsul.

Navele oamenilor se tot apropiau. Erau atât de multe şi sub steaguri atât de diverse că abia am reuşit să le văd, şi asta mulţumită vederii mele

Fae.

— Îşi spune Prinţul Negustorilor, zise Drakon. Se pare că el a descoperit acum câteva luni că reginele umane sunt trădătoare şi, de atunci, a început să adune o armată umană independentă ca să înfrunte Hybernul. A reuşit să o găsească pe regina Vassa şi împreună au strâns armata asta. Drakon ridică din umeri. Mi-a spus că are trei fiice care locuiesc aici şi că le-a dezamăgit mulţi ani, dar nu şi de data asta.

Navele din faţa flotei umane se văzură clar, împreună cu literele de aur din părţile laterale.

— Şi-a botezat cele trei nave personale cu numele lor, spuse Drakon zâmbind.

Iar acolo, navigând în faţă... am văzut numele navelor.

Feyre.

Elain.

Şi, conducând atacul împotriva Hybernului, plutind pe valuri fermă şi fără nicio frică...

Nesta.

Cu tatăl meu... tatăl nostru la cârmă.

Capitolul 72

Vântul şterse lacrimile pe care Nesta le vărsă când zări navele tatălui nostru.

Când văzu nava pe care alesese să o conducă în luptă, pentru fata care îl urâse pentru că nu luptase pentru noi, care îl urâse pentru moartea mamei noastre, pentru sărăcia şi disperarea şi anii pierduţi.

— Să înţeleg că vă cunoaşteţi? întrebă sec

Drakon.

Tatăl nostru – plecat de multe luni, fără să primim vreo veste.

Cândva, surorile mele îmi spuseseră că plecase să participe la o întâlnire care viza ameninţarea de dincolo de zid. Devenise clar la întâlnirea aceea că fuseserăm trădaţi de ai noştri? Iar el plecase atunci în secret ca să nu rişte ca mesajele pentru noi să cadă în mâinile inamicilor, ca să găsească ajutor?

Pentru noi. Pentru mine şi pentru surorile mele.

Rhys îi spuse lui Drakon:

— Ea e Nesta. Şi ea e partenera mea, Feyre.

Niciuna din noi nu se uită la prinţ, ci doar la flota tatălui nostru – la navele pe care le botezase în onoarea noastră.

— Apropo de Vassa, îi spuse Rhys lui Drakon, s-a terminat cu blestemul ei?

Flota umană şi armata Hybernului se apropiară, iar eu mi-am dat seama că impactul avea să fie mortal. Am văzut scuturile magice ale Hybernului ridicându-se. I-am văzut pe Serafimi ridicându-le pe ale lor.

— Vezi şi singur, spuse Drakon.

Am clipit la ceea ce începu să se lanseze între navele umane, la ce plutea deasupra apei, repede ca o stea căzătoare şi îndreptându-se spre Hybern, roşul, auriul şi albul vibrând ca metalul topit.

Aş fi putut jura că flota Hybernului începu să intre în panică atunci când aceasta se desprinse de rândurile flotei umane şi se apropie de ei.

Când îşi întinse larg aripile, lăsând scântei şi tăciuni pe valuri în urma ei, mi-am dat seama ce – cine – zbura acum spre armata inamică.

O pasăre de foc, arzând la fel de intens şi de violent ca inima unei forje.

Vassa – regina pierdută.

*

Rhys îmi sărută lacrimile care îmi alunecau pe faţă când regina pasăre de foc se izbi în flota Hybernului şi lăsă în urma ei doar resturile arzânde ale navelor.

Tatăl nostru şi armata umană se împrăştiară în larg, ca să-i atace pe ceilalţi.

— Du-ţi legiunea pe uscat! îi zise Rhys lui Drakon.

Aveam o şansă foarte mică de a câştiga sau de a opri măcelul.

Ochii lui Drakon căpătară o lucire care îmi spuse că dădea ordinele cuiva departe. M-am întrebat dacă Nephelle şi soţia ei făceau parte din legiune – dacă bătălia dată demult, pe fundul mării fusese ultima dată când îşi scoseseră săbiile.

Şi Rhys părea să se gândească la trecut, deoarece îi mormăi lui Drakon în vuietul care se auzea dinspre mare şi lupta de dedesubt:

— Jurian este aici.

Graţia nonşalantă şi arogantă a prinţului dispăru. Furia rece îi transformă trăsăturile în ceva îngrozitor. Iar ochii lui căprui deveniră complet negri.

— El luptă pentru noi.

Drakon nu păru convins, dar dădu din cap şi făcu semn din bărbie spre Cassian.

— Presupun că tu eşti Cassian.

Generalul îşi înclină capul. Deja vedeam umbrele din ochii lui la pierderea acelor soldaţi.

— Legiunea mea îţi aparţine. Comand-o cum vrei!

Cassian se uită cu atenţie la armata noastră distrusă, la flancul nordic pe care îl refăcea Azriel şi îi dădu lui Drakon câteva ordine clare. Drakon bătu din aripile albe, atât de contrastante cu pielea lui măslinie, şi îi spuse lui Rhys:

— Apropo, Miryam este supărată pe tine. Au trecut trei sute cincizeci de ani de la ultima ta vizită. Dacă supravieţuim, aşteaptă-te să te ploconeşti!

Rhys râse răguşit.

— Spune-i vrăjitoarei că şi reciproca e valabilă!

Drakon zâmbi şi, cu o bătaie puternică a aripilor, dispăru.

Rhys şi Cassian se uitară după el, apoi la flotele care se luptau acum. Tatăl nostru era acolo jos – tatăl nostru, pe care nu îl văzusem niciodată folosind o armă…

Pasărea de foc dezlănţui iadul asupra navelor. La propriu. Un iad de foc atunci când se izbi în ei şi îi trimise pe soldaţii panicaţi pe fundul mării.

— Acum, i-am spus lui Rhys. Amren şi cu mine trebuie să plecăm *acum.*

Haosul era total. Cu lupta care se purta în toate direcţiile… Amren şi cu mine am fi putut reuşi. Poate că regele avea să fie preocupat.

Rhys voi să mă aducă din nou pe pământ, unde Amren şi Elain aşteptau încă.

— Aşteaptă! zise Nesta.

Rhys o ascultă.

Nesta se uită spre flotă, spre tatăl nostru care lupta.

— Foloseşte-mă ca momeală!

Am clipit în acelaşi moment când Cassian spuse: „Nu”.

Nesta îl ignoră.

— Probabil că regele aşteaptă lângă Cazan. Chiar dacă ajungi acolo, va trebui să te lupţi cu el. Să îl atragi afară, departe. Spre mine.

— Cum, spuse încet Rhys.

— Este valabil în ambele cazuri, şopti Nesta ca şi când cuvintele rostite de partenerul meu în urmă cu câteva clipe i-ar fi dat ideea. El nu ştie cât am luat. Iar dacă... dacă aş face să pară că urmează să-i folosesc puterea... Va veni în fugă, doar ca să mă ucidă.

— El te va *ucide,* mârâi Cassian.

Ea îi apucă strâns braţul.

— Aici intervii tu.

Ca să o păzească, să o protejeze. Să întindă o capcană pentru rege.

— Nu, spuse Rhys.

Nesta pufni.

— Tu nu eşti Marele meu Lord. Pot să fac ce vreau. Şi de vreme ce el va simţi că eşti cu mine... şi tu trebuie să te îndepărtezi.

Rhys îi spuse lui Cassian:

— Nu te las să-şi pierzi viaţa pentru asta.

Eram înclinată să fiu de acord.

Cassian studie rândurile illyriene împuţinate şi care rezistau acum, adunate de Azriel.

— Az controlează rândurile.

— Am spus *nu!* izbucni Rhys. Nu îl mai auzisem

niciodată folosind tonul acela cu Cassian, cu oricare dintre ei.

Cassian spuse ferm:

— Este singura noastră şansă să creăm diversiune. Să-l atragem departe de Cazan, zise şi o strânse pe Nesta. Tu ai oferit totul, Rhys. Ai trecut prin *iad* pentru noi, timp de *cincizeci de ani.* El nu vorbise niciodată despre asta, cel mult făcuse o aluzie. Crezi că nu ştiu ce s-a întâmplat? Ştiu, Rhys. Cu toţii ştim. Şi ştim că ai făcut-o ca să ne salvezi, ca să ne cruţi. El scutură din cap, lumina soarelui strălucind pe casca neagră şi înaripată. Lasă-ne să-ţi întoarcem favoarea! Lasă-ne să plătim datoria!

— Nu există nicio datorie de plătit!

Vocea spartă a lui Rhys îmi sfărâmă inima, dar şi a lui Cassian se sparse când spuse:

— Nu am reuşit să o răsplătesc pe mama ta pentru bunătatea ei. Lasă-mă să o fac aşa! Lasă-mă să trag de timp!

— Nu pot.

Nu eram sigură dacă în toată istoria Illyriei se purtase vreodată o astfel de discuţie.

— Poţi, spuse încet Cassian. Poţi, Rhys. El zâmbi indolent. Păstrează-ne şi nouă o parte din glorie!

— Cassian…

Dar Cassian o întrebă pe Nesta:

— Ai ce îţi trebuie?

Nesta dădu din cap.

— Amren mi-a arătat destule. Ce trebuie să fac pentru a aduna puterea spre mine.

Iar dacă Amren şi cu mine puteam controla

Cazanul între noi… Distragerea pe care ne-ar fi oferit-o ei…

Nesta se uită la Elain care monitoriza măcelul din faţă, apoi spre mine şi spuse încet:

— Spune-i tatei că îi mulţumesc.

Ea îşi înfăşură strâns braţele în jurul lui Cassian, ochii gri-albaştri strălucindu-i, apoi ei dispărură.

Rhys se încordă din cauza efortului de a nu pleca după ei când cei doi plutiră spre o dumbravă la mare distanţă în spatele câmpului de luptă.

— El ar putea supravieţui, am spus eu încet.

— Nu, spuse Rhys, coborându-ne în zbor spre Amren şi Elain. Nu o va face.

L-am rugat pe Rhys să o mute pe Elain în cel mai îndepărtat punct al taberei noastre. Iar când se întoarse, partenerul meu doar mă sărută pe gură înainte să se înalţe la cer, îndreptându-se spre mijlocul bătăliei, spre cele mai grele lupte. Abia am suportat să mă uit, să văd unde aterizase.

Singură cu Amren, ea îmi spuse:

— Ascunde-ne vederii şi fugi cât de repede poţi. Nu te opri; încearcă să nu ucizi pentru că vei lăsa o urmă.

Am dat din cap, verificându-mi armele. Serafimii zburau acum la mare înălţime, cu aripi strălucitoare ca soarele pe zăpadă. Am împrăştiat o vrajă în jurul nostru, ascunzându-ne şi înăbuşindu-ne sunetele.

— Repede! repetă Amren, ochii argintii clocotind ca norii de furtună. Să nu priveşti înapoi!

Aşa că nu am făcut-o.

Capitolul 73

Cazanul fusese poziţionat pe o colină stâncoasă.

Ţesătoarea îşi făcuse bine treaba. Gărzile importante şi posturile erau doar nişte grămezi roşii şi ude de oase şi muşchi. Şi am ştiut că atunci când aveam s-o revăd... ea ar fi fost şi mai frumoasă.

Puterea lui Amren sclipi de nenumărate ori, pătrunzând prin protecţiile din calea noastră până am ajuns în urma lui Stryga. Indiferent ce vrăji ar fi folosit regele... Amren era pregătită pentru ele. *Însetată,* le distruse pe toate cu un zâmbet sălbatic.

Dar dealul gri era plin de comandanţii Hybernului, mulţumiţi să-şi lase subalternii să lupte, aşteptând până când câmpul de luptă i-ar fi separat pe soldaţi de adevăraţii războinici. Îi auzeam spunând printre dinţi cu cine din tabăra noastră voiau să se lupte.

Helion şi Tarquin erau două dintre cele mai des menţionate nume.

Apoi, cel al lui Tamlin, pentru trădarea lui. Şi Jurian. Ce mult aveau să sufere!

Varian. Azriel. Cassian, Kallias şi Viviane. Mor. Ei rosteau toate numele prietenilor mei ca şi când ar fi fost cai de curse. Cine ar fi rezistat suficient de mult încât să îi înfrunte. Cine ar fi adus-o înapoi aici pe partenera drăguţă a Lordului Iernii. Cine ar fi distrus-o, în sfârşit, pe Morrigan, cine ar fi adus acasă aripi illyriene ca să le ţintuiască de perete. Sângele îmi fierbea, chiar dacă tot corpul îmi

tremura. Speram ca Bryaxis să-i devoreze pe toţi şi să îi determine înaintea mea să facă pe ei de groază.

Dar am îndrăznit să privesc o dată înapoi.

Mor şi Viviane nu urmau să vină curând pe câmpul acesta. Ele ţineau un întreg grup de soldaţi ai Hybernului la distanţă, flancate de femelele cu păr alb pe care le văzusem în tabăra Iernii şi de o unitate de urşi puternici care sfâşiau soldaţii lovindu-i cu labele imense.

Amren şuieră în semn de avertisment, iar eu m-am uitat înainte când am început să urcăm panta liniştită a dealului gri. Nici urmă de Stryga, deşi ea se oprise aici, la baza dealului pe care stătea Cazanul. Deja îi simţeam prezenţa îngrozitoare – chemarea.

Amren şi cu mine am urcat încet, ascultând după fiecare pas.

Lupta vuia în spatele nostru. Pe cer, pe pământ şi pe mare.

Nu credeam… chiar şi cu Drakon şi armata oamenilor… nu credeam că decurgea bine.

M-am prins de stânca gri ascuţită a pantei dealului, încordându-mi trupul când m-am ridicat, Amren urcând cu uşurinţă. Nesta trebuia să-l ademenească în curând pe rege sau am fi ajuns faţă în faţă cu el.

Mişcarea de la baza stâncii îmi atrase atenţia.

Am rămas nemişcată ca moartea.

Acolo era o tânără brunetă care-şi ridică privirea la noi, mijind ochii şi adulmecând.

Un zâmbet îi apăru pe buzele roşii – *însângerate.* Ea zâmbi în direcţia mea, dezgolindu-

şi dinţii pătaţi de sânge.

Stryga. Ţesătoarea aşteptase, ascunzându-se aici până ce am sosit.

Ea îşi trecu o mână albă ca zăpada peste tatuajul semilunii de pe antebraţ. Era semnul înţelegerii cu Rhys. Un memento şi un avertisment totodată.

Să plecăm! Să ne grăbim!

Ea se întoarse cu faţa spre poteca stâncoasă pe jumătate vizibilă în stânga noastră, giuvaierul lui Ianthe din părul ei fiind stropit cu sânge, şi se îndreptă spre gărzile postate acolo, pe care le evitasem căţărându-ne pe panta dealului. Câţiva masculi tresăriră. Stryga zâmbi o dată – un zâmbet plin de ură şi îngrozitor – şi sări asupra lor.

Era o diversiune.

Amren se cutremură, dar am pornit din nou. Gărzile erau concentrate la măcelul ei, fugind de la posturile lor pe deal, ca să o întâmpine.

Mai repede – nu aveam mult timp. Simţeam cum Cazanul îşi aduna puterea…

Nu. Nu Cazanul.

Acea putere… venea *din spate.*

Nesta.

— Bravo, fato! mormăi în şoaptă Amren chiar înainte să mă apuce de spatele jachetei şi să mă trântească cu faţa în jos pe piatră, ferindu-ne.

Tocmai atunci o pereche de cizme coborâră pe poteca îngustă. Cunoşteam sunetul paşilor lui pentru că îmi bântuia visele.

Regele Hybernului trecu chiar pe lângă noi. Concentrat la Stryga, la vuietul îndepărtat al puterii Nestei.

Ţesătoarea se opri când văzu cine se apropia şi zâmbi, sângele curgându-i de pe bărbie.

— Cât de frumoasă eşti! şopti el, cu o voce seducătoare. Cât de minunată eşti, bătrâno!

Ea îşi dădu părul negru peste un umăr subţire.

— Poţi să faci o plecăciune, rege! Aşa cum se obişnuia cândva.

Regele Hybernului se îndreptă direct spre ea şi zâmbi la chipul superb al Strygăi.

Apoi îi cuprinse chipul în mâinile late mai repede decât se putea mişca ea şi îi rupse gâtul.

Probabil că nu o ucisese. Ţesătoarea era o zeiţă a morţii – însăşi existenţa ei o sfida pe a noastră. Deci probabil că nu ar fi ucis-o rupându-i coloana, dacă regele nu i-ar fi aruncat trupul celor doi câini naga de la poalele dealului, care sfâşiară trupul moale al Ţesătoarei fără ezitare.

Până şi Amren scoase un sunet de mâhnire.

Dar regele se uita spre nord, spre Nesta.

Acea putere – puterea *ei* – clocoti din nou, făcându-i semn, aşa cum mă chema acum Cazanul de pe stâncă.

El se uită la mare, la lupta care se dădea acolo.

Aş fi putut jura că a zâmbit în timp ce s-a teleportat.

— Acum, şopti Amren.

Nu mă puteam mişca. Nesta, Cassian şi Rhys nu credeau că aveam vreo şansă să supravieţuim.

— Profită la maximum! izbucni Amren şi în ochii ei străluci suferinţa adevărată. Ea ştia ce urma să se întâmple. În timpul pe care-l câştigasem, mi-am reprimat disperarea şi groaza şi am alergat pe deal – spre pisc, spre locul în care

Cazanul nepăzit ne aştepta.

Cartea apăru în mâinile mici ale lui Amren. Cazanul era aproape la fel de înalt ca ea. Un puţ negru de ură şi de putere.

Aş fi putut opri totul chiar în acel moment. Să opresc armata şi pe rege înainte să îi ucidă pe Nesta şi pe Cassian. Amren deschise Cartea şi se uită la mine, aşteptând.

— Pune mâna pe Cazan! spuse ea încet.

Am ascultat-o.

Puterea nesfârşită a Cazanului se izbi în mine, un val ameninţând să mă doboare ca o furtună nesfârşită.

Abia am putut să-mi ţin un picior în lumea asta, abia mi-am amintit cum mă chema. M-am agăţat de ce văzusem în Ouroboros – de toate reflexiile şi amintirile pe care le înfruntasem sau le avusem, de cele bune, de cele rele şi de cele gri. Cine eram, cine eram, cine eram…

Amren mă urmări un moment lung şi nu citi din carte. Nu îmi băgă înăuntru mâinile. Ea închise paginile aurii şi împinse cartea în spatele ei cu piciorul.

Amren minţise. Ea nu plănuise să-l controleze pe rege sau să-i stăpânească armata cu ajutorul Cărţii şi al Cazanului.

Şi eu căzusem direct în capcana ei, oricare ar fi fost aceasta.

Capitolul 74

Mi-am revenit în simţiri în faţa gurii negre a Cazanului. L-am apucat cu toată puterea.

— Îmi pare rău că te-am minţit, fu tot ce spuse Amren.

Nu îmi puteam îndepărta mâna. Nu îmi puteam elibera degetele. Eram sfâşiată, încet şi pe deplin.

Mi-am proiectat magia, disperată ca orice lanţ spre lumea asta să mă salveze, să nu mă lase să fiu devorată de *obiectul* etern şi îngrozitor care încerca acum să mă târască în îmbrăţişarea lui.

Focul, apa, lumina, vântul, gheaţa şi noaptea se adunară şi toate mă dezamăgiră.

Ceva alunecase, iar mintea mea se apropie de braţele întinse ale Cazanului.

L-am simţit *atingându-mă.*

Iar apoi, am fost pe jumătate plecată.

Jumătate aici, tăcută, lângă Cazan, cu mâna lipită de marginea neagră.

Jumătate… în altă parte.

Zburând prin lume. Căutând. Cazanul vâna acum puterea care venise atât de aproape… şi îl tachina.

Nesta.

Cazanul o căuta, la fel ca regele.

Plutea pe câmpul de luptă ca o insectă pe suprafaţa unui lac.

Pierdeam. Rău. Serafimii şi illyrienii erau însângeraţi şi doborâţi de pe cer. Azriel fusese forţat să aterizeze, târându-şi aripile în noroiul însângerat în timp ce lupta cu sabia împotriva atacurilor ce păreau de neoprit. Infanteriştii noştri rupseseră rândurile pe alocuri, Keir strigându-le Aducătorilor întunericului să revină pe poziţie, fuioare de întuneric emanând din el.

L-am văzut pe Rhysand în mijlocul rândurilor

care se destrămau. Stropit cu sânge, luptând frumos.

L-am văzut evaluând câmpul din faţă şi transformându-se.

Ghearele ieşiră primele, înlocuind degetele de la mâini şi de la picioare. Apoi solzi negri sau poate pene, nu am reuşit să le văd, îi acoperiră picioarele, braţele şi pieptul. Corpul i se contorsionă, oasele şi muşchii crescând şi transformându-se.

Era bestia pe care Rhys o ţinuse ascunsă şi pe care nu-i plăcuse niciodată să o dezlănţuie, doar dacă situaţia era destul de gravă ca să o facă.

Înainte să mă ia Cazanul, am văzut ce se întâmplă cu capul şi faţa lui.

Era o creatură de coşmar. Nu avea nimic uman sau Fae. Era o creatură care locuia în puţurile întunecate şi ieşea doar noaptea ca să vâneze şi să mănânce. Faţa… era a acelor creaturi care fuseseră sculptate în roca Regatului Coşmarurilor, care alcătuiau tronul. Tronul nu era doar o reprezentare a puterii lui… ci şi a ceea ce pândea înăuntru. Iar aripile lui…

Soldaţii Hybernului începură să fugă.

Helion văzu ce se întâmplase şi fugi şi el, dar spre Rhys, transformându-se la rândul lui.

Dacă Rhys era o teroare zburătoare din umbre şi lumină lunară rece, Helion era echivalentul acestuia pe timp de zi.

Pene aurii, gheare sfâşietoare şi aripi cu pene…

Împreună, partenerul meu şi Marele Lord al Zilei se dezlănţuiră asupra Hybernului până ce se

opriră, până ce un mascul bine făcut şi scund ieşi din rând spre ei – unul dintre comandanţii Hybernului, fără îndoială. Mârâitul lui Rhys cutremură pământul. Dar Helion, strălucind cu o lumină albă, fu cel care înaintă ca să înfrunte masculul, afundându-şi adânc ghearele în noroi.

Comandantul nu avea nici măcar o sabie. Doar haine gri elegante şi o expresie vag amuzată. Lumina de culoarea ametistului se rotea în jurul lui. Helion îi mârâi lui Rhys – era un ordin, iar partenerul meu dădu din cap, sângele picurându-i din bot înainte să se avânte din nou în încăierare, lăsându-i pe comandant şi pe Helion, Spintecătorul de Vrăji, să se lupte corp la corp. Vrajă la vrajă.

Soldaţii din ambele tabere începură să fugă.

Dar Cazanul mă trase deoparte când Helion dezlănţui o explozie de lumină spre comandant, sursa acesteia nefiind pe câmpul de luptă.

„Vino!” păru să cânte puterea Nestei. „Vino!”

Cazanul îi simţi mirosul şi ne împinse înainte.

Am sosit înaintea regelui.

Cazanul păru să se oprească în poiană. Păru să se răsucească şi să se clatine înapoi, ca un şarpe pregătit să atace.

Nesta şi Cassian stăteau acolo, cu sabia scoasă, ochii Nestei strălucind cu focul interior şi păgân.

— Pregăteşte-te! şopti ea. Vine.

Puterea pe care o acumula Nesta…

Ea avea să-l ucidă pe Regele Hybernului.

Cassian era distracţia cât lovitura ei şi-ar fi găsit ţinta.

Timpul păru să încetinească şi să se

deformeze. Puterea întunecată a regelui se îndreptă spre noi, spre poiana în care nu mă vedeam şi nu mă auzeam, unde eram doar o fărâmă de suflet purtată de un vânt negru.

Regele Hybernului se teleportă chiar în faţa lor.

Puterea Nestei se adună şi apoi dispăru.

Cassian nu se mişcă. Nu îndrăzni.

Deoarece Regele Hybernului îl ţinea pe tatăl meu în faţa lui, cu o sabie la gât.

*

De aceea se uitase spre mare. Ştiuse că Nesta l-ar fi lovit mortal în clipa în care ar fi apărut, iar singurul mod de a o împiedica era…

Un scut uman. Unul la care s-ar fi gândit de două ori dacă să-l omoare.

Tatăl nostru era stropit cu sânge şi mai slab decât ultima dată când îl văzusem.

— Nesta, şopti el, observând urechile şi graţia de Fae, puterea care sfârâia în ochii ei.

Regele zâmbi.

— Ce tată iubitor! Să aducă o întreagă *armată* ca să-şi salveze fiicele!

Nesta nu spuse nimic. Cassian se uită cu atenţie prin poiană, evaluând toate avantajele, toate unghiurile.

„Salvează-l! am implorat eu Cazanul. Ajută-l!”

Cazanul nu-mi răspunse. Nu avea voce şi nici conştiinţă, ci doar o nevoie simplă de a recupera ce îi fusese furat.

Regele Hybernului îşi înclină capul ca să se uite la chipul bronzat şi bărbos al tatălui meu.

— Atât de multe lucruri s-au schimbat de când ai fost ultima dată acasă. Trei fiice, acum Fae. Una dintre ele are o căsnicie *destul* de bună.

Tatăl meu se uită doar la sora mea, ignorându-l pe monstrul din spatele lui, şi îi spuse:

— Te-am iubit din prima clipă în care te-am ţinut în braţe. Şi îmi… pare rău, Nesta – Nesta mea! Îmi pare atât de rău pentru tot!

— Te rog! îi spuse Nesta regelui. Singurele ei cuvinte, guturale şi răguşite. Te rog!

— Ce îmi vei da, Nesta Archeron?

Nesta se tot uită la tatăl meu, care scutura din cap. Mâna lui Cassian zvâcni, ridicând sabia, încercând să ţintească bine.

— Îmi vei înapoia ce ai luat?

— Da.

— Chiar dacă trebuie să o smulg din tine?

— Nu te atinge de fiica mea cu mâinile tale murdare… zise tatăl nostru.

Am auzit pocnetul înainte să-mi dau seama ce se întâmplase.

Înainte să văd cum se răsuci capul tatălui meu şi lumina îngheţându-i în ochi.

Nesta nu scoase niciun cuvânt. Nu reacţionă când Regele Hybernului îi rupse gâtul tatălui nostru.

Eu am început să ţip. Să ţip şi să mă zvârcolesc în prinsoarea Cazanului, implorându-l să pună capăt lucrurilor – să îl aducă înapoi…

Nesta îşi coborî privirea spre corpul tatălui meu când acesta se prăbuşi pe pământ.

Şi, aşa cum prevăzuse regele… puterea Nestei se stinse.

Dar nu şi a lui Cassian.

Săgeţi orbitoare şi roşii ţâşniră spre Regele Hybernului, un scut ridicându-se în jurul Nestei când Cassian se aruncă înainte.

Şi când Cassian îl atacă pe rege, care râdea şi părea dispus să se lupte un pic cu sabia… m-am holbat la tatăl meu, pe pământ. La ochii lui deschişi şi orbi.

Cassian îl împinse pe rege de lângă cadavrul tatălui meu, săbiile şi magia lovindu-se. Nu pentru mult timp, ci doar cât să îl ţină la distanţă, astfel încât Nesta să poată fugi, iar eu să termin lucrul pentru care îmi lăsasem rudele să-şi ofere viaţa. Cazanul încă mă ţinea acolo, chiar dacă am încercat să mă întorc pe dealul unde Amren mă trădase şi mă folosise în cine ştie ce scop personal…

Nesta îngenunche înaintea tatălui nostru, cu chipul inexpresiv, se uită în ochii lui încă deschişi şi îi închise cu blândeţe. Cu mâinile ferme ca piatra.

Cassian îl înghiontise pe rege şi mai mult în pădure. Strigătele lui răsunară.

Nesta se aplecă în faţă ca să sărute fruntea stropită de sânge a tatălui nostru.

Iar când îşi ridică fruntea… Cazanul se zbătu şi se tulbură deoarece în ochii Nestei, conturându-i pielea… era puterea brută.

Ea se uită la rege şi la Cassian tocmai când strigătul de durere al celui din urmă vui spre noi.

Puterea din jurul ei se cutremură. Nesta se ridică în picioare.

Apoi, Cassian ţipă. M-am uitat spre el. Departe de tatăl meu.

La nici douăzeci de paşi distanţă, Cassian era pe pământ. Aripile îi erau rupte pe alocuri şi-i sângerau.

Osul îi ieşea din coapsă. Pietrele lui Siphon erau mate. Goale.

El le epuizase deja înainte să vină aici. Era extenuat, dar venise – pentru ea. Pentru noi.

Gâfâia, sângele curgându-i din nas, iar braţele îi cedară când încercă să se ridice.

De deasupra lui, Regele Hybernului îi întinse o mână.

Cassian se arcui de pe pământ, strigând de durere. Un os i se rupse undeva în corp.

— Încetează!

Regele se uită peste umăr când Nesta înaintă. Cassian îi spuse să fugă, sângele curgându-i dintre buze pe muşchiul de sub el.

Nesta se uită la corpul lui distrus, la durerea din ochii lui Cassian, şi îşi înclină capul.

Mişcarea nu era umană. Nici Fae.

Era pur animalică, de prădător.

Şi când îşi ridică din nou privirea spre rege…

— Te voi ucide, spuse ea încet.

— Serios? întrebă regele, ridicând o sprânceană. Pentru că eu mă gândesc la lucruri *mult* mai interesante pe care să ţi le fac.

Nu din nou. Nu puteam urmări din nou scena pasivă, inutilă câtă vreme cei pe care îi iubeam sufereau.

Cazanul se strecură după Nesta, ca un câine.

Nesta îşi strânse pumnii.

Regele pufni şi-şi lăsă piciorul pe cea mai apropiată aripă a lui Cassian.

Osul se rupse, iar ţipătul lui…

M-am zbătut împotriva prinsorii Cazanului. M-am zbătut şi am lovit.

Nesta explodă.

Toată acea putere, toată deodată…

Regele se teleportă din calea ei.

Puterea sa lovi copacii din spatele lui, transformându-i în cenuşă. Explodă peste câmpul de luptă cu o boltă joasă, apoi ateriză chiar în rândurile Hybernului, ucigând câteva sute de soldaţi înainte să înţeleagă ce se întâmplase.

Regele apăru la o distanţă de probabil zece metri şi râse la resturile fumegânde din spatele lui.

— Minunat! spuse el. Nu ai cine ştie ce experienţă, te-ai pripit, dar a fost minunat.

Nesta îşi strânse pumnii din nou ca şi când şi-ar fi adunat puterea.

Dar ea şi-o consumase pe toată dintr-o singură lovitură. Ochii îi erau iar gri-albaştri.

— *Pleacă!* reuşi Cassian să şoptească. Pleacă!

— Mi se pare cunoscută scena, spuse gânditor regele. El sau celălalt bastard a fost cel care s-a târât spre tine în ziua aceea?

Cassian se târa într-adevăr spre ea, cu aripile rupte şi piciorul leneş, lăsând o dâră de sânge pe iarbă şi rădăcini.

Nesta se grăbi spre el şi îngenunche, dar nu ca să-l consoleze, ci ca să ia sabia illyriană.

Cassian încercă să o oprească în timp ce Nesta ridică sabia în faţa Regelui Hybernului.

Ea nu spuse nimic, rămânând pe loc.

Regele chicoti şi îşi înclină sabia.

— Să văd ce te-au învăţat illyrienii!

El o atacă înainte să poată ridica sabia mai sus.

Nesta sări înapoi, lovindu-i sabia, cu ochii mari. Regele atacă din nou, iar Nesta se feri încă o dată şi se retrase printre copaci, îndepărtându-l de Cassian.

Ea reuşi să-l mai îndepărteze câţiva paşi înainte ca regele să se plictisească.

Din două mişcări, el o dezarmă. Cu o alta, o lovi în faţă atât de puternic încât ea căzu la pământ.

Cassian îi strigă numele, încercând din nou să se târască spre ea.

Regele îşi băgă sabia în teacă, înălţându-se deasupra ei, când ea se ridică de jos.

— Ei bine? Ce altceva mai ştii?

Nesta se întoarse şi întinse o mână.

Puterea albă şi arzătoare îi ţâşni din palmă şi îl izbi în piept.

Fusese un plan ca să se apropie de ea, să-şi lase garda jos.

Puterea ei îl aruncă înapoi, copacii rupându-se sub el unul după altul.

Cazanul păru să se liniştească. Doar atât mai rămăsese din puterea ei.

Nesta se ridică în picioare, clătinându-se prin poiană cu sânge la gură, acolo unde o lovise, şi se aruncă în genunchi în faţa lui Cassian.

— Ridică-te! suspină ea, trăgându-l de umăr. *Ridică-te!*

El încercă, dar nu reuşi.

— Eşti prea greu, se rugă ea, dar tot încercă să-l ridice, apucându-i armura neagră şi însângerată. Nu pot – vine…

— Pleacă! gemu Cassian.

Puterea ei încetase să-l arunce pe rege prin pădure. El mergea acum spre ei, scuturându-şi jacheta de aşchii şi frunze, fără să se grăbească. Ştiind că ea nu avea să plece, savurând gândul la măcelul care îl aştepta.

Nesta scrâşni din dinţi, încercând să-l ridice din nou pe Cassian, care scoase un sunet răguşit de durere.

— *Pleacă!* îi strigă el.

— Nu pot, şopti ea, cu vocea spartă. *Nu pot!*

Erau aceleaşi cuvinte pe care i le spusese Rhys.

Cassian gemu de durere, dar îşi ridică mâinile însângerate ca să îi cuprindă faţa.

— Singurul lucru pe care-l regret e că nu am avut timp. Vocea îi tremură la fiecare cuvânt. Că nu am avut timp cu *tine,* Nesta.

Ea nu îl opri când se ridică să o sărute încet, atât cât reuşi.

Cassian spuse încet, ştergându-i lacrima care îi curgea pe chip:

— Te voi găsi din nou în lumea viitoare – în următoarea viaţă. Şi vom avea acel timp. Promit!

Regele Hybernului intră în poiană, puterea întunecată plutindu-i din vârfurile degetelor.

Şi până şi Cazanul păru să se oprească surprins – surprins sau simţind *ceva…* când Nesta se uită la regele căruia moartea-i învăluia mâinile, apoi în jos la Cassian, şi-i acoperi corpul cu al său.

Cassian rămase nemişcat şi după aceea îşi strecură o mână pe spatele ei.

Împreună. Aveau să moară împreună.

„Îţi voi oferi un târg, i-am spus eu Cazanului. Îţi voi oferi sufletul meu. Salvează-i!”

— Romantic gest, spuse regele, dar necugetat.

Nesta nu se mişcă din locul în care-i proteja corpul lui Cassian.

Regele îşi ridică mâna, puterea rotindu-i-se ca o galaxie întunecată în palmă.

Ştiam că ar fi murit amândoi în clipa în care puterea i-ar fi lovit.

„Orice, am implorat eu Cazanul. Îţi dau orice!”

Mâna regelui începu să coboare, apoi se opri şi scoase un sunet gâtuit.

Pentru o clipă, am crezut că îmi răspunsese Cazanul la rugăminţi.

Dar când o lamă neagră îi străpunse gâtul regelui, împroşcând sânge, mi-am dat seama că altcineva o făcuse.

Elain ieşi din umbra din spatele lui şi înfipse Povestitorul-Adevărului până la mâner în ceafa regelui, în timp ce îi spuse la ureche:

— Să nu te atingi de sora mea!

Capitolul 75

Cazanul toarse în prezenţa lui Elain când Regele Hybernului căzu în genunchi, voind să apuce cuţitul care îi ieşea din gât. Elain se retrase un pas.

Înecându-se cu propriu-i sânge care mai apoi i se prelingea printre buze, regele se holbă la Nesta. Sora mea se ridică în picioare.

Nu ca să se ducă la Elain, ci la rege.

Nesta apucă mânerul negru al Povestitorului-

Adevărului.

Şi încet, ca şi când ar fi savurat efortul necesar… Nesta începu să răsucească lama. Nu rotea cuţitul propriu-zis, ci îi rotea gâtul străpuns.

Elain se grăbi spre Cassian, dar războinicul gâfâia – zâmbea sever şi gâfâia – când Nesta răsuci de nenumărate ori lama în gâtul regelui, tăind carnea, oasele şi tendoanele.

Nesta îşi coborî privirea spre rege înainte să facă mişcarea finală, mâna lui încercând încă să se ridice ca să elibereze lama.

Iar în ochii Nestei… era aceeaşi expresie, aceeaşi strălucire pe care o avusese în ziua aceea din Hybern, când îl arătase cu degetul promiţându-i moartea. Ea schiţă un zâmbet ca şi când şi-ar fi amintit, iar apoi împinse lama ca un muncitor care împingea spiţa unei roţi mari de moară.

Regele căscă ochii, iar capul îi căzu de pe umeri.

— Nesta! gemu Cassian, încercând să ajungă la ea.

Sângele regelui îi stropi hainele şi chipul.

Nestei nu păru să-i pese când se aplecă, luă capul căzut şi îl ridică. Îl ridică în aer şi se holbă în ochii lipsiţi de viaţă ai Hybernului, în gura lui deschisă.

Ea nu zâmbi, ci doar se holbă în continuare.

Sălbatică. Neiertătoare. Brutală.

— Nesta! şopti Elain.

Nesta clipi şi păru să-şi dea seama al cui cap îl ţinea în mână.

Ce făcuseră ea şi Elain.

Capul regelui se rostogoli din mâinile ei

însângerate.

Cazanul păru şi el să-şi dea seama de ce făcuse ea când capul căzu pe pământul cu muşchi. Că Elain… Elain o protejase pe hoaţă. Elain, căreia îi oferise asemenea puteri, pe care o considerase atât de minunată, încât îi dăruise *ceva…* Nu ar fi rănit-o pe Elain, nici măcar din dorinţa de a-şi revendica puterea care i se luase.

Acesta se retrase în clipa în care Elain se uită la tatăl nostru mort, care zăcea în poiana de alături şi ţipă: „Nu!”

M-am întins spre ele, dar Cazanul era prea rapid, prea puternic.

Mă smuci înapoi peste câmpul de luptă.

Nimeni nu părea să ştie că regele era mort. Iar armatele noastre…

Rhys şi ceilalţi Mari Lorzi se predaseră întru totul monştrilor care se ascundeau sub pielea lor, rânduri de soldaţi murind de mâna lor, sfâşiaţi, spintecaţi sau tăiaţi în două. Iar Helion…

Marele Lord al Zilei era însângerat, blana aurie fiindu-i arsă şi zdrenţuită, dar el încă lupta împotriva comandantului Hybernului. Comandantul nu era rănit, iar chipul îi era calm ca şi când ar fi ştiut că astăzi ar fi putut câştiga în faţa lui Helion, Spintecătorul de Vrăji.

Am traversat câmpul într-o boltă spre Bryaxis, care încă lupta, ţinând frontul pentru oamenii lui Graysen. Era un nor negru care croia o potecă pentru ei, care îi proteja. Bryaxis, frica încarnată, păzea muritorii.

Am trecut pe lângă Drakon şi o femeie brunetă cu pielea ca mierea, ambii ferindu-se de… Jurian.

Ei luptau cu Jurian. Drakon avea o datorie veche de plătit – la fel şi Miryam.

Am trecut foarte repede pe lângă ei şi nu am auzit ce spuneau, nu am văzut dacă Jurian chiar riposta sau încerca să se ferească în timp ce le explica. Mor se alătură încăierării, însângerată şi şchiopătând, strigându-le – era ultima din problemele noastre.

Deoarece armatele noastre…

Hybernul ne copleşea. Fără rege, fără Cazan, o făcea fără încetare. Înflăcărarea pe care o stârnise regele în ei, credinţa că fuseseră nedreptăţiţi şi uitaţi… Ar fi continuat să lupte. Nicio soluţie nu i-ar fi mulţumit în afară de revendicarea totală a ceea ce credeau că li se datora – că *meritau.*

Erau prea mulţi. Atât de mulţi, iar noi eram cu toţii epuizaţi.

Cazanul se îndepărtă, retrăgându-se în sine.

Se auzi un strigăt de durere – un strigăt pe care l-am recunoscut, în ciuda formei diferite şi sfâşietoare.

Rhys. *„Rhys…”*

El ceda, avea nevoie de *ajutor…*

Cazanul se retrase în sine, iar eu am ajuns din nou în vârful stâncii.

Mă uitam încă o dată la Amren, care mă pălmuia, strigându-mi numele.

— Fată proastă! strigă ea. *Luptă!*

Rhys era rănit. Rhys era copleşit…

Am revenit în trupul meu. Mâna îmi rămăsese pe Cazan. O legătură vie. Dar Cazanul se linişti… Am clipit. *Puteam* clipi.

Amren oftă.

— Ce *naiba...*

— Regele este mort, am spus eu cu o voce rece şi străină. Şi tu vei fi în curând.

Aş fi ucis-o pentru că ne trădase din cine ştie ce motiv...

— Ştiu, zise Amren încet. Şi trebuie să mă ajuţi să o fac.

Aproape am dat drumul Cazanului la aceste cuvinte, dar ea scutură din cap.

— Nu rupe legătura. Trebuie să fii... un canal.

— Nu înţeleg.

— Suriel ţi-a dat un mesaj. Pentru mine. Doar pentru mine.

M-am încruntat.

— Răspunsul din Carte nu era o vrajă de control, rosti Amren. Am minţit. Era... o vrajă de dezlegare. Pentru mine.

— Ce?

Amren se uită la măcel, ţipetele muribunzilor răsunând până la noi.

— Credeam că voi avea nevoie de surorile tale ca să mă ajute să controlez Cazanul, dar după ce ai înfruntat oglinda Ouroboros... Ştiam că o poţi face. Doar tu. Şi doar eu. Pentru că atunci când tu mă vei dezlega cu puterea Cazanului, în forma mea adevărată... voi anihila armata, până la ultimul soldat.

— Amren...

Dar o voce de mascul ne rugă din spate:

— Nu o face!

Varian apăru pe poteca stâncoasă, gâfâind şi stropit de sânge.

Amren rânji.

— Ca un câine amuşinând.

— Nu o face, fu tot ce spuse Varian.

— Dezlănţuie-mă! spuse Amren, ignorându-l. Lasă-mă să pun capăt luptelor!

Am început să scutur din cap.

— Tu... tu vei dispărea. Ai spus că nu îţi vei aminti de noi, că nu vei mai fi *tu* dacă vei fi eliberată.

Amren ne zâmbi uşor, mie şi lui Varian.

— I-am urmărit atât de multe milenii. Oamenii – şi în lumea mea erau oameni. Şi i-am văzut iubind şi urând – purtând războaie fără sens şi găsind preţioasa pace. I-am văzut construind vieţi, construind *lumi.* Mie... nu mi s-au permis niciodată asemenea lucruri. Nu am fost concepută aşa, nu mi s-a ordonat să o fac, aşa că am urmărit, iar ziua în care am venit aici... a fost primul lucru egoist pe care l-am făcut. Mult timp am crezut că este o pedeapsă pentru neascultarea ordinelor tatălui meu, pentru că mi-am *dorit* ceva. Am crezut că lumea asta era vreun iad în care m-a închis pentru nesupunere.

Amren înghiţi în sec.

— Dar eu cred... Mă întreb dacă tatăl meu ştia. Dacă a văzut cum îi urmăream iubind, urând şi construind şi a creat ruptura aceasta în lume nu drept pedeapsă... ci ca pe un dar. Ochii îi străluciră. Deoarece a fost un dar timpul petrecut cu tine. Cu voi toţi. A fost un dar.

— Amren, spuse Varian şi se aşeză în genunchi. Te *implor...*

— Spune-i Marelui Lord, zise ea încet, să lase un pahar pentru mine. Nu credeam că mai

suportam încă un gram de suferinţă. Am apucat Cazanul un pic mai strâns, cu gâtul răguşit.

— Desigur!

Ea se uită la Varian, cu un zâmbet strâmb pe buzele-i roşii.

— Pe oamenii care iubeau i-am urmărit cel mai mult. Nu am înţeles niciodată iubirea – *cum* se năştea, *de ce.* Ea se opri la un pas distanţă de Cazan. Alături de voi cred că totuşi am aflat. Poate că şi asta a fost un ultim dar.

Chipul lui Varian se strâmbă agonizând, dar nu mai făcu nicio mişcare ca să o oprească.

Ea se întoarse spre mine şi îmi spuse cuvintele în minte – vraja la care trebuia să mă gândesc, pe care să o simt şi să *o fac.* Am dat din cap.

— Când voi fi liberă, ne spuse Amren, să nu fugiţi! Îmi veţi distrage atenţia.

Ea ridică ferm o mână spre braţul meu.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, Feyre!

I-am zâmbit, înclinându-mi capul.

— Şi eu, Amren. Şi eu.

Amren mă apucă de încheietura mâinii şi se aruncă în Cazan.

*

Am luptat. Am luptat cu toată forţa ca să spun vraja, cu braţul pe jumătate în Cazan când Amren se scufundă sub apa neagră care îl umplea. Am spus cuvintele cu limba, cu inima, cu sângele şi cu oasele. Le-am strigat.

Mâna îi dispăru de pe braţul meu, topindu-se ca rouă sub soarele dimineţii.

Vraja se încheie, ieşind din mine cu un fior, iar eu m-am smucit înapoi, luându-mi mâna de pe Cazan. Varian mă prinse înainte să cad şi mă apucă puternic în timp ce m-am uitat la Cazanul negru, la suprafaţa nemişcată.

— Ea este… şopti el.

Totul începu mult sub noi, ca şi când ar fi ajuns în miezul pământului.

L-am lăsat pe Varian să mă tragă la câţiva paşi distanţă când un val se undui prin pământ, îndreptându-se spre noi şi spre Cazan.

Am avut timp doar cât să ne aruncăm în spatele celei mai apropiate pietre, când acesta ajunse la noi.

Cazanul se sparse în trei bucăţi, desfăcându-se ca o floare – iar apoi, ieşi ea.

Explodă din carapacea muritoare, lumina orbindu-ne. Lumina şi focul.

Ea urla – victorioasă, furioasă şi de durere, în acelaşi timp.

Şi aş fi putut jura că am văzut aripi mari de foc, penele fiind ca nişte tăciuni aprinşi, întinzându-se larg. Aş fi putut jura că o coroană de lumină pluti chiar deasupra părului ei de foc.

Ea se opri. Creatura care era în Amren se opri şi se uită la noi – la câmpul de luptă şi la toţi prietenii noştri, la familia noastră care lupta acolo, ca şi când ar fi spus: „Îmi aduc aminte de voi”.

Iar apoi dispăru.

Îşi întinse aripile, focul şi lumina unduindu-se ca să o cuprindă, ca un monstru de foc ce se năpusti asupra armatelor Hybernului.

Ei începură să fugă.

Amren coborî spre ei ca un ciocan, aruncând foc şi pucioasă.

Trecu prin ei arzându-i, sorbindu-le moartea. Unii muriră doar pentru că trecu prin apropierea lor.

L-am auzit pe Rhys strigând aşa cum o făcuse ea. Victorios, furios şi de durere. Şi ca să ne avertizeze să nu fugim de ea.

Puţin câte puţin, ea distruse armata nesfârşită a Hybernului. Puţin câte puţin, anihilă răutatea şi ameninţarea lor, suferinţa pe care o produseseră.

Ea trecu prin comandantul Hybernului, pregătit să-l lovească mortal pe Helion. Trecu prin comandant ca şi când ar fi fost din sticlă şi lăsă în urmă doar cenuşă.

Dar acea putere scădea, dispărând tăciune cu tăciune.

Totuşi Amren se îndreptă spre mare, unde armata tatălui meu şi a lui Vassa luptau alături de poporul lui Miryam. Nave întregi pline cu soldaţii Hybernului se scufundară după ce trecu pe acolo, ca şi când le-ar fi inhalat viaţa direct din ei, în timp ce a ei se sfârşea.

Amren ajunse la ultima navă – ultima navă a inamicului nostru – şi nu fu decât o flacără în briză.

Iar când şi nava amuţi…

Era doar lumină. Lumina strălucitoare şi curată, care dansa pe valuri.

Capitolul 76

Lacrimile alunecară pe pielea pătată de sânge a lui Varian când ne-am uitat la locul din care

dispăruse Amren.

Dedesubt, în depărtare, armata noastră începea să strige victorioasă – de bucurie.

Pe stâncă… era linişte deplină.

M-am uitat, în sfârşit, spre cele trei bucăţi rupte din Cazan.

Poate că eu o făcusem. Dezlegând-o pe ea, dezlegasem Cazanul. Sau poate că Amren, cu puterea ei dezlănţuită… chiar şi asta fusese prea mare pentru Cazan.

— Ar trebui să plecăm, i-am spus lui Varian.

Ceilalţi aveau să ne caute.

Trebuia să ajung la tatăl meu. Trebuia să-l îngrop. Să-l ajut pe Cassian.

Trebuia să văd cine altcineva era printre morţi – sau printre cei vii. Golită – eram obosită şi golită.

Am reuşit să mă ridic în picioare şi să fac un pas înainte să simt.

… Creatura din Cazan sau lipsa ei.

Era şi nu era acolo şi… se prelingea în lume.

Am îndrăznit să mă apropii şi în rămăşiţele Cazanului… am văzut un gol. Dar şi altceva – o creştere.

Nu îşi avea locul acolo. Nu îşi avea locul nicăieri.

Pe faţă am simţit nişte mâini întorcându-mă, atingându-mă.

— Eşti rănită, eşti…

Chipul lui Rhys era lovit – însângerat. Mâinile încă aveau gheare, caninii îi erau încă alungiţi. Abia ieşise din forma de bestie.

— Ai eliberat-o…

El se bâlbâia. Tremura. Nu înţelegeam cum de

mai stătea în picioare.

Nu ştiam de unde să încep, cum să-i explic.

L-am lăsat să intre în mintea mea, prezenţa lui fiind blândă şi, în ciuda extenuării, l-am lăsat să-i vadă pe tatăl meu, pe Nesta şi pe Cassian, pe rege şi pe Amren.

Totul.

Inclusiv pe *creatura* din spatele nostru. Acea gaură.

Rhys mă strânse în braţe – doar pentru o clipă.

— Avem o problemă, şopti Varian, arătând în spatele nostru.

Noi i-am urmărit degetul spre locul în care spărtura în lume dintre cioburile Cazanului… se mărea.

Cazanul nu putea fi distrus niciodată, fuseserăm noi avertizaţi, deoarece însăşi *lumea* noastră era legată de el.

Dacă ar fi fost distrus Cazanul… şi noi am fi avut aceeaşi soartă.

— Ce am făcut, am şoptit eu. Îi salvasem pe prietenii noştri, doar ca să ne condamne pe toţi.

Făcut. Făcut şi desfăcut.

Îl distrusesem. Îl puteam reface.

Am alergat spre Carte, deschizând-o.

Dar auriul era gravat cu simboluri pe care doar o singură fiinţă de pe pământ le putea citi, iar acum plecase. Am aruncat obiectul nenorocit în golul din Cazan.

Aceasta dispăruse şi nu mai apăru.

— Ei bine, a fost şi asta o încercare, spuse Rhys.

M-am întors la amuzamentul lui, dar chipul îi

era dur. Sobru.

— Nu ştiu ce să fac, am şoptit eu.

Rhys studie rămăşiţele.

— Amren a spus că eşti o legătură.

Am dat aprobator din cap.

— Deci fii din nou una!

— Ce?

El se uită la mine ca şi când *eu* aş fi fost cea nebună când spuse:

— Refă Cazanul! Făureşte-l din nou!

— Cu *ce* putere?

— Cu a mea.

— Tu… eşti epuizat, Rhys. La fel şi eu. Cu toţii suntem.

— Încearcă! Fă-mi pe plac!

Am clipit, panica mai potolindu-se un pic. Da – da, împreună cu el, cu partenerul meu…

M-am gândit la vraja pe care mi-o arătase Amren. Dacă aş fi schimbat un mic lucru… era un risc. Dar ar fi putut funcţiona.

— Este mai bine decât nimic, am spus eu, expirând.

— Aşa te vreau.

Amuzamentul îi dansă în ochi.

Morţii zăceau în jurul nostru pe o rază de câţiva kilometri, strigătele răniţilor şi ale suferinzilor începând să se intensifice, dar… Oprisem Hybernul. Îl oprisem pe rege.

Poate am fi avut noroc şi cu asta.

Mi-am întins mâna şi mintea spre el.

Scuturile lui erau ridicate – ziduri solide pe care le înălţase în timpul luptei. Mi-am trecut o mână pe unul, dar acesta rămase. Rhys îmi zâmbi şi mă

sărută o dată.

— Aminteşte-mi să nu o supăr niciodată pe Nesta.

Faptul că putea să *glumească* – nu, era doar o formă de a rezista. Pentru amândoi. Deoarece alternativa râsului… Chipul devastat al lui Varian, care ne urmărea tăcut, era alternativa. Şi cu chestia asta în faţa noastră, cu această ultimă sarcină…

Deci am reuşit şi eu să râd.

Şi încă zâmbeam uşor când am atins din nou cioburile Cazanului.

*

Era un gol neaerisit. Nicio vietate nu putea exista aici. Nu era nicio lumină.

Era… era ceea ce existase la început, înainte ca toate lucrurile să explodeze din el.

Nu aparţinea acestui loc. Poate că într-o zi, când pământul ar fi îmbătrânit şi murit, când şi stelele ar fi dispărut… poate atunci ne-am fi întors aici.

Nu azi. Nu acum.

Eu aveam şi nu aveam un trup.

Iar în spatele meu… puterea lui Rhys era un fir. Un fulger nesfârşit care izbucni din mine în acest… loc, pentru a-l forma după voia mea.

Făcut şi desfăcut.

Dintr-un colţ îndepărtat al memoriei şi al minţii mele umane… Mi-am adus aminte de o pictură murală pe care o văzusem în Regatul Primăverii, ascunsă într-o bibliotecă prăfuită şi nefolosită, care

spunea povestea Prythianului.

Spunea povestea Cazanului. A *acestui* Cazan.

Şi când era ţinut de mâinile unei femei… Toată viaţa curgea din el.

Am întins mâna, puterea lui Rhys străbătându-mă.

Eram uniţi într-o singură fiinţă. Eram întrebarea şi răspunsul. Nu mă temeam. Nu cu el aici.

Mi-am făcut mâinile căuş, ca şi când aş fi putut să cuprind cele trei cioburi ale Cazanului, tot universul în palmele mele.

Am început să spun ultima vrajă pe care ne-o găsise Amren. Să o spun, să o gândesc şi să o simt. Cu vorbele, suflarea şi sângele.

Puterea lui Rhys mă străbătu şi ieşi din mine. Cazanul apăru.

Lumina dansă de-a lungul fisurilor unde cele trei cioburi se uniseră. Acolo – acolo trebuia să lipesc, să sudez. Să le *unesc.*

Am pus o mână pe partea laterală a Cazanului. Puterea brută ieşi din mine.

M-am rezemat de el, fără să mă tem de acea putere, de masculul care mă ţinea.

Aceasta continuă să se reverse, ca o noapte nesfârşită.

Crăpăturile sfârâiră şi se înceţoşară.

Vidul începu să intre din nou şerpuind.

Mai mult. Aveam nevoie de mai multă putere.

El mi-o dădu. Rhys îmi dădu totul.

Eu eram purtătoarea, vasul, legătura.

„Te iubesc!” îmi şopti el în minte.

Eu doar m-am rezemat de el, savurându-i căldura chiar şi în non-spaţiu.

Puterea îl străbătu şi învălui Cazanul. Am rostit vraja de nenumărate ori.

Prima crăpătură se lipi. Apoi, a doua.

L-am simţit tremurând în spatele meu, i-am auzit respiraţia sacadată şi umedă. Am încercat să mă întorc…

„Te iubesc!” repetă el.

A treia şi ultima crăpătură începu să se lipească, iar puterea lui să pâlpâie, dar continuă să se reverse.

Am aruncat-o pe a mea într-a lui: scânteile, zăpada, lumina şi apa. Împreună, am renunţat la tot, la ultima picătură, până când Cazanul fu întreg. Până ce creatura pe care o conţinea… fu încuiată înăuntru.

Până am simţit din nou soarele încălzindu-mi faţa şi am văzut Cazanul înaintea mea, sub mâinile mele.

Mi-am retras degetele de pe marginea rece din fier şi mi-am coborât privirea în profunzimile lui întunecate.

Nicio crăpătură. Era întreg.

Am oftat tremurând. O făcusem. Făcusem…

M-am întors.

Mi-a luat o clipă ca să înţeleg ce vedeam.

Rhys era întins pe pământul stâncos, cu aripile strânse la spate. Părea că dormea, dar când am inspirat…

Nu era acolo.

Acel lucru care se ridică şi cobora cu fiecare respiraţie, ecoul tuturor bătăilor inimii.

Legătura de împerechere.

Nu era acolo. Dispăruse.

Deoarece pieptul lui... nu se mişca, iar Rhys era mort.

Capitolul 77

Doar liniştea îmi umplea mintea când am început să ţip.

Să ţip în continuu.

Golul din pieptul şi din *sufletul* meu din cauza lipsei legăturii, a acelei *vieţi...*

Îl scuturam; îl strigam pe nume şi-l scuturam, iar corpul meu încetă să-mi mai aparţină şi se transformă în *chestia* asta care mă ţinea chiar şi în *lipsa* lui, şi nu mă puteam opri din ţipat...

Apoi, Mor fu acolo. Şi Azriel, clătinându-se pe picioare, cu un braţ în jurul lui Cassian – la fel de însângerat şi abia stând drept mulţumită peticelor albastre ale pietrei Siphon de pe tot corpul lui. De pe trupurile amândurora.

Ei spuneau ceva, dar eu nu auzeam decât ultimul „te iubesc”, care nu fusese o declaraţie, ci un rămas-bun.

Iar el ştiuse. *Ştiuse* că nu mai avea energie şi că refacerea Cazanului l-ar fi secat de tot. L-ar fi costat totul. Îşi păstrase scuturile ridicate ca să nu văd, pentru că altfel nu aş fi acceptat; aş fi preferat să se *sfârşească* lumea decât să moară, decât lucrul pe care îl făcuse şi *golul* care se instalase unde era el, unde eram noi...

Cineva încerca să mă ridice de lângă el, dar eu am scos un sunet care ar fi putut fi un mârâit sau alt ţipăt, şi îmi dădu drumul.

Nu puteam trăi aşa, nu puteam suporta asta,

nu puteam *respira…*

Nişte mâini necunoscute îl atingeau pe gât…

M-am întins spre ele, dar cineva mă opri.

— Vrea să vadă dacă se mai poate face ceva, spuse Mor cu vocea răguşită.

El… Thesan. Marele Lord al Dimineţii şi al vindecării. M-am întins din nou, ca să-l implor, să-l rog…

Dar el scutură din cap spre Mor şi spre ceilalţi.

Tarquin era acolo. Helion gâfâia şi era lovit.

— El… spuse răguşit Helion, apoi scutură din cap, închizând ochii. Bineînţeles că a făcut-o, spuse mai mult în sinea lui.

— Te rog, am rostit fără să fiu sigură cu cine vorbeam.

Cu degetele, i-am zgâriat armura lui Rhys, încercând să ajungă la inima de dedesubt.

Cazanul – poate Cazanul…

Nu ştiam vrăjile acelea. Cum să îl pun înăuntru şi să mă asigur că *el* s-ar fi întors…

Nişte mâini stropite de sânge şi tăiate, dar blânde le apucară pe ale mele. Am încercat să mă retrag, dar mă ţinură strâns când Tarquin îngenunche lângă mine şi îmi spuse:

— Îmi pare rău!

Acele trei cuvinte mă distruseră. Mă distruseră într-un fel în care nu ştiam că mai puteam fi distrusă, o ruptură a tuturor legăturilor şi a limitelor.

„Rămâi cu Marele Lord!” Ultimul avertisment al lui Suriel. „Rămâi… şi trăieşte ca să vezi totul îndreptat”.

O minciună. O *minciună,* aşa cum mă minţise

şi Rhys. „Rămâi cu Marele Lord”.

Rămâi.

Deoarece… bucăţile rupte ale legăturii de împerechere plutiră pe un vânt-fantomă în mine. Le-am apucat – am tras de ele, ca şi când el mi-ar fi răspuns.

„Rămâi! Rămâi, rămâi, rămâi!”

M-am agăţat de bucăţile acelea şi de rămăşiţe, apucând vidul care pândea dincolo.

„Rămâi”.

Mi-am ridicat privirea spre Tarquin şi mi-am dezgolit dinţii. M-am uitat la Helion, la Thesan, la Beron, la Kallias, la Viviane care plângea lângă el, şi am spus:

— *Aduceţi-l înapoi!*

Chipurile le erau inexpresive.

— *ADUCEŢI-L ÎNAPOI!* le-am strigat eu.

Nimic.

— Aţi făcut-o pentru mine, am spus eu respirând sacadat. Acum, faceţi-o pentru el!

— Tu erai om, zise precaut Helion. Nu este acelaşi lucru…

— Nu-mi pasă! Faceţi-o!

Când ei nu se mişcară, mi-am adunat restul puterii, pregătindu-mă să intru în minţile lor ca să-i forţez, fără să-mi pese de ce reguli sau ce legi încălcam. Nu mi-ar fi păsat, doar dacă…

Tarquin înaintă şi-mi întinse încet o mână.

— Pentru ce a oferit el, spuse încet Tarquin. Azi şi mulţi ani înainte.

Iar când sâmburele de lumină apăru în palma lui, am început să plâng din nou. L-am urmărit căzând pe gâtul gol al lui Rhys şi dispărând în

pielea lui, o lumină slabă pâlpâind o dată.

Helion înaintă şi sâmburele de lumină din mâna sa licări când căzu pe pielea lui Rhys.

Urmară Kallias şi Thesan.

Până ce numai Beron rămase acolo.

Mor îşi scoase sabia şi i-o puse la gât. El tresări, deoarece nu o văzuse mişcându-se.

— Nu mă deranjează să mai ucid pe cineva azi, spuse ea.

Beron îi aruncă o privire încruntată, dar împinse sabia şi înaintă, aruncând practic fărâma de lumină pe Rhys. Nu îmi păsa nici de asta.

Nu ştiam vraja, puterea din care venea, dar eram Marea Doamnă.

Mi-am întins palma şi i-am impus scânteii de viaţă să apară. Nu se întâmplă nimic.

Am inspirat profund, amintindu-mi cum arătase.

— Spune-mi cum să fac! am rostit fără să mă adresez cuiva.

Thesan tuşi şi înaintă, explicându-mi esenţa puterii de nenumărate ori; mie nu-mi păsa, dar am ascultat, până când…

Acolo. Mică precum o sămânţă de floarea-soarelui, apăru în palma mea. O părticică din mine – din viaţa mea.

Am pus-o uşor pe gâtul pătat de sânge al lui Rhys.

Şi, când el apăru, mi-am dat seama ce lipsea.

Tamlin stătea acolo, chemat ori de moartea unui seamăn Mare Lord, ori de ceilalţi din jurul meu. Era stropit cu noroi şi sânge, iar noua lui centură de cuţite era în mare parte goală.

El îl studie pe Rhys, lipsit de viaţă în faţa mea. Ne studie pe toţi, cu palmele încă întinse.

Pe chipul lui nu se citea bunătatea. Nici mila.

— Te rog! fu tot ce i-am spus.

Apoi, Tamlin privi către noi – când la mine, când la partenerul meu. Chipul nu i se schimbă.

— *Te rog!* am spus eu plângând. Îţi... voi da *orice...*

Ceva se schimbă în ochii lui când mă auzi, dar nu era bunătate. Nici emoţie.

Mi-am pus capul pe pieptul lui Rhysand, ascultând dacă inima-i bătea în vreun fel prin armură.

— Orice, am şoptit fără să mă adresez cuiva anume. Orice!

Paşii se auziră pe pământul stâncos. M-am pregătit ca încă două mâini să încerce să mă îndepărteze şi mi-am înfipt şi mai mult degetele.

Paşii rămaseră în spatele meu destul de mult timp, încât m-am uitat.

Tamlin mă privea. În ochii verzi plutea o emoţie pe care nu am recunoscut-o.

— Fii fericită, Feyre! spuse el încet.

Şi aruncă ultimul sâmbure de lumină pe Rhysand.

*

Nu văzusem cum procedaseră în cazul meu.

Aşa că nu am făcut decât să mă ţin de el, de corpul lui, de zdrenţele acelei legături.

„Rămâi! l-am implorat eu. Rămâi!”

Lumina străluci dincolo de pleoapele mele

închise.

„Rămâi!”

Iar în linişte… am început să-i povestesc.

Despre prima noapte în care îl văzusem, când auzisem acea voce chemându-mă pe dealuri. Când nu i-am putut rezista chemărilor, iar acum… acum mă întrebam dacă îl auzisem chemându-mă de Calanmai. Dacă vocea lui fusese cea care mă aduse acolo în noaptea aceea.

I-am spus cum mă îndrăgostisem de el – cu fiecare privire, bileţel trimis şi râset pe care-l scosese din mine. I-am spus tot ce făcusem şi ce însemna pentru mine şi tot ce mai voiam să fac. Toată *viaţa* pe care-o mai aveam înainte.

În schimb, se auzi un zgomot surd.

Am deschis ochii. Încă un zgomot surd.

Iar apoi, pieptul i se înălţă, ridicându-mi capul odată cu el.

Nu mă puteam mişca, nu puteam respira…

O mână mă atinse pe spate.

Apoi, Rhys mormăi:

— Dacă suntem cu toţii aici înseamnă că lucrurile au mers ori foarte rău, ori foarte bine.

Cassian izbucni în râs.

Nu mi-am putut ridica fruntea, nu am putut decât să-l îmbrăţişez, bucurându-mă de fiecare bătaie a inimii, de fiecare respiraţie şi vuiet al vocii lui, când Rhys spuse răguşit:

— Veţi fi mulţumiţi să aflaţi… Puterea mea e tot a mea. Nu am furat nimic.

— Ştii să-ţi faci intrarea, spuse tărăgănat Helion. Sau ar trebui să spun ieşirea?

— Eşti îngrozitor! izbucni Viviane. Nu e nici pe

departe amuzant…

Nu am auzit ce altceva mai spuseră. Rhys se ridică şi mă ridică şi pe mine odată cu el. Îmi dădu la o parte părul care mi se lipise de obrajii umezi.

— Rămâi cu Marele Lord! şopti el.

Nu crezusem până când nu m-am uitat la chipul lui, în ochii presăraţi cu stele.

Nu mi-am permis să cred că nu era decât o iluzie…

— Este adevărat, spuse el sărutându-mă pe frunte. Şi… mai am o surpriză.

El arătă cu mâna vindecată spre Cazan.

— S-o scoată cineva pe draga de Amren înainte să răcească!

Varian se întoarse spre noi, dar Mor alerga spre Cazan, iar strigătul ei, când se întinse înăuntru…

— Cum? am şoptit eu.

Azriel şi Varian erau acolo, ajutând-o pe Mor să scoată silueta ca pe un buştean din apa neagră.

Pieptul i se mişca, trăsăturile îi erau aceleaşi, dar…

— Ea era acolo, spuse Rhys. Când Cazanul se lipea. Se ducea… oriunde ne-am fi dus.

Amren scuipă apă, vomitând pe pământul stâncos. Mor o lovi pe spate, ajutând-o.

— Aşadar, am întins o mână, continuă încet Rhys. Ca să văd dacă vrea să se întoarcă.

Iar când Amren deschise ochii, când Varian scoase un sunet gâtuit de uşurare şi de bucurie…

Am ştiut la ce renunţase ca să se întoarcă. Era doar un Mare Spiriduş, nimic mai mult.

Deoarece în ochii ei argintii ficşi, nemişcaţi, nu era nici fum, nici ceaţă.

Avea o viaţă normală, fără vreo urmă vizibilă a puterilor ei.

Iar când Amren îmi zâmbi… m-am întrebat dacă acesta fusese ultimul ei dar.

Dacă… dacă totul fusese un dar.

Capitolul 78

Pe câmpul de cadavre şi răniţi, era un singur trup pe care voiam să-l îngrop.

Doar Nesta, Elain şi cu mine ne-am întors în poiană, de îndată ce Azriel ne confirmase că lupta se încheiase cu adevărat.

Plecând de lângă Rhys ca să caut printre armatele împrăştiate, să caut printre vii şi morţi şi să mă gândesc la o ordine anume, am făcut un efort să mă controlez.

Aproape l-am implorat pe Rhys să vină cu noi ca să nu fiu nevoită să îi dau drumul mâinii pe care nu încetasem să o ţin din clipele în care îi auzisem bătăile frumoase şi puternice ale inimii răsunându-i din nou în corp.

Dar această sarcină, acest rămas-bun… În sinea mea, ştiam că era doar pentru mine şi pentru surorile mele.

Aşadar, i-am eliberat mâna lui Rhys sărutându-l o dată, de două ori, şi l-am lăsat în tabăra de război ca să o ajute pe Mor să îl care pe Cassian, care abia stătea în picioare, spre cea mai apropiată vindecătoare.

Nesta îi urmărea când am ajuns la ea şi la Elain, la marginea pădurii. Oare-l vindecase ea cumva după ce-i tăiase capul regelui? Sau sângele

nemuritor al lui Cassian şi peticele lui Azriel de pe câmpul de luptă îl vindecaseră deja suficient cât să reuşească să stea în picioare, în ciuda aripii şi a piciorului rănit? Nu am întrebat-o pe sora mea, iar ea nu-mi oferi niciun răspuns când luă găleata cu apă din mâinile încă însângerate ale lui Elain şi eu le-am urmat pe amândouă printre copaci.

Cadavrul Regelui Hybernului zăcea în poiană, iar ciorile îl ciuguleau deja.

Nesta îl scuipă înainte să ne apropiem de tatăl nostru. Ciorile abia se împrăştiară la timp.

Ţipetele şi gemetele răniţilor erau un zid îndepărtat de sunete – altă lume îndepărtată de poiana împestriţată de lumina soarelui, de sângele încă proaspăt pe muşchi şi iarbă. Am ignorat izul de cupru – sângele lui Cassian, sângele regelui şi al Nestei.

Numai tatăl nostru nu sângerase. Lui nu i se dăduse şansa să o facă. Şi, din mila Mamei, ciorile nu începuseră să se înfrupte din el.

În tăcere, Elain îi spălă faţa, îi pieptănă părul şi barba şi îi îndreptă hainele.

Undeva, găsise flori şi i le puse la cap şi pe piept.

Am privit în tăcere la el.

— Te iubesc! şopti Elain cu vocea spartă.

Nesta nu spuse nimic, chipul ei fiind inexpresiv. Privirea îi era atât de întunecată. Nu îi spusesem ce văzusem – le lăsasem să-mi spună ce voiau.

— Ar trebui… să spunem o rugăciune? şopti Elain.

Mi-am amintit că în lumea oamenilor nu spuneam rugăciuni. Surorile mele nu aveau ce

rugăciune să-i spună. Dar în Prythian…

— Mama să te ţină, am şoptit eu, recitând cuvintele pe care nu le mai auzisem din acea zi de la Poalele Muntelui. Să treci dincolo de porţi: să miroşi tărâmul nemuritor de lapte şi miere. Flăcările mi se aprinseră în vârfurile degetelor, tot ce mai reuşisem să adun, ce mai rămăsese. Să nu te temi de rău! Să nu simţi durerea! Gura îmi tremură când am şoptit: „Să păşeşti în eternitate!”

Lacrimile alunecară pe obrajii palizi ai lui Elain când aranjă florile împrăştiate pe pieptul tatălui nostru, cu petale albe şi delicate, iar apoi se retrase lângă mine, dând o dată din cap.

Chipul Nestei nu se schimbă când am trimis focul să aprindă cadavrul tatălui nostru.

El se transformă în cenuşă purtată de vânt în câteva clipe.

Ne-am uitat la bucata arsă de pământ câteva minute lungi, soarele mişcându-se deasupra.

Paşii scârţâiră pe iarba din spatele nostru.

Nesta se întoarse, dar…

Lucien. Era Lucien.

Lucien, tras la faţă şi însângerat, gâfâind, ca şi când ar fi alergat de la ţărm.

O fixă pe Elain cu privirea şi se încovoie puţin, dar Elain îşi înfăşură braţele în jurul ei şi rămase lângă mine.

— Eşti rănită? întrebă el, venind spre noi şi văzând sângele de pe mâinile lui Elain.

Se opri brusc atunci când observă capul tăiat al Regelui Hybernului în cealaltă parte a poienii. Nesta era încă stropită cu sângele lui.

— Sunt bine, îi răspunse încet Elain, apoi

întrebă, observând sângele de pe el, hainele rupte şi armele murdare de sânge: Tu cum eşti?

— Nu mai vreau să lupt niciodată cât timp voi trăi, dar… da, sunt întreg.

Un zâmbet timid apăru pe buzele lui Elain, însă Lucien observă peticul de iarbă arsă din spatele nostru şi spuse:

— Am auzit ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru pierderea voastră. Pentru voi toţi.

M-am îndreptat spre el şi mi-am aruncat braţele în jurul gâtului său, chiar dacă nu era îmbrăţişarea la care spera el.

— Mulţumesc pentru că ai venit. La luptă, mă refer.

— Am o poveste incredibilă să vă spun, zise el, îmbrăţişându-mă strâns. Şi să nu fii surprinsă dacă Vassa te va încolţi de îndată ce navele vor fi triate şi soarele va apune.

— Ea este cu adevărat…

— Da. Dar tatăl tău, negociatorul înnăscut… Zâmbi trist spre iarbă arsă. El a reuşit să facă o înţelegere cu *păzitorul* lui Vassa, ca să vină aici. Temporar, ce-i drept, dar… mai bine decât nimic. Dar, da – e regină noaptea şi pasăre de foc ziua. El expiră. Urât blestem!

— Reginele umane sunt încă acolo, am spus eu. Poate că le voi vâna.

— Nu pentru mult timp, şi nu dacă Vassa are ceva de spus în privinţa asta.

— Pari complice.

Lucien roşi, uitându-se la Elain.

— Are un temperament urât şi o gură spurcată. El îmi aruncă o privire piezişă. Vă veţi înţelege de

minune.

L-am înghiontit în coaste.

Dar Lucien se uită din nou la iarba arsă, iar chipul lui stropit de sânge deveni serios.

— Era un om bun, spuse el. V-a iubit pe toate foarte mult.

Am dat din cap, incapabilă să vorbesc sau să gândesc. Nesta nici măcar nu clipi ca să arate că auzise. Elain se strânse şi mai mult în braţe, vărsând alte câteva lacrimi.

L-am scutit pe Lucien de chinul de a se gândi dacă să o atingă şi l-am luat de braţ şi m-am îndepărtat, lăsându-le pe surorile mele să decidă dacă să ne urmeze sau să rămână – dacă voiau o clipă singure, cu iarba arsă.

Elain ne urmă.

Nesta rămase.

Elain veni lângă mine, uitându-se la Lucien, care o observă.

— Am auzit că tu ai dat lovitura fatală, spuse el.

Elain studie copacii din faţă.

— Nesta a făcut-o. Eu doar l-am înjunghiat.

Lucien păru să caute un răspuns, dar i-am spus:

— Deci unde mergi acum? Pleci cu Vassa?

M-am întrebat dacă auzise de rolul lui Tamlin – de ajutorul pe care ni-l acordase. O privire spre prietenul meu îmi spuse că ştia. Cineva, poate partenerul meu, îl informase.

Lucien ridică din umeri.

— În primul rând, rămân aici. Ca să ajut. Apoi… Mai aruncă o privire spre Elain. Cine ştie?

Am înghiontit-o pe Elain, care îmi clipi, şi apoi am spus fără să gândesc:

— Ai putea să vii în Velaris.

El văzu totul, dar dădu graţios din cap.

— Va fi plăcerea mea.

Pe drumul înapoi spre tabără, Lucien ne povesti ce făcuse cât fusese plecat – cum o căutase pe Vassa, cum o găsise deja împreună cu tatăl meu, cu o armată care mărşăluia spre vest. Cum Miryam şi Drakon îi găsiseră în călătoria lor de a ne ajuta.

Încă mă gândeam la tot ce-mi spusese când am intrat în cortul meu ca să mă schimb, în sfârşit, de hainele din piele, lăsându-i pe el şi pe Elain să găsească un loc în care să se spele. Şi să discute – probabil.

Dar când am intrat în cort, mă întâmpinară sunetele dinăuntru – discuţiile. Erau multe voci, una dintre ele fiind a partenerului meu.

Am făcut un pas înăuntru şi am ştiut că nu aveam să-mi schimb prea curând hainele.

Deoarece, aşezat pe un scaun în faţa coşului cu cărbuni, era Prinţul Drakon, Rhys stând tolănit şi încă însângerat pe pernele dinaintea sa. Iar pe pernele de lângă Rhys stătea o femelă minunată, al cărei păr negru îi cobora pe spate în bucle atrăgătoare, zâmbindu-mi deja.

Miryam.

Capitolul 79

Chipul zâmbăreț al lui Miryam era mai mult uman decât de Mare Spiriduş. Dar Miryam, mi-am

amintit când ea şi Drakon se ridicară în picioare ca să mă salute, era doar pe jumătate Fae. Avea urechile ascuţite şi delicate, dar… şi ceva omenesc în zâmbetul larg care îi lumina ochii căprui.

Am plăcut-o imediat. Noroiul îi împroşca hainele de piele – diferite de cele illyriene, dar, în mod evident, concepute de alt popor aerian ca să ţină de cald pe cer – şi câţiva stropi de sânge îi pătau pielea măslinie de-a lungul gâtului şi al mâinilor, dar ea nu părea să observe sau să-i pese. Ea întinse mâinile spre mine.

— Mare Doamnă! spuse Miryam, cu acelaşi accent ca al lui Drakon, puternic şi profund.

Am luat-o de mâini, surprinsă să le simt uscate şi calde. Ea îmi strânse puternic degetele când am reuşit să spun:

— Am auzit atât de multe despre tine – mulţumesc pentru că ai venit. Am aruncat o privire spre locul în care Rhys stătea încă tolănit pe perne, privindu-ne cu sprâncenele ridicate. Pentru cineva care tocmai a murit, i-am spus eu ferm, pari remarcabil de relaxat.

Rhys rânji.

— Mă bucur că ţi-ai revenit la starea obişnuită, dragă Feyre!

Drakon pufni şi mă luă de mâini, strângându-mi-le puternic, aşa cum o făcuse partenera lui.

— Ce nu vrea să-ţi spună, doamna mea, este că el e atât de bătrân, încât *nu poate* să se ridice acum în picioare.

M-am întors spre Rhys.

— Eşti…

— Bine, bine, spuse Rhys, fluturând o mână,

chiar dacă gemu uşor. Deşi poate că acum vezi de ce nu m-am deranjat să-i vizitez atât de mult timp pe aceştia doi. Sunt foarte cruzi cu mine.

Miryam râse, aşezându-se din nou pe perne.

— Partenerul tău urma să ne spună povestea *ta,* de vreme ce se pare că ai auzit-o deja pe a noastră.

O auzisem, dar când Prinţul Drakon se întoarse graţios pe scaunul lui, iar eu am ocupat unul alături de el, doar privindu-i pe cei doi… Mi-am dorit să aflu toată povestea. Într-o zi, nu a doua zi sau peste încă două, dar… într-o zi, voiam să aud toată povestea lor. Pentru moment însă…

— Eu… am văzut cum v-aţi luptat cu Jurian.

Drakon înţepeni imediat, Miryam mijind ochii când am întrebat dacă este mort.

— Nu, răspunse Drakon.

— Mor a reuşit să ne convingă să nu… ne reglăm conturile, interveni Miryam încruntându-se.

Ei ar fi făcut-o. După expresia de pe chipul lui Drakon, prinţul încă nu părea convins. Şi după licărul bântuit din ochii lui Miryam, părea că se întâmplaseră mai multe lucruri în timpul acelei lupte decât lăsau să se înţeleagă, dar eu tot am întrebat:

— Unde este el?

Drakon ridică din umeri.

— După ce nu l-am ucis, nu ştiu unde a plecat.

Rhys îmi schiţă un zâmbet.

— Este cu oamenii Lordului Graysen – are grijă de răniţi.

Miryam întrebă precaută:

— Eşti… prietenă cu Jurian?

— Nu, am spus eu. Adică nu cred. Dar… tot ce a spus este adevărat. Şi m-a ajutat. Mult.

Niciunul din ei nu dădu din cap când se priviră lung, comunicând fără cuvinte.

— Mi s-a părut că am văzut-o pe Nephelle în timpul luptei – am vreo şansă să o salut sau acum este prea importantă ca să se deranjeze pentru mine? întrebă Rhys.

Un râset frumos dansă în ochii lui.

Mi-am îndreptat spatele, zâmbind.

— Este aici?

Drakon ridică o sprânceană neagră.

— O cunoşti pe Nephelle?

— Am auzit *de* ea, am spus eu, şi am privit spre clapele cortului, ca şi când ar fi intrat direct înăuntru. Este o poveste lungă.

— Avem timp să o auzim, spuse Miryam, apoi adăugă: sau… nu prea?

Deoarece erau, într-adevăr, multe lucruri de rezolvat. Inclusiv…

Am scuturat din cap.

— Mai târziu, le-am spus lui Miryam şi partenerului ei.

Dovada că o lume putea exista fără un zid, fără un Tratat.

— Este ceva…

Mi-am trimis gândul prin legătură lui Rhys, el dând aprobator din cap înainte să întreb:

— Insula voastră este încă secretă?

Miryam şi Drakon se priviră vinovaţi.

— Ne cerem scuze pentru asta, spuse Miryam. Se pare că vraja a funcţionat *prea* bine, dacă a ţinut departe mesagerii binevoitori. Scutură din

cap, bucle frumoase mişcându-se odată cu ea. Am fi venit mai devreme – am fi plecat în clipa în care ne-am dat seama în ce bucluc eraţi cu toţii.

— Nu, am spus eu, scuturând din cap şi căutându-mi cuvintele. Nu – nu vă condamn. Pe toţi zeii, vă suntem datori… Am oftat. Vă rămânem îndatoraţi. Drakon şi Miryam se opuseră, dar am continuat: Vreau să spun că… dacă ar exista un obiect cu o putere îngrozitoare care ar trebui acum ascuns… Ar mai fi Cretea un loc potrivit pentru a-l ascunde?

Cei doi parteneri se priviră din nou.

— Da, spuse Drakon.

— Te referi la Cazan, şopti Miryam.

Am încuviinţat din cap. Fusese adus în tabăra noastră păzit de illyrienii care mai puteau sta în picioare. Niciunul dintre ceilalţi Mari Lorzi nu întrebase – deocamdată. Dar îmi dădeam seama de discuţia pe care ar fi iscat-o, de războiul intern pe care l-am fi putut porni încercând să stabilim cine, mai exact, ar fi putut păstra Cazanul.

— Trebuie să dispară, am spus eu încet. Permanent. Înainte să-şi aducă aminte cineva să îl revendice, am adăugat.

Drakon şi Miryam se gândiră, purtând o conversaţie tăcută, poate prin legătura lor de împerechere.

— Când vom pleca, spuse în cele din urmă Drakon, una dintre navele noastre s-ar putea să cântărească un pic mai mult pe apă.

Am zâmbit.

— Mulţumesc.

— Când anume plănuiţi să plecaţi? întrebă

Rhys, ridicând o sprânceană.

— Deja ne alungi? spuse Drakon schiţând un zâmbet.

— Peste câteva zile, interveni Miryam. De îndată ce răniţii vor fi pregătiţi.

— Bun, am spus eu.

Toţi se uitară la mine. Am înghiţit în sec.

— Vreau să spun… nu că mă bucur că plecaţi… Amuzamentul din ochii lui Miryam se intensifică, licărind. Am zâmbit şi eu. Vă vreau aici. Deoarece aş vrea să organizez o întrunire.

*

După o zi… Nu ştiam cum de se întâmplase atât de repede. Nu făcusem decât să explic ce voiam, ce *trebuia* să facem şi… Rhys şi Drakon avuseseră grijă să se întâmple.

Nu era niciun spaţiu potrivit pentru a o face, nu cu taberele dezorganizate. Dar era un loc, la câţiva kilometri distanţă.

Iar când soarele apuse şi casa pe jumătate distrusă a familiei mele se umplu cu Mari Lorzi şi prinţi, generali şi comandanţi, oameni şi Fae… Tot nu am avut cuvinte să mă întreb cum de reuşisem să ne adunăm cu toţii în salonul imens, singurul spaţiu utilizabil din vechea casă a familiei mele şi să organizăm… întâlnirea aceasta.

Dormisem profund şi bine toată noaptea, cu Rhys în pat lângă mine. Nu l-am lăsat să plece înainte ca lumina răsăritului să pătrundă în cortul nostru. Iar apoi… taberele de război erau prea pline de sânge, răniţi şi morţi. Şi întâlnirea dintre

diversele armate, tabere şi oameni trebuia organizată.

Dură toată ziua, dar, până la sfârşitul ei, m-am trezit în foaierul distrus, cu Rhys şi ceilalţi lângă mine, candelabrul fiind stricat în spatele nostru, pe masa crăpată din marmură.

Marii Lorzi sosiră primii, începând cu Beron, care nici măcar nu se uită la fiul lui ilegitim. Nici Lucien, care stătea lângă mine, nu se deranjă să-l observe pe Beron sau pe Eris, când veni la un pas în spatele tatălui său.

Tăieturile şi vânătăile lui Eris fură suficiente ca să indice faptul că, probabil, se aflase într-o stare groaznică după încetarea luptei din ziua precedentă, tăietura urâtă de pe obraz şi gât abia vindecându-se. Mor mormăi satisfăcută când o văzu sau poate fu un sunet de dezamăgire că rana nu fusese mortală.

Eris trecu mai departe ca şi când nu ar fi auzit, dar măcar nu rânji dispreţuitor, ci mai degrabă dădu din cap spre Rhys.

Era o promisiune tăcută: curând. Curând, probabil, Eris avea să ia ceea ce-şi dorea şi să ne ceară datoria.

Niciunul dintre noi nu se deranjă să-l salute, mai ales Lucien, care continuă respectuos să îşi ignore fratele mai mare.

Dar când Eris trecu pe lângă noi… Aş fi putut jura că un sentiment asemănător tristeţii – regretului – i se citi în ochi când aruncă o privire către Lucien.

Tamlin trecu pragul peste câteva clipe. El avea un bandaj la gât şi unul pe braţ. Venise singur, aşa

cum o făcuse la acea primă întâlnire.

M-am întrebat dacă ştia că această casă distrusă fusese cumpărată cu banii daţi tatălui meu. Cu bunăvoinţa pe care le-o arătase.

Dar Tamlin nu îşi îndreptă atenţia spre mine, ci spre persoana din stânga mea. Spre Lucien.

Lucien înaintă cu fruntea sus, chiar dacă ochiul metalic se roti. Surorile mele erau deja în salon, gata să ne conducă invitaţii la locurile prestabilite, alese cu grijă.

Tamlin se opri la câţiva paşi distanţă. Niciunul dintre noi nu spuse vreun cuvânt. Nu când Lucien deschise gura.

— Tamlin…

Dar atenţia lui Tamlin se îndreptase spre hainele illyriene din piele, pe care le purta Lucien.

La fel de bine ar fi putut purta negrul Regatului Nopţii.

Am făcut un efort ca să-mi ţin gura, să nu-i explic faptul că Lucien nu avea alte haine la el şi că acestea nu erau un semn al alianţei lui…

Tamlin doar scutură din cap, dezgustul clocotind în ochii lui verzi, şi trecu mai departe fără un cuvânt.

M-am uitat la Lucien la timp ca să văd vinovăţia şi devastarea licărind în ochiul lui roşiatic. Rhys chiar îi spusese lui Lucien totul despre ajutorul pe care Tamlin ni-l oferise pe ascuns, aducându-l pe Beron aici şi salvându-mă în tabără. Dar Lucien rămase lângă noi când Tamlin îşi găsi locul în salon, în dreapta noastră, şi nu aruncă nici măcar o privire spre prietenul lui.

Lucien nu era destul de prost ca să îi ceară

iertare.

Acea conversaţie, acea confruntare – urma să aibă loc altă dată, în altă zi, săptămână sau lună.

Am pierdut şirul celor care intrară după aceea. Drakon şi Miryam, împreună cu un grup din oamenii lor, inclusiv…

Am tresărit când am văzut-o pe femela brunetă care intră la dreapta lui Miryam, cu aripile mai mici decât ale celorlalţi Serafimi.

Am aruncat o privire spre locul în care Azriel stătea de cealaltă parte a lui Rhys, cu aripile bandajate după ce le vlăguise cu o zi în urmă. Îmblânzitorul Umbrelor dădu afirmativ din cap. Era Nephelle.

I-am zâmbit legendarei războinice-scrib când îmi observă privirea şi trecu mai departe. Îmi zâmbi şi ea.

Kallias şi Viviane intrară împreună cu femela care era într-adevăr sora ei. Apoi urmară Tarquin şi Varian. Thesan şi căpitanul lui peregryn rănit, pe care-l ţinea strâns de mână.

Dintre Marii Lorzi, ultimul sosi Helion. Nu am îndrăznit să privesc printre uşile distruse spre locul în care stătea acum Lucien în salon aproape de Elain, când ea şi sora mea rămaseră lipite de zid, lângă ferestrele intacte ale arcadei.

Beron, în mod înţelept, nu se apropie – iar Eris doar se uită din când în când, ca să supravegheze.

Helion şchiopăta, flancat de câţiva dintre căpitanii şi generalii lui, dar tot reuşi să zâmbească sever.

— Mai bine să mă bucur de asta cât durează, ne spuse el mie şi lui Rhys. Mă îndoiesc de faptul

că vom fi atât de uniţi când vom ieşi de aici.

— Mulţumesc pentru încurajări, am rostit eu ferm, iar Helion chicoti când intră.

Tot mai multe persoane îşi făcură apariţia în încăpere, discuţia încordată fiind întreruptă de râsete sau salutări. În cele din urmă, Rhys îi spuse familiei noastre să intre în cameră – în timp ce el şi cu mine am aşteptat.

Şi am aşteptat câteva minute lungi.

Avea să le ia mai mult timp să sosească, mi-am dat eu seama, de vreme ce nu se puteau teleporta sau mişca la fel de repede prin lume.

Tocmai voiam să mă întorc în cameră şi să încep fără ei când două siluete masculine umplură cadrul întunecat al uşii.

Jurian şi Graysen.

Iar în spatele lor… un alt mic grup de oameni.

Am înghiţit cu greu. Acum ar fi început partea dificilă.

Graysen păru înclinat să se întoarcă, tăietura proaspătă de pe obrazul lui încreţindu-se când se încruntă, dar Jurian îl înghionti înăuntru. O vânătaie păta partea stângă a feţei lui Jurian. M-am întrebat dacă Miryam sau Drakon i-o făcuse. Aş fi pariat pe Miryam.

Graysen dădu doar uşor din cap spre noi. Jurian îmi rânji.

— V-am pus în colţurile opuse ale camerei, am spus eu.

Faţă de Miryam şi de Drakon. Şi de Elain.

Bărbaţii nu răspunseră şi intrară cu fruntea sus în camera plină de Fae.

Rhys mă sărută pe obraz şi merse în urma lor.

Şi asta însemna că…

Aşa cum îmi promisese Lucien, Vassa mă găsi, acum că se înnoptase.

Sosi şi ultima persoană de la această întâlnire. Ea dădu buzna peste prag, cu respiraţia tăiată şi fără să ezite şi se opri la un pas distanţă.

Părul ei despletit era blond-roşcat, iar genele dese şi negre şi sprâncenele încadrau cei mai albaştri ochi pe care îi văzusem vreodată. Era frumoasă, cu o piele pistruiată şi strălucitoare. Cu doar câţiva ani mai mare decât mine, dar… cu un spirit tânăr. Energică. Feroce şi neîmblânzită, în ciuda blestemului ei.

Vassa spuse cu un accent vioi:

— Tu eşti Feyre, Distrugătoarea Blestemului?

— Da, am spus eu, simţindu-l pe Rhys ascultând din cealaltă cameră, unde ceilalţi începuseră să se liniştească, în aşteptarea mea.

Vassa îşi încordă buzele pline.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău. Era un om minunat.

Nesta, ieşind din salon, se opri la acele cuvinte şi o măsură din priviri pe Vassa.

Vassa făcu la fel.

— Tu eşti Nesta, afirmă Vassa, iar eu m-am întrebat cum i-o descrisese tatăl meu astfel încât Vassa să-şi dea seama. Îmi pare rău şi de pierderea ta.

Nesta o privi cu o indiferenţă calmă.

— Am auzit că l-ai ucis pe Regele Hybernului, spuse Vassa, sprâncenele negre încruntându-se când o studie din nou pe Nesta, căutând un semn al războinicului de sub rochia albastră pe care o

purta.

Vassa doar ridică din umeri când Nesta nu-i răspunse şi mi se adresă:

— El mi-a fost un tată mai bun decât al meu. Îi datorez multe şi îi voi onora amintirea cât timp voi trăi.

Privirea pe care i-o aruncă Nesta reginei fu suficientă cât să usuce iarba de dincolo de uşa închisă de la intrare. Situaţia nu se îmbunătăţi când Vassa spuse:

— Poţi să-mi rupi blestemul, Feyre Archeron?

— De asta ai fost de acord să vii atât de repede?

Ea schiţă un zâmbet.

— Parţial. Lucien mi-a sugerat că ai daruri. La fel ca şi ceilalţi Mari Lorzi.

Ca şi tatăl lui – cel adevărat, Helion.

Ea continuă înainte să-i pot răspunde.

— Nu mi-a mai rămas mult timp înainte să fiu nevoită să mă întorc la lac. La el.

La Lordul Morţii care o ţinea sub control.

— Cine este el? am şoptit eu.

Vassa scutură din cap, fluturând o mână în timp ce privirea ei se întunecă şi repetă:

— Poţi să-mi rupi blestemul?

— Eu… nu ştiu cum să rup astfel de vrăji, am recunoscut. Faţa îi căzu. Dar… putem încerca, am adăugat.

Ea se gândi.

— Nu voi mai pleca o vreme pentru că voi fi ocupată cu vindecarea armatelor noastre. Poate că asta îmi va oferi… o portiţă de scăpare, aşa cum i-a spus Lucien, ca să rămân mai mult timp. Ea

scutură din nou din cap. Vom discuta mai târziu despre asta, afirmă ea. Ca şi despre ameninţarea pe care o prezintă celelalte regine.

Inima mi se poticni.

Un zâmbet crud îi străbă gura Vassei.

— Ele vor încerca să intervină, spuse ea, cu tot soiul declaraţii de pace. Hybernul le-a trimis înapoi înainte de lupta asta, dar nu mă îndoiesc de faptul că au fost destul de inteligente, încât s-o încurajeze şi să nu-şi risipească armatele aici.

— Crezi că o vor face în altă parte? întrebă Nesta.

Vassa îşi aruncă părul moale peste un umăr.

— Vom vedea. Iar voi vă veţi gândi la cum să mă ajutaţi.

Am aşteptat până ce ea se îndreptă spre salon înainte să ridic din sprâncene la acel ordin. Ori nu ştia, ori nu-i păsa că *şi* eu eram regină de drept.

Nesta râni.

— Îţi urez noroc.

M-am încruntat, alungând îngrijorarea care mi se forma deja în stomac şi am spus:

— Unde pleci? Începe întrunirea.

— De ce ar trebui să fiu acolo?

— Eşti invitată de onoare. L-ai ucis pe rege.

Umbrele licăriră pe chipul ei.

— Şi ce dacă?

Am clipit.

— Şi tu eşti emisarul nostru. Ar trebui să fii prezentă.

Nesta se uită spre scări, iar eu am observat obiectul pe care îl ţinea strâns în pumn.

Mica sculptură din lemn. Nu am reuşit să văd

ce fel de animal era, dar cunoşteam lemnul. Cunoşteam lucrarea.

Era una dintre micile sculpturi făcute de tatăl nostru în anii în care nu făcuse nimic altceva. M-am uitat la chipul ei înainte să-mi poată observa interesul.

— Crezi că întâlnirea asta va avea vreun efect? întrebă Nesta.

Cu atât de multe urechi Fae în camera cealaltă, nu am îndrăznit să-i ascund adevărul.

— Nu ştiu, dar sunt dispusă să încerc. I-am întins o mână. Vreau să fii aici, alături de mine.

Nesta se gândi la mâna întinsă. Pentru o clipă, am crezut că avea să plece.

Dar ea mă luă de mână şi, împreună, am intrat în camera plină cu oameni şi Fae, ambele specii fiind părţi ale acestei lumi. *Toţi* făceau parte din această lume.

Marii Spiriduşi din toate regatele. Miryam, şi Drakon, şi suita lor. Oamenii din multe teritorii.

Toţi se uitară la mine şi la Nesta când am intrat, când ne-am îndreptat spre locul în care aşteptau Rhys şi ceilalţi, cu faţa spre mulţimea din cameră. Am încercat să nu mă crispez la piesele distruse de mobilier din care fuseseră alese scaunele bune. La tapetul sfâşiat, la draperiile care atârnau pe jumătate. Dar era mai bine decât nimic.

Am presupus că acelaşi lucru se putea spune despre lumea noastră.

Se lăsă liniştea. Rhys mă înghionti înainte, o mână atingându-mi spatele când am făcut un pas în faţa lui. Mi-am ridicat bărbia, scrutând camera, şi le-am zâmbit oamenilor şi Spiriduşilor adunaţi

aici – în pace.

Le-am vorbit clar şi ferm.

— Numele meu este Feyre Archeron. Cândva, am fost om, iar acum sunt Fae. Consider că ambele lumi sunt casa mea şi aş vrea să renegociem Tratatul.

Capitolul 80

O lume divizată nu era o lume care putea prospera.

Prima întâlnire dură câteva ore, mulţi dintre noi fiind nerăbdători din cauza epuizării, dar legăturile fură făcute, iar poveştile împărtăşite. Poveştile spuse de locuitorii din ambele părţi ale zidului.

Le-am spus şi eu toată povestea mea.

Le-am spus-o străinilor care nu mă cunoşteau, prietenilor mei şi lui Tamlin, cu chipul dur, lângă un perete îndepărtat. Le-am explicat anii de sărăcie, încercările de la Poalele Muntelui, iubirea pe care o găsisem şi la care renunţasem, iubirea care mă vindecase şi mă salvase. Vocea nu mi-a mai tremurat şi a scăzut în intensitate. Aproape tot ce văzusem în Ouroboros – i-am lăsat şi pe ei să vadă şi le-am vorbit despre asta.

Iar când am terminat, Miryam şi Drakon înaintară ca să-şi spună, la rândul lor, povestea.

O altă mică dovadă că oamenii şi Fae nu doar că puteau lucra şi trăi împreună, ci să devină mai mult de atât. Am ascultat fiecare cuvânt şi nu m-am deranjat să îmi şterg lacrimile din când în când. Doar l-am luat de mână pe Rhys şi nu i-am dat drumul.

Şi alţii îşi spuseră poveştile, unele contrare celor spuse de noi, despre relaţii care nu decurseseră atât de bine, despre crime comise şi răni care nu puteau fi uitate.

Dar era un început.

Încă mai erau multe de făcut, de câştigat încrederea, dar chestiunea construirii unui nou zid…

Rămânea de văzut dacă puteam fi de acord cu asta. Mulţi dintre noi erau împotriva acestui lucru. Mulţi dintre oameni, pe bună dreptate, erau prudenţi. Încă mai trebuia să ne luptăm cu nişte teritorii Fae, cărora promisiunile Hybernului li se păruseră atrăgătoare, seducătoare.

Marii Lorzi se certară cel mai mult în privinţa posibilităţii de a ridica un nou zid. Iar cu fiecare cuvânt, aşa cum zisese Helion, alianţa temporară se zdrenţui şi se rupse. Graniţele regatelor fură retrasate.

Dar măcar ei rămaseră până la sfârşit – până la primele ore ale dimineţii, când am decis, în sfârşit, că restul va fi discutat în altă zi. În alt loc.

Noi aveam nevoie de timp şi de încredere ca să ne vindecăm.

Iar eu m-am întrebat dacă drumul drept – drumul spre pacea adevărată – ar fi fost, probabil, cel mai greu şi cel mai lung dintre toate.

Ceilalţi plecară, teleportându-se, zburând sau păşind în întuneric, retrăgându-se deja în grupurile, regatele şi armatele lor. I-am urmărit plecând din pragul uşii casei, până ce fură doar nişte umbre în noapte.

Mai devreme, o văzusem pe Elain uitându-se

pe fereastră – urmărindu-l pe Graysen plecând cu oamenii lui, fără să se uite la ea. El vorbise serios în ziua aceea de la fortăreaţa lui. Nu ştiam dacă observase că Elain purta încă inelul de logodnă, că Elain îl tot fixa cu privirea când plecă în noapte… putea Lucien să se ocupe de asta – pentru moment.

Am oftat, rezemându-mi capul de piatra crăpată a tocului uşii. Uşa mare din lemn fusese spulberată complet, aşchiile fiind încă împrăştiate pe intrarea de marmură din spatele meu.

I-am recunoscut mirosul înainte să-i aud paşii uşori apropiindu-se.

— Unde vei pleca acum? am întrebat fără să mă uit peste umăr, când Jurian se opri lângă mine, scrutând întunericul. Miryam şi Drakon plecaseră repede, trebuind să-şi îngrijească răniţii şi să transporte Cazanul pe una dintre navele lor înainte ca Marii Lorzi să aibă timp să se gândească la locaţia lui.

Jurian se rezemă de tocul opus al uşii.

— Regina Vassa mi-a oferit un loc în regatul ei.

Într-adevăr, Vassa era încă înăuntru, discutând aprins cu Lucien. Am presupus că, dacă avea timp doar până la răsărit înainte să se transforme din nou în pasăre de foc, voia să profite de fiecare minut. Lucien, în mod surprinzător, chicotea, cu umerii relaxaţi şi capul înclinat în timp ce asculta.

— Vei accepta?

Chipul lui Jurian era serios – obosit.

— Ce fel de regat poate avea o regină blestemată? Este legată de acel lord al morţii – ea trebuie să se întoarcă la lacul de pe continent la un

moment dat. El scutură din cap. Păcat că sora ta l-a decapitat atât de spectaculos pe rege. Pun pariu că ar fi putut găsi o cale să-i rupă blestemul.

— Într-adevăr, păcat! am mormăit eu.

Jurian mormăi amuzat.

— Crezi că avem vreo şansă? am întrebat eu, făcând semn spre siluetele umane care încă mergeau pe jos, înapoi spre tabără. Ar putea fi pace între noi toţi?

Jurian tăcu un moment lung.

— Da, spuse el încet. Cred.

Şi nu ştiam de ce, dar vorbele lui mă consolară.

*

După câteva zile, încă mă gândeam la cuvintele lui Jurian când tabăra de război fu, în sfârşit, ridicată. Când ne-am luat rămas-bun şi ne-am promis – unii mai sinceri decât alţii – să ne revedem.

Când curtea şi familia mea se teleportară înapoi în Velaris.

Lumina soarelui tot mai pătrundea prin ferestrele casei din oraş. Mirosul citricelor şi al mării şi al pâinii coapte tot mai umplea camerele.

Iar la distanţă… copiii încă râdeau pe străzi.

Acasă, căminul era la fel, neatins.

L-am strâns pe Rhys atât de puternic de mână, încât ne-am temut că avea să se plângă, dar nu făcu decât să mă strângă şi el.

Şi chiar dacă toţi făcuserăm baie, stând acolo… parcă eram murdari, ca şi când nu am fi spălat tot sângele.

Iar eu mi-am dat seama că, într-adevăr, căminul nostru era la fel, doar noi… poate că nu mai eram.

— Presupun că acum va trebui să mănânc mâncare adevărată, mormăi Amren.

— Ce sacrificiu imens! spuse Cassian.

Ea îi făcu un gest vulgar, dar miji ochii când îi văzu aripile încă bandajate. Ochii ei – normali, argintii – se îndreptară spre Nesta, care se zgribulise lângă balustrada scării, ca şi când s-ar fi retras în camera ei.

Sora mea abia vorbise, abia mâncase în ultimele zile. Nu îl vizitase pe Cassian pe patul lui de suferinţă. Încă nu-mi vorbise despre cele întâmplate.

— Sunt surprinsă că nu i-ai luat capul regelui ca să-l împăiezi şi să-l atârni pe perete, îi zise Amren.

Nesta îşi îndreptă privirea spre ea.

Mor ţâţâi.

— Gluma asta li s-ar părea de prost gust unora, Amren!

— V-am salvat pielea. Sunt îndreptăţită să spun ce vreau.

Şi cu asta, Amren ieşi din casă apucând pe străzile oraşului.

— Noua Amren este şi mai ţâfnoasă decât cea veche, spuse încet Elain.

Am izbucnit în râs. Ceilalţi mi se alăturară şi chiar şi Elain zâmbi larg.

Toţi în afară de Nesta, care se uita în gol.

Când se spărsese Cazanul… nu ştiam dacă se rupsese şi acea putere din ea, dacă legătura

fusese tăiată sau dacă mai exista, undeva în ea.

— Haide, spuse Mor, aruncându-şi un braţ pe umerii lui Azriel, apoi pe celălalt cu grijă pe cei ai lui Cassian, şi conducându-i spre salon. Trebuie să bem.

— Deschidem sticlele scumpe, îi strigă Cassian peste umăr lui Rhys, încă şchiopătând cu piciorul abia vindecat.

Partenerul meu schiţă o plecăciune servilă.

— Măcar păstraţi-mi şi mie un strop!

Rhys se uită la surorile mele, apoi îmi făcu un semn cu ochiul. Umbrele luptei încă zăboveau, iar eu eram la fel de îngrozită că semnul cu ochiul nu era real, că totul era un fel de vis febril în interiorul Cazanului.

„Este real, îmi spuse drăgăstos în minte. Îţi voi dovedi mai târziu. Aşteaptă câteva ore”.

Am pufnit şi l-am urmărit când se scuză că se ducea după mâncare şi ieşi pe hol, cu mâinile în buzunare.

Singură pe hol cu surorile mele – Elain schiţând un zâmbet, iar Nesta cu chipul împietrit –, am respirat adânc.

Lucien rămăsese în urmă ca să-i ajute pe oamenii răniţi care mai aveau nevoie să fie vindecaţi de un Fae, dar promisese să ni se alăture când va fi terminat. Iar Tamlin…

Nu vorbisem cu el. Abia dacă îl văzusem după ce îmi urase să fiu fericită şi îmi dăruise înapoi partenerul. Plecase de la întâlnire înainte ca eu să spun ceva.

Aşadar, i-am dat lui Lucien un bilet pe care să i-l înmâneze dacă s-ar fi întâlnit, ceea ce ştiam că

avea să se întâmple. Trebuia să se oprească undeva înainte de a veni aici, spusese el. Ştiam cu exactitate la ce loc anume se referea.

Biletul meu pentru Tamlin era scurt şi-i transmitea tot ce trebuia să-i spun.

„Mulţumesc.

Sper să-ţi găseşti şi tu fericirea”.

Şi am făcut-o. Nu doar pentru ceea ce făcuse pentru Rhys, ci… Nici măcar un nemuritor nu avea timp de pierdut cu ura, să o simtă şi să o manifeste în lume.

Deci i-am dorit binele cu adevărat şi am sperat că într-o zi… Într-o zi, poate şi-ar fi înfruntat fricile subtile, furia distructivă care îl otrăvea din interior.

— Şi acum ce facem? le-am întrebat pe surorile mele.

Nesta se întoarse pur şi simplu şi urcă la etaj, fiecare pas fiind lent şi rigid. Ea închise ferm uşa imediat ce ajunse în dormitor.

— Ce s-a întâmplat cu tata, şopti Elain, tot uitându-se la trepte. Nu cred că Nesta…

— Ştiu, am şoptit eu. Sunt multe lucruri de care Nesta trebuie să-şi dea seama.

Prea multe.

Elain se întoarse spre mine.

— O vom ajuta?

M-am jucat cu capătul cosiţei mele.

— Da, dar nu azi. Şi nici mâine. Am oftat. Când… când va fi pregătită. Când şi *noi* vom fi pregătite.

Elain dădu din cap, zâmbindu-mi, şi o urmă de bucurie şi *viaţă* îi licări în ochi. O promisiune a viitorului, sclipitoare şi dulce.

Am condus-o în salon, unde Cassian ţinea câte o sticlă de băutură de culoarea ambrei în fiecare mână, Azriel îşi masa deja tâmplele, iar Mor lua paharele elegante de cristal de pe un raft.

— Ce urmează? spuse gânditoare Elain, oferindu-mi un sfârşit la întrebarea pe care i-o adresasem acum câteva clipe, când atenţia îi fusese îndreptată spre ferestrele dinspre strada însorită. Ea zâmbi şi mai larg şi destul de strălucitor încât lumină până şi umbrele lui Azriel din partea cealaltă a camerei. Mi-ar plăcea să am o grădină, afirmă ea. După toate astea… Cred că lumea are nevoie de mai multe grădini.

Gâtul îmi era prea încordat ca să-i răspund imediat, aşa că n-am făcut decât să-mi sărut sora pe obraz înainte să-i spun:

— Da, cred că ai dreptate.

Capitolul 81

Rhysand

Chiar şi din bucătărie îi auzeam pe toţi. Pleoscăitul care era, cu siguranţă, al celei mai vechi sticle de băutură pe care o aveam, apoi clinchetul paharelor la fel de vechi.

Apoi râsetele. Vuietul profund al lui Azriel, care râdea la tot ce spunea Mor şi care o făcu şi pe ea să râdă, sunetul fiind vesel şi asurzitor.

Apoi alt râset, argintiu şi intens, mai frumos decât orice melodie cântată în nenumăratele săli şi teatre din Velaris.

Am rămas la fereastra bucătăriei, uitându-mă

la grădina în toată splendoarea verii, fără să văd florile pe care le îngrijise Elain Archeron în ultimele săptămâni. Nu am făcut decât să mă uit şi să ascult râsetul frumos. Râsetul partenerei mele.

Mi-am trecut o mână peste piept la acel sunet – la bucuria pe care o emana.

Conversaţiile lor continuară, reluându-şi ritmurile vechi şi totuşi... Aproape. Fusesem atât de aproape de a nu mai vedea locul acesta, de a nu ne mai vedea unii pe alţii. Şi ştiam că, parţial, râdea... datorită acestui lucru. Sfidătoare şi recunoscătoare, totodată.

— Vii să bei sau ai de gând să te uiţi la flori toată ziua? se auzi vocea lui Cassian printre sunetele melodioase.

M-am întors, găsindu-i pe el şi pe Azriel în pragul uşii de la bucătărie, fiecare cu o băutură în mână. Pe cea pe care o ţinea în mâna cu cicatrice, Azriel mi-o trimise pe o briză albăstruie.

Am apucat paharul greu şi rece din cristal.

— Nu este recomandat să te strecori în spatele Marelui tău Lord, le-am spus eu, bând cu nesaţ. Băutura îmi arse gâtul, încălzindu-mi stomacul.

— Este bine să te ţinem în alertă la bătrâneţe, spuse Cassian, bând şi el şi sprijinindu-se de tocul uşii. De ce te ascunzi aici?

Azriel îi aruncă o privire, iar eu am pufnit, sorbind încă o dată.

— Tu chiar ai deschis sticlele scumpe!

Ei aşteptară. Dar râsetul lui Feyre se auzi din nou, urmat de cel al lui Elain şi al lui Mor, şi când m-am uitat la fraţii mei, am citit complicitatea pe chipurile lor.

— Este adevărat, spuse încet Azriel.

Niciunul nu râse şi nu comentă la usturimea din ochii mei. Am luat încă o sorbitură ca să-mi alung încordarea din gât şi m-am apropiat de ei.

— Haideţi să nu mai facem asta în următorii cinci sute de ani, am spus cam răguşit şi mi-am ciocnit paharul cu ei.

Azriel zâmbi în timp ce Cassian ridică o sprânceană.

— Şi ce vom face în tot acest timp?

Dincolo de negocierea păcii, de reginele care, cu siguranţă, erau o problemă, de vindecarea lumii noastre distruse…

Mor ne chemă, cerând să le aducem o tavă cu mâncare. Una *imensă,* adăugă ea. „Cu multă pâine”.

Am zâmbit. Am zâmbit şi mai larg când sunetul râsului lui Feyre se auzi din nou – când l-am *simţit* prin legătură, strălucind mai intens decât toată Ploaia de Stele.

— În tot acest timp…

Mi-am aruncat braţele pe umerii lor şi i-am condus înapoi în salon.

M-am uitat înainte, spre acel râset, acea lumină şi viziune a viitorului pe care mi-o arătase Feyre, mai frumoasă decât orice mi-aş fi putut dori vreodată – decât orice îmi *dorisem* în nopţile solitare de demult, în care doar stelele îmi ţineau companie. Un vis încă fără răspuns, dar nu pentru totdeauna.

— Până atunci, ne vom bucura de fiecare clipă.

Capitolul 82

Feyre

Rhysand urcă pe acoperiş ca să privească stelele strălucind atât de aproape. Eu simţeam sub tălpile mele goale ţiglele încălzite peste zi de razele soarelui.

Stătea într-unul dintre micile scaune de fier, fără lumină, fără sticla de băutură – singur cu stelele şi oraşul.

M-am aşezat în poala lui şi l-am lăsat să mă ia în braţe.

Am stat în tăcere mult timp. După luptă, nu prea avusesem şansa să fim singuri şi fusesem prea obosită să fac orice altceva în afară de a dormi. Dar în seara asta... Îşi trecu mâna peste coapsa mea, goală din cauza felului în care mi se ridicase cămaşa de noapte.

El tresări când se uită la mine, apoi îmi râse pe umăr.

— Ar fi trebuit să ştiu.

— Vânzătoarele mi-au dat-o gratis. Şi mi-au mulţumit pentru că le-am salvat de Hybern. Poate că ar trebui să o fac mai des, dacă aşa mă aleg cu lenjerie gratis.

Deoarece chiar purtam o lenjerie dantelată de culoare roşie pe sub cămaşa de noapte scandalos de transparentă lăsând să se vadă tot.

— Nu ţi-a spus nimeni? Eşti revoltător de bogată.

— Dacă am bani, asta nu înseamnă că trebuie să-i cheltui.

El îmi strânse genunchiul.

— Bun. Avem nevoie de cineva care să se priceapă la gestionarea banilor pe aici. Am risipit aurul din cauză că Regatul Viselor a profitat de generozitatea mea ridicolă.

Am râs când mi-am rezemat capul de umărul lui.

— Amren mai este locţiitoarea ta?

— Locţiitoarea noastră.

— Chestie de semantică!

Rhys trasă cercuri pe pielea mea goală, în jurul genunchilor şi pe partea de jos a coapsei.

— Dacă vrea funcţia, este a ei.

— Chiar dacă nu mai are puteri?

— Acum este Mare Spiriduş. Sunt sigur că va descoperi vreun talent ascuns cu care să ne terorizeze.

Am râs din nou, savurând senzaţia mâinii lui pe pielea mea, căldura corpului său în jurul meu.

— Te-am auzit, spuse el încet. Când am fost… plecat.

Am început să mă încordez cu gândul la groaza persistentă care mă trezise din somn în ultimele câteva nopţi – groaza din care mă îndoiam că aveam să-mi revin prea curând.

— Rhys, nu mai vreau să simt niciodată ce-am simţit în minutele acelea, am spus imediat ce el începu să mă mângâie cu blândeţe pe coapse.

— Acum ştii cum m-am simţit la Poalele Muntelui.

Mi-am întins gâtul ca să mă uit la el.

— Să nu mă mai minţi *niciodată.* Nu în legătură cu asta.

— Dar cu alte lucruri?

L-am ciupit de braţ destul de tare, încât el râse şi îmi dădu mâna la o parte.

— Nu vă puteam lăsa pe voi, doamnelor, să vă asumaţi meritul de a ne salva. Unii masculi au trebuit să-şi asume o parte din glorie ca să nu ne călcaţi în picioare până la sfârşitul timpului cu lăudăroşenia voastră.

L-am lovit în braţ de data asta, dar el mă cuprinse cu braţul de talie şi mă strânse, mirosindu-mă.

— Te-am auzit, chiar şi mort. Asta m-a făcut să privesc înapoi. M-a făcut să rămân – încă puţin.

Înainte să se ducă în locul pe care încercasem o dată să i-l descriu Cioplitorului.

— Când va fi timpul să pleci, am spus eu încet, vom pleca împreună.

— S-a făcut! spuse el şi mă sărută uşor.

— Da, s-a făcut! i-am şoptit pe buze.

Pielea de pe braţul stâng mă furnică şi am simţit un fior de căldură.

Mi-am coborât privirea ca să văd un alt tatuaj acolo – identic celui care-mi împodobise cândva braţul, cu excepţia brăţării negre a înţelegerii pe care o făcusem cu Bryaxis. El îl modificase pe acesta, ca să se potrivească în jurul lui, ca să fie perfect integrat printre spirale şi cercuri.

— Îmi lipsea cel vechi, spuse el nevinovat.

Pe braţul stâng, avea acelaşi tatuaj. Nu spre degete, aşa cum era al meu, ci mai degrabă de la încheietura mâinii până la cot.

— Maimuţoiule! am spus eu sarcastic. Mie-mi stă mai bine cu el!

— Hmm. El îmi trasă o linie pe spate, apoi mă împunse în două locuri de-a lungul lui. Draga de Bryaxis a dispărut. Ştii ce înseamnă asta?

— Că va trebui să o caut şi să o duc din nou în bibliotecă?

— O, cu siguranţă!

M-am răsucit în poala lui, cuprinzându-i gâtul cu braţele când l-am întrebat:

— Iar tu vei veni cu mine? În această aventură şi toate celelalte?

Rhys se aplecă înainte şi mă sărută.

— De fiecare dată!

Stelele părură să ardă mai strălucitor, drept răspuns, strecurându-se mai aproape ca să ne privească. Aripile îi foşniră când se mişcă pe scaun şi mă sărută mai profund, până mă lăsă fără suflare.

Iar apoi, zburam.

Rhys mă luă în braţe, ţâşnind la înălţime pe cerul înstelat, oraşul fiind o reflexie sclipitoare dedesubt.

Muzica răsuna din cafenelele de pe malul râului. Oamenii râdeau în timp ce mergeau ţinându-se de mână pe străzile din partea cealaltă a podurilor care traversau Sidra. Puncte negre încă pătau o parte din întinderea strălucitoare – grămezi de moloz şi clădiri distruse – dar chiar şi unele dintre ele fuseseră luminate cu mici surse de lumină. Lumânări. Sfidătoare şi minunate în întuneric.

Urma să avem nevoie de mai multe în zilele următoare – pe drumul lung spre o lume nouă. Una pe care aş fi lăsat-o mai bună decât aş fi găsit-o.

Dar, deocamdată… Am savurat momentul, cu oraşul sub noi, cu lumea din jurul nostru, şi pacea câştigată din greu… Fiecare bătaie a inimii. Toate sunetele, mirosurile şi imaginile care mi se înrădăcinară în mine, atât de multe, încât mi-ar fi luat o viaţă – sau, poate, chiar câteva – să le pictez.

Rhys plană şi îmi trimise un gând, zâmbind larg când mi-am invocat aripile.

El îmi dădu drumul când am plutit lin din braţele lui, scăldându-mă în aerul cald care îmi mângâia fiecare centimetru de piele, sorbind aerul cu miros de sare şi citrice. Am fost nevoită să dau de câteva ori din aripi ca să zbor corect – să simt ritmul. Dar apoi, am rămas pe linie de plutire.

Am zburat. Sus de tot.

Rhys veni lângă mine şi îmi zâmbi din nou în timp ce pluteam printre stele, lumini şi briza sărată a mării, când îmi arătă toate minunile Velarisului, Curcubeul strălucitor fiind un râu viu de culoare sub noi… Când îşi atinse uşor aripa de a mea, doar pentru că putea, deoarece voia să o facă, iar noi am fi avut nopţi eterne ca să vedem împreună totul…

Totul era un dar.

Mulţumiri

Chiar şi după nouă cărţi, nu îmi este mai uşor să-mi exprim imensa recunoştinţă faţă de oamenii din viaţa mea, personală şi profesională, care îmi fac lumea mai strălucitoare doar fiind o parte din ea.

Lui Josh: Fiecare clipă cu tine este un dar. Cu mult timp în urmă, când m-am uitat la stele, mi-am dorit pe cineva ca tine în viaţa mea. Chiar cred că stelele m-au ascultat deoarece faptul că am reuşit să trăim împreună această aventură sălbatică este împlinirea unui vis. Te iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Lui Annie: Îţi mulţumesc pentru îmbrăţişări, năstruşnicii şi că mi-ai cerut constant „bunătăţurile” care m-au ţinut activă. Te iubesc pentru totdeauna, căţeluşo! (Şi, indiferent de ce ar spune cineva, jur *că poţi* citi rândurile acestea.)

Agentei mele, Tamar, care lucrează fără încetare şi este cea mai dură persoană pe care o cunosc: Fără tine, nu aş fi reuşit nimic din toate acestea şi pentru asta nu voi înceta să-ţi fiu recunoscătoare. Mulţumesc pentru tot.

Lui Cat Onder: A fost un privilegiu şi o bucurie imensă să lucrez alături de tine. Îţi mulţumesc pentru că eşti un editor atât de creativ, grijuliu şi perspicace şi pentru toţi anii de prietenie.

Mulţumesc echipei de geniu de la Bloomsbury din toată lumea: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Linda Minton, Christine Ma, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church şi întregii echipe pentru drepturi în

străinătate – vă mulţumesc pentru munca grea pe care o faceţi pentru ca aceste cărţi să devină realitate şi pentru că sunteţi cea mai bună echipă de editare din lume, *din toate timpurile.*

Lui Jon Cassir şi echipei de la CAA: Vă mulţumesc pentru că m-aţi promovat pe mine şi cărţile mele.

Lui Cassie Homer, asistenta extraordinară: Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul şi pentru că este o încântare să lucrez cu tine!

Părinţilor mei: Vă mulţumesc pentru poveşti şi folclor, pentru aventurile în jurul lumii şi pentru dimineţile de weekend cu covrigi şi somon afumat de la Murray. Lui Linda şi Denis: Aţi crescut un fiu atât de minunat şi voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. Familiei mele: Sunt atât de norocoasă să vă am pe toţi în viaţa mea!

Lui Roshani Chokshi, Lynette Noni şi Jennifer Armentrout: Vă mulţumesc pentru că sunteţi nişte lumini atât de strălucitoare şi prieteni minunaţi şi pentru toate părerile nepreţuite privind această carte. Lui Renée Ahdieh, Steph Brown şi Alice Fanchiang: Vă ador!

Mulţumiri imense lui Sasha Aisberg, Vilma Gonzales, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Kelly Grabowski, Jennifer Kelly, Laura Ashforth şi Diyana Wan pentru că sunteţi nişte oameni minunaţi şi încântători. Minunatei Caitie Flum: Îţi mulţumesc *atât de mult* pentru timpul petrecut citind această carte şi pentru că mi-ai oferit păreri valoroase. Lui Louisse Ang: Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc pentru bunătatea ta remarcabilă, bucuria molipsitoare şi

generozitatea uimitoare.

Lui Charlie Bowater, care nu este doar un artist genial, ci şi un om minunat: Mulţumesc pentru arta care m-a emoţionat şi inspirat, şi pentru toată munca grea şi fenomenală în ceea ce priveşte cartea de colorat. Este o onoare să lucrez alături de tine.

Şi în cele din urmă, *ţie,* dragă cititorule: Îţi mulţumesc din inimă pentru că ne-ai însoţit pe mine şi pe Feyre în călătoria aceasta. Scrisorile tale sincere şi arta uimitoare, muzica ta minunată şi costumele ingenioase… totul înseamnă mai mult decât pot să-ţi spun. Sunt cu adevărat binecuvântată să am cititori ca tine şi abia aştept să-ţi împărtăşesc mai multe din lumea aceasta, în următoarea carte!

© Josh Wasserman

SARAH J. MAAS este autoarea seriei bestseller *Regatul spinilor și al trandafirilor*, din cuprinsul căreia fac parte volumele *Regatul spinilor și al trandafirilor*, *Regatul cețiii și al furiei*, *Regatul aripilor și al pieirii* și *Regatul spinilor și al trandafirilor-cartea de colorat*.

Ocupă locul 1 în clasamentul realizat de *New York Times* pentru cele mai bine vândute cărți.

Este, de asemenea, autoarea seriei de succes *Tronul de cleștar*, incluzând volumele: *Tronul de cleștar, Diamantul de la miezul nopții, Moștenitoarea focului, Regina umbrelor, Imperiul furtunilor*.

Originară din New York, locuiește, în prezent, în Pennsylvania, împreună cu familia și câinele său devotat.

Ilustrațiile de pe copertă
@Adrian Dadich, 2017 (personajul feminin)
@fedormenshenin/ Getty Images (munți)
Concepția originală pentru copertă: Katie Everson
și John Cande

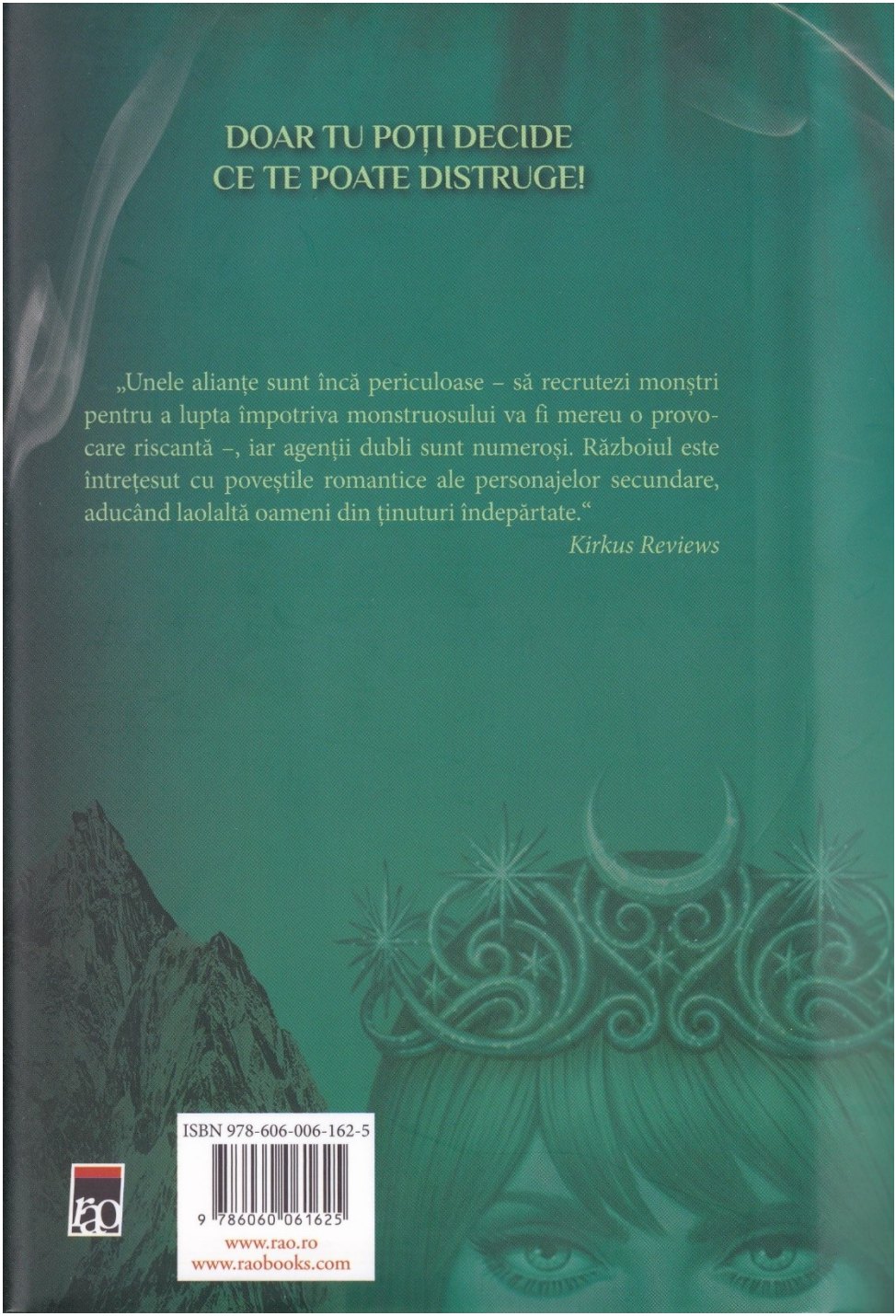

ISBN 978-606-006-162-5
www.rao.ro
www.raobooks.com